AWARD-WINNING AUTHOR

ABIGAIL OWEN

"A stunning and unique fantasy laced with intrigue, adventure, and a delicious romance. This story is my latest obsession." —*USA Today* bestselling author Devney Perry

THE GAMES GODS PLAY

AWARD-WINNING AUTHOR
ABIGAIL OWEN
"A stunning and unique fantasy laced with intrigue, adventure, and a delicious romance. This story is my latest obsession." —*USA Today* bestselling author Devney Perry
THE GAMES GODS PLAY

The Other Shelf Kitap Kanalı

The Other Shelf Sohbet Kanalı

İremucka Favorites Kanalı

THE GAMES GODS PLAY

AWARD-WINNING AUTHOR

ABIGAIL OWEN

İçindekiler

Telif Hakkı Sayfa İçeriği
Uyarı Önsöz
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29

30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65

66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100
101

102
103
104
105
106
107
108
109
110
111
Sonsöz
Yazar Hakkında
Kızıl Kule Kitapları'ndan daha fazla romantizm favorisi keşfedin

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tesadüfi.

Telif hakkı © 2024 Abigail Owen'a aittir. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Yan haklarla ilgili bilgi için lütfen Yayıncı ile iletişime geçin.

Entangled Publishing, LLC
644 Shrewsbury Commons Ave., STE 181
Shrewsbury, PA 17361
rights@entangledpublishing.com

Red Tower Books, Entangled Publishing, LLC'nin bir baskısıdır.
Web sitemizi ziyaret edin: www.entangledpublishing.com.

Liz Pelletier tarafından düzenlendi
Kapak çizimi ve tasarımı Bree Archer ve LJ Anderson, Mayhem Cover Creations
Kateryna Vitkovskaya'nın son sayfa illüstrasyonu
Elizabeth Turner Stokes'un iç harita illüstrasyonu
Stock art: Victor Torres/Shutterstock, LongQuattro/Gettyimages, Pit3d/Depositphoto, Ricky Saputra/Gettyimages, T Studio/Shutterstock, duncan1890/Gettyimages, NORIMA/Gettyimages, atakan/Gettyimages, Paratek/Shutterstock, Mitya Korolkov/Shutterstock, ekosuwandono/Shutterstock
Britt Marczak tarafından iç tasarım

Ciltli ISBN 978-1-64937-641-1
Deluxe Edition ISBN 978-1-64937-656-5
Ebook ISBN 978-1-64937-658-9

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir Birinci Baskı Eylül 2024

ABIGAIL OWEN'DAN DAHA FAZLASI

DOMINYONLAR

Yalancının Tacı
Çalınan Taht
Gölgeler Her Şeye Hükmediyor

CEHENNEM YÜKSELIYOR

Haydut Kral Kan
Kralı Savaşçı
Kral Lanetli Kral

ATEŞIN KIYISI

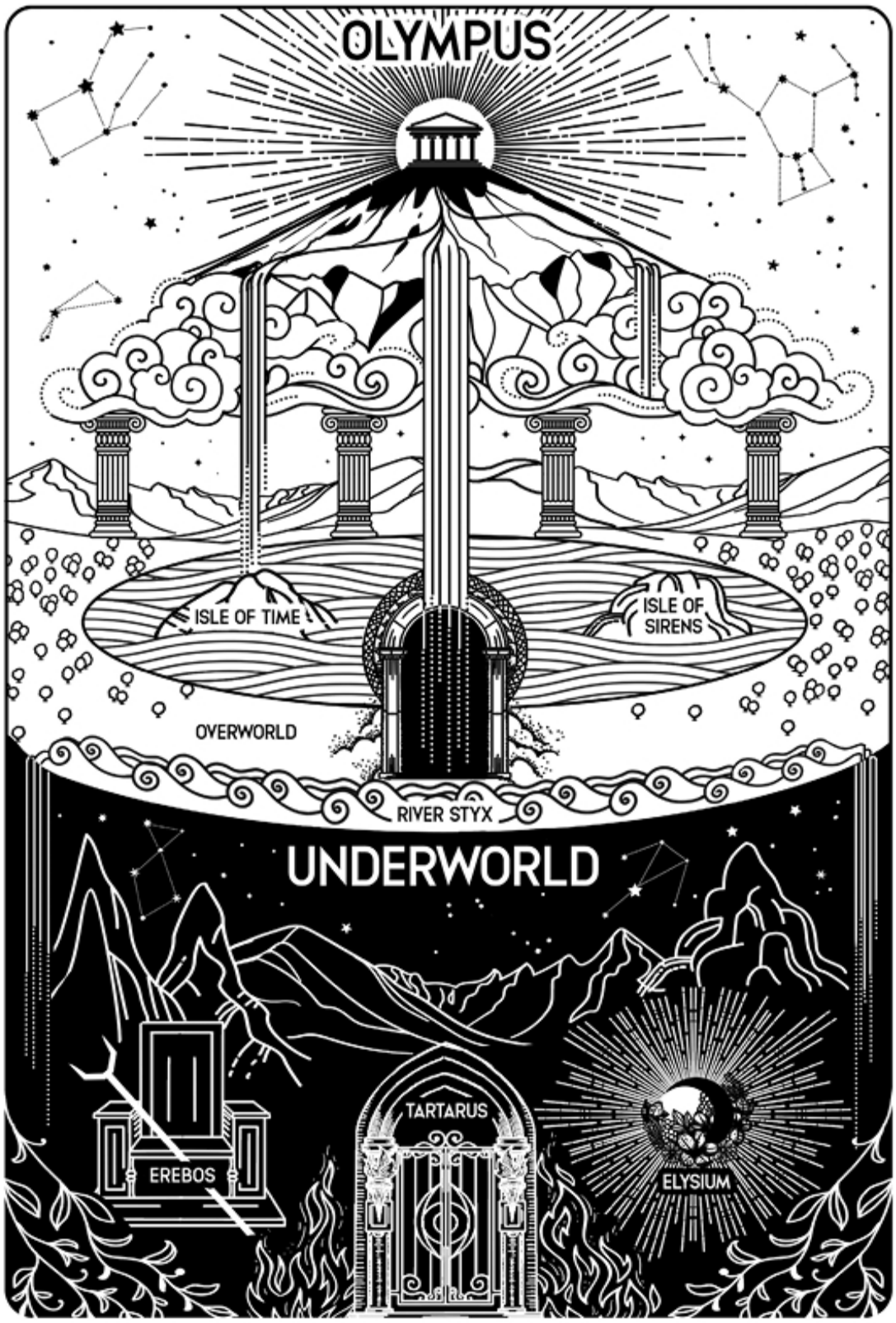
Dost Patron
Çaylak İnfazcı
Koruyucu
Hain

BRIMSTONE INC.

Yarı Tanrı Kompleksi
Şansını Kaybetti
A Ghost of a Chance
Bait N' Witch
Vurdukça Dene
Aşk Tanrısı Sopasıyla Vurulmak
Ejderhayı Bekleyen Bir Kaza

Robbie'ye-
kocam, kayam, Jeopardy! *partnerim, bayıltan*
kahramanım, yıldızım-
Seninle sadece bir ömür yeterli değil.

Tanrıların Oynadığı Oyunlar'da Yunan tanrıları aramızda dolaşıyor ve ölümcül oldukları kadar tarif edilemeyecek kadar da güzeller. Bu nedenle, bu hikaye kan, vahşet, şiddet (insan, tanrı ve canavar), tehlikeli durumlar, hastaneye yatma, hastalık, yaralanma, kusma, istismar, zorbalık, hırsızlık, izolasyon, ölüm, keder, alkol kullanımı, yaygın fobiler (yükseklik, yanma, boğulma, böcekler ve karanlık dahil), grafik dil ve sayfada cinsel aktivite dahil olmak üzere tüm okuyucular için uygun olmayabilecek unsurlar içerir. Bu unsurlara karşı hassas olabilecek okurlar, lütfen not alın ve Cadı Kazanı'na girmeye hazırlanın...

OLYMPUS
ISLE OF TIME
ISLE OF SIRENS
OVERWORLD
RIVER STYX
UNDERWORLD
EREBOS
TARTARUS
ELYSIUM

BÖLÜM 1

HAÇ

Tanrılar biz ölümlülerle oynamayı sever.
Ve her yüz yılda bir... biz de onlara izin veriyoruz.

Önsöz

Tanrıların canı
cehenneme.

Çok yaklaşmıştım. Nihayet hedefime ulaşmaya, nihayet lanetimin kırıldığını görmeye ve belki, sadece belki, nihayet özlediğim tek adamın sevgisini hissetmeye çok yakındım.

Kana bulanmış zeminde gevşerken tek düşünebildiğim
E
ğ Ya Zeus'un tapınağını yıkmaya çalışmasaydım? Ya
e Hades'le tanışmamış olsaydım?
r. Ya bu dünyanın istediğinden daha fazlasına ulaşmaya çalışmasaydım?
bana teklif etmek için...?

Gözümün kenarından bir damla yaş süzülüyor. Sonra Zeus'un ayakları tam önümde beliriyor. Muhtemelen işi bitirmek için.

Dürüst olmak gerekirse, burada oturup kan kaybetmektense hızlı gitmeyi tercih ederim. "Getir onu, pislik."

1

Gerçekten Kötü Bir Fikir

Zeus'un tapınağının tam üzerinden cızırtılı bir elektrik *şoku* geliyor ve ben irkiliyorum, kalabalık ise *"*ooh" ve *"ahh"* çekiyor. San Francisco'da her kesimden, kültürden ve panteondan insan yaşıyor, ancak buranın Zeus'un koruyucu şehri olduğu inkar edilemez.

Nasıl göründüğünü bilmek için tapınağa bir göz atmama gerek yok -Klasik, yivli sütunları morumsu renkte parlayan bembeyaz taşlar... Çatının üzerinde hiç bitmeyen şimşeklerin çıkardığı beyaz parıltılar ve kıvılcımlar.

Başımı sallıyorum. Yıldırım olayıyla *çok* gurur duyuyor - burası dünyadaki tek tanrısal güce sahip şehir. Gerçi Zeus sinirli bir ruh halindeyse... ışıkları etkileme eğilimindedir. Kesintisiz güçten hoşlananların o tapınakta dizlerinin üzerinde ne kadar zaman geçirdiklerini hayal edebiliyorum.

Karanlıkta yaşamayı tercih ederim.

Tabletimdeki bir onay kutusunu işaretlerken nefesimin altında "Burada olmamalıyız," diye mırıldanıyorum, sonra da bir yankesicilerimizden içinde ve dışında hareket eden birini tespit etmeye çalışmak için hareketli kalabalığın etrafına bakıyorum.

masum kitleler.

Bu geceki tek işim gözlem yapmak, ki benden istenen tek şey de bu zaten. Gözlemlemek ve kaydetmek. Ama patronum Felix'in yıllar içinde bulduğu tüm boktan planlar arasında bu, karaborsada satmak için bir pegasus yakalamaya çalışmakla aynı sırada yer alıyor. Bu bizim inimizi yıllarca Poseidon'un bok listesine soktu. Evet, in. İsim pek yaratıcı değil ama biz hırsızız, şair değil.

Zihinsel olarak omuz silkiyorum. En azından Felix yine Hades'in nar tanelerini çalmaya çalışmıyor. Söylentiye göre Hades, Poseidon kadar affedici değilmiş.

Ayrıca, ne iş yapacağımızı seçme şansımız da yok.

Ailelerimiz tarafından bir tür borcu kapatmak için teminat olarak teklif edildik ve çoğu hırsız aldığımız her işi dört gözle bekliyor. *Her* iş, defterleri temizlemeye bir adım daha yaklaşmaktır. Ama ben öyle değilim. Artık hiç borcum yok. Ailem beni Tarikat'a teslim ettiğinde o kadar küçüktüm ki, kendi doğum adımı bile hatırlamıyorum. Ama şimdi yirmi üç yaşındayım, yani bu uzun zaman önceydi ve üzerinde durmak istediğim bir şey değil.

Gürültülü bir çatırtı araba alarmlarının çalmasına ve bebeklerin ağlamasına neden olmadan önce bir ışık çakması tepemdeki alçak bulutları bir kalp atışı kadar aydınlatıyor.

Bu sefer gerçekten sıçrıyorum ama bakışlarımı dümdüz ileride kalmaya zorlamayı başarıyorum.

"Küçük bir şimşekten mi korktun Lyra?" Sol tarafımdaki usta hırsız Chance azarlıyor. Bu gece tüm asansörlerin iniş noktası olarak görev yapıyor ama bana küçümseyici bir gülümseme fırlatacak kadar uzun süre dikkatini işinden ayırıyor. Pislik.

İnimizdeki eski hırsızlardan biri, şimdiye kadar borcunu ödemiş olmalıydı ama ödemedi - ve benim inimizin katibi olmam ve hala ne kadar borcu olduğunu bilmem onu kızdırıyor. Ayrıca beni en sevdiği hedef haline getiriyor.

Ama onun bu sik kafalılığıyla başa çıkmanın en iyi yolu onu görmezden gelmek.

Bunun yerine, tapınağın dibinde gittikçe daha fazla sayıda insan bir araya gelip, dağdan yukarıya doğru uzanan dolambaçlı caddeyi doldururken, şüphelenmeyen, dalkavuk kalabalığa odaklanıyorum. Hepsi de Crucible'ın açılış törenlerini en iyi şekilde izlemek için buradalar.

Gece yarısı. Bu fırsat Felix'in kaçıramayacağı kadar iyiydi - bir yankesicilik furyası için mükemmeldi. Kutsal bir binaya bu kadar yakın bir yerde hırsızlık yapmak büyük bir risktir ama patronumuz bunun hem yeni üye adayları için bir test hem de törenler başlamadan önce son bir vurgun yapma şansı olduğunu söyleyerek tanrıların gazabını tehlikeye atmaktan kaçındı.

Birini öldürtecek. Ya da daha kötüsü.

Sanırım Felix'in bu gece burada bebek bakıcılığı yapan düşük rütbeli bir memuru, özellikle de *beni* tutmasının nedeni de bu. Eklenen tehlikeyi göz *önünde bulundurarak*, *her* ne *pahasına olursa olsun kimsenin tanrıları kızdırmasına izin vermeyecek*, tırnak içinde söylüyorum, işlere göz kulak olacak birine ihtiyacı vardı.

Ve o haklı. Tanrıların öfkesini en kötü düşmanımın üzerine çekmek istemezdim.

Chance'in bile.

Eski akıl hocam olarak, Felix bunu biliyor. Aslında, tam olarak nedenini bilen tek kişi o.

Zeus temalı tişörtler giyen küçük bir eğlence kalabalığı yamaçtan yukarı çıkmak için yanımdan hızla geçiyor ve birkaçı kalabalığın arasında ilerlerken beni önce sola, sonra sağa doğru omuzlarından kontrol ediyor. Bu fırsatı ustalıkla kullanarak Chance'ten birkaç adım uzaklaşıyorum. Gerçekten de en sevmediğim insan o. Yine de bir tanrıyı üzme tehlikesine karşı gözümü ondan ayırmayacağım ama bunu uzaktan da kolayca yapabilirim.

Ona tekrar baktığımda içimi çektim. Artık benimle alay etmiyordu ve dikkatini tekrar işine vermişti.

Yumuşak kahverengi bukleleri olan genç bir çırak Chance'e doğru ilerliyor ve paltosunun koluna sürtünerek yanından geçmeden önce hızlıca bir "affedersiniz" diyor. Yaz olmasına rağmen hava o kadar serin ki kimse usta hırsızın kıyafet seçimine iki kez bakmıyor, bu da iyi bir şey. Bir sürü cebe ihtiyacı var.

Damlayı görmedim bile, ama dikkatle bakıyordum. Her zaman bir gün hırsız olmayı ummuşumdur ama ne yazık ki önemli bir becerim eksik: kurnazlık.

Geriye dönüp bakmadan, rehin kalabalığın içinde eriyip gitti, etrafımızdaki hiç kimse bundan haberdar değildi. Chance elini bir cebe sokuyor, sonra kaşlarını çatıyor. Ganimeti bulması için iki cebi daha karıştırması gerekiyor. Demek ki o bile el değiştirmeyi hissetmemiş.

Yeni rehin iyi. Yine de akıl hocası en iyimiz.

Bir an için, burada olup bitenleri izlemek yerine, hırsızlardan biri olarak onunla birlikte dışarıda olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Ama bu benim hayattaki kaderim değil. Bununla barıştım. En azından buraya kadar aç kalmadan, kanalizasyona düşmeden, öldürülmeden ya da daha kötüsü olmadan gelebildim.

Ben iyiyim.

Hatta kimsenin bulamayacağı bir yerde sakladığım kendi bozuk para zulam bile var. Soğuk para, ekrandaki rakamlar değil. Bir gün bu hayattan vazgeçebilirim ve bunu yapmak için gerekli araçlara sahip olacağım.

Yine de daha da yalnız olacaksın, diye fısıldıyor içimden küçük, şüphe yüklü bir ses.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum. *Evet, belki bir kedi alırım. Ya da hayır. Bir köpek.*

Kimse bir köpekle yalnız olamaz, değil mi?

Tapınakla eşleşen ve devasa askı hatlarıyla desteklenen parlak beyaz Korint sütunlarıyla ikonik Golden Gate Köprüsü'ne doğru bakıyorum. Gece yarısı yolu trafiğe kapatacaklar ve insanların köprünün üzerini örtmesine izin verecekler. Köprü, tapınağın bulunduğu Minos Burnu'ndan körfezin ağzından diğer taraftaki göz kamaştırıcı şehre kadar uzanıyor. Körfezin kendisi gece kadar siyahken, parıldayan ışıklar çağırıyor, karanlığı sadece yüzen gemilerin ışıkları bozuyor.

Göz ucuyla genç üyelerden birinin yaşlı bir çifte baktığını görüyorum. El ele yürüyorlar, belli ki birbirlerine aşıklar ve göğsümün sıkışmasına engel olamıyorum. Kadın ayak uydurmakta zorlanıyor, bastonla yürüyor ve beyefendi ayaklarını onun yanında sürüyerek her adımı iki kat daha uzun tutuyor, böylece onun hızına yetişiyor. Kadın başını kaldırıp bu jest için adama gülümsüyor ve gecelerini mahvetmek için ihtiyaç duydukları son şeyin, hafif parmakların bir cüzdan ya da saat çaldığını fark etmek olduğunu biliyorum.

Genç hırsız çok yaklaşmadan önce, tüm erlerin durması gerektiğini bildiği bir işareti ıslıkla çalıyorum.

Sadece gözlemlemek ve kaydetmek için burada olmak buraya kadarmış. Umarım Felix bunu fark etmez ve haddimi aştığım için beni cezalandırmaz.

Duraksıyor, etrafına bakınıyor ve sonra yüzü biraz aydınlanıyor ve hevesli bir el sallıyor. Bana değil. Arkamdaki birine.

"Hey, Boone!" diye sesleniyor. Islık çalan kişinin o olduğunu düşünüyor olmalı.

Hemen dönüp bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

Boone'unki her gün aradığım tek yüz, ama bu *benim* işim. Tablete, kızla bir iş üzerindeyken dikkat çekmemesi konusunda konuşmak için bir not düştükten sonra, etrafıma bakmama izin veriyorum ve onu sol tarafta görüyorum.

Boone Runar.

Usta hırsız. Her insanın fantezisi ve her ebeveynin kâbusu.

Onu gördüğümde kalbimin yerinden fırlamasını engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Özellikle de çırağa sırıttığında, onun seviyesine indiğinde ve ikisi de ciddileşmeden önce onu güldüren bir şey söylediğinde. Muhtemelen ona dikkat çekmemesi gerektiğini hatırlatıyor.

Tabletimi indiriyorum ve manzaranın tadını çıkarma fırsatını değerlendiriyorum.

Bir metreyi aşan kasları, kaba kuvveti ve yine kasları ve yakın zamanda eklediği, saçlarından bir ton daha koyu, kirli kahverengi sakalları sayesinde sikip atacakmış gibi bir havası var. Bir de motorcu gibi giyinmesi var. Bolca kot pantolon ve deri. Verdiği hisler de yalan değil. Kendini idare edebiliyor.

Ona bakınca yedi gün yirmi dört saat tam bir pislik olduğunu sanırsınız. Chance gibi usta hırsızların çoğu öyledir. Bu bir savunma mekanizması. Hayatta kalma taktiği. Ama Boone öyle değil. Çıraklara karşı sabırlı bir rehber gibi davranması en çok hoşuma giden şey.

Bir saniye sonra çırağı yoluna gönderiyor. Ayağa kalktığında etrafı araştırıyor ve karnım beklentiyle geriliyor. Beni aradığından değil. Şüphesiz ya kendi çırağını bulmaya çalışıyordur, yani çoktan bırakmış olan ilk kızı.

-Ya da diğer usta hırsızlardan biri.

Bana doğru bakmasına rağmen, Boone'un bakışları bulunduğum yeri tarıyor. İki kez.

Sonra da gidiyor.

Uzun, yavaş bir nefes veriyorum ve onu göremeyene kadar kalabalığın arasından geri dönüşünü izliyorum ve milyarıncı kez, doğduğum gün Zeus'un tapınağında annemin suyunun kırılmamış olmasını diliyorum.

Lanetlendiğim gün.

2

Daha da Kötüleşiyor

"Hassiktir..." Chance kulağımın dibinde bir kahkaha attı.

Yerimden sıçrıyorum çünkü tekrar yanıma yaklaştığından bile haberim yok - Hades adamı alsın - hemen yanımda.

"Şimdi anlıyorum," diyor sinsi bir tavırla. "Lyra Keres, Boone'a aşık mısın?"

Sözleri benim ve yakınımdaki diğer adayların arasına küçük bombalar gibi düşüyor.

Her biri göğsümde patlıyor. Doğrudan isabet.

Şimdiye kadar bağışıklık kazanmış olmam gerekirdi. Ama insan sevilmeyi istemeyi ama karşılığında asla sevilmemekle lanetlenmeyi "aşabilir" mi? Eğer göğsümde seken acı bir gösterge ise, bunun cevabı yankılanan bir hayırdır.

Bu insan denizindeki sürekli gürültünün üzerinde duyulabilecek kadar yüksek sesle boğulmuş nefesler ve mırıldanmalar dalgalanıyor ve en az iki kişi geniş, meraklı gözlerle bize doğru bakıyor.

Ona bir tepki verme tatminini yaşatmayın.

İzleyicilerimizin dayanılmaz bir şekilde farkında olarak, elimdeki tablete bakıyorum, aşağılanma üzerimde karıncalar gibi sürünüyor.

Lanet olsun ona.

Kaçmak iyi olurdu ama öylece kaçamam. Zayıflığım her zaman istismar edilecektir.

Gururumu tanıdık, yırtık pırtık bir pelerin gibi etrafıma çekerek kalçamı eğiyorum ve ona en şekerli gülümsememi sunuyorum. "Pislik olmak için bütün bir hayatın var, Chance. Neden bir gece ara vermiyorsun?"

Üyelerden ya da belki de çevremizdeki yabancılardan birkaç kıs kıs gülme sesi g e l i y o r ve boynunda bir damar atıyor. Chance'in burnundan kaşlarının açılı kesimine, elmacık kemiklerine, dizlerine ve dirseklerine kadar her şeyi sivri. Genellikle sesi de aynıdır. İyi bir ruh halindeyken bile konuşması keskin ve kesiktir.

Yumuşak ve tatlı konuştuğunda ve soluk yüzündeki soluk mavi gözleri göz bebekleri tarafından yutulduğunda dikkat etmeniz gerekir. Şimdi olduğu gibi.

"Sence fark etmiş midir?" Sözlerinde ensemdeki tüyleri diken diken eden bir keskinlik var. "Ona her zaman en iyi görevleri vermenin bir yolunu bulmana şaşmamalı."

"Kalabalığın içinde daha uzakta olmalısın," diyorum, çenem gergin. Dağın eğiminin biraz yukarısında, bir kenarda duruyorum ve daha iyi görebilmek için bir ayağımı sola atıyorum.

Tabii ki aramıza biraz mesafe koyma çabamı görmezden geliyor ve tekrar yaklaşıyor. "Merak etme," diyor. "Onu bir dahaki görüşümde söyleyeceğimden emin olabilirsin. Kim bilir? Belki sana acıyarak sevişir."

Bu darbeyi içime çekerken kıvrılmamak için kendimi zor tutuyorum.

Aman Tanrım. Titremeye başlıyorum. Siktir et. Bunun için burada kalmayacağım. "Sen bir pisliksin, Chance." diye mırıldandım.

Tabletimi bir zırh gibi göğsüme bastırarak uzaklaşıyorum, düşen adam olarak onun beni takip edemeyeceğini biliyorum.

"Hayır, senin kimsenin acıma siki olabileceğini sanmıyorum," diye sesleniyor arkamdan. "Bunun olması için birinin seni gerçekten önemsemesi gerekir."

Her bir parçam donuyor ve sonra alev alev yanmaya başlıyor. Şans

O kadar usta olduğu yayını çıkarıp kalbime bir ok da gönderebilirdi. Tek atışta temiz bir ölüm.

Ve bunu o kadar yüksek sesle söyledi ki. Geniş bir alandaki hiç kimse bunu kaçıramazdı.

Burnumdan nefes alıyorum, sahte bir güvenle çenemi dik tutuyorum. Arkama bakmadan Chance'e omzumun üzerinden orta parmağımı atıyorum ve bacaklarımı zorlayarak beni götürmesini sağlıyorum.

Bu alışverişin cezasını daha sonra sadece o vermeyecek. Az önce Tarikat'ın temel kurallarından birini çiğnedim. Hırsızlar hala oyundayken asla işi bırakma. Felix çok *kızacak*.

Ama umurumda değil.

Başım eğik, yürümeye devam ediyorum, onlardan, kalabalıktan uzaklaşıyorum ve dağın yamacından yukarı, tapınağı çevreleyen, kutsanmış bir şekilde boş ve sessiz olan dekoratif ağaçların arasına çıkıyorum. Artık görülemeyeceğimi anladığım an, beni buraya getiren tüm nişastalı gurur kayboluyor ve sırtıma batan düğümü görmezden gelerek bir ağaca yaslanıyorum.

Kimse beni kontrol etmeye gelmiyor.

Çünkü Chance bir konuda haklıydı. Hiç arkadaşım yok. En azından bu gece geri dönemezsem bunu gerçekten umursayacak kimse yok.

Daha da kötüsü, Boone bunu duyacak. Yani *bildiğini* bile bile her gün onunla yüzleşmek zorunda kalacağım. Daha da kötüsü, asla aynı şeyleri hissedemeyeceğini bilerek.

Yeraltı dünyası beni şimdi al. Tartarus'un bir köşesini bile tercih ederim.

Boğazımı sıkan elimden kaçmayı başaran nemi siliyorum ve bileğimdeki kalın yara izinin üzerinden akan birkaç damla gözyaşına bakıyorum. Uzun zaman önce, bileğimin kesilmesiyle sonuçlanan ve hastanede beni kontrol eden tek bir kişinin bile *olmadığı* yıkık bir sokak dolandırıcılığı yüzünden neredeyse ölmek üzereyken, *sorunumun* gözyaşlarıma değmeyeceğine dair kendime söz vermiştim. Ama yine de buradayım.

"İşte bu," diye mırıldandım. Bir şeyler vermeli.

Başımı çevirip dalların üzerinde parlayan tapınağa bakıyorum. Chance'in canı cehenneme. Bu lanetin canı cehenneme. Ve kesinlikle Zeus'un da canı cehenneme.

Tabletimi ceketimin cebine sokup ağaçtan iniyorum, öfkenin yakıcılığı incinmişliğimin ve aşağılanmışlığımın üzerine kömürler yığıyor ama aynı zamanda beni yeni bir itici amaç duygusuyla dolduruyor.

Öyle ya da böyle, bu lanet olası lanete bir son vereceğim... ve bunu yapmak için zaten mükemmel bir yerdeyim.

Bir tanrıyla hesaplaşma zamanı.

3

Yapacağım Son Hata

Ham duygular, cadı kazanındaki zehirli bir iksir gibi içimde fokurduyor.

Tapınağa gittiğimde ne yapacağıma tam olarak karar vermedim. Ya o egoist lanet tanrı Zeus'a cezasını kaldırması için yalvaracağım ya da daha kötü bir şey yapacağım.

Öyle ya da böyle, sorunum çözülecek.

Ve daha öncekilerin aksine, artık gece yarısının Crucible'ın başlangıcı olması ve bu şifreli festivalle birlikte gelen tüm "kurallar" umurumda değil.

Biz ölümlüler sadece festivalin nasıl başladığını, nasıl bittiğini ve arada nasıl kutlama *yaptığımızı* biliyoruz. Büyük Olimpos tanrı ve tanrıçalarının her birinin başlangıçtaki ayinler sırasında bir ölümlü şampiyon seçmesiyle başlar. Seçilen ölümlülerden bazıları geri döndüğünde şenlikler sona erer. Bazıları dönmez. Geri dönenler hiçbir şey hatırlamıyor ya da belki de bu konuda konuşamayacak kadar korkuyorlar. Ve bunu yapmayanların aileleri kutsama yağmuruna tutulur, bu yüzden her iki şekilde de seçilmenin bir onur olduğu varsayılır.

Ne olursa olsun, ölümlüler her yıl bu festivali düzenliyor

Zamanın başlangıcı gibi gelen yüz yıldan bu yana, herkes kendi tercih ettiği tanrı tarafından seçilmeyi umuyor. Ne diyebilirim ki? İnsanlar aptaldır.

Zeus muhtemelen Olimpos Dağı'ndaki cennet şehrinde, Seçim Töreni'nin başlaması için hazırlık yapmakla meşguldür, ama ben şu anda onunla tartışıyorum.

Bekleyemez. Sadece dikkatini çekmem gerekiyor. Neyse ki herkes Zeus'un dünyamızda en çok bağlı olduğu şeyi biliyor

-Lanet olası tapınağı.

Ağaçların arasından hızla geçerken damarlarımda adrenalin pompalanıyor. Tapınak zaten kordon altına alınmış durumda ama en azından kimse fark etmeden bariyerlerin etrafından dolaşabilecek kadar hırsız eğitimi aldım.

Mükemmel bakımlı çalıların arasından geçip, görülme olasılığımın daha düşük olduğu arka taraftan yaklaşıyorum. Tapınağa bu kadar yakınken tepemde çakan şimşekler havayı elektrikle dolduruyor, kollarımdaki tüyler oyuncak askerler gibi diken diken olurken ayak seslerimi maskeliyor.

Bunu bir uyarı olarak almalıyım.

Almadım.

Devam ediyorum.

Merkezdeki tapınağın duvarla çevrili iç odalarını çevreleyen el değmemiş sütunlara bakarak bir plan oluşturmaya çalışıyorum. Önce dua etmek ve yalvarmak akıllıca bir hareket olurdu. Ama şimdi burada, karanlıkta tek başıma dururken, ellerim iki yanımda kenetlenip çözülürken, Zeus'un lanetinin neden olduğu her dayanılmaz, dayanılmaz milisaniye kafamda yanıp sönüyor.

Öfke, kalp acısı ve utancın iğrenç bir karışımıyla öylesine titriyorum ki ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Ama en kötüsü, belki de ilk kez, ne kadar *yalnız* olduğumu kendime itiraf ediyorum.

Bir arkadaşıma sırlarımı fısıldamanın, birinin elini tutmanın ya da kendimi kötü hissettiğimde yanımda oturacak birinin olmasının nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordum. Konuşmamıza bile gerek kalmazdı.

Ve ben sadece...

Sanki kendimi dışarıdan izliyormuşum gibi bir bulanıklık içinde, etrafımdaki zemini araştırıyorum ve bir taş kapıyorum. Kolumu kaldırıyorum

en yakın sütuna fırlatmaya gidiyorum.

Ancak, fırlatmanın ortasında bir el bileğimi kavrıyor ve geniş bir göğse doğru geri çekiliyorum. Güçlü kollar beni çevreliyor. "Hiç sanmıyorum," diyor derin bir ses kulağıma.

Bana öğretilen tüm savunma tekniklerini unutuyorum ve bunun yerine beni esir alan kişiye karşı çırpınıyorum. "Bırakın beni!"

"Sana zarar vermeyeceğim," diyor ve nedense ona inanıyorum. Yine de bu özgür olmak istemediğim anlamına gelmiyor. Uğraşmam gereken şeyler var.

"Dedim ki" -her kelimeyi gıcırdatarak söylüyorum- "Bırak. Me. Bırak."

Kavrayışı sıkılaşıyor. "Tapınağa taş fırlatacaksan olmaz. Bu gece Zeus'la uğraşmak istemiyorum."

"Benim var!" Kıvrılarak uzaklaşmaya çalışıyorum.

"O bir pislik, anlıyorum. Güven bana," diye mırıldanıyor beni esir alan kişi kısık bir sesle. "Ama öfke nöbeti geçirmenin bunu değiştireceğini düşünseydim, o tapınağı yıllar önce çıplak ellerimle yıkardım."

Sadece kelimeler değil, ses tonundaki bir şey beni kollarında sabit tutuyor, sanki ikimiz de aynı duyguyu paylaşıyormuşuz gibi. Aynı öfkeyi. Bu his nefesimi kesiyor ve kendimi arkama yaslanıp anın tadını çıkarırken buluyorum. Sanki hayatımda ilk kez kendimi tamamen yalnız hissetmiyorum.

Biriyle bağ kurmak böyle bir şey mi?

Cırcır böcekleri uzaktan cıvıldıyor, yavaş tempoları onun düzenli nefesleriyle senkronize. Şimdi benimkiyle de senkronize, fark ediyorum.

"Eğer gitmene izin verirsem, bir daha savunmasız bir binaya saldırmayacağına söz verir misin?" diye soruyor usulca.

"Hayır," diye itiraf ediyorum ve göğsünde bir iç çekişin gümbürdediğini hissediyorum. "O sik kafalı duaları hak etmiyor" diye ekliyorum.

"Dikkatli ol." Sesi titriyor. Gülüyor mu?

"Neden gülüyor?" Daha birkaç saniye önce bir tanrıyla kapışmaya hazırken dudaklarıma yayılan şaşırtıcı bir sırıtışla soruyorum. "Kollarındayken birinin bana yıldırımla vurmak isteyebileceğinden mi endişeleniyorsun?"

"Böyle konuşursan birkaç kalp kazanabilirsin." Sesi yumuşak, nefesi kulağımın dibindeki saçları hışırdatıyor.

Ona karşı kaskatı kesiliyorum, çenem göğsüme düşüyor.

"Pek olası değil," diye mırıldanıyorum yere doğru. "Zeus kimsenin beni sevemeyeceğinden emin oldu."

Bir sessizlik boşluğu acımı selamlıyor. İşime karışan iyilikseverim kollarını indirip bir adım geri çekiliyor, muhtemelen küfürlerin bulaşıcı olmasından endişeleniyor. Hemen onun sıcaklığını özlüyorum ve ellerimi ceplerime sokuyorum.

"I..." Sanki sözlerini düşünüyormuş gibi duraksıyor. "Buna inanmak zor."

Tüm bu sahneden kaçmak için o kadar çaresizim ki, ona doğru döndüğümde ses tonundaki değişiklik tam olarak nüfuz etmiyor. "Dinle, ben artık iyiyim. Hayatına devam edebilirsin..."

Sözlerimin geri kalanı dudaklarımda soluyor.

Eğer daha önce hareketsiz kalsaydım, şimdi Medusa'nın gözlerinin içine bakabilirdim. Hareket eden tek şey kanımın içime öyle sert ve hızlı pompalanması ki kulaklarım uğulduyor. Zihnim, gözlerimin bana söylediklerini anlamlandırmak için yarışıyor.

Olamaz. Bu gerçekleşiyor olamaz.

Birdenbire, sanki beni buraya sürükleyen tüm duygular bir ölüm perisi gibi kendilerini dışarı attılar ve beni bomboş bıraktılar. Sonunda biriyle az da olsa bir bağ hissettim ve bu... Yani... Buraya bir tanrıyla sevişmek için geldim. Sadece *bu* değil.

Bir.

Karanlıkta bile, sadece sürekli çakan şimşeklerin aydınlattığı, yontulmuş yüzünün mükemmelliğini görebiliyorum - sert çenesi, yüksek kaşları, koyu renk gözleri ve aksi halde sert olan yüz hatları için neredeyse fazla güzel dudaklarıyla - onun *ne olduğuna* dair bir ipucu olarak. Sadece tanrılar ve tanrıçalar bu tür bir güzelliğe sahiptir. Ama onu ele veren, alnından saçlarının geri kalanının siyahlığına doğru kıvrılan soluk tutamdır.

Her ölümlü, kardeşinin bir keresinde o uyurken kafasına baltayla vurarak onu öldürmeye çalıştığını ama sadece o noktada saçını değiştiren bir yara izi bırakmayı başardığını bilir. Hatasız. Unutulmaz ve benim için son derece talihsiz olduğundan bahsetmiyorum bile.

Bu tanrıyla uğraşmak asıl planımdan çok daha kötü.

Kaçmak. Sonunda içgüdülerim beni harekete geçirdi ve

Bacaklarım hareket ediyor. Ama bir anlamı yok. Ayrıca, olduğum yerde donup kalma içgüdüsü daha güçlü.

"Korkarım ikimizden biri burada olmamalı," diye takılıyorum, ağzım *her zaman*

Gergin olduğumda beynimin yerini dolduruyor.

Yardımcı olmuyorsun, Lyra.

Tamamen haksız da sayılmam. Bu özel tapınakta ne işi var?

Hiçbir şey söylemiyor, kollarını kavuşturmuş duruyor, benim ona yaptığım gibi beni süzüyor, sadece havayı Zeus'un şimşeklerinden daha fazla elektrikle dolduran bir gerginlikle.

Ne gördüğünü biliyorum; kısa kuzguni saçları, ufak tefek yüzü, sivri çenesi ve kedi gibi gözleri olan bir kadın. Benim tek kibrim. Koyu yeşil, dış halkası daha koyu ve ortası altın rengi, uzun siyah kirpiklerle çevrili. Belki onlara vurursam? Ama baştan çıkarmak yetenek listemde yok, bu yüzden bu düşünceyi iptal ediyorum.

Hâlâ bakıyor.

Her geçen saniye beni daha da geren, her yanımı diken diken eden bir yoğunluğu var.

Sessizlik aramızdaki boşlukları o kadar uzun süre dolduruyor ki kaçmayı bir seçenek olarak yeniden düşünüyorum.

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye soruyor sonunda. Derin sesi, altındaki sert hırıltı olmasa pürüzsüz olabilirdi. Yüzeyin altındaki bir şeyden gelen dalgalarla kırılan ipeksi, durgun bir göl gibi.

Yine de bu soruda ciddi mi? *Herkes* onun kim olduğunu biliyor. "Yapmalı mıyım?"

Lanet olsun, saçmalamayı kes Lyra.

Tanrı'nın gözleri benim küstah cevabım karşısında hafifçe kısılıyor. Yüzü sert bir ifadeye bürünerek iki yavaş ve uzun adımla doğrudan benim alanıma girdi. "Benim kim olduğumu *biliyor* musun?"

İçimdeki her şey büzüşüyor, sanki bedenim zaten ölü olduğumu biliyor ve sadece bir başlangıç yapıyor. Korkunun aşina olduğum bir tadı var -ağızda metalik bir tat, kan gibi. Belki de sadece dilimi ısırdım.

Tanrılar ölümlüleri benim bu gece yaptıklarımdan ve söylediklerimden çok daha azı için cezalandırdı.

Tüm vücudum titriyor. *Merhametli tanrılar.*

"Hades." Yutkunuyorum. "Sen Hades'sin."
Ölüm tanrısı ve yeraltı dünyasının kralı. Ve hiç mutlu görünmüyor.

4

Güzel, Alaycı Ölüm

Hades'in belli belirsiz gülümsemesi küçümseyici bir hal alıyor. "O kadar zor muydu?" Bu çok... kasıtlı. Sanki bu oyunu farklı bir şekilde oynamaya karar vermiş gibi.

Ama bu hiç mantıklı değil.

Ama sanırım tanrılar mantıklı olmak zorunda değil.

Herhangi birinin dikkatini çekmek kötü bir fikir. Onlar ruh hallerine ve esen rüzgara göre sizi kutsamak yerine lanetleyebilecek kaprisli varlıklardır. Özellikle de bu.

"Şimdi ne yaptığını düşündüğün hakkında konuşalım," diyor Hades.

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Senin zaten-"

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi hayal kırıklığına uğramış bir sesle, "Ve Crucible bu gece başlıyor," diye devam etti.

İç çek."Yap sen istiyorum bir ÖZÜR önce sen smite Ben ya da başka bir şey?"

"Çoğu önümde diz çökerdi. Merhametim için yalvarır."

Şimdi de benimle oynuyor. Ben bir fareyim. O bir kedi. Ve ben onun akşam yemeğiyim.

Sertçe yutkunuyorum, kalbimi tekrar boğazıma bastırmaya çalışıyorum. "Her halükarda öleceğimden oldukça eminim." Tabii ki ölüyüm. Erken sonuma daha fazla aşağılanma eklemeyelim. "Diz çökmek yardımcı olur mu?"

Gümüşi gözleri - ilk başta düşündüğüm gibi karanlık değil, cıva gibi - soğuk bir eğlenceyle dönüyor. Komik bir şey mi söyledim?

"Bu yüzden mi buradasın?" diye sordum. "Pota mı?"

Hades *hiç* katılmadı ve Zeus *da* onun en sevdiği kardeşi sayılmaz, o halde neden bu tapınakta, gerçekten?

"Bu gece burada olmak için kendi nedenlerim var."

Başka bir deyişle, *Tanrılara soru sorma, pervasız ölümlü*.

"Beni neden durdurdun?" Ses tonunu tamamen görmezden gelerek tapınağa bakıyorum.

Hades cevap vermek yerine başparmağını çenesine vuruyor. "Asıl soru, şimdi seninle ne yapacağım?"

İçinde bulunduğum durum hoşuna mı gidiyor? Ölüm tanrısı hakkında hiç b u kadar düşünmemiştim -öncelikli olarak ölümden kurtulmakla meşguldüm- ama ondan gerçekten hoşlanmamaya başlıyorum. Boone böyle davransaydı, onu çoktan unutmuş olurdum. "Sanırım beni Yeraltı Dünyası'na göndereceksin."

Cidden, konuşmayı kes Lyra.

Hades mırıldanıyor. "Bundan daha kötüsünü yapabilirim."

Tıpkı Chance'te olduğu gibi, şimdi de geri adım atmak bir seçenek değil. "Öyle mi?" Başımı eğiyorum, sanki bilmiyormuşum gibi davranıyorum. "Cezalarınız konusunda yaratıcı olduğunuzu duydum."

"Gururum okşandı." Küçük, alaycı bir selam veriyor. "Sana bir kayayı tepeye yuvarlatabilirim ve asla zirveye ulaşamazsın, sadece sonsuzluğun geri kalanı boyunca her gün yeniden başlamak zorunda kalırsın."

Bu zaten Sisifos'un başına çağlar önce gelmişti. "Bunu Zeus'un bulduğuna eminim."

Dudakları düzleşti. "Sen orada mıydın?"

Omuz silkiyorum. "Her iki durumda da, kulağa tatil gibi geliyor. Huzurlu, rahatsız edilmeden doğum. Ne zaman başlıyorum?"

Ağzım beni kalıcı olarak ölüme götürecek.

Her an kendimi Yeraltı Dünyası'nda bulmayı ya da belki de Hades'in meşhur çatalının elinde belirip beni şişlemesini bekliyorum.

Onun yerine başını sallıyor. "Seni öldürmeyeceğim. Henüz."

Gerçekten mi? Ona güveniyor muyum?

Gözlerimdeki ihtiyatı görüyor olmalı, çünkü sözünden şüphe etmemden rahatsız olmuş gibi çenesinde bir kas geriliyor. "Sakin ol, yıldızım."

Sevgi sözcükleri karşısında tereddüt ediyorum. Belli ki bu onun için hiçbir şey ifade etmiyor. O hemen konuşmayınca, ben de konuşmamayı başarıyorum ve bunun yerine önümde duran tanrı hakkında daha fazla ayrıntı alıyorum.

Tam olarak beklediğim gibi biri değil. Yani, bariz karanlık ve kara kara düşünen şeyin ötesinde.

Kıyafetleri. Elysium aşkına, yıpranmış botlar ve kot pantolon giyiyor. Kot pantolon dar kalçalarına oturuyor ve gök mavisi düğmeli gömleğinin kollarını kıvırarak Yeraltı Dünyası'nda yaşayan birinden beklediğimden daha bronz kolları ortaya çıkarıyor. Ön kolların seksi olabileceğini kim bilebilirdi?

Gömleğin üzerine, kürek kemiklerinin üst kısmında arkada buluştuğundan şüphelendiğim, yan kılıf tarzı eski deri jartiyerler giyiyor. Pantolon askılarındaki metal halkalar, şu anda kullanmadığı bir amaca hizmet ediyor gibi görünüyor. Silah için mi? Yoksa sırtı mı ağrıyor?

"Muayeneden geçebilir miyim?" diye soruyor.

Bakışlarımı tekrar yüzüne çeviriyorum. "Düşündüğümden farklı görünüyorsun."

İki kaşı da yukarı doğru seğiriyor. "Peki sen ne bekliyordun? Tamamen siyah giysiler mi? Belki de tamamen deri bir kıyafet?"

Boynumda bir sıcaklık hissettim. Aslında onun gibi bir şey. "Boynuzları unutma. Ve belki bir kuyruk."

"O başka bir ölüm tanrısı." Bıkkın bir ses çıkarıyor, sonra beklentilerden nefret etmekle ilgili bir şeyler mırıldanıyor.

Sanırım beklentileri karşılamaktan bahsediyor. Bir tanrıyla ortak bir noktamın olması garip. Lanetlenmiş olabilirim ama bunun kim olduğumu belirlemesine izin verirsem lanetlenirim.

"Senin Yeraltı Dünyası'ndaki evin Erebus," diyorum sertçe. "Ve?"

"Adı... Bekle." Bir elimi kaldırıyorum. "*Gölgeler* Diyarı." Biri ağzımı bantla kapatmalı.

Hades ellerini ceplerine sokuyor, rahat bir şekilde

yırtıcı bir şekilde. "Her zaman bu ismin orijinal olmadığını düşünmüşümdür. Burası Yeraltı Dünyası. Elbette gölgeler var."

Bu konuşma biraz raydan çıkıyor gibi görünüyor. "Sanırım." Ve sonra, beynim kendine engel olamadığı için, söylediklerini gerçekten değerlendiriyorum. "Yani teknik olarak sen gölgeler tanrısı ya da gece tanrıçası bile değilsin." İşte şimdi yuvarlanmaya başladım. "Ve eğer ateş ve kükürt meselesi doğruysa, o zaman orası oldukça iyi aydınlatılmış gibi görünüyor."

Gözleri bilenmiş bıçaklar gibi parlıyor.

Yaptığım yorumdan rahatsız mı oldu yoksa şaşırdı mı anlayamıyorum.

Ne yazık ki ikimiz için de iyi bir hayal gücüm ve çok fazla fikrim var. "Bir algı sorunun var, eğer düşünürsen."

"Algı sorunum var," diye tekrarlıyor.

"Evet, öyle. Eğer kendileri göremezlerse, ölümlüler kendilerine söylenene inanırlar. Bana hep Hades'in karanlıkla örtülü olduğu, ateş koktuğu ve istediği zaman canlanabilen dövmelerle kaplı olduğu söylendi."

Bakışları vücudumda öyle yavaşça geziniyor ki, az önceki sıcaklık boynumdan yanaklarıma doğru yayılıyor. "Ama yine de siyah giyinen ve dövmeleri olan sensin, yıldızım," diye dikkat çekiyor.

Bakışlarını kot pantolonla eşleştirilmiş siyah gömleğime doğru takip ediyorum - yani *tamamen* siyah değil. Gömleğimin kollarından biri hafifçe yukarı kalkmış ve bileğimdeki siyah mürekkepli dövmenin göründüğü soluk teni ortaya çıkarmış. İki yıldız. Diğer bileğimde üçüncü bir yıldız var ve kollarımı birleştirdiğimde Orion'un Kuşağı'nı oluşturuyorlar.

Tarikat tarafından kabul edilmeden önce hatırladığım birkaç şeyden biri, yatak odamın penceresinden Orion'un gökyüzündeki hareketini izlemekti. Takımyıldızı gecenin değişmeyen, sabit bir işaretidir.

Bu yüzden mi bana iki kez yıldızım dedi? Kolumu aşağıya çekiyorum.

"Yani..." Yaklaşmak için rahatça eğildiği yerden çıkıyor. Onu içime çekebileceğim kadar yakın, işte o zaman ölüm tanrısının en koyu, en günahkâr, en acı çikolata gibi koktuğunu öğreniyorum.

"Senin adın ne?" diye soruyor.

Bir tanrının adımı bilmesini kesinlikle istemiyorum. "Felix Argos."

Hades bana yalanımı söylemiyor. Sadece beni izliyor, bakışları bir şeyi tartışıyormuş gibi değerlendiriyor. Muhtemelen benim için yaratıcı yeni bir ceza.

"Yani..." Daha önceki ifadesini taklit ediyorum ve tapınağın yan tarafına ve dağdan aşağıya doğru bakıyorum. Kaçış çok yakın. Dışarıda bir kedinin oturduğu bir kuş kafesinin açık kapısı gibi ulaşamayacağım bir yerde. "Şimdi ne olacak?"

"Lanetli olmakla ne demek istedin?"

Ugh. *Bu* konuda konuşmak istemiyorum. Onun yerine korunuyorum. "Bilmiyor musun?"

"Bilmiyormuşum gibi anlat."

"Ya istemiyorsam?"

Tek kaşını kaldırıyor ve ben mesajı alıyorum. Dişlerimi sıkmamaya çalışarak, Hades'in bunu paylaştığım ikinci kişi olduğunu düşünmeyi reddediyorum.

Derin bir nefes aldıktan sonra aceleyle, "Yirmi üç yıl önce, ben henüz annemin karnındayken, o ve babam buraya adak adamak ve doğumun kutsanması için dua etmek için gelmişler. Annemin suyu gelmiş ve görünüşe göre kardeşin onun kutsal mabedini kirletmesine gücenmiş. Ceza olarak da bebeğini, yani beni lanetlemiş ve kimsenin beni sevemeyeceğini söylemiş. İşte. Hikayenin sonu."

Bakışları daha da soğuklaşıyor, o kadar hesapçı ki bir adım geri çekiliyorum.

"Seni sevilmez mi yaptı?" diye soruyor, sanki bana inandığından tam olarak emin değilmiş gibi.

Sarsılarak başımı sallıyorum.

Bu lanet yüzünden ailem beni terk etti. Borç yüzünden olduğunu söylediler ama ben aksini biliyorum. Üç yaşındayken Hırsızlar Tarikatı'na girmeme sebep oldu. Bu yüzden hiç ölüm kalım arkadaşım yok. Bu yüzden Boone...

Bu geceye kadar kendimi her şeyin daha kötü olabileceğine ikna etmeye çalıştım. Yani, kraken yemi olabilirdim ya da saçlarım yılan, arkadaşlarım taş heykeller olabilirdi.

Ama beni bu ana getirdi. Farklı bir tanrıyla yüzleşmek. Daha kötü bir tanrıyla. Belli ki lanetimi ilginç bulan bir tanrıyla. Neden mi? Çünkü Zeus

bana mı verdi? Tanrıların şimdiki kralı bir pislik. Bu Hades'in de benimle aynı fikirde olduğu bir konu. Asıl soru, şimdi benimle ne yapacak?

Hades bana bir el sallıyor, neredeyse durgun bir hareket. "Gidebilirsin."

Gidebilirim-

Bekle... Ne?

5

Bir Tanrıya Asla Neden Diye Sorma

"Ben... gidebilir miyim? Gerçekten-"

Hades kaşlarını yavaşça kaldırır. "Tartışmak mı istiyorsun?"

"Hayır." Asla hediye atın ağzına bakmayın... ya da kaçış kapağındaki bir hediye kaçışına.

"Bu taraftan" diyor.

Bizi dağdan aşağıya farklı bir yoldan indiren bir patikaya doğru ilerliyor. Sanırım takip etmem gerekiyor? Hades yürürken sinsice ilerliyor. Botlarına odaklanıyorum, çünkü sırtına bakmak -o deri kayışlar kürek kemiklerinin arasında birleşiyor- ya da mükemmel biçimli kıçına bakmak gibi bir seçeneğim yok.

Nefesimi tutuyorum, her santimim ona ayak uydurdukça artan rahatsız edici bir farkındalıkla karıncalanıyor. Tüm bu "tanrıların ham gücü" olayı. Kendime karıncalanmanın tek sebebinin bu olduğunu söylüyorum.

Kendime inandığımdan emin değilim.

Ana caddeye paralel bir kaldırım görünene kadar sessizlik içinde yürüyoruz. Kalabalıkla birlikte. Yürümeyi bıraktım. O da durdu,

arkasına bakıyor. "Sorun mu var?"

"Um..." Ben ona bakıyorum, o da benim bakışlarımı takip ediyor. Üç adım sonra herkes bizi birlikte görebilecek. *Beni*... Ölüm Tanrısı'yla birlikte görecekler.

"Onlar için endişelenme," diyor sanki aklımı okuyormuş gibi. "Sadece sen benim gerçekte kim olduğumu görebilirsin. Diğer herkes sadece sıradan ölümlü bir adam görür."

Doğru ya. Harika. Hâlâ burada takılan üyelerin beni yabancı bir adamla görüp sorular sorması dışında. Bundan kurtulabilir miyim?

"Hadi ama."

Sanırım yapamam.

Kalabalık kaldırıma çıkıyoruz ve ben duraklıyorum. Ayrılmadan önce veda falan mı etmeliyim?

Ona küçük bir selam veriyorum. "Bana vurmadığın için minnettarım."

Uzaklaşmak için döndüğümde artık özgür olduğumu düşünüyorum ama beni omuzlarımdan tutarak kendine doğru döndürüyor, sıkıca kavrıyor. Birdenbire, dönen, erimiş metalden gözlere bakıyorum, ama yanıyor. Kömürün siyah yanışı gibi.

"Sözlerine daha dikkat et, yıldızım," diyor eskisi kadar pürüzsüz olmayan bir sesle - şimdi daha çok ham ipek gibi. "Tanrıların az önce fırlattığın eldiveni ne zaman kaldıracağını asla bilemezsin... Ve başka bir gün olsa muhtemelen kaldırırdım."

Her bir zerrem o kadar gergin ki her an kopabilirim, damarlarımdaki adrenalin o kadar sıcak ki derim geriliyor. Ama sorun da bu zaten. Şu anda kendimi daha *canlı* hissediyorum. Sanki kalan her saniyem değerliymiş gibi çünkü o saniyeler sayılı.

"Smiting hızlı bir ölümdür," diye fısıldıyorum. "Daha kötü şeyler de var."

Yüz ifademi incelerken gözleri parlıyor ve ben nefesimi tutuyorum, ölümün hiçliğinden önce acının parıltısını bekliyorum. Ben böyle hayal ediyorum.

Ama gelmiyor.

Onun yerine ifadesi değişiyor. Değişim yeterince ince, yeterince yavaş, ilk başta gördüğümden bile emin değilim, ama uyarının yanması... daha yumuşak oluyor. Farklı bir sıcaklık.

Hades elini kaldırıp parmak ucunu şakağımdan çeneme doğru çekiyor,

Tenime sadece bir fısıltıyla dokunuyor, ardında baş döndürücü bir his bırakıyor. O bana bakıyor, ben de ona bakıyorum ve başka tarafa bakmam gerektiğini biliyorum. İkimiz arasında ölümlü olan *benim,* bu yüzden kırılacak, teslim olacak, yenilgiyi kabul edecek kişi ben olmalıyım.

Ama yapamıyorum. Yapmayacağım.

"Haklısın yıldızım," diye mırıldanıyor. Bakışları dudaklarımda oyalanmak için aşağı iniyor. "Daha kötü şeyler de var."

Sonra bakışları bir anda ateşten buza dönüyor. Aniden doğruldu, beni döndürdü ve sanki cılız bir balığı okyanusa geri bırakıyormuş gibi beni kalabalığın içine doğru hafifçe itti.

Her nasılsa, geri kalan kısmım devre dışı kalmış olsa da, ayaklarım beni uzaklaştırmayı başarıyor. Arkamdan seslenene kadar otuz adım uzaklaşmıştım. "Beladan uzak dur, Lyra Keres."

Durdum ama dönmedim. Ona verdiğim isim bu *değildi*.

Benimkini nereden bildiğini ya da zaten bildiği belli olduğu halde neden sorma zahmetine girdiğini bilmek isterdim ama biraz geç de olsa nihayet kendimi koruma güdüsü devreye girdi ve kaçış tam anlamıyla virajın başında.

Ben de teşekkür etmek için bir el kaldırıyorum... ve adımlarımı son adımlarımmış gibi sayarak yürümeye devam ediyorum.

6

Seçilmiş Azınlık

Crucible'ın açılış törenlerine katılmak zorunda olmak Styx Nehri'nde bir yolculuktan daha kötüdür.

Felix kendini kaybediyor. Öyle olduğunu biliyorum çünkü insan kalabalığı arasında onu her gördüğümde dişlerini gıcırdatıyor ve çılgınca etrafına bakınıyor. Sonunda ortaya çıkması çok hoş. En azından ona yakalanmadan köprünün şehir tarafında diğerlerine katılmayı başardım.

Küçük bir mucize aslında.

Boone ya da Chance tarafından da fark edilmedim. Bu şekilde kalması için bir planım var. Burada işler gerçekten başlar başlamaz, gizlice sığınağa geri döneceğim. Sadece çeşitli çatışmalardan kaçınmak için değil, aynı zamanda bu gece yaşadığım her şeyi işlemek için. Özellikle de belli bir tanrıyı.

Felix bakışlarını bana doğru çeviriyor ve kendimi olabildiğince küçük göstermeye çalışarak eğiliyorum. Belki de daha önce görevlerimi terk ettiğimi bilmiyordur, ama bunu öğrenmenin zamanı değil. Beni görmeden geri döndüğünde, sessiz bir rahatlama nefesi veriyorum, sonra kendimi tutamıyorum

ama kendi kendime biraz gülümsedim. Hayal kırıklığı onun yüz hatlarına hiç yakışmıyor.

Onu suçlayamam. Burası bir hırsız cenneti. Tüm bu cepler çalınmaya çok müsait ve tüm rehinelerin eli kolu bağlı, çünkü saat gece yarısını biraz geçti ve festival resmen başladı.

Toplanan insanlar kalabalıklar halinde birbirine karışmış durumda. San Francisco'nun bin mil çevresinde yaşayan herkes -bu tanrılara tapmayanlar bile- buradaymış gibi hissediyorum.

Düşündüğümde bu mantıklı geliyor.

Ölümlülerin çoğu, çeşitli nedenlerle Olimpos tanrılarının bir sonraki hükümdarının kim olacağıyla ilgileniyor - en sevilen ya da en nefret edilen ya da korkulan tanrı ya da tanrıça veya benim gibi belirli bir tanrının hamisi olarak. Bazıları ise daha doğrudan etkileniyor. Tahminimce birçok çiftçi, ekinlerini ve hasatlarını kutsaması için Demeter'in kazanmasını ister. Askerler Ares'i tercih eder. Akademisyenler ve öğretmenler Athena'yı ister. Ve bu böyle devam eder.

Diğer tanrılara tapan ölümlüler bile tüm bunların gösterişinden dolayı ilgilenirler. Ya da kendilerininkine benzer veya rakip güçlere sahip bir tanrıdan hoşlanmıyor olabilirler. Ya da belki de en basitinden, söz konusu tanrıları gücendirmek istemiyorlar.

Hangi açıdan bakarsanız bakın, dünya ilgiyle izliyor.

Ve buna rağmen, her bir değerli artık güvende.

Yaşlı akıl hocamın telaşlı görünmesine şaşmamalı. Tek bir düdük bile çalmıyor. En azından rehinelerimizin potansiyel bir hedefin etrafında koordine olurken çaldıkları türden değil.

Ve bu tüm ay boyunca sürecek.

Ayaklarımın üzerinde bir ileri bir geri kayıyor, her zamanki şimşek gösterisinin ötesinde hiçbir şey yapmayan Zeus'un tapınağına bakıyorum.

O tapınakta tanrıların ölümlü yardımcıları adaklar yakar, dualar fısıldar ve gerekli gördükleri ayinleri yaparlar. Bu sadece her yüz yılda bir gerçekleştiğinden, bahse girerim ki bunu sadece yaptıkları gibi uyduruyorlar.

Gerçi buradan hiçbirini göremiyoruz. Tapınağın içinde hiçbir kameranın kayıt yapmasına izin verilmiyor - tanrılardan gelen bir başka ferman. Ama bu demek oluyor ki ben milyonlarca diğerleriyle sıkışıp kaldım bakıyorum beyaz-

Köprünün diğer tarafındaki dağın tepesindeki sütunlu bina sanki aniden bir ejderhaya dönüşüp ateş püskürecekmiş gibi.

Şimdiye kadar olan tek şey, muhtemelen bir kurbandan gökyüzüne doğru yükselen tek bir beyaz duman pufuydu.

İnsanlar körfez boyunca uzanan caddeyi şehrin sınırlarına kadar doldurdu ve en arkada duran bizler binaların arasına kanalize olduk. Ben de oradayım.

Diğer adaylar küçük gruplar halinde toplanmış, Hermes'in bir hırsız seçip seçmeyeceğini tartışıyorlar. Bu daha önce de oldu. Bana doğru yönelen ilk sırıtış ve bakışlardan sonra, beni görmezden gelmeye geri döndüler, bu da kaçış planım için iyi oldu.

Etrafımdaki birkaç kişi telefonlarına bakıyor, dünyanın dört bir yanından daha fazla insanın başka şehirlerdeki sokaklarda durup bu tanrıların çeşitli tapınaklarına baktığı çeşitli "canlı yayın" biçimlerini izliyor. Arada sırada yorumlardan kesitler yakalıyorum, henüz bildirecekleri yeni bir şey yok.

"Efsanelere göre tanrılar ve tanrıçalar kralları Zeus'tan o kadar bıkmışlar ki, onu devirecek kişi olmak için kendi aralarında savaşmışlar ve bu da Anaxian Savaşları'na neden olmuş," diyor bir haber spikeri yanımdaki bir cihazda. "İşler o kadar çirkinleşti ki harikaları yerle bir ettiler, Rodos Heykeli'nin ayaklarını yerden kestiler ve yüzlerce savaşçıyı pişmiş toprak haline getirdiler."

Bir kahkaha attım. Görünüşe göre bu bambaşka bir tanrılar grubunu kızdırmış.

Haber spikeri hâlâ konuşuyor. "Atlantis ve Pompeii gibi şehirleri yok ettiler ve sonunda o zamandan beri yeniden inşa edilmiş olan evleri Olympus'u yıktılar."

Bu hikayeyi herkes bilir. Bundan sonra tanrılar bir daha asla birbirleriyle doğrudan savaşmayacaklarına dair bir anlaşma yaptılar ve Crucible yaratıldı - görünüşe göre biz ölümlülerin onların yerine savaşmasına izin verdiler.

Etrafımdaki kitlelerden bir soluk kopuyor. "Zeus," diye sesleniyor biri. "Zeus seçim yapıyor."

"Nerede?" diye soruyor birkaç kişi yüksek sesle.

Ardından sesler alacalı bir şekilde yükseliyor. Sol tarafımda telefonunu ilgiyle izleyen bir adama yaklaşıyorum.

Elbette, dünyanın başka bir yerinde bulunan tanımadığım basit bir tapınakta, masmavi gökyüzünden büyük bir şimşek çakıyor ve tapınağa öyle bir gök gürültüsüyle çarpıyor ki sanki yer sarsılıyor. Sonra derin bir ses yükseliyor - belki de onun bulunduğu binanın içinden, çünkü tanrıyı hiçbir yerde göremiyorum. "Ben Zeus, Tanrıların ilk kralı, göklerin, gök gürültüsünün ve şimşeğin tanrısı, hava, kanun ve düzen, krallık, kader ve alınyazısı tanrısıyım."

Gözlerimi deviriyorum. Kader ve alın yazısı aynı şey. Öyle değil mi? Kendini beğenmiş ahmak.

Bu arada *Olimpos* Tanrılarının Kralı olmalıydı. Ama panteonumdaki tüm tanrılar, her şeyi sahiplenmek isteyecek kadar egoist. O yüzden, Tanrıların Kralı olsun.

"Pota'nın bu ilk gününde, birinciyi ben seçeceğim." Tanrı alkış bekler gibi duraksıyor. Hepimiz bunun tam olarak nasıl işlediğinden ve ne anlama geldiğinden emin olmadığımız için ve onun bulunduğu tapınağı çevreleyen kalabalığın şu anda gök gürültüsünden kulaklarındaki çınlama nedeniyle duymakta zorlandığını tahmin ediyorum, hepsi sessiz ve dikkatli kalıyor.

"Ben seçiyorum..."

7

Yolumdan Çekil

Sanki sessizlik videodan çıkıp buradaki insanların da üzerine çökmüş gibi, hep birlikte meraktan nefesimiz kesilmiş bir halde beklerken ve izlerken, kimse öksürmeye bile cesaret edemiyor. Kimi seçecek?

Bir şimşek daha çakıyor, bu kez tapınağın dışına, ana girişin iki sütunu arasındaki basamakların tepesine düşüyor. Gürültü birkaç kişinin çığlık atmasına neden olur. Birdenbire, yıldırımın düştüğü yerde bir adam belirir, gözle görülür bir şekilde şaşırmıştır.

Zeus'un sesi yine gürlüyor. "Samuel Sebina."

Telefona bakıyorum. Zeus'un seçtiği ölümlü Boone'dan bile daha uzun boylu ve kaslı olmalı, abanoz tenli ve kısa siyah saçlı. Etrafına bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş görünüyor. Ortaya çıktığı kadar hızlı, gitmiş. Kim bilir nereye?

Bir çığlık daha yükselir. "Hera!" diye bağırıyor biri. "Hera seçiyor."

İnsanlar izlerken kafalar telefonların üzerinde eğik duruyor.

"Ben Hera, evlilik, kadınlar ve göklerdeki yıldızların tanrıçasıyım." Yakındaki bir telefondan, sizin de duyabileceğiniz boğucu bir ses duyuyorum.

dünyanın başka bir yerindeki kendi tapınaklarından birinden yayılan Afrodit'e ait olduğunu düşündü. "Ben seçiyorum..."

Gerisini duymuyorum çünkü sağ tarafımda Chance bana doğru ilerliyor. Korku, kaşıntılı bir dalga halinde bedenimi sarıyor. Daha fazla utanç, intikam ya da Felix'in dikkatini görev yerimi daha önce terk ettiğim gerçeğine çekmek - hepsi beni bulursa ne olacağına dair güçlü olasılıklar. Buradan çıkma zamanı.

Binaların arasındaki dar bir sokağa yanlamasına giriyorum. Arkama baktığımda Chance boynunu büküyordu. Evet. Kesinlikle beni arıyor. Birkaç kaçamak manevra yapmam gerekti ama sonunda köşeyi döndüm ve neredeyse geniş bir erkek göğsüyle çarpışıyordum.

"Dur, dur, dur!" Boone aşırı neşeli bir sesle haykırır. "Yavaşla, Lyra-Loo-" Bana çocukken taktığı lakabı o kadar ani bir şekilde kesiyor ki sarsıcı oluyor.

Aman Tanrım. O biliyor. Chance hakkında. Aşık olduğumu. Her şeyi.

Şaşırdığımdan değil.

"Yine mırıldanıyordun," dedi sırıtarak. "Felix'in seni bu konuda eğittiğini sanıyordum."

Elimi ağzımın üzerine koyuyorum, sanki o sesleri geri çekebilirmişim gibi. Mırıldanmak gençliğimden kalma bir alışkanlıktı. Bunu yaptığımın farkına bile varmamıştım. Gerçi eğitim günlerimden bu yana epey zaman geçti, sanırım geri döndü.

"Özür dilerim," diye mırıldandım ve etrafından dolaştım.

Hareket ederek yolumu kapattı. "Bu aceleyle nereye gidiyorsun?"

Tüm tanışıklığımız boyunca bana bunu soracak kadar önemsemediğinden eminim. Geri çekildim ve kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorladım. Koyu kahverengi gözleri. Gözlerini hep sevmişimdir.

Ve hüngür hüngür ağlayabilirdim. Yıllarca bana daha fazla ilgi göstermesini bekledim ve o bugünü seçti. İstemediğim tek zamanı. Arkama baktım ama Chance'i görmedim. Henüz göremedim.

"Hiçbir yerde" diyorum.

Adım atıyorum. Boone adım atarak beni tekrar

engelledi. "Affedersiniz." Tekrar adım atıyorum.

Tekrar engelliyor.

"Ne?" Tersledim.

Bana göz kırpıyor, muhtemelen ben ona hiç bağırmadığım için. Sonra yüzünde alacalı bir kızarıklık beliriyor ve bir elini ensesinde gezdiriyor.

Oh...hayır. Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyor, değil mi? Gerçekten, gerçekten, *gerçekten* konuşmamayı tercih ederim. Özellikle de burada ya da şimdi.

Gözlerine tuhaf bir ışık giriyor ve ağzını açıp tekrar kapatıyor. Yeterince eminim. "Lyra-"

Sokağın iki u c u n d a k i kalabalıktan yüksek sesli bir mırıltı yükseliyor.

"Bunu kaçırmak istemiyorum." Etrafından dolanmayı başarıyorum, onu bir kez olsun zıplarken yakalıyorum.

"Bekle." Kolumdan tutup beni geri döndürüyor ve bu gece bana bunu yapan başka bir adamı hatırlatıyor. Kendimi bir bez bebek gibi hissetmeye başlamıştım ve bunu söylemek üzereydim ki Boone, çalışma odasının banyolarda kullandığı genel sabunun kokusunu alabileceğim kadar yakınıma geldi. Bir an duruyorum, sonra başımı sallıyorum. Chance yetişip her şeyi daha da kötüleştirmeden önce buradan gitmeliyim. Dikkatle eline bakıyorum.

Bakışlarımı takip ediyor, sonra aniden bırakıyor. "Dinle. Ben... Siktir... Özür dilerim. Chance tam bir pislik. Orada olsaydım, bu konuda bir şeyler yapardım."

Her geçen saniye daha da kötüleşiyor. Benim için üzülmesine ihtiyacım yok. Ve bu da öyle bir şey.

"Sorun yok, Boone," diyorum. "Ben hallettim."

"Duydum." Yine yüzünü buruşturuyor. "Emin misin-"

"Evet. Önemli bir şey değil. Zaten senin sorunun değil." Bu sefer etrafından dolandığımda beni durdurmuyor.

Gerçekten gitmeme izin vereceğini düşündüğüm kadar uzağa gidiyorum, ama bunun yerine aniden yanımda, beni durdurmuyor ama benimle birlikte yürüyor. "İzlemeye çalışmıyorsun." Bir açıklama, soru değil. Sesi şimdi merakla dolup taşıyor. "Peki, nereye gidiyorsun?"

Ona yan gözle bakıyorum. "Senin acıma arkadaşlığına ihtiyacım yok, Boone. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

"Bu acıma değil." Pişmanlıkla karışık orantısız bir gülümseme sunuyor. Keşke daha iyi bilmeseydim. Bu onun hatası değil.

"İyi olduğumuzu sanıyordum," diyor.

Doğru ya. Normalde ona neşeli bir iğneleme yapardım. Ama içimde yok. Bu yüzden farklı bir yol denedim ve ona gerçeği söyledim. "Yuvaya geri dönüyorum."

"Şimdi mi dönüyorsun?" Arkamızda bıraktığımız kalabalığa bakarken sesine şüphe karışıyor. "Festival ne olacak? Tanrılar seçiyor."

"Önemli anları daha sonra izleyeceğim." Zeus tekrar kral olmadığı sürece, sonuçlar gerçekten umurumda değil. Yine de Hermes Tarikat için iyi olurdu.

Tapınağa doğru elimle işaret ediyorum. "Felix ikimizin de bunu kaçırmasından hoşlanmayacak. Üst patronlar Hermes'i onurlandırmak için hepimizin hazır bulunması gerektiğini söyledi."

Ciddileşiyor. "Şans'tan uzun süre saklanmak kolay değildir. Seni geri götüreceğim."

Bir yolunu bulacağını bilmeliydim. "İzlemek istemiyor musun?" O ukala sırıtış beni her seferinde yakalıyor. Elinde bir cep telefonu tutuyor.

"Onu hallettim. Zaten bulunduğumuz yerin manzarası berbattı."

Bana bir çapak gibi yapışan Boone'un bir gözü bende, bir gözü telefonda, neredeyse boş olan şehir sokaklarında ilerlerken tanrıların seçimlerini bildiriyor. Gittiğimiz yol, en hızlı yol, bizi Atlas Kulesi'nin yanından geçiriyor.

Aşırı zenginlerin ve tartışmalı derecede güçlülerin yaşam tarzları. Bu gökdelendeki apartman dairelerinin içerdiği tüm zenginliklere rağmen, tüm rehinelere yasak. Sakinleri, davetsiz misafirlerin yakalandıklarında tüyler ürpertici bir sonla karşılaşmalarını sağlayacak kadar zamana, paraya ve kine sahip. Ayrıca herkes Hades'in çatı katının sahibi olduğunu biliyor.

Orada olup olmadığını merak ettiğimde ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Şu anda neden onu düşünüyorum ki? O endişelerimin en küçüğü. Chance adında bir pislikle *yaşıyorum* ve bu gece ondan ne kadar kaçsam da, hayatıma bir yıkım topu sokmasının an meselesi olduğunu biliyorum.

Boone'a hızlı bir bakış daha atıyorum ve uzun bir iç çekiyorum. Daha önce ne kadar korkunç olsa da, bir erkeğe *gizli* bir aşk beslemenin, düşmanınızın sizinle alay etmesinden çok daha az acı verici olacağına eminim.

Şehrin sokaklarının altından geçen tünellerin girişini kapatan tel örgülere geldiğimizde Boone kapının kilidini açıyor ve arkamızdan tekrar kilitliyor. Tünel girişinin hemen içinde, çöp yığınlarının arkasına gizlenmiş lastik çizmeleri çıkarıyoruz. Yeraltı sığınağımızın çeşitli giriş noktalarının bunlarla ve el fenerleriyle dolu olduğundan emin olmak erlerin görevi.

Boone, "Biri daha gitmek üzere gibi görünüyor," dediğinde bir çift giymek için doğruluyorum. Sanırım bu Artemis."

Burnumu kırıştırdım. Gagalama sırasına sadık kalırlarsa, ilk on ölümlüyü çoktan seçmiş olurlar. Bu hızlı oldu. Artemis'ten sonra seçilmesi gereken sadece bir tanrı kalacak. Tekrar iç çektim. Herkes dönmeden önce biraz daha zamanım olur diye düşünmüştüm.

Bir el feneri kaptım ve grafiti kaplı beton geçitte yürümeye başladım.

Biz devam ederken Boone telefonu uzatıyor, böylece ikimiz de görebiliyoruz.

Artemis'in meşhur altın oklarından biri hiç beklenmedik bir anda fırlayarak ekrandaki yere saplanıyor ve bir ölümlü dumanlar içinde beliriyor.

Kalabalık arasında bir kıpırdanma olur ve Boone mırıldanır, "Şuna bakar mısınız? Artemis bir adam seçti."

"Ha," diyorum ve ayak bileği derinliğindeki suda debelenmeye devam ediyorum, sadece açık bej tenli ve koyu renk saçlı, zayıf ve atletik bir adamın kameraya göz kırptığını görmek için ekrana hızlıca bir göz atıyorum.

Tarihsel olarak, tanrıça sadece kadınları tercih eder.

Boone adımlarını bozmadan omuz silkiyor.

Pratik bir kolaylıkla hedefimize ulaşıyoruz; Hermes'in bir kolunun altında miğferi ve ayağında kanatlı sandaletleri Talaria ile kahramanca bir tasviriyle kaplı sağlam görünümlü bir duvar. Grafiti tabii ki, buradaki diğer sanat eserlerinin arasına karışmak için.

El fenerimi iki yana sallamak için duraksıyorum, takip edilmediğimizi kontrol ediyorum ama ışığı söndürmeden önce sadece bir farenin gözlerinin parıltısını yakalıyorum. Boone da telefonu kapattı. Zifiri karanlıkta avucumu çimento duvara bastırıp orada olduğunu bildiğim kriptodları hissediyorum -küçük, gizli, kabarık çıkıntılar, ölümlü gözün fark edemeyeceği bir harf sistemi, ama biz hırsızlar onları nasıl bulacağımızı biliriz ve dokunarak okuyabiliriz. Ayrılmak için bir yol

hangi binalardan kaçınılması gerektiği, güvenlik kameralarının kapsama alanında nerelerde boşluklar olduğu ve benzeri konularda birbirlerini yönlendirirler.

Ne yazdığını bildiğim için bunu okumaya zahmet etmiyorum. Ama harflerin sonunda, yine gözlerden saklı bir düğme var, ona basıyorum ve kalın bir beton kapının bir esintiyle açılmasını tetikliyorum. Aynı hızla kapanmadan önce hızla içeri adım atıyoruz. Her bir ya da iki yılda bir, yeni bir taahhüt yeterince hızlı hareket etmiyor ve bu kanlı bir karmaşa - temizlemek benim görevim - ve gerçek bir utanç.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, inimizi oluşturan gizli, tanrı yapımı odalar, asla sönmeyen mavi bir ateşle yanan fenerler tarafından hemen aydınlatılır. Ateşin, Hermes'in dünyanın her yerindeki inlerimizi aydınlatması için Tarikat'a hediye ettiği söylenir.

Boone telefonu tekrar açtı.

"Burada sinyal alabiliyor musun?" diye sordum.

"Felix'in wifi şifresini çaldım." İkimiz de botlarımızı çıkarmak için durduğumuzda telefonu yere bırakıyor.

İşim bittiğinde, benimkini ve el fenerini, gelip giderken tüm rehinelerin kullanması için raflara koyuyorum. Boone hâlâ kendi feneriyle uğraşıyor ve ben onun eğik başını inceliyorum. Chance'le uzak durma oyununda bana yardım etmek zorunda değildi.

Telefona bir göz atıyor. "Görünüşe göre Hermes seçimini yapmış."

"Hırsız mı?" diye sormadan önce yutkunuyorum.

Boone gözlerini kısarak ekrana bakıyor, sonra başını sallıyor. "Zai Aridam mı?" Bunun üzerine duraksıyorum. "Bu ismi daha önce nerede duymuştum?"

Bana göstermek için telefonu çeviriyor ve eminim ki bu isim görüntüde kayıyor ve sonunda neden tanıdık geldiğini anlıyorum. Yüz yıl önceki son Crucible'da Mathias Aridam adında bir adam Zeus'un seçimiydi. Asla geri dönmedi. Aslında, tek bir ölümlü bile geri dönmedi. Ama ailelerinin hepsi ölçülemeyecek kadar kutsanmıştı.

Aridam. O aile kutsamalarını aldı ve onları tanıyan herkesten uzaklaştı. Bu bir tesadüf olamaz, değil mi?

"Hepsi bu kadar," diyor Boone. "Umarım hepsi sonunda evlerine dönerler."

Muhtemelen bu konuda azınlıktaydı, çünkü biz hala kimse geri dönmediğinde bahşedilen pek çok nimetin sonucunun tadını çıkarıyorduk.

son Crucible. Bunu yüksek sesle söylemem. "Hazır mısın?" Boone ayağa kalktı.

Derin bir nefes alıyorum. "Elbette. Neden olmasın?"

Tamamen retorik olan soruma cevap verecekmiş gibi göründüğünde midem bulanıyor ama telefonun hoparlörlerinden bir çığlık şoku patlıyor ve ikimiz de yere bakıyoruz.

"Bu da ne-" Ekrana bakakalıyoruz.

"Merhametli cehennemler," diye mırıldandım.

Zeus'un tapınağının önünde şimdi devasa bir kırmızı alev sütunu var ve gökyüzüne siyah dumanlar saçıyor. Sadece bir tanrı bunu giriş olarak kullanabilirdi.

Hades.

Bahse girerim sırf bunun için tapınağı keşfe çıkmıştır. Tabii ki bu benim şansım olurdu. Hayatım boyunca o terk edilmiş yerin yakınına gittiğim tek seferde onunla karşılaştım.

"Şimdi neyin peşinde?" Boone'un bana attığı sorgulayıcı bakışı görmezden gelerek mırıldanıyorum.

"Selamlar, yaşayan ölümlüler." Hades'in sesi patlamıyor. Akıyor. Sesin o kendine özgü anlamsız kayışını tanıyınca midem sıkışıyor.

"Hepinizin bildiği gibi, yakın zamanda çok sevdiğim birini kaybettim - sevgili Persephone'mi."

Bunun üzerine gözlerimi sıkıca kapadım.

Persephone. Karanlık, saplantılı bir şekilde sevdiği kraliçesi

Persephone. *Ölü* kraliçesi.

Titriyorum.

"Onun şerefine... Ben de bir şampiyon seçeceğim," diye duyurdu.

Vay anasını. Hades Pota'ya katılmıyor. Teknik olarak, büyük Olimposluların bir parçası bile değil. Burada, Üst Dünya'da, söylentiye göre zaten Yeraltı Dünyası'nın Kralı olduğu için, bu panteondaki diğerleri ona daha fazla güç vermek istemiyor, bu yüzden Olimpos'taki Tanrıların Kralı olmasına da izin verilmiyor.

Tapınağın etrafındaki kalabalıktan canlı yayının duyacağı kadar yüksek bir mırıltı yükselir.

Ve seçtiği ölümlü. Ölüm tanrısı tarafından seçilmek...yikes. Tanrıların bu insanlara tam olarak ne yaptırdığı umurumda değil.

şampiyonlar-ama *o* ölümlü çok kötü olacak.

Hades kalabalığa yavaşça gülümser. "Ve ben seçeceğim..."

Birdenbire, kalın siyah duman ayaklarımın etrafında dönerek odayı dolduruyor ve aniden, bildiğim bir korku midemde bir delik açmaya çalışıyor. Başımı kaldırıp Boone'a bakıyorum, o da gözlerini dehşetle açmış bana bakıyor. "Lyra?"

Aman Tanrım. "Sen-"

Duman beni tamamen sarıyor ve görüşüm kararıyor. Sadece bir saniyeliğine. Sanki gözümü yavaşça kırpmışım gibi ve geri geldiğinde, çalışma odasında değilim, tüm bu olanları küçük bir ekrandan izliyorum.

Onun yerine, ateş ve kükürt kokan, dağılan siyah bir duman bulutu içinde Zeus Tapınağı'nın girişinde duruyorum, yanımda da Hades var.

O piç kurusu, şimdiye kadarki en kötü zamanlamayla beni cümlemin ortasında buraya çekti ve ağzım tam söylemek üzere olduğum şeyi bitirdi. "-Benimle dalga geçiyor."

İki kelime tapınağı ve tüm San Francisco'yu ele geçiren şaşkın sessizliğin içine düşüyor. Muhtemelen tüm dünyayı.

Hades doğrudan bana gülümsüyor; kurnaz ve fevkalade memnun, sanki bu kaba sözlerle onu daha fazla heyecanlandıramazmışım gibi. Sonra elini benimkine doluyor, ikisini de kaldırıyor ve kalabalığa bakıyor. "Lyra Keres!"

BÖLÜM 2

ÖLÜMÜN DEĞERİ

Bu rencide ruh, bu onur için Ölüm'e teşekkür etmek ister... ama reddediyorum.

8

Fortune'un Aptalları

Ben öldüm. Öldüm ben. Çok ama çok ölüyüm.

"Bunu yapma," diye fısıldıyorum, başımı eğiyorum ve Hades'e beni bırakması için yalvarırken kimsenin dudaklarımı okumamasını ya da beni duymamasını umuyorum. Hâlâ kitlelerin önünde durmuş, neyi beklediğimizi bilmiyorum.

"Bitti." Vermek yok. Acıma yok.

Sonunda beni daha önce cezalandıracak. Bu yüzden olmalı. Küçük tanrılar ve bu lanet tapınak konusunda şansım hiç yaver gitmiyor.

"Gülümse yıldızım," diye emrediyor Hades, yumuşak ama yine de zorlayıcı. "Seni götürmeden önce tüm dünya sana iyice bakacak."

Şaşırtıcı bir parıltının ardından kulaklarımı çınlatan bir şimşek çakıyor ve yanımızda başka biri duruyor.

Zeus.

Şu anki güce aç Tanrılar Kralı. Onu narsist bir çocuk olarak düşünmeyi seviyorum.

Hades gibi, bu tanrıyı da yanıltmak imkansız, soluk bukleleri

Alnının üzerinde bir hale oluşturan beyaz şoklanmış gibi görünüyor, bu da garip bir şekilde açık tenini solmuş göstermiyor. Otuz yaşında bile görünmüyor... Hades ise daha yaşlı olmasına rağmen daha da genç görünüyor. Sanırım iyi genler ve egzersiz hakkında söyledikleri doğru. Zeus ise benim zevkime göre fazla güzel, her ne kadar cildinin Anaxian Savaşları'nın izlerini taşıdığı söylense de. Hephaestus ve volkanla ilgili bir şey.

Kusursuz üç parçalı bir takım elbise giymiş, ancak tamamı beyaz ve boynundan yosun sızıyormuş gibi görünen yeşil bir kravatı var.

Bakarken neredeyse acı verecek kadar mavi olan kibirli gözleri Hades'i tepeden tırnağa süzüyor.

Eğer içinde bulunduğum durumdan dolayı kendimi kaybetmemeye çalışmakla meşgul olmasaydım, Zeus'un melek gibi yüz hatlarını şekillendiren hayal kırıklığı ve öfkenin komik karışımı beni eğlendirebilirdi. Görünüşe göre güzellik, hatta tanrısal güzellik bile, kötü düşüncelerle çirkinleşiyor.

Dağdan inen, köprüden geçen ve şehre inen kalabalıklar onun ortaya çıkışıyla coşar.

"Pota seni hiç ilgilendirmiyor kardeşim," der Zeus gülümseyerek, seyircilerine dönüp oynarken sesi tepelerde gürler.

"Yine de ikimiz de beni durduramayacağını biliyoruz," diyor Hades sadece bizim duyabileceğimiz bir şekilde. Sonra, yine yamaçta yuvarlanan bir sesle, "*Kardeşim* küçük bir rekabetten korkmaz, değil mi?" diyor.

Karşılık veren tezahüratlar Zeus'un melek yüzüne bir kaş çatma getiriyor ve başının üzerinde küçük, patlayan ışık patlamaları halinde elektrik kıvılcımları çakıyor.

Hades'e doğru eğildim. "Aktif olarak elektrik çarpmasına mı çalışıyorsun?"

Zeus'u izliyor ve dudaklarındaki alaycı ifadenin kardeşine mi yoksa bana mı ait olduğundan emin değilim. "Umursadığını bilmiyordum."

Sanırım benim için. Beceriksizce bir homurtu çıkarıyorum. "Umursamıyorum. Ama senin durduğun yere yakın bir yerdeyim ve senin aksine ben ölümlüyüm."

Hâlâ bana bakmıyor. "Önce kendini kurtarma içgüdüsü sana iyi hizmet edecek."

Yeraltı Dünyası'nda bu da ne demek oluyor? Hiç sevilmemekle lanetlenmiş olabilirim ama bu başkalarını umursamadığım anlamına gelmiyor. Aslında, birçok açıdan, başkalarının mutluluğunu kendi mutluluğumun önüne koyarak çok fazla önemsememe neden oluyor. Ama şu anda en büyük sorunum bu değil.

Ona, tanrıların bu teke tek oyununa ya da burada her ne oluyorsa ona katılacağımı sanıyorsa yanıldığını söylemek için ağzımı açıyorum.

Ama ben cevap veremeden, hatta Zeus bile cevap veremeden, Hades kalabalığın gürültüsü arasında, "Oyunlar başlasın!" diyor.

Sonra tam o yanıp sönme-kaybolma olayını tekrar yaptığım anda bir şimşek çakıyor, bu sefer duman efekti olmadan. Göz kırpma olayı bu sefer biraz daha uzun sürüyor ve yemin ederim sırtımın küçük kısmında sabitleyici bir dokunuş hissediyorum.

Gözlerim tekrar açıldığında, Hades ve ben artık gece vakti San Francisco'daki tapınağın önünde durmuyoruz. Bir dağın yamacından çıkıntı yapan geniş, yarım daire şeklindeki bir platformdayız ve yukarıda parlayan güneşle birlikte bulutlara doğru dik bir düşüşün üzerinde duruyormuşuz gibi görünüyor.

Yalnızız ama muhtemelen uzun sürmeyecek.

Konuşarak bundan kurtulmalıyım. Çabuk. Herhangi bir fikir bulmak için etrafıma bakındım ve donup kaldım. Ölümlülerin sadece tanık olmayı hayal ettikleri bir manzaraya bakarken tüm kaçış düşünceleri arka plana itiliyor.

Olympus, tanrıların evi.

Yüksek dağ kulelerinin arasına ve üstüne inşa edilmiş olan bembeyaz binalar sanki kayaların bir parçası gibi görünüyor. Kolayca tanımlanabilen antik Yunan kökenli bu yapılar, mükemmel bir simetri ve elbette çeşitli dönemlere ait ayırt edici uzun sütunlar sergiliyor.

Anaxian Savaşları'ndan kalan herhangi bir iz ya da işaret göremiyorum. "Bakmayı kes," diyor Hades.

"Daha önce hiç b ö y l e bir şey görmemiştim," diye nefes alıyorum, kiminle birlikte olduğumu bir anlığına unutarak.

"*O kadar* da etkileyici değil."

Ona yan gözle bakıyorum. Burada evi olmayan tek tanrı o. Asla. "Sesin acı geliyor. Ekşi üzüm mü?"

Gümüşi gözlerin simsiyah olması mümkün mü? Bir köpekbalığının yaptığı gibi gülümsüyor, sizi yemek üzere olduğu dişlerini gösteriyor. "Hiç de değil." Gözlerini kaçırıyor, bakışları önümüzde uzanan manzaranın üzerinde kayıyor. "Daha iyilerini gördüm. Güven bana."

Bundan daha iyisini mi? Bunun mümkün olduğundan emin değilim. "Gördüğümde inanacağım."

"Bunun olmasını sağlayabilirim." Bu bir tehdit miydi?

Onu duymamış gibi yapıyorum, yukarı, yukarı, yukarı, en yüksek tepede oturan tek büyük tapınağa bakıyorum. Onun hemen altında, dağa yan yana oyulmuş üç yüz var. Zeus, Poseidon ve Hades; kendilerinden önce dünyayı yöneten Titanları yenen ve hapseden üç kardeş. Oyulmuş açık ağızların her birinden bir şelale dökülür.

Zeus'un ağzından akan su neredeyse yanardöner bir beyazlığa sahip ve sisli bulutlara dönüşerek aşağıdaki dağa doğru yol alıyor, Olimpos'u Yeryüzü'nün gözlerinden gizliyor. Poseidon'dan gelen sular turkuaz renginde, Karayip Denizi'nde gördüğüm resimlerdeki gibi, o kadar berrak ki buradan bile altındaki kayalıkların ayrıntılarını seçebiliyorum.

Hades'ten gelen ise...

Eğildim. "Şelaleniz Styx Nehri'ni besliyor mu?" "Evet."

"Su siyah." Dudaklarının kıvrılışından ne demek istediğimi anlatmak zorunda olmadığımı anlıyorum.

"Yeraltı Dünyası'nda su siyah değildir."

"Gerçekten mi? Ne renk? Lütfen bana pembe olduğunu söyle."

Daha da yaklaştı, bana odaklandı. "Dikkatli olmazsan yakında öğrenirsin."

Gözlerimi kaçırarak irkildiğimi gizliyorum.

Hades'in şelalesi çok uzağa düşmüyor, dağın derinliklerinde kaybolan bir nehre dönüşüyor, ama Poseidon'un nehri yüzey boyunca kıvrıla kıvrıla ilerliyor, her zirveyi takip etmek için ayrılıyor. Güzel, kavisli köprülerin altından akıyor, dağları kaplayan yemyeşil bitki örtüsünü besliyor ve daha aşağılarda oyulmuş heykellerin arasından çıkmak için yer yer kayboluyor.

Ve buradaki her şey sanki parlıyor. İlahi korolar duymadığıma şaşırıyorum. Olympus ezici bir şekilde mükemmel. Birden kendimi küçük hissettim. Önemsiz.

Burada olmamalıydım.

Burada olması gereken son kişi benim. Bundan kurtulmanın bir yolu olmalı.

"Ben..." Neyim ben? Üzgün müsün? Dehşete mi düştüm? Yanlış yer-yanlış zaman sendromundan mı muzdaribim?

Doğru kelimeleri seçemeden Hades görüşümü engelliyor ve "Fazla vaktimiz yok. Beni dinlemenizi istiyorum."

9

Tanrılarla Alay Etmek

Söyleyeceklerimi yutkunuyorum, korku omurgamı sarıyor. "Tamam." Kelimeyi uzatıyorum, gözlerim bizim için gelmekte olan kişiyi arıyor.

Muhtemelen hemen kabul ettiğim için bir kaşım kalkıyor ama Hades yorum yapmıyor. "Bizi içine soktuğum şey... önemli."

Tanrıların yeni hükümdarını seçmek mi? Ben de öyle derdim ama kastettiği şeyin bu olduğu izlenimini edinmedim. "Nasıl önemli?"

Başını sallıyor. "Ne kadar az bilirseniz o kadar iyi. Şu anda ihtiyacınız olan tek bilgi Pota 'nın sonuna kadar..."

Ona göz kırpıyorum. "Sonuna kadar... Ne?"

Bir süre bakışlarımı inceledi. "Sen benimsin."

Aptal midem çırpınmaya karar verirken bile boğazım ani bir tepkiyle sıkılıyor. Ben hiç kimsenin olmadım. Ve son olaylara rağmen Boone'a karşı hislerim var. Çırpınma olmamalı.

"Biz ihtiyaç için Mevcut a birleşik ön Eğer sen istiyorum için kazan.
Anladın mı?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey anlamıyorum. Neden birleşik cephe?"

"Bunu birazdan öğreneceksin. Ama diğerleri buraya gelmeden önce seninle bir anlaşma yapacağım... Kazan ve lanetini kaldırayım."

Bana tokat da atabilirdi. O kadar hızlı geri çekildim ki tökezledim ve beni dik tutmak için elimi tuttu. Bunu yapabilir mi? Lanetimden kurtulabilir miyim?

Diğer tanrılar ve onların seçtiği şampiyonlar fısıltı kadar bile ses çıkarmadan geldiklerinde ben hala bunu düşünüyordum. Bir saniye yalnızdık. Sonra, değiliz.

Ve hepsi ellerimize bakıyor.

Hades elini bırakmak yerine bana yaklaşıyor ve ikimiz de yeni gelenlere bakacak şekilde dönüyoruz. Diğer tanrı ve tanrıçaların her birinin doğrudan gözlerinin içine baktığı izlenimine kapılıyorum, kendi gözleri buz parçaları gibi.

Onu durdurmaları için onlara meydan mı okuyor? İtiraz etmeleri için? Konuşmalarını mı? Etmiyorlar.

Zeus bile, göz kamaşmasına ve çatırdamaya rağmen. Yine de Hades tüm dünyanın önünde kardeşine meydan okudu.

Hera bize en yakın yerde duruyor. Zeus'un uzun süredir acı çeken eşi, zarif bir şekilde krallara layık, lavanta rengi bir iç elbisenin üzerine karmaşık bir şekilde süslenmiş, katmanlı altın zırh giymiş. Etrafıma hızlıca bir göz attığımda Zeus da dahil olmak üzere tüm tanrı ve tanrıçaların zırh giymiş olduğunu görüyorum.

Bu arada, Hera'nın yanında duran ölümlü buradaki en genç kişi gibi görünüyor. En fazla on altı yaşında, yontulmuş çenesi kibirli bir açıyla dışarı çıkmış, korkusunu gizliyor olabileceğini düşünüyorum. Koyu mor bir takım elbise ve kuyrukları yeri süpüren etkileyici bir palto giymiş. Altın defne yaprakları koyu renkli, ipeksi saçlarında yuvalanıyor.

Etrafıma bir göz attım ve tüm ölümlülerin tanrılarıyla uyumlu renklerde süslü kıyafetler giydiğini gördüm; yeşil, mor, turkuaz ve bordo.

Ne renk aldım?

Bakışlarımı indiriyorum ve kızgınlığım yükseliyor, sonra da bir şekilde düşüyor.

çok tanıdık. Herkes ihtişamlı bir şekilde giyinmişken, ben hala kot pantolonum ve tişörtümleyim. Yine ayrı olarak işaretlendim.

"Hey." Önce kendime sonra da diğerlerine işaret ediyorum.

Hades boş ve umursamaz gözlerle bana bakıyor. "İyisin."

Yakınlarda biri parmaklarını şıklatıyor ve bir anda üzerimde hayal gücüne çok az şey bırakan şeffaf bir malzemeden yapılmış siyah, pullu bir elbise beliriyor.

"Gerçekten mi?" Nefesimin altında homurdanıyorum. "Boş ver o zaman."

Hades'in kaşları iniyor. "Afrodit." Onun adı dudaklarında bir lanet olarak da kalabilir.

Aşk ve güzellik tanrıçası, Hades'in sesindeki öfke tonunu fark etmediği belli olan, rahatsız olmayan bir gülümseme sunuyor. Zırhı yarı yarıya beklediğim gibi sevimli kalplerden oluşmuyor; pembe altın renginde ve her cinsiyetten çiftler ve gruplar şeklinde kıvrılmış... her türlü şeyi yapıyor.

Yanında çok uzun boylu, sarışın bir ölümlü, saten şarap renginde bir elbise giymiş, kalçasına kadar uzanan bir yırtmaçla hayatımda gördüğüm en güzel bacakları sergiliyor ve o bile *bu kadar*... açıkta değil.

Hades suçlayıcı bir parmakla beni işaret ediyor.

"Ne?" Afrodit uzun kirpikli, masum gözlerini kırpıştırıyor. "Dinlemiyordun, ben de yardım edebileceğimi düşündüm. Çok daha iyi, sence de öyle değil mi?" Sonra başını eğiyor. "Zırhın nerede?"

Hades ellerini ceplerine soktu, görünüşte sıradan bir hareketti ama yakından bakıldığında bir kaplanı bağlamak gibi görünüyordu. "Ben sadece savaşacaksam zırh giyerim."

Afrodit'in ötesinde, Dionysos'un irkildiğini düşünüyorum ama tanrıça sadece kaşlarını kaldırıyor. "Ne kadar sıkıcı."

İşte o zaman Hades'in ne giydiği nihayet anlaşılır. Artık kot pantolon ve bot yok. Bakışlarımı parlak siyah saçlarının tepesinden, tek kıvrımlı, bembeyaz bir tutamla, yakasında tek bir kelebek, manşetlerinde ve alt eteklerinde yıldızlar bulunan, siyah iplikle incelikle işlenmiş yüksek yakalı, resmi siyah kadife ceketine, oradan da -neredeyse gülerek- cilalı siyah ayakkabılarına indiriyorum. "İşte hayal ettiğim şey *buydu.* Yani, kuyruğu hariç."

Umursamaz bir omuz silkiyor. "Bazen kalabalığa oynamak gerekir. Overworld bir çete zihniyetiyle yönetiliyor, öyle değil mi?"

Haksız da değil. "Ölümsüzler dünyası da mı?"

"Kesinlikle."

"Algı problemin hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?" Etrafıma bakıyorum. "Belki burada da bir tane vardır."

Hades'in dudakları gülümsemeye devam ederken, gözleri bana daralıyor. Bir el sallıyor ve şelalelerin gürültüsü ve onun sesi hariç her şeyin sesi kayboluyor. "Beni yönetmeye mi çalışıyorsun?"

Kaburgalarım ciğerlerimi sıkıyor. "İdare edilebilir misin?"

"Hayır." Parmaklarını şıklatıyor.

Bir şeylerin değiştiğinin tek göstergesi kumaşın hışırtısı. Aşağıya baktığımda şeffaf bir ceket ve gümüş bantlı stilettolarla eşleştirilmiş resmi bir pantolon takım giydiğimi fark ediyorum. Kumaş tenime karşı yumuşak ve ipeksi, ellerimi üzerinde gezdirmek istememe neden olacak kadar da lüks. Ceketin uzun kolları ve yüksek yakası kıyafete neredeyse masum bir hava veriyor. Yıldızlar gümüşle işlenmiş, ikisi bir yakada, biri de diğer yakada, bana dövmelerimi hatırlatıyor.

Basit ve diğerleri kadar süslü değil.

Eskiden üyelerin zengin markalardan aşırdıkları güzel kıyafetlere hayret eden içimdeki küçük kız, aynaya bakıp tüm etkiyi görmek istiyor. Bir kez olsun sırf eğlencesine güzel hissetmek için.

Hades o kadar durgunlaştı ki nefes aldığından bile emin değilim. Bakışlarını üzerimde bulmak için başımı kaldırıyorum. Bana. Sanki her santimetrekaremi içine çekiyormuş gibi.

Sessiz bir nefes veriyorum ve aklıma gelen ilk dikkat dağıtıcı şeyi söylüyorum. "Bir dahaki sefere parmaklarını şıklattığında, belki onun yerine beni eve gönderirsin."

"Böyle bir şey olmayacak."

Vazgeçmiyorum. "Bu işten vazgeçmek için çok geç değil." "Hayır, Lyra."

Çenem dışarı fırladı. "O zaman işbirliği yapmamı bekleme."

Farklı bir hareketsizliğe bürünüyor, bakışlarıyla beni hapsediyor. "Bana her konuda itaat *edeceksin*, Lyra Keres." Bir emir, soru değil ve itaat edeceğimden kesinlikle emin.

Küçük bir merak çiçeği açıyor. Ona sadece itaat etmek nasıl bir şey olurdu?

Tanrı yardımcım olsun.

Tepkimi kayıtsızlık maskesinin ardına saklamak

kalbimin atmasını durdurmak için.

Tarikat'ta geçirdiğim yıllardan sonra, birinin kontrolü altında nasıl çalışacağımı biliyorum. Ama bu farklı. Üç yaşımdan beri Tarikat'ın müdahalesine rağmen beni güvende tutan ve kendi kararlarımı veren tek kişi bendim. Hades gibi güçlü bir varlığa boyun eğme fikrinin bu kadar cazip olacağını kim bilebilirdi?

Ve olmamalı da. Belki

de kırıldım.

"Bir kukla olmaktan çok daha iyi bir ortağım," diye ısrar ediyorum.

Yaptığını bile görmediğim bir hareketle bana doğru adım atıyor, omuzları diğerlerini görmemi engelliyor. Sanki yumuşak, yumuşak, savunmasız yerlerimin nerede olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi elmas keskinliğindeki gümüş gözleriyle beni incelerken konuşmuyor. Sonra hafifçe öne eğiliyor ve bu sözleri sadece ve sadece benim için söylediğini anlıyorum. "Ortaklık yapmıyorum."

Hala yerde bir su birikintisi miyim? Boğazımı temizliyorum. "Bu kulağa... verimsiz geliyor."

Yalnız diyecektim ama kendimden de bahsettiğimi anlayacakmış gibi bir his var içimde.

Dudakları neredeyse belli belirsiz kıpırdıyor ama sonra ciddileşiyor. "Eğer bana kulak verirsen işler senin için daha iyi olacak."

Neden sözlerinin daha derin bir anlamı varmış gibi hissediyorum? Bir uyarı ama bana yardım etmek için. Hades'i yardımsever bir tip olarak hayal etmiyorum. Bu yine oyun ve kazanma meselesi mi?

Bir *vınlamayla* şelalenin sesi geri geliyor.

"Ne yapıyorsun kardeşim?" Poseidon platformun karşısından seslenir. "Zavallı ölümlün ölesiye korkmuş görünüyor."

Hades kımıldamıyor, kardeşine doğru bakmıyor. Onun yerine tek kaşını kaldırıp bana bakıyor. "Sen de öyle misin yıldızım? Korktun mu?"

10

Rock. Zor Yer. Ve ben.

Hades'in ifadesinde ve sesinde bir saniye öncesinden farklı bir şeyler var. Ya da belki ben onu yanlış anlıyorum. Söylemesi zor ama şu anda diğerleri için bir maske taktığından eminim. Onlar için bir rol oynuyor. Bundan hoşlanmadım.

Bu arada, o ve Poseidon hâlâ benim cevap vermemi bekliyorlar.

Burada en güvenli cevap nedir? Hades bana neler olduğuna dair sadece ipuçları verdi ama içimden bir ses diğer tanrıların bende bir zayıflık ya da aramızda bir bölünme görürlerse saldıracaklarını söylüyor. Tarikat'ta yalnız biri olarak büyümek bana bunu zor yoldan öğretti.

Boğazımı temizliyorum ve sesimi yükseltiyorum. "O sadece... bazı temel kurallar koyuyordu."

Hades'in yavaş ve memnun gülümsemesi, hissedebileceğimi bilmediğim yanlarımla dalga geçiyor. Daha yakına eğiliyor, dudakları kulağıma değiyor, nefesi içimde ürpertiler yaratıyor. "İşte benim kızım."

Bu çocuklaştırma saçmalığından nefret ediyorum... ve yine de vücudum mesajı almadı. Şu a n a kadar sahip olduğumu bilmediğim çok daha fazla düğmeye basmamış gibi davranacağım. "Ben senin

herhangi bir şey," diye fısıldıyorum.

Bizi keskin ve meraklı gözlerle izleyen Poseidon'a dönerken gülümsemesinin tamamen kaybolduğunu fark etmemiş gibi görünüyor.

"İlginç bir şampiyon seçmişsin kardeşim." Okyanus tanrısı beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ve görünüşüne bakılırsa, her şeyin hırsızı."

Pislik. Kendimi durduramadan gözlerim kısılıyor. "Bir sürü hırsızın hizmetini güvence altına alıyorsun, değil mi?" Ona soruyorum.

Poseidon'un gözleri yarım saniye önce karardı ve kolunu kaldırıp bana ters bir yumruk attı. Hades onu neredeyse görünmez kılan bir hızla aramızda yer değiştiriyor. Hiçbir şey söylemiyor, ona dokunmuyor ama kardeşi kül gibi oluyor. Bir an sonra Poseidon hırlıyor ve uzaklaşıyor.

Gözlerimi kırpıştırmak zorunda kaldım.

Hades beni korudu. Beni.

Mantık bana bunun nedeninin aptal yarışmalarını kazanmam için bana ihtiyacı olduğunu söylüyor, ama biraz daha rahat nefes alabileceğimi hissetmeme engel olamıyorum.

Sadece bir anlığına.

Yakınımdaki herkes de uzaklaşıyor gibi görünüyor, belki de gerginlik artık Hades'ten bir gayzerden çıkan buhar gibi yuvarlandığı için.

Gergin bir hareketle, bir elimi geçici olarak saçlarıma götürüyorum, hala kısa ama tepeden kıvrılmış ve belki de bir tür bükülme efekti ile şekillendirilmiş olduğunu söyleyebilirim... Duraklıyorum. Sonra elimi aniden bırakıyorum. "Bu bir taç mı?"

Diğer ölümlülere bakıyorum. Her biri kıyafetlerine uygun bir başlık takıyor ama hepsi de eski Yunan defne diademleri tarzında. Giydiğim şey kesinlikle yaprak gibi hissettirmiyor.

Neredeyse sinirlerimin Hades'i sakinleştirdiği gibi, onun üzerindeki gerginlik de azalıyor.

Değişim belli belirsiz ama yakından bakınca görebiliyorum.

"Kadınların taçları sevdiğini sanırdım?" Şimdi sesi daha sıkılmış çıkamazdı.

"Önemli olan göze *çarpmamak*."

"Neden?"

O kadar habersiz olamaz. "Tarihler, senin bu zamana kadar

Crucible sırasında hiç şampiyon seçmediniz mi?"

"Evet."

"O zaman bu beni zaten farklı kılıyor." *Ve iyi anlamda değil*. Ben öyle demiyorum. Ölmek istemiyorum.

Bu mantık onu pek etkilemiyor. "O zaman ortama karışmak için bir neden yok. Var mı?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum, küçük bir hayal kırıklığı hırıltısı çıkarıyorum.

Hades sesini alçaltıyor ve tınısı değişiyor, daha samimi geliyor. "Sana paçavralar giydirip çamurla kaplasam bile göze çarparsın."

Sadece *onun* seçtiği ölümlü olduğum için, demek istiyor. Karnımın yumuşamasına gerek yok.

"En azından daha da kötüleştirmemeye çalış," diye mırıldanıyorum, ellerimi pantolonumdan aşağı indirerek.

Kıkırdıyor. Kötü niyetli ya da hesapçı bir şekilde değil, gerçekten eğleniyor. İçimde bir korku dalgası ürperiyor, çünkü diğerlerinin duyabileceği kadar yüksek bir ses ve zaten bize odaklanmamış olan her bir gözün bize doğru döndüğünü hissediyorum.

Bu duygudan gerçekten nefret ediyorum.

"Yıldızlar *benim* sembolümdür," diye sesleniyor Hera Hades'e, en tatlı krema gibi, pürüzsüz ve sevimli bir sesle.

Yüzünü daha yakından inceliyorum. Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey... Acaba Zeus'un kraliçesi olmak bu dünyada pek bir şeyin ona ait olmadığını hissetmesine mi neden oldu? Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum.

"Ve?" Hades'in ses tonundan ben bile irkildim. Bir elini cebine sokuyor ve Hera bu harekete ihtiyatla bakıyor. "Sen yıldızların tanrıçası olabilirsin," diyor, "ama karanlığı kimin yönettiğini herkes biliyor."

Hay Allah. En başından beri tüm tanrı ve tanrıçaları karşısına almak zorunda mı?

Eğer tüm bunlar bittikten sonra eve dönebilirsem, başka bir tanrılar panteonuna geçeceğim.

İç çekiyorum. "Onları kasıtlı olarak kışkırtmak zorunda değilsin." Buna bir şey demiyor.

Mesele şu ki... tavrında imrendiğim bir şey var. Umurunda değil. Burada hoş karşılanıp karşılanmaması umurunda bile değil.

kabul edildi ya da sevildi.

Sanki ilgi odağı olmamaya dayanamıyormuş ve bunu geri almak istiyormuş gibi, Zeus ellerini çırpar ve platformun bir tarafında iki sıra altın sandalye belirir.

"Yerlerinize oturun," diyor şimdiki Tanrılar Kralı.

Hades hemen elimden tutuyor -sıcak, pürüzlü teni, tutuşu ısrarcı olsa bile bir şekilde topraklıyor- ve sanki kraliyet ailesindenmişim gibi bana eşlik ediyor. Arka sıralardan ya da yanlardan koltuk seçmiyor. Hayır. Hades bizi öne ve ortaya yerleştiriyor.

Ölümlüsüyle yeterince hızlı gelemeyen Zeus, solumdaki koltuğa otururken yine ters ters bakıyor, Samuel -adı buydu, değil mi? Müthiş bir şey. Bir tür sessiz irade savaşına kilitlenmiş gibi görünen iki tanrının tam arasında oturuyorum. Görünüşe göre evdeki en iyi koltuk. Ya da ben daha ne olduğunu anlamadan kendimi öldürtmek için iyi bir yer.

"Boku yedim," diye mırıldanıyorum, sonra yüzümü çatlatacakmış gibi hissettiren bir gülümsemeyi dudaklarıma yapıştırıyorum.

Hades eğiliyor ama Zeus'un duyabileceği kadar yüksek sesle, "Sadece sen istersen." diyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrılar.

Omurgam sanki Zeus elektrik çubuğu sokmuş gibi dikleşiyor ve Hades'e bakmayı reddediyorum. Ya da cevap vermeyi. Bunu kastetmiyor. İstemediğini biliyorum. Ona ne tür talihsiz tepkiler verdiğimi de bilmiyor. Bu tür saçmalıklar her ne sebeple olursa olsun Zeus'u kızdırmak içindir ve bir cevabı hak etmez.

Hades'in beni izlediğini hissedebiliyorum, muhtemelen kızmaya başladığım o alaycı ifadeyle.

"Hayır mı?" diye soruyor. "Çok yazık."

Sonra koltuğuna geri yerleşiyor, görünüşe göre sırada hangi yeni işkence markası varsa onun tadını çıkarmaktan mutlu.

"Zeles," diye seslenir Zeus, "Pota için kuralları öğrenelim."

11

Her Zaman Bir Twist Vardır

The Crucible.

Şimdi gerçekten anlıyorum. Herkesin geri dönemediği bir *yarışmayı* kazanmak için seçildim ve eğer geri dönemezsem geride kutsayabileceğim kimsem bile kalmadı. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ama yarışmanın satranç ya da Twister gibi oyunlar olacağını hayal ederek onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Satranç oynayabilirim. Belki bir ayak yarışı?

Hades'e doğru eğilip fısıldıyorum, "Olimpiyatlar gibi mi?"

Engelli koşu ile sırıkla atlama ya da kafes dövüşü gibi bir şey arasında dünya kadar fark var. Canavarlara yakın bir şeyi aklıma bile getirmemeye çalışıyorum.

Hades üstümüzde dönüp duran Daemonları işaret ediyor.

Zeles siyah kanatlarını açıyor ve bir vuruşla Daemon havada dönerek yüzümüze doğru iniyor. Adamın gülümseyen biri olmadığı açık. Gömlek giymediği için sıcak kahverengi teni tam olarak görünüyor ve etkileyici, yontulmuş bir gövde sergiliyor. Belki de kanatların etrafına gömlek giymek zordur?

Yanımdaki Hades'in ve etrafımdaki diğerlerinin korkunç bilinciyle

Diğer üç Daemon Zeles'in arkasında sıraya girerken kendimi odaklanmaya zorluyorum.

"Hoş geldiniz şampiyonlar," diyor Zeles. Hâlâ gülümsemiyor. "Tebrikler. Sizi seçen tanrı ya da tanrıçayı temsilen Pota'da yarışmak üzere seçilme onuruna sahipsiniz."

Tüm ölümlülerin dönmediği bir yarışmadan bahsedilmiyor, sanki bu gerçek tanrılar için anlamsızmış gibi. Bu düşündüğümden çok daha kötü olacak.

"Sadece koruyucu tanrı ya da tanrıçanızı temsil etmekle kalmıyor, aynı zamanda onların yerine yarışıyorsunuz. Bir sonraki hükümdarımızı bu şekilde seçiyoruz. Anaxian Savaşları'nın bir daha asla yaşanmamasını bu şekilde sağlıyoruz." Tanrılar ölümlüleri satranç taşları olarak kullanarak sadece kendilerinin görebildiği bir tahtada hareket edebiliyorlar. Bu da beni ne yapıyor?

Bir piyon.

Gözlerimi kapatıyorum. Ben tam olarak buyum. Tanrıların küçük oyunlarında bir piyonum ve tahtım tehlikede.

Zeles bizi kutsar gibi kollarını kaldırıyor. "Olimpos'un ihtişamında geçirdiğiniz zaman sizi tanrı ve tanrıçalarınız için en iyisini yapmaya teşvik etsin ve sonunda size Üst Dünya'ya ya da bocalarsanız Yeraltı Dünyası'na yanınızda taşıyabileceğiniz bir parça güzellik versin."

Ummm... Bunun ilham verici ve moral verici olması mı gerekiyordu? Göz hizamdaki diğer şampiyonlara bakıyorum, hepsi de boş ifadelerle Zeles'e bakıyor. Ya da belki onlar da şoka girecek kadar sarsılmışlardır? Bu olayda ölümün güçlü bir olasılık olduğunu hemen hemen doğruladı. Değil mi?

"Görevleri ve kuralları belirlemeden önce," diye devam ediyor İblis, "hepimiz bir araya geldiğimize göre herkesi tanıştıralım."

İşçi dedi.

Heraclean'daki gibi mi? Hiç iyi değil.

Oyun ve kurallar hakkında daha fazla şey duymayı tercih ederdim ama en azından şimdi isimleri öğreneceğim ve kimin hangi tanrı ya da tanrıçayla gittiğini bileceğim. Daha fazla bilgi asla yararsız değildir.

On üç tanrı teker teker şampiyonlarını isimleriyle, memleketleriyle ve biraz da geçmişleriyle tanıtıyor. Katalogluyorum

her biri hakkında elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bizler gerçekten de dünyanın dört bir yanından gelen, farklı cinsiyetlere, yaşlara, statülere, becerilere ve yaşam tarzlarına sahip çeşitli insanlardan oluşan bir grubuz. Aramızda ortak olan tek bir özellik bile yok gibi görünüyor. En azından benim görebildiğim kadarıyla.

Zeles bize yaklaşıyor, büyük kanatları bir fısıltıyla yere sürtünüyor. "Patronlarına tacı kazandırmaya yardım eden ölümlü için bir ödül var," diye duyuruyor.

Arkamda oturan şampiyonlardan biri ilgiyle mırıldanıyor. Diğerleri sandalyelerinde kayıyor. İblis elini sallıyor ve bir grup insan merdivenlerden iniyor, dağın kıvrımını takip eden dönemecin etrafından beliriyorlar. Kıvrılan korkulukların arasında bir araya gelirler.

"Sizi Mathias Aridam ve ailesiyle tanıştırayım."

"Vay anasını," diye mırıldanıyorum, şoktan kelimeler ağzımdan çıkıveriyor.

Adam, kazandığı günkü kadar genç görünüyor; kırklı yaşlarının ortalarından daha yaşlı değil. Sanırım tanrıların takdiri sayesinde. Ailesinin geri kalanı da yaşlanmamış gibi görünüyor. Onları önceden tanıdığımdan değil ama fotoğrafları vardı. Söylentilere göre tüm ailesi onun ölümüne çok üzülmüş ve taşınmışlar ve belli ki söylentiler doğruymuş. Sadece ailenin Olympus'a taşındığını gözden kaçırmışlar.

Zeles tekrar konuşur. "Bir önceki Pota'nın galibi olarak Mathias tanrılardan herhangi bir lütuf talep etme hakkına sahipti. Onun isteği üzerine, son yüz yıldır ailesiyle birlikte burada, Olimpos'ta yaşıyor. Bu süre zarfında, Üst Dünya'daki vatanı tanrılar ve tanrıçalar tarafından bolluk ve barış içinde kutsanmıştır. Zai, oğlu olarak şimdi babasının mirasını devam ettirme şansına sahip."

Hermes'in yanında arka sırada oturan Zai'ye dönüp bakan tek kişi ben değilim. Açık kahverengi teninin altı solgun, koyu renk gözleri hayatında bir gece bile tam uyumamış gibi çökük ve bedenine göre çok zayıf. Sandalyesinin içinde kaybolmak istiyormuş gibi görünüyor.

Bu arada, Zai'nin ailesi onu zorlukla kabul ediyor, bakışlarını sadece kısa bir süreliğine ona doğru kaydırıyor. Şaşırmış bakışlar, eğer doğru okuduysam.

"Bir önceki kazananın çocuğu daha önce hiç seçilmemişti." Zeles, Aridam'ları el sallayarak uzaklaştırır ve Mathias oğlunu vurduktan sonra

garip bir bakışla merdivenlerden yukarı kaybolurlar.

"İşte burada kazanma şansın olan şey bu," diyor Zeles. "Haminiz için taht, siz ve aileniz için Olimpos'ta istediğiniz ya da ihtiyaç duyduğunuz her şeyin sağlandığı yüz yıllık bir ölümsüzlük ve evinizin topraklarına ve insanlarına bereket üstüne bereket."

Peki ya kaybedenler? Önceki şampiyonların evlerine döndüğünü biliyorum ama bazıları dönmedi. Cezalandırıldılar mı? Tanrılar pek de bağışlayıcı tabiatlarıyla bilinmezler.

"Şimdi, Görevlerin kurallarına gelelim..." Zeles kardeşleriyle aynı hizada geri çekilir. Dört Daemon da kaskatı kesilir, neredeyse transa geçerler. Sanki bir senaryodan okuyormuş gibi ürkütücü bir uyum içinde konuşurlar. "Olimpos'un tanrı ve tanrıçaları erdemlerine göre dört gruba ayrılacaklar - Güç, Cesaret, Akıl ve Kalp - her birinin en çok tercih ettiği erdem."

Peki... Hades benim hamim olduğuna göre, ben hangi erdemim?

"Her tanrı ve tanrıça şampiyonların yarışacağı bir yarışma tasarladı bile. On iki İş'ten en çok kazanan şampiyon Pota'yı kazanacak."

En azından ölümüne bir dövüş değil. Kazan ya da kazanma. Bununla başa çıkabilirim. Şimdiden müttefikler hakkında düşünmeye başladım. Kazanmak için değil, sadece hayatta kalmak için.

Samuel cüssesi ve gücüyle, Apollo'nun seçtiği Rima Patel ile birlikte listemin başında yer alırdı. Lacivert, yere kadar uzanan elbisesi ince yapısını ortaya çıkarıyor ve geniş, kahverengi gözlerini vurguluyor. Kendisi bir beyin cerrahı, bu da tüm Görevler fiziksel değilse yardımcı olabilir. Afrodit'in şampiyonu Jackie Murphy de bir başka olasılık. En az bir metre boyunda ve yirmili yaşlarının sonunda olduğunu tahmin ediyorum, görünüşe göre Avustralya'da kırsal bir arazide büyümüş, kıskanılacak kasları ve her gün güneş ışığı gördüğü belli olan derin bronzlaşmış cildi bunu kanıtlıyor.

Biriyle takım olmak pek olası değil. En azından benim için. Artık Hades'in şampiyonu olmanın yanı sıra lanetimin çifte yükünü de taşıyorum.

Eminim hepsi benden uzak duracaktır. Ya da beni avlayacaklardır. Sırtımdaki nişangâhı hissedebiliyorum.

Yine de denemeye değer.

"Ya da..." Daemonlar düşüncelerimi stereo monotonlukla bölüyor. "Pota sırasında şampiyonlar ölürse ve sonunda sadece bir şampiyon hayatta kalırsa, o şampiyon varsayılan olarak kazanır."

Mideme bir çakıl taşı düşüyor ve zaten orada bulunan bir yığın dehşeti aşağıya yuvarlıyor. Temelde varsayılan olarak kazanmak için birbirimizi öldürmemize izin verildiğini söylediler.

Müttefikler ve düşmanlar yepyeni bir anlam kazandı.

"Tartarus'un bağırsaklarında beni neyin içine soktun?" Hades'e fısıldıyorum.

Cevap vermiyor.

Şimdi vur beni, demek istiyorum. Daha hızlı ve muhtemelen daha az acı verici olurdu.

"Şampiyonlar, Pota boyunca kazanabilecekleri nimetlerle birlikte taşıyabilecekleri, modern silahlar haricindeki her türlü ölümlü aleti her mücadeleye yanlarında getirebilirler. Bu noktadan sonra, patronlar şampiyonlarına koçluk yapabilir ve onları teşvik edebilirler, ancak kendilerinin veya başkalarının şampiyonlarına başka hiçbir şekilde yardım edemez veya müdahale edemezler."

Bunu kurallara yazmak zorunda kalmaları çok anlamlı.

"Ve biz, Daemonlar, kazananı nihai olarak belirleyecek olan jüri ve kural bekçileri olarak görev yapacağız."

Birdenbire Daemonların hepsi gözlerini kırpıştırarak o anki trans halinden çıkıyor ve Zeles şöyle diyor: "Bu yüzyılın kurallarında bir değişiklik var. Hades'in Pota'ya katılması ve ölüm tanrısının kral olarak taç giymesinin insanlık üzerindeki etkileri nedeniyle, insanlığın ölülerini teslim almasına ve her etkinliğin galibinden haberdar olmasına izin vermeyi seçtik."

Etrafımdaki insanlar, hem ölümlüler hem de tanrılar soluk soluğa kalıyor. Bedenimin Tarikat'a iade edilmesinin kimsenin umurunda olup olmayacağını merak ediyorum.

"Şimdi şampiyonlar," diye devam ediyor Zeles, "oynamamayı seçebilirsiniz ve koruyucu tanrınız ya da tanrıçanız sizin yerinize bir başkasını seçecektir."

Hades'e sertçe dönüyorum, ağzım açık, vazgeçmeye hazırım. "I-"

Başını sallıyor, sonra alçak bir sesle bana şöyle diyor: "Pota'da oynamak isteyen son kişi... Ares onun yerine o adamın kızını seçti."

Bana gerçekten yakın birini seçemezdi, ama yine de

yavaş ve sessiz bir iç çekişle ağzımı kapatıyorum. Mesaj alındı. Herkes bilir ki bir tanrıya hayır demek ölümlüler için asla iyi sonuçlanmaz.

Başka kimse bu "onuru" reddetmiyor.

"Mükemmel," diyor Zeles. "Sorusu olan var

mı?" Nereden başlasam ki?

Ama diğer şampiyonlar başlarını sallıyorlar, ben de konuşmuyorum. Muhtemelen beklemek ve Hades'e yalnız kaldığımızda sormak daha akıllıca olur.

"Daha fazla uzatmadan, bu yüzyılın Pota'sını açıyorum," diye ilan ediyor Zeles. "Şampiyonlar, ilk İşgücünüz için hazırlanın. Şimdi başlıyor."

12
Testlerde Hiç İyi Değildim

Sandalyemde dimdik oturuyorum. Şimdi mi? Bunu sindirmek için zaman yok mu? Ya da hazırlanmak için? Zihinsel olarak hazırlanmak? Sadece... git oyna ve ölmemeyi um.

Şaka yapmıyorlar.

Zeles kanatlarını vücuduna doğru daha sıkı katlıyor. "Bu ilk Emek daha çok başlamanız için bir meydan okuma. Birbirinize karşı yarışacağınız on iki yarışmadan biri değil... Ve bu, Pota'da her birinizin kazanma şansına sahip olduğu tek yarış."

Bir saniye düşünsün.

Ben hâlâ hemen başlayacağımız gerçeğine takılmış durumdayım.

"Ve bunu kazanmak *istiyorsun*," diyor. "İyi oynayanlarınız haminizden *iki* hediye kazanacak; bir kalıntı ve bir beceri ya da özellik; her ikisini de Pota'nın geri kalanında size yardımcı olması için kullanabilirsiniz."

Zeles alkışlar ve çökmekte olan yemek masalarının etrafındaki boşluk anında her şekil, boyut ve türden binlerce ışıltılı eserle dolar, platformun her tarafına yerleştirilir ve yığılır, hatta

geniş balkon korkulukları. O kadar dağınık ki sanki bir antikacı kusmuş gibi görünüyor.

"Şampiyonlar... bu platformda bir yere gizlenmiş bir simge, sizin ve sadece sizin bulmanız gereken bir eşya var. Her biriniz için farklı bir tane." Zeles bize bakıyor. "Onu bulduğunuzda, Olimpos'un daha da içlerine götürüleceksiniz..." Merdivenlerden yukarı doğru el sallıyor. "Patronunuzla birlikte. Tanrı ya da tanrıçanıza ulaştığınızda, meydan okumayı kazanırsınız ve onlar da size iki armağan verirler."

Bu kadar kolay olamaz. Olabilir mi?

"Eğer bir saat içinde Olimpos'taki patronunuza ulaşamazsanız..." İblis ayaklarımızın dibinde duran bir güneş saatini işaret ediyor. "O zaman hediyelerinizi kaybedersiniz."

Ah. İşte püf noktası. Diğerleri büyülü hediyelere sahipken sen sahip olmamak başlangıç için ciddi bir eksiklik olurdu. Bu bana burada tanrılar arasında oturmak kadar rahat geliyor.

Beni izlediğini fark ettiğim Hades'e bakıyorum - daha çok beni inceliyor. Bu küçük test için yeterince zeki olup olmadığımı anlamaya mı çalışıyor? Ama şu anda bana yardım etmeye izni yok, değil mi? Ve flaş haber, yıllardır Tarikat tarafından eğitilmedim ya da test edilmedim ve edildiğimde de başarılı olamadım. Bir ofis memuru olarak becerilerimin de pek yardımcı olacağından emin değilim.

Omuzlarım çöktü. Yanlış şampiyonu seçti.

Hades'in eli benimkine uzanıyor, kaldırıp sandalyesinin koluna koyuyor, parmaklarımız herkesin görebileceği şekilde iç içe geçiyor. Bunun diğerleri için başka bir küçük gösteri olduğunu biliyorum.

İşe yarıyor. Sağ tarafımda, Dionysos'un yüzündeki ağzı açık şaşkınlığı görebiliyorum.

Hades'in ipeksi sesi etrafımda kıvrılıyor, kaslarıma sızıyor ve her kelimeyle onları raşe gibi sıkıyor. "Merak etme, yıldızım. Seni güvende tutacağım ve bu test şifreli ama yol boyunca sana yardımcı olacak işaretler olacak."

"Bu kadar yeter," diye çıkışır Zeus Hades'e.

Zeles bile biraz şaşırmış görünüyor, kanatları seğiriyor. Elimi koyduğum yere bakınca onu suçlayamıyorum. Diğer tanrı ya da tanrıçaların hiçbiri şampiyonlarıyla bu şekilde dalga geçmiyor. Bence amaç da bu zaten.

Hades karanlık bir şekilde kıkırdıyor ama diğer elini sözde bir teslimiyet jestiyle kaldırıyor. "Daha fazla konuşmayacağım."

Zeles'in dudakları inceliyor ama devam ediyor. "Şampiyonlar, zamanınız başlıyor... şimdi."

Diğer şampiyonlar sandalyelerinden fırlıyor, birkaçı önümüzde gelişigüzel yığılmış zenginliklere doğru koşuyor.

Elimi çekip kurtarıyorum, zarafetten çok aceleyle sıçrıyorum ve biraz tökezliyorum - yanımızda oturan Artemis'in dudak bükmesine yetecek kadar. Zeki, ela gözleri bana birlikte avlandığı şahini hatırlatıyor. Bir avcı gibi yapılı -zayıf ve güçlü ama hafif- ve başını hareket ettirip her şeyi taraması da bu izlenimi pekiştiriyor. Zırhı beklediğim gibi, maun rengindeki tenini tamamlayan yeşil bir elbisenin üzerindeki ay, yay ve oklardan oluşuyor.

Güç erdemi için yeşil belki de? Ya da kalp? Hatırlayamıyorum ve Artemis'in ikisine de değer verdiğini görebiliyorum.

Ona bilerek aptalca bir sırıtma ve omuz silkme hareketi yapıyorum ve o da beni hem beceriksiz hem de saf olarak görerek arkasını dönüyor. Bu kötü bir şey değil. Nerede ve nasıl büyüdüğümü göz önüne alırsak, biraz yanlış bilginin sadece bana fayda sağlayabileceğini erken öğrendim. Boone *hâlâ* karanlıktan korktuğumu düşünüyor.

Lafı açılmışken, şu anda ne düşünüyor acaba? Hades'le birlikte tapınakta ortaya çıkmak için inden kayboluşumu izlemek bir şok olmalı.

Hades hâlâ sandalyesinde rahatlamış bir halde masalara ve yığınlara doğru el sallıyor. "Koş ve oyna, yıldızım."

Bunun benim için gerçekten eğlenceli olduğunu mu düşünüyor?

Bunu yüksek sesle sormamak için dilimi ısırıyorum.

"Şu bakışa bak." Afrodit *bakıyor*. "Dikkat etsen iyi olur, Hades. Onu senden çalabilirim. Bana öyle bakılmasını çok isterdim. Çok fazla... tutku." Son kelimeyi neredeyse bir inilti olacak şekilde soluyor.

Isı boynuma ve yanaklarıma doğru yükseliyor.

Sırtına dökülen uzun, siyah saçları kalçalarının her hareketiyle sallanıyor, açık kahverengi gözleri yaklaştıkça benimkilerden hiç ayrılmıyor. Benim yaşlarımda görünüyor, belki bir yaş daha büyük ama gözleri farklı bir hikâye anlatıyor. "Tüm bu tutkuyu daha iyi kullanabilirdim," diyor.

baştan çıkarıcı bir sesle mırıldanıyor. "İstemiyor musun-" "Addie!"

Hades sandalyesinden fırladı.

Addie mi?

Tavrıyla ilgili her şey hemen değişir, yüz hatlarındaki yumuşaklık sertleşir. Cehennem, her şeyindeki yumuşaklık sertleşiyor, ta ki bir savaşçı onun yerinde durup Hades'e hançer gibi bakana kadar. "Tam bir huysuzsun. Hiç eğlenceli değilsin." Sonra bana göz kırpıyor ve uzaklaşıyor.

Hades başını sallıyor. "Ona dikkat et. Eğer 'istemiyor musun' derse, ellerini kulaklarına götür, çünkü gerisine gelirse, o anda istediği her şeyi yapmak zorunda kalacaksın" -bakışları ondan bana doğru kayıyor- "yapmak isteyip istemediğin önemli değil. Bir düşmanı becer. Bir dosta ihanet et. Hatta vücudunuzun sizin isteğiniz dışında ona itaat etmesini bile sağlayabilir. Tepkileriniz, hareketleriniz... hisleriniz."

Hades'le konuşmak istediğim son şey hisler. "O bu sözleri söylediğinde dinlemeyeceğim. Anladım."

Tek tepkisi ağzının bir tarafını hafifçe eğmek oldu.

"Biz sizi eserlerimizle birlikte bulana kadar hepinizin ortadan kaybolacağını sanıyordum." Elimi tuttuğundan beri Hades'e ters ters bakmayı bırakmayan Zeus'a bir bakış fırlatarak soruyorum.

Zeles cevap veriyor. "Eşya bulunduğunda ortadan kaybolacaklar ya da son birkaç dakika içinde ayrılmaları talimatı verilecek."

Başka bir deyişle, bizi kıvranırken izlemek istiyorlar.

"Çabuk bulsak iyi olur o zaman." Hades merdivenlerin dibinde, yiyecek ve içecek masalarına doğru ilerlemiş olan diğer tanrı ve tanrıçalardan olabildiğince uzakta durmak üzere uzaklaşıyor.

Masalardaki diğer şampiyonlara katılıyorum ve başarı için en iyi planı tartışıyorum.

Bir gong sesi duyulur ve Dionysos'un şampiyonu soluk soluğa kalır. Koyu kahverengi saçları karmaşık bir örgü şeklinde düzenlenmiş ve üzerinde hamisinin zırhıyla uyumlu, üzüm salkımlarıyla işlenmiş şarap rengi kadifeden yapılmış bir pantolon giyiyor. Meike Besser, sanırım adı buydu. Oldukça büyük, şahin gibi bir burnu ve kalın kahverengi perçemlerin altında zeki kahverengi gözleri var. Bana al yanaklı bir gülümseme fırlatıyor, sonra antika yığınlarını görmezden gelip yemek masalarına doğru ilerliyor.

"Elli beş dakika kaldı," diye sesleniyor Zeles.

Bizim için her beş dakikada bir geri sayacak mı? Bu hiç de sinir bozucu olmayacak.

Bu arada Meike, çökmekte olan ikramlar masasından bir lokma alıyor, inceliyor, sonra geçici bir ısırık alıyor. Hemen boğuluyor, nefesi sert bir *vınlamayla* dışarı çıkıyor ve dilinden tozlar uçuşuyor. Bir fincan alır ve içer, ancak sıçrayıp onu da tükürür, beyaz mermer zemindeki kırmızı leke şarap değil, kandır.

Görünüşe göre yiyeceklerin arasında simgelerimizi bulamayacağız. Ayrıca ölümlüler için de değil.

Meike doğrulurken, uzun, koyu kaküllerinden bazılarının kırmızıya boyandığını fark ediyorum. Cidden, tanrılar tam bir pislik.

Odaklan Lyra.

Meike'den öğrendiğim bu bilgi sayesinde bir plan oluşturmaya başlıyorum. Acele etmiyorum, geziniyorum ve etrafa bakıyorum ama henüz hiçbir şeye dokunmuyorum, diğer şampiyonlara göz kulak oluyorum ve eşyalarda bir düzen arıyorum. Pek bir şey göremiyorum.

Bir gong sesi daha. "Elli dakika."

"Merak ediyorum..." Hemen yanımdan Hades'in sesi geliyor ve sıçrıyorum. İnsanların yakınıma gelmesine alışık değilim. Platformun öbür ucunda dururken bile istediği yerde karşıma çıkma alışkanlığına alışmak biraz zaman alacak.

"Konuşacak zamanım yok," diyorum.

"Biliyorum, ama çok çabalıyor gibi görünmüyorsun. En azından diğerleri birkaç şey kaptı. Hediyelerini hak etmek istemiyor musun?"

"Yavaş başlıyorum."

"Bunu görebiliyorum.

Neden?"

Omuz silkiyorum. "Önce ne yapmamam gerektiğini öğreniyorum. Bir grup sıkılmış tanrı tarafından tasarlanan bir oyunla uğraşırken ihtiyatlı davranmak gerekiyor."

"İlginç. Şimdiye kadar bir şey öğrendin mi?" "Evet.

Yemeği yeme."

13
İpuçlarını Takip Etmek

Bir bağırış bakışlarımı sağa çekiyor ve taştan bir melek heykelinin bir gargoyle'a dönüşüp muhteşem bir funda rengi elbise giymiş Poseidon'un şampiyonu Isabel Rojas Hernáiz'e saldırdığını görüyorum. Diğer şampiyonlardan birini geri itiyor ve hemen ardından hızlı bir İspanyolca ile çirkin yaratığa bağırıyor.

Çenemi Isabel'e doğru eğiyorum. "Ve heykellere dokunma," diye ekliyorum.

Hatta altın bir fincanı o şeye fırlatıyor ve fincan bir *çınlamayla* taş alnından sekiyor. Hırlayan gargoyle bir çift kanat açıyor ve uçup giderken gıcırdayan bir ses çıkarıyor. Isabel'den gelen küfürler dizisine sırıtıyorum. Poseidon onun şu anki teknoloji işinden önce bir güzellik kraliçesi olduğunu söylememiş miydi?

"Doğru," diye sesleniyor Isabel arkasından, çirkin yaratığın yanında istediği her neyse onu alırken.

Zihnimde onu takım kurabileceğim olası kişiler listeme ekliyorum.

"Bulmam gereken bir jeton var," diyorum Hades'e. "Beladan uzak dur."

Alçak sesle kıkırdaması beni takip ediyor ve derimin altına bir

kıymık göremiyorum.

Kısa bir süre sonra bir gong sesi ve zaman kontrolü daha. Bu ses gerçekten sinirlerimi bozmaya başladı.

Zaman akıp giderken, bir yandan diğer şampiyonları gizlice izlerken bir yandan da eşyalar arasında desen aramaya devam ediyorum. Ama iki gong daha çaldığında ve Zeles "Otuz beş dakika" diye seslendiğinde, planımı yeniden düşünmeye başlıyorum. Beni bir yere götürmüyor. Diğerleri de benzer şüphelerle boğuşuyor olmalı, çünkü hepsinin hareketleri biraz daha aceleye geliyor, yüzleri biraz daha buruşuyor.

Zai'nin üzerinde durup ona daha yakından bakıyorum.

Tam olarak ne olduğunu anlayamadığım narin bir cam bibloyu eline aldı ve gizlice alt tarafını daha yakından incelemeye çalışıyor. O kadar uzun süre ki ne gördüğünü merak etmeye başlıyorum. Onu yere bıraktığında öksürüyor. Sonra bir sonraki nesneye geçiyor ve aynı şeyi yapıyor, alt tarafına bakıyor, ancak bunu daha hızlı bırakıyor.

Kalbim biraz daha hızlı atıyor. Belki de sabır işe yaramıştır. Bir şeyin peşinde mi?

Dikkat çekmemek için Zai'den iyice uzaklaşarak, her seferinde bir tane olmak üzere farklı eşyalar alıyorum; bir asa, bir kadeh, bir küre. Hepsi paha biçilemez. Felix bu zenginlikleri görse bayılıp düşerdi.

Yavaş yavaş ilk baktığı bibloya doğru ilerlerken diplerine bakmayı başka hareketlerle karıştırıyorum.

Elimdeki küreyi yere bırakıp iç geçirerek etrafıma bakındım, tam o sırada Hermes görüş alanıma girdi, kanatlı ayakları ve ikonik miğferi kıyafetinin en süslü parçalarıydı. Yürürken arkasında parlayan altın bir pelerin dışında, zırhında başka hiçbir süsleme, hiçbir sembol yok. Koruyucu tanrımı her zaman sevmişimdir.

Yine de onun benden hoşlanmadığını hissediyorum. Eski eserlerin arasından geçerken dar, tutuk bir yüzdeki kurnaz gözler bana çevrili, ancak alçaltılmış sesini duyabileceğim kadar yaklaştığında duruyor. "Kim olduğunu biliyorum - Tarikatımın yeminlerinden biri."

Şimdi olmaz diye düşünüyorum. *Silah altında olmadığım zaman konuşalım.*

Hades'e ya da diğerlerine hiç yapmadığım gibi onun önünde eğiliyorum.

Diğerleri de öyle. "Seni her zaman koruyucu tanrımız Hermes olarak onurlandırdım. Umarım-"

Bir elini kaldırıyor ve ben duruyorum, ağzım açık kalıyor, ta ki kapatmayı hatırlayana kadar.

"Crucible sırasında senin hamin değilim." Emin olamayınca yavaşça yayımdan kalkıyorum. "Elbette-"

"Konuşmayı kes," diye hırlıyor.

Ağzımı öyle hızlı kapatıyorum ki yanağımın içini ısırıyorum ama irkilmeyi reddediyorum.

Sanki dünyanın sırlarını elimde tutuyormuşum gibi bana sert sert bakıyor. "Neden sen?" diye mırıldanıyor kendi kendine. "Sen bir hiçsin."

Ahh. Ama sanırım bunu soran tek kişi ben değilim.

Bu arada saat işliyor ve o çok fazla tik harcıyor. "Dikkatli ol," diyor. "Arkanı kolla."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Bu platformdaki herkesi çok yakından izleyen dört Daemon'a doğru bakarak soruyorum.

"Bu kurallara aykırı olur." Bunu söylerken bakışlarındaki bir şey -gözleri, çenesi, omuzları, her şeyi kaskatı- rahatlamamı engelliyor. "Yine de," diye düşünüyor, "Pota bittikten sonra kurallar artık geçerli olmayacak."

Yani bu bir tehdit.

Ona bunu söyleyecek kadar cesur değilim, onun yerine hafifçe sola doğru eğilip etrafına, Hades'e bakıyorum. Tek kelime etmiyorum, ama sanırım Hermes nereye baktığımı görmek için başını çevirdiğinde ipucunu anlıyor.

Gerçekten o tanrıyla uğraşmak istiyor mu? Pota'dan sonra bile mi? Bu iş bittiğinde Hades'in beni ikinci kez düşüneceğinden değil ama Hermes bundan emin olamaz. "Hades'in kendisine ait olduğunu düşündüğü her şeyi çok sahiplendiği izlenimini edindim ve kin tutacak biri gibi görünüyor." Hermes'e bakıyorum. "Yanılıyor muyum?"

Başka bir şey söylemeden Hermes uzaklaşıyor.

Fantastik. Pota daha yeni başladı ve ben şimdiden bir numaralı halk düşmanıyım.

Gong tekrar çalıyor, sinirlerim daha da geriliyor. "Otuz dakika," diye anons ediyor Zeles.

Burada ne kadar çok eşya olduğuna bakıyorum. Otuz dakika hepsini kontrol etmek için yeterli olmayacak ve ben hâlâ Zai'nin gördüğü şeye ulaşamadım ki ne aradığımı bileyim. Şimdi daha hızlı hareket ediyorum, platform boyunca onun olduğu yere doğru ilerliyorum, hala ne yaptığımı gizlemeye çalışıyorum. Güneş saatinin çarklı bir saat gibi saniyeleri geri aldığını duyabiliyorum. Diğer şampiyonlardan biri bana yan gözle bakana kadar mırıldandığımı fark etmedim. Tekrar.

Boğazımı temizleyip ince bir sopayı elime alıyorum, ancak sopa elimdeyken aniden tıslayan bir yılana dönüşünce sıçrıyorum. Koluma doğru dolanıyor. Tanrıların bir başka hilesi, görüyorum. Çığlık atmam mı gerekiyor? Kaçıp saklanmalı mıyım? Şakalar konusunda üyelere kıyasla amatörler.

"O kadar hızlı değil, küçük dostum." Uzanarak onu kafasından hafifçe kavradım ve boynuma dolanmadan önce sıyırdım. Ona bakıyorum. "Şu anda dikkat dağıtacak zamanım yok."

"Oh, onu buraya ver," diyor sabırsız bir kadın sesi. Demeter'in altın rengi zırhı bej tenini ve buğday rengi saçlarını ortaya çıkarıyor. Gözleri bile altınla ışıldıyor gibi. Bileğine dolanan ve sevdiği bir evcil hayvan gibi ona sokulan yılanı ona veriyorum.

Ama o bana odaklanmıştı. "Hades neden seni seçsin ki?"

Görünüşe göre herkesin bir numaralı sorusu. "Ona sormalısın."

Arkamı dönüyorum ama o "Muhtemelen sadece seni becermek istiyordur" deyince duraklıyorum.

Vay be. Ağzımı açıyorum ama tam zamanında kendimi durduruyorum. Ya bu onun kaltaklığı değilse? Ya kızı adına kıskanan bir anneyse? Persephone'nin ölümü onu hâlâ çok incitiyor olmalı. "Başınız sağ olsun," diyorum, "kaybınız için-"

Demeter'in ifadesi zehirli bir hal alır ve sesine sızar. "Onun hakkında konuşmaya cüret etme, ölümlü." Yakındaki güzel lavanta renkli ortancalardan oluşan bir vazo soluyor, kenarları siyaha dönüyor.

Hades'e doğru bakıyorum. Yüz ifadesi taş gibi. O bölgeden yardım yok. Hiçbir şey söylemiyorum ve Demeter, kontrol edemediği duygularla göğsü kabararak -gözle görülür bir şekilde kalbi kırılmış bir anne- uzaklaşıyor.

Harika. Burada, çalışma odasında olduğumdan daha popüler olacağım. Bunu şimdiden söyleyebilirim. En azından orada beni çoğunlukla görmezden geldiler. Ve

Bu gidişle, bana yardım edecek hiçbir hediye olmadan ve hepsi de ölümümü isteyen on iki tanrı ve onların şampiyonlarıyla yarışıyor olacağım.

Kafamı oyuna geri dönmeye zorlayarak nihayet Zai'nin daha önce baktığı gül şeklindeki küçük cam çiçeğe ulaşıyorum ve sevinç göğsümde dalgalanırken yüz ifademi kontrol etmek için savaşıyorum. Camın dibine bir sembol kazınmış. Bir ok ve yay. Bu Artemis'in şampiyonu için tasarlanan simge.

Onu sessizce yere bırakıyorum ve hiçbir şey olmamış gibi yoluma devam ediyorum.

En azından artık ne aradığımı biliyorum, Hades'in sembolü olan.

Gong. "Yirmi beş dakika," diye sesleniyor

Zeles. Ne yaptığımı saklamayı unut. Şimdi

acele ediyorum.

Birden Hermes kayboluyor. Yani *puf*, artık orada değil. Bir saniye sonra Zai de öyle ve küçük bir zil çalıyor.

"Sanırım simgesini buldu," diyor Ares'in şampiyonu belirgin bir Kanada aksanıyla. Başındaki Shirley Temple bukleleri ve boğazındaki "babygirl" kolyesi arasında -bunu anlamak için gözlerimi kısıyorum- Neve Bouchard, koruyucu tanrısından beklediğim gibi görünmüyor. Onun yanındayken gardımı düşürmemem gerektiğini çok iyi biliyorum.

Şampiyonların geri kalanı, simgelerimizin bulunabileceğinin kanıtı karşısında daha da çılgına dönüyor. Durup yüzlerindeki gerginliğe, parmaklarının beceriksizliğine, gözlerini kıstıran endişeye bakıyorum.

Hepimiz, sadece hayatta kalmaya çalışıyoruz.

Ve eşit olmayan bir oyun alanından daha fazla dayanamayacağım bir şey varsa lanet olsun. Zeus sağ olsun, hayatım boyunca tam da bununla yaşadım.

Hades'e bakıyorum, şu anda hepimizden uzakta taş duvara dayanmış beni izliyor. Onunla göz göze geldiğimde kaşlarını çatıyor.

Yapmak üzere olduğum şey onu gerçekten kızdıracak.

Gong. "Yirmi dakika."

Lanet olsun.

Yine de yapıyorum.

14

İyi Bir Şey Yok

Hiç tereddüt etmeden cam güle doğru yürüyorum ve onu alıp havada sallıyorum. "Artemis'in şampiyonu hanginizdi?"

Benim yaşlarımda bir adam platformun karşısındaki bir yığından başını kaldırıp bakıyor. Onu Boone'un telefon ekranından tanıyorum ama şimdi daha derli toplu. Sadece dizilerde ve filmlerde gördüğüm klasik, temiz kesimli bir görünüşü var ve patroniçesinin zırhını süsleyen ay ve oklarla uyumlu koyu yeşil bir takım elbise giymiş. Bakışlarımız buluştuğunda bana doğru yürüyor ve "Bu benim. Neden?"

Sadece dudakları ve sesi tam olarak uyuşmuyor.

İşte o zaman, diğer şeylerin yanı sıra dillerin tanrısı olan Hermes'in birbirimizi anlayabilmemiz için çeviri yapıyor olması gerektiği aklıma geliyor. Ama bunu İspanyolca için yapmadı. İspanyolca konuşmam dışında. Diller hırsızlara en başından beri öğretilen ve benim de en iyi olduğum alanlardan biridir. Yine de, bu çeviri kullanışlı küçük bir numara.

Tanrıçanın sembolünü görebilmesi için gülü tutuyorum.

ve çenesi düşer. "Neden bana yardım ediyorsun-"

"Sadece al." Onu eline verdiğim anda Artemis kayboluyor ve şampiyonu da onu takip ediyor.

"Hey!" Dionysos, melek gibi yüzü morarmış, altın rengi saçlarından bir tutam alnına düşmüş, Daemonlara müdahale etmeleri gerekiyormuş gibi el sallıyor. "Bunu yapamaz."

Zeles bana bakıyor, sonra omuz silkiyor. "Şampiyonların birbirlerine yardım etmesi kurallara aykırı değil."

Mükemmel. Derin bir nefes alıyorum ve sesimi yükseltiyorum. "Bir eşyanın altında tanrınızın ya da tanrıçanızın sembolünü arayın."

Etrafımızdaki her şeyi kontrol etmek için çılgınca bir koşuşturma var. Numarayı vermek için kendiminkini bulana kadar beklemeliydim. Ben de aynısını yapmak için dönüyorum ve Hades'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bana ateş püskürüyor ve bunu kelimenin tam anlamıyla söylüyorum. Kafasından alevlerin yükselmemesine şaşırıyorum. Omuz silkiyorum ve sanki diğer tanrıların benimle nasıl başa çıkacaklarına dair bir fikirleri varmış gibi gökyüzüne bakıyor.

Bir şampiyon daha patronuyla birlikte ortadan kaybolur. Sonra bir başkası. Ve bir gong daha çalıyor.

"Nerede o?" Şimdi kendi kendime fısıldıyorum, eşyaları bir bir toplayıp bırakıyorum-

"Lyra Keres."

Ares'le yüz yüze gelmek için başımı kaldırıyorum ve yanaklarımdaki kanın süzüldüğünü hissediyorum. Koyu kumral saçları, solgun teni ve şok edici koyu renk gözleriyle savaş tanrısı, göğüs zırhı üzerinde bir akbaba bulunan siyah altından korkunç zırhı içinde savaşa hazır görünüyor; kanatları, arkasında uzanan siyah metal kanatları taklit edecek şekilde açılmış. Miğferi de kanatlara benziyor ve Anaxian Savaşları sırasında kaybettiği gözü de dahil olmak üzere yüzünün yarısını kaplıyor. Athena'nın ona verdiği bir yara, ya da efsaneler öyle diyor.

Elinde obsidyen camdan küçük bir kâse tutuyor. Dibine kazınmış asayı görebilmem için kabı bana doğru eğiyor. Almak için titreyen bir el uzattım.

"Herkese tekrar yardımcı olmak istersen," diyor bir dağı titretebilecek bir sesle, "bunu unutma."

Kaseyi yere fırlatıyor.

"Hayır!" Bağırıyorum ve ona doğru hamle yapıyorum.

Ama ıskalıyorum, mermer zemine yayılıyorum, jetonum binlerce parçaya ayrılırken rüzgârımı kesecek kadar sert vuruyorum.

"Hayır, hayır, hayır, hayır..." Çaresizlik içinde cam parçalarından birine dokunmak için uzanıyorum, yeterli olacağını umuyorum ama yok olmuyorum. Hâlâ Ares'in ayaklarının dibindeyim ve az önce kendime yaptığım şeyin farkına varmak, sanki sırtına bağladığı mızrağı alıp beni onunla kazığa oturtmuş gibi hissettiriyor.

Kimse kıpırdayamadan, korkunç bir ses - huysuz bir ejderhanın uykusundan uyandığında çıkaracağını hayal ettiğim bir ses... aslında dört tanesi - ellerimi kulaklarımın üzerine kapatmama neden oldu. Tek ben de değilim. Diğer şampiyonlar da aynısını yapıyor.

Daemonlar, bir tüy ve öfke kasırgası içinde Ares'i kollarından yakalayıp uçuruyorlar.

"Hayır!" Neve bağırıyor.

Kadının kızıl-altın saçları at kuyruğu şeklinde lüle lüle. Attığı her adımda dalgalanan kısa, fırfırlı etekli yeşil elbisesi bana doğru yürürken bir oyuncak bebeği andırıyor. "Seni aptal sürtük!"

Geri çekiliyorum. Ancak arkamdaki bir şey onu sertçe yukarı çekti. Yüzü o kadar hızlı renk kaybediyor ki, sanki bir vampir onu emip kurutmuş gibi görünüyor, mavi gözleri ve çilleri keskin bir şekilde öne çıkıyor.

"Ares müdahale etti ve bu kurallara aykırı," diyor Hades hâlâ platformun karşısında durduğu yerden.

Bize doğru yürümek için duvardan uzaklaşıyor. Ve işte o zaman görüyorum. O aralarında yürürken şampiyonların nasıl telaşla dağıldığını... Tanrılar ve tanrıçalar da öyle, ama o kadar bariz değiller. Sanki peşinde ölümü sürüklüyormuş da fazla yaklaşmamaları gerekiyormuş gibi.

Nereye giderse gitsin hep böyle midir?

O yanıma gelene kadar titreyerek ayağa kalkıyorum.

Bize ulaştığında hâlâ Neve'e bakıyor ve ona şöyle diyor: "Bu hafif bir ihlaldi ve orantılı bir ceza alacak. Bu seni etkilemeyecek. Jetonunuzu bulmaya devam edin."

Eğer hançerler bakış olsaydı, Ares'in şampiyonunun bana attığı bakış kalbime saplanırdı. Onu potansiyel müttefikler listemden sildim.

Hades bana saldırmadan önce kolunu tuttum. Nedenini bilmiyorum. Belki de kendime tutunacak sağlam bir şey vermek için. Dokunuşumla kasları geriliyor ama bu, kendi sonuçlarımın beni vurmasıyla oluşmaya başlayan paniği pek etkilemiyor.

"Yapamayacağım-" Artık hediyelerimi alamayacağım. Crucible'a büyülü yardımlar olmadan giren tek şampiyon ben olacağım.

Daha önce başımın belada olduğunu düşünmüştüm.

Hades elimi sıkıyor ve kalbim sıkışıyor. Benimle işi çoktan bitmiş, beni terk etmeye hazırlanıyor ve ben biraz kendi üzerime kıvrılıyorum. Ama o beni omuzlarımdan tutuyor, yüzü benimkine yakın ve doğrudan gözlerimle buluşuyor. "Pota'nın bir parçası olan herhangi bir İşgücü'nü kazanmanın *asla* tek bir yolu yoktur."

Zihnim onun sözlerine ayak uyduramıyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

Omuzlarımı hafifçe sıkıyor. "Birden fazla yol var. Bul onu."

İlk yolu ben bile bulmadım. Zai buldu. Tek yaptığım dikkatimi vermekti.

Etrafımdaki şampiyonlara bakıyorum, hepsi çılgınca bir arayış içinde. Nereden başlayacağım ki?

İç çekti. "Başlangıçta bu oyun hakkında sana söylediklerimi hatırlamaya çalış."

"Bu kadar yeter." Kelimeleri hırıldayarak söyleyen Zeus'tur. "Kendin müdahale etmeye çok yaklaşıyorsun kardeşim."

Hades'in dudağının kenarındaki bir kas seğiriyor, ama beni bırakıyor ve aniden öyle cazibe dolu bir gülümseme sunuyor ki, bir an için benim bile gözlerim kamaşıyor, sanki nefesimi tam olarak alamıyorum. Meğer ölüm tanrısının gamzeleri varmış.

"Elbette," diyor.

Yürüyüp gidiyor ve beni Tartarus'ta daha önce ne dediğini hatırlamaya çalışırken burada bırakıyor.

Bir şey hakkında... Tanrım, ne hakkındaydı?

Kendini topla Lyra.

Genellikle kafamın içindeki ses kendiminkidir. Ama arada bir Felix ya da onun bana akıl hocalığı yaptığı zamanlara dair anılar beliriyor.

Peş peşe bir düzine eşya daha alıp atıyorum ve hiçbiri beni uzaklaştırmadığında omuzlarım çöküyor. Gözlerim bir eşyadan diğerine dalarken parlak yeşil bir kâseyi göğsüme yaslıyorum. Bir plana ihtiyacım var. Hepsini gözden geçirmek için yeterli zaman kalmadı ya da beni sona götürecek herhangi bir eşya kalması muhtemel değil.

Derin bir nefes alıyorum. Panik beni hiçbir yere götürmez. Düşünmem gerek. Hades tam olarak ne demişti? *Bu test şifreli ama işaretler olacak.*

Bununla bir şey mi demek istedi? İşe yaramaz bir pislik olmaktan başka bir şey mi?

Düşün, Lyra. Ne söylüyor olabilir?

Önemli kelimeleri seçiyorum. Test. Şifreli. İşaretler.

Parmaklarım kaseyi o kadar sıkı kavrıyor ki, sert bir kenar avucuma sürtünüyor. Tekrar yerine koymaya gidiyorum ama bir şey beni rahatsız ediyor. Bir tanrı neden eserlerinden birinin lekelenmesine izin verir ki?

Parmaklarımı tekrar pürüzlü kenar boyunca gezdiriyorum ve bunun bir hata *olmadığını* fark ediyorum... Sadece bir kenar boyunca küçük, kabarık çıkıntılar var. *Crypticode!*

Parmaklarımı pürüzsüz mermer kâsenin dudağında gezdirirken Hades'e doğru bakmaya cesaret edemiyorum.

Lütfen haklı çıkayım.

"Olimpos aşkına, ne yapıyor bu?" Sanırım bu Athena'nın sesi. Görmek için dönmüyorum.

Gözlerimi kapatarak, Mors alfabesi gibi noktalar ve çizgilerden oluşan tümsekler sistemini hissediyorum. Daha fazla şampiyon simgelerini buldukça o küçük zil çalmaya devam ediyor.

Ama kasenin üzerindeki kodu okuyarak odaklanmaya devam ediyorum.

Yol tarifi.

Kurallara göre tanrı ya da tanrıçanıza *ulaşırsanız* hediyeleri kazanırsınız. Ve muhtemelen bu jeton, tabiri caizse bitiş çizgisinde onlara ulaşmanın bir yoluydu. Ama kurallar patronunuza ulaşmanın bir yolunu *kendiniz* bulamayacağınızı söylemiyordu.

Kaseyi hızla yere bırakıp başka bir nesne alıyorum ve aynı küçük çıkıntıları bulana kadar etrafı yokluyorum. Buradaki her nesnenin üzerinde aynı yönler olmalı - Demeter üzüldükten sonra ortancalar gibi göğsümdeki umudu solduran yönler.

Neredeyse tamamı merdivenlerden oluşan ve dağın yamacından Olimpos'un kalbine doğru kıvrıla kıvrıla tırmanan patikaya bakıyorum ve umut dolu kalbim ayaklarımın altında ezilmek üzere ayak tabanlarıma geri düşüyor.

Lanet olsun bana.

Gong sesi yankılanıyor. "Beş dakika. Tanrılar ve tanrıçalar, belirlenen yerde şampiyonlarınızı beklemek üzere ayrılın."

Asla zamanında yetişemeyeceğim.

Bir anda Hades yanımda belirdi. "Git."

Çenemi kaldırıp derin bir nefes alıyorum. Hayatım boyunca San Francisco'nun dik tepelerinde boşuna araba kullanmadım.

Ayağımdaki süslü topukluları çıkarırken denge için kolunu tutuyorum. Sonra onları yere atıp merdivenlerden koşarak çıkıyorum.

15
Çalışsan İyi Olur, Kaltak

Merdivenler dik ve dolambaçlı... ve mermer. Kaygan mermer. Kısa sürede ciğerlerim ve bacaklarım yanıyor, nefesim o kadar gürültülü çıkıyor ki dağa tırmanmaya çalışan küçük bir motor gibi ses çıkarıyorum ve kaymaya devam ediyorum, bu da beni daha da yavaşlatıyor.

İleride bir hareket gözüme çarpıyor ama takılıp düşmemek için merdivenlere bakmakla meşgul olduğumdan ne olduğunu göremiyorum. Köşeyi dönüyorum ve devasa bir kafa keskin dişlerle dolu çenesiyle bana saldırırken geri sıçramak zorunda kalıyorum. Bir hidra yükselip merdivenleri kapatırken, yedi kafası kıvranıp birbirlerine saldırırken, üçü bana odaklanmışken, meydan okumanın trompet gibi kükremesi etraftaki dağlardan sekiyor.

Apollo'nun savaş arabasının güneşi gökyüzünde daha hızlı ilerlettiğini hissedebiliyorum. Zirveye ulaşmak için kalan zamanım azalıyor. Üzerimde silahım olsa bile bir canavarla savaşamam, ki yok.

Hidra bana bakıyor, ben de ona bakıyorum.

Kafalardan birinin arkasında gümüş bir kelebek uçuşuyor ve nefesim kesiliyor. Canavar yolumu kapatırken sallanıyor ve çenesini kırıyor ama

saldırmıyor. Kelebeğin dev canavarın arkasında daireler çizerek çırpınışını izliyorum. Bir dakika. Hayır. Kelebeği canavarın içinden *izliyorum*.

Bu bir illüzyon mu? Yemek ya da çirkin yaratık gibi

mi? Ne yapmam gerekiyor? Zamanım kalmadı.

Kalbim küt küt atıyor, derin bir nefes alıyorum, bakışlarımı ayaklarıma indiriyorum ve *gidiyorum*. Hidraya doğru koşuyorum ve açık ağzı olması gereken yere daldığımda sararmış, sivri dişler etrafımı sardığında irkiliyorum. Ama temas ettiğim anda bir duman bulutu içinde kayboluyor ve merdivenler temizleniyor.

Sendeliyorum ve nefesimi tutuyorum. Hades'in bana kelebeği gönderdiğine hiç şüphem yok. Ona ulaştığımda o lanet olası ölüm tanrısını öpebilirim.

Bu düşünceyle bir adımı kaçırıyorum ve neredeyse düşüyorum ama ayaklarımı altımda tutmayı başarıyorum. Yukarı çıkarken iki canavar illüzyonundan daha geçmem gerekiyor - bir tepegöz ve bir griffin - ama artık sadece fıçıyla geçmem gerektiğini biliyorum. Beni biraz bile yavaşlatmıyorlar.

Artık hızımı kaybediyorum. Oksijeni ciğerlerime yeterince hızlı çekemiyorum. Artık hissedemediğim ayaklarımla merdivenleri çıkarken bacaklarım binlerce küçük ağırlık topuyla doluymuş gibi hissediyor.

Yavaşlıyorum.

Ve

yavaşlıyor

um. Ve

yavaş.

Kendimi yukarı sürüklemek için rayı kullanana kadar. Boone bunu daha iyi yapardı. Lanet olsun, benim dışımda herhangi bir rehin.

Yakın olmak zorundayım, değil mi?

Çekiniyorum. En azından şimdi tepeyi görebiliyorum ama bedenim beni oraya götürmeyecek. Zamanında değil.

"Buna denemek mi diyorsun?"

Bir an için Felix'i önümde hayal ettiğimi düşünüyorum, ta ki kendimi odaklanmaya zorlayıp Hades'in merdivenlerin tepesinde durduğunu fark edene kadar. Olimpos'un içinde bu sayılacak kadar uzakta mı? Eğer ona ulaşırsam, kazanacak mıyım?

"Bundan daha iyisini yapabileceğini biliyorum Lyra."

Pislik herif. Bu Tanrı beni buraya koydu ve şimdi de benimle alay mı edecek? Sıcak öfke göğsümde çalkalanıyor ve ayak parmaklarıma kadar alevleniyor, kaslarımda zonklayan gerekli bir adrenalin patlamasını besliyor

ve zihnimi bir anlığına temizliyor.

Kendimi hareket etmeye zorluyorum. Bedenimin istediğinden daha hızlı hareket etmeye. Yapmam gerekenden daha hızlı hareket etmeye. Ve bunun bedelini ödüyorum. Her bir sinirim ateşte yanıyormuş gibi çığlık atıyor. Görüşüm kapanmaya başlıyor, karanlık kenarları tüketmeye çalışıyor ve görüşümü bir tünele daraltıyor. Ama görüşümün kalan noktasını Hades'e sabitliyorum ve durmuyorum.

Bir gong çaldığında ve kalbim düştüğünde duraklamıyorum bile. Ama zaten kalbim beni bu merdivenlerden çıkarmayacak değildi. İçimde *iradeden* başka bir şey kalmamıştı.

"Kımılda!" diye bağırıyor. Sanki başarmam onun için önemliymiş gibi.

Ve gong tekrar çalıyor. Bunlar saniyeler içinde zamanımın sonuna geldiğimi gösteriyor olmalı. Adımları ikişer ikişer atarak, çan sesleriyle ritim tutarak koşuyorum.

"Beş," diye bağırıyor.

Geri sayıyor.

Kahretsin.

"Dört."

Devam et. Bacaklarım için kum torbalarımı pompalıyorum ve bir adımı bile kaçırmamak için dua ediyorum. Eğer şimdi kayarsam, her şey biter.

"Üç."

Neredeyse oldu.

"İki."

Çok yakın olacak.

Hala ondan bir vücut boyu uzaktayım. Başka seçeneğim yok... Sıçrayıp havada uçuyorum ve kısa bir an için en tepeye güvenli bir şekilde çıkabileceğimi düşünüyorum, ta ki yerçekimi beni aşağı çekene ve birçok yerimden - keskin köşelere çarpan tüm yerlerimden - fışkıran bir acı şokuyla merdivenlere düşene kadar.

Ve son darbeyle birlikte elim Hades'in ayakkabısının iyi cilalanmış siyah deri burnuna iniyor.

Başarabildim mi? Zilin sesi hala azalıyor ve ben hala merdivenlerdeyim. Başardım mı-

Okyanusta gelgite yakalandığım zamanki gibi bir emme hissi beni sürüklüyor. Ve aniden merdivenlerde değil, düz, pürüzsüz, mübarek soğuk bir zeminde yatıyorum. Ellerimi ve dizlerimi itmeyi başarıyorum, ama başımı kaldıramayacak kadar bitkinim ve görüşüm hala

Bulanık. Nefesim sanki hâlâ yarıştaymışım gibi sertçe girip çıkıyor, girip çıkıyor.

Uzaklardan bir sesin ateş ve alev gümbürtüsü bana ulaşıyor. "İçinde olduğunu biliyordum."

Başımı kaldırıyorum, Hades'e gülümsüyorum... sonra da süslü ayakkabılarının üzerine kusuyorum.

16

Bu Şeyler Neden Başıma Geliyor?

Bir tanrıdan ceza almamı gerektirecek bir şey varsa, o da yetersiz akşam yemeğimin kalıntılarını onun ayakkabılarının üzerine boşaltmaktır. Bu yüzden aşağı uzandığında irkiliyorum. Ben nefesimi toplarken saçlarımı yüzümden çekip tutması dışında.

"Ayakkabılarını zaten sevmiyordun," diye homurdanıyorum soluk soluğa, sonra onun garip bir şekilde rahatlatıcı dokunuşundan ve su birikintisinden uzaklaşıyorum, çünkü iğrenç.

"Sana şunu söyleyeyim, Lyra Keres. Tahmin edilemezsin."

Bunu çözmek için biraz zaman ayırmak gerçekten güzel olurdu ama midem yine kabarıyor. Bu sefer kendimi tutmayı başarıyorum. Ne yazık ki ben sempatik bir kusucuyum. Görürsem, duyarsam ya da kokusunu alırsam, daha fazlasını yaparım.

"İşte." Başımın üstünden bir çıt sesi geliyor ve kusmuk kayboluyor. Sadece bu da değil, elinde bir bardak buzlu su tutan eli beliriyor, o kadar soğuk ki bardak şimdiden terliyor.

Beklenmedik biri varsa, o da odur diyebilirim.

Aldım ve soğuk sıvıyı minnetle hızlı hızlı yudumladım.

nefes alıyorum, hala aç olan ciğerlerime hava çekiyorum. Konuşabilecek kadar nefes alabilene kadar buna, bedensel fonksiyonlarımla başa çıkmaya odaklanıyorum.

İşte o zaman nihayet ona bakıyorum. "Teşekkürler."

Umarım ona sadece şu anda iyi davrandığı için değil, kelebek, şifreli kod ve beni zorlamaya devam edecek kadar kızdırdığı için de teşekkür ettiğimi biliyordur, ki bunun Ares'in aksine müdahale kurallarını çiğnediği ve yakalanmadığı anlamına geldiğinden oldukça eminim. O yüzden bunların hiçbirini yüksek sesle söylemeyeceğim.

Hades önümde çömeliyor, elleri serbest, bakışları araştırıyor. "Ben teşekkür edeceğin biri değilim Lyra. Ben korktuğun biriyim."

Her yaklaştığında herkesin ondan uzaklaşması gibi mi? Buna gerçekten inanıyor mu? Yoksa biraz sorgulamaya başladığım bir üne mi oynuyor? Eğer gerçekten kötü ya da duygusuz biri olsaydı bana su vermezdi. "Beni tir tir titrerken düşün."

Dudakları titriyor. "Şu anda ayakkabı giymiyorsun."

"Topuklu ayakkabıyla asla başaramazdım." Kırılan bileklerin ve sarsıntıların görüntüleri kafamda dans ediyor ve narin bir ürperti veriyorum.

"Peki ya kıyafetinin geri kalanı?" diye soruyor.

Aşağı bakıyorum. Şu anda üzerimde sadece pantolon takımım var; güzel ceketi yukarı çıkarken bir yerlerde yırtmıştım. "Yoluma çıkıyordu."

"Anlıyorum..."

Sudan bir yudum daha alıyorum.

"Peki... hediyelerinizi almak istiyor musunuz, istemiyor musunuz? Onları kesinlikle hak ettiniz."

Aman Tanrım. Buraya çıkarken neredeyse kendimi öldürüyordum. Bana elini uzatıyor ve kısa bir tereddütten sonra elini tutup ayağa kalkmama yardım etmesine izin veriyorum. İşte o zaman nihayet etrafıma bakma zahmetine katlanıyorum.

Oda beklediğim gibi değil. Grek tarzı değil de Viktoryen tarzı olabilir mi? Duvarlar kırmızı ipek brokar ve tabanında karmaşık siyah lambri var. Kapı ve pencerelerin üzerinde kırmızı kadife perdeler asılı. Tüm mobilyalar - masa, sandalyeler ve bir şezlong-

siyah ahşap ve kırmızı kadife. Ve tavan... Siyah ahşaptan oyulmuş bir ejderha avizenin tabanının etrafında kıvrılıyor.

"Tam olarak neredeyiz?"

"Hâlâ Olimpos'tayız." Sesi kuraklıktaki toz gibi kurudu. "Burası benim evimdeki bir oda."

Gerçekten mi? "Olympus'ta hiç kalmadığını sanıyordum." "Kalmadım."

Kaşlarımı kaldırdım, hâlâ etrafa bakıyordum. "Anlıyorum. Ne yani, senin için bir yer mi tutuyorlar?"

"Onun gibi bir şey."

"Dekoru sen seçmedin." Sormuyorum.

Gözleri hafifçe kısılır. "Bunların hepsi Addie'nin işi. Zevkleri biraz abartılı olmaya meyillidir." Ancak şimdi sesinde neredeyse şefkat gibi gelen ince bir katman var. Afrodit için mi? Beni hakkında uyardığı tanrıça.

Burnumu kırıştırıyorum. "Sanırım senin beklentilerden tiksinmenle ilgili notu almamış."

Hades kahkaha olabilecek bir sesle boğuluyor. "Bunu ona söylediğimi hiç sanmıyorum." Başka tarafa bakıyor. "Ayrıca, burada vakit geçirmiyorum ve bunu yapmak onu mutlu etti."

Göğsüm ısınıyor ama tüm yumuşak duygularımı hemen bastırıyorum. Yapmak istediğim son şey Hades'i olduğundan daha fazlası olarak düşünmek - beni bu karmaşanın içine duygusuzca sürükleyen ölüm tanrısı.

Onun tatlı olabileceğini düşünmemeliyim.

"Şimdi." Omuzlarını dikleştiriyor. "Lyra Keres, sana Pota'da yardımcı olacak iki hediye veriyorum."

"Çok resmi. Bunu çabucak yapıp bitiremez miyiz?" Beni düşünüyor. "Sana *hiç* hediye vermeyebilirim."

Ona düz bir bakış attım. "Biliyorsun, eğer hak etmen gerekiyorsa hediye hediye değildir. Onlara ödül demeliyiz."

İç geçiriyor, yüz ifadesi can sıkıntısına dönüşüyor. "Seninkini istiyor musun?

hediyeler mi yoksa değil mi?"

17

Şüpheli Victor'a.

Eğer dikkatli olmazsam, o merdivenleri boşu boşuna çıkmış ve ayakkabılarına kusmuş olacağım. Bu yüzden dudaklarıma tatlı bir gülümseme yerleştiriyorum. "Tabii ki ödüllerimi istiyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Şimdi yine götlük yapmaya başladı. "İlk hediye seni seçiyor."

"Diğerleri de bunu kendi evlerinde mi yapıyor?"

Sözünü kesmeme duyduğu kızgınlık yüz hatlarında beliriyor, sonra kayboluyor. "Evet. Diğerlerinin hangi hediyeleri verdiğini bilmezsek, bu işleri daha-"

"Zorlu. Anlıyorum." Gözlerimi deviriyorum. "Siz tanrılar eğlenmeyi gerçekten seviyorsunuz."

Bakışları alaycı bir hal alıyor ve mükemmel dudakları kıvrılıyor. "Beni onlara dahil etme. Anaxian Savaşları'yla hiçbir ilgim yok ve onların Pota'sıyla da hiçbir ilgim yok."

Demek ki bu seferki girişi kasıtlı ve sadece beni cezalandırmak için değil. Merak öyle bir bastırıyor ki, odanın geri kalanı kayboluyor, odağım ona ve sadece ona daralıyor. "O zaman neden şimdi?"

Hades'in yüzü bir kalp atışı kadar geriliyor, sonra düzeliyor. Ama ben yakaladım. Bana bunu söylerken kaydı.

"Kazanmam gereken farklı bir oyun var diyelim." Ona göz kırpıyorum. "Ve ben senin piyonun muyum?"

Bir saniye sonra omuz silkiyor, o kadar umursamaz, o kadar sıradan bir hareket ki.

Uzun bir nefes alıyorum, soğukkanlılığımı kaybetmemek ve ölüm tanrısını taşaklarından vurmamak için kendimi zor tutuyorum. Onun etrafında ne kadar çok olursam, kim ve ne olduğunu o kadar çok unutuyorum. Bu unutmak için tehlikeli bir şey. "Ödüllerle devam etmeye ne dersiniz?"

"Dikkat et," diye uyarıyor ve köşelerdeki mangallardaki ateşlerin bana doğru biraz kıvrıldığını düşünüyorum. "Beni eğlendiriyorsun... şimdilik."

Başka bir deyişle, bu şekilde *devam ettiğim* sürece sonuçlarına katlanmayacağım.

onu eğlendiriyor.

Bununla uğraşamayacak kadar yorgunum, bu yüzden Felix ağırlığını ortaya koyduğunda ona yaptığım şeyi yapıyorum. Uysal küçük bir ölümlü gibi bakışlarımı ürkekçe indirerek ellerimi önümde kavuşturuyorum ve bekliyorum.

Ağır bir iç çekiş bana ulaşıyor.

"Sen bir tehditsin," diye mırıldanıyor Hades, sonra takım elbisesinin ceketini çıkarıyor. Kollarını sıvıyor, sanki o kıyafetlerle hapsolmaya ancak bu kadar dayanabilirmiş gibi.

Başka tarafa bakıyorum. *Ön kollar seksi değildir. Onlar sadece vücut parçaları.*

"İşte." Sağ elimi avuçlarının arasına alıyor, sonra gözlerini kapatıp anlamadığım birkaç kelime fısıldıyor. Hemen ardından bakışlarını ellerimize çeviriyor.

Hayır, ellerimize değil. Koluna.

Sanki uyuyan ruhları uyandırmış gibi, dokunuşunun ardından çizgiler beliriyor ve bir saniye önce olmayan dövmeler cildinde belirirken bakakalıyorum. Dövme değil ama, siyah mürekkep çizgileri değil. Bunlar renkli ve ışıltılı ve basit çizgilerin her biri farklı bir hayvan oluşturuyor - mavi bir baykuş, yeşil bir panter, mor bir tilki, kırmızı bir tarantula ve... minik, sevimli bir gümüş kelebek.

Sanki canlıymışlar gibi derisinin üzerinde hareket ediyorlar; tarantula kelebeği bacaklarından birini hafifçe sallayarak selamlıyor, baykuş hırlayan pantere kanat çırpıyor. Başımı çeviremiyorum, hayranlık beni esir almış durumda.

Özellikle baykuş soru sorarcasına Hades'e bakıyor. Sanırım izin istiyor?

"Sorun değil. Yeni sahibine git ve ona yardım et," diye emrediyor Hades.

Birbirine kenetlenmiş ellerimize en yakın olan tarantula ilk hareket eden oluyor, onun derisi üzerinden benimkine sıçrıyor ve bileğimde yeni bir yuva bulduğunda minik kabarcıkların hissiyle nefesim kesiliyor. Sonra tilki öne doğru süzülüyor, koluma oturmadan önce kuyruğu Hades'in avucunun etrafında kaybolan son şey oluyor ve kuyruğunu pençelerinin etrafına sararak merakla başını eğiyor. Diğer hayvanlar da onu takip ediyor, tenimdeki yerlerini seçiyor ve bana göz kırpıyorlar.

Kelebek hariç hepsi.

"Sen de," diyor. Ama o yerinde duruyor, kanatlarını yavaşça çırpıyor. "Görünüşe göre seni dinlemeyen tek kişi ben değilim."

Fısıltı.

Bakışlarını yüzüme dikiyor ama ben ona karşılık vermiyorum.

"Sorun değil," diyorum sadık küçük yaratığa. "Onunla kalabilirsin."

"Bana itaat edeceğine söz vermiştin Lyra."

Kaşlarımı kaldırıyorum, sonra en hoş gülümsememi sunuyorum. "Öyle mi?" Aslında hiç kabul etmemiştim.

Hades elimi bırakıyor, sert avucunun benimkine değen sıcaklığı sızıp gidiyor... ve yokluğu bir kayıp gibi geliyor.

Kendine gel.

"Şanslısın," diyor sonunda. "Annem onları bana verdiğinden beri kolumu başkası için bırakmadılar."

Annesi mi? Titaness Rhea mı? O ve kardeşlerinin diğer tüm Titanlarla birlikte Tartarus'ta savaşıp kafese tıktığı varlık. Bunlar *ondan* mı? Onlara bakıyorum.

"Parmağını dirseğinden bileğine doğru çek," diyor Hades bana.

Bunu yaptığımda hayvanlar kayboluyor, gözlerini kapatıp yatıyorlar ve tenime gömülüp yok oluyorlar.

"Vay canına," diye fısıldıyorum.

"Şimdi onları uyandırdığında seni dinleyecekler."

Bakışlarımı onunkilere dikiyorum. "Ne yapmak için?"

"Neye ihtiyacın olursa. Size eşya getirebilirler. Ya da onları bulmaya bilgi-izci dışarı en iyi rotaya, kulak misafiri olmaya gönderebilirsin.

konuşmalar, diğer şampiyonlar hakkında casusluk." Dudakları eğildi. "Dikkatli olursan belki tanrıları da gözetleyebilirsin."

Kendime bir lanet daha bulmam için iyi bir yol gibi görünüyor.

"Hepsini aynı anda göndermek zorunda değilsin," diyor. "Tıpkı temsil ettikleri hayvanlar gibi, her birinin kullanabileceğin farklı yetenekleri var."

Tekrar derime bakıyorum, sanki hiç orada olmamışlar gibi bomboş. Sanki yüzeyin altında uyumuyorlarmış gibi.

Hades boğazını temizler. "Ayrıca şahsen benden bir hediye almanıza da izin var..."

Duraklıyor.

Bana çarpacak kadar uzun. Ölüm Tanrısı tereddüt ediyor.

Bakışları alçalıyor. "Sana bir öpücük sunuyorum."

Şimdiye kadar şok olmayı bırakmalıydım, özellikle de Hades tarafından, ama bu kelimenin etkisi metale çarpan bir diyapazon gibi yankılanıyor. İçimde, yeni bir hissin kıpırdandığı çekirdeğime kadar ürperiyorum. Huzursuz bir his.

Rahatsız edici bir his.

Hiç öpülmedim. Bunu istememeliyim. İstemeli miyim? Yoksa bu sadece merak mı?

İçime girerek beni başımı kaldırmaya zorladı. "Bu öpücük seni benim olarak işaretleyecek."

Onu tanıdığım yirmi dört saatten kısa bir süre içinde, bu Tanrı söz konusu olduğunda binlerce farklı duygu hissettim - korku, nefret, kızgınlık, kıskançlık, hüsran, minnettarlık. Bu duyguların çoğu öfke çizgisinde ilerliyor, yakıcılığı her geçen olayla birlikte yükselip alçalıyor.

Ben bunu hak etmedim. Hiçbirini.

Bu yüzden, onun değişken bakışları yüzüme odaklanmışken o ipeksi sesiyle söylediği "benim" kelimesi karnımda bir titreme yarattığında kimse benden daha fazla şaşırmıyor, sanki onun değerli kelebeklerinin hepsi içimde hapsolmuş gibi.

Hayır. Kesinlikle hayır. Korkunç bir şekilde hayır. Çok sert bir hayır. Hiçbir tanrı ya da tanrıça için çırpınmayacağım, özellikle de bu tanrı ya da tanrıça için.

Geriye doğru küçük bir adım atarak kaşlarımı çatıyorum. "Ne tür bir hediye bu?"

O da bana bakıyor. "Bu işaret sana Yeraltı Dünyası'ndan güvenli bir geçiş sağlayacak, böylece Üst Dünya'ya dönebilecek ve orada kapana kısılmayacaksın."

"Oh."

Bir adım daha yaklaştığında geri çekilmiyorum. Bu almaya değer bir hediye, içinde bir öpücük olsa bile.

Hades bir adım daha atıyor ve eşsiz acı çikolata kokusu etrafımı sarıyor. Çenemin altındaki nazik parmağını kullanarak yüzümü ona doğru eğiyor, sonra yavaşça eğiliyor. Ancak tarafsız bir yerde kardeşçe bir öpücük yerine, dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor, neredeyse dokunuyor.

Ben ne yaptığını anlamadan nefesi tenime değiyor ve boğazımdan küçük bir ses çıkıyor.

Hemen donup kalıyor, bakışları benimkilerle buluşmak için kalkıyor ama uzaklaşmıyor. "Sorun mu var?"

"Sadece alnımdan ya da yanağımdan öpemez misin?" Tanrım, sesim taşlaşmış bir bakire gibi çıkıyor. Ki öyleyim, ama öyle *görünmeme* gerek yok.

Bir saniye sonra yavaşça başını sallıyor. "O şekilde olmuyor. Başka bir hediye ister misin?"

Hayır. Bu kimsenin geri çevirmemesi gereken bir hediye. Daha da kötüsü, onu öpmek istememeliyim ama merak duygusu beni pençesine almış durumda. Kalbimi riske atıyor değilim.

Bu sadece bir öpücük Lyra.

Kararımı verdim, gözlerimi kapatıyorum ve Apollo'yu izleyen bir ayçiçeği gibi yüzümü ona doğru eğiyorum. "Devam et."

O kadar uzun süre kıpırdamıyor ki neredeyse gözlerimi tekrar açacağım ama sonra dudakları dudaklarıma değiyor.

İlk başta yumuşakça, ama şaşırtıcı olan bu değil. Beni öylece öpmüyor ve sonra da işi bitirmiyor. Bunun yerine fırçalıyor, sonra dudaklarını dudaklarıma daha sıkı bastırmadan önce tekrar fırçalıyor. Parmaklarıyla çeneme ve dudaklarıyla dudaklarıma sadece hafifçe dokunuyor ama sıcaklığı içime sızıyor... her yerime.

Dudakları nazikçe benimkileri ayırıyor, şekillendiriyor, alay ediyor, daha talepkâr hale geliyor ve ben geri çekilmiyorum. Her *şeye kendimi* fazla kaptırmışım. Başım dönüyor ve hangi yönün yukarı, aşağı ya da yan olduğunu bilmiyorum. Dokunuşunun altında açılıyorum ve ona doğru eğiliyorum ve o tereddüt etmiyor, öpücük bir sıcaklık ve kendi başına bir hayat alıyor.

Yağmalar, sahiplenir ve verirken bile alır.

Ve ben durmak istemiyorum.

Çünkü Ölüm Tanrısı'nın öpücükleri çok lezzetli.

Çikolata kokusu etrafımda dönerken ve onun tadıyla karışırken daha fazlasını arzuluyorum.

Boğazının derinliklerinden bir ses çıkarıyor, sonra öpücükleri tekrar değişiyor, aç, sıcak ve tehditkâr oluyor, tıpkı onun olduğunu bildiğim yırtıcı gibi, ama benim için çok geç. Pek çok açıdan çok geç. Ona verdiğim tepkide kayboldum. Öpücüğe öpücükle karşılık veriyorum ve baş döndürücü, sarhoş edici bir tehlike içindeyim. Açığa çıktım ve inkar edilemez derecede savunmasızım ama yine de kendimce güçlüyüm çünkü o inliyor.

Hades *inliyor*.

Başka hiçbir uyarı olmadan, gücü bu dokunuşla serbest kalıyor. Dudaklarımdan dışarıya doğru yayılan, her bir küçük siniri, her bir santimi yakan, vahşi bir his ateşiyle içimden geçiyor. Dövmeleri gibi orada beklemek için derimin içine ve altına batarken büyüsü beni bir alev gibi tüketiyor.

Beni onun olarak işaretliyor.

İstemsiz bir titreme beni ele geçiriyor. Ardından alev soğuyup büyü yerleşirken, gerçekliğin, nerede olduğumuzun, beni öpmesinin tek nedeninin soğuk çırpınışı geliyor. Ve ben onun dokunuşu altında bir ceset gibi hareketsiz kalıyorum. Hades bendeki değişimi hissetmiş olmalı, çünkü baş ve işaret parmaklarıyla çenemi tutmaya devam etse de hafifçe geri çekildiğini hissediyorum.

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve nefesimi tutarak ona bakıyorum - çünkü bu anda ne söyleyebilirdim ki?

"Merak ettim..." diye fısıldıyor, benden çok kendine. O gümüş gözler sanki yıldız ışığı değmiş gibi parlıyor ve bir an için onun da benim kadar sarsılmış olabileceğini düşünüyorum.

Ama sonra bana bilmiş bir gülümseme sunuyor.

Burada durup ilk öpücüğünü yeni almış bir kız gibi bakışlarımı beceriksizce kaçıracaksam ne olayım. Bunun yerine kaşlarımı çatıyorum ve aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Tabii ki ölüm tanrısı bir iblis gibi öpüşür."

18

Olduğum Yere Döndüm

Yeni bir çan sesi, Hades'in bakışlarını ve çenemi tutuşunu kırarak başka tarafa bakmamı sağlıyor.

Tek söylediği, "Bu çan diğerlerine katılmam için bir işaret."

Kollarını açıp ceketini tekrar giydikten sonra Hades dönüyor ve sadece geçmiş çağlarda geçen filmlerde gördüğüm resmi bir hareketle bana dirseğini uzatıyor.

Bu kadar mı? Ben sersemleyip ateşlenene kadar öp beni, sonra da işine geri mi döneceksin?

Kaşlarımı çatıyorum, o da dirseğini uzatarak başını sallıyor. Elimi koluna koyar koymaz ortadan kayboluyoruz, ancak şimdi hem yiyeceklerden hem de tüm eşyalardan arınmış olan platformda yeniden ortaya çıkıyoruz.

Diğer tanrılar bekliyor. Ve yine ters ters bakıyorlar.

Zeus homurdanıyor. "İki bin yılı aşkın süredir Pota'd a ilk kez tüm şampiyonlar hediyelerini aldı."

Bana bir bakış fırlatıyor. Hayal mi görüyorum yoksa gözlerinde şimşek mi çaktı?

Parmaklarımı Hades'in koluna soktuğumu fark etmiyorum ta ki o

diğer elini benimkinin üzerine koydu. Kaslarımı gevşemeye zorluyorum.

"Ayakkabılarına ne oldu?" Hera beni bir aşağı bir yukarı süzerek soruyor.

"Ayakkabılarına mı?" Afrodit'in kıkırdaması tek başına duyulabilir bir günah gibi. "Üstüne ne oldu?" Sonra *gülümsüyor*. "Şampiyonlarla yatmak yasak değil elbette ama şimdiden mi Hades? Bu çok hızlı oldu."

Alaycılığı bana Boone'u hatırlatıyor. Tecrübelerim bana kekelemek, kızarmak ve inkâr etmek yerine hiçbir şey söylememenin ve sıkılmış görünmenin daha iyi olduğunu söylüyor. Ben de öyle yapıyorum.

Hades baştan çıkarıcı bir dokunuşla parmağını parmak eklemlerimin üzerinde hafifçe gezdiriyor. "*Burada* olmayacak ve aceleye de gelmeyecek." İki kardeşine de bakıyor. "Ve onu ikna etmek için bir hayvana dönüşmek zorunda kalmayacağım."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Boynuma bir sıcaklık yayılıyor. Hiçbir şey söylemese de olmaz mıydı? Bu ne kadar zor olurdu ki?

Tuhaf bir elektrik çatırtısı havayı dolduruyor, yumuşak ama orada ve Zeus'un kendini kaybetmek üzere olduğunu düşünüyorum. Ta ki Hera elini onun elinin içine sokana kadar. "Bırak gitsin," diye yumuşakça ısrar ediyor. "Seninle alay etmek için yaşadığını biliyorsun."

Bir saniye sonra Zeus'un omuzları gevşer. Sonra öne doğru bir adım atar, böylece tüm gözler ona döner. Tekrar kontrolü ele alır. "İşlerden birinde oynamadığın zamanlarda burada, Olimpos'ta haminle birlikte yaşayacaksın."

Diğer şampiyonlardan birden fazlası yüzünü buruşturuyor, soluyor ya da yutkunuyor. Ancak ben paniğe kapılmak üzereyim. Hades*'le yaşamak*. *Hades*'le.

Zeus tepkilerimizden habersiz. "Olimpos'ta geçireceğiniz zamandan keyif alacağınızı umuyoruz. İlk resmi işiniz yarın başlıyor."

Sabırsızlanıyorum.

Yanlışlıkla dilim sürçüp bunu yüksek sesle söylemeden önce, görüşüm bir kez daha yanıp sönüyor. Olimpos'a geldiğimiz zamanki gibi, elimin altındaki kolun dışında hiçbir ses ya da his duymadan, hiçbir baskı ya da hareket olmadan karanlıkta yolculuk tamamlanıyor.

Görüşüm aniden geri *döndüğünde*, kendimi bir yerde buluyorum... Bekle. Neredeyim ben? Büyük bir apartman dairesinin çökük yaşam alanını tarıyorum. Burası... düşündüğüm yer mi? Tabandan tavana pencerelerden görünen manzara bunu doğruluyor: San Francisco'da bir yerdeyim.

"Burası sizin çatı katınız mı?"

"Evet." Nefesi saçlarımı karıştırıyor.

"Şampiyonların Pota bitene kadar Olympus'ta yaşaması gerektiğini sanıyordum."

"Ve y a ş a y a c a k s ı n da. Biz sadece ziyaret ediyoruz ve burası hâlâ benim bölgem.

Arada bir fark var."

Hades'in kuralların onun için ne kadar esneyeceğini görmekten hoşlandığını hissetmeye başlıyorum.

Ondan uzaklaşıp odaya odaklanıyorum.

Dekorasyonun hiçbiri Grek tarzı değil, en ufak bir iz bile yok. Sanırım bunu Hades'ten beklemeliydim. Bu şehirdeki zenginler genellikle Zeus tarafından kutsanır çünkü onun devasa egosuna boyun eğerler, bu da antik Yunan'la ilgili her şeye eğilmeyi içerir. Bunun yerine odada, modern mobilyaların kromları ve siyah derileri arasına serpiştirilmiş çeşitli kültürlere ve zaman dilimlerine ait eşyaların bir karışımı bulunuyor.

Ve tek bir fotoğraf ya da kişisel eşya yok. Fotoğraf makinelerinin daha yeni bir icat olduğunu ve bu adamın *yaşlı* olduğunu biliyorum ama yine de boyalı aile portreleri ya da herhangi bir hatıra yok.

"Bana lanetinden biraz daha bahset" dedi.

Biraz geri çekiliyorum. "Bildiğini ya da görebildiğini sanıyordum... bilmiyorum... bir işaret ya da öyle bir şey."

"Hayır."

"Zeus sana söylemedi mi?"

"Tanrılar için günlük lanetlerimizi paylaştığımız bir sohbet odası yok."

Kaşlarımı çattım. "Ölümlülere her gün beddua mı ediyorsun?"

"Hayır. Ve bugün bir şey söylemediğine göre..." Hades kollarını kavuşturur. "Sanırım unuttu."

Birinin tüm hayatını mahvetmek ve hatırlama zahmetine bile girmemek onlar için ne kadar kolay. "Bunu zaten anlamıştım."

Tavrında hiçbir değişiklik olmamasına rağmen, Hades'in tatmin olduğu izlenimine kapılıyorum... belki de? Kendini beğenmiş? Ne konuda, emin değilim.

"Yani lanet sevilememek mi?"

Başımı salladım. "Bu, kimsenin İşgücü'nü atlatmak için benimle çalışmak istemeyeceği anlamına geliyor. Kötü anlamda değil. Sadece belli belirsiz, mesafeli bir şekilde. Kimse benimle gerçekten bir bağ kurmuyor ya da yaşayıp yaşamadığımı umursamıyor sanırım. Özellikle de Labor'larla,

bir de sen varsın." Bana düz bir bakış
fırlattı.

"Beni geri gönderebilirsin-"

"Artık çok geç. Daemonlar reddetmek isteyen olup olmadığını sorduklarında, bu sizin son şansınızdı. Pota, katılan tanrılar arasında, bitireceklerini teyit eden bağlayıcı büyülü bir sözleşmedir ve şampiyonlar katılmayı kabul ettikten sonra bu sözleşmeye dahil olurlar."

"Bu 'küçük yazıları oku'nun ölümsüz versiyonu mu?" Sesim gıcırtıya dönüşüyor ve boğazımı temizliyorum. "Bunun gerçekten daha iyi açıklanması gerekiyordu."

"Bir fark yaratmazdı. Tek seçeneğim sendin."

Fuayeye doğru yürürken beni oturma odasının ortasında öylece bırakıyor. Koridorun aşağısını işaret ediyor. "Odan şu tarafta. Sağdan üçüncü kapı. Ebeveyn banyosu var." Sonra koridorun sonundaki kapıyı arkasından kapatarak uzaklaşıyor.

Fuayede durmuş, şaşkınlıktan biraz daha fazlası ile onun ardından bakıyorum. Sonra başımı geriye atıyorum ve Michelangelo'nun kendisi tarafından resmedilmiş olabilecek tavana göz kırpıyorum - Yeraltı Dünyası'nı ve tüm katlarını tasvir eden bir friz.

Dikkatli olmazsam er ya da geç oraya gideceğim.

"Hatırlatmaya ihtiyacım yok," diye mırıldanıyorum genel olarak evrene. "Boku yediğimi zaten biliyorum."

19

Boşluklar

Ne bekliyordum bilmiyorum ama Hades'in bana işaret ettiği oda, battaniye ve sanat eserleri şeklinde lavanta patlamaları ile antika ahşap mobilyalara karşı çoğunlukla kremler içinde belirgin bir şekilde kadınsı. Geniş açık kapıdan banyoya girdiğimde devasa bir küvet görüyorum ve yüksek sesle iç geçiriyorum.

Tarikat'ın ininde hepimizin ortak kullandığı sadece birkaç banyo var ve tek kabinli duşlar o kadar dar ki saçımı yıkarken ya da bacaklarımı tıraş ederken dirseklerimi duvarlara çarpıyorum ve düzenli olarak sıcak su yok.

Bu lüks. Boktan bir günü atlatmanın ödülü.

Tacı yatağın üzerine fırlatıyorum, zaten hiç benim olmayan kıyafetlerimi çıkarıyorum ve birkaç dakika içinde güzel bir mutluluğun içine dalıyorum. Cennet gibi.

Olympus'taki merdivenleri koşarak çıktığım için zaten ağrıyan kaslarım, sıcak suyun içinde de iç çeker gibi gevşiyor. Yasemin ve vanilya kokulu köpüklerin altında, göbeğimin üzerinde ilginç mor çizgiler halinde beliren morlukların izini sürüyorum.

Merdivenler.

"Bir yerimi kırmadığım için şanslıyım." Başımı küvetin kenarına yaslıyorum.

Hasarlı olmak pek de iyi bir şey değil. İlk resmi İşçi Bayramı yarın ve diğer şampiyonlar gayet sağlıklıyken ben hasarlı olarak gidiyorum. Müthiş.

Kaderlere ne yaptım ki ben?

Sonunda su soğuyor ve kendimi küvetten çıkmaya zorluyorum. Kapının girişinde lavanta rengi pijamaları görünce duraksıyorum - mütevazı, uzun pantolonlu, kısa kollu gömlekli ve hatta bir sütyen ve iç çamaşırlı - katlanmış ve yatağın üzerinde düzgünce bekliyor. Diğer kıyafetler gitmiş ama taç hâlâ orada.

Başımı sallıyorum. "Hades iyi bir ev sahibi. Kim bilebilirdi ki?"

Giyinip yorganımı çekene kadar tacı yataktan kaldırmak için elime aldığımda nihayet iyice bakabiliyorum. Mermer heykel gibi hareketsiz, o şeye bakıyorum.

"Bu olamaz..."

Siyah altın, siyah mücevherli bir merkezden yayılan kelebek kanatları gibi görünecek şekilde tasarlanmıştır. Kanatlar siyah elmas ve incilerle süslenmiş. İşte ben de buna bakıyorum.

Çünkü pembeye çalan siyah inciler tanıdık geliyor. Çok tanıdık.

Sayıyorum, sonra tekrar sayıyorum.

Korktuğum şey buydu. Tam olarak altı tane var.

Bir askerin hayran kalacağı bir dönüş yaparak yatak odamdan çıkıyorum ve çatı katına doğru ilerliyorum. Oturma odasının ortasında duruyorum, nereye gideceğimden emin değilim. Sol tarafımdan bir blender sesi geliyor ve ben de onu takip ederek Hades'i mutfakta buluyorum. Saçları duştan dolayı nemli, arkaya taramak yerine alnına doğru kıvrılmış soluk bir tutam. Kot pantolonunu ve üzerinde "Elbette, köpeğimi sevebilirsin" yazan daha iyi günler görmüş soluk mavi bir tişört giymiş.

Taçtan hâlâ etkilenmemiş olsaydım gülerdim çünkü köpeği Cerberus, üç başlı cehennem köpeği, kimseyi sevmemesiyle ünlü.

Ayrıca, Hades yalınayaktır.

Yani, ben de öyleyim ama o bir tanrı. Hayatım boyunca tanrıları ya da tanrıçaları yalınayak hayal etmemiştim. Hem de bir mutfakta.

Yukarı baktı. "Smoothie?"

Hangi alternatif boyuta düştüm ben? Başımı sallıyorum.

"Buzdolabındaki yiyeceklerden istediğinizi alın o zaman." Elini sallıyor.

Sanki sıradan insanlarmışız gibi. Önemli bir şey değilmiş gibi aynı yeri paylaşıyoruz. Ama önemli. Benim için büyük bir mesele. Birdenbire, bir beden küçük kıyafetler giymek gibi yanlış hissettiren bir nezaket gösteren bu Hades'le nasıl başa çıkacağımdan tam olarak emin değilim. "Yapma bunu."

Kaşlarını çatıyor. "Neyi yapmayayım?"

"Kibarlık-çekicilik olayı."

"Başkalarını bu şekilde rahatlatıyorum." diyor.

Ölüm tanrısı başkalarını rahatlatmaya mı çalışıyor? Rahatsız edici bir düşünce. "Bunun gerçekten işe yaradığından emin misin?"

"Şimdiye kadar öyleydim," diye mırıldanıyor.

Konudan uzaklaşıyoruz. Ona tacı göstermek için elimi kaldırıyorum. "Bana bu incilerin düşündüğüm şey olmadığını söyle."

Taca bir göz atıyor, sonra smoothie'sini yapmaya devam ediyor. "Öyleler."

"Neden sen-" Duruyorum, sonra tekrar başlıyorum. "Nasıl bir sebep olabilir-"

"Sana yardımcı olabilirler." Bunu sanki buzdolabındaki yiyecekleri sıralıyormuş gibi rahatça söylüyor.

Tacı yanıma indiriyorum. "Bana zaten iki hediye verdin. Daha fazlasını vermene izin yok."

"Daemonlar artık sana yardım edemeyeceğimi söylemeden önce tacı sana verdim ve bu bir hediye değil. Bu bir giysi."

Bu duyduğum en çürük k a ç a m a k l a r d a n biri ve hırsızlar kaçamaklarda iyidir.

Kaşlarımı çattım. "Yani inciler bana yardım edebilir mi?" "Evet."

"Nasıl?"

"Eğer sana söylemezsem, o zaman kesinlikle bir hediye değil. Sadece kendi başına çözdüğün bir gizem."

Ona bakıyorum, sonunda bir şey kafama dank ediyor.

çok daha erken olabilirdi. "*Tüm* boşlukları biliyorsun. Değil mi?"

Dudakları kalkmasa da gözlerinin kenarları kırışıyor. "Sözlerimin beni suçlu çıkarabileceği gerekçesiyle cevap vermeyi reddediyorum." Sonra blender'ı çalıştırıyor ve mutfağı gürültüyle dolduruyor.

Başka bir deyişle, öyle yapıyor.

Onun durduğu yerin karşısındaki büyük adada bir tabureye çöküyorum. "Ama... bunlar Persephone'nin," diye belirtiyorum blender durduğu anda.

Adına beklediğim gibi tepki vermiyor -kaşları çatık, düşünceli, *adını söyleme*, *yoksa başka* türlü olur, vb. Onun yerine omuz silkti. "Artık ona yardım edemezler."

Ona *yardım etmek* mi? Efsaneye göre onu Yeraltı Dünyası'na hapsetmek için kullanmış, ona *yardım* etmek için değil. Öyle değil mi? Kafamda kuyruklarını kovalayan köpekler gibi binlerce soru dönüp duruyor. Ama tek bir tanesini bile söylemiyorum. Bir kez olsun. Bu beni ilgilendirmez.

"Onlar artık senin" diyor.

Benim incilerim. Eskiden Persephone'ye yardım eden bir şey yapan incilerim. Hikayeler onunkiler hakkında ne diyordu? Yani, başlangıç olarak, onlar nar taneleriydi. "Onları yiyebilir miyim?"

Kaşları yavaşça kalkıyor... ölüm tanrısından *isteksizce etkilenmiş* gibi mi? "Sana söyleyemem," diyor.

Yani, evet, onları yiyorum.

"Sadece dört kişi kaldı sanıyordum."

Başını iki yana sallar. "Ölümlüler ayrıntıları hep yanlış anlar." Hiç şaşırmadım.

Düşünmeye çalışıyorum. "Persephone'nin nar taneleri onu Yeraltı Dünyası'nda tuttu." Şimdi kendi kendime konuşuyorum, tacı bir o yana bir bu yana çeviriyorum. "Ya da... belki de onu oraya götürdüler? Ve ben Yeraltı Dünyası'nda korunuyorum." Öyle mi olmalı?

Gözlerimi kaçırmak istememe neden olacak şekilde beni inceleyen gümüş parlaklığındaki gözlere bakıyorum. Çok yoğun. Fazla...o.

"Yakın mıyım?" diye soruyorum.

"Kesinlikle hızlısın, ama bekleyip öğrenmen gerekecek."

Kızarmanın sıcaklığıyla savaşıyorum. "Neden korunmaya ihtiyacım olsun ki?"

Omuz silkiyor. "Tehlikeye doğru çekiliyor gibisin." Duraksaması havada asılı kalıyor.

Ahmak.

Ama en azından yakın olduğumu biliyorum. İşgücünden kaçmanın bir yolu mu? Ya da Olympus'tayken kendimi korumak için. Bunun bir önemi var mı? Gerçi on iki doğum sancısı ve sadece altı tohum. Bu yavruları ölüme yakın deneyimler için saklasam iyi olur.

Smoothie'sini hazırlamayı bitirip oturma odasına taşıyor ve televizyonu açıyor. "İşte," dedi. "Rakiplerine çalışmalısın."

Onu takip ediyorum ve açılış törenlerinin haberlerini açtığını fark ediyorum. Daha şimdiden ölümlü haber spikerleri dünya çapındaki şenliklerden, tanrılardan ve elbette kim olduğumuzu ve neden seçildiğimizi sorgularken istatistiklerini sıralamaya başladıkları şampiyonlarından bahsediyor ve klipler gösteriyorlar.

Ekranda benim yüzüm beliriyor - tapınakta Hades'in yanında kaşları çatık bir şekilde duran bir görüntüm.

"Seninle ilgili henüz adından başka bir şey bulamadılar," diyor memnun bir sesle.

Bulamayacaklar. Tarikat beni yanına aldığında varlığım silindi ve yaptıkları işte çok iyiler.

"Lyra Keres bir gizem," diyor yorumcu, "ama bence daha büyük gizem Hades'in bu Pota'ya neden katıldığı."

Ekrana bakıyorum ve kelimeler ağzımdan dökülüveriyor. "Neden ben?"

Sesi kısıyor. "Seni seçtim çünkü tanıştığımızda korkmana rağmen bir tanrı karşısında bile geri adım atmadın ya da sinmedin." Sanki aniden yorulmuş gibi başını kanepenin minderine yaslıyor. "Özellikle de ölüm tanrısından."

Diğerlerinin nasıl sinip ondan kaçtığını gördüm. Korku dolu bakışları tuhaf bir arzuyla parlayan tanrıların bile. Ne hissettiğini biliyorum. Korkma kısmını değil ama kalabalıkta bile yalnız kalmayı.

Yine de, gerçekten bir şansım olabileceğini düşündüğü için mi beni seçti? Beni cezalandırmak için değil, beni sevdiği için... ne? Şımarıklığımı mı?

İçimden keskin bir kahkaha patladı. Muhtemelen bir miktar t e d i r g i n l i k var, ama gerçekten umurumda değil. "Felix her zaman benim büyük

Ağzım bir gün başımı büyük belaya sokabilir."

"Felix mi?" diye soruyor.

"Tarikat'taki patronum."

"Anlıyorum." Bakışları, ağırlığımı ayaklarımın üzerinde kaydırmak istememe neden olacak şekilde üzerime yerleşiyor.

Beni şampiyonu olarak seçmesinin nedeni konusunda ona inandığımdan tam olarak emin değilim ama sanırım bu da bir şeydir. Ama tanrılar karşısında geri adım atmayacak birini istemesi endişe verici.

"Kazanırsam lanetimi kaldırabileceğinden emin misin?"

diye sordum. Başını salladı.

Bunu düşünüyorum. Onsuz bir gelecek hayal etmeme hiç izin vermedim. Dürüst olmak gerekirse, bir sonraki yemeğimin ötesinde bir gelecek hayal etmeme hiç izin vermedim. Her an ölebileceğimden endişe ettiğim için değil - Tarikat'taki hayatlarımız o kadar da tehlikeli değildi. Sadece asla olamayacak şeylerin üzerinde durmak için bir neden yoktu.

Kanepenin diğer ucuna yerleştim ve ayaklarımı bacaklarımın altına soktum. "Ne tür oyunlar?"

"Ne?"

"Sizin adınıza oynamaktan onur duyduğum oyunlar. Burada neyden bahsediyoruz? Sanırım Tiddlywinks'in heyecanlı bir turu pek olası değil."

"Her yarışma çok önceden planlanır, Daemon'lara sunulur ve Görevler başladıktan sonra değiştirilemez. Ve her birinin doğası, o tanrı veya tanrıçanın sırası gelene kadar ortaya çıkmaz."

Bu neden ketum bir cevap gibi geldi? "Peki ya geçmişte?
Onlar nasıldı?"

Hemen cevap vermiyor, sanki bana ne kadarını söyleyeceğini düşünüyormuş gibi. "Değişirdi."

Belirsiz. "O zaman bana genel hatlarıyla anlat."

"Geçmişte pek dikkat etmediğimi itiraf etmeliyim."

Ne? "O zaman neden..." Unut gitsin. Bunu zaten aynı derecede belirsiz bir şekilde cevapladı. "Ben bir plancıyım. Ne bekleyeceğimi bilirsem daha iyi yaparım."

"Muhtemelen tanrı ya da tanrıçanın erdemi ve özel güçleri etrafında temalı olacaklar."

Bu da bana... "Ben hangi erdemle ilişkilendirileceğim?" sorusunu hatırlattı. Hades tek kaşını bana doğru kaldırdı. "O zaman beni erdemli mi buluyorsun?"

Tamam, *sanırım* bu soruya cevap oldu. "Başka ne var?" diye sordum.

Bir dakika düşünüyor. "Bazıları bulmaca çözmek gibi şeyler olacak."

Hmmm... bulmacalar... türüne göre değişir, ama tamam.

"Gizem çözmek ya da tehlikede olan bir masumu kurtarmak gibi şeyler gördüm."

Güzel. Güzel. Güzel. Şimdiye kadar, o kadar da kötü değil. "Birkaç engelli parkur."

Eğitim sırasında bu konuda en iyisi değildim ama en kötüsü de değildim.

"Ve bazıları da işçiler gibi olacak." diye ekledi.

Yani bu konuda haklı mıydım? "Hidralarla savaşmak ve Atlas için dünyayı ayakta tutmak gibi. Dev bir yaban domuzu yakalamak gibi. *Bu* tür işler mi?" Konuşurken sesim yükseliyor. Bugün bunlardan çok yapıyorum.

Omuz silkiyor.

"Tanrılar ölmez," diyorum sesime sinirlenerek, "ve yarı-tanrıları öldürmek zordur."

"Ne demek istiyorsun?"

Öfkem daha da kabarıyor ve kanımı kabartıyor. "Ölümlüler yeniden doğamıyor, başka bir can kullanamıyor ya da lanet oyunu yeniden başlatamıyor." Kanepeden bir yastık alıp ona fırlatıyorum.

Yere düşmeden önce tam suratına çarpıyor. Daha önce hiç yastık görmemiş gibi ona b a k ı y o r , sonra yavaşça bakışlarını benimkilere kaldırıyor. Ben için için yanan bir öfke bekliyordum ama o sadece şaşkın görünüyor.

Muhtemelen Hades'e yastık fırlatılalı hiç olmamıştı. "Sen de diğerleri gibi bir pisliksin."

Kaşları kalkıyor, sonra ifadesi ve sesi hafifçe yumuşuyor. "İyi olacaksın Lyra. Her şey boyunca senin yanında olacağım."

Müdahale etmesine izin verilmiyor, bu da ölümümde bir izleyici kitlesine sahip olacağım anlamına geliyor. Harika.

"İnanılmazsın." Kelimeleri hırıldayarak söylüyorum.

Gülümsemesi alaycı bir hal alıyor. "Sonunda fark ettin mi?"

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Şimdi gitmezsem onu öldüreceğim.

Tacımı da yanıma alarak oturma odasından yatak odama doğru ilerliyorum ve yol boyunca Tarikat'ta öğrendiğim tüm renkli küfürleri mırıldanıyorum.

Tam yolu yarılamıştım ki, günahkârca eğlenen bir kıkırdama duydum. Tabii ki Hades kesin ölüm karşısında gülebilir. *Benim* yaklaşan ölümümü bu kadar komik bulması çok kötü.

20

Burada ne yapıyorsun?

Rehinelere tek gözleri açık uyumaları öğretilir.

Tam anlamıyla değil. Ama hafifçe uyuruz - bu ilk ve en uzun derslerden biridir ve bizi olası her tehdide karşı uyaran refleksler geliştirene kadar her saat kesintiye uğramak ve şaşırmak yıllar alır. Bana gelince, oda arkadaşım olmadığı ve fazladan yerim olduğu için gelen tüm ganimetleri de koruyorum, bu yüzden uygulamaya devam etmekten başka seçeneğim olmayan bir alışkanlık.

Yarın olacakları düşününce pek dinlendiğim söylenemez ama gecenin köründe aniden uyandığımda bunu sorgulamıyorum.

Bir sorun var.

Gözlerimi açmıyorum. Bu odada benimle birlikte her kim varsa, onlara karşı akıllı olduğumu bilmesini istemiyorum. Sırtım kapıya dönük, uykumda yuvarlanıyormuş gibi yaparak bekliyorum, tüm duyularım en ufak bir değişikliğe ayarlı.

Keşke yanımda bir silah olsaydı.

Gerginliğim çığlık boyutuna ulaşıyor ve işte o zaman bir el ağzımı sıkıyor. Hemen çırpınmaya başlıyorum, ama bir

Kolunu etrafıma doluyor ve beni döndürerek onlarla yüz yüze gelmemi sağlıyor.

İşte o zaman ağzının köşesindeki ince, beyaz yara izini fark ediyorum. Bakışlarımı kaldırdığımda Boone Runar'ın karanlık gözlerle bana baktığını görüyorum.

"Kahretsin Lyra," diye fısıldar. "Sakin ol yoksa onu uyandıracaksın."

"Kendine lanet et, Boone," diye fısıldıyorum oturmaya çalışırken. "Beni korkuttun. Burada ne işin var?"

Şimdi yatağımın yanında çömeldiği yerden bana bakıyor. "Ben mi?" Başını sallıyor. "Peki ya sen? Hades, Lyra? Cidden mi? Tanrının *evcil hayvan* olarak üç başlı bir iblis köpeği var."

"Gerçekten mi? Çünkü ben onun tatlılık ve ışık tanrısı olduğunu sanıyordum," diye homurdanıyorum.

Boone ters ters bakıyor. "Kendini tam olarak neyin içine soktun?" "Bir ton belaya. Burada olduğumu nereden bildin?"

"Hades'in tek Overworld evinde ışıklar açık," diyor kuru bir sesle. "Tüm dünya biliyor." Ve Boone'un usta bir hırsız olmasının bir nedeni vardır, yasak bir binada bile. Görünüşe göre çok iyi bir nedeni var. "Peki." Ben yatakta otururken onunla bu tartışmayı yapmak İpekli pijamalar çok saçma. "Ne olursa olsun, burada olmamalısın. Neden buradasın ki?"

Bunun üzerine ayıldı. "Yardım etmek için, eğer yapabilirsem."

İnançsızlığım içimde sekerken geri çekiliyorum. Birbirimizi on iki yıldır tanıyoruz - ben on bir yaşındayken sığınağımıza geldiğinden beri. Bugünü de sayarsak, bu bana ikinci kez yardım etmek isteyişi. Hem de hiç.

Ne yapacağım hakkında hiçbir fikri yok. Nasıl yardım edecek?

Boone yatağın diğer tarafına çöktü ve fısıldayarak homurdandı. "Oh, vay canına. Bu inanılmaz."

Çalışma odasındaki şilteler pek rahat sayılmaz. "İşlevsel", oldukları şey için nazik bir kelime.

Bir spor çantasını yatağın üzerine vuruyor, aramıza değil, önüne. Sonra çantayı açıp içinden çeşitli eşyalar çıkarmaya başladı. İlk birkaçı giysiydi.

"Eşyalarıma mı dokundun?" Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

karıncalanma. "Odama nasıl girdin?"

"Felix," diyor.

Sorularımı yutkunarak, çantadan giysilerimi çıkarmaya devam edişini izliyorum. Muhtemelen çekmecelerimi boşaltmıştır. Eşyalarımı karıştırdığı için daha çok mu utanıyorum yoksa mutlu bir bulutun üzerinde süzülmek üzere miyim karar veremiyorum. Çünkü o burada. Benim için.

Mantıklı beynim devreye giriyor ve sersemliğimi bastırıyor. En azından tanrıların şüpheli moda anlayışına güvenmek zorunda değilim.

Sonra, "Taktik yelek
mi?" diye sordu.

"Ne yapacağını bilmiyordum. Aklıma gelen her şeyi getirdim." Omuz silkiyor. "En azından bunu giyebileceğini düşündüm, gerekirse kıyafetlerinin altına bile giyebilirsin ve kendini savunmak için içine bir iki silah saklayabilirsin."

Gözlerim yanıyor ve onu avucundan geçici olarak alırken hızla gözlerimi kırpıştırıyorum. "Um...tamam."

"Onu zaten bazı şeylerle hazırladım."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum, sonra fermuarlı cepleri ve keseleri karıştırmaya başlıyorum ve işimiz için ortak olan aletlerin düzgün bir şekilde saklandığını görüyorum - tel sicim, tel kesiciler, cıvata kesiciler, birkaç değiştirilebilir başlıklı küçük bir tornavida ve hatta metal kesmek için küçük bir meşale.

Aslında ben de neyle karşı karşıya olduğumu bilmiyorum ama Hades'in tarif ettiği küçük şey göz önüne alındığında, bir hırsızın aletleri işe yarayabilir. Kesinlikle zararı olmaz.

Son cebe ulaşıyorum, arkada derin, vinil astarlı bir cep, ama bu sefer çıkardığım şeyi bir solukta yatağa bırakıyorum. Orada duran pırıl pırıl altın ve gümüş silaha bakıyorum.

Benim yadigârım.

21

Bu Gerçek

Usta hırsızlığa yükselen her rehine sihirli bir şekilde bir yadigar alır. Hediyelerin Hermes'ten geldiğine ve ticaretimizde kullanıldığına inanıyoruz. Tarikatın cebini doldurmak için asla çalmak ya da teslim etmek zorunda kalmadığımız önemli değerdeki tek şey budur.

Ancak, bir katip olarak, teknik olarak mezun olmadım. Tören falan yoktu. Bana hiçbir kalıntı gelmemeliydi.

Ama bu balta bir gün yatağımda belirdi.

Altın işaretli gümüş, altın bir sapı var, ucu turkuaz deriyle sarılmış. Üzerinde Zeus'un başının sembolü olan bir daire, büyük bıçağı arka taraftaki daha küçük ve daha çok mızrak ucu şeklinde olan bıçaktan ayırıyor.

Diğer adaylardan birinin bana ait olmayan bir yadigârla beni yakalamaya çalışarak kötü bir oyun oynadığını düşünmüştüm ama onu kasaya her geri verdiğimde sihirli bir şekilde bana geri dönüyordu. Kimse, yani kesinlikle kimse bende olduğunu bilmiyor.

"O da ne?" Saf numarası yapmaya çalışıyorum. Kalıntı sıradan bir silah ya da alet sapına benziyor, eğer sadece sapı kalsaydı, ve dönüyorum

Sanki ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi bir o yana bir bu yana bakıyor.

Boone gözlerini deviriyor. "Bunu son birkaç yıldır biliyordum," diyor.

Ve beni hiç Felix'e ihbar etmedi mi? Ona yan gözle bakıyorum. "Nasıl?"

"Bir gece, ters giden bir skordan geç döndüğümde seni poligonda pratik yaparken gördüm," diyor.

Oh.

Şey...

Patlama ve kükürt.

Yutuyorum.

Boone'un işi bitmedi ama.

Sonra, bir kilit açma kiti çıkarıyor. Tarikat'ın sağladığı ucuz, büyük ve hantal olanlardan değil. Bu Boone'un kişisel kiti, parasını kendisi ödemiş, satın almak için ailesinin borçlarını daha uzun süre ödemek zorunda kalmış. Bu daha küçük. Taktik yeleğimin arkasındaki en büyük cebe sokabileceğim.

Ama... Başımı sallıyorum. Bu onun için çok değerli. "Yapamam."

"Yapabilirsin," diye ısrar ediyor. "Sen dönene kadar Tarikat'ınkilerden birini kullanırım."

Ona bakıyorum. "Geri gelmeyebilirim."

Dudakları bükülüyor ama bir şey söylemeden çantasını karıştırmaya devam ediyor. "Bir de bunlar var."

İpli deri bir kese uzatıyor, içindeki bir şey hafifçe tıkırdıyor. Merak her zaman benim başarısızlığım olmuştur. Hemen uzanmadığımda, avucunun üzerinde zıplatıyor. "Hadi, Lyra-Loo-Hoo. İstediğini biliyorsun."

Elinden çekip alıyorum, sonra içindekini avucuma döküp bakıyorum.

Dişler mi?

"Um..." Boone'a baktım. "İğrenç mi?"

"Benim yadigârım," diyor, sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

Neredeyse oracıkta düşürüyordum ve elimde biraz takırdıyorlardı. "Kahretsin, Boone. Bunları bana veremezsin."

"Onlar *benim* emanetlerim. Onlarla istediğimi yapabilirim." Omuz silkiyor. "Zaten bir hırsız olarak işime yaramadılar, o yüzden..."

Yine de onları almak istemiyorum. "Nedir onlar?"

"Ejderha dişleri."

Dişler bembeyaz, kökleri bronz ve çok farklı şekillerde, hepsi de bana eski silahları hatırlatıyor. Tek, uzun, kavisli kılıçlar. Küçük, düz hançerler. Üç uçlu kaltroplar. Ve çekiç benzeri azı dişleri rendelemek yerine ezmek için yapılmış. "Onlar çok..."

"Etkileyici mi?"

"Küçük."

Başımı kaldırdığımda omuzlarının sessizce titrediğini görüyorum. "Daha kolay taşınabilmeleri için büyülendiler ama yine de işe yarayacaklar. Onları toprağa -herhangi bir toprağa- ekersen dakikalar içinde büyüyerek öldürülemeyen ve emirlerine itaat eden kemik askerlere dönüşürler. Onları akıllıca kullanın."

"Tam olarak ne yapacağımı düşünüyorsun?" Temkinli bir şekilde soruyorum. Sanki bir fikri varmış gibi, ama bunun mümkün olmadığının farkındayım.

"Kim bilir?" diyor. "Eğer onları kullanırsan, harika. Kullanmazsan, döndüğünde alırım."

Bu gece bana getirdiği onca şey arasında, eğer bir noktada canavarlarla karşı karşıya gelirsem, en çok bu dişlerin işime yarayabileceğinden haberi yok. Öyle bile olsa, onun emanetini alamam. "Bunlar... küçük bir servet değerinde olmalı. Onları kullanmasan bile satıp borçlarını on kat fazla ödeyebilirsin muhtemelen."

Omuz silkiyor. "Yerine Getirme Senedimi iki yıl önce aldım."

Kıpırdamadan duruyorum, kocaman gözlerle ona bakıyorum. İki yıl mı? "Yani Tarikat'ta mı kalmak istiyorsun?" Yavaşça soruyorum. "Patron olmak mı?"

"Buralarda takılmak için nedenlerim
var." Sormuyorum. O da söylemiyor.

"Yine de... bunlar yasal işlere girdiğinde sana yardımcı olabilir." Onları uzattım. "Onları bana vermemelisin. Diğer her şey fazlasıyla yeterli."

Onları avucuna dökmeme izin veriyor, sonra deri keseyi alıyor ve kemikten kemiğe küçük tıkırtılarla onları içine bırakıyor... ve keseyi bana uzatıyor.

Bu Boone'la ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Evet, bana her zaman iyi davrandı, ama herkese karşı olduğu gibi cilveli bir şekilde katmanlanmış, kayıtsız, birlikte çalıştığımız bir şekilde. Belki de acınası bir şekilde.

bir şekilde. Ama fedakâr dostluk? Hayır.

İki gecede ikinci kez gözlerim buğulanıyor ve acıya göz kırpıyorum.

"Eğer onları almazsanız, çöpe atacağım" diyor.

Onu tanıyorum, o da ciddi. Öfkelendim. "Acı sona kadar inatçı."

Boone göz kırpıyor. "Tencere dibin kara."

Biraz daha homurdanıyorum ama çantayı elinden kapıyorum. "Ne kadar dayanacaklar?"

"Onlara ne için ihtiyacın varsa bitene kadar. Sadece tek kullanımlık."

"Anladım." Keseyi komodinin üzerine koyuyorum ve beklentiyle ona bakıyorum.

Ama gitmek ya da yapması gerektiğini düşündüğü başka bir şey yerine, odayı garip bir sessizlik doldururken hareketsiz kalıyor.

Sessizliği bozmak için "Ejderhalar seni hep büyülemiştir," diyorum. "Hep onlar hakkında okurdun. Sanırım artık nedenini biliyorum."

Bakışlarını kaçırıyor ve bunu bilmem için yeterince yakın olmadığımızı fark ediyorum. Kendimi biraz ele veriyorum ama o zaten Chance'ten gelen hislerimi biliyor.

Boone yataktan kalkıyor, neden bilmiyorum ama ben de kalkıyorum ve onunla yatak odasının kapısına kadar yürüyorum.

"Her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol edeceğim," diyorum ona.

Sanki dünya tersine dönmüş ve geriye doğru dönmeye başlamış gibi hissediyorum - o benim odamda, bu gece bana yardım etmek için aldığı risk.

Kapı koluna uzanıyorum ama o önce davranıp beni durduruyor. "Başka bir şey mi var?" diye sordum.

Bakışlarımı inceliyor, ama şimdi farklı bir şekilde, sanki gözlerimde bir sır bulmaya çalışıyormuş gibi. Sanki kendi kendine sessizce gülüyormuş gibi çenesini kamburlaştırıyor. Ya da belki kendine, çünkü ifadesi ciddi.

"Her zaman senden nefret ettiğimi düşündün. Bunu hepimiz yaptık," diyor. "I..." Biri beni bu ızdıraptan kurtarsın. "Nefret etmiyorum... tam olarak." "Haklı olduğumu biliyorum. İnkar etme zahmetine girme."

Ağzımı yavaşça kapatıyorum ve o yine kendi kendine başını sallıyor. Kapı kolunu çeviriyor ve kafasını koridora uzatıp iyice baktıktan sonra tekrar içeri giriyor. "Bilgin olsun, senden nefret etmedik."

Dudaklarımı boğazımı tıkayan gözyaşlarımın etrafında ve

Ona bunu neden bildiğimi anlatacak kelimeler. Lanetim hakkında uzun zaman önce anladığım şey, insanların benden nefret etmesine neden olmadığı, sadece beni *seçmemelerine* neden olduğuydu.

Ama Crucible'dan sonra değil. Kazanırsam olmaz.

Ve ilk defa lanetin kalkmasıyla Boone'la bir şansım olabileceğini anladım. Bunu daha önce düşünmemiş olmam çok garip. Sonra tekrar, bazı boklarla uğraşıyordum.

"Bir ay sonra görüşürüz," diyor ve uzaklaşmadan önce bana o kendine özgü ukala korsan sırıtışını sunuyor.

Kapıyı kapatıp ona yaslanıyorum, başım yumuşak bir *gümbürtüyle* geriye düşüyor.

"Siktir," diye mırıldandım.

Boone'un buraya gelmesi, Hades'in adımı söylediği andan beri içinde bulunduğum inkâr sisini temizledi. Ya da belki de tüm bunları bana getirecek kadar endişeli olması sonunda daha düzgün düşünmemi sağladı.

Her iki durumda da, şu ana kadar kaçındığım gerçek şimdi kristal berraklığında, yüzümün önünde neon ışıklarıyla yanıp sönüyor. Kaçınılmaz.

Crucible'da oynamaktan kurtulmamın hiçbir yolu yok. Bunu gerçekten yapmak zorundayım.

Ve şimdi oyunda bir hissem var.

22

Bu Konuda Normal Olan Hiçbir Şey Yok

Ertesi sabah Hades'in mutfağa girdiğini görmekten çok hissediyorum ve ensemdeki karıncalanmadan onun bana baktığını anlıyorum. Uzun bir çalışma. Tam midem sıkışmaya başlamışken konuşuyor. "Tam olarak ne giyiyorsun?"

Hades'in sesinin sabahları gür ve biraz da huysuz olduğu ortaya çıktı. Ve dehşet saçan tanrının sabah insanı olmadığı gerçeği... biraz sevimli. Tenimin üzerinde fısıldayan ürpertiyi durdurmak mümkün değil. Bunu dün gece çok az uyumuş olmama bağlıyorum ve şimdi yorgunluk ekstra yerçekimi gibi beni sürüklüyor.

Kendime bakıyorum, sonra çırptığım yumurtalara geri dönüyorum. "Bana verilen üniforma."

Hareket edebilen, nefes alabilen malzemeden yapılmış iki parçalı atletik takım şafak sökerken odama geldi. Basit bir pantolon ve sahte yakalı uzun kollu bir gömlek-spor kıyafetleri. Hayatımı kurtarmak için değil de rahat etmek içinmiş gibi davranmak için çok ama çok çabalıyorum.

Hades'in adı sarı blok harflerle ön tarafa damgalanmış, ucuza yapılmış ve biraz da hapishane tulumuna benziyor. Bu

gri, cildimi solgun gösteren çirkin bir gri gibi. Gri aynı zamanda bölünmüş olmamız gereken erdemlerle uyumlu dört renkten biri *değil.*

"Erdemin olmadığı için mi benimki bu renk?" Soru, ben bir tanrının egosunu filtreleyemeden ortaya çıkıyor. Dün gece geç saatlerde fark ettim ki daha önceki soruma hiç cevap vermemişti.

"Bunun komik olması mı gerekiyordu?" Birazcık. Omuz silkiyorum.

Görüş alanıma girmeden önce kendinden emin adımlarını duyabiliyorum; düşük bel kot pantolonu ve açık mavi tişörtüyle tezgâhta yanımda duruyor. "Diğerlerinden farklı bir şeye değer veriyorum."

Meraklı bir doğaya sahip olmak bazen gerçekten berbat bir şey. "Neye?" "Hayatta kalmak."

Oh.

Başka bir ortak noktamız daha var, ama farklı türden bir sürpriz kaşlarımı kanatlandırdı. "Sen bir tanrısın. Ölümsüzsün. Hayatta kalmak senin doğanda var."

"Hayatta kalmak sadece ölmemek değildir." Sesi sertleşiyor.

Bunu anlayabilecek biri varsa o da benim. "Haklısın. Öyle değil."

"Her neyse..." diye devam ediyor ve giysilerime el sallıyor. "Bu değil." Sesi, kızgınlık olarak tanımlamaya başladığım daha yumuşak bir kenara dönüşüyor.

Giydiklerimden neden rahatsız olduğunu anlamıyorum. Bunu giyen benim. Elbette, spor giyimin zirvesi değil, ama ne olmuş yani? "Ölmemeye çalışmak için iyi görünmem mi gerekiyor?"

"Dün gece hep ortama uyum sağlamaya çalışıyordun. Söz veriyorum bu uyum sağlamayacak." Kollarını kavuşturuyor. "Bu aynı zamanda bana karşı kasıtlı bir hakaret. Şampiyonumu *küçük* düşürüyor."

"'Daha az' mı?" Homurdanıyorum. "Yine... Koşmayı gerektirebilecek bir yarışmada olacağım ve umarım çığlık atmam." Cidden, kimin umurunda? "Bunlar iyi. Aslında tarzın, çoğu insanın spor yapan ya da dövüşen kadınlarla ilgili hoşuna gittiğini düşündüğüm aşağılayıcı, saçma imajın çizgisinde ilerlememesini takdir ediyorum."

"Sorduğuma pişman olacağım." Kalçasını tezgâha dayadı. "Hangi aşağılayıcı, saçma imaj?"

Oh. Alay ettim. "Tanrılar film izler mi bilmiyorum... Demek istediğim, bir televizyonun var ve haberleri izliyorsun, bu yüzden mantıklı-"

"Mesele ne?"

"Doğru. Göğüslerimi dikkat dağıtıcı olarak kullanmadığım sürece, içinden dökülebileceğim dayanıksız bir sütyenden ibaret olan herhangi bir 'üst' pratik olmanın ötesinde." Yumurtaları ustalıkla çevirirken yanımdan bir boğulma sesi gelebilir. "Ve Tanrı aşkına, korseler vücut ve duruş için harika görünüyor ama bırakın dövüşmeyi, içinde hareket etmek için bile boktan. Kısıtlayıcılıktan bahsediyorum." Gözlerimi deviriyorum ve parmaklarımın bir hareketiyle ocağı kapatıyorum. Bana göre kadınlarla ilgili fantezilerin çoğu aptalca. "Teri içinde tutan deriyi unut. Diz üstü çizmeler de çok seksi ama üç santimlik topuklularla çatıdan atlamayı dene ve neler olacağını gör."

"Sanırım pas geçeceğim," diyor Hades. Uzun bir duraksama olur, sonra ekler: "Yine de seni botların içinde görmek isterim."

İç çekiyorum. Onun da diğerleri gibi olması ne büyük hayal kırıklığı. "Sakın buna cüret etme."

"İsteklerini aklımda tutacağımdan emin olabilirsin." Parmaklarını şıklatıyor ve dün olduğu gibi anında yeni kıyafetler giyiyorum.

Aşağı bakıyorum, sonra daha yakından bakabilmek için tenceremi ocaktan indiriyorum.

Kıyafet hâlâ sportif ama çok kaliteli. Artık siyah - görünüşe göre halka dönük ölüm tanrısının rengi - ve malzeme siyah üzerine siyah desenli gibi görünüyor... alevler, belki? Desen yeleğin altındaki gömleğin tamamını kaplıyor ama bacakların ön kısmında sadece basit bir şerit var.

"Kıyafetlerim artık diğer şampiyonlarınkinden daha mı süslü?" "Umarım öyledir."

Neredeyse gülümseyeceğim. Diğer tanrılara kafa tutmayı kesinlikle seviyor ve muhtemelen adımın yanında daha fazla kara leke kazanmama rağmen, bu tamamen desteklediğim bir şey. "Yine kalabalığa mı oynuyorsun?"

"Aynen öyle."

Duruyorum, yeleğe daha yakından bakmak için boynumu büküyorum. Boone'un dün gece bana getirdiği, Hades'in kıyafetin bir parçası olarak sakladığı taktik yelek -bundan eminim- ama şimdi göğsüne pembe altın bir iplikle işlenmiş bir kelebek var.

Ama dahası da var.

Ellerim parmaksız eldivenlerle kaplı ve arkalarında daha küçük gül altın kelebekler var. Eldivenler, ön kollarımı kaplayan, esnek, hareketli bir deri olan ve yine de koruyucu olan eldivenlerin içine giriyor. Ayaklarım kaval kemiklerimi koruyan botlarla kaplı ama onlarla rahatlıkla koşabileceğimi ve hatta tırmanabileceğimi söyleyebilirim.

Vay canına. Gerçekten dinledi. "Neden kelebekler?"

Doğrudan ona bakmıyorum ama yine de omuz silkme şeklini yakalıyorum. "Onları seviyorum."

Ben de öyle. Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Böcekler üzerinden bağ kurmaya gerek yok.

Kasıtlı olarak omuzlarımı geri çekiyorum. Ona teşekkür de etmeyeceğim. Bunu giymemin sebebi onun şampiyonu olmam. Bunların hiçbiri için ona teşekkür etmeyeceğim.

Yumurtaların yarısını bir tabağa sıyırıyorum ve onları bir fincan çayla birlikte mutfak adasına götürüp orada bir tabure kapıyorum.

"Senin için biraz bıraktım," diyorum ona, sonra kaşlarımı çatıyorum. "Ölümsüzlerin yemek yemeye ihtiyacı var mı?"

"Evet, ama sadece..."

O kadar uzun süre duraklıyor ki başımı kaldırıp bakıyorum ve bu sabah ilk kez onun ışıltılı bakışlarıyla doğrudan karşılaşıyorum. Şimdiye kadar kaçındığım bir şeydi bu. "Ne için?"

"Zevk için."

Tanrım, bu kelimenin dilinden kayması. Gözlerindeki hınzır, alaycı ışık günün bu erken saatinde başa çıkılamayacak kadar fazla. Olay gerçekleştiğinden beri *hediyesini* düşünmemek için elimden geleni yaptığımdan bahsetmiyorum bile.

Ama şimdi *tek* düşünebildiğim o öpücük. Dilinin benimkine sürtünme hissini. Ve eğer gözlerindeki girdap bir gösterge ise, o da aynı şeyi düşünüyor.

23

Şampiyonların Kahvaltısı

"Güzel olmalı," diyorum, sonra başımı öne eğip kahvaltımı yemeye devam ediyorum.

Bir dakika sonra adada yanıma oturuyor, kendi tabağı da ağzına kadar dolu. "Yemek yapmayı nereden biliyorsun?" diye soruyor.

"Çalışma odasında mutfağı sırayla idare eder ve açık büfe tarzında yemek yeriz. İlk gelen ilk servis yapar." Belirli saatlerde ve sonra tüm yiyecekler kilit altında. Uyursan aç kalırsın.

"Patronlar bile mi yemek yapıyor?"

"Bu sabah çok konuşkansın," diye homurdandım.

"Şampiyonumun yeteneklerini, güçlü ve zayıf yanlarını öğrenmeye değer, öyle değil mi?"

Açıkçası tanımamasını tercih ederdim. "Patronlar borçlarını ödemiş ve istemedikleri hiçbir şeyi yapmama hakkını kazanmış rehinelerdir."

"Anlıyorum. Bu ayrıcalığı kazanmayı planlıyor musun?"

Midem bulanıyor, avuçlarım aniden terliyor. Borcumu çoktan ödediğimi açıklamak istemiyorum - sadece hiçbir yerim yok

başka bir şey yok. Çatalımdaki yumurtalara bakıyorum ve sesimdeki hafif titremeyi fark etmemesini umuyorum. "Yemek yapmayı seviyorum."

Ben onu görmezden gelmek için elimden geleni yaparken aramızda garip bir sessizlik oluşuyor. Ta ki bir ayağını tabureme takıp beni kendine doğru çekene, bacakları dizlerimi kavrayana ve kahvaltı yerine onun kokusunu alacak kadar yakınıma gelene kadar... Acı bitter çikolata.

Çikolataya karşı hep bir ilgim olmuştur.

Hades konuşmuyor, sadece bakıyor.

Ben de ona bakıyorum, çatalım mucizevi bir şekilde hâlâ yumurta lokmamla birlikte havada asılı duruyor. Bakışlarımı dikip lokmayı ağzıma tıkıyorum ve isyan edercesine çiğneyip yutuyorum. "Yemek yerken senin ihtişamına hayranlıkla bakmamın bir nedeni var mı?"

Korkunç bir kelime seçimi. Ona hayranlık duymanın er ya da geç gerçekleşeceğine ya da sonunda onun ihtişamını fark etmemin ne kadar güzel olduğuna dair bir yorum bekliyorum.

Yine de o yumurta lokmasını bitirmem iyi oldu, çünkü "Sana tam olarak bunu yaptırmak için üstü kapalı meydan okumanı kabul edebilirim" dediğinde kesinlikle boğulabilirdim.

Yapabilir mi? Yani güçleriyle, sadece ham manyetizma şeyiyle değil? "Beni kandıramazsın." Cesurca söyledim. "Sen Afrodit değilsin."

Gerilim dolu bir duraksamadan sonra dudakları titriyor. "En azından bunun için Titanlar'a teşekkür et."

Sessiz bir nefes veriyorum ve beni burada tutmaya devam ederken hemen geri çekiyorum, ancak şimdi bakışları değişiyor, daha yoğun hale geliyor, gözleri güneş ışığında saf, parlak bir gümüş. "Ve daha önceki soruna cevap vermek gerekirse... belki de *sana* bakmaktan hoşlanıyorumdur, yıldızım."

Kutsal cehennem köpekleri. Bu zavallı bir ölümlünün uğraşması gerekenden çok daha fazlası. Onun kim ve ne olduğunu unutup duruyorum - gerçekten de bu tanrının yanında çenemi kapalı tutmalı ve başımı eğmeliyim.

Ama şimdi bakışlarımı indirirsem, o kazanır. Onun yerine kaşlarımı çatıyorum. "Yani, sevimli olduğumu biliyorum ama bana aşık olmak muhtemelen kötü bir fikir."

Yapabileceğinden değil. Bunu ilk kez unutmuş olabilirim.

Bir saniyeliğine bile olsa.

"İşlerin garipleşmesini istemeyiz," diye ekliyorum, ses tonum umursamaz.

Gülümsüyor -gerçek bir gülümseme- ve etkisi göğsüne inen bir darbe gibi oluyor.

Bir kahkaha atarken o gizli gamzeleri ortaya çıkıyor.

Bu kez farklı bir nedenle yutkunuyorum.

Başını sallayarak beni adaya geri döndürüyor. "En azından şimdi göz temasından kaçınmak yerine bana bakıyorsun."

Rahat bırak. Bırak son sözü o söylesin.

"Bu arada berbat görünüyorsun," diyor.

Eğlence olsun diye bana bakmanın hiçbir gerçekliği yok.

"Biliyorum. İyi uyuyamadım." Boone, Hades ve başımın üzerinde giyotin bıçağı gibi duran ilk olay arasında uyku zaten uzak bir ihtimaldi. Yorgun bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Kıyafetlerimin altındaki morlukları görmelisin."

Hemen kaşlarını çatması bana Zeus'un şimşek bulutlarını hatırlatıyor. "Göster bana." Bir emir.

Belki görürse kötü hisseder ve bana acır. Arkama yaslanıyorum, taktik yeleğimin fermuarını açıyorum ve gömleğimi yukarı çekiyorum. Kaburgalarımın altındaki siyah-mavi çizgiyi görünce ben bile irkiliyorum.

"Siktir." Hades bu kelimeyi homurdanarak söylüyor, ben de ona göz kırpıyorum.

Sonra kot pantolonunun cebinden bir cep telefonu çıkarıyor -tanrıların cep telefonu mu var? Telefonunu bırakır bırakmaz mutfakta yanımızda bir adam beliriyor.

Kahverengi gözlerinin etrafında kırışıklıklar, şakaklarında ve sakalında ağarmış saçları olan yaşlı bir beyefendi.

Hades tam otokratik modda, emirleri savuruyor. "Asklepios, onun tamire ihtiyacı var."

Sanki bozuk bir bilgisayarmışım gibi, ama en azından artık bunun kim olduğunu biliyorum.

Asclepius. Bu yaşlanmayı açıklıyor. Tanrılar yaşlanmaz, ama hikayenin bazı versiyonlarına göre, Asklepios ölüleri hayata döndürme suçundan dolayı Zeus tarafından cezalandırılan ölümlü bir adam olarak başladı. Daha sonra şifa tanrısı olarak Olimpos'a kabul edilmiştir.

Asklepios yaralarıma bir göz atıyor, sonra elini üzerimde tutuyor. Bej rengi teni şimdi morluğumun rengi gibi siyahımsı mavi parlıyor ve göğsümde hoş bir sıcaklık yayılıyor. Her bir yaranın rahatsız edici ağrısı kaybolurken soluk soluğa kalıyorum ve gözlerimin önünde karnımdaki morumsu iz kayboluyor. Asklepios'un ışıltısı

Geriye kalan tek şey sağlıklı doku olana kadar elin rengi değişiyor. Parmağımla bir noktayı dürtüyorum ve gülümsüyorum. Tek bir sızı bile yok.

"Bu güzel bir numara." Asklepios'a bakıyorum. "Teşekkür ederim."

Gözleri cevap veren bir gülümsemeyle kırışıyor. "Artık merdivenlerde göbek atmak yok, genç bayan."

"Bunu biliyor muydun?"

Çarpık dişleri bana doğru parlıyor. "Tüm tanrılar, yarı tanrılar ve diğer ölümsüz yaratıklar Pota'yı takip eder. Kazanan bizi etkileme *eğilimindedir*."

Tahmin etmeliydim.

"Bütün geceyi ilgiyle izledik." Hades ve benim aramda bir bakış kaydırdı.

Müthiş. Ölümsüzler dünyasının reality şov ünlüsü gibiyim.
Tam da her zaman istediğim şey.

Asklepios, Hades'e bir büyükbabanın yaptığını hayal ettiğim sert bir bakış atıyor. "Beni daha önce aramalıydın."

Doğruluyorum. Hades'e cevap vermeye cüret eden biri mi? Sadece o da değil... Hades'i azarlıyor. "Senden hoşlanıyorum."

Hades'in ağzı inceliyor. "Bana söylemedi."

Asclepius homurdanır. "Bilmen gerekirdi. O merdivenlere çarptığında sen de oradaydın."

Hades cevap vermeden önce Asklepios omzuma vuruyor. "İlk İşçi Bayramı başladıktan sonra bunu yapamayacağım, canım. Herhangi bir büyülü iyileştirme sadece her birinin galibi ve galibin erdemini paylaşan şampiyonlar için ayrılmıştır."

Harika. Emekler için şifa gerekebilir. Ve Hayatta Kalma erdemine sahip tek kişi benim, yani kazanamazsam iyileştirilmeyeceğim. "Lyra'ya karşı" sütununda bir onay işareti daha.

Bu listeyi tutmayı bırakmalıyım. İç karartıcı.

"İyi şanslar. İyi oynayın." Sonra Asclepius göründüğü kadar hızlı gitti.

Hades hâlâ fırtına bulutu modunda, bu yüzden gömleğimi tekrar aşağı sıyırıyorum, yeleğimin fermuarını çekiyorum -şimdi çok daha rahat- ve taburemi adaya doğru çeviriyorum, böylece muhtemelen şu anda soğuk olan yemeğimi nihayet bitirebiliyorum.

"Bir dahaki sefere bana söyle," diyor.

"Peki."

İkimiz de sessizliğe gömülüyoruz ama yanımda fazla düşünceli duruyor ve bu durum omuzlarımdaki kasların gerilmesine neden oluyor. "Bugünkü görevin ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum.

Hades başını sallıyor. "Sadece Emek'i tasarlayan tanrı ya da tanrıça bilir. Kendi şampiyonlarına bile söylememeleri gerekiyor ama sanırım çoğu bunu aşmanın bir yolunu buluyor."

Çiğnemenin ortasında duraksıyorum, sonra ısırığı bitiriyorum. Bu gidişle bu yumurtaları asla içime alamayacağım. "Bir emek tasarlayacak mısınız?"

"Hayır, artık çok geç olduğunu öğrendim. Bir yıl önce Daemon'larla hesaplaşmam gerekirdi."

Müthiş. Ben her bir İşgücü için hazırlıksız olacağım, en az bir şampiyon ise muhtemelen her birinde bir adım önde olacak. Daha fazla kahvaltıyla birlikte bunu da düşündüm.

Kendi kafamın içinde biraz kayboldum, muhtemelen bu yüzden Hades'in sorusu damdan düşer gibi geldi.

"Dün gece odanızdaki adam kimdi?"

24

Hazırlıksız Yakalandı

Yumurtayı içime çekerken boğuluyorum ve yardım etmek için çay içiyorum. Sonunda nefes alabildiğimde çatalımı dikkatlice yere bırakıyorum. "Boone'a zarar vermedin, değil mi?"

"Hayır. Buradan zarar görmeden ve haberimden habersiz ayrıldı."

Bunun için tanrılara şükürler olsun. Ama yüz ifadesi olabildiğince nötr olan Hades'i iyi okuyamıyorum.

"O senin sevgilin mi?" diye soruyor, sesi sıkılmış gibi çıkıyor.

Muhtemelen asla iyileşmeyecek bir yarayı deşmiyor olsaydı gülerdim. Onun yerine dikkatlice "Tabii ki hayır," diyorum.

Tanrıların da suçlu hissedebildiği ortaya çıktı. Birazcık, yüz ifadesi geldiği gibi gitti ama yakaladım.

"O benim inimdeki usta hırsızlardan biri. Arkadaşım bile değil." Duraklıyorum, çünkü dün geceden sonra bunun doğru olduğundan emin değilim.

"O zaman neden buradaydı?"

Çok güzel bir soru. Keşke bilseydim. "Bana eşyalarımı getirmek için. Sen beni seçtiğinde ve kayboluşumu izlediğinde birinden kaçmama yardım ediyordu."

"Arkadaşın olmayan *kişi kimden* kaçmana yardım ediyordu?" "Bu uzun bir hikâye."

"Ve sen bana anlatmak istemiyorsun." Sesine ne oldu şimdi? Ses tonunu ve anlamlarını kavramaya başladığımı sanıyordum. Bir bakış, yüzünün hâlâ yeterince nötr olduğunu gösteriyor. Yine de sesi kötü geliyor.

"Pek sayılmaz. Hayır." Kalkıp tabağımı ve tencereyi yıkamak için lavaboya gidiyorum.

"Ona aşık mısın?"

Tencereyi biraz takırdayarak lavaboya bıraktım ve ona döndüm. "Olayların tam kalbine iniyorsun, değil mi?"

Başını eğdi, hafifçe ilgilenmiş görünüyordu. "Öyle mi?"

Kahretsin, *gerçekten* bu konuda konuşmak istemiyorum. "Fark etmez." Lavaboya geri dönüyorum.

Arkamda anlamlı bir duraklama oluyor. "Eğer değilsen iyi. Arkanda ne kadar az endişe bırakırsan, Pota'da o kadar iyi olursun."

Bu da beni bir *gümbürtüyle* gerçekliğe geri getirdi ve ben onu bıraktığımı bile fark etmemiştim. Sesi gergin değildi çünkü bana neler olduğunu ya da hayatımın nasıl etkilenebileceğini önemsiyordu. Hades'in umursadığı tek şey nihai hedefiydi, bu her ne olursa olsun ve ben sadece oraya ulaşmak için bir atlama taşıydım.

Hatırlamam akıllıca olur. Arkamda küçük bir *ding sesi duydum*.

"Siktir." Mırıldandığı küfür yumuşak ve acildi.

Bir saniye sonra bir elini etrafıma doluyor ve suyu kapatıyor, sonra da gümüş gözleri sessiz ve ciddi bir şekilde beni kendisine çeviriyor. "Seni hazırlamak için daha fazla zamanım olur diye düşünmüştüm. İlk emek başlamak üzere."

Kalbim boğazımdan yukarı kaçmaya çalışıyor, açıkça lanetli bedenimin geri kalanını geride bırakmaya hazır. Onu geri yutuyorum. "Nereden biliyorsun?"

Üzerinde grup mesajı olan bir telefon tutuyor. Tanrıların bir grup mesajı var. Cidden mi? "Kardeşim az önce söyledi," diyor.

Poseidon'un adı bir saniyeliğine ekranda beliriyor. Beynimin devreye girmesi o kadar uzun sürüyor. "Poseidon. Yani... su mu? Okyanus mu?"

Hades başını sallıyor.

Belki de su geçirmez bir şey giymeliydim. "Onun erdemi neydi?"

"Cesaret."

Cesaret mi? "Yani muhtemelen dama değil," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Sonra daha yüksek sesle, "Canavarlar mı?"

"Bilmiyorum. Son Crucible'da şampiyonların en büyük korkularıyla aynı anda yüzleşmelerini sağladı." Şimdi şaka yapmıyor ya da alay etmiyor ve yapmadığı gerçeği beni daha da geriyor.

Bunu görüyor olmalı, çünkü güven verici bir gülümseme sunuyor - bin yıldır kullanmadığına eminim çünkü çok sert, görünürde gamze yok ve bu beni *daha* da geriyor. Hades beni rahatlatmaya çalışıyor. Bu çok kötü.

"İhtiyacın olan her şey var mı?" diye soruyor.

İnciler. Ejderha dişleri. Boone'un kilit açma seti. Yadigârım. Birkaç alet daha. Bunların hepsi yeleğimde saklı. Hades'in iki hediyesini taşıyorum. -Dövmeleri ve öpücüğü benim bir parçam, içimde.

Başımı salladım.

"Güzel. Gereksiz riskler alma. Bırak bunu diğer şampiyonlar yapsın."

Şimdi mi? Şimdi mi bana tavsiye vermeye karar veriyor?

"Arkanı kolla. Hayatta kalma içgüdüsü hepimizde var, ama özellikle de ölümlülerde, çünkü dediğin gibi, sıfırlanmadın. Kişilikleri ya da davranışları ne olursa olsun tüm canlıları acımasız yapar."

"Bunu zaten biliyordum," diye mırıldanıyorum.

Parmakları kollarıma saplanıyor. "Yeteneklerini kullan ama sadece mecbur kalırsan. Diğer şampiyonların da kendi yeteneklerini kullanıp seninkileri kurtarmalarını sağlayabilirsen daha iyi olur."

Tekrar başımı sallıyorum. Her nedense, sıraladığı talimatlar beni rahatlatıyor. Belki de bana eğitim yıllarımı hatırlattığı içindir, Felix bana talimatları o kadar hızlı verirdi ki zor yetişirdim. Bu bana tanıdık geliyor.

Sözlerine, sesine odaklanıyorum.

"Tanrılar işin içine girdiğinde hiçbir şey göründüğü gibi değildir," diyor. "Her şeyi sorgula."

"Hadi canım."

Gözleri ciddiyetini korusa da dudakları kıvrılıyor. "Ve eğer bana ihtiyacın olursa, tek yapman gereken bana ulaşmak."

Kaşlarımı çatıyorum. "Orada olacak mısın? Müdahale edemezsin. Kurallar böyle."

Yüz ifadesi kibirli bir hal alıyor. "Ben ölüm tanrısıyım ve ölüm kural tanımaz."

Titrek bir kahkaha atıyorum. "Sonunda, patronum olmanla ilgili olumlu bir şey."

Olympus kurtar beni. Bunu söylediğime inanamıyorum. Gözlerim irileşiyor ve sanırım düşüncelerimi okuyor çünkü bir elini enseme koyup beni kendine çekiyor, yüzü tam yüzüme geliyor. "Odaklan Lyra," diyor.

Doğru. Odaklan. Başımı sallıyorum. Sonra tekrar başımı sallıyorum. "Tamam."

"Beni ara demedim. Bana *ulaş* dedim. Arada fark var. Anladın mı?"

Çözülecek bir bilmece daha. Harika.

Yüz hatlarından hayal kırıklığı geçiyor. "Bundan fazlasını söyleyemem." "Bir yolunu bulacağım." Eninde sonunda. Belki de.

Vücudum biraz tuhaf hissetmeye başlıyor, sanki daha hafif ve kabarcıklı gibi, özellikle de ayaklarım. Aşağıya baktığımda onları gözden kaybolurken buluyorum, çevik deri botlar ve hepsi ve his bacaklarımın yukarısına doğru sürünüyor.

"Umarım su en azından ılıktır," diye mırıldanıyorum. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum.

"Bana bak," diye emrediyor Hades.

Ve ben de bakıyorum. Şu anda çözmem mümkün olmayan duygularla dolup taşan erimiş gri gözlere bakıyorum.

Omzumu sıkıyor. "Ne olursa olsun Lyra, bir şeyi unutma."

Bir şey mi? Az önce bana on tane falan söyledi. "Ne?" "Seni seçmemin bir sebebi var. Bunu yapabilirsin."

Ölüm tanrısı beni seçti. Beni seçti. *Bana* inandı. Lanetime rağmen.

Hissiyat artık çeneme kadar geliyor ve ben gözden kaybolurken Hades de gözden kaybolmaya başlıyor. Sesi beni hiçliğe doğru takip ediyor.

"Bunu yapabilirsin Lyra... çünkü sen *benimsin*."

BÖLÜM 3

OYUNLAR BAŞLASIN

Pes edenler asla kazanamaz ve kazananlar asla pes etmez.
Ama hayatta kalanlar oyunu değiştirir.

25

Poseidon'un Emeği

Benimkini.

Hades'in son kelimesi beni dünyanın öbür ucuna kadar kovalıyor ve o fokurdama hissiyle birlikte çıktığı gibi tekrar odaklanıyor ama vücudumdan aşağıya doğru ilerledikçe daha da ağırlaşıyor.

Ta ki başımın üzerinde bir dalga yuvarlanırken suyun soğukluğu sinirlerimi sarsana kadar.

Dalga çekiliyor ve ben sıçrayarak yukarı çıkıyorum, çünkü lanet olsun, tabii ki su çok soğuk.

Acıyan gözlerimdeki tuzlu suyu silmeye gidiyorum, ancak bağlara karşı sarsılıyorum. Bulanık bir görüşle başımı kaldırdığımda bileklerimden bağlı olduğumu görüyorum, kollarım başımın üzerinde. İp kalın bir ahşap direğin tepesine bağlanmış. Yüzümdeki suyu silmek için omzumu kullanıyorum, sonra daha net görebilene kadar gözlerimi kırpıştırıyorum.

Su ve kayalar.

Mağara mı?

Büyük bir mağaraya benzeyen bir yerin ortasındayım.

bir ucunda okyanus var ve güneş ışığının içeri sızmasına izin veriyor. Mağara şimdiye kadar gördüğüm en garip oluşumlardan oluşuyor. Önümdeki kaya kahverengi ve dikdörtgen sütunlar halinde şekillenmiş - çatının yukarı doğru kıvrıldığı yere kadar mükemmel dikey sütunlardan oluşan sıralar ve katmanlar. Yukarıda, sütunların dipleri dışarı çıkmış gibi görünüyor ve parıldadıkları şekilde altın boyaya batırılmış olabilirler. Güzel yeşilimsi su kabararak içeri girip çıkıyor, beni başımı kaldırmaya ya da yüzüme dolmaya zorluyor.

Kaslarım sıcaklık üretmeye çalışırken içimi bir ürperti kaplıyor. Ağustos ayındayız, sanırım burası en sıcak yer ve Pasifik Okyanusu'nda yaşadığım için soğuk suya zaten alışkınım. Ama çoğu insan bu kadar soğuk suda yüzmek için dalgıç kıyafeti giyer. Ben hala şampiyon kıyafetlerimi giyiyorum, üzerime yapışıyor ama sıcaklık sağlamıyor.

"Hey!" Bir erkek sesi duyuldu. "Üstdünyanın neresindeyiz?" "Okyanusta bir mağaradayız, salak herif," diye cevap verir çabuk bir kadın sesi. İspanyolca. "Gerçekten daha fazlasını bilmeniz gerekiyor mu?"

Bir başkası "Bu ne biçim bir emek böyle?" diye bağırıyor.

Tanrılardan tam olarak ne bekliyorlardı? Sessiz sinema mı?

Gökyüzünün görünen küçük bir parçasında siyah kanatların parlaması bana Daemonların burada olduğunu söylüyor. Peki Poseidon nerede? Yoksa kendi başımıza başlayıp bir yolunu mu bulacağız?

İplere yaslanıp sağıma ve soluma bakmak için zorlanıyorum.

Diğer şampiyonlar burada, her biri yaklaşık on iki metre aralıklarla düz bir çizgi halinde kendi direklerinden sallanıyor. Bazıları daha yeni uyanıyor. Birkaçı paniklemeye başlayarak çırpınıyor. Sağımda, kızıl saçları ve yeşil kıyafetiyle kolayca tanınabilen Neve panik yapmıyor ama benim gibi etrafına bakınıyor. Gözüme çarpıyor ve bana ters ters bakıyor. Tabii ki beni zaten kızdırdığım bir şampiyonun yanına koyacaklardı.

Solumda, mağaranın açıldığı yönde, gruptaki tek tıraşlı kafayı fark ediyorum - belki de şimdiye kadar gördüğüm en seksi tıraşlı kafa. O Dex Soto, Athena'nın şampiyonu, Zihin Erdemi'nin diğerleri gibi turkuaz giymiş. Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, Karayipler'de bir adadan geliyor.

Dex'i geçtikten sonra sıranın ilerisinden bir çığlık geliyor ve

Elimden geldiğince, omuzlarım bu açıda gerilmeye itiraz ediyor.

Mağaranın ötesindeki okyanusun, alttan fışkıran bir gayzer gibi fokurdayarak, çalkalanarak ve köpürerek yükseldiğini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, ta ki Poseidon mızrağını gökyüzüne kaldırana kadar. Arkasından iki yunus havaya fırlıyor, suya geri dalmadan önce taklalar atıyor.

Şu anda bununla dalga mı geçiyor? Dondurucu suda direklere bağlıyken herhangi birimizin görkemli bir girişi önemsediğini gerçekten düşünüyor mu?

Ama tabii ki gösteri bizim için değil. Bu işlemleri büyük bir hevesle izleyen ölümsüzler için. Görünüşe göre Poseidon da Zeus kadar şovmen olabilir.

Etrafında kabaran bir dalgaya binerek mağaranın içine doğru kayıyor ve onu daha yükseğe kaldıran dönen bir su sütunu üzerinde tam önümde yüzüyor. Grubun merkezinde konumlanmış olmalıyım.

Artık zırh giymiyor ama gömleksiz, samur tenini ve etkileyici fiziğini sergiliyor... ayrıca suda parıldayan metalik mavi balık pullarına benzeyen dar pantolonuyla hiçbir şey saklamıyor. Göğsünde ve kollarında dövmeler var ve kaburgalarının yanlarında solungaçlar olduğundan eminim. Koyu mavi saçları ıslandığında siyaha dönüyor ve kesilmiş sakalına uyuyor.

"Fingal'in Mağarası'na hoş geldiniz!" Sanki buraya tatile gelmişiz gibi söylüyor bunu.

"İskoçya'da mıyız?" Neve'in sorusu tanrıyı gülümsetiyor.

"Evet, genç ölümlü. Staffa Adası, denizin tam karşısında yer alan iki büyülü bölgeden biri. İrlandalı dev Fionn mac Cumhaill'in devasa İskoç rakibi Fingal'le savaşmak üzere İskoçya'ya geçişini sağlamak için inşa ettirdiği köprünün iki ucunda yer alırlar. Kelt tanrıları bu köprüyü bu emek için bana ödünç verme nezaketini gösterdiler."

Neve başka bir şey söylemiyor ve ben de merak içinde kalıyorum. O tanrıları kendi tanrılarım gibi tanımıyorum. Fingal'in Mağarası iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?

"İlk İşgücünüz için, bağlarınız..." Poseidon bize el sallıyor. "Are tek sorununuz *değil.* Daha büyük bir meydan okuma olacak."

Gülümsemesi esrarengiz bir şekilde kendinden memnun hale geliyor. "Zaman sınırlaması yok. Kazanan, daha büyük soruna bir çözüm bulan kişi olacak.

Önce meydan okuma."

Hepimiz oltalarımızın üzerinde ileri geri sallanırken, dalgaların gelgitleriyle çekilirken, yem gibi iplere asılırken bize bakıyor.

Su yarı berrak ama çok aşağısını göremiyorum. Burada ne var? Eski Yunan tanrılarının kullanmayı sevdiği tüm okyanus yaratıklarını gözden geçiriyorum. Bir selkie? Sirenler? Bir hidra bu mağara için fazla büyük ve abartılı görünüyor.

En azından suya alıştıkça titremem azalmaya başlıyor.

Poseidon devam ediyor. "Bu Emek sadece cesaretini değil, aklını ve hatta başarısız olduğunu görmek isteyenlerle çalışma yeteneğini de sınayacak. Bir liderin ihtiyaç duyacağı tüm beceriler."

Lider olmak neden Pota'nın kanıtlaması gereken bir şey olsun ki? Kazanan ölümlü hiçbir şeye liderlik etmeyecek. Tanrıları ya da tanrıçaları yönetecek.

Poseidon'un gülümsemesi neredeyse neşeli, ancak kana susamış mı yoksa bugün bizim için sakladığı şeyden inanılmaz derecede gurur duyuyor mu anlayamıyorum. Bu ilk Emek, bu yüzden en zoru mu? Yoksa giderek daha mı zorlaşacaklar?

"Oh..." Kıkırdıyor. Bu sik kafalı gerçekten kıkırdıyor. "Muhtemelen suyun sıcaklığını çoktan fark etmişsinizdir. Yaz mevsimindeyiz, o yüzden seni hemen öldürmez ama içinde kaldıkça seni etkilemeye başlayacaktır. Acele etmeni öneririm."

Hay sikeyim.

Crucible, tanrılar için gerçekten de sadece bir oyun. *Biz* onlar için gerçek değiliz ya da endişelenmeye değmeyiz. Bu onlar için ölüm kalım meselesi değil, sadece küçük bir spor.

Spor olsun diye beni öldürmelerine izin verirsem lanet olsun. Elimden gelse diğer şampiyonları da, hatta benden şimdiden nefret edenleri bile. Hiçbirimiz bunu istemedik.

"Hepinize iyi şanslar." Başını çevirip mağaranın ilerisinde bağlı olması gereken şampiyonuna bakıyor. "Ama özellikle sana, Isabel."

Sonra tekrar suya dalıyor ve başımın üzerinden bir dalga daha gönderiyor. En azından bu sefer geldiğini görüyorum ve kendimi destekleyebiliyorum. Tuzlu yüzümü tekrar omuzlarıma sildiğimde, o

Gitti.

Hepimiz onun bizi burada öylece bırakıp gideceği gerçeğini özümserken bir süre sessizlik oldu.

"Boğulacağız," diye haykırıyor göremediğim adamlardan biri. "Su gittikçe yükseliyor."

Bu diğerlerini de harekete geçiriyor, yüksek sesli, hızlı konuşmaları mağara duvarlarında yankılanıyor.

Kalbim kaburgalarımın içinde dans ediyor, ama sonunda düşük rütbeli bir katip olan bir er bile eğitim sırasında bir iki şey öğrenir. Korkuyla başa çıkmak da bunlardan biri. Bu yüzden gözlerimi kapatıp düşünüyorum.

Kesin olan bir şey var ki... daha kötü bir şey geliyor ve biz bununla direklere bağlı olarak yüzleşemeyeceğiz.

26

Anlamaya Çalışın

"Gelgit gelmiyor." Neve bunu kendi kendine söylüyor ama ben kelimeleri yakalamayı başarıyorum. Kanada aksanı kulağa daha kalın geliyor - belki de tehlikeden dolayı. "Dışarı çıkıyor."

Dikkatimi suya vermek için gözlerimi açıyorum. Haklıydı. Buraya ilk geldiğimizden daha alçak. Bu da kurtulmak için daha hızlı çalışmam gerektiği anlamına geliyor. Şu anda, su ağırlığımın bir kısmını tutuyor.

Bu şekilde bağlıyken yeleğimdeki hiçbir şeye ulaşamıyorum, bu yüzden ipleri kesmek için aletlerimden birini kullanmam mümkün değil.

Sol tarafımdaki hareket gözüme çarpıyor ve Dex'in dönmeyi başardığını ve direğine tırmandığını görüyorum.

Kahretsin, bunu çabuk anladı. Ama ben de onu örnek almalıyım. Bileklerim bağlı olabilir ama ayaklarım bağlı değil. Suyun hareketinden yararlanarak yana doğru sallanıyorum ve muhtemelen tam da olduğum şey gibi görünüyorum; kancaya takılmış bir solucan gibi kıvrılarak kurtulmaya çalışıyorum.

Birkaç deneme yapıyorum ama sonunda bir bacağımı direğe dolamayı başarıyorum, ipim de benimle birlikte bükülüyor. Suyun geri akmasını bekliyorum, sonra diğer bacağımı sarıyorum. Kaba kabuklu

Ahşap direkler belli ki uzun süre suda kalmamış çünkü sümüksü değiller.

Arkama yaslanarak ellerimi ince olan halata doluyorum ama eldivenlerim kavramama yardımcı oluyor. İpi ve kalçalarımı direğin etrafında kullanarak tırmanmaya başlıyorum. İlk birkaç hamlede beni desteklemek için yanımdan geçen dalgaların kaldırma kuvvetini kullanabiliyorum ama kısa süre sonra su seviyesinin üzerinde, vıcık vıcık, ağır bir karmaşa halindeyim ve kaslarım çığlık atarken kendi su dolu ağırlığımı direğe doğru sürüklüyorum.

Hay sikeyim. Bu kafamda gerçekte olduğundan daha kolaydı. "Şunlara bakın!" diye bağırıyor biri yakınlarda.

Onlar mı? Gözümün ucuyla Neve'in direğine tırmandığını görüyorum, sadece benden çok daha iyi ve zirveye yaklaşıyor. Diğer tarafımda, Dex zaten orada. Neve'e şaşırmıyorum, bana bağımsız, dünyayı sikip atan bir tip gibi geliyor. Dex de öyle, gerçekten, uzun boylu ama kurtların kışın olduğu gibi zayıf, bu da onlara daha sert bir hava veriyor.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sesleniyor başka biri.

"Arkanı dön ve bacaklarını ve ipi kullan," diye bağırıyorum ve bu çaba yüzünden biraz kayıyorum.

Sonra devam ediyorum, tamamen yaptığım şeye odaklanıyorum. Bir elimi diğerinin üzerine koyuyorum, bacaklarımı oynatıyorum, kaymamaya çalışıyorum.

"Aman Tanrım," diye hırlıyor Neve solumda. "Kes şu lanet mırıldanmayı."

Ses boğazımda kesiliyor. Bu küçük alışkanlığı tekrar kontrol altına almam gerekiyor. Nihayet sonuna kadar gittiğimde, düz tepeye oturmak için kendimi nasıl kaldıracağımı bulamıyorum. Ve gücüm hızla tükeniyor.

Kendimi odaklanmaya zorluyorum. Bileklerim hala bağlı. Artık düğümlere bakacak kadar gevşediğime göre, onları dişlerimle çözemeyeceğimi biliyorum. Kurtulmak için kutsal emanetime ihtiyacım var ama o da sırtımın alt kısmındaki fermuarlı cepte.

Etrafına uzanmam mümkün değil.

Tutuşumu kaybediyorum ve direkten birkaç metre aşağı kayıyorum ama kendimi yakalamayı başarıyorum.

Düşün, lanet olsun.

Her iki yanımda, Neve ve Dex, ki sanırım

bıçaklar, direklerinin üstüne çıkmak için mücadele ediyorlar. Dex yüzüstü yatacak kadar kendini yukarı çekmeyi başarmıştır. Neve zor nefes alıyor, kaşlarını çatmış, yüzünü buruşturmuş. Birkaç kişi daha yukarı çıkmaya çalışıyor.

Yadigarım cevap. Bunu biliyorum. Ama nasıl-

Aklıma bir fikir gelince homurdanıyorum. Büyük bir risk alıyorum ve şansım varsa tek bir şansım var, ama görebildiğim tek seçenek bu.

Titreyen kalçalarımla kendimi tutarak, bağlı ellerimi başımın üzerine kaldırıyorum ve yeleğimi yukarı çekmeye başlıyorum. Gömleğim de onunla birlikte sürükleniyor. Birden fazla kez bacaklarım kayıyor ve durup kavramak zorunda kalıyorum. Sonunda bir çekişle kurtuluyor.

Biraz nefes almak isterdim ama bacaklarım jöle gibi ve daha fazla kayıyorum. Elimden geldiğince hızlı çalışarak sırtımdaki cebin fermuarını açmayı ve emanetimi çıkarmayı başarıyorum. Önce bileklerimi direğe bağlayan ipi kesiyorum. Bacaklarım gevşiyor ve yeleğimi düşürerek suya geri yuvarlanıyorum. Hâlâ silahımı tutarken, yeleğin belki altı metre aşağıda küçük bir kaya çıkıntısına takılana kadar batışını çaresizce izliyorum.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Hava almak için ayağa kalktığımda, titreyen bedenimin süzülmesine izin veriyorum ve bileklerimin etrafındaki bağları kendimi kesmeden olabildiğince hızlı bir şekilde kesiyorum. İp kalın değil, bu yüzden çabucak kurtuldum. Vücudum soğuktan titriyor. Yapamadan önce sudan çıkmam gerekiyor - hepimiz öyle yapıyoruz. Suyun altına geri dönüp yeleğime doğru yüzüyorum ve yüzeye çıkarken sarsıntılı hareketlerle yeleğimi tekrar giyiyorum.

"Tırmanmayı bırakın!" Diğerlerine bağırıyorum. "Yanınıza gelip sizi serbest bırakacağım."

"Ona inanmayın," diye hırlıyor Neve. "O baltayla bizi deşecek."

"Bize zaten bir kez yardım etti," diye bağırıyor Meike, kakülleri denizin serpintisiyle alnına yapışmış. "*Hepimiz* onun sayesinde yeteneklerimize sahibiz."

Mağara girişine yakın bir direkten suya bir şey düşüyor. Tam zamanında bakıyorum ve Kim Dae-hyeon'un -Artemis'in belki de son zamanlardaki ilk erkek şampiyonu- şişkin bir sırt çantası batarken küfrettiğini görüyorum.

Suyun altında.

Berbat bir durum. Umarım ona ulaşabilir.

Bir başka dalgada ayakta kalmak için tekmeleyerek Dex'e bağırıyorum, "Bu sana bağlı. Yardımımı istiyorsan suya in."

Dex aşağı iniyor. Bir saniyesini alacaktır, bu yüzden Neve'in direğini geçip Hephaistos'un şampiyonu Trinica Cain'e doğru yüzüyorum... Cesaret erdemlerinden biri. Amerika Birleşik Devletleri'nden gelen diğer tek şampiyon o, sanırım Güney'de bir yerden.

Koyu renk dalgaları yüzüne doğru sarkıyor ve zeki gözleri saç tellerinin arasından bana bakıyor. "Onun dediği gibi beni deşecek misin?"

Trinica'yı şimdiden sevdim. Saçma sapan ve pratik. "Hayır ama ellerine ulaşmak için direğine tırmanmam gerekecek, o yüzden dokunmamız gerekecek. Beni ısırma, tamam mı?"

Başını sallıyor.

Ellerini ve bileklerini daha fazla incitecek şekilde onu çekmekten ya da ona baskı yapmaktan kaçınmaya çalışıyorum ve direği onu indirecek kadar yükseğe kaldırmayı başarıyorum. Bir sıçramayla suya düşüyor ve öksürerek, gözleri dönmüş bir şekilde yukarı çıkıyor. "Ellerime ihtiyacım var!"

Suya geri dönüp bileklerini olabildiğince hızlı bir şekilde kesiyorum ve o da kendini direğe sarıyor.

"Duvara doğru git." İşaret ediyorum.

Başını sallıyor ve ben de Apollo'nun şampiyonunu -Rima Patel, dünya çapında bir beyin cerrahı, balık yemine dönüştü- atlayarak bir direkten diğerine geçiyorum. Sonra, en azından direğinin tepesine oturmayı başaran Zai'ye ulaştım, ancak titrek görünüşüne bakılırsa fiziksel olarak sahip olduğu tek şey buydu. Bana el sallıyor. "Şimdilik burada güvendeyim. Diğerlerini getir."

Isabel'e ulaştığımda işim daha da zorlaşıyor çünkü su hâlâ çekiliyor. Çok hızlı. Bu normal bir gelgit değil.

Isabel dişlerini gıcırdatarak soğuk su, sadist tanrılar ve neden burada olduğu hakkında öfkeli bir İspanyolca ile mırıldanıyor. O ve ben gerçekten arkadaş olmalıyız. Serbest kalır kalmaz uzun, sarı saçlarını yüzüne doğru savuruyor ve suya basarken başının üstünde bir düğüm haline getiriyor. "Kesen başka bir şeyin var mı?"

Bir an tereddüt ediyorum ve o da bunu anlıyor. "İkimiz birlikte daha hızlı gideriz," diye işaret ediyor.

Haklı da. "Bende bu var." Başka bir cebimden tel makasını çıkarıp ona uzatıyorum.

İkimiz de elimizden geldiğince hızlı yüzerek diğer şampiyonlara, benim bağlı olduğum yere doğru gidiyoruz. Zeus'un şampiyonu Samuel Sebina'nın sadece gücüyle ipini koparmış olması gerektiğini şimdiden görebiliyorum. Dex'in diğer tarafında Meike'ye yardım ediyor. Bu arada Dex tekrar aşağı iniyor ama su seviyesi düştüğü için kollarının ve bileklerinin acıdığı çok açık.

"Acele et," diye inliyor
bana. "Dayan."

Homurdandığını duyuyorum. "Sanki başka seçeneğim varmış gibi."

Onun ağırlığıyla halat daha fazla gerildiği için, ilk testereden sonra bir dal gibi kopuyor. Onu suya kadar takip ediyorum ve bileklerini kurtarıyorum. Bir hareket bulanıklığı içinde baltayı elimden kaptı.

27

Uyarı Taşları

Ben tepki veremeden Dex bana doğru hamle yapıyor ama bıçak temas etmeden önce bir su dalgası onu menzil dışına itiyor.

Kalbim küt küt atarken geriye doğru yüzerek aramıza daha fazla mesafe koyuyorum. "Dick hamlesi."

"Üzgünüm ama kazanmak için buradayım."

Şu andan itibaren Dex'ten uzak durmak için zihinsel bir not. "*Ölmemek* için buradayım," diyorum ona. "Zafer tamamen senin."

"Evet, doğru." Yadigârımı havada sallıyor. "Yine de bunun için teşekkürler."

Güçlü kulaçlarla benden uzaklaşıp mağaranın girişine doğru yüzüyor. Ne? Bu ada her neresiyse oradan kıyıya kadar yüzmeyi mi planlıyor?

Cenazesi-

İnciler. Altı taneden dördünü yeleğimin cebine sıkıştırdım. İstersem kaçabilirim. Hades gelip beni Yeraltı Dünyası'ndan alır, eğer sonum orası olursa.

Hayır. Sadece korkunç ihtiyaçlar.

"Kelimeler var!" Trinica bir çıkıntıya tırmandığı yerden yolun karşısını işaret ediyor.

Elbette, batan su mağara duvarlarına derinlemesine kazınmış İngilizce kelimeleri ortaya çıkardı. İlk başta, su hattının üzerinde zar zor görünüyorlar, ancak onları seçebilecek kadar hızlı alçalıyor. Ve onları okur okumaz içime bir korku düşüyor.

EĞER BU KELIMELERI GÖRÜRSENIZ, AĞLAYIN.

İyi değil. Hem de hiç iyi değil.

Bir bakış bana diğerlerinin çoğunun artık özgür olduğunu söylüyor. Isabel, Afrodit'in şampiyonunun aşağı inmesine yardım ediyor ama Zai hâlâ kendi tepesinde. Ve onu serbest bırakamıyorum.

"Isabel!" Sesleniyorum. "Dex baltamı aldı. İşin bitince Zai'ye yardım et."

Başını yaptığı işten kaldırıp el sallayarak onaylıyor, ben de kayalara oyulmuş uyarıdan uzaklaşıp Trinica'ya ve şu anda çıkıntıda olan diğerlerine doğru suyun içinden hızlı bir yol açmaya başlıyorum.

Neve başımın üzerinden oymaya doğru bakarken gözleri kocaman açıldığında neredeyse duvara varmıştım. Trinica da aynı şeyi görmüş olmalı, çünkü ağzından *Oh kahretsin* kelimeleri dökülüyor ve sonra hepimize el sallayıp bağırıyor. "Sudan çıkın! Sudan çıkın!"

Bu hayatta öğrendiğim bir şey varsa, o da biri size koşmanız için bağırdığında tereddüt etmemeniz gerektiğidir. Bu yüzden sert yüzüyorum, suyu yararken kalbim göğüs kafesimi kıracakmış gibi çarpıyor, soğuktan kaslarıma kramp girerken yeterince hızlı gitmediğimi hissediyorum. Her an bir şeyin beni ayaklarımdan yakalayıp suyun altına sürüklemesini bekliyorum.

Nefes almak ve diğer şampiyonların beklediği çıkıntıya giden en kısa yolu yüzdüğümden emin olmak için başımı her kaldırdığımda, yüzlerinin korku ve şokla daha da solgunlaştığını görebiliyorum. Kayalara çarpıp yukarı tırmanmaya çalışıyorum ama ahşap direklerin aksine yüzey kaygan.

"Haydi. Hadi, hadi. Hadi." Kendi kendime mırıldanıyor, ellerimi gezdiriyor, yukarı çekecek bir nokta, herhangi bir nokta bulmaya çalışıyordum ki birden önümde iri bir el belirdi. Rastgele, beynim beni tutmadan önce uzun, sivriltilmiş parmakların detayına odaklanıyor

Bileğimi.

Gülümseyerek kırışmış gece yarısı gözlerine bakıyorum.

Samuel kalın bir sesle "Yakaladım seni," diyor -İngilizcesi aksanlı ama nereden geldiğini anlayamıyorum- sonra beni sanki çok ıslak bir tüymüşüm gibi tek eliyle sudan çıkarıyor.

Ayaklarım yere değdiğinde rahatlamış bir şekilde kendimi kutluyorum ki Samuel "Dikkat et!" diye bağırıyor.

Beni yere yapıştırıyor, güçlü kollarıyla sarıyor ve ikimiz de yere düşerken kayalara çarpmanın şiddetini üstleniyor.

Bu, az önce durduğumuz yerden birkaç santim ötede suya geri kayan şeyi gördüğümde yaşadığım dehşeti bastırmama yardımcı olmuyor.

28

Tanrılar Canavarları Sever

Ayaklarımı kenardan çekiyorum. "Hades adına, bu şey nereden geldi?"

"Kayaların üzerindeki kelimelerin altında yumurtalar var gibi görünüyor." Samuel beni bırakıyor ve ikimiz de ayağa kalkıyoruz.

Tam zamanında baktığımda, yumruğum büyüklüğünde, yarısı suyun içinde, yarısı dışında, oyulmuş harflerin altında bir midye gibi mağara duvarına yapışmış siyah-kırmızı bir kapsül görüyorum. Bir dalga kabarıyor, sonra geri çekiliyor ve bir yumurtadan bir canavar çıkıyor. Küçüktü. Az önce bize saldırandan çok daha küçük.

Yakınlarda, kâbus yaratığının daha büyük versiyonu yüzeye çıkıp tekrar daldığında daha iyi görebiliyorum. Siyah ve kırmızı kenarlı, biraz denizatı şeklinde ama küçük bir midilli büyüklüğünde, tek farkı tüm dalgalı kısımlarının güçlü renkli yosunlar gibi yaprak görünümlü uzantılardan oluşması. Küçük tatlı bir at yüzü yerine, eti kemikten ayıracağını hayal ettiğim bir şekilde birbirine geçen sivri dişlere sahip uzun, dar, koparıcı bir burnu var. Bir timsah deniz ejderhası mı?

Sudaki dalgalanma bana o şeyin hâlâ Zai'ye tırmanmaya çalışan Isabel'e doğru gittiğini söylüyor.

Onu uyarmak için ağzımı açıyorum ama Samuel benden önce davranıyor. "Isabel, arkanı kolla!" diye gürlüyor.

Tam deniz canavarı kükreyip dişlerini göstererek ona doğru hamle yaptığı sırada döndü. Ona verdiğim tel makasıyla kesiyor ve yaratık inleyerek suya geri düşüyor. Ama gitmiyor. Isabel çılgınca Zai'ye katılmak için tepeye tırmanırken direğin etrafında yüzüyor. Onlar ağaç avı.

Başka bir küçük deniz canavarı yumurtasından kurtulup suya düşerken iğrenç bir patlama sesi duyulur. Şimdi onlardan üç tane var. Daha da kötüsü, su alçaldıkça yüzeyin altında en az dokuz yumurtanın daha siluetini görebiliyorum.

Ne... her birimiz için bir tane mi? Onları yumurtadan çıkaran ne?

Okyanus dalgalarının uğultusu ve şampiyonların çığlıkları arasında yakınlarda garip bir gıcırtı sesi duyuyorum. Arkamızdan su damlıyor. Ama damlalar tavandan gelmiyor; havada, çıkıntının zemininden birkaç metre yukarıda cisimleşiyorlar.

Tüylerim diken diken oldu. Bu ses nereden geliyor?

Samuel elini havaya doğru savurur gibi yapıyor ama Dex bir anda ortaya çıkmadan bir kalp atışı kadar önce bir *gümbürtü* kopuyor, metal miğferi *şangırtıyla* yanında yere düşüyor. Samuel Dex'i bileğinden yakalıyor ve baltamı elinden çekip alıyor. Bana bakmadan, Dex'i birkaç adım geriye iterken yadigârı bana uzatıyor. "Buradan yüzerek çıkamadın sanırım?"

"Görünmez bir duvar var," diyor Dex. "Dışarı çıkmamıza izin vermiyor."

Samuel'in yüzündeki alaycı ifade her şeyi anlatıyor. Dex'in biraz korkak olduğunu düşünüyor. Ben öyle düşünmüyorum. O da hepimiz gibi hayatta kalmaya çalışıyor.

"Kaçma şansım olsaydı, ben de kaçardım," diyorum.

Her iki adamdan da farklı bakışlar alıyorum; biri kızgın, diğeri spekülatif.

En azından artık Dex'in yeteneklerinden birini biliyoruz; onu görünmez yapabilen Karanlık Miğferi. Asıl soru şu: Samuel de onu görebilmek için bir yetenek kullandı mı?

"Biri bir şey *yapsın*," diye bağırır Isabel.

Deniz canavarı sıçrayıp uzun kuyruğunu havaya kaldırıyor ve Zai'yle birlikte onun direğinin tepesinde toplanırken ayaklarına dolanıyor.

Silahı olan benim, yani sanırım bu ben oluyorum. "Onları yakalamaya çalışacağım," diyorum yanımdakilere, ama kimsenin umursadığından emin değilim. Diğer şampiyonlar mağaranın etrafını boydan boya saran çıkıntıya dağılmış durumda. "Biri şu yumurtalara ne olduğunu ve onları nasıl durduracağımızı bulsun."

Engebeli kayaların üzerinden mağaranın uzunluğu boyunca koşuyorum, dalgalar kalçalarıma çarpıyor ve Isabel ve Zai'ye en yakın uca doğru dönerken her birkaç adımda bir beni tökezletiyor. O canavarları yüzerek geçmemin imkanı yok. Ama en azından çıkıntıya gelemezler-

"Geri çekilin!" diye bağırıyor biri.

Canavarların en büyüğü neredeyse tamamen sudan çıkıp kayaların üzerine fırlıyor ve sırasıyla Afrodit ve Hera'nın şampiyonları Jackie ve Amir'i ıskalıyor. Yaratık bir tıslamayla geriye doğru kayarak tekrar suya düşer. Lanet olsun. Diğer büyük yaratık hâlâ Isabel ve Zai'nin etrafında dönüyor, bu da demek oluyor ki bu şeyler yumurtadan *çıkıp hızla* büyüyorlar. Ve biraz daha büyüdüklerinde, bize de ulaşabilirler. Uzun süre güvende değiliz.

Onları öldürmenin bir yolunu bulmalıyız. Baltam işe yarar mı? Nasıl yeterince yaklaşabilirim ve böyle bir canavarı durdurmak için neresini kesebilirim?

"Lanet olsun," diye mırıldandım. Çünkü bir fikrim var ama bu kadar erken kullanmak zorunda kalmak berbat.

Samuel durduğum yere doğru ilerliyor ki bu iyi bir şey. Planım işe yarayacaksa ona ihtiyacım olacak.

"Beni hızlıca çıkarmaya hazır ol," diyorum ona. Beni zaten bir kez kurtardı, bu yüzden ona güveneceğim. Kayaların en ucuna gidip dizlerimi göğsüme çekerek çömeliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Isabel bağırıyor.

Eğer yapabilirsem, o şeyler fark etmeden suya kayacağım. "Bize yardım edebilecek bir yeteneğim var ama bana toprak lazım!"

"Kir mi?" diye ciyaklıyor.

Çıkıntının daha aşağısında, Trinica beni yakalamak için kollarını çırpıyor.

dikkat. "Onları buradan görebiliyorum," diye sesleniyor. "Benim sayımıma göre git."

Ben de aşağı bakmak yerine Trinica'ya bakıyorum, yüzünde niyetli bir ifadeyle suyu inceliyor. Ebeveynim olacak yaşta ve baskı altında soğukkanlı bir kafa yapısına sahip. Bir elini kaldırıyor, üç yaratığı takip ederken başını çeviriyor. "Gidin!"

Elimden geldiğince nazikçe ve ses çıkarmadan suya giriyorum, sonra aşağıya eğilip hızla dibe doğru yüzüyorum. Kaya duvarı boyunca hissediyorum, basınç kulaklarıma acı veriyor, ama devam ediyorum
-Tanrılara şükür, bir kum parçasına çarptım. Onları sakladığım bölmenin fermuarını açarak Boone'un ejderha dişlerinden birkaçını çıkarıyorum.

Sanırım kafamın içinde Hades'in *"Daha hızlı Lyra*" diye bağırdığını duyuyorum.

Üç dişimi kuma sokup gömüyorum, sonra yüzüyorum, yüzeye çıktığımda nefes nefese kalıyorum. Halüsinasyon görüp görmediğimi anlamaya vaktim yok. Bu daha sonra olacak.

"Kemikleri gördüğünüzde suya atlayın ve Samuel'e doğru yüzün, o sizi çıkaracaktır," diye bağırıyorum Zai ve Isabel'e.

"Bones mu? Onda bir sorun var," diyor Zai Isabel'e.

"Hepimiz buradan canlı çıktıktan sonra ona söyleyebilirsin," diye tersliyor Isabel. "Kayalara geri dön," diye bağırıyor bana.

Bağırarak yapılan uyarıları duyabilmek için başımı suyun dışında tutarak harekete geçiyorum. Her an kemik askerlerim filizlenebilir. Her an.

Samuel'in eline uzanıyordum ki Meike "Arkanda!" diye bağırdı.

Bana mı yoksa diğerlerine mi bağırıyor bilmiyorum ama bunu anlamak için omzumun üzerinden bakmam yeterli. Sudan siyah-kırmızı yosun yapraklı bir sırt çıkıyor, bir yılan gibi ileri geri kıvrılıyor ve doğrudan bana doğru yüzüyor.

Samuel'den uzaklaşarak suyun altına iniyorum, silahımı hazırlarken gözlerimin yanmasını görmezden geliyorum. Bugün yenmeyeceğim, lanet olsun. İlk işçiliğimde olmaz.

Canavar bana doğru yaklaşıyor, suyun içinde hızla ilerliyor. Umutsuzca zayıf noktasını arıyorum, ince vücudunu yaprak gibi uzantılarla yaracak bir yer. Eğer bunu yanlış yaparsam, onu kızdıracağım.

Şansım varsa.

Çenesi geniş bir şekilde ileri fırladığında, yana doğru hamle yapıyorum ve bir

farklı bir yol. Ani bir kararla, canavarı kesmek yerine, kollarımı onun ince, kaygan vücuduna doladım ve onu bir at gibi sürdüm.

O şey elimde çılgına dönüyor, çırpınıyor ve taklalar atıyor. Sudan dışarı sıçramaya çalışıyor ve ben yüzeye çıkarken bir nefes alabiliyorum. Canavar ve ben tekrar aşağı indiğimizde, elimden kurtulmaya çalışmak yerine bana saldırıyor, beni ısırmak için değil ama kel vücudunu bir yılan gibi etrafıma sarmak için, o kadar hızlı ki neredeyse kollarımı sıkıştırıyor, ama bir tanesini çıkarmayı başarıyorum.

Bu şey beni suyun derinliklerine çekerken eziyor, daha sıkı, daha sıkı ve daha sıkı sıkıyor. Önce beni boğmazsa, un ufak edecek. Gövdesini bıçaklayıp duruyorum ama işe yaramıyor. Onu durduracak kadar hayati bir şeye vuramıyorum.

Birdenbire beyaz bir bıçak suyu yararak canavarın kafasının tepesine iniyor. Hemen gevşiyor.

29

Ejderha Dişleri

İskelet bir askere bakıyorum, kalkanı, kılıcı ve her şeyi bembeyaz kemikten yapılmış, ama bacakları yerine denizkızı gibi bir kuyruğu var. Doğduğu ortama adapte mi olmuş? Bu da bir bonus.

Deniz canavarının yapraklı kısımları yüzünden daha da zorlaşan sarmallarından sıyrılmayı başardığımda ciğerlerim patlamak üzereydi. Mümkün olduğunca çabuk yüzeye çıkmaya çalışmak için kayaları itiyorum. Vücudum nefes almak için çaresizce çığlık atıyor ama yüzeye ulaşamadım. Ulaşamıyorum. Samuel elimi tutup beni dışarı sürüklerken tuzlu suyu içime çekiyorum.

Karnımın üzerine düşüyorum, öksürüyorum ve sıçrıyorum. Ciğerlerimdeki suyu vücudumdan atmam çok uzun sürüyor. Her nefes alışım o kadar acı veriyor ki kan öksürmeye başlamayı bekliyorum.

"Bunlar da ne?" diye bağırıyor diğer uçtaki biri. Neye baktıklarını çok iyi biliyorum. Üç tane. Bu kadar ejderha dişi kullandım.

"Deniz canavarlarını öldürün!" Kemikten yapılmış askerlere emrediyorum.

Hepimiz dehşet içinde izlerken su, yaratıkların yaratıklara karşı savaşıyla patlıyor. "Isabel, Zai, yüzün!" Samuel bağırıyor.

İkisi de direkten atlayıp bize doğru geliyorlar ve Samuel onları teker teker dışarı çıkarıyor. Isabel yanımdaki kayaların üzerine düşüyor.

"Kanaman var." Bacağına daha yakından bakmak için doğruluyorum. Baldırında kan sızan iki sıra sivri kesik var. Deniz canavarı o direğin üzerindeyken bir ısırık almış olmalı.

Isabel tişörtünü kafasına geçirip onu spor sütyeniyle bırakıyor ve yaranın etrafına bağlıyor.

"Zai senin çok fazla risk aldığını düşünüyor," diyor bana, "ben de aynı fikirdeyim." Sonra başını kaldırıp sırıtıyor. "Ama ben risk alanları severim."

Ben de ona sırıtmak istiyorum ama bir an yaşamakla meşgulüm. "Bulduk!"

Erkek şampiyonlardan biri, Rima ve Amir ile birlikte oyulmuş uyarı sözcüklerinin üzerindeki kayalıklarda duruyor. Diego, sanırım adı. Yaşlı, belki kırk yaşlarında, kısa boylu değil ama uzun da değil, sırım gibi bir yapısı var, sarkık, gümüş rengi saçları ve onu bir fener gibi aydınlatan içten bir gülümsemesi var. Demeter'in şampiyonu ve eşofmanı bordo renkli, bu da onun erdeminin Akıl değil Kalp olduğu anlamına geliyor. İlginç.

Rima'yı göremiyorum ama Kalp şampiyonu onu omzundan alkışlarken neredeyse çocuksu bir gururla sırıtan Amir'in kibri ortadan kalkmış gibi görünüyor. İki adam sırılsıklam olmuş gömleklerini ve pantolonlarını çıkarıp kalan yumurtaların üzerine örttüler ve onları tamamen kapattılar. Amir'in iç çamaşırları sırık gibi, hala büyümekte olan formuna yapışıyor ve Hera'nın çocuk şampiyonu bu dövüş için çok küçük görünüyor. Diego'nun kendini gençle bir zamanlar ölümcül olan suların arasında konumlandırışından onun da bunu gördüğünü anlayabiliyorum. Çok babacan, diye not ediyorum ve şampiyon arkadaşlarımın geride bıraktıkları ailelerini ilk kez merak etmiyorum.

Zai yanımda, "Havaya çarptıklarında yumurtadan çıkmış olmalılar," diyor. Klinik olarak.

Sanki bu yeni keşfettiği çok ilginç bir bilimsel gerçekmiş gibi.

Tam o sırada su aniden sessizleşiyor. Hepimiz derinlere bakarken sadece okyanusun doğal yuvarlanışı yüzeyi rahatsız ediyor. "Öldüler mi?" Meike soruyor.

"Tanrılar, umarım öyledir," diye mırıldanıyor Jackie.

Bir takırtı ve sıçramayla iskeletlerimden biri sudan çıkıyor ve kemikli kuyruğuyla kendini destekliyor. Beni selamlıyor ve hemen ardından parçalanıyor, kemikleri dağılıyor ve mağaranın d i b i n e batıyor, şüphesiz diğer iki iskeletle birlikte.

"Hepsi gitmiş." Kayaların üzerine çöküp sırtüstü yuvarlanıyorum ve başımın üzerindeki geometrik şekillere bakıyorum. Saf bir rahatlama hissiyle sırıtıyorum. "Bir İşçi öldü."

Benden bir kahkaha kaçıyor. Birkaç kişinin daha benzer sesler çıkardığını duyuyorum; rahatlama, şok ve kalıcı dehşet arasında bir yerde -gerçeklik devreye giriyor.

Bir tanesini atlattık. Kimse ölmeden.

Yanımda, Isabel aniden çığlık atıyor, öyle bir acı çığlığı ki tüm mağarayı üzerimize yıkmamasına şaşırıyorum. Bacağındaki kanlı gömleği çılgınca çözdüğünü görmek için başımı kaldırıyorum.

Sadece dişlerin battığı yerde yaralar yerine delikler vardı. Bacağındaki delikler kül gibi kararmış ve biz tiksintiyle izlerken daha da derinleşip genişliyor, onu canlı canlı yiyormuş gibi yayılıyor.

"Ona yardım edin!" diye bağırıyor biri.

Isabel kıvranıyor ve çığlık atıyor, sanki bunu durdurabilecekmiş gibi bacağının üst kısmına tutunuyor, ama ısırık etini çok hızlı tüketiyor, şimdi dizine kadar sürünüyor. Yeleğimin ceplerinden birinden ince, sarmal bir ip çıkarıyorum ve yanmanın ya da bu her neyse, daha yukarı çıkmasını engellemek için turnike gibi bacağının etrafına bağlıyorum, ama kömürleşmiş et sanki orada değilmiş gibi bağın yanından geçiyor.

Isabel kayanın üzerinde yükseliyor, korkunç çığlıkları mağarada yankılanıyor ve sanırım benim içim de onunla birlikte kanıyor, sanki her çığlık beni pençeleriyle parçalıyor. Hiç bu kadar korkunç bir ses duymamıştım. Elini elime alarak yaklaşıyorum. Tek yapabildiğim bu.

Bana bakıyor ve gözlerindeki sadece acı ya da korku değil... aynı zamanda bilgi. Öleceğini *biliyor* ve kimsenin ona yardım etmek için yapabileceği bir şey yok.

"Ben buradayım." Başka ne diyebilirim ki?

Sonra Isabel hem çığlık hem de inilti gibi uzun bir nefes alır ve gözleri kafasının içinde geri döner ve şüphesiz acıdan bayılır. Ama vücudu hala travma içinde, göğsü yükseliyor

ve hızla düşüyor, onunla savaşmaya çalışırken uzuvları seğiriyor. Şimdiye kadar kömürleşme beline kadar ulaşmıştı. Tek yapabildiğimiz, kömür karası dudaklarından çıkan ölüm çıngırağı ile korkunç bir şekilde hareketsiz kalana, artık nefes almayana kadar geri kalanını tüketirken çaresiz ve felç olmuş bir şekilde izlemek.

Artık acı çekmiyor.

Filmlerdeki ev yangınlarından çıkarılan cesetlere benziyor - tanınmayacak kadar yanmış etten bir ceset. Filmlerin taklit edemediği şey ise kokusu. Hâlâ elini tuttuğumu fark ediyorum ve kalıntılarını kıyafetlerime sürmeden önce nazikçe bırakıyorum.

Samuel tişörtünü çıkarıp kızın üzerini örtebildiği kadar örtüyor, sonra elini omzuma koyuyor ve dokunuşuyla irkiliyorum. "O gitti."

Bu mümkün görünmüyor. Az önce buradaydı. O sadece-

"Tebrikler!" Zeus'un sesi gökyüzünden gürlüyor.

Zeus, Poseidon değil. Okyanus tanrısı muhtemelen kendi şampiyonunu ve dolayısıyla kendisini yarışmadan eleyen bir meydan okuma tasarladığı için kendine kızgındır. Güzel. Umarım başarısızlıktan boğulur.

"İlk emeğinizi tamamladınız şampiyonlar." Tanrı'nın sözleri etrafımızda yankılanıyor. "Aferin."

Hepimiz değil, sik kafalı. Isabel'den geriye kalanlara bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Ve bugünün yarışmasının galibi... Demeter'in şampiyonu Diego Perez, yumurtadan çıkma nedenini tespit etti ve onu durdurdu."

Tanrı duraklıyor, muhtemelen alkışlamamız için bize bir şans veriyor. Midem bulanıyor.

"Diego, bugünkü galibiyetin için bir nimet kazandın. Gyges'in Yüzüğü."

Belli belirsiz, mağarada bir ışık kıvılcımı fark ediyorum ama Diego'nun kan ödülünü kabul ettiğini görmek için dönüp bakmıyorum.

Zeus'un ses tonu yardımsever. "Bu büyülü obje, kullanıcısına istediği zaman görünmezlik gücü verir."

Görünmezlik Dex'e çok iyi gelmişti.

"Devam et şampiyon," diyor Zeus.

Sonunda başımı kaldırıp bakıyorum ve Diego'nun şu sözlerin üzerinde durduğunu görüyorum

kayalara oyulmuş bir uyarı. Başparmağım kalınlığında altın bir yüzük önünde havada asılı duruyor. Kıpırdamıyor, onun yerine Isabel'in kısmen örtülü bir şekilde yanımda yattığı yere doğru bakıyor.

"Al onu," diye onu cesaretlendiriyor Zeus. "O senin."

30
Hades Öfkelendiğinde

Kaybolmanın ve yeni bir yerde tekrar kaybolmanın getirdiği fokurdama hissi beni mağarada Isabel'in cesedinin yanında oturduğum yerden siyah mermer bir zemine götürüyor, hala ıslak ve perişan bir halde. Görüş alanımda iki çizmeli ayak beliriyor. Eğer ayaklar kızgın olabiliyorsa, bunlar kızgındır.

"Ne düşünüyordun Lyra?" Hades bana hırlıyor. Hayır, homurdanmıyor... Yeni yılda sokaktaki havai fişekler gibi patlıyor.

Yaşadığım onca şeyden sonra ihtiyacım olan son şey bana bağırılması. Neye kızdı ki zaten? Kazanmadım ama ölmedim de.

"Ejderha dişi mi?" diye gürledi. Oh.

Ejderha dişlerinden bahsetmesi bana kafamın içinde onun sesini duyduğumu hatırlattı.

Ama sormuyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Nereden buldun-" Hades sözünü keser. Sonra, eğer bir şey varsa,

sesi daha da kısılır. "Eşyalarını sana getiren hırsız. Onları sana o verdi."

Bana yardım ettiği için Boone'un başını belaya sokmayacağım. "Baltayı da sana o mu verdi?"

Bunun üzerine bakışlarımı yukarı kaldırdım. "I-"

Birdenbire Hades başka bir balta ortaya çıkarıyor; tıpkı benimkine benzeyen bir balta.

"Eşleştirilmiş bir çift," diyor. "Titanları Tartarus'a hapsettikten sonra Odin bunları Cronos'un en büyük oğluna hediye etti."

Demek sapındaki sembol buymuş - Zeus olduğunu sanıyordum ama Odin'miş. Bahse girerim Zeus, o sırada Tanrıların Kralı olduğu için Hades'e tercih edilmekten hoşlanmıştır.

"Yaklaşık on ölümlü yıl önce, bir tanesini kaybettiğimi sanıyordum." Hâlâ elimde tuttuğum baltaya sivri bir bakış atıyor. "Sanırım öyle değil."

Gözlerim acı verici bir şekilde açılıyor. "Birden ortaya çıktı ve ondan kurtulmama izin vermedi," diyorum.

Baltasını tekrar takmaya başladığı deri kayışların halkalarından birine geçiriyor. "Neden sende olduğu umurumda değil. Onu tanrıların önünde kullandın."

"Onun sadece bir sustalı olduğunu düşünecekler."

"Seni temin ederim, ne olduğunu çok iyi biliyorlar," diye tersliyor. "Bu da iki yadigâr eder ve ikisi de bana ait değil. Lanet olsun, Lyra. İncilerle zaten zorluyorduk."

O anda aklımdan geçen son endişe buydu. "Pota'da kendi emanetlerimi getirmekle ilgili bir kural yok," diyorum sessizce. "Daemonlara onları nereden aldığımı söyle yeter."

Söylediğim yanlış bir şeydi, şimdi sessizliğinin beni nasıl kızdırdığına bakılırsa.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye mırıldanıyor sonunda. Hiçbir şey ama.

"Gülümsemedim," diye belirtiyorum.

"Bugün sadece iki şampiyon daha yeteneklerini kullandı. Biri hayatta kalmak için, diğeri de Emek'i *kazanmak* için."

Kaşlarımı çatıyorum. "Diego yeteneğini kazanmak için mi kullandı?"

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye hırlıyor Hades nefesinin altından. "Sence o parıltı neydi?"

Parıltı mı? Ne parıltısı? "O kısmı kaçırdım. Ölmemeye çalışmakla çok meşguldüm."

"Onun hediyesi Kahramanlık Halesi. Ona dört erdemde de üstünlük sağlıyor: Akıl, Yürek, Cesaret ve Güç. Sorun üzerinde çalışırken başının üzerinde belirdi."

Lanet olsun. "Bu hediye onu yenilmez yapacak."

"Asıl sorman *gereken* şey"- gürlemeye geri döndü-"neden diğer şampiyonlardan hiçbirinin yeteneklerini kullanabilecekken kullanmadığı."

Haklı. Haklı ama bununla başa çıkamıyorum.

Soğuk zemine uzanmak için geri çekiliyorum ve bir kolumu gözlerimin üzerine atıyorum. Belli belirsiz, yine Hades'in Olimpos'taki evinde olduğumuzu anlıyorum. Sadece umursayacak enerjim yok.

"Kestiriyor musun lan sen?" Tepemde belirdiğini hissediyorum. Gözlerimi açmıyorum. "Bana bir dakika izin verir misin?"

Odaya yerleşen uğursuz sessizlik, ben burada yattıkça dişlerini ve pençelerini büyütüyor. Sonunda beni uyuşukluk halinde tutan yorgunluk, şok ve kederin içine işliyor.

Yumuşak bir nefes üflüyorum. "Biri seni en son ne zaman bekletti?"

"Ben. Beklemiyorum. Beklemiyorum." Her kelimenin sonunda sanki sesleri ısırıyormuş gibi kırpıyor.

Ve şu anda bir pislik gibi davranmasının sebebi ne bilmiyorum. -belki de kibirli bencilliği, "Ben her şeye gücü yeten bir tanrıyım" düşüncesi- ama içimden bir kahkaha patlıyor. Muhtemelen onun için olduğu kadar benim için de sürpriz olan ve yükselen öfkesinin sessizliği tarafından yutulan ani bir ses.

Ama şimdi mührü kırdığım için duramıyorum. İçimden kahkahalar dökülüyor, şiddetli ve gergin. Doğrulmayı başardım ama ciddiydim. Duramıyorum.

Hades'in önümde diz çöküp kaşlarını çatmasına neden olacak kadar uzun sürüyor. "Lyra?"

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken başımı sallıyorum; yüzüm ve karnım, beni hâlâ pençesinde tutan travmatik şamatadan dolayı ağrımaya başlıyor.

Yüz hatlarından hayal kırıklığı geçiyor, mükemmel dudaklarını ince bir çizgi haline gelene kadar sıkıca kenetliyor. "Lyra, kes şunu."

Sonra Hades beni omuzlarımdan yakalıyor. Bana dokunduğu anda kahkahalar kesiliyor, aniden kesiliyor ve ben ona bakıyorum.

Ve her şey yüzüme çarpıyor.

Ağlamayacağıma dair kendime söz verdim. Ağlamak yok, lanet olsun. Duygularımı zapt etmek için her şeyimi harcıyorum. Sanki hissetmemek için kendimi uyuşmaya zorluyorum. Hades'e baktığımı biliyorum ama onu gerçekten görmüyorum, içime odaklanmış durumdayım. Felix'in önünde böyle bir şey yapmış olsaydım, bana kendimi toparlamamı söyler, hatta belki de beni şok etmek için tokatlardı.

Ayağa kalkmalıyım. Gidip üzerimi değiştirmeli ve sonraki adımlarımı düşünmeliydim. Böyle bir zayıflık göstermemeliydim. Kimseye göstermemeliyim.

Özellikle de Hades'e.

Bu yüzden sessizce yanımda yere oturduğunda, bacakları diğer yöne dönük ve bana doğru, ıslak giysilerimin arasından sıcaklığını hissedecek kadar yakın olduğunda, bununla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum. Tam olarak ağlamak için bir omuz değil ama sessiz bir destek.

Bağırmasına, gitmesine, suçlamasına, hatta bir şeyler fırlatmasına katlanabilirdim.

Ama sanki ölümlülerin anlayışının bir zerresi bile, küçücük bir kırıntısı bile, yıllar boyunca etrafımda inşa ettiğim duygusal kalede bir delik açıyor ve gözyaşları bir şekilde kaçıyor. Onları durdurmaya çalışarak dudağımı sertçe ısırıyorum.

Ve Hades olabilecek en kötü şeyi yapıyor, yumuşuyor.

Bir eliyle yüzümü kavrıyor, başparmağı kanayan dudağımın üzerinde hafifçe kayıyor. Gözleri keskin çelikten cıva girdabına dönüşüyor ve onlarda gördüğüm şey... anlayış. "Yapma bunu."

Boğazımı tıkayan yumrunun etrafında konuşamıyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum.

"İyi olacaksın. Söz veriyorum."

En son ne zaman birinin bana böyle bir şey söylediğini hatırlamıyorum ve bu beni çok etkiliyor. Sonra başımı sallıyorum çünkü mesele bu değil. Benimle ilgili değil. Hem de hiç. Böyle bir şey olmamalıydı. Isabel bunu hak etmemişti. "I..." Sertçe yutkunmak zorunda kaldım. "Ben onun elini tutarken..." Onu çok az tanıyordum ama bunun peşini bırakacak gibi görünmüyorum. "Çok acı çekiyordu."

Çok fazla acı.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor ve kaçan gözyaşlarını başparmağının ucuyla siliyor. "Biliyorum."

Isabel'in yüzünün görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum - panik, çığlık çığlığa bağırırken dehşete düşmüş gözlerindeki öleceğine dair akıldan çıkmayan kesinlik. "Bırakmadım. Hatta... ne zaman-"

Bunu söyleyemem. Yüksek sesle olmaz. Bu her şeyi daha da gerçek kılacak, daha da kötüleştirecek, zihnimde pekiştirecek.

"Gördüm," diyor. Sesinin alçak gürültüsü etrafımı sarıyor ve bu sesle ilgili yatıştırıcı bir şey nihayet nüfuz ediyor gibi görünüyor ve göğsümdeki gerginlik biraz hafifliyor.

Elimi bileğine doluyorum ve teslim oluyorum, dokunuşuna yaslanıyorum, gözlerimi kapatıyorum, nefes alıp verişini dinliyorum, kendi nefesimi sese, ona göre ayarlamaya çalışıyorum. Bu yardımcı oluyor.

Onunla birlikte olmak.

Onun rahatlığı. Onun kararlılığı.

Dokunuşu. Ölüm Tanrısı'nın dokunuşu.

Ne düşünüyorum ben?

Gözlerimi açtığımda onun beni izlediğini görüyorum.

Hades parmağını çenemin altına koyarak ona bakmamı sağlıyor. "Ona Yeraltı Dünyası'nda bakacağıma söz verirsem - Elysium'da güzel bir yer verirsem - bu yardımcı olur mu?"

31

Düşmanını Tanımak

Nerede oturduğumuzun ve nasıl dokunduğumuzun farkına varmamın hemen ardından, gariplik içime işlerken dönen tunç grisi gözlere bakıyorum. Vücudumun her bir parçasını yavaşça sertleştiriyor, dokunduğumuz her yerin aşırı farkında olana kadar merkezimden dışarı doğru ilerliyor. Daha da yaklaşmak, ona doğru bastırmak istiyorum.

Yirmi üç yaşındayım ve hiçbir zaman bir erkeğin kollarına sarılmadığım şu anki kadar açık olmamıştı. Asla. Aptalca bir şey yapmadan önce kendimi bu durumdan kurtarmalıyım. Kucağına oturmak, başımı omzuna yaslamak ve sadece bana sarılmasını istemek gibi.

"Lyra?" Teklifine bir cevap istiyor.

İşleme koyamıyorum. Beynimdeki kablolar kısa devre yaptı ve garip bir şekilde, düşünebildiğim tek rastgele şey... "Lanetimden etkileniyor musun?"

Tereddüt ediyor. Ve ben cevabımı aldım. Benim için gerçek ya da kalıcı bir şey hissedemez. Kimse hissedemez.

"Sana ihtiyacım var," diyor sonunda.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, bunun bana bir şey hissettirmesine izin vermemeye ve gerçeğe odaklanmaya çalışıyorum. "Doğru. Kazanmak için bana ihtiyacın var ve bunu yapmak için de benim çalışmama ihtiyacın var."

Bir keresinde inin tünellerinin girişinde küçük bir köpek bulmuştum. Rehinelerin evcil hayvan beslemesine izin verilmiyordu, ben de onu en yakın hayvan barınağına götürdüm. Onu orada bıraktığımda bana attığı bakış... Hades bana bir an için bunu hatırlatıyor. Bir tür kayıp acısı.

Göz açıp kapayıncaya kadar bir can sıkıntısı maskesi altında kayboluyor, o kadar hızlı ki elini yüzümden çekerken ne gördüğümü sorguluyorum.

"Buna inanmak seni daha iyi hissettirecekse, devam et," diyor. "Teklifimi kabul edecek misin, etmeyecek misin?"

Isabel'e yardım etmek için.

Aman Tanrım. Burada sadece olanları düşünmem gerekirken ona sarılmayı düşünüyorum. Şu anda her yerdeyim. Kontrolden çıktım.

"Evet." Sonraki kelimelerim sert, suçlayıcı bir fısıltıyla çıktı. "Kimse bu şekilde ölmeyi hak etmiyor."

Gözlerimi arıyor. "Hayır."

"Bu İşler berbat." "Biliyorum."

"Biz tek kullanımlık değiliz," diyorum ona, öfkem son umutsuzluğumu da yakıp yok ediyor. "Ölümlüler. Siz tanrılar bizimle oyuncak gibi oynuyorsunuz."

Hades neredeyse benim hissettiğim kadar ağır bir iç geçiriyor. "Diğerleri öyle çünkü onlar için ölümlüler gelip geçicidir. Blips. Bir ölümlünün bakış açısından bir kelebeğin ömrünü düşünürseniz, sizinkine kıyasla çok kısa..." Omuz silkiyor. "Siz onu güzel ama lanetli bir şey olarak görüyorsunuz, buraya gelmiş ve sonra bağlanamayacak kadar hızlı gitmiş."

"Ama biz de o güzel şeyi çizmelerimizin altında ezmekten zevk almıyoruz."

Hades kendini ya da diğer tanrıları savunmuyor ve ben de bakışlarımı kaldırıp yüzünü, bana attığı bakışın ardında ne olduğunu inceliyorum. "Diğerlerinin yaptığını söylemiştin," diyorum yavaşça.

Kaşları yukarı doğru seğiriyor. "Yani?"

"Ölümlüler hakkında böyle düşünmüyor musun?"

"Hayır."

"Neden?"

O kayıp ifade geri döndü. "Çünkü sonunda hepsi bana geliyor." Bu dokuz kelime o kadar ağır ki, onu nasıl ezmediklerini bilmiyorum.

İlk kez Yeraltı Dünyası Kralı'nın tam da böyle biri olduğunu anlıyorum. Bir *kral*. Yunan tanrılarına inanan ve öldükten sonra onun diyarına gelen her ruhun hükümdarı. Bu ruhların yaşadığı hayatları cezalandırması ve ödüllendirmesi gereken bir hükümdar. Sevdikleri biri öldüğünde ölümlü dünyada geride kalan insanların kalp kırıklığını bilmesi gereken bir hükümdar, çünkü eninde sonunda o ruhları da görecek.

"Biz senin için kelebek değiliz," diye fısıldıyorum. "Biz sonsuzluğuz."

Gözleri kısa süreliğine vahşi bir şeyle parlıyor ama konuşmuyor.

Bunu düşünürken kaşlarım birbirine çarpıyor ve başımı sallıyorum. "Ama hiç umurunda değilmiş gibi beni Pota'ya girmeye zorladın-"

"Crucible'da hayatta kalabilecek kadar güçlü olduğuna inanıyordum. Başka sebepler de var ama böyle düşündüm." Yüzünü buruşturuyor. Hades gerçekten de irkilir. "Yine de o sert kabuğun altında bu kadar yumuşak bir kalbin olduğunu fark etmemiştim. Özür dilerim."

Ona bakıyorum.

"Ne?" diye soruyor.

"Özür diledin." İçimden bir şaşkınlık geçiyor. "Tanrıların bunu yapabileceğini bilmiyordum."

Ağzı bir tarafa doğru kıvrılıyor ve oradaki gamzenin bir ipucu parlıyor. "Aklını kaçırmana izin verme yıldızım."

"Doğru." Bu sevecenlik, içimden bir parçanın, belki de birazcık da olsa rahatsız etmeyi önemsiyordur diye düşünmesine neden oluyor, belli belirsiz, suçlu bir şekilde de olsa.

Bu konuda ne hissedeceğimden emin değilim. Onu duygusuz, bencil, hatta ne pahasına olursa olsun oyun oynayan kötü niyetli bir tanrı olarak düşünmek daha kolay. Özellikle de benimle.

"Bana gerçekten kızgındın," diye fısıldadım. Yeraltı Dünyası'nın hangi çukurundan geldi bu?

Hades başını sallar. "Ben..." Bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Hayal kırıklığına uğradım.

Gerçekten kızdığımda bunu anlayacaksın."

Yapmamayı tercih ederim. "Isabel'in ölümden sonraki hayatını gerçekten güzelleştirebilir misin?" "Evet."

Çenem sinir bozucu bir şekilde sallanıyor. "Bunun için teşekkür ederim."

Kısa bir tereddütten sonra başıyla onaylıyor. Sonra ikimizi de ayağa kaldırıyor ve beni ondan biraz uzağa yerleştiriyor. Sırılsıklam giysilerimin verdiği rahatsızlık sonunda içime işliyor ve titreyerek gömleğimi çekiştiriyorum.

Aşağıya, üzerime bakıyor ve bakışlarının ardından gelen dikenleri hissetmemeye çalışıyorum. Çırpınışlarımın farkında olmayan Hades parmaklarını şıklatıyor. Şimdi ikimiz de kuru giysiler içindeyiz ve ben de duş almış olabilirim, çok temizim, kısa saçlarım da kuru olmasına rağmen. Ben de onun gibi kot pantolon giyiyorum ve kolları kıvrılmış özel dikim beyaz bir düğmeli bluzun üzerine taktik yeleğimi giyiyorum. Bu kullanışlı numaranın her gün ne kadar zaman kazandıracağını bir düşünün.

"Küvette bir kez daha ıslanmayı dört gözle bekliyordum," diye homurdanıyorum ondan çok kendime.

Hades bunu hiç düşünmemiş gibi omuz silkiyor. "Orada öylece yuvarlanıp ağlayacaktın."

"Hayır. Ben öyle biri değilim." Gerçi buraya geldiğimden beri verdiğim tepkiler de öyle değil. Utanç yanaklarımı ısıtıyor.

Ondan başka bir yere bakmamaya çalışarak odaya göz gezdiriyorum. Daha dün beni öptüğü odaya... Birdenbire gözümde canlandırabildiğim tek şey bu oluyor. Hissedebildiğim tek şey. Dudakları benimkilerin üzerinde.

Ölüm tanrısını öpmeyi düşünmeyi bırak Lyra.

"Hey." Sesi yine yumuşak, zorlayıcı ama aynı zamanda sert. "Yapma bunu. Kendine ağlayamayacağını söyleme."

Neredeyse gülecektim. Keşke o anda kendime gerçekten ne söylediğimi bilseydi. Tanrılara şükür ki bilmiyor.

"Ben böyle biri olmak için yaratıldım." Bir elimi saçlarımda gezdirerek tekrar başka tarafa bakıyorum. "Peki... sırada ne var?"

"İlk olarak, burada kendini evinde hissedeceksin."

Kendime engel olamıyorum. Kalçamı sallayarak, "O zaman seni kovsam iyi olacak. Ziyaretçi kabul etmekten nefret ediyorum."

Bir kıkırdama bile yok. "Bitti mi?"

Başımı eğiyorum. "Kendim olabileceğimi söylemiştin."

Bunu görmezden gelerek beni takip etmem için işaret ediyor ve ben de ediyorum.

Kapıdan geçip Olympus'taki evinin geri kalanına giriyoruz; siyahlar ve kırmızılardan oluşan evin orasında burasında altın rengi süslemeler var. Burada da fotoğraf olmadığını fark ettim, tıpkı çatı katı gibi. Ama yine de bende hiç yok. Adayların fotoğraf ya da video çekmelerine izin verilmiyor. Yakalanırsak var olduğumuzu kanıtlayamayız.

Beni dışarı, evinin ortasındaki çiçekli saksı bitkileri, fıskiyeler ve akşamın puslu pembe ışığıyla dolu avluya götürüyor. Hiç durmuyor, tanrıların evi olan ihtişama bakan Arnavut kaldırımlı bir sokağa açılan bir kapıdan geçiyor.

İkinci seferde de aynı şekilde büyüleyici. Belki daha da fazla, çünkü gökyüzü koyu lavantaya dönüyor, güneşin batmaya başladığı yerlerde parlak turuncuya karışıyor ve renkler, içten içe aydınlanan binaların beyazlarından yansıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Daha sabahtı."

Poseidon'un yarışması ilk iş olarak

başladı.

"Oradan çok uzaktayız, yıldızım."

Doğru ya. Burası büyük bir dünya ve bazen bu gerçeğin bana hatırlatılması gerekiyor.

"Gitmem gerek." Hades sokağa açılan kapıyı işaret ediyor. "Ben burada değilken buradan geçemezsin. Anladın mı?"

"Um..." İki kez baktım. "Ne? Nereye gidiyorsun?"

Kirpiklerinin altından beni izliyor. "Ciddiyim Lyra. Bir sonraki işçi yarın."

Yarın mı? Lanet olsun. Ve beni bu gece burada öylece bırakacağını mı sanıyor? "Eğer yarın olacaksa, evinizde kıçımın üstünde oturmak yapmam gereken şey değil. Müttefiklere ihtiyacım var-"

"Hiç bulamayacaksın."

Kelimeler tam göğüs kafesime çarptı.

Tepkimi saklamaya çalışsam da, o yine de görüyor, çenesi geriliyor. Ama o da sözünü geri almıyor. "Burası tek başına güvenli değil."

Keyifli bir gezintiye çıkmayı düşündüğümü mü sanıyor? "Tanrılar bana dokunamaz."

Tehditkâr bir adım daha yaklaşıyor. "Sence onlar itmeyecekler mi?

Bu kuralın sınırları? Peki ya şampiyonlar? Onların böyle bir sınırlaması yok."

İşte bu yüzden bunu benimle yapmalıydı, lanet olsun. "Yapmak zorundayım."

"Hayır."

Ciddi ciddi baltamı suratına fırlatmayı düşünüyorum. "Burada öylece sinip bir sonraki İşçi Bayramı'nı canlı canlı yenmeden atlatmayı umamam."

Bir elini havada gezdiriyor. "Bu konuda inatçı olma Lyra."

İnatçı mı? Bunun böyle olduğunu mu düşünüyor?

Tarikat tarafından bu kadar genç yaşta terk edilince ve benim gibi bir laneti taşıyınca aceleyle büyümek zorunda kaldım. Kendi başımın çaresine baktım ve hep baktım çünkü başka kimse bakmayacaktı. Zeus'un tapınağına taş atmaya çalışmanın bile bir amacı vardı.

Kollarımı kavuşturup ona hançer gibi bakıyorum. Baltam yerine kelimeler savurdum. "Bugün yaşadıklarımdan sonra, en az bir müttefikim olmadan tüm bu Görevlerden sağ çıkamayacağımı biliyorum. Oturup senin geri dönmeni bekleyecek vaktim yok... Nereye gidiyorsun? Buna henüz cevap vermedin."

Çenesindeki kaslar bir sıkılıp bir açılıyor. "Yönetmem gereken bir Yeraltı Dünyası var."

"Delege ol," diye çıkışıyorum. "Bu çok önemli." "Isabel'inki gibi ruhlar önemli değil mi?"

Bir adım geri atıyorum, incinmişliğim öfkemle zehirli bir karışıma dönüşüyor. "Bunu kastetmediğimi biliyorsun."

Keskin bir nefes verip elini saçlarına götürüyor, saçlarını en seksi şekilde karıştırıyor ve ben bunu fark ettiğim için çok kızıyorum. "Bunu erteleyebilir misin?" diye soruyorum.

"Bu olmaz."

Bu tanrı için sonsuzluk olmak buraya kadarmış. Ben sadece başka bir kelebeğim. Başka bir Emek'ten tek başına geçmenin Yeraltı Dünyası'na tek yönlü bir bilet olduğunu göremiyor mu? Yoksa o kadar yalnız ki, bu onun için apaçık ortada değil mi? "Ben de yapamam."

Bana sertçe bakıyor. "Bu işin peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

"Sen bırakır mıydın?"

"Siktir," diye mırıldandı. "Peki." Sonra yüzüme baktı, gözleri bilenmiş bıçak gibi parlıyordu. "O lanet baltayı ve bir inciyi her zaman elinde tutacaksın. Hızlı olmaya çalışacağım."

Bu kadar yakından, irislerinin etrafındaki açık gümüş rengi görebiliyorum. "Tamam." Onun sert tonunu yankılıyorum.

Tereddüt ediyor, bakışları dudaklarıma düşüyor. İncilerden birini kullanmak zorunda kalırsam beni güvende tutmak için işaretinin hâlâ orada olup olmadığını mı kontrol ediyor? Aniden geri adım attığında içime dolan sıcaklık bir anda buza dönüşüyor.

...Ve sonra gitti.

Az önce durduğu boşluğa bakıyorum, gözlerime tam olarak inanamıyorum.

Başardı. Beni gerçekten terk etti.

Bu arada ben de cazibesizliğim, lanetim ve kimsenin Tanrıların Kralı olduğunu görmek istemediği Ölüm Tanrısı'na olan bağımla imkansızı başarmaya çalışıyorum. Hem de hiç.

Neden bu benim hayatım?

Haklı olduğumu, yarından önce müttefik bulma şansının kaçırılmayacak kadar önemli olduğunu bilerek kendimi kapıdan sokağa doğru itiyorum.

Serin esintide tenim karıncalanıyor. İyi türden değil. Her hareketimi izleyen gözler varmış gibi hissettiren türden.

32

En Güçlü Güç

Gitmeden önce Hades'e aramaya nereden başlayacağımı sormalıydım.

Yemyeşil peyzajın arasına serpiştirilmiş el değmemiş binalarla, akan nehirlerin birbirine bağladığı tepelere ve vadilere bakıyorum ve yarından sonra bu manzaranın tadını çıkarmak için bir daha burada olamayacağım gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum.

İçimi çekiyorum, bir inci çıkarıp parmak uçlarımın arasında yuvarlayarak amaçsızca yürüyorum.

Sonunda bir kavşağa varıyorum ve sağa dönmeye karar veriyorum. Hades'in evinin, caddenin aynı tarafında sıralanmış, hem önden hem de arkadan manzaralı on dört evden biri olduğu hemen anlaşılıyor. Diğer evlerin kime ait olduğuna dair on tahmin.

Her ev -ya da mega malikane, gerçekten- orada yaşayan tanrıyı, zırhlarının yansıttığı gibi yansıtıyor, neredeyse tek boyutlu. Poseidon'unki tamamen okyanus, Zeus'unki şimşek, Demeter'inki hasat ve benzerleri. Neyin tanrısı ya da tanrıçası olduklarına o kadar odaklanıyorlar ki başka bir şey olabileceklerini düşünmüyorlar mı?

Kendi başıma büyük tanrıların hiçbiriyle karşılaşmamayı tercih ederim, kurallar

ya da kural yok, bu yüzden o bina grubundan aceleyle çıkıyorum ve Poseidon'un parlak mavi sularıyla beslenen iki dağın vadileri arasında oluşan küçük bir gölün etrafından dolaşıyorum. İleride ve üstümde, binalar arazinin kenarları boyunca bana küçük bir dağ kasabasını düşündüren bir şekilde yerleştirilmiş ve ben de oraya gidiyorum.

Ta ki daha geniş bir arazinin yarısında, uzakta bir pegasus görene kadar.

Sadece bir tane değil, farklı renklerde bir *sürü*, her yerde canlı çiçeklerle karışık uzun otların olduğu bir alanda huzur içinde otluyor.

Yakındaki bir köprüyü geçip gürül gürül akan bir derenin üzerinde duruyorum. Köprünün korkuluklarına yaslanıp gül renkli bir pegasusa bakıyorum. Isabel'in başına gelenlerin sızısına rağmen, kısrak başını kaldırıp sanki ruhumun derinliklerini görüyormuş gibi bana bakınca kalbim yatışıyor. Yola yakın duruyor ve otlarken kanatlarını karıştırdığında tüylerinin birbirine sürtündüğünü duyabiliyorum.

Yalnız olmadığıma dair aldığım tek uyarı, koşan ayakların belirgin vuruşları. O ve pegasusun başını tekrar kaldırması.

Tam zamanında dönüyorum ve Dex'i görüyorum, yüzünün her çizgisinde öldürme niyeti yazılı, kahverengi gözleri yarıklara kadar daralmış, bana doğru fıçı gibi geliyor.

"Beni bir korkak gibi gösterdin," diye bağırıyor.

Taktik yeleğimin arkasından yadigârımı kapıp çıkarıyorum ve baltayı iki elimle tutup fırlatmak için başımın üzerine kaldırıyorum.

Bana bunu yaptırma.

"Şimdiden mi?" Eğlenen bir kadın sesiyle ikimiz de donup kalıyoruz.

Afrodit yaklaşırken silahımı yanıma indiriyorum. Dex'e bakıyor ve gülümsemesi sirenleri kıskandıracak cinsten. "İstemiyor musun-"

Ellerimi kulaklarıma götürürken baltamı düşürüyorum ve yere düşüyor, bu yüzden ona ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok ama Dex aniden rahatlıyor, kolları iki yanında gevşiyor, sonra dönüyor ve bana ikinci kez bakmadan uzaklaşıyor.

Ellerimi yavaşça indirip ona bakıyorum.

O da gülümsüyor, gözleri parlıyor. "Sanırım Hades seni uyardı?"

"Evet."

Dex'in geri çekilişini izlerken endişeli görünmüyor. "Zorbaların hayranı değilimdir."

"Ben de öyle," diyorum belli belirsiz, aramızdaki mesafeyi kapatırken. "Ona ne yaptırdın?"

Gülümsemesi gizemli bir hal alıyor. "*Çok* yaramaz bir şey değil."

Çok az insanın gördüğünü tahmin ettiğim Afrodit bu. Benim yaşımda görünüyor, yoga pantolonu ve sweatshirt giyiyor ve muhteşem siyah saçları dağınık bir topuzla başının üstünde toplanmış. Makyaj yok, süs yok, sadece tanrıçanın ham güzelliği - şairlere ve savaşlara ilham veren türden bir güzellik.

Uzanıp kutsal emanetimi alıyor ve ona uzun uzun bakıyor. "Hades değerli baltalarından birini mi verdi?"

"Hayır," diyorum temkinli bir şekilde.

Silahı bana uzatırken kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor. Yüz ifademden daha fazlasını söylemeyi düşünmediğimi anlamış olacak ki, "Bununla Dex'i gerçekten vurabilir miydin?" diye soruyor.

Baltayı alıyorum, ters çeviriyorum ve yeleğimin gizli cebine sokuyorum, metalin ağırlığı sırtımın küçük kısmına rahatça oturuyor. "Evet."

"Sen yapar *mıydın*?" diye soruyor sonra.

Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Ama hamim olmayan bir tanrıçaya karşı dürüst olmak çok kötü bir fikir gibi görünüyor. "Tabii ki."

Afrodit köprünün korkuluklarına yaslanmış, bir lokma daha ot çiğnerken hâlâ beni izleyen gül renkli pegasusa bakıyor. "Bugün iyi iş çıkardın."

Ayaklarıma bakıyorum. Olanlar göz önüne alındığında, bu istediğim bir iltifat değil. "Bunu Hades'e söyle."

"Kardeşim sana sataştı mı? O tamamen havlıyor ve..." Bir surat yapıyor. Ben yapsam trol gibi görüneceğim türden bir surat ama onda... Tanrım. "Şey, ısırığı da oldukça kötü olabiliyor ama sadece mecbur kaldığında kullanıyor." Beni düşünüyor. "Biraz sen ve baltan gibi."

Bunu ben de fark etmeye başladım. "O... iyiydi."

Bakışları düşünceli bir hal alıyor. "Zor bir ölümdü." "Evet."

"Seni daha iyi hissettirebilirim." Daha da yaklaştı ve eli

benimkine dokunuyor. Sıcaklık içime akıyor, kaslarımı gevşetiyor ve... "İstemiyor musun-"

Elimi çekiyorum ve avuçlarımı kulaklarımın üzerine kapatıyorum. "Teşekkürler, ama bunu kendi başıma halletmeyi tercih ederim." Muhtemelen şu anda çok yüksek sesle konuşuyorum.

Afrodit suratını asıyor, sonra "Peki" diye karşılık veriyor.

Ellerimi indirdiğimde, "Hades bunu sana anlatmaktan hiç hoşlanmıyor. Ben sadece üzüntünü azaltacaktım. Sadece birazcık. Onu zevkle değiştir."

Yaşadığım küçük sıcaklık anı bir gösterge ise, *zevkten* ne kastettiği hakkında iyi bir fikrim var. "Eee... Teklif etmen çok hoş."

En azından kendi tarzında. Ve en azından şu anda bana zarar vermeye çalışmıyor. Etrafıma bakıyorum ve gerçekten yalnız olduğumuzu fark ediyorum.

"Ama Hades sana bana izin vermemeni söyledi," diye tahmin ediyor.

Elimde olmadan kıkırdıyorum. "Biraz öyle ama çoğunlukla... Üzüntüyü hak ettim. Hissetmeyi tercih ederim."

Bu da tanrıçanın beni incelemek için başını eğmesine neden oluyor ve onun doğrudan, araştıran bakışları altında kıpırdamamaya çalışıyorum. "Aferin sana, küçük ölümlü. Senin türünün çoğu bu ertelemeyi kabul eder ve arkasına bakmazdı."

Muhtemelen yaparlardı ve belki de yapmamakla aptallık ediyorum.

Elini patikaya doğru salladı. "Bu taraftan, eğlence bölgesinden diğer tarafa doğru gidersen, dua dinlemek için gittiğimiz tapınakları bulacaksın. Belki kayıp şampiyonunuzu orada onurlandırmak istersiniz."

Kayıp şampiyonum. Sanki bu tanrıçanın bununla hiçbir ilgisi yokmuş gibi. Ama Hades'in dediği gibi, biz onlar için kelebeğiz ve Afrodit şu anda nazik davranıyor. Sanırım tanrılar da ölümlüler gibi karmaşık.

"Ama dikkatli ol." Elimdeki silaha bakıyor. "Umarım onu nasıl kullanacağını gerçekten biliyorsundur."

Başka bir deyişle, arkamı kolla. Anladım.

"Aslında iyisin." Kelimeler ağzımdan çıkıveriyor ve ben "Özür dilerim" diye mırıldanıyorum.

Afrodit güldü. "Diğerlerine söyleme." Gözlerini deviriyor. "Aşk fırtına, savaş, bilgi ve ölüm gibi güçlerle karşı karşıyayken ciddiye alınmak yeterince zor."

"Bana öyle geliyor ki aşk fırtınaları dindirebilir, savaşları sona erdirebilir, zeki insanları aptal yerine koyabilir ve yaşam ile ölüm arasındaki uçurumu kapatabilir. Bu onu en güçlü yapmaz mı?"

Bana takdir eder gibi bir ifadeyle bakıyor. Ondan öyle bir sıcaklık yayılıyor ki, biraz daha yaklaşıp bu ışıltının t a d ı n ı çıkarmak istiyorum.

"Bunun için Lyra Keres, seninle bir sır paylaşacağım."

Ona göz kırpıyorum.

"İki, aslında, çünkü senden hoşlandığımı fark ettim." Gülümsüyor - nefes kesen türden değil, ama kendini küçümseyen, sanki bunu itiraf ettiğine tam olarak inanamıyormuş gibi. "Birincisi, emeğim bu dünyada en çok sevdiğin kişi hakkında olacak."

Oh. Zihnim taşıdığımın farkında bile olmadığım bir korkuyla çalkalanırken omuzlarım çöküyor. Ben *kimseyi* sevmiyorum. Tabii ki Boone var ama ona aşık olmanın -ya da hayranlık duymanın- aşk sayılacağından emin değilim. Başka kimse yok. Gerçekten yok. Ne Felix ne de ailem. Birinin kalbime girmesine izin vermenin aptallık olacağını uzun zaman önce öğrendim - lanetim göz önüne alındığında, sefalete giden tek yönlü bir yolculuk.

Hades'in kollarına sarıldığım anıyı bir kenara bırakıyorum. O da aşk değildi.

Ya kimsem yoksa? Aman Tanrım. Afrodit'in doğum gününe gideceğim ve tüm ölümsüz dünya beni izleyecek. Hades izliyor olacak. Eğer orada benim için *kimse yoksa*, *aşağılanmak* bunu örtmez bile.

Afrodit'in gülümsemesi, şu anda yüzümü kaplayan dehşet ifadesi karşısında aynı anda hem rahatlatıcı hem de eğlendirici olmayı başarıyor. Omzuma garip bir şekilde vuruyor, sonra öksürüyor ve devam ediyor. "İkinci sır daha çok... bir uyarı."

Bekliyorum.

"Hades en sevdiklerimden biridir," diye itiraf ediyor. Rüzgâr, topuzundan kaçan saç tutamlarını toplayıp yüzünün etrafında sanatsal bir şekilde savuruyor. "Ama Crucible'da oynarken gizli bir amacı var. Henüz tam olarak çözemediğim bir şey ama onu *tanıyorum*. Belirli bir nedeni olmadan bir şey yapmaz."

Crucible'da hayatta kalacak kadar güçlü olduğuna inanıyordum. Başka sebepler de var ama bunu düşündüm. Hades'in sözleri

Kafam.

Diğer sebepler.

"Ona güvenmememem için beni uyarıyor musun?" diye soruyorum.

"Kardeşimle ilgili hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığı konusunda seni uyarıyorum." Afrodit önemli bir şey yokmuş gibi omuz silkiyor, ama bakışları dikkatle benimkileri tutuyor. "Ve bir şey istediğinde, hepimizin en acımasızı olabiliyor."

33

Düşmanlar ve Müttefikler

Düşüncelerimin girdaplı kasırgası Afrodit'in uyarısını emiyor ve beni rahat bırakmıyor. Yol boyunca ilerlerken her kelimenin üzerinden tekrar tekrar geçiyorum.

Yine binaların ortasında olduğumu fark edene kadar etrafıma pek dikkat etmiyorum, her biri Arnavut kaldırımlı bir sokağın iki yanında sıralanmış, pastoral Main Street USA'nın antik Yunan versiyonu ya da bir Avrupa kasaba meydanı gibi görünüyor.

Ve buradaki tek kişi de ben değilim. Cadde tanrılar, yarı tanrılar, periler, satirler ve sentorlarla dolu, hepsi de modern kıyafetler içinde - en azından kıyafet giyenler için. Bir ya da iki kez bakmama rağmen çoğu bana aldırış etmiyor. Yine de, alacakaranlık gökyüzünü kararturken bile yeterince güvenli hissettiriyor.

Burası Afrodit'in bahsettiği eğlence bölgesi olmalı. Hayatım boyunca tanrı ve tanrıçaların eğlenceye ihtiyacı olduğunu hiç düşünmemiştim. Her zaman biz ölümlülerin onlar için bu ihtiyacı karşıladığımızı düşünmüşümdür. Ama her şeyi görmek için arkamı döndüğümde, birkaç restoran, bir sanat galerisi, bir kütüphane, bir spa ve hatta bir dans kulübü görebiliyorum

Açık ön kapıdan bas sesleri geliyordu.

Sanırım tanrılar da eğlenmek istiyor.

Çok bakış alıyorum ama kimse beni rahatsız etmiyor. Ne olursa olsun gardımı düşürmemeye çalışıyorum. İleriden sokağa bir kahkaha patlaması yayılıyor ve sesi köşedeki bir binaya kadar takip ediyorum ve girişin üzerindeki tabelayı okuyorum-BACCHUS'UN YERİ.

Dionysos burada Roma adını mı kullanıyor?

Küçük ayrıntılara odaklanmayı bırak Lyra.

Asıl ilginç olan, şarap ve şenlik tanrısının Olimpos'ta bir bar işletiyor olması.

"Mantıklı," diye mırıldandım kendi kendime. Sadece kim olduğu için de değil. Sarhoş tanrılar ve bunun sonucunda doğan bebeklerle ilgili o kadar çok hikâye var ki, Dionysos'un bu işletmeden para kazandığını söyleyebilirim.

Belki şampiyonlardan bazıları buradadır?

Kontrol etmek için iyi bir yer, bu yüzden içeri giriyorum.

Burası... hayal kırıklığı yaratıyor.

Gördüğüm tüm ölümlü barları gibi. Dışarıdaki kadar görkemli bir şey bekliyordum ama öyle bir şansım yok. Bir bar bütün bir duvar boyunca uzanıyor -evet, beyaz mermerden, ama yine de çeşitli boyutlarda ahşap masalar etrafta ve pencereler sokağa bakıyor. Barın üzerinde ölümlü sporları, haberleri ve bir K-dramasını gösteren birkaç televizyon asılı. Sanırım en büyük sürpriz bunlar. Tanrıların ve tanrıçaların uzanıp bira içerek televizyon izlediklerini hayal etmemiştim.

Her yer tıklım tıklım. Tüm yüzleri tanıyamıyorum - takip edilmesi gereken çok fazla tanrı var ve buradakilerin hepsinin Grek olduğundan emin değilim - ama barış tanrıçası Eirene'yi, çirkin davranışların tanrısı Hybris'i ve cesaret tanrısı Thrasos'u tanıdığımı düşünüyorum. Burada bir yerde bir şaka olmalı. Bir şampiyon bara girer.

"Lyra?"

Duraksadım. Barmen bana doğru bakıyor. "Um..." Etrafıma bakıyorum ama arkamda kimse yok. "Adımı nereden biliyorsun?"

Gotik tarzda giyinmiş, koyu kırmızı çizgileri olan

Simsiyah saçları ve gözlerinin etrafındaki siyah makyajıyla, "ah aptal ölümlü" tarzında acıyan bir gülümsemesi var. "Bugünden sonra hepimiz seni tanıyoruz, tatlım."

Doğru. Hades'in Crucible şampiyonu. Tüm tanrılar izliyor. "İlk işçiliğinde aferin." diye ekliyor.

Sanırım gözümün önünde başka bir insanı öldüren bir şeyden kurtulduğum için tebrik edilmeye alışmam gerekecek. Rencide etmek istemediğim için başımı sallıyorum.

"Ben Lethe," diye kendini tanıtıyor. "Unutuş ve unutkanlık tanrıçası. Görünüşe göre birazını kullanabilirsin."

Bu kadar kolay okunuyor olmak hayal kırıklığı yaratıyor. "Ben iyiyim. Şampiyon arkadaşlarımı arıyorum. Onlardan birini gördün mü?"

"Hades geliyor mu?" Omzumun üzerinden bakıyor.

Yalnız olduğumu kabul ediyor muyum?

Cevap vermem çok uzun sürüyor ve gözleri kurnazca kısılıyor. "Bu durumda, muhtemelen burada olmak istemezsin."

"Kapatın şunu!" diye bağırıyor arka köşeden bir ses, kelimeleri hafifçe bulanıklaştırarak.

Daha bu sabah duyduğum tanıdık bir ses.

Temkinli bir şekilde dönüyorum ve bir sütunun arkasından bakmak için eğiliyorum. Poseidon bir masada oturuyor, üzerinde hâlâ balık pulu pantolonu var, mavi saçları dağınık bir şekilde toplanmış, gözle görülür bir şekilde sarhoş ve gözleri morarmış.

Kahretsin. Lethe haklı. Gerçekten burada olmamalıydım.

Kaşlarımı çatarak bakışlarını televizyonlardan birine doğru takip ediyorum ve midem sıkışıyor. Yayını duyamıyorum ama duymama da gerek yok. Ekrana yansıyan kelimeler bana kadının tam olarak kim olduğunu söylüyor. Mikrofonlardan oluşan bir podyumda konuşuyor, etrafı ailesi gibi görünen kişilerle çevrili ve kalbim biraz cenin gibi oluyor.

Ekranın altındaki afişte şöyle yazıyor-Güzellik *kraliçesi Isabel Rojas Hernáiz'in bedeni tanrılar tarafından geri getirildi. On yıllık eşi Estephany Roscio, Crucible'a ve Yunan panteonuna karşı konuşuyor.*

Isabel'in ortağının yüzünü buruşturan, ağlamaktan gözlerini kızartan ve şişiren yıkım o kadar çiğ, o kadar acımasızca derin ki, ona bakmaya zor dayanıyorum.

Lethe diğer müşterilerden biri için içki dolduruyor ama arka köşeye doğru bir bakış fırlatıyor. "Poseidon'un keyfi yerinde. Yerinde olsam uzak dururdum."

"Yüzüne ne oldu?" "Artemis."

Barmen bunu sanki her şeyi açıklıyormuş gibi söylüyor.

Odada bir gürültü patlıyor ve ben neredeyse yerimden sıçrayacağım. İlk şiddeti, kıvılcımların cızırtısıyla noktalanan ani bir sessizlik izliyor. Poseidon'un mızrağı Isabel'in ailesini gösteren ekrandan dışarı fırlıyor.

"Hey!" Lethe barda onu daha iyi görebileceği bir yere doğru ilerleyerek sesleniyor. "Onu değiştirecek misin?"

"Bu küçük ölümlü gerçekten de kendi şampiyonumu öldürmek istediğimi mi sanıyor?" Poseidon paramparça olmuş ekrana doğru havlıyor.

Yanında oturan bir su perisi onu sakinleştirmeye çalışır. "Tabii ki böyle düşünmez. Ölümlüler ne olduğunu bilmiyor. Daemonlar sadece cesedi geri getirdiler ve Emek'in galibini açıkladılar. *Nasıl* ya da neden öldüğünü açıklamadılar." Bu işe yaramıyor gibi göründüğünde, "Muhtemelen hepsi Hades'i suçluyordur zaten" diye ekliyor.

Etrafındaki herkes onaylarcasına başını sallarken, boğazımda yükselen safrayı yutuyorum. Poseidon bir hıçkırıkla koltuğuna yaslanıp kollarını kavuşturuyor.

Lethe yüzünü buruşturuyor, sonra dikkatini ondan bana kaydırıyor. "O seni fark etmeden önce buradan gitsen iyi olur."

Bakışlarım Poseidon ile kapı arasında gidip gelirken ben de aynı şeyi düşünüyorum. Ama öfkeli tanrının dikkatinin bana döndüğünü fark ettiğimde nefesim kesiliyor.

34

Zai Aridam

Göz açıp kapayıncaya kadar kapıdan çıkıp sokağa geri dönüyorum. Eğlence bölgesini tamamen geride bırakıp batıya, tapınaklara doğru ilerleyene kadar rahat nefes almıyorum.

İlk öneriyi Afrodit sunduğundan, onunkinde Isabel için dua etmeye karar veriyorum, bu yüzden içinden gelen pembe parıltı sayesinde aşk tanrıçasını haykırana doğru yöneliyorum. Görünüşe göre, algıya açık bir şekilde eğilen tek kişi Hades değil, ancak özel olarak oldukça farklı bir şey.

Hermes'e adanmış tapınağın önünden geçerken içerideki hareket gözüme çarpıyor ve duraklıyorum. Zai Aridam'ın omuzlarının kemikli yapısına aldanmak zor. Sırtı bana dönük ve koyu renk saçlarının ensesine doğru hafifçe kıvrıldığını görebiliyorum.

Tereddüt adımlarımı engelliyor. Belli ki dua ediyor ve belki o da benim gibi bugün olanlarla mücadele ediyor. Bu durumda, onu yalnız bırakmalıyım. Ama...

Müttefiklere ihtiyacım var. Burada bulunarak kendimi riske atmamın tek sebebi bu.

Bu beni fırsatçı bir kaltak mı yapıyor? Muhtemelen. Ama yine de içeri giriyorum.

Duvarlar boyunca ve sütunlar arasındaki yağ lambalarıyla aydınlatılan tapınak, ön tarafında bir tapınak bulunan basit, dairesel bir oda; kanatlı miğferi ve kanatlı sandaletleriyle Hermes'in güzelce oyulmuş, neredeyse gerçeğe yakın bir tasviri. Bir elinde asasını silah gibi tutmakta ve ayaklarından aşağıya doğru bulutlar yayılmaktadır. Yılanlar ve kanatlar kubbeli çatıyı süslüyor ve iki saksı palmiye ağacı tapınağın her iki yanında duruyor.

Zai heykelin tam önünde duruyor, başı öne eğik. Yeni yakılmış tütsü yanıyor, dalgalı bir duman kuyruğu halinde yükseliyor ve odayı lavanta, limon ve aspirle harmanlanmış karanfil ve tarçın tabakasıyla dolduruyor, bu koku bana o kadar tanıdık geliyor ki eve dönmüş gibi oluyorum. Ne de olsa şimdiye kadar en çok bu tanrıya dua ettim.

"Buraya hırsızların tanrısına dua etmeye mi geldin?" Zai'nin sorusu birdenbire ortaya çıktı, çünkü kafasını bile kaldırmamıştı. Burada olduğumu bildiğini bile fark etmemiştim.

"Hayır. Ben gidiyordum..." Tereddüt ediyorum, etrafıma bakıyorum. Bir başkasının tapınağındayken farklı bir tanrıya dua etmekten bahsetmek muhtemelen kötü bir fikir. "Seni gördüm."

Başını kaldırıp yavaşça dönerek bana bakıyor. "Anlıyorum." Yüzümü inceliyor gibi görünüyor. Orada ne bulacağını düşündüğünden emin değilim. "Yani beni öldürmek için buradasın, öyle mi?"

Elimi ona doğru uzatmama neden olan ani tepkime engel olamıyorum. "Hayır!"

Meşe rengindeki gözlerinde şaşkınlık titreşiyor.

"Hayır mı?" Başımı sallıyorum. "Hayır."

"Beni suçlamıyor musun? Isabel'in ölümü için?" Kendini tamamen hareketsiz tutuyor. "Ya da belki onun ölümünü şans olarak görüyorsun. Bir rakip eksildi."

Omuzlarımı geri çekiyorum. "Eğer böyle görüyorsan, o zaman konuşmamıza gerek yok."

Arkamı dönüyorum ve neredeyse girişe varmıştım ki sesi beni durduruyor. "Ben öyle görmüyorum."

Döndüğümde kamburunu çıkarmış, gözleri yarı kapalı, sanki tüm enerjisi o küçük patlamaymış gibi.

Şimdi de ayakta durmakta zorlanıyor. İlk defa sağlığının nasıl olduğunu merak etmiyorum. Hasta falan mı? Son yüz yılını Olimpos'ta geçirdi... Yemekleri ölümlüleri beslemiyor mu?

Onu dinlenmesi için yalnız bırakmayı düşünüyorum.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye soruyor gözlerini tamamen açarak. Bir adım öne çıkıyorum. "Bana öyle geliyor ki sen ve ben-"

"Zai!" diye bağırıyor dışarıdan bir ses. "Zai!"

Zai'nin gözleri korkudan kocaman oldu. "Saklan," diye tısladı bana. "Ne? Ben-"

"O benim babam. Seni burada benimle görürse..." Başını sallıyor ama benim için korkunç sonuçlar doğuracağı iması kolayca anlaşılıyor.

Burada kaybolmak için pek fazla yer yok ama kendimi sütunlardan biriyle duvar arasına sıkıştırıyorum ve Mathias Aridam'ın tapınağın bu tarafına gelmemesi için dua ediyorum. Umarım lamba ışığının titremesi duvardaki gölgemle beni ele vermez.

Mathias odaya girdiğinde gözden kayboluyorum. "İşte buradasın, evlat. Değerli enerjini hâlâ o kadın için suçluluk duyarak harcıyorsun."

"Onun bir adı vardı baba," diyor Zai. "Isabel."

Zai'nin sesinde bir saniye öncesine göre oluşan farka kaşlarımı çatıyorum; düzleşmiş, duygusuzlaşmış.

"Öğrenmeye değmeyecek bir isim. O çoktan öldü." Vay be.

Altın gibi bir kalbi var.

Zai hiçbir şey söylemiyor.

"Bugün orada aptal gibi görünüyordun." Mathias kelimeleri bir kobra gibi tükürüyor. "Hermes neden kardeşlerinden birini seçmedi, asla bilemeyeceğim. İkisi de o İşgücü'nü *kazanırdı*, kurtarılmaya muhtaç boğulan bir fare gibi görünmezdi. *Beni* yansıtıyorsun."

Tanrılar bizi bir önceki kazananla ve ailesiyle tanıştırdığında Mathias'ın yanında olan iki genç adamı hayal ediyorum. Uzun boylu, güçlü kuvvetli adamlar, yani muhtemelen haksız değil.

Zai'den hâlâ bir ses yok.

"Alerjiler," diye alay ediyor Mathias. "Zayıflık için ne acınası bir bahane."

Yani Zai'nin uğraştığı şey bu mu? Onu bu kadar bitkin gösterdiklerine göre kötü olmalılar.

"Herkes seni suçluyor." Mathias Zai'nin cevap vermesi için duraklamıyor bile. "Hepsi o kadının ölümüne senin sebep olduğunu söylüyor. Sen ne yaptığını sanıyordun?"

Felix duygusuz bir baba figürü ve patron olabilirdi ama -benim lanetim olsa bile- bana asla bu kadar aşağılık sözler söylemezdi.

Mathias Aridam pisliğin teki.

"Bana kimseye güvenmememi söylemiştin," diyor Zai. Düzlük hâlâ orada, neredeyse bir okul kitabından gerçekleri alıntılıyormuş gibi. "Bu yüzden Lyra'nın beni serbest bırakmasına izin vermedim."

"Ve seni olduğundan daha da zayıf gösterdi, seni böyle göstererek."

Pislik herif.

Zai babasının söylediklerini kabul etmiyor. "Hermes'in bana verdiği hediyeleri mecbur kalmadıkça kullanmamamı söylemiştin. Kullanmadım... Isabel'i kurtarabilecekken bile."

Kalbim acıyla çarparken bir elimi ağzıma götürdüm. Zai bugün onu kurtarabilir miydi? Ona yardım ederken yaralandıktan sonra yanında, benim kadar yakınında oturup ölümünü izlemek zorunda kaldı. Burada dua etmesine şaşmamalı.

"Bunu ayaklarımın altına serme-"

"Bana diğer şampiyonların herhangi bir fiziksel İşle uğraşırken kendilerini öldürmelerine izin vermemi söylemiştin. Dinledim." Küçük bir duraklama oldu. "Şimdilik sorun seni dinlemek gibi görünüyor."

Odada bir alkış sesi patlıyor. Bu sesi biliyorum. Etin ete çarpması.

"Her zaman nankör bir velet oldun ama bana saygısızlık etmeye cüret etme evlat. Ben bir Crucible galibiyim ve senin babanım."

Zai'nin sesi hâlâ bir buz tabakası kadar düz ve soğuk. "Artık işe yaramayan bir kalıntı gibi Üst Dünya'ya geri gönderilmeyi bekleyen bir baba. Seni burada tutmak, alıştığın şekilde yaşatmak için benim kazanmama *ihtiyacın* var."

Bir başka darbenin çatırtısı hızlı ve sert bir şekilde gelir, ardından ayak sesleri kaybolur ve Mathias'ın

Şakak.

Yumuşak bir iç çekiş bana ulaştı. "Artık dışarı çıkabilirsin."

Odanın ortasında duran Zai'yi bulmak için sütunun etrafından dolanıyorum. Sol yanağında parlak kırmızı bir el izi var. Buna rağmen elleri arkasında kenetlenmiş, omuzları dik, başı yukarıda ve bakışları sabit bir şekilde benimkilere bakıyor.

"Benden seninle ittifak kurmamı isteyecektin." Bu bir soru değil, bildiğinden emin. Ayrıca itiraz etmiyor, şiddetli alerjilerinin onu soktuğu tehlikeye işaret etmiyor, mazeret sunmuyor ya da bir şey istemiyor.

"Alerjiniz mi var? Zeus beni uzun zaman önce sevilmemekle lanetledi. Bunu baştan bilmelisin."

Başını sallamadan önce duraksamıyor bile.

Uzun bir süre onu inceliyorum. "Belli ki zekisin ve babanla yaptığın o küçük gösteri bana senin de bir omurgaya sahip olduğunu söylüyor."

Hiçbir şey söylemiyor, hareket etmeden dinliyor ve izliyor.

Sorun şu ki, ona Zai'den bahsettiğimde Hades'in inlediğini duyar gibiyim.

"Eğer sana İşlerin fiziksel kısımlarında yardım edersem, sen de bana entelektüel kısımlarında yardım edebilir misin?"

"Lyra Keres!" diye bağırıyor bir ses. Sarhoş, bulanık bir ses.

İrkildim. Poseidon beni takip etmiş olmalı. Ya da biri ona bu tarafa geldiğimi söylemiş. İspiyoncular.

"Lyra Keres," diye bağırıyor. "Senin için geliyorum!"

35
Elveda Öp Beni

Zai'ye buradan gitmesini söylememe gerek yok. Ne de olsa okyanus tanrısı da onu suçlayacaktır. Ama Zai sunağın arkasını işaret ederken parmağını dudaklarına götürüyor.

Bir çıkış yolu mu?

Doğru ya. O burada büyüdü. Olympus'un her yerini biliyor olmalı.

Sessiz adımlarla, tapınağın arkasındaki küçük bir kapıdan gecenin içine kaçıyoruz. Ama sanırım stres alerjik astımı tetikliyor, çünkü Zai hemen hırıltılı solumaya ve öksürmeye başlıyor. Uzun bir alışkanlığın etkili ve hızlı hareketleriyle cebinden bir inhaler çıkarıyor, sallıyor ve emiyor. İki kez.

Her iki seferde de sesten irkildim. Tanrıların ne kadar iyi duyduğunu hiç bilmiyorum.

Zai önce bir yönü, sonra beni işaret ediyor, sonra da diğer yöne, dağın yamacına, yaprak dökmeyen ağaçların arasına doğru koşmaya başlıyor, her bir adımı gürültüyle çıtırdıyor. Benim için ağaç yok o zaman. Dönüp binanın köşesine varıyorum ve dikkatlice kontrol ediyorum.

"Lyra Keres!" Poseidon bağırıyor.

Sesi daha aşağıdan geliyor, bu yüzden Hermes ve Athena tapınaklarının arasından yola doğru koşuyorum, sonra orada durup gölgelerde saklanıyorum. Poseidon'un bana doğru koştuğunu hemen duymuyorum, bu yüzden Athena'nın tapınağının diğer köşesine doğru ilerliyorum ve kafamı dışarı çıkarıyorum. Güneş nihayet battı ve biraz daha rahat nefes aldım. Karanlıkta Hades'in evine kadar kazasız belasız gidebilirim.

Eller ve gölgelerden oluşan bir bulanıklık içinde, arkamdan yakalandım ve uzun boylu, fıçı göğüslü bir vücuda doğru tutuldum, bir kol belime sarıldı ve boynuma bir bıçak tutuldu. Henüz kesmiyor ama keskin bir şekilde içime çekmeme yetecek kadar bastırıyor, kalbim hızla çarpıyor ve zihnim korkudan bulanıklaşıyor. İki kolum da sıkıştı. Baltayla ya da inciyle hiçbir şey yapamıyorum.

"Sen," diyor Poseidon. "Şampiyonumun ölmesi senin suçun."

Cehennem.

Kıpırdamadan duruyorum ve hiçbir şey söylemiyorum. Zihnim bundan kurtulmanın bir yolunu arıyor. Yapabileceğim ya da söyleyebileceğim herhangi bir şey.

Düşün Lyra.

Onu durdurmanın bir yolu olmalı.

"Bunu kazanabileceğini mi sanıyorsun?" diye soruyor, nefesi yüzümün yan tarafında sıcak, bira kokuyor. "Kazanamazsın. Birinin gerçek bir müttefik olacağını mı sanıyorsun?"

Aman Tanrım. Kulak misafiri mi oldu?

Sert bir kahkaha attı. "Aridam'ın o zavallı yavrusu bile sana sırtını dönecek. Diğer şampiyonlar şimdiden bir sonraki Emek'i atlatmak için seni kullanmayı ve sonra da ortadan kaldırmayı planlıyor. O sadece seni kandırıyor."

Dönen düşüncelerim bunun üzerine takılıyor.

Poseidon doğruyu mu söylüyor? Benimle oyun mu oynanıyor? Geçmiş deneyimler ve belli bir lanet çirkin kafalarını kaldırıyor.

Odaklan. Buradan canlı çık. Zai için sonra endişelen.

Eğer inciye ulaşabilirsem.

"Tartarus adına, kardeşim neden seni seçti?" Karanlıkta gözleri siyah görünüyor. "Persephone öldüğünden beri biriyle yatmak için can atıyor olmalı."

Nefesim kesildi. "Bu değil-"

"Umarım ondan hoşlanmışsındır, küçük ölümlü. Çünkü bunu sonuncusu yapacağım." Poseidon'un tutuşu aniden sıkılaşıyor, bıçak biraz daha saplanıyor. Acının dilimi beni inletmeye yetiyor. "Daemonlar bana ne yapabileceklerini düşünüyorlarsa boş ver," diye homurdanıyor. "Eğer ben kazanamazsam, Hades'in de kazanamayacağı kesin."

Hızla çarpan kalbim mideme iniyor.

Alçak ve titrek bir sesle, "*Ölüm* Tanrısı'nın şampiyonunu cidden tehdit mi ediyorsun?" diyorum.

Bıçak azıcık da olsa kalkıyor. Sorular insanlara düşünürken bilinçsizce bunu yaptırır. Görünüşe göre tanrılar da öyle.

Göz açıp kapayıncaya kadar başımı geriye doğru savuruyorum ve Poseidon'un burnu ile çenesinin sert kenarlarına çarpıyorum. Kulağımın dibinde homurdanıyor, kolları şok içinde düşüyor ve dirseğimi karnına saplıyorum. Belki de sarhoş olduğu için düşüyor.

"Seni mızrağımla şişleyeceğim," diye bağırıyor.

İnciyi ağzıma götürürken bile soluma doğru ateş ediyorum.

Ancak arkamı döndüğümde kendimi Hades'in güçlü kollarına doğru koşarken buluyorum, yüz hatları gecede sert ama karanlıkta bana daha tanıdık geliyor. Belki de tanışma şeklimizden dolayı.

Onu uzun zamandır tanımıyorum ama hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

Daha önce bana bağırdığı zaman bile.

O öfke büyük, gürültülü ve hayal kırıklığıyla doluydu. Şimdi o kadar soğuk ve kontrollü ki ürperiyorum.

"Seni incitti mi?" Sesi is gibi pütürlü.

Sonra elleri vücudumun her yerinde. Cinsel bir şekilde değil, klinik bir şekilde her bir parçamda yaralanma olup olmadığını kontrol ediyor. Yine de her dokunduğu noktadan sıcaklık sızıyor.

Sonra elleriyle yüzüme parantez açtı. "Yaralandın mı Lyra?"

Her geçen saniye daha da yumuşayan karnımın içinde bir sıcaklık oluşuyor. Ne kadar umurundaymış gibi görünse de, ölüm tanrısı için yumuşamamalıyım. Bu berbat bir fikir. "Ben iyiyim."

Kısmen gevşedi. Sadece bir anlığına, ateşli bakışları benimkileri tutuyor ve... işte orada. Yine o his. Önümde duruyor, sadece yüzüme dokunuyor, ama ağzı benimkinin üzerinde de olabilir, tadına bakıyor.

Ta ki bakışları boynuma düşene ve o his bir anda yok olana kadar.

anında taş gibi hareketsiz kalır. Poseidon'un bıçağının açtığı yarayı gördüğünü biliyorum. Gözleri kısılıyor ve o soğuk, tasmalı öfke on derece daha düşüyor, öyle ki benim bile tüylerim diken diken oluyor.

Aman Tanrım. Gerçekten delirmek böyle bir şey işte.

"Kanaması var," diyor, kelimeleri kısa ve kesik kesik.

Benimle konuşmuyor. Hâlâ yerde yatan ve hafifçe sallanan Poseidon'la konuşuyor. Okyanus tanrısı korkudan kül gibi oluyor.

Hades geliyor ve diğer tanrının yanına çömeliyor.

Bıçağın sapını Poseidon'un gevşek elinden kapıyor ve bıçağı yukarı kaldırıyor, keskin kenarı aydan gelen ışığı yakalıyor ve kardeşiyle göz temasını kesmeden bana doğru işaret etmek için kullanırken parlıyor. "*O* benim. Ve ben benim olanı korurum."

Bıçağı ustalıkla Poseidon'un kalçasına doğru çeviriyor ve elini havaya kaldırıyor.

"Yapma!" Sesim yumuşak ama Hades hemen duruyor, bakışları benimkini kesiyor. "Benim için değil," diye ekliyorum.

Ölüm Tanrısı gözlerini öyle bir kısıyor ki, Hades bana bakıyor olsa da, şimdi terleyen Poseidon başını başka yöne çeviriyor.

"Senin için değil mi?" diye soruyor ipek gibi, sesi artık yanan zımpara kağıdı gibi. "Peki. O zaman benim için. Çünkü sen *benimsin* ve o senin kanını akıtmak şöyle dursun, seni tehdit etmeye bile cüret etti."

Yine o kelime.

O lanet sahiplenici kelime. İtiraz etmeliydim. Geri püskürtmeliyim, ona karşı çıkmalıyım. Çünkü ben kimseye ait değilim. Tarikat'a bile. Yapmamam gereken şey, vücudumda kayan, beni içten içe uyandıran, görkemli, bağırsakları sıkıştıran, ısı biriktiren çılgınca karanlık bir şeyle tepki vermek. Ve kesinlikle bundan *hoşlanmamalıyım*.

Ben seviyorum. Hoşuma gidiyor. Hem de çok.

Hayır. Hayatta olmaz. Hades'i istemek sadece kederle sonuçlanır.

"Kesinlikle," diyorum. "Ben seninim. Sen beni seçtin ve ben de kendi lanet yolumla halletmek üzereydim." Bu sözler de nereden çıktı? Kendimi onun olarak adlandırmak yapmam gereken en son şey.

Hades'in gözlerinde bir şey parlıyor. Tehlikeli bir şey. Öylesine baştan çıkarıcı ve muzaffer bir şey ki, vücudum içgüdüsel olarak titriyor.

Nasıl bir tepki beklediğime dair hiçbir fikrim yok. Bıçağı Poseidon'un bacağının yanında yere vurup tanrıyı inletmesini beklemediğim kesin.

"Git uyu kardeşim," diyor ateş ve kükürt gibi bir sesle, elmacık kemiklerinin üzerindeki deri gerilerek. "Kaybettin. Bunu kabullen."

Hades tam önümde belirmek için ortadan kayboluyor, kollarını bana doluyor ve ikimizi de yok ediyor.

Etrafımı saran kırmızı ve siyah renklerden Hades'in Olimpos'taki evine döndüğümüzü anlıyorum ama hangi oda olduğunu bilmiyorum çünkü hemen ardından vücudu beni duvara yapıştırıyor ve dudakları dudaklarıma yapışıyor.

Ve...*oh tanrılar*. Başım belada. Çünkü ben de onu öpüyorum.

Bu geçen seferkinden farklı.

O öpücük şehvetle ilgili olmayan bir sebeple başlamış ve başka bir şeye dönüşmüştü. Bu mu? Bu zaten başka bir şey.

Zaten içimde dolaşan sıcaklığı ve titremeyi alıyor ve onları zihnimi bulanıklaştıran ve geri kalanımı ateşe veren binlerce duyuma dönüştürüyor. Ondan önce hiç öpülmemiştim ama bunun hayalini kurmuştum. Yine de hiç b ö y l e bir şey hayal etmemiştim. Sanki Hades beni yutmak istiyor. Benim de onu *istediğim* gibi.

Jilet gibi keskin kontrolü olan Tanrı, kenarlarından yontuluyor.

Benim yüzümden.

Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum.

Benimle ilgili her şey daha sıkı ve daha sıkı bir şekilde toplanıyor, yoğunlaşıyor, sanki hissin çıkışı yokmuş gibi ve onu öperken bile dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

Ama o küçücük sesle Hades aniden, tamamen hareketsizleşiyor, sonra geri çekiliyor ve alnını benimkine dayıyor.

"Siktir," diye mırıldandı.

Ve yanıldığımı anlıyorum. Kontrolünün azalması benimle ilgili değil, şampiyonuyla ilgili. Bu gece onu korkuttum çünkü Crucible'daki yerini kaybedebilirdi. Kaybetmekten bu kadar korkuyorsa, sebepleri çok büyük olmalı.

Bir şey söylemek için derin bir nefes alıyorum. Herhangi bir şey.

Ama çoktan gitti, arkasında sadece bir duman girdabı bıraktı.

Bana karşı durdu, burun deliklerimde keskin bir kükürt yanığı vardı. Dokunuşundan gelen sıcaklık kaybolup geride sadece soğukluk kaldığında ürperiyorum.

Ve pişmanlık.

36

Hermes'in Emeği

Her şeyden sonra nasıl uyuyakaldım bilmiyorum ama uyudum. O kadar zor ki tüm eğitimim beni terk ediyor ve Hades beni sarsıp uyandırana kadar odamda kimsenin olduğunu bilmiyorum.

"İkinci Emek başlamak üzere Lyra."

Gözlerimdeki uykuyu kırpıştırıp gözlerim kamaşarak benimkinin hemen üzerinde duran yüzüne, dudaklarına odaklanıyorum. Onu öpersem ne yapar?

Gözleri kısıldı. "Lyra?"

"Ne?" Başımı yastığıma gömüyorum.

Odamda bir tanrı varken anında uyanık olmam gerekirdi ama her şeyim yavaş ve halsiz hissediyor. Ve bu tamamen Hades'in hatası. Bütün gece dönüp durdum, elinin bedenimde gezindiğini hayal ettim-

"Bir sonraki İşçi, Lyra." Yastığı başımın altından çekiyor. "Bu Hermes'in. Çabuk giyin."

Yorganımı geri çeviriyor ve küfrediyor.

Bu kelime çok yakınımda duran bir çan gibi tıngırdıyor, ya da belki de Hades'in bakışları bakışlarıma sabitlendiğinde bunu yapan fokurdama hissidir.

çıplak göbek. Her iki durumda da beynim adrenalini çok geç yükseltiyor çünkü çoktan kaybolup gidiyorum.

Yeleğim olmadan.

"Siktir," diye küfrediyor Hades yine.

Başka tarafa bakmıyorum, giderken onun dönen gri gözlerine odaklanıyorum.

Ve tek düşünebildiğim pijamalarımın içinde olduğum, kıyafetlerim ya da aletlerim olmadan... ya da ayakkabılarım olmadan. Ama aynı zamanda incilerim ya da ejderha dişlerinden geriye kalanlar ve özellikle de kutsal emanetim olmadan.

Tüm bunlar aklımdan geçiyor ve Hades'in gözlerinde gümüşün içinde altın lekeleri olduğu düşüncesi aklıma geliyor... tıpkı benimkiler gibi.

"Bunu yapabilirsin, yıldızım." Sesi beni boşluğa doğru takip ediyor. "Yakında görüşeceğiz."

Yeraltı Dünyası'nın Kralı'ndan gelen en rahatlatıcı sözler değil.

Tekrar bütün olarak kaybolduğumda, dengemi sağlamak için hemen öne doğru eğildiğimde bir çığlık atıyorum... hiçbir şeyin üzerinde. Küçük dikdörtgen bir çıkıntıda sallanırken kollarım sallanıyor ama kıçım arkamdaki duvara çarptığında rahat bir nefes alıyorum.

Olabildiğince dik bir şekilde sarsılıyorum ve parmaklarım umutsuzca arkamdaki kaya yüzeyinde bir tutamak arıyor.

Bir dakika boyunca öylece kalıyorum, dengemi sağlıyorum ve karnımın dönmesinin, kalbimin göğsümde çarpmasının durmasını bekliyorum. Yavaşça nefes veriyorum. Çok yakındı. Tam önümde dağ tepeleri ve *bulutlar* var.

Hermes. Yüksekte bir şey olduğunu tahmin etmeliydim. Bu tanrı uçmayı seviyor.

İçimdeki öfke kıvılcımlanıyor, korkuyu yok etmiyor ama burada durup düşmemeye çalışmaktan daha fazlasını yapmam için bana gereken tekmeyi veriyor. Aşağıya baktığımda, üzerinde bulunduğum küçük çıkıntının arkamdaki kaya duvarının bir parçası olmadığını fark ediyorum. Bunun yerine, dağın yamacından çıkan, her yöne doğru yaklaşık bir ayak genişliğinde bir çimento bloğuna benzeyen bir şeyin üzerinde duruyorum. Sadece ayaklarımı koyacak kadar yer var.

Dağa tutunmak için kollarımı arkamda açtığımda, yukarı bakıyorum ve yıldızları görüyorum - ve beni çevreleyen bir tür cam silindir gibi görünen şeyin tepesini. Kapağı eksik bir kavanozun içindeki böcek gibiyim.

"Şaka yapıyor olmalısın." Sesim beni üç taraftan çevreleyen cam duvarlardan yansıyor; bu duvarlar yaklaşık bir metre uzağımda ve üzerinde durduğum platforma değ*miyor*.

Sözlerim, platformun kenarlarındaki boşluktan ayaklarıma dolanan ve ipeksi lavanta rengi pijama pantolonumun paçalarını bileklerime dolayan ıslık gibi bir rüzgâr patlamasıyla hemen bastırılıyor. Soğuk rüzgâr, çıplak ayaklarıma sızan soğukla birleşip beton bloğa çarptıkça tüylerim diken diken oluyor ve bir adım daha atarsam cam duvarla platformun kenarı arasındaki hiçliğe düşeceğim düşüncesiyle daha da şiddetleniyorlar.

Sesimin yankısı herhangi bir gösterge ise, sadece dik bir düşüş ve altta sabırla bekleyen ölüm.

Sağıma soluma bakıyorum ve pijama giyen tek kişinin ben olmadığımı fark ediyorum. Cam bölmeler beni diğer şampiyonlardan ayırıyor, her birimiz kendi çimento blokları üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede duruyoruz, aramızda yaklaşık üç metre var. Bu da diğerlerini neden boğuk sesler dışında duyamadığımı açıklıyor. Zai tam solumda duruyor ve Zai'nin iri gözleri benimkilerle buluştuğunda Poseidon'un alayını hatırlamadan edemiyorum.

Tereddütlü bir gülümseme sunuyorum, sonra sağa bakıp yutkunuyorum. "Hepsinin Tartarus'a kadar canı cehenneme."

Hermes benimle gerçekten uğraşıyor olmalı.

Dex sağımda, tıraşlı kafasını başka tarafa çevirmiş, başka birinin dikkatini çekmeye çalışıyor. Nasıl oldu da üniformasını giydi? Onunla mı uyudu? Vücudunun büyüklüğü daha küçük bir formu engelliyor, ama bir an için Rima'nın yüzünü görüyorum, kahverengi gözleri geniş ve dolgun dudakları korkuyla kıstırılmış.

Bu ikisini geçince Artemis'in şampiyonu Kim Dae-hyeon yüzünü görebilmem için eğiliyor; Strength için yeşil giyinmemiş çünkü o da benim ve Zai gibi pijama giyiyor. Tamam, yani gafil avlanan bir tek biz değiliz. Ama neden geri kalanımız gözle görülür bir şekilde korkarken Dae-hyeon rahat görünüyor?

Ötede, Neve'in kızıl saçlarını ve onun da ötesinde Jackie'nin başının üst kısmını görüyorum - grubumuzdaki tek sarışın ve aynı zamanda en uzun kadın. Geniş omuzları ona sorun çıkarıyor olmalı, çünkü Jackie çok fazla hareket ediyor. Kıpırdamaması için ona bağırmak istiyorum ama beni duymuyor. Dağ kıvrıla kıvrıla uzaklaşırken onun ötesini göremiyorum,

ama eminim diğerleri de oradadır.

Lütfen kimsenin düşmesine izin vermeyin.

Cam barikatlarımızın hemen dışındaki bulutlar kıpırdıyor ve Hermes, iki yanındaki dört Daemon'la birlikte gece gökyüzüne doğru zarifçe yükselip önümüzde duruyor. Sandaletlerinin kanatları sinek kuşu kanatları gibi bir bulanıklık içinde çırpınıyor. Diğer erkek tanrıların çoğundan daha ince yapılı ve keskin zekâsı, saçlarının siyah perçeminin altındaki siyah, neredeyse kediye benzeyen gözlerinden bize bakıyor. Soluk teni sanki ay onun kişisel spot ışığıymış gibi parlıyor.

"Şampiyonlar, ikinci Pota Çalışmanıza hoş geldiniz!" İşte başlıyoruz.

"Bugünün İşgücü hakkında her ikisi de akıllılar ve o strateji," Hermes duyurdu. "Oynama şeklinizde bilinçli olmanız gerekecek."

Kötü bir filmdeki kötü adam gibi gülümsüyor. "Göreviniz bir bilmeceyi çözmek."

Midem Gordion düğümü gibi bükülüyor. Bilmecelerde *berbatımdır*. Okulda iyiydim -evet, hırsızlar okula gider- ama bilmeceler? Sadece hayır.

"Bu bulmacayı çözmeniz için size birazdan vereceğim," diyor Hermes. "Ama önce, kurallar."

Elbette kurallar vardır.

Hermes onun önünde bir parşömen açar. "Aşmam gereken bir liste var. Sadece bir kez söyleyeceğim, o yüzden dikkatinizi verin. Bu bilmeceyi doğru çözmek için her birinize sadece üç soru sorma hakkı tanınacak."

Bakışlarını Hermes'e dikmiş olan Zai'ye bakıyorum, gözleri kısılmış.

"Hepinizin on iki inç uzunluğunda bir kalasla başladığınızı fark etmişsinizdir." Hermes bize doğru bakıyor. "Bir şampiyon üç sorusundan birini her sorduğunda, diğer herkes tahtasından bir inç kaybedecek."

Sertçe yutkunuyorum, aniden terleyen ellerimi pijamalarıma sürüyorum. Gerekirse ne kadar kalasın üzerinde durabilirim? Muhtemelen en büyük ayaklara sahip olan uzun boylu şampiyonlar -Samuel, Dex, Jackie- muhtemelen en kötü durumda olanlar ama yine de on iki inç kimse için çok fazla alan değil.

"Üç sorunuzdan birini sorduğunuzda," diyor Hermes, "tahtanıza altı inç eklenecek."

Tamam. Anladım. Başkalarının soru sormasıyla kısalan tahta, bizim kendi sorularımızı sormamızla dengelenecek. Bir zorlama işlevi. Ama hepimiz on iki inçle başladığımıza göre, yine de iyi olmalıyız. Umarım.

"Üçüncü sorunuzu sorduğunuzda, cevabı tahmin etmek için beş dakikanız var. Zamanında tahmin edemezseniz, kalasınız kaybolur. Zamanında tahmin eder ama yanlış tahmin ederseniz, başladığınız orijinal santimi kaybedersiniz ve diğerlerinin tüm sorularını sormamasını umsanız iyi olur."

Her zaman bir bit yeniği vardır.

"Eğer ilk doğru cevabı veren sen olursan, Pota süresince kullanmak üzere Talaria'mı kazanırsın ve bu dağdan uçup gidersin."

Giyen kişiyi her Labor'dan uçurabilen bu kanatlı sandaletler ağırlığınca altın değerinde. Bazı şampiyonların onları denemek konusunda fikirlerini değiştirdiklerini şimdiden hissedebiliyorum.

"Kazanan belirlendikten sonra, hayatta kalan şampiyonlar aşağı tırmanmak zorunda kalacak."

Pijamalarla ve ayakkabısız mı?

Görünüşe göre Hermes de diğer tanrılar kadar acımasız olabiliyor. "Bu tehlikeli bir iniş ve herkesin başaramama ihtimali var."

Neden birdenbire asıl meselenin bilmece değil de dağdan aşağı inerken hayatta kalmak olduğu hissine kapıldım? Yalınayak ve pijamalarla, bu mücadeleyi kazanamazsam... sağ salim geri dönemeyeceğimden eminim.

37

Walk The Plank

Hermes bir el sallıyor ve önümüzde üç kadın beliriyor. Bulutların üzerinde bağdaş kurmuş oturuyorlar ve kim oldukları hemen anlaşılıyor çünkü burada olmak için yaptıkları işi bırakmamışlar. Her biri iplik, cetvel ve makasla özenle çalışıyor, hiçbiri bize bakmak için başını kaldırmaya zahmet etmiyor.

"Kaderler," diye fısıldıyorum, içimdeki hayranlık parıltısıyla dikkatim biraz olsun dağılıyor.

Hermes onların arkasında geziniyor. "Bu güzel hanımları Moirai olarak tanıyorsunuz." Bir iğin üzerine eğilmiş kadınlardan birini işaret ediyor. Kır saçları buruşuk, kahverengi yüzünü çerçeveliyor. "Clotho hayatın ipliğini eğiriyor."

Gümüş rengi saçları örülmüş ve başının üstünde bükülmüş olan bir sonraki kadını işaret ediyor. Kız kardeşininkinden daha koyu kahverengi olan bir elinde ölçü çubuğuna benzer bir şey duruyor. "Kız kardeşi Lachesis, her ölümlüye ayrılan yaşam ipliğini ölçmek için asasını kullanır."

Son bir süpürme hareketiyle son kadını işaret ediyor.

Yoğun siyah gözleriyle bir iplik parçasını incelerken dudağını ısırıyor, gri saçları kafa derisine yakın kesilmiş. "Ve kız kardeşleri Atropos ipliği kesiyor ve bunu yaparken her bir kişinin ölüm şeklini seçiyor."

Atropos makas kullanır - parlak, gümüş bir metalden yapılmış gerçek bir makas

-Tam o anda bir ipliği kesmek için.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. İşte buydu. Az önce biri öldü. Hades hükmedeceği yeni bir ruhu olduğunu biliyor mu? Ölüm tanrısının da bunu hissedip hissetmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Ama şimdi," diye devam ediyor Hermes, "başka bir şeyi temsil edecekler ve her birinizin sorularını yanıtlayacaklar."

Hermes'in emeği büyüleyici olsa da, sunum becerilerinin Zeus ya da Poseidon'un seviyesinde olmadığını söylemeliyim. Tantana yok, trompet yok, kuşlar salınmıyor ya da havai fişekler ya da buna benzer bir şey yok. O sadece doğrudan acı çektiğimizi görmek istiyor. Onu favori tanrım olarak yeniden gözden geçiriyorum.

"Şimdi bilmece..."

Rüzgâr biraz daha sert esiyor, cam duvarları sarsıyor ve aşağıdan bana ulaşıyor ve bu sefer diğer şampiyonlardan birkaç inilti duyduğuma eminim. Hermes'in bu işi halletmesi gerekiyor ki bu soğuk kayadan kurtulabilelim.

Tanrı küçük, esrarengiz bir gülümsemeyle rüzgârları bekliyor ve birden bunun güney r ü z g â r ı tanrısı ve yaz fırtınalarının getiricisi Notus olup olmadığını merak ediyorum. Dört Anemoi'den biri, görünmeyenler - bunu daha da zorlaştırmak için burada olması mümkün.

"Üç Kader'den biri," diyor Hermes, dikkatimi tekrar ona ve bilmeceye çekerek, "bir Kader Gerçek'tir ve sadece doğruyu söyler. Bir Kader Yanlış'tır ve sadece yalan söyler. Ve bir Kader de Rastgeledir ve her iki şekilde de cevap verebilir. Nasıl cevap verecekleri değişmez. Üç sorunuzu -sadece evet ya da hayır sorularını- kullanarak üçünün de hangisini temsil ettiğini bulun."

Durduğu yerde hafifçe yükselip alçalıyor. Rüzgâr şimdi de onunla o y n u y o r mu?

"Zamanınız başlıyor... şimdi."

Hermes kayboluyor ve Kaderleri önümüzde bırakıyor, sorularımızı beklerken dönüyorlar, ölçüyorlar ve kesiyorlar.

Anında, virajın etrafından bir parıltı geceyi aydınlatır. Bu Diego olmalı, Kahramanlık Halesi ona bu İşgücünün Zihin unsurunda yardımcı olmak için tezahür ediyor. Cesaret de olabilir. Hay aksi.

Dex sağına bakıyor, Rima'yı işaret ediyor. Hayır, sadece Rima'ya değil. O, Neve ve Dae-hyeon Rima ile tartışıyor gibi görünüyor. Güç ve Zihin erdemleri ittifak mı ediyor? Harika. Zai, Zihin. O da onlarla mı?

Dex'in sözlerini orada burada yakalayabiliyorum. Daha iyi dinleyebilmek için bardağın dibine daha yakın bir yere çömelmeye cesaret edebilir miyim?

"-onların...işini bitirmek lazım...sonra...bekle-"

Aman Tanrım. Kalp atışlarım hızlandı.

Sanırım hepsi aynı anda soru sormayı tartışıyor. Belki de birkaç tane. Bu kadarı, henüz soru sormamış herkesi dağdan aşağı atıp öldürebilir. Gerçekten sekiz kişiyi bir çırpıda öldürecekler mi? Bu onlara cevabı bulmak için yeterli soru bırakır mı? Ve sonunda içlerinden sadece biri doğru cevabı bulabilir.

Jackie'nin ötesini göremiyorum ama şu ana kadar kendi tahtam hareket etmedi, bu yüzden kimsenin soru sormadığını biliyorum.

Bunun henüz gerçekleşmemesinin sebebi Rima gibi görünüyor. Öldürülmesine karşı mı çıkıyor yoksa bilmeceyi çözmeye çalışmak istiyor ve sorularını saklaması mı gerekiyor anlayamıyorum. Her iki durumda da, geri kalanımızın fazla zamanı olduğundan emin değilim.

Elinde kalın, parşömen benzeri sayfaları olan büyük, deri ciltli bir kitap tutan Zai'ye dikkatle dönüyorum. Nereden bulmuş bunu? Hermes'ten aldığı hediyelerden biri olmalı. Sayfaları çeviriyor ve kendi kendine mırıldanıyor.

Sorunu çözmeye çalışıyor. Ben de öyle yapmalıyım.

Düşün, Lyra.

Tahtam aniden yumuşak ve sessiz bir şekilde bir santim geriye kayıyor ve beni de onunla birlikte kaymaya zorluyor. Yalpalayan, can havliyle dağa tutunan tek kişi ben değilim.

Sonra tahtam tekrar hareket ediyor ve kalbim göğsümde çarpıyor.

Sağa baktığımda Dex, Neve ve Dae-hyeon'un dağın yamacına tutunmak için tahtalarından tırmandıklarını görüyorum. Hepimizi şu anda dışarı çıkarmayı mı planlıyorlar yoksa sadece

Rima için kendilerini denklemin dışında tutuyorlar.

Hırsızlara tırmanma becerileri öğretiliyor -benim hiçbir zaman iyi olmadığım bir şey, ama bir an için aynısını yapmayı düşünüyorum. Ancak saatin geri kalanı boyunca tutunmaları gerekebilir ve henüz çok uzun zaman geçmedi. Aşağı inmek zorunda kaldıklarında kasları jöle gibi olacak.

Ama olduğumdan daha hazırlıklı olabilirim. Yüzüm dışa dönükse, yeterince kalas kaybedersem, cam bölmeye yüz üstü çakılmak dışında tutunacak hiçbir şeyim olmadan öne doğru yuvarlanırım. Ama yüzüm dağa dönükse tutunmaya çalışabilirim. Ayak parmaklarımın ucuna kalkarak ayaklarımı dikkatli bir daire çizecek şekilde sürüyorum ve tahtamın üzerinde yavaşça dönüyorum.

"Düşme. Sakın düşme. Sakın-" Tahtam tam dağa bakarken hareket ediyor ve sallanıyorum, karnım zonkluyor.

Bir elim kayanın üzerinde, diğer elim dengemi sağlamak için çırpınırken toparlanıyorum.

Patlama ve kükürt, bu kötü olabilirdi.

Alnımı kayaya bastırmak için bir saniye ayırıyorum ve gözlerimi kapatarak rahat bir nefes alıyorum.

"Olimpos, eğer bu senin dağınsa..." Kelimeleri Ourea'lardan birine fısıldıyorum. Farklı dağların kendi tanrıları var ve sanırım biz hala Olimpos'tayız, bu yüzden mantıklı. "Bize sığınak vermen için dua ediyorum..." Neredeyse *ölüm* diyeceğim, ama küçük bir parçam bunun Hades'i inciteceğini biliyor, ondan kurtulmak için dua etmek. Ona olan sadakatim mi yoksa başka bir şey mi dudaklarımdaki kelimeleri değiştiriyor bilmiyorum. "Tehlikeden."

Dirseklerimi vücuduma sokarak avuç içlerimi omuz hizasında dağa dayıyorum ve yakınımda işe yarayabilecek bir tutuş arıyorum. Sağ elimle daha iyi bir tutuş buluyorum ama sol elimle hâlâ arıyorum.

İşte o zaman plankım tekrar içeri giriyor. Şimdi topuklarım tam kenarda. Büyük ayaklı biri şimdiye kadar parmak uçlarında olmalıydı. Diğerleri haklıydı. Sadece şu lanet tahtadan in. Başımı çevirip kayaya bastırıyorum ve nefesim kesiliyor. Dae Hyeon'un boynundaki bir şey mavi mavi parlıyordu. Bir kolye olabilir. Tahtası da daha uzakta. Sorularından birini sordu.

Başımı çevirdiğimde Zai'nin de benden daha fazla kalasın üzerinde durduğunu görüyorum,

O da bir soru sordu. Eğer *biri* daha sorarsa, başım belada demektir.

Daha fazla tahtaya ihtiyacım var. Çabuk ol. Aklıma gelen ilk şeye odaklanıyorum. "Clotho?" Onu göremediğim için soruyorum. "Adım Lyra Keres mi?"

"Evet." Sesi cam kafesimin içinde dolaşıyor.

Tahtam hemen dışarı doğru hareket ediyor ve ben de ona uyum sağlıyorum. Sabitlendiğim anda aldığım küçük rahatlama nefesi kesiliyor, çünkü hatamı hemen fark ediyorum.

Elbette, soru bana altı inç ve fazladan zaman kazandırdı. Muhtemelen içinde bir yerlerde müstehcen bir şaka vardır. Ama Clotho'nun cevabı bana hiçbir şey söylemedi. Yoksa söyledi mi?

True evet diyecekti. Rastgele'nin de yarı yarıya evet deme şansı var. Ama False hayır der, değil mi? Bu Clotho'nun ya Doğru ya da Rastgele olduğu anlamına geliyor olmalı. Göğsümde küçük bir heyecan kabarıyor. En azından *bir şeyi* çözdüm. Belki de bu bilmece beklediğim kadar zor olmayacak.

Tam o sırada tahtam tekrar içeri girdi ve panikledim. Ne soracağıma dair hiçbir fikrim yok. Ve düşünmek için yeterli zamanım yok. Lanet olsun.

Gözlerimi kapatıp tutunuyorum ve diğer her şeyi engellemeye çalışıyorum. Bunu ne daraltabilir? Çalışma odasındaki küçük ofisimde, bir hesap tablosu üzerinde çalışıyor, hangi hırsızın bir eşyayı geri getirdiğini bulmaya çalışıyor olsaydım, hangi soruları sorardım?

Bir plan düşünemeden tahtam aniden geri çekiliyor ve sol tarafımda bir çığlık havayı yırtıyor. Başımı sağa sola çeviriyorum ama altımdan kayaya sürtünen bir bedenin korkunç sesi gelirken dengemi sağlamak zorunda kalıyorum. Korkunç bir *gümbürtü* duymadan önce sanki sonsuza kadar düşeceklermiş gibi geliyor.

Sonra...sessizlik.

38

Bana bunu sor

Uzun, vurucu bir sessizlikten sonra, tahtam aniden tekrar hareket etmeye başladı.

Hızlıca.

Parmak uçlarıma kadar yükseldim.

Ve ona doğru baktığım için, Zai'nin soranlardan biri olduğunu biliyorum çünkü dayanacak daha çok şeyi var. Kaşlarının çatıklığı ve hâlâ o tuhaf kitabın sayfalarını çeviriyor oluşu bana bu işi tam olarak çözemediğini söylüyor.

Zai'ye güvenebilir miyim? Poseidon'un sözleri kafamın içinde çınlıyor. Ama bunu tek başıma çözemeyeceğimden eminim. Diğerleri gibi birlikte çalışırsak... Ama nasıl?

"Zai!" Sesleniyorum.

Cama tekme atacak kadar yerim yok. Hells. Onunla nasıl iletişim kuracağım?

Hades'in sesinin anısı zihnimde fısıldıyor.

Dövmeler.

Bilgi edinmek için kullanılabileceklerini söylemişti. Konuşabilirler mi?

Ön koluma bakıyorum ve bir fikir şekilleniyor. Hades bana yeteneklerini kesinlikle ihtiyacım olmadıkça kullanmamamı söylemişti ama bu düşüşün üzerinde sallanmak bir yap ya da öl anı gibi hissettiriyor.

Riske girip Zai ile çalışmayı deneyeceğim.

Bileğimden dirseğime kadar bir çizgi çizebilmek için ellerimi başımın üzerinde biraz manevra yapmam gerekiyor.

Tıpkı Hades için olduğu gibi, dokunuşumun ardından tenimde ışıltılı çizgiler oluşuyor. Baykuşum, panterim, tilkim ve tarantulam bana göz kırpıyor, her biri canlanırken hareket ediyor. Hades, yeteneklerini akıllıca kullanmak için düşünmelerini söylemişti, ama bu oldukça açık görünüyor. Haklı olduğumu ve hayvanların insanlarla iletişim kurabildiğini varsayarsak.

"Hey, dostum." Kanatlarını çırpan baykuşu hafifçe gıdıklıyorum. Bu his derimin altında bir hışırtıya benziyor. "Zai'ye haberci olmanı istiyorum."

Baykuş başını eğiyor, yuvarlak gözlerini yüzüme dikiyor.

"Zai'ye söyle, eğer kazanırsa beni aşağıya uçuracağına söz verirse, ona daha önce kullandığım soruyu ve cevabını söyleyeceğim." Sonra ne öğrendiğimi anlatıyorum. "Ve ona söyle, eğer ihtiyacı olursa iki tane daha var."

Baykuş arkadaşım kanatlarını açıyor ve kolumdan atlıyor, benden uzaklaşır uzaklaşmaz gerçek ve gerçek boyutlu hale geliyor. Bir hareket gözüme çarpıyor ve yukarı bakıyorum, sonra karnımı dağın duvarına bastırıyorum, midem çalkalanıyor. Daemonlardan biri kafesimin camının dışında, bakışlarını bana dikmiş... ve koluma.

Ama beni durdurmuyor, öldürmüyor ya da çığlık atarak götürmüyor... yani... sanırım iyiyim?

Baykuş, İblis'e aldırmadan camın altından süzülüyor, sonra tekrar Zai'nin cam kafesine giriyor ve elindeki kitabın üzerine tünüyor.

Zai irkilip sallanırken sertçe içime çekiyorum ama düşmüyor.

Bu sırada Daemon geri ç e k i l i y o r ama çok fazla değil.

Müthiş.

Konuşulanları duyamıyorum ama baykuşum ona mesajı iletmiş olmalı çünkü Zai bana bakıyor, kara gözleri parlıyor, sonra kaşlarını çatarak kendi kendine göz kırpıyor ve biraz eğilip e t r a f ı m a bakıyor. Rima

Bilmeceyi çözmeye odaklanmış gibi görünüyor ve diğer üçü birbirlerine bağırıp el kol hareketleri yapıyor. Bu bariz ittifak hakkında endişeleniyor mu? Yoksa onun bir parçası mı?

Sonra bana başını sallıyor, baykuşa bir şeyler söylüyor, sonra dinliyor.

İşte o zaman gözlerindeki parıltının ağzının kıvrımıyla eşleştiğini görüyorum.

Anladı mı?

Zai baykuşla biraz daha konuşuyor. Baykuş uçarak bana döndüğünde, Zai neredeyse duyabileceğim bir sesle kitabını kapatıyor, sonra elini kitabın üzerinde sallayarak kaybolmasını sağlıyor.

Baykuş süzülerek omzuma tünüyor. Gagasını hiç açmıyor. Bunun yerine, kafamın içinde ölümlü olmayan bir ses duyuyorum, bunun yerine bir tür alçak sesle yuhalamaya benziyor ama kelimelerle. *"Bu soruyu sor..."* Baykuş Zai'nin sorusunu kulağıma üflüyor.

Gözlerimi kısarak Zai'ye bakıyorum.

Gözlerini devirip işaret ediyor ve anlıyorum. Sadece sor.

Dağa tutunuyorum. "Lachesis. Paris Fransa'nın başkentidir, ancak ve ancak sen doğruysan, evet mi hayır mı?"

Tanrıça tereddüt etmeden "Evet," diyor.

Kendi tahtam on santim dışarı çıkıyor. Solumdan biri bağırıyor ve umarım o cılız ses onları öldüren ben değilimdir. Kayaların kaydığını ya da bir bedenin gümbürdadığını duymadım.

"Evet," diye bağırıyorum ve vurgulamak için başımı sallıyorum.

Zai başını sallıyor, sonra Kader'e bakıyor. Birdenbire tahtalarımız tekrar dağa doğru kaymaya başlıyor. Bir santim değil, iki santim değil, ama çok fazla. Artık başka seçeneğim yok.

Başka bir tutunacak yer ararken ve Zai'nin düşmemesi için dua ederken iki elim ve bir ayağımla asılıyorum. Görmek için başımı çeviremiyorum.

"Tebrikler!" Hermes'in sesi gökyüzünden gürlüyor. "Kazanan benim şampiyonum, Zai Aridam!"

Tanrı'nın sesi o kadar mutlu geliyor ki uçabilir, ama umarım uçmuyordur, çünkü Zai'nin şu anda o kanatlı sandaletlere ihtiyacı var.

Kendi kendime fısıldıyorum, "Hadi, Zai. Lütfen acele edin. Sözünü tut ve beni burada bırakma-"

"Tam arkanda."

Sesi o kadar yakın ve beklenmedikti ki irkildim ve neredeyse kendimi kaybediyordum.

Tutuşum. Felix şu anda beni görebilseydi tiksintiyle başını sallardı.

İki elim belime iniyor ve Zai'nin ayağındaki kanatlar sayesinde havada hafifçe aşağı yukarı zıpladığını hissedebiliyorum. "Sandaletler ikimizi de taşıyabilir mi?" diye soruyorum.

"Elbette." Kıkırdıyor. Hoş bir ses, şaşırtıcı derecede alçak ve sıcak. Bu dağdan sağ salim inene kadar gülmeyeceğim.

"Şimdi," diyor. "Sağ elini bırak ve boynuma dolamaya çalış." Bunu başarıyorum ve sol kolu etrafımda daha güvenli bir şekilde hareket ediyor. "Ben söylediğimde zıpla ve bacaklarını sağ kolumun üzerinde salla. Anladın mı?"

"Anladım."

"Üç deyince... Bir. İki. Üç-"

Zai beni kaldırma çabasıyla kulağımda hırıltılar çıkarıyor ama kollarımı annesine sarılan bir tembel hayvan yavrusu gibi ona dolamayı başarıyorum. Ona bu şekilde sarıldığımda, bedeninin zayıflığı daha da belirginleşiyor.

Ben güvendeyim.

Tanrılara değil ama Zai Aridam'a şükürler olsun.

Damarlarımdan fışkıran rahatlama bir gelgit dalgası da olabilir ve adrenalin beni titretiyor.

Hermes, "Zai, ikinci İşgücü'nü sen kazandın," diyor. "Geri kalanınıza gelince..."

Diğerleri. "Aman Tanrım. Kim düştü?"

"Amir. Hareket ediyor ama."

Yani ölmemiş mi? Henüz ölmemiş. Çocuğun bir yerini yaralamamış olmasına imkân yok. Zai'nin omzunu itiyorum. "Beni bırakıp onu almalısın."

"Onun için geri geleceğim."

"Ama-"

"Çabuk olacağım."

Kararlı görünüyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Diğerleri-

" "Hepsi başardı," diye beni temin etmek için acele ediyor Zai.

Bir başka rahatlama *hissiyle* iç çekiyorum. "Şimdiye kadar."

Hermes sanki sözünü kesmişiz gibi boğazını temizliyor. "Kalan şampiyonlar aşağı inmeye başlayabilir, size bol şans."

Zai bizi aşağıya doğru süzüyor.

kayboluyor. Bir çığlık üzerine arkasına bakıyorum, baykuşum havada kalmak için kanatlarını çırpıyor. Zai'yi daha sıkı kavrayarak sol kolumu uzatıyorum ve boynuzlu yüzüyle güzel, kahverengi tüylü yaratık doğruca bana doğru uçuyor. Tünemiyor ama derime doğru sıçrıyor, küçülüyor ve parıldayan mavi çizgilere dönüşüyor. Tarantula ön ayaklarını ona doğru sallıyor ve tilki bir arkadaşın diğerini selamlaması gibi ona sokuluyor.

"Bu çok kullanışlı bir hediye," diyor Zai.

Hem de hiç beklenmedik bir şekilde. "Evet."

"Daemonlar bundan pek memnun görünmüyor."

Zai'nin omzunun üzerinden dördünün de sıralandığı yere bakıyorum, kanatlar onları havada tutmak için çırpınıyor. Beni öyle bir dikkatle izliyorlar ki midem sıkışıyor. İki kez. Hades onlara nasıl bakacaklarını öğretmiş olmalı. "Fark ettim."

"Dikkatli ol," diyor.

Başımı sallıyorum, sonra konuyu değiştiriyorum, Daemonlar'da bir düşman daha kazandığım için midemde düğümlenen korkuyla yüzleşmek istemiyorum. Onun yerine soruyorum: "Bunu nasıl anladın? Kitaptan mı?"

"Tam olarak değil. Kitap internet değil. Doğrudan cevaplar vermiyor ama bilgiyi kendiniz için nasıl bulacağınızı anlatıyor. Cevaplarınızı paylaşmanız bazı şeyleri daraltmanıza yardımcı oldu."

Akıllara durgunluk veren "eğer ve ancak eğer" sorularından oluşan bir açıklamaya girişiyor ama sanırım anlıyorum. Yere kadar dinlemekten mutluyum, çoğunlukla yeni bir sorun için endişelenmeye başlamamak için ayak uydurmaya çalışıyorum - yine Hades'le yüzleşmek.

Yeni bir müttefikle.

Sanırım. Kaybedilen iki emekten sonra.

O öpücükten sonra.

39

Buna Gerçekten Güvenebilir miyim?

Zai sanki hayatı boyunca Hermes'in sandaletleriyle uçmuş gibi bizi bir merdivenden iner gibi nazikçe indiriyor. Ama hırıldamaya başlamama rağmen beni hemen yere bırakmıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum tekrar. "Umarım bir sonrakinde daha ağırlığımı koyabilirim."

Zai'nin koyu renk gözleri -yakından daha açık, gözbebeklerinden fışkıran altın kahverengi çizgilerle- ciddiyetini koruyor. "Harikaydın. Ben bir Zihin şampiyonuyum ve sen..."

Sanırım bunu kime söylediğinin farkına varıyor, çünkü boynunda bir kırmızılık beliriyor.

"Aynen öyle," diyorum kuru bir sesle. "Hiçbir şey. Ben hiçbir şeyim."

Başını iki yana sallıyor. "Hades bir tanrı olduğu kadar bir kraldır da ve Zeus'un aksine, hiç kimse bu unvanı ondan almaya çalışmaz. *O* bir hiç değil, yani sen de bir hiç değilsin."

Zai nazik olmaya çalışıyor, bu yüzden değerimi kontrol edemediğim bir şeye dayandırdığı için kafasını koparmıyorum. "Sanırım ikimiz de boşlukları dolduruyoruz," diyorum onun yerine.

"Kesinlikle." Beni ayaklarımın üzerine yatırıyor, ancak bu hareketin isteksiz olduğunu hissediyorum. Sanki beni bırakmaya tam olarak hazır değilmiş gibi. Sonra bakışları alçalıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Poseidon dün gece seni buldu mu?"

Lanet olsun. Boynumdaki kesik. Omuz silkiyorum. "Evet, ama ben hallettim." "Nasıl?" diye sordu, sonra uzanıp yumuşak başparmağıyla boynumdaki kesiği ovdu.

Boynumdaki kesiğin hemen altındaki nokta. Yutkunuyorum, aniden yakışıklı bir adama yakın durduğumun farkına varıyorum ve ikimiz de pijamalarımızı giymişiz.

"Giyinsek iyi olacak," diyorum omzumun üzerinden Hades'in evine bakarak. Dışarıda olmamasına şaşırıyorum, bir meydan okumayı daha kaybettiğim için üzgün.

Geri döndüğümde Zai yine biraz kızarmıştı. "Bugün daha sonra buluşabilir miyiz?" Göğsünü ovuşturarak öksürüyor. "Muhtemelen strateji ve diğer olası müttefikler hakkında konuşmalıyız."

Heyecanla başımı sallıyorum. Dex ve onun kutsal olmayan ittifakı neredeyse ikimizi de öldürüyordu. "Elbette."

"Hermes'in evinde ya da belki... burada buluşabiliriz." Bakışları endişeli bir ifadeyle benden yana kayıyor.

Hermes ya da omuzlarımızın üzerinde nefes alan Hades arasında bir seçim mi?

Hayır, teşekkürler. "Kasabadaki bara ne dersin? Yoksa çok mu halka açık?"

Zai bunu düşünüyor, sonra başını sallıyor. "Üst katta özel odalar var."

"Bu işe yarar. Seninle Hermes'in kapısının dışında buluşuruz, birlikte yürürüz. Öğlen civarı mı? Öğle yemeğini orada yiyebiliriz."

Bakışları birden ilgiyle keskinleşti ve ince yüzünü geniş bir gülümseme kapladı. "Elbette. Görüşürüz o zaman."

Hiçbir uyarıda bulunmadan öne doğru eğiliyor ve kollarını bana sarıyor... gerçekten hoş bir sarılma. Sertleşiyorum ama sonra ona doğru gevşiyorum, gözlerimi biraz kapatıp bunu özümsemeye çalışıyorum çünkü bir sonraki sarılmanın yıllar sonra olacağını tahmin ediyorum. Zai iyi bir sarılmacı, tatlı ve oyalanmadan yeterince sıkıyor.

Geri çekilirken gözleri mizahla kırışıyor. "Sarılmaya alışık değil misin?"

Gülüyorum. "Tarikat'ta büyüdüğün zaman pek bir şey olmuyor.

Hırsızlar." Başımı eğiyorum. "Yine de onlara alışkın olmana şaşırdım."

"Annem."

Ah. "Onu şimdiden sevdim."

"Ben de." Sonra bana küçük bir selam veriyor, ben de bunu önce gitmem için bir işaret olarak alıyorum.

"Amir'i getirsen iyi olur."

Zai'nin gözleri unutmuş gibi açılıyor ve tekrar dağa doğru bakıyor. "Devam et," diyor.

Kapılardan ve avludan geçerken durup beni izliyor. Evine girerken hâlâ Hades'in burada olup olmadığını merak ediyorum. Kapılarda hiç kilit olmadığını fark ettiğimde kaşlarımı çatıyorum. Tanrılar ve şampiyonlar benden memnun değilken mi? Bu pek akıllıca görünmüyor.

"Alo?" Sesleniyorum. Sesim yankılanıyor gibi. Tanrım, burası bir anıt mezar.

Kimse cevap vermiyor.

İkinci kata, yatak odama doğru ilerliyorum ama merdivenlerin başına varır varmaz Hades'i görüyorum.

Avluyu boydan boya geçen devasa pencerenin önünde duruyor ve buradan Zai ile birlikte durduğum yolu mükemmel bir şekilde görüyor. Ellerini ceplerine sokmuş, kaskatı bir şekilde dik dururken kıçının kot pantolon içinde bu kadar güzel görünmesi inanılmaz derecede adaletsiz.

Tekrar söylüyorum.

Hayatta kalmayı başardığım bir başka işçilikten sonra bağırılmak için burada kalacağımı düşünüyorsa, siktirip gidebilir.

Topuklarımın üzerinde yatak odama doğru dönüyorum.

"Zai. Lanet olsun. Aridam?" Hades her heceyi belirgin bir şekilde telaffuz eder, kelimeleri kesikler gibi ve bir celladın ölüm cezasını okurken kullandığı tonla söyler.

40

Sonuçlar

Uzaklaşmak Hades'i daha da kızdıracaktı, bu yüzden kollarımı kavuşturmuş ama kasıtlı olarak tatlı bir gülümsemeyle ona bakıyorum. "Az önce kendine lanet etmedin mi?"

"Ne?" Hâlâ sırtı bana dönük bir şekilde pencereden dışarı bakıyor. "'Allahın belası.' Lanetlediğin sensin."

Hades yavaşça dönüyor ve vahşi bir boğayı şişleyebilecek bir bakışla beni iğneliyor. "Müttefikin olarak yavruların en küçüğünü seçtin. Önce benimle tartışmadın bile. O beklenmedik ve son derece uygunsuz yumuşak kalbinle lanetlendim."

"Ona öyle deme." Ona kasıtlı bir sabırla bakıyorum. "Ve bu mantıkla, *beni* seçtin ve böylece kendini lanetledin."

Hades'in bakışları hançer keskinliğinde. "Ben de öyle yaptım."

"Bir konuda anlaşabildiğimize sevindim. Duş alıp biraz kestireceğim. -"

Birdenbire Hades'in tavrı değişir. Çok az, tam olarak tanımlanması zor bir şekilde. Hâlâ öfkeli, ama şimdi daha yumuşak, tıpkı saldıran bir ayı ile sarmal bir çıngıraklı yılan arasındaki fark gibi.

"Koleksiyona başlıyoruz, değil mi?"

Sinir bozucu bir sivrisinekle uğraşıyormuşum gibi iç çekiyorum. "Ne diyorsun sen şimdi?"

Gözleri kısılıyor, ama ben kendi gözlerimi açıp ona en kurnaz bakışlarımı atıyorum. Eğer bir şey anlatmaya çalışıyorsa, ona kesinlikle yardım etmeyeceğim.

"Önce arkadaşın olmayan hırsızın," diyor. "Şimdi de şampiyonlardan biri. Ayaklarının dibine düşüyor."

Ayaklarıma kapanmak mı? Gülüşümün kenarında acı var. Lanetimi biliyor. "Zai konusunda sana danışmadığım için kasten zalimlik mi yapıyorsun?"

Bakışlar şişleyebilseydi, kanıyor olurdum. "Lanetin düşündüğün gibi olmaması mümkün. Seni yeterince seviyor gibi görünüyorlar."

"Sevmiyorlar."

"Eğer bunu görmüyorsan bilerek safsın."

"Görüyorsan da halüsinasyon görüyorsun. Biri sadece bir müttefik. Diğeri yüzüme karşı sadece arkadaş olduğumuzu söyledi. Kimse ayaklarıma kapanmıyor. Bu mümkün *değil* ve sen de bunu biliyorsun."

Aslında, lanetimi çürütmeye en çok yaklaşan kişi Hades. Dün geceki öpücüğüyle. Her ne kadar şehvet ve aşk birbirinden çok farklı şeyler olsa da - ki eve döndüğümde bunu çok sık gördüm. Biri olmadan diğerinin ilgisini pek anlamamıştım ama Hades'in dolgun alt dudağına baktıkça anlamaya başlıyorum. Kâğıt üzerinde Boone'a olan aşkım bitmiş değil ama hiçbir zaman Hades gibi beni kontrolden çıkarmamıştı. Göbekli bir sobadaki sıcacık bir ateşle tüm evi yakmak arasındaki fark gibi.

"*Müttefikine* geri dönelim," diyor Hades, neyse ki düşüncelerimden habersiz.

Bana yönelttiği sert bakışlar çoğu kişinin tüylerini diken diken ederdi. Ben sadece burnumun kenarını sıkıyorum. "Peki ya Zai? Bir anlaşmamız var."

Mümkünse Hades daha da sertleşiyor, gözleri çakmaktaşı gibi. "Ve sen ona inandın mı?"

Şimdi de bana saf ve dikkatsiz diyor. Çenemi kaldırıyorum. "Artık inanıyorum." Çoğunlukla.

Hades daha da sessizleşiyor. "Ona güvenemezsin." Ama onun kontrolü

sonraki üç hırıltılı kelimenin üzerine kırılır. "Lanet olsun, Lyra."

Bana bağırılması umurumda değil ama küfür edilmesi? Hayır. Kollarımı kavuşturarak tek kaşımı kaldırıyorum. "Ses tonunu yeniden düşünmek ister misin?"

Hades aramızdaki boşluğa doğru yürüyor ve yemin ederim duman siyah dallar halinde üzerinden kalkıyor. "Hayır, lanet olası ses tonumu yeniden düşünmek istemiyorum."

Gelmeye devam ediyor, ama karnımdaki sinirlerin bana çok ileri gitmiş olabileceğimi söylemesine rağmen, bir korkak gibi geri çekilmeyi reddediyorum. Yine de kaçmamak için ayaklarımı bilinçli olarak dikmem gerekiyor.

Benden sadece bir adım ötede, hayal kırıklığının binlerce nüansını yayarak durdu. "Sen benim ölümüm olacaksın Lyra Keres."

"Neden?" diye soruyorum. Dudakları düzleşiyor ve ellerimi kaldırıyorum. "Bu dürüst bir soru. Zai ile ittifak yapmak bugün işe yaradı. *İşe* yaradı."

"Şanslıydın."

Homurdanıyorum. "Doğru müttefiki seçtim, Hades. Böyle büyüdüğüm için neye bakmam gerektiğini biliyorum. Hırsızlar doğaları ve eğitimleri gereği güvenilmez, arkadan bıçaklayan ve işbirlikçi kişilerdir. Bu yüzden bu kararı senin diktatörlük komitene danışmamış olmam, bu konuda akıllı davranmadığım anlamına gelmez."

Hades bana bakıyor, çenesi benimle nasıl başa çıkacağını anlamaya çalışıyormuş gibi çalışıyor. Sanırım bu onun başına pek sık gelmiyor. Sonunda konuştuğunda daha yumuşaktı. "Lyra, yemin ederim bunu ciddiye almazsan-"

"Eğer Zai cevabı zamanında bulmasaydı, ben de aşağı inerdim." Umarım bir aksilik çıkmaz. Bu da bana şunu hatırlattı. "Diğerleri-" "Hepsi dağın en kötü kısmından sağ salim inmeyi başardı. Onlar yolun geri kalanında hala yürüyor. Ve düşen tek şampiyon hayatta kaldı."

Rahat bir nefes aldım. "Amir."

"Zihin erdemi olmadığı için iyileştirilemiyor ama bakılıyor."

Başımı salladım. "Bu iyi-"

Homurdanıyor. "Etrafındaki herkesi kurtarmak konusundaki inatçı ısrarın-"

"Belki Dex değildir," diye mırıldanıyorum ağzımın kenarından.

"Ne?"

Ne demek istiyor, ne? Dikkatini vermiyor muydu? "Dex Soto. Athena'nın şampiyonu. Kendi yadigârımla bana saldırdı. Dün kasabaya gelirken yolda beni öldürmeye çalıştı-"

"Ne yaptı?" Sesi ateşli bir şeye dönüşüyor. Bu kesintiyi görmezden geliyorum. "O benim Son Kurtarılacaklar listemde."

Hades bana genellikle Felix'e ve bazen de diğer adaylara özgü bir kuşkuyla bakıyor. Sadece onlarda bu... küçümseyici. Hades'leyken küçük bir puan kazanmışım gibi hissediyorum. "Şimdi de liste mi yapıyorsun?" diye yavaşça soruyor.

"Ben hep liste yaparım."

"Mesela en son kimi kurtarmalı? Kimi hiç kurtarmayacağım gibi mi?" Omuz silkiyorum.

"Athena'nın kutsamasının Dex Soto'ya önbilgi verdiğini bilmelisin," diyor. "Son yarışmada çok hızlı tırmanmaya başladığında bundan şüphelenmiştim ama bu sefer giyinmiş ve hazırdı."

"Rima da öyleydi."

Omuz silkiyor. "Güven bana. Dex Laborlar hakkında erkenden bilgi topluyor. Gerçi ne kadar erken olduğundan emin değilim."

Tehditleri listelediğimiz için "Kim Dae-hyeon'un Kaderlere soru sorduğunda parlayan bir kolyesi var" diye ekliyorum.

Başını sallıyor, sonra da "Tek sorunun bu değil. Sanırım listenize birkaç isim daha eklemeniz gerekecek."

Kalbim biraz duraksıyor. "Neden?"

"Zai seni uçurduğunda o şampiyonların yüzlerini görmedin. Bugün zaten sahip olduklarınızdan daha fazla düşman edindiniz."

Kahretsin. O zaman lanetim burada sert bir şekilde etkisini göstermeye başlayacak. "Ne yapmam gerekiyordu? Her mücadeleye tek başına mı gireceksin?"

"Bana sahipsin-"

Hades'in arkasındaki odayı aniden kasırga gibi bir duman girdabı doldurur ve duman dağıldığında onun yerinde üç başlı devasa bir siyah köpek durmaktadır. Dev, jilet gibi keskin dişlerle dolu üç kafa.

41

Hades'in Evcil Hayvanı

Köpek hemen saldırmayınca çığlığımı geri yutuyorum.

Buranın yüksek tavanlı olması iyi bir şey, çünkü canavarın orta kafasının boyu en az on beş metre. Kürkü pürüzsüz ve parlak ve kaslı vücudunun her çıkıntısını gösteriyor. Boynunda ve omuzlarında siyah çivili zırhlar var, göğsünün altından bağlanmış ve daha fazlası her bir burnundan ve her bir başın t e p e s i n d e n yukarı çıkıyor. Tüm kulakları dimdik, uzun, sivri ve tetikte duruyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, Hades'e daha yakın durmak için ayaklarımı sürüyerek. "Bu-"

"Cerberus." Hades'in sesi pek mutlu gelmiyor. "Burada ne yapıyorsun, it?"

Hades'e dirsek atıyorum. "Ona it deme."

Bunu tekrar denemem için bana meydan okuyan bir bakış fırlatıyor. "O *benim* köpeğim. Ona istediğim ismi veririm."

Cerberus hırlıyor.

Donup kaldım. "Beni yiyecek mi?"

"Sana hırlamıyor," diye homurdanıyor Hades dişlerinin arasından.

Ona yavaşça göz kırpıyorum. "*Sana* hırlıyor mu?" Sırıtışıma engel olamıyorum. "Onu sevebilir miyim? İnanılmaz biri."

"Hayır."

"Evet, güzel ölümlü. Sevebilirsin." Bilge bir ihtiyar gibi bir ses kafamın içinde yankılanıyor, sanki bir katedralde duruyormuşum gibi, bir nehir gibi pürüzsüz ve dibini asla bulamayacağınız kadar derin.

Cerberus benimle konuşuyor. Kafamın içinde. Cidden, hayatımın en güzel günü.

"Güzel bayanların okşamalarına bayılırız," diyor benzer ama biraz farklı bir ses - biraz daha yüksek ve daha istekli -. Bu sesi hemen soldaki kafaya yerleştiriyorum, dev bir dil ağzının bir tarafından dışarı sarkıyor, sanki kafası bir arabanın camından dışarı sarkıyor.

"İzin verildi," diyor üçüncü bir ses, daha hırçın ve daha kıvrık, burnu havaya kalkıyor.

Köpeğe bakıyorum. Üç ses. Her kafanın kendi kişiliği var. Muhtemelen benim açımdan bir sorgulama ya da tereddüt olmalı, ama Hades burada, yani gerçekten, ne yanlış gidebilir ki? Cerberus'a doğru bir adım atıyorum, üç kafasını da bana doğru eğiyor.

"Lyra." Hades beni dirseğimden yakaladı. "Sana
söylemiştim-" "Yapabileceğimi söyledi."
"Dedi ki-" Bakışları Cerberus'a kaydı. "Hain." "O
neden bir hain?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Sadece benimle konuşuyor." Hades, "Ve Charon." diye eklemeden önce ayaklarının üzerinde kayıyor.

Ölü ruhları para karşılığında Styx Nehri'nden geçiren kayıkçı. Bu küçük gerçek bir gerçeklik kontrolü. Tartışırken bir an için Hades'in tam olarak kim olduğunu unutmuş olabilirim. Yeraltı dünyasının kralı, evcil hayvanı bir canavar ve bekçisi bir Azrail.

"Cerberus muhtemelen senin üzerinde kokumu
almıştır," diyor Hades. Kaşlarımı çatıyorum. "*Kokunu*
mu?"

"Benim hediyem." Bakışları ağzıma düşüyor ve başparmağını oradaki etin üzerinde hafifçe gezdiriyor.

Oh. Doğru. İşte bu. Neredeyse uzanıp karıncalanan dudaklarıma dokunacağım ama kendimi durdurmayı başarıyorum. Hades izliyor.

"Onunla konuşuyorum çünkü benden hoşlanıyor." Sanırım başımı

Sağ konuşuyor çünkü öne doğru eğiliyor.

"Bana harika dedi. Senden başka kimse beni sevmiyor." Bu dil çıkaran kafa.

Huysuz kafa hiçbir şey söylemiyor - sanırım üçü arasında pek konuşkan değil.

"Evet, İyi, onu duyu . kendini koruma var açıkça "Hades," diyor. "Tehlikeye doğru çekiliyor."

"Dur." Süsleniyormuş gibi yapıyorum. "Beni utandıracaksın." Karnının üstüne düşen Cerberus'a doğru yürüyorum.

Zihnimde kafalarını isimlendiriyorum. Yetkili olana Cer diyorum çünkü "efendim" diye hitap ediyor, huysuz olana Ber diyorum çünkü üşüyor, şapşal olana Rus diyorum çünkü sesi ona benziyor.

Uzanıp sol taraftaki şapşal olduğunu düşündüğüm kafanın bir kulağının arkasını kaşıyorum. "Aman Tanrım, çok yumuşaksın!"

"Ne bekliyordun ki? Deri pullar mı?" Rus'un dili köpekçe bir kahkaha atarak ağzından çıkıyor ve nefesi sülfür kokuyor.

Sinirle onu izleyen Hades'e bakıyorum ve kahkahamı tutamıyorum. "Aman Tanrım."

"Şimdi ne olacak?" Sözleri toz gibi kuru.

"Benzerlik tekinsiz." Bir elimi çeneme koyup onları bir sanat eseri gibi inceliyormuş gibi yaparak aralarında bir ileri bir geri bakıyorum. "Bu asık suratla Cerberus'un kafalarından biri olmak için başvurabilirsin. Neredeyse dördüz gibisiniz."

"Çok komik," diyor Hades.

Cer başını patilerinin üzerine koyar. *"Unut gitsin. Ben çok daha güzelim."*

Hades'in ifadesi daha da ekşiyor ve ben tekrar gülüyorum. "Doğru."

Ölüm Tanrısı cehennem köpeğine bakıyor. "Bakalım bu gece yatmadan önce atıştırmak için kim fazladan bir inek alacak?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Yatmadan önce atıştırmak için inek mi yiyorsun?" Cerberus'a soruyorum.

"Sen yemiyor musun?" Üçü de öyle. "Öldüklerinde-"

"Bunun ne eğlencesi olabilir ki?" Ber harrumphs.

Bir elimi kaldırıyorum. "Bilmek istemiyorum."

"Endişelenmeyin," diyor Cer. *"Bunlar etobur inekler ve karşılık verebilirler."*

Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum. "Herkesin bir şeyi vardır, sanırım."

Başka bir kahkaha daha üzerime sülfür kokulu nefes üflüyor. *"Onu tutabilir miyiz?"* Rus, Hades'e soruyor.

Göğsümde küçük bir parıltı tutuşuyor. İstenmek böyle bir his mi?

"Kesinlikle hayır. Bir daha asla huzurlu bir gün geçiremem," diyor Hades.

"Buraya bir sebep için mi geldin, it?"

Cerberus ofluyor -üç kafası da- sonra zarifçe ayağa kalkıp üzerimde yükseliyor. Sadece omzuna kadar gelebildim. *"Sana ihtiyaç var,"* diyor kafalar stereo olarak.

Aralarına bakıyorum. Gerekiyor muydu?

Hades'in dudakları gergin. Bu bir saniye önceki gibi bir kızgınlık ya da eve girdiğimdeki gibi bir öfke değil. Bu...

Neymiş o?

Suçluluk olamaz. Tanrıların suçluluk hissetmediğinden eminim. Özellikle de bu.

Bana anlam veremediğim bir bakış fırlatıyor. "Yakında orada olacağım," diyor.

Cerberus başını sallar, Rus verir Ben başka birNuzzle, ve sonra Cehennem Köpeği geldiği gibi bir duman bulutu içinde kaybolur.

Sormamalıyım. Bu beni ilgilendirmez. Ben soruyorum. "Isabel değil mi?"

"Hayır."

"O zaman kim-"

"Giyinmelisin."

Bana söylemek istemediği çok açık, ama bu sadece daha fazlasını öğrenmek istememe neden oluyor. "Ama önemli mi?"

"Evet." Curt ve mesafeli.

"Pekâlâ..." Yavaşça topuklarımın üzerinde dönüyorum. "Dışarı çıktığında burada olmayacağım."

Arkama bakmadan önce tereddüt ediyorum. "Anlamıştım."

Sıfır tepki. "Döndüğümde konuşmalıyız, ileriye dönük daha iyi bir strateji geliştirmeliyiz."

"Merak etme," diyorum ona. "Zai ve ben öğle yemeğinde buluşup strateji konuşacağız. Ben her şeyi hallettim."

"Ne demezsin."

Ölüm Tanrısı'nın yüzüne yatak odamın kapısını kapatırken bir sonraki sözlerini duymak için beklemeye zahmet etmiyorum.

BÖLÜM 4

DÜŞMANLARINIZI DAHA YAKIN TUTUN

Birçok kez başarısız oldum,
başarılı olamamak artık istatistiksel olarak imkansızdır.

42

Müttefikimi Çoktan Kaybettim mi?

Banyo yapıp giyindikten sonra taktik yeleğimi alıp omuzlarıma geçiriyorum ve yatak odamdan çıkıyorum. Sanırım Hades ben duştayken gitmiş olmalı. Onun hayattan daha büyük varlığı olmadan evin ne kadar sessiz ve yalnız hissettirdiğini fark etmemeye çalışıyorum.

Merdivenlere doğru giderken, buraya geldiğimde her zaman kapalı olan açık bir kapı fark ediyorum ve adımlarım duraksıyor.

Sessizce, dar, penceresiz odaya giriyorum -neredeyse bir dolap, gerçekten. Tamamen kırmızıya boyanmış odanın içinde tek bir şey var. Şey... bir sürü küçük şey, ama hepsi daha büyük bir parçaya hizmet ediyor.

Bir sunak.

Tepedeki tavan penceresinden içeri süzülen tereyağlı güneş ışığı mekânı havayla dolduruyor ve sunağın kendisini aydınlatıyor. Kalbim yavaş yavaş daralıyor, ayrıntıları kavradıkça kaburgalarımın arkasında donuk bir ağrıya dönüşüyor. Elbette daha önce de vefat eden sevdiklerim için sunaklar görmüştüm ama böylesini görmemiştim.

Çoğunlukla neşeli sarılar ve parlak beyazlardan oluşan, ama morların da yer aldığı nergis çiçeklerinden oluşan buketlerle rengarenk.

turuncular ve kırmızılar da var. Masanın ortasından yükselen siyah obsidyenden yapılmış bir meşaleyi çevreliyorlar. Meşalenin tepesindeki kaideyi, havaya kıvılcımlar saçan koyu kırmızı alevler için parıldayan bir kafatası oluşturuyor.

İki yandaki iki nar ağacı, kucaklaşan aşıklar gibi sunağın üzerinde birbirlerine dokunmak için eğiliyor. Koyu yeşil yapraklar, dibinde yıldız şeklinde belirgin bir tutam bulunan büyük kırmızı, olgun meyvelerin arasına serpiştirilmiştir.

Persephone.

Bu sunak onun için.

Gideli uzun zaman oldu. En az yüz yıl. Gerçi Hades'in hayatına bakınca bu çok da uzun bir süre sayılmaz. Ama ziyaret ettiği nadir zamanlarda bunu burada bulundurduğuna göre... hâlâ derin bir yas tutuyor olmalı.

Birden kendimi o kadar özel, o kadar kutsal bir şeye izinsiz girmişim gibi hissettim ki, ona asla göz koymamalıydım.

Sunağın önünde eğilerek, ölen bahar tanrıçası ve Yeraltı Kraliçesi'nden sessiz bir özür diliyor, sonra geri dönüp kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum.

Ama görüntü ve varlığının bilgisi kalbime astığım ağırlıklar gibi geliyor. Zai ile buluşmam gereken Hermes'in evinin kapısına kadar beni sürüklüyor.

Henüz gelmedi, ben de saatimi kontrol ederek bekledim. Tam zamanında geldim. Bana geç kalacak bir tip gibi gelmedi. İçeri gireyim mi? Hermes'le karşılaşırsam Zai için işleri daha da kötüleştirebilirim.

Ayaklarımın üzerinde kayarak karar vermeye çalışıyorum. Onu yakalaması için dövmelerimden birini göndermeyi bile düşünüyorum. Sonra kapı açılıyor ama gelen Zai değil. Alt keçi yarısında nane yeşili kürkü, mor toynakları ve boynuzları olan bir satir çıkıyor ve tek kelime etmeden içeri dönmeden önce bana bir not uzatıyor.

Zai'den. Tek bir cümle.

Hermes'in tapınağının arkasında buluşalım. ~Z

Hades'in endişesi doğru çıkmaya başladı. Zai saklanma ve not gönderme ihtiyacı hissediyorsa bu iyiye işaret değil. Yeterince güvende olmalı.

Hermes'in evinde, değil mi?

Kaçak bir mahkum gibi sık sık omzumun üzerinden bakarak yolda aceleyle ilerliyorum. Ana Cadde bölgesinden geçerken özellikle dikkatli davranıyorum ve ancak tapınağa geldiğimde rahatlıyorum.

Ama Zai de burada değil.

Dışarı çıkması için ıslıkla işaret ediyorum, sonra onun benim üye arkadaşlarımdan biri olmadığını ve bunu fark edemeyeceğini hatırlıyorum. Ama yine de sağ tarafımda bir hışırtı oluyor ve bir baş çıkıyor.

"Aman Tanrım, Zai." Sesimi alçaltmayı başarıyorum ama yine de sessiz olmam için bana el sallıyor, sonra ağacın arkasından etrafıma bakıyor.

"Seni takip eden oldu mu?" diye

fısıldıyor. "Sanmıyorum, ama sen-"

"Emin misin?"

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Olabildiğim kadar. Neler oluyor?"

Etrafına bir kez daha bakıyor, kara gözlerini ihtiyatla paranteze alıyor, sonra saklandığı çalıların arkasından çıkıyor. Adam berbat görünüyor.

"Yeraltı Dünyası'nda sana ne oldu?" Sessizce soruyorum.

Kendinden tiksindiğini düşündüğüm bir yüz ifadesi takınıyor ama şişlikten bunu anlamak zor. "Benim... şey... Dünya'ya karşı ciddi alerjilerim var."

"Yani içinde saklanmaya mı karar verdin?"

"Ölmeyeceğim bir yere gittiğimizde sana söylerim."

Dire. Yeterince makul. "Peki ne yapmak istiyorsun?"

"Sırtıma bin. Bir fikrim var."

Zai'yi bir aşağı bir yukarı süzerken dudaklarım bükülüyor. Sırtına çıkmak mı? Şu anki fiziksel durumuyla beni tutabilecek mi?

"İyi olacağım." Sesi biraz kısa geliyor. "Sadece

bin." Omuz silkiyorum. O kendi sınırlarını biliyor.

Ben atladığımda homurdanıyor ve tüm ağırlığımı yakaladığında biraz tökezliyor ama yere düşmüyor. Sonra havadayız, sadece yerde değil ama hızla irtifa kazanıyoruz. Zai dağların eteklerinde, yüksek çam ağaçlarının tepelerinin hemen üzerinde ve kayalara karşı duruyor - bu yüzden görülmediğimizi tahmin ediyorum. Rüzgâr

yanımızdan geçip gidiyor, eskisinden daha hızlı giderken saçlarımı karıştırıyor. Sandaletlerle daha da iyi oluyor.

Her şeyin çok üzerinde, dağlardan birinin zirvesine yakın olduğumuzu fark edene kadar nereye gittiğimizi bilmiyorum. İşte o zaman bir virajı dönüyor ve Olympus'un devasa etkileyici ana tapınağı parlak, beyaz mermerlerle kaplı ihtişamıyla önümüzde gökyüzüne yükseliyor.

Bu kadar yakından, Zeus, Poseidon ve Hades'in başları, çok renkli şelaleleri ile düşündüğümden daha da büyük. O kadar karmaşık bir şekilde oyulmuşlar ki, benim alanıma girdiğinde kaşlarını çatmış bir Hades'e bakıyormuşum gibi hissediyorum.

Oraya mı gidiyoruz? Tapınağa mı?

Elbette, Zai bizi tapınağa giden patikaya indiriyor. "Tanrıların ve tanrıçalarınki de dahil olmak üzere bu tapınak arazisinde hiçbir güç çalışmaz," diye açıklıyor. Hermes'in sandaletleri kayboluyor. Onları öylece unuttu mu? "Burası Olimpos'ta şiddetin yasak olduğu tek yer. Dex ve diğerleri bizi burada bulsalar bile bize zarar veremezler."

Yapamayacaklarından pek emin değilim ama zaten buraya çıkmaları biraz zaman alır. Ben de bu fırsatı yukarı bakmak için kullanıyorum. Ve yukarı. Ve yukarı.

Tapınağın kendisi... Gerçekten, söyleyecek söz yok.

Oldukça etkileyici olan San Francisco'daki Zeus Tapınağı, bunun yanında orman yangınının yanındaki küçük bir mum alevi gibi kalıyor. Çatı en az yüz adet uzun, yivli Korint sütunu tarafından destekleniyor ve iki sıra halinde tüm alanı çevreliyor. Üçgen çatının zirvesinde kanatlarını açmış bir pegasus yükselmektedir. Aslan başı şeklindeki oluklar dört köşeyi korur ve Daemon heykelleri iç tapınağa açılan kapının her iki yanında belirir.

Tüm bunlar, dünyanın büyük düzeni içinde ne kadar küçük olduğuma dair ezici duyguya katkıda bulunuyor.

"İçeri giriyor muyuz?" diye soruyorum.

"İçeride konuşamayız," diyor Zai. "Tanrılar bizi duyabilir."

Ve strateji tartışıyoruz, yani anlıyorum. Yine de omuzlarımın biraz düşmesine engel olamıyorum.

Zai, dağın kenarını kesen ve üç şelalenin hemen üzerinde bir izleme platformuna benzeyen bir dizi merdivene yöneliyor. Sis bizi serin bir parıltıyla kaplamak için yükseliyor ve suyun gürültüsü etrafımızda sessiz bir uğultuya dönüşüyor.

"Burada kimse bizi duyamaz," diye bağırmak için sesini yükseltiyor Zai, sonra öksürmeye başlıyor.

Beni sırtını şelalenin kenarına dayamış bir banka götürüyor. "Ne oldu?" Oturarak sordum. "Neden oraya gitmedin?
benimle?"

Yüzünü buruşturuyor. "Dex."

Gözlerim kocaman oldu. "Seni incitti mi?"

Zai başını sallıyor ama bakışlarımı tutuyor. "Hayır. O daha kötü bir şey yaptı."

43
İttifaklar

Çılgınca Zai'nin yaralarını araştırıyorum ama şiddetli alerjiler dışında zarar görmemiş görünüyor. "Ölümden daha kötü ne olabilir?" diye soruyorum, sonra Hades'e karşı sorduğum bu sorudan biraz çekiniyorum.

Zai omuzlarını düşürüyor ve bir çakıl taşını tekmelerken ayağına bakıyor. "Dex dağdan inerken düştü ve epeyce yaralandı. Ama ben kazandığım için tüm Zihin şampiyonlarına şifa veriliyor, o yüzden önce Asklepios'a gitti. Rima onu eve kadar yendi." İç çekiyor. "Dex'in Zihin şampiyonu arkadaşlarımla ittifak yapmamaya karar vermekle kalmayıp bir de seninle ittifak yaptığım için fena halde kızgın olduğu konusunda beni uyardı."

"Dex'in şimdi sana da zarar vereceğinden endişeleniyorsun." Bu bir soru olarak söylenmedi.

"Hayır," diyor Zai. "Dex her zaman kendisi için çalıştı. Ama şimdi Rima'nın beni paylaştığımız evden atmasını sağladı."

Kaşlarımı çatıyorum. "Aynı evi mi paylaşıyorsunuz?"

Bana şaşkın bir bakış attı. "Tabii ki. Her şampiyon grubu için bir ev var."

Ah. Ama benim için yok, çünkü Hades.

Dışarıdan biri olmaya alışkın olmam iyi bir şey, yoksa bu gidişle bir kompleks geliştirebilirdim.

"Hermes'le yaşadığını sanıyordum." Vay anasını. Dex'le mi yaşıyor? "Bunu daha önce söylemeliydin."

Ve şimdi anlıyorum. Dex onu kovduğunda potansiyel bir aile bulma şansını kaybetmişti. Boğazımın arkasında oluşan düğümü yutuyorum. Her zaman bir yere ait olmak istemiş, kendine ait bir ailesi olsun istemiş biri olarak, bunun Zai için nasıl ölümden beter bir his olabileceğini çok iyi anlıyorum.

Bakışlarımı kucağıma indiriyorum, parmaklarım birbirine dolanıyor. "Özür dilerim, Zai." Ona bakıyorum. "Eğer müttefik olmamak istiyorsan-"

"Kes şunu." Nazikçe söylüyor. "Seninle ittifak yapmak bana bir çift şık ayakkabı kazandırdı." Eliyle omzumu dürtüyor. "Ayrıca, seçimimi yaparken bu olasılığı da göz önünde bulundurdum."

Gülümsemem sıkışmış gibi hissediyor. "Tabii ki dikkate aldın."

"Kalacak başka bir yer bulurum. Belki Hermes'le birlikte." Koltuğunda kayıyor. "Gerçi o da pek heyecanlanmadı."

Takımdan atılsaydım Hades'in vereceği tepkiyi tahmin edebiliyorum. "Benimle kalabilirsin."

Zai o kadar hızlı doğruldu ki omurgasının kırılmamasına şaşırdım. "Hades'le mi? Hiç sanmıyorum."

"Sana zarar vermez." Bundan neden bu kadar emin olduğumu bilmiyorum.

Zai belli ki o kadar emin değil. "O ölüm tanrısı, Lyra."

"Ama ben hâlâ gülümsemiyorum," diye belirtiyorum.

"Doğru." İkna olmuş gibi görünmüyor. "Ama onun *sana* canlı ihtiyacı var, bana değil."

Haklısın.

"Peki ya evindeyken seni güvende tutacağına söz verirse? Bu nasıl olurdu?" Söylediklerimden sonra kendi sözlerimden irkilmemeye çalışıyorum. Hades'*in benimle konuşana kadar hiçbir şeyi kabul etme* fermanına karşı gelmekten bahsediyorum.

"Belki o zaman," diyor Zai, hâlâ şüphe içinde.

Başımı sallıyorum, zorlamıyorum. Bir sorun çözüldü. Sayılır. Hades eve döndüğünde bunu duymaktan *çok hoşlanacak*.

"Rima'ya neden Dex ile aynı hizada olduğunu sordun mu? Yani, onun da ikinizle birlikte Mind olduğunu biliyorum ama yine de..."

Zai'nin yüzünü buruşturması üzerine sözümü kesiyorum. "Onunla *birlikte* değil," diyor yavaşça. "O sana *karşı*."

44

Kötü Hırsızlar Lanet İşlerini Yapmayı Unuttuklarında

Rima bana karşı.

Bunun derimin altına işlemesine izin vermemeye kararlıyım. Başkaları benden hoşlanmadığında, tuhaf olduğumu düşündüğünde, aktif olarak benden kaçınmaya çalıştığında ya da hatta varlığımı unuttuğunda rahatsız olmama konusunda çok fazla pratik yaptım. Tüm bu pratiklerin pek yardımcı olduğunu söyleyemem.

Hâlâ acıtıyor.

"Ben mi?" diye soruyorum. "Ben Rima'ya ne yaptım ki?" Lanetli değilmişim ve neler olduğunu tam olarak biliyormuşum gibi davranmak, üyelerle olan ilişkilerimde her zaman yaptığım bir şeydi. Zai farklı. Bir müttefik. Belki de ona anlatmalıyım. Sonuçta, müttefiklerini kaybetmesi anlamına geliyorsa, bilmeyi hak ediyor.

Başını sallıyor. "Daha çok senin koruyucu tanrına karşı gibi."

Sevilmemeye o kadar alışmışım ki -teşekkür ederim Zeus- bu sefer sorunun ben olmadığımı anlamam bir saniye sürüyor. "Hades'in Tanrıların Kralı olmasını istemiyor."

Sanki bir sonraki kısmı bana söylemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi duraklıyor. "Bu fikirden çok korkmuş görünüyordu. Solgun ve titrekti, senin kazanacağından ve bunun hepimizin sonu olacağından bahsedip duruyordu."

Homurdandım. "Hangi kanıta dayanarak? Sonuncusunda tüm kazanma işini sen yaptın."

"Senin sayende," diye ısrar ediyor Zai, elini bankta benimkinin üzerine koyarken yüz ifadesi inatçı bir hal alıyor.

Hades'in Zai'nin ayaklarımın dibine düşmesiyle ilgili alayları kafamın içinde fısıldanıyor. Sadece yer değiştiriyormuşum gibi davranarak yan dönüp doğrudan ona bakıyorum, bu da teması kesiyor. "Tamam. O zaman strateji konuşalım. Düşünüyordum da, zaten erdem sıralamalarını bozduğumuza göre, belki diğer üç erdemden en az bir şampiyon almanın faydası olur."

Zai başını sallıyor ve gözlerini kısıyor, belli ki o büyük beynini çalıştırıyor. "Neve ve Dae'nin ikisi de Güçlü ve bugün Dex'le birlikte çalışıyor gibiydiler. Samuel'i bilmiyorum ve diğerlerini de kendi erdemleri içinde güçlü ittifaklar kurup kurmadıklarını bilecek kadar göremedim."

"Ben de öyle."

"Ama Cesaret şampiyonları bir kişi eksik. Belki onlardan biriyle başlayabiliriz."

"Hangisiyle?" Ben soruyorum.

"Şey... Amir'in güçlü ve cesur olduğu açık ama çok genç ve olgunlaşmamış olabilir. Ayrıca kibirli de olabilir."

Sanırım dikkatle dinleyen tek kişi ben değilmişim.

"Ve bugün düştüğü için ne kadar yaralandığını hala bilmiyoruz" diye ekliyor.

Bunun müttefik seçiminde bir etken olmasını istemiyorum... ama oluyor.

"Trinica zeki, yetenekli ve bir krizin ortasında sakin görünüyor. Ama biraz daha yaşlı ve belki de diğerleri kadar güçlü değil," diyor Zai. "O bir okul müdürü, biliyor muydunuz? Gençler için."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Çok şeyle başa çıkabilir gibi görünüyor. İkisine birlikte yaklaşsak nasıl olur? Böylece onlar ya da biz arasında seçim yapmak zorunda kalmazlar."

"Bu işe yarayabilir," diyor Zai
yavaşça. "İster misin-"

Solumuzdan bir ses "Bakın kimi bulduk?" diye alay ediyor.

Zai ve ben hep birlikte başımızı çevirip banktan atlarken bakışlarımız Dex'in ters ters bakan yüzüyle çarpışıyor ve Dex yalnız değil. Rima yanında değil ama Neve yanında. Dae-hyeon ve Samuel de öyle. Bu her şeyi açıklıyor. Güç ve Akıl bir araya geldi.

Samuel'in ilk Labor'daki yardımından ve birlikte iyi çalışmamızdan sonra, bu kalbime itiraf etmek istediğimden daha sert vuruyor ve başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum.

İşte o zaman Zai ve benim yaptığımız hata apaçık ortaya çıkıyor.

Hayır. Lanet olsun. Güçler. Bizi buradan uçuracak sandaletler de dahil.

Felix, birden fazla çıkışım olduğundan emin olmakta ne kadar başarısız olduğumu görseydi küplere binerdi.

"Neden böyle bir pisliksin, Dex?" Şu anda ne kadar kötü titrediğimi görmesine izin vermemek için dudak büküyorum.

"Kişisel bir şey değil Lyra," diyor Samuel ama gözleri benimkilerle buluşmuyor. "Hades tarihin gelmiş geçmiş en kötü Tanrı Kralı olurdu. Hepimizin evde korumak zorunda olduğumuz aileleri var ve kazanmayı bırak, oynamana bile izin veremeyiz."

Hâlâ bazı basamakları çıkıyorlar. Onlar bize ulaşmadan buradan çıkabilir miyiz?

Zai'nin elinden tutup onu sahanlığın kenarındaki parmaklığa doğru çekiyorum. Suyun gürültüsünden Zai'nin duyabileceği kadar yüksek sesle "Atlamalıyız" diyorum.

"Atlamak mı?" Gözleri kocaman oldu. "Atlayamayız. Sandalet yok." Başını sallıyor. "Hem zaten burada bize zarar veremezler."

"Sayıca ve silahça üstün durumdayız. Dex ve Samuel'in yardıma ihtiyacı bile olmaz. Bizi tapınak arazisinden sürükleyip öldürebilirler."

"Bu şiddettir."

"Bu teoriyi gerçekten test etmek istiyor musun?" Kenardan bakıyorum. "Birbirimize tutunursak, sandaletleriniz çok uzaklaşmadan işe yarayacaktır, değil mi?"

"Sanırım-"

"Başka bir fikrin var mı?"

"Yaşamak mı istiyorsun, Aridam? Şimdi taraf değiştir," diyor Dex, sinsice

ileri.

"Bakın." Neredeyse bize ulaştılar. En fazla saniyelerimiz var. "Zai, hadi!"

Yüzü sert bir hal aldı. "Hadi gidelim."

İkimiz de korkuluklara tırmanıp dengede duruyoruz. "Bugün dağın yamacından düşmek de neyin nesi?" Nefesimin altında mırıldanıyorum.

Zai elimi sıkıca tutuyor. "Hadi!"

İnanç ve büyük bir güvenle sıçrıyoruz. Sanki düşmeden önce bir an havada asılı kalmışız gibi hissediyorum, düşerken midem boğazıma kadar yükseliyor.

"Lanet olsun, atladılar!" Biz düşerken Dex haykırıyor.

Bu parlak kaçış planını yaparken iki şeyi yanlış hesapladığım çok çabuk anlaşılıyor. İlki Zai'nin kol gücüydü. Sırtına atlamalıydım, çünkü sandaletleri giyip düşüşü durduğu anda öyle bir sarsılıyorum ki omzum aldığı darbeyle çığlık atıyor. Ona boş yere uzanıyorum ama sadece havayı yakalıyorum, düşmeye devam ederken yüzünü kaplayan dehşeti izliyorum.

Zai peşimden atlıyor.

İşte o zaman ikinci yanlış hesap çirkin yüzünü gösterdi.

Çünkü Hades'in şelalesi düşündüğüm kadar aşağıda değildi ve dağdan tahmin ettiğimden daha uzakta çıkıyordu.

Yüzeye çıktım ve azgın bir siyah su nehrinin gücüyle anında suyun altına çekildim.

45

Bağırsaklara Kadar

Nehir beni dağa açılan deliğe doğru sürüklerken, öylesine çalkantılı akıntılarla savruluyorum ki, batmamak ya da kıyıdaki kayalara çarpmamak için tek yapabildiğim bu.

İki kez Zai'yi tepemde bir yerlerde görüyorum, havada takip ediyorum, çılgınca, yüzü lekeli ve bağırıyor. Bir şey duyabildiğimden değil. Suyun altına giriyorum ve hangi yönün yukarı olduğundan emin olamayana kadar yuvarlanıyorum. Su o kadar siyah ki ışık girmiyor.

Beni altında tutuyor. Ciğerlerim daha fazla dayanamayana kadar yanıyor, ama tam o anda yüzeye geri fırlatılıyorum, orada nefes nefese kalıyorum, boğuluyorum ve çırpınıyorum. Ve bir şekilde, saçlarımın ve gözlerime kaçan suyun arasından Zai'nin bana doğru uçtuğunu görüyorum.

Umutsuz bir hamleyle bacaklarımı tekmeliyor ve bir elimi uzatarak kendimi ona doğru fırlatıyorum. Bana o kadar sert uzanıyor ki, belki de...

Ama sonra su beni tekrar altına çekiyor ve yüzü kayboluyor. Bir dahaki sefere sıçrayarak çıktığımda, ortalık zifiri karanlıktı ve biliyorum ki

Yeraltı Dünyası'na inen bir tüneldeyim, Styx Nehri'ne giden bir tünelde.

Lütfen, tanrılar, suyun beni öldürmeyecek bir yolu olsun. Suyun tepesine kadar doldurduğu ve hiç hava bırakmadığı yeraltı mağaraları hayal ediyorum. Beni pürüzlü kayalara çarparak un ufak edecek beyaz su akıntılarını hayal ediyorum. İçine sığamayacağım kadar dar bir tünel hayal ediyorum.

Tam bu görüntüler aklıma düştüğünde, ölüleri bile uyandırabilecek bir çığlık atarak dik bir inişten aşağı savruluyorum. Suyla birlikte düşüyorum, hırpalanmış ve kafam karışmış bir şekilde, ne zaman destek almam gerektiğini ya da aşağı inerken başka neye çarpacağımı bilmeden. Daldım ve sanki akıntı beni daha da derine çekiyor, savruluyor ve dönüyorum. Bir kez daha yüzeye itildiğimde, tekrar yuvarlanmak için tam zamanında bir ağız dolusu hava emiyorum.

Bunun ne kadar süreceğini ya da nehrin ne kadar derin aktığını bilmiyorum. Sadece dayanmaya çalışıyorum. Bir yerde yavaşlaması lazım, değil mi? Styx Nehri'nin ölümlüler için ölümcül olması gerektiği gerçeğini düşünmeme kesinlikle izin vermiyorum.

Bir noktada akıntı daha az şiddetli hale geliyor ve beni kalıntılarımdan bile daha fazla ağırlaştıran ağır, su dolu kot pantolonumu çıkarıyorum. Duvarlara çarptım - ya da belki büyük kayalara? Kim bilir?

-O kadar çok ki kafamın kanadığından eminim.

Ama en kötüsü yorgunluk.

Hangisinin daha tehlikeli olduğunu kestiremiyorum; kaynayan sular mı yoksa zayıflayan kaslarım mı? Bu noktada, savaşmak yerine, başımı suyun üstünde tutmak için elimden geleni yapıyorum ve vücudumun kırık, sırılsıklam bir bez bebek gibi savrulmasına izin veriyorum.

Kırılmak üzereyim. Vazgeçmeye ve tanrıların beni almasına izin vermeye en yakın olduğum an.

Gözlerimi kapatıp gitmek çok kolay olurdu. Ama yapamam. Yapmayacağım. Yüzmeye devam ediyorum, her geri döndüğümde içime çekebildiğim kadar çok hava çekiyorum.

Suların hızla sakinleştiği ve nihayet savrulmadan ya da suya batmadan yüzebildiğim yeni bir mağaraya girdiğimde şoktan neredeyse bayılıyorum.

Zifiri karanlıkta nefesimi tutuyorum ve bir sonraki

Üzerime korkunç bir şey geliyor, işte o zaman aklıma ışık yaratmanın bir yolunu bulduğum geliyor. Kolumdan aşağı bir parmak çekiyorum ve hayvanlarım ışıl ışıl canlanıyor. "Beni bırakmayın," diyorum onlara. "Sadece nereye gittiğimi görmeme yardım edin."

Kolumu kaldırıyorum, gökkuşağı ışıltılarını durgun suya yansıtıyorlar, böylece yönümü bulabiliyorum. Devasa bir yeraltı gölüne benziyor. Kıyı o kadar uzakta ki başarabileceğimden emin değilim ama durmuyorum, bir kulaç daha atamayacağımı hissettiğimde sırtüstü yüzmek için yuvarlanıyorum.

Ellerim nihayet suyun altındaki sert zemine değdiğinde, içimi titreten bir rahatlamayla neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Sürünerek, kazıyarak, emekleyerek -uzuvlarıma yaptırabileceğim her şeyi yaparak- kendimi sudan çıkarmayı başarıyorum ve kıyıya yığılıyorum. Dev böcekler büyüklüğündeki taşlar karnıma saplanıyor ama umurumda değil.

Ben ölmedim.

Tek duyabildiğim, biraz su toplamış bir şekilde gürleyen nefeslerim ama bu daha sonrası için bir sorun. Ne kadar sürdüğünü, vücudum nihayet yavaşlamadan önce burada ne kadar süre yattığımı bilmiyorum, eonlar gibi hissettiren şey için sahip olmadığım havayı yakalıyorum.

"*Bunu* lanet olası Crucible'a koymalılar," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Sonra da gülüyorum. Muhtemelen biraz histerik bir şekilde.

Umutsuzluğa kapılmadığım için kendimle gurur duyuyorum. Asla. Bu, Zeus'un küfürleri ve nöbetleriyle kazanması anlamına gelirdi ve ben o pisliğin beni yenmesine izin vermeyi reddediyorum. Ama şu anda, kimse izlemiyorken, içimde yuvarlanan hislere teslim olmak çok cazip geliyor, sanki duygularım suyun travmasında geride kalmış ve beni yakalamış, beni ikinci kez tekrar tekrar yuvarlıyormuş gibi.

İstesem de ne hissettiğimi söyleyemem. Çoğunlukla, sanırım, keder. Hayatımda olabilecek her şey için.

Sırt üstü dönüp gözlerimi açmaya zorluyorum çünkü kendimi yorgunluğun kayıtsızlığına bırakırsam kim bilir başıma neler gelecek. Hâlâ Yeraltı Dünyası'nda bir yerlerde sıkışıp kalmış durumdayım ve bir çıkış yolu bulmam gerekiyor.

Ya burada kapana kısıldıysam?

Ellerimi gözlerimin üzerine kapatıp avuç içlerimi aşağı bastırarak

gözyaşları içinde. Ben ağlamıyorum. Bu konuda değil. Yaşarken değil. Hades'in öpücüğü beni burada korurken değil. Ağlamak sadece üzücü şeyler içindir, lanet olsun. Ve o zaman bile ağlamamayı tercih ederim.

"Ne yapıyorsun, küçük ölümlü?" diye soruyor ipeksi, ciddi bir ses kafamın içinde.

Cerberus'un üç devasa, korkunç, değerli, güzel yüzüne doğrudan bakmak için ellerimi yüzümden çekerken ciyaklıyorum.

46

Güvenli Geçiş

"Ölmüyorum," diyorum Hades'in üç başlı canavar köpeğine inleyerek. "Burada yaptığım şey bu."

Hades dudaklarımdaki işaret hakkında ne derse desin, Cerberus'un benimle buraya indikten sonra değil, daha *önce* karşılaşmasını sağlamak için her ne yaptılarsa Kader'e şükürler olsun.

"O zaman iyi gidiyorsun," diyor Cer.

Ber başını kaldırıp etrafına bakınıyor. *"Buraya nasıl indin?"*

Kollarım işaret etmek için elimi bile kaldıramayacak kadar yorgun. "Olimpos'ta Hades'in şelalesine düştüm."

Ateş ve kükürt. Bu benim kulağıma bile gülünç geliyor ve ben bunu yaşadım.

"Düştün..." Üç kafa da kahkaha olabileceğini düşündüğüm sert bir havlama sesi çıkarıyor. *"Bizi kandırıyorsunuz."* Rus bile tekrar havlayarak gülüyor.

Ben inliyorum. "Korkarım öyle değil."

Cer burnumu hafifçe çekiyor. *"Doğru söylüyorsun."*

"Evet."

Ber küçük bir inançsızlık hırıltısı çıkarır. *"Hiç kimse bu kadar*

bir yarı tanrı dışında."

"Beni şanslı say." Al sana Zeus. Bu yolculuktan sağ çıkmak için aşka ihtiyacın yok.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diyor Cer, *"ama iğneleme olduğunu varsayıyorum. Hades de iğnelemeden hoşlanır."*

Bir kahkaha atıyorum. Çünkü Hades seviyor. "Ben bu konuda ondan daha iyiyim."

Yutkunuyorum ve boğazım sanki biri tarafından jiletle kazınmış gibi hissediyorum. "Olimpos'a dönmeme yardım etmenin bir yolu var mı?"

Yani... Cerberus bir duman dalgasıyla Hades'in evine girip çıktı, neden olmasın?

"Yeraltı Dünyası'nın bu kısmından olmaz."

"Harika," diye mırıldanıyorum ve ağrıyan gözlerimin üzerine ölü bir ağırlık gibi gelen bir kolumu atıyorum. Sonra beynimin küçük bir kısmı devreye giriyor ve ona bakmak için kolumu indiriyorum. "Bekle. Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Hades'in işareti." Rus dudaklarını korkunç bir sırıtışla geri çekiyor. *"Yeraltı Dünyası'na her girişinde bana haber veriyor."*

"Seni her zaman bulabileceğim, küçük ölümlü," diyor Ber. Sanırım bunu bir uyarı olarak söylüyor ama bana bir vaat gibi geliyor. Koruma.

Hades dışında hiç kimse beni korumadı. Tarikat bile, onlar için bir yatırım olmama rağmen. Hades'e göre ise bir amaç için bir aracım.

"Bana Lyra diyebilirsin."

Cer ve Rus başlarını sallıyorlar ama Ber bundan emin değilmiş gibi başını sallıyor. Hep bir ağızdan konuşuyorlar. *"Seni Olimpos'a götüremem ama buradan daha iyi bir yere götürebilirim."*

Sonra göğsümün üstüne bir pençe koydu. Küçük bir masa büyüklüğünde, kabuslardan fırlamış oniks pençeleri olan bir pençe ve bu konuda hiç de nazik değil, bu yüzden homurdanıyorum. Ama sesi yolculuğun sessizliğinde kayboluyor. Uzayda, zamanda ya da başka bir şeyde seyahat ettiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil.

Tanrılar, canavarlar ve büyü.

Göz açıp kapayıncaya kadar yeniden ortaya çıkıyoruz ve duman etrafımızdan hızla dağılıyor, ancak yerde yattığım için burun deliklerime doluyor ve zaten işkence gören solunum yollarımın tıkanmasına neden oluyor. Durmam bir dakikamı alıyor

Öksürüyor.

Hâlâ yer altındayım, *yerin derinliklerinde*, ama üzerimde tavanı süsleyen ışıklar var - parlak mavi ve ışıldayan. Onları neyin yaptığını bilmiyorum. Ateşböcekleri olabilir mi? Her neyse. Mağara tavanının siyah kayasına karşı kadifemsi bir gece gökyüzündeki yıldızlar gibi görünüyorlar.

Dövmelerime "Teşekkür ederim," diyorum ve onları tekrar uykuya gönderiyorum.

Ritmik ve yumuşak bir su sesi, hırpalanmış, gevşek bedenimi dirseklerimin üzerine kaldırmaya zorluyor ve tavandaki ışık noktalarıyla aynı mavi renkte parlayan geniş bir nehrin kıyısındaki bir iskelede yattığımı görüyorum.

Daha yakından bakmak için iskelenin kenarına eğildim. Su parlamıyor. Sanki nehrin derinliklerindeki akıntılar, bir kaleydoskop gibi desen üstüne desen yaratarak dönen ve dans eden ışıltılı ışık zerreciklerine hayat veriyor.

Hades'in sözlerini yüksek sesle fısıldıyorum. "Yeraltı Dünyası siyah değildir."

İzlemesi büyüleyici. "Styx?"

Cerberus'a soruyorum.

"Evet," diye cevaplıyor Cer. *"Sakın dokunma, yoksa seni öldürebilir."*

Kaşlarımı çattım. "Beni buraya getiren suların bu nehri beslediğini sanıyordum."

"Evet."

"O zaman neden beni daha önce öldürmediler?"

Cerberus boğazının derinliklerinden öyle bir ses çıkarıyor ki, bir köpeğin "ruh-roh" versiyonuna o kadar benziyor ki neredeyse güleceğim.

Oh neyse. Tanrılara ve büyüye bir şey daha ekleyelim. Bu liste hızla uzuyor.

San Francisco'da yaşadığım için aşina olduğum, iniltiyle sis düdüğü arasında bir ses suyun üzerinde yükseliyor.

"İşte geliyor!" Rus neşeli bir bekleyişle sallanıyor. "Kim?

Hades mi?"

Üç kafa da sallanıyor. *"Charon."*

Charon.

Bunu anlamak için birkaç saniye geçmesi gerekiyor. Olması gerekenden daha uzun, ama Ben hala uğraşmak ile bulanık fikirli Yorgunluk. "Bu

Ölülerin feribotçusu mu?" Üç kez başını salladı.

Cerberus beni Charon'a mı getirdi? Midem alt üst oldu. O kadar çok tanım duydum ki... Bazıları onun etsiz kemikten ibaret olduğunu söylerken, diğerleri doğrudan ona bakarsam gözlerinin beni rahatsız edeceğini, hatta daha fazlası boynuzları, kuyruğu ve kanlı derisi olduğunu söylüyor. Ancak bu tanrının *tüm* tanımları tek bir temayı paylaşıyor... O korkutucu.

"Gidip Hades'i getiremez misin?" diye sordum.

Cerberus başını sallıyor. *"Ne zaman buraya gelsen seni asla yalnız bırakmamam gerektiği söylendi bana. Ben senin güvenli geçişinim."*

Oh.

"Ve Charon seninle tanışmak istiyor."

Charon istiyor-

Elysium kurtar beni.

47

Feribotçu

Ben daha başka bir soru soramadan rıhtımın ucunda bir tekne beliriyor, yani orada değildi ama şimdi orada. Yavaşça nehri geçme saçmalığı yok. On ya da daha az kişilik küçük bir tekne de değil. Bu şey bir korsan gemisi kadar büyük ve benzer şekilde tasarlanmış.

Buradan hissedebileceğim bir *gümbürtüyle* iskeleye bir iskele iniyor ve insanlar dışarı çıkmaya başlıyor. Şaşkın görünümlü insanlar... Yattığım yere yaklaştıklarında biraz daha sert bakıyorum. Evet. Onlar transparan.

Ölü ruhlar. Lanet olası ölü ruhlara bakıyorum.

Cerberus rıhtımdan kıyıya doğru hareket ederek onlara geçmeleri için yer açıyor ve birkaçı ona dikkatli, geniş gözlü bakışlar atıp daha da geniş bir mesafe bırakıyor, ama o sadece orada duruyor, Rus nefes nefese. Ruhlar bana hiç bakmıyor, sanki ben hiç yokmuşum gibi.

Kıyıya doğru yürüyorlar ve mağara duvarının içinde kaybolmuş gibi görünen bir dizi basamağa çıkıyorlar. Basamaklara ilk ulaşan, hepsi sıraya girene kadar duruyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. "Sanırım

öldüğünüzde bile sırada beklemek zorundasınız."

Sonra öndeki ruh tepeye tırmanıyor ve mağara duvarına dokunduğu anda, sert taş olduğunu düşündüğüm bir çatlak, kayanın kayaya sürtünmesiyle açılıyor ve her iki yanında geleneksel Yunan yivli sütunları ve tepesinde kaydırma oymaları olan kapılı bir giriş ortaya çıkıyor. Ve ötesinde...

İçimden kaçan nefese engel olamıyorum.

Son zamanlarda çok fazla nefes alıyormuşum gibi geliyor, ama ne de olsa sadece bir ölümlüyüm.

Ayrıca manzara da soluk soluğa kalmaya değer.

Çünkü ötesinde, hala oturduğum yerde bile Yeraltı Dünyası'nın başlangıcını görebiliyorum ve hiç de hayal ettiğim gibi değil. Merdivenler -Bir dağın yamacından ateş ve kükürt olmayan bir dünyaya çıkan bir sürü merdiven var. En azından burada değil. Burası... büyülü.

Gece gökyüzüne benzeyen ama aslında binlerce metre yukarıdaki bir mağaranın çatısında *her şey* parlıyor - bulunduğum yerdeki nehir ve tavan gibi, sadece daha yoğun bir şekilde. Her yer maviler, morlar, yeşiller, beyazlar ve pembelerle dolu. Çiçekler, ağaçlar ve sarmaşıklar var ve patikalar Olimpos'tan bin kat daha görkemli dağlara çıkıyor.

Bulunduğum yerden sadece bir anlık bir görüntü yakalayabiliyorum ama Hades'in neden diğer tanrılarla birlikte yaşamadığını öğrenmek için ihtiyacım olan tek şey bu. Neden burada kalmayı tercih ettiğini.

"Bu çok..." Doğru kelimeyi bulamıyorum. "Persephone neden buradan nefret ediyordu?"

"Etmedi."

Ayaklarımın dibinde dikilen bir adamla karşılaşmak için etrafımda dönüyorum ve her şeyini görebilmek için başımı geriye eğmek zorunda kalıyorum.

Bu Charon olamaz. Değil mi?

O... gerçekten seksi.

Yani, Hades gibi değil. Ama her şeyiyle çirkin olarak tanımlanan bu varlık hiç de öyle değil. Uzun boylu ve zayıf, açık kahverengi teninde neredeyse sarıya çalan kumral saçları ve mavi ile yeşil arasında bir yerde gülen gözleri var. "Ölülerin Feribotçusu" unvanı göz önüne alındığında, beklediğim gibi düşünceli bir yakışıklı değil. Bunun yerine, cana yakın... nazik gözleri ve

Sizi bira içmeye ve sohbet etmeye davet eden türden açık bir yüz.

Sıcak bir gülümsemeyle başını eğiyor ve ben de gülümsemek istiyorum. "Seni merak ediyordum, Lyra Keres."

"Um... aynı." Uzattığı eli sıkıyorum ama kendimi ayağa kaldıramıyorum. Bodysurfing deneyimimden dolayı hâlâ çok yorgunum.

O da bunu görüyor olmalı, çünkü yanıma oturmak için eğiliyor ve bileklerini kaldırdığı dizlerinin üzerine koyuyor. İşte o zaman Hades gibi kot pantolon giydiğini fark ediyorum. Kot pantolon ve açık yeşil kayık yaka düğmeli bir bluz.

"Hades'in yakında seni almaya geleceğini hissediyorum," diyor.

"Bundan şüpheliyim. O lanet şelaleye düştüğümden bile haberi yok."

Charon'un dudakları kocaman bir sırıtışa dönüşür. "Cerberus bana bundan bahsetti." "O-" Tazıya bakmak için dönüyorum. "Ne zaman?"

"Az önce."

Feribotçunun açık bir ilgiyle beni incelediğini görmek için geri dönüyorum. "Sende ne bulduğunu görebiliyorum."

"Pardon?"

"Hades. Onun hayran olacağı bir şekilde korkusuzsun."

Hafifçe arkama yaslanıyorum. "Bu korkusuzluk değil. Zayıf bir muhakeme ve korkunç bir filtre eksikliği." Ve hayatım boyunca bunu tek başıma atlattım. "Ve bu özellikleri yüzünden bana ne kadar bağırdığına bakılırsa, Hades'i sandığın kadar iyi tanıdığından emin değilim."

Charon gülüyor. "Tanıyorum. Fazla zamanım olmadığı için sana hemen birkaç şey söylemem gerekiyor. Tamam mı?"

Ciddi misin? "Merak duygusu olan bir insan böyle bir teklifi nasıl reddedebilir?" Dirseklerimi dizlerime dayadım.

Gözleri parlıyor. "Önce bir soru. Nehirdeyken neden incilerden birini kullanmadın?"

Tarafsız bir ifadeyi korumak çaba gerektirir. "Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum."

"Persephone'nin nar taneleri." Kim bilir ne oyunu oynayacak vakti yokmuş ve bunu itiraf etmeye hazırmış gibi sözümü kesiyor. "Hades sana onlardan bahsedemez çünkü karışıyor, ama ben

Olimposlu bir tanrı olmadığım için bununla sınırlı."

Neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranmayı bırakıyorum. "Yeleğimin içindeler ve ben boğulmakla meşguldüm."

Yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir öğretmenin ifadesi var. "Bu hatayı bir daha yapma. Seni gitmek istediğin her yere götürecekler."

Göz kırpıyorum. "Beni sadece buraya getireceklerini sanıyordum?"

Charon başını sallar. "Gideceğin yeri zihninde net bir şekilde canlandır - bir yer ya da bir kişi, ikisi de olur - sonra bir inci yut."

Onları Üst Dünya'ya geri dönmek için kullanabilir miyim? Orada saklanabileceğim bir yer olduğundan değil.

Charon sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Onları sadece başka seçeneğin yoksa kullan," diye uyarıyor. "Yadigârlarla başın zaten belada."

O kadarının farkındayım.

Charon daha da yaklaşıyor. "Daemonlar bunların sende olduğunu öğrenirse bile cezalandırılırsın. Ciddiyim. Sadece başka seçeneğin yoksa."

Hades bana bunu söylememişti.

"Tamam." Bana kaşlarını çattı. Ben

de ona bakıyorum.

"Diğer şey ne?" Garipliği kırmak için soruyorum.

Charon başını eğiyor, sanki bana söyleyip söylememesi gerektiğine karar vermeye çalışıyormuş gibi yüz ifademi inceliyor. "Hades sadakate her şeyden çok değer verir."

"Sadakat." Bakışlarımı başka yöne çeviriyorum, bakışlarımın floresan suların ve tavanın üzerinde kaymasına izin veriyorum. Sadakat kulağa Hades gibi geliyor.

"Güvenini kolay kolay vermez." Bu bir uyarı tonu taşıyor. "Tüm varlığı boyunca iki arkadaşı oldu ve onlardan biri de benim."

"Üç." Cerberus'un tüm kafaları hep bir ağızdan Charon'u doğrular.

Charon köpeğe eğlenen bir bakış fırlatır. "Üç." Cerberus'un patisini okşuyor ve cehennem köpeği Ber'in burun deliklerinden küçük bir alev çıkarıyor ama rahatlıyor.

Tüm bunlar olurken Charon'un diğer arkadaşından bahsetmediğini fark ediyorum. Persephone olduğunu tahmin ediyorum. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü Hades tam bir pislik-"

Kaşlarım düşüyor ve ona dik dik bakarken omurgam çatırdıyor. "Evet, öyle, ama onun sözde *arkadaşı* olarak, senden daha fazlasını beklerdim. -"

"Sadakat mi?" Charon keyifle sırıtarak sorumu kesti. Beni test mi ediyordu?

Az önce beni nasıl bir öfke kapladıysa hâlâ onun etkisindeyim. Charon'un Hades hakkında ne dediği neden umurumda olsun ki? "Testleri sevmem."

Charon omuz silkti. "Daha fazla zamanım olsaydı daha kurnazca davranırdım. Sana söylüyorum çünkü Hades'in de seni bir arkadaş olarak görmeye başlayabileceğinden şüpheleniyorum."

Bana tokat da atabilirdi. Etkisi aynı olurdu.

Sonra omzumun üzerinden baktı ve gülümsedi. "Öyle değil mi?"

"Arkadaş bulmak için senin yardımına ihtiyacım yok." Hades'in belirgin hırıltısı karanlığın içinden süzülüp tenimin üzerinde lezzetli bir ürpertiyle geziniyor ve ilerledikçe okşayıp uyandırıyor.

Önümde diz çöküyor ve Poseidon'un İşgücü'nden sonra yaptığı gibi ellerini bedenimde gezdiriyor. Bu kez hareketlerinde ve sıkışık ifadesinde altta yatan bir tedirginlik var. "Yaralandın mı?"

"Muhtemelen."

"Hiç havamda değilim Lyra. Soruya cevap ver."

"Ben ciddiyim. Sanırım şoktayım. Yine de hiçbir şey kritikmiş gibi gelmiyor."

Çenesini sıkıyor ama başını sallıyor, hâlâ beni kontrol ediyor. Kollarıma doğru ilerliyor, sonra ıslak saçlarımı geriye doğru tarıyor ve tıslıyor. İşte o zaman anladım. Endişe. Gerçek bir endişe. Biliyorum çünkü hayatım boyunca birinin -ailemin, Boone'un, hatta Felix'in- bana böyle baktığını hayal etmiştim. Gözlerini öyle bir karartıyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Parmak ucunu şakağımdaki bir noktaya değdiriyor ve o dokunuşla başıma yayılan acıyla irkiliyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

Ama durmuyor, parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, kayalara çarptığım başka yerler olup olmadığını kontrol ediyor. Ve her iki adama da az önce fark ettiğim şeyi belli etmemek için zayıf öz kontrolümün her zerresini kullanmam gerekiyor.

Hades odadaki tüm havayı kaplayabilir, kibirli ve otoriterdir, gizemli ve k a p a l ı olmasından bahsetmiyorum bile. Ayrıca şu var

çirkin bir öfke. Ve beni Crucible'a sürükledi. Ama ondan hoşlanıyorum.

Olduğu kişiyi seviyorum.

Onunla kavga etmeyi seviyorum çünkü bana zarar vermeyeceğini biliyorum ve sadece onu kızdıran şeyi önemsediği için kavga ediyor. Espri anlayışını seviyorum. Gülmesini ama bunu gizlemesini seviyorum. Dünyaya ve diğer tüm tanrılara karşı tek başına durmasını seviyorum. Bana yardım etmek için kuralları çiğnemesini seviyorum. Öpüşme şeklini kesinlikle seviyorum.

Ve aslında onun arkadaşı olmak isterdim.

Korkunç fikirler tarihinde, bu bir fiyasko.

"Muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyorsun." Sonunda bakışlarımla buluştu. "Evet," diye fısıldıyorum.

Gözlerimde ne gördüğünü bilmiyorum ama gözlerini kırpıştırmasına neden oluyor ve sonra yavaşça geri çekiliyor. Arkasına yaslanırken elleri saçlarımdan çözülüyor ve yansıtmakta çok iyi olduğu kayıtsız maskenin ardındaki her türlü endişe izi kayboluyor.

"Bir arkadaşa ihtiyacın var mı yıldızım?" Hades'in sesi hâlâ o ipeksi tonda, ama şimdi kahkahayla renkleniyor ve sanırım orada yüce bir tür tatmin de duyuyorum.

Sözümü geri alıyorum. Charon haklıydı. Hades tam bir pislik.

Tepki vermek için düşünebildiğim tek yol saldırıya geçmek, bu yüzden iç çekiyorum. "Sinsice yaklaşan lanet bir avcı gibisin."

Elbette bu da kibri ortaya çıkarır. "Beni bir pantere benzetirler-"

"Hayır, öyle değil." Onu inceliyormuş gibi yaparak bir parmağımı dudaklarıma götürüyorum, sonra parmaklarımı şıklatıyorum. "Bir ahtapot. İşte sen böylesin."

Cerberus'un kafalarından birinden kahkaha olabilecek bir homurtu geliyor. Hades bana bakıyor. "Bir ahtapot mu?"

"Uh-huh. Bu esrarengiz." Ona güneşli, masum bir bakış atıyorum. "Görünmeden ve duyulmadan odaya sızarken duman dokunaçlara benziyor. Kesinlikle bir ahtapot."

Charon kahkahalara boğulur. "Aman Tanrım, Phi, o haklı."

Phi mi?

Sorma fırsatım olmuyor çünkü Charon hâlâ gülüyor. "Daha önce hiç fark etmemiştim ama-"

Hades ona doğru bir bakış fırlattığında sözünü kesiyor.

"Ne?" Talep ediyorum. Onları sinirlendirdikten sonra devam et. "Ahtapotlar oldukça zeki ve kurnazdır. Gurur duymalısın."

Hades homurdanıyor, sanki o yönde huzur bulabilecekmiş gibi aşağıya bakıyor. Hem Olimpos'u hem de şimdi Yeraltı Dünyası'nı gördükten sonra, neden göğe değil de aşağıya baktığını anlıyorum.

"Müttefikin Zai koşarak yanıma geldi ve nehirdeki yolculuğundan bahsetti," diyor. "Şanslısın ki ben çoktan Olimpos'a dönmüştüm."

"Müttefik mi?" Şimdi benimle bu konuda kavga etmeyi bırakacak mı?

Hades başını sallar. "Sana gösterdiği sadakatle bunu hak etti."

Zai'nin beni Styx Nehri'nde kaybettiğini söylemek için Hades'in karşısına tek başına çıkması kesinlikle cesaret isterdi. "Buna sevindim. Çünkü bizimle yaşamaya geliyor."

Cerberus ve Charon boğulma sesleri çıkarıyor.

Hades'in hemen itiraz etmesini bekliyorum ama etmiyor. Boyun eğmiş bir şekilde başını sallamadan önce bana kısık gözlerle bakıyor. "Mantıklı. Hayatta kalmak istiyorsa Dex'le birlikte yaşayamaz."

"Bir tartışma çıkmasını
bekliyordum." "Ben de," diye
mırıldanıyor Charon.

Bu da ona Hades'ten spekülatif bir bakış kazandırıyor.

Sonra Hades topuklarının üzerinde geriye yaslanıyor, değişken bakışları yüz hatlarımda geziniyor. "Koleksiyonuna bir şeyler mi ekliyorsun?" diye soruyor usulca, Charon ve Cerberus'a bakarak.

Gözlerimi deviriyorum. "Şu anda en iyi arkadaşını ve köpeğini kıskandığını itiraf mı ediyorsun?"

Charon gülüyor. "Katılıyorum, Cerb. Ben de ondan hoşlanıyorum."

Hades ayağa kalkıyor ve arkadaşına soğuk bir bakış fırlatıyor. "Muhtemelen bir mantar gibi olurdun, o kadar uzun süredir buradasın ki."

"Az önce beni bir *mantarla* mı kıyasladın?" Uzattığı eli görmezden gelerek ayağa kalkıyorum, biraz yalpalasam da. Ellerimi kalçalarıma sıkıştırdım, sözünü kestiğinde ona haddini bildirmek üzereydim.

"Şimdi olmaz, Lyra. Üçüncü Emek başlamak üzere."

Oh. Söylemek üzere olduğum her kelime duman olup uçuyor ve ardında korku dolu bir sis bırakıyor.

Üçüncü doğum. Şimdiden.

Bu sefer uzanan eline uzanmakta tereddüt etmiyorum, çünkü midem hala nehirdeymişim ve tek kıyım Hades'miş gibi sallanıyor.

48

Dionysos'un Emeği

Dionysos bir saat sonra neşeli bir ses tonuyla "Üçüncü emeğinize hoş geldiniz," diye anons ediyor, derin sesi en az çeyrek mil ötedeki büyük mağara duvarlarından her yöne doğru yankılanıyor. Etkilemek için giyinmiş olan tanrı, temelde çok fazla zamanı ve babasının parası olan hedonist playboyun özeti.

Etrafımızı kontrol etmek için ondan uzaklaşıyorum.

Bitki örtüsüne bakılırsa bir yağmur ormanında olmalıyız ama devasa bir mağaranın içindeyiz. Nem ve damlayan suyun damlaması olan bir mağara. Üstümüzde güneş ışığının içeri sızmasına izin veren küçük, dairesel bir açıklık var.

Tekrar solmaya başlamadan önce hızlı bir duş alıp üniformamı giyecek kadar zamanım vardı ama nem üniformamı çok talihsiz bir şekilde üzerime yapıştırdı. Rahatsızlığımı hafifletmek için kumaşı bacaklarımdan uzaklaştırarak etrafıma bakıyorum.

Yanımdaki Meike koruyucu tanrısını görünce ellerini çırpıyor. Otuz yaşlarında görünüyor ama Dionysos'a hayranlıkla bakarken gözleri şu anda bir çocuğunki gibi parlıyor.

"Neyin geldiğini biliyor musun?" Meike'ye fısıldıyorum.

Başını sallıyor, kakülleri hareketle birlikte uçuşuyor, ağzının kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Kurallara göre oynamamız konusunda ısrar ediyor ve bana söylemesine izin verilmedi," diye fısıldıyor kalın Alman aksanıyla.

Şarap ve şenlik tanrısı kitabımda birkaç kademe yükseldi.

Diğer şampiyonlar da burada, benim gibi eşofmanlarını renk renk giymişler. Daha önce Poseidon'un Emeği sırasında herkesin üniformalarına bakacak fazla zamanım olmamıştı. Kuvvet koyu yeşil renkte ve göğüslerine parıltılı bronz iplikle meşe yaprakları işlenmiş. Cesaret, elbette kızılcık çiçeklerini tasvir eden altın iplikle mor giyiyor. Akıl için bakır kızılağaç ağaçlarıyla turkuaz. Ve kiraz çiçeği şeklinde gümüş işlemeli şarap bordosu renginde Kalp.

Bir de gül sarısı kelebeklerle siyahlar içinde ben varım. Hades'in o gün mutfakta sinirlenmesine şaşmamalı. Hapishane yazıları olan o yarım yamalak gri takımla beni kandırdıklarını biliyordu.

Tanrıların önemsiz olmadığı asla söylenmesin.

"Bu muhteşem yer" -Dionysos ellerini uzatmış, etrafına bakınıyor- "Kayıp Mağara."

Doğal cazibe yeteneğini hiçbir zaman anlayamadım ama Dionysos'ta bu yetenek fazlasıyla var. Hepimize öylesine sıcaklık dolu bir gülümseme veriyor, mavi gözleri sanki gerçekten biraz eğlenmek üzereymişiz gibi parlıyor ki kendimi bir parça rahatlamış buluyorum. Belki de gerçekten *öyleyizdir*.

"Ölümlüler bu mağara sistemini henüz keşfetmedi," diyor, "ama buradaki tanrılar şenliğimiz için burayı bize ödünç verme nezaketini gösterdiler."

Diğer şampiyonlar gözle görülür bir şekilde canlanıyor. Şölen kulağa umut verici geliyor.

"Gördüğünüz gibi." Mağaranın çatısındaki deliği işaret ediyor. "Bu bir dolin, yukarıdaki zeminin aşağıdaki mağaraya çökmesiyle oluşmuş. Burada eşsiz bir yağmur ormanı ekosisteminin gelişmesini sağlamış. Kendi hava sistemi bile var.

"Bu Emek Kalbinizi sınayacak." Kollarını cömertçe açıyor ve sanki sisten cisimleşiyorlarmış gibi, bir ışıltı içinde önümüzde vakalar beliriyor.

Kaşlarımı çatarak daha yakından
bakıyorum. Hepimiz bakıyoruz. "Votka mı?"

Samuel şüpheli bir ses tonuyla soruyor.

Sıradan bir votka da değil; yüksek kaliteli, süper pahalı bir şey.

Dionysos sırıtıyor. "Göreviniz bu doline'den ikinci doline'deki uzak şelaleye ulaşmak. En çok sıvı ons votka taşıyan şampiyon Emek'i kazanacak."

Sanırım her birimiz hayal kırıklığı içinde nefes alıp veriyoruz. Eğer onun eğlence anlayışı buysa, bu onda kalabilir.

"Ne kadar uzakta?" Meike patronuna soruyor.

"Yaklaşık bir kilometre." Karanlık bir tünel girişini işaret ediyor ve dudaklarını büzüyor. "Ama kolay olmasını bekleme. Aslında bu işte bir ekiple birlikte çalışmak isteyebilirsin. En azından başlangıçta."

Parlak bir ifadeyle etrafımıza bakıyor, sanki uydurduğu "eğlence" karşısında bizim de aynı derecede heyecanlanmamızı bekliyormuş gibi.

Yani... en azından canavarlar ya da ani ölüm düşüşleri yok.

"Kazananın ödülü Bitmeyen Bolluk Kupası. Gün ağarana kadar vaktiniz var, ama geceye dikkat edin." Dionysos kollarını tekrar açıyor, bu sefer hepimizi kucaklamak ister gibi. "İyi şanslar şampiyonlar."

Şarap ve parti tanrısı sessiz bir göz kırpışla kaybolur.

Yerinde dönüp mağaraya bakan tek kişi ben değilim. Bir kilometre uzak değil ama engebeli bir arazi. Sadece iki şişe taşımak da bize bir şey kazandırmaz. Gece vakti hakkındaki o küçük, neredeyse sıradan kayma bana daha hızlı olmanın daha iyi olduğunu düşündürüyor, ama bu lanet olası laneti kaybedeceksem, bir an önce kazanmalıyım. Ve bu denemek için yeterince kolay görünüyor.

"Her şeyin bir sırası var," diye tartışmamı bölüyor Dex.

Ne olacağını tahmin edebildiğim için gerildim. Elbette, doğrudan bana bakıyor ve diğer şampiyonlar da ya onunla birlikte bakıyor ya da soru sorarcasına aramızda bakışıyorlar. Sadece Zai yanıma doğru kayıyor.

"Hades'in kral olamayacağı konusunda hepimiz hemfikiriz, değil mi?" Dex gözlerini benden ayırmadan gruba soruyor.

Bazıları başını sallıyor. Bazıları değil.

Başımı eğiyorum. "Seni duyabiliyor ve görebiliyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Dex'in ve diğer birkaç kişinin -Amir, Dae, Samuel ve Neve- koyu renk gözlerinin daralmasına bakılırsa, bu tehdidin yanlış bir yol olduğunu zaten biliyordum.

"Ne istiyorsun?" Dex'e doğrudan soruyorum. "Kazanmayacağıma söz verebilirim." Laneti kaybetmeyi boş ver. Zaten ona alışkınım ve ölürsem onsuz pek bir şey yapamam.

"Buna inanmıyoruz," diyor Dae, bir elini parlak siyah saçlarında gezdirerek. "Rima dedi ki-"

Rima onun sözünü kesiyor, yanaklarındaki doğal sıcak, kahverengi teni pembeleştiriyor. "Tehlikeli olduğunu," diyor.

Ona daha yakından bakıyorum. Bunu yapma şekli bana şüpheci geldi. Sanki onun özellikle bir şey söylemesini istemiyordu.

Bana küçük bir yüz buruşturması yaptı, bu bir özür olabilir. "Hades sana yardım etmek için kuralları çiğneyeceğini çoktan gösterdi. O balta ölümlü değil. O-"

"On yıldan uzun bir süre önce, hırsız olarak belli bir seviyeye ulaştığımda bana gelen bir emanetti," diyorum onlara. "Tüm hırsızlar eninde sonunda bir tane alır." Tabii ki hiçbir zaman gerçek hırsız olamadım ama bunu bilmelerine gerek yok.

Birbirlerine bakıyorlar, şüphe yüz hatlarına kazınmış.

"Ve siz sormadan söyleyeyim, bu yelek de daha önce bana aitti." Kabul ediyorum, Boone onu bana Hades'in şampiyonu seçildikten sonra getirdi ve özellikle benim için değil, tüm adaylar içindi, ama bu sadece bir kelime oyunu. "Bu işe ölümlü aletleri sokan tek kişi ben değilim."

Dae'nin kaybettiğini düşündüğüm sırt çantası dışında, aslında bunun doğru olduğundan emin değilim. Ama getirmiş *olabilirler* ve mesele de bu zaten.

"Yalan," diye tıslıyor Neve, kızıl saçlarını bir omzunun üzerinden iterek. "Hile yapıyorlar ve bunu hepimiz biliyoruz. Kesinlikle."

Lanet olsun. İşler hızla tersine döndü.

Dex diğerlerine, "Bizim tarafımızda yer alın," diyor. "Bu gece Lyra'yı denklemden çıkarırsak Hades'i Labor'lardan elemiş oluruz. Tek yol bu."

Sarsılarak bir adım geri atıyorum, şimdiden ne tarafa kaçacağımı düşünüyorum. Samuel boğazını temizler. "Öldürmeyi onaylamıyorum-"

"Onu öldürmemiz gerektiğini söylemedim," diyor
Dex. "Bu içimi rahatlattı," diye mırıldanıyorum.
"Yardımcı olmuyor," diye fısıldıyor Zai bana.
Dex ikimizi de görmezden geliyor. "Rekabet edemeyecek kadar yaralı olduğu sürece dışarıda. Emek'i kazanmadığı sürece iyileşemez."
Bana bakıyorlar ve ben nefesimi tutuyorum.
Bunu gerçekten düşünüyorlar. Hepsi. Şu anda
kaçmalı mıydım?
Gözlerim bir şampiyondan diğerine dalarken ve ilk kimin saldıracağını merak ederken çaresizlik, ham ve keskin bir şekilde dalgalanıyor.

49

Koşmak ya da Koşmamak

"Afrodit'in Emeği hakkında bir ipucum var," diye ağzımdan kaçırıyorum.

Dex kaşlarını çattı. Neve de öyle. "Daha fazla yalan," diye tersliyor.

Başımı sallıyorum ve doğrudan Dex'e bakıyorum. "Bana yolda saldırmaya çalıştığın gün söyledi."

Yüz hatlarında şüphe beliriyor, sonra kaşları çatılıyor. "Sana inanmıyorum."

Omuz silkiyorum. "Bu emek sırasında bana ya da başka bir şampiyona... zarar vermeyen herkese, hepimiz mağaradan çıktıktan sonra ipucunu söyleyeceğim."

Dex'in elleri yumruk şeklinde iki yanında, ama konuşan Rima. "Eğer herhangi biriniz Lyra'ya yardım ederse, onun tarafında olduğunuzu varsayacağız."

Dae'nin Rima'nın kolunu sıkmak için nasıl uzandığını ve karşılığında Rima'nın ona hafifçe başını salladığını görüyorum.

"Bana yardım et demedim," diye açıklıyorum. "Benim müttefikim olmak zorunda değilsin. Sadece ben dahil kimseye zarar vermeye çalışmamalısın. Bence bu adil."

Dex ağzını açar ama Rima ondan önce davranır. "Eğer bize katılacaksanız," diyor diğerlerine, "strateji belirlemek için şimdi bizimle gelin. Biz

"Votka karşılığında."

Dex onu biraz dürtükledikten sonra Rima'nın onu hepimizin durduğu yerden uzaklaştırmasına izin veriyor. Neve ve Dae de onlarla gitti. Samuel de gidiyor ama gitmeden önce bana uzun uzun bakıyor.

Tereddütleri mi var? Neve ve Dae'ye, yani onun Güç erdemlerine karşı çıkacak kadar değil sanırım.

"Özür dilerim," diyor Jackie geri çekilip uzun sarı saçlarını atkuyruğu şeklinde toplarken. "Hayatımın çoğunu pisliklerin hedefi olarak geçirdim. Neden kazanmayı bu kadar çok istediğini bilmiyorum ama Dex'in boktan listesinde olamam. Kimseye katılmayacağım. Diego ve Meike'ye Crucible'ı yalnız yapmayı planladığımı söyledim bile." İki Kalp Erdemi arkadaşına özür dileyen bir bakış atıyor. Neve'in Kanada aksanını tehditkâr hale getirmeyi başardığı yerde, Jackie'nin sıcak, Avustralyalı sesli harfleri bu reddedişi bile dostça hissettiriyor.

Bununla birlikte, bir kutunun üzerine eğilip iki şişe çıkarıyor ve sonra birdenbire sırtında devasa, beyaz tüylü kanatlar beliriyor. Kanatlarını açıyor ve havaya sıçrayarak ikinci doline giden geçide doğru uçuyor.

Diego elleri kalçalarında onun ardından bakıyor, sonra başını eğip iç geçiriyor.

"Lyra ve Zai ile kalmak istiyorum," diyor Meike.

Zai ve ben ikimiz de biraz tereddüt ettik. Diğer şampiyonları tanıma fırsatımız olmadı. Yeterince zamanımız olmadı. Küçük boyu ve genel neşeli tavırları göz önüne alındığında Hades'in ona karşı argümanlarını şimdiden duyabiliyorum, ama alabileceğim her yardımı alacağım.

Diego uzun bir süre onu düşündükten sonra yüzünde hiçbir kin olmadan başını sallıyor. "Sanırım bu işçiliğe de yalnız gideceğim."

Halesiyle tek başına iyi iş çıkarma şansı en yüksek olan o. Bu tercihi için onu suçlamıyorum.

Meike Diego'nun yanına gidiyor ve kollarını ona dolayarak sarılıyor. "Kendine iyi bak, D," diyor.

O da ona sarılıyor ve beceriksizce hokkabazlık yapmak zorunda kaldığı şişeleri -dört- eline alıyor, sonra geri kalanımıza el sallıyor ve Dex ile diğerlerinin aksi yönüne, ormana doğru ilerliyor. Gözden kaybolmadan önce, Poseidon'un Emeği'nden aldığı ödülü kullanarak tamamen ortadan kayboluyor.

Geriye sadece iki kişi kalıyor. Amir iyi gözleriyle Trinica'ya bakıyor.

Kaburgalarını saran bağlar, bir ayağındaki tıbbi bot ve gömleğinin boynunda kaybolan sıyrık ve çürüklerle birlikte diğer yarası da düşmeden dolayı hâlâ şişmiş durumda. O bakış, kız ne yaparsa yapacağını söylüyor. Isabel'i kaybettikten sonra, geriye kalan tek iki Cesaret erdemi onlar.

Zai ve bana sert bir bakışla bakıyor. Kaba bir şekilde değil, daha çok tüm seçeneklerini tartıyormuş gibi.

"Müttefik olduğumuzu söylemiyorum," diyor sonunda, "ama Amir ve ben bu Emek için sizinle kalacağız. Birlikten kuvvet doğar ve ne kadar küçük olursa olsun gelecekteki İşgücü hakkında alabileceğimiz her ipucu buna değer."

"Kimseye zarar vermezseniz, yine de size söyleyeceğim. Bizimle kalmak zorunda değilsin."

Zai'ye bakıyorum. Hades olsaydı çok kızardı ama bana sadece başını sallamakla yetindi.

Trinica'nın ifadesi yumuşuyor. "Bunu takdir ediyorum. Sayıların güvenliği hâlâ geçerli ve yeleğini yine giymişsin, sanırım bu da daha fazla alet edevatın olduğu anlamına geliyor."

Bu konuda haklı. Ben sırıtıyorum, o da kaşlarını kaldırıyor ve gözlerinde küçük bir gülümseme beliriyor.

Zai, "Bunların mümkün olduğunca çoğunu yanımızda götürmenin bir yolunu bulalım," diyor.

Beşimiz birlikte, bir mağarada votkayla yürümenin kalplerimizi test etmekle ne ilgisi olduğunu bilmeden seçenekleri tartışmaya başlıyoruz.

Ama en azından ben dayak yemedim.

Bugünü şimdilik bir zafer olarak kabul edin.

50

Dokunmayın

Kolumu yüzümde gezdirip terimi siliyorum. Pek işe yaradığı söylenemez. Mağaranın içi pek sıcak sayılmaz ama nem çorba gibi. Sadece yirmi dakika oldu, ama güneş ışığı yukarıda çoktan kararmaya başladı. Elimizden geldiğince hızlı çalışırken gece uyarısı üzerimizde asılı duruyor.

Bir vuruşla, baltamın bıçağını bir bambu sapına gömüyorum, son vuruşumun olduğu yeri ıskalıyorum. Lanet olsun. Baltamı fırlatmak mı? Bu konuda harikayımdır. Bir hedefi tam olarak istediğim yerden ve şekilde vurabilirim. Onunla doğramak, o kadar değil. Ama votkanın yarısını taşımak için bir palet yapmaya karar verdik, o yüzden denemeye devam ediyorum.

Doğradığım yerin önüne küçük bir sarmaşık düşüyor ve onu geri çekmek için uzanıyorum.

"Dokunma ona!" Meike bağırıyor.

O koşarak yanıma gelirken elimi yılan ısırmış gibi geri çekiyorum. Bitkiyi işaret ediyor. "Bu zehirli sarmaşık. Şu üç yapraklı grubu ve ne kadar parlak olduklarını görüyor musun? Onlara dokunmayın, Liebes."

Meike'nin arkasında Trinica'nın kaşları havaya kalkıyor. "Bitkilerden anlar mısın?"

"Dionysos'tan aldığım hediyelerden biri." Bu bilgiyi önemli bir şey değilmiş gibi sunuyor.

Bunun bugün bizim için ne anlama gelebileceğini merak eden bir tek ben miyim? Görünüşe göre tanrılar, şampiyonlarına o tanrının tasarladığı oyunda yardımcı olabilecek hediyeler veriyorlardı. Ama Meike beni günlerce süren kaşıntıdan kurtarmış olsa bile, bitki bilgisi o kadar da kullanışlı görünmüyor.

"Doğru. Üç parlak yaprağa dokunmak yok." Başımı salladım. Hepimiz öyle yapıyoruz.

Tepemden bir gölge geçerken gökyüzüne bakıyorum. Zai Talaria'sını kuşbakışı bir görüş elde etmek için kullanıyor -kısmen doğadan uzak durmaya çalışıyor, kısmen de gözcülük yapıyor. Elinde Perseus'un Harpe'si var. Medusa'nın kafasını kesmek için kullandığı ünlü kılıç Hermes'ten aldığı orijinal hediyelerden biri. Ne olur ne olmaz.

Dex ve ekibi gelip votkanın yarısını götürdüler - hepsini almalarına izin vermediğimiz için hararetli bir tartışmadan sonra. Umarım onlar da hazırlanıyorlardır. Yine de güç. Samuel koca bir paleti tek başına taşıyabilir.

Ama... Dae'nin yeteneklerinden biri, bize gizlice yaklaşmasını sağlayan bir tür süper duyu olduğu ortaya çıktı - görünüşe göre Zai ve beni Olympus'ta bu şekilde takip etti. Yani Zai, saldırırlarsa diye onu izliyor. Daha büyük korku ise Dex'in miğferini kullanması. Bizi yaralamak mantıklı, böylece fazla bir şey taşıyamayız. Zai onun geldiğini göremez.

Her hışırtı, bir çalının altındaki minik ayakların her koşuşturması, rüzgarın her fısıltısı ve hepimiz gerginiz.

Ya çoktan ilerledilerse? Ya zaman kaybediyorsak? Ve Hades adına geceleri ne olur?

"Bunu duydun mu?" Zai'ye sesleniyorum.

Dikkatini çeken şeye bakmıyor ama bana bir başparmak işareti yapıyor. Baltamla bambu çubuklarını kesmeye geri dönüyorum.

Amir arkamdan kibir dolu bir ses tonuyla, "Sana söylüyorum, bu kadar uzun sürerse birimiz öldürülecek," diyor. Ergenlikten mi, zengin bir çocuk olmaktan mı, korkuyla başa çıkmaktan mı, yoksa üçünden birden mi kaynaklanıyor bilmiyorum ama sürekli eleştirel yorumlarda bulunması şu ana kadar geçirdiğimiz otuz dakikayı

olması gerekenden daha da uzun.

Amir bir kütüğün üzerine oturmuş, çizmeli ayağı dışarıda, Trinica'nın sarmaşıkların yapraklarını koparmasına ve ip yapmak için uçlarını birbirine bağlamasına yardım ediyor. Yeleğime sakladığım sicim ancak bir yere kadar gidiyordu. Omzuyla ona vurdu. "Fazla uzun sürmez."

Amir yüzünü buruşturdu. Tanrılar beni on altı yaşındaki çocuklardan korusun.

"Neden daha fazla sarmaşık toplamıyorsun?" diye soruyor Trinica, üzerinde çalıştığı sarmaşığı kaldırarak.

Amir benden Trinica'ya, sonra tekrar bana bakıyor. "Bambu k e s m e y i tercih ederim."

Hades'in silahımı, yadigârımı rakiplerimden birine vermemem için bana homurdandığını duyar gibiyim. Kendi sağduyum bile bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyor. Ama Trinica ve Amir bu Emek için bizimle kalarak bir risk aldılar. Ve güven inşa etmek ilk taşla başlamalı. "Sen muhtemelen daha iyi bir iş çıkaracaksın."

Baltamı ona doğru uzattım.

Amir göz kırptı ve Trinica biraz geri çekildi. Belli ki onları şaşırtmışım. Ama Amir kendini çabuk toparladı.

"Şey..." diyor baltayı alırken, bir tapınak rahibi kadar vakur, "Tanrılar beni bu kaslarla bir sebepten ötürü kutsadı."

Trinica ya da Meike'ye bakamıyorum yoksa gülerim ve onun duygularını incitmek istemiyorum.

Amir bambuyu kesmeye başladı, beklendiği gibi benden daha iyi bir iş çıkarıyordu. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Trinica'yı izlerken yakalıyorum. Omuz silkiyor. Omuz silkiyorum.

"Verdammt!" Meike su içtiği dereden tökezleyerek geri dönerken sert bir fısıltıyla haykırıyor.

Hepimiz donup kaldık. "Ne oldu?" Trinica soruyor.

Meike elini nehre daldırıyor ve biraz inliyor. Tam elini geri çekerken Trinica ve ben yanına koşuyoruz. Avucunda gümüş bir dolar büyüklüğünde kızgın kırmızı bir kabarcığın yükseldiğini görünce içimden bir tıslama kaçıyor.

"Ne oldu böyle?" Elini tekrar suya sokarken soruyorum.

Gözyaşları yanaklarından süzülüyor, yüzü acıyla geriliyor ama bir bitkiyi işaret etmeyi başarıyor. Daha fazla zehirli sarmaşık

geniş bir yaprak. "Bu normal değil" diyor.

Hay sikeyim. Bu işçiliğin bu kadar kolay olamayacağını biliyordum. Şanslıyız ki daha önce bu şeylere bulaşmamışız.

"Çok dikkatli olun!" Trinica Amir'e sesleniyor. "Zehirli sarmaşık korkunç kabarcıklara neden olur. Ne pahasına olursa olsun ona dokunmayın."

Sonra cebinden kendinden yapışkanlı bir bandaj rulosu çıkardı. Bakışlarımı fark edince omuz silkiyor. "Ölümcül aletler."

Bundan sonra daha dikkatli çalışıyoruz. Ama lanet olası sarmaşık her yerde saklanıyor ve Zai topladığımız bambu, sicim ve sarmaşıklarla tüm paleti birleştirmeyi bitirdiğinde, üzerinde en az bir kabarcık olmayan tek kişi o oluyor. Benimki boynumun yan tarafında ve sanki asit derimi yiyip bitiriyormuş gibi hissediyorum.

Gün ışığı azalıyor, yükleniyor ve sürüklemeye başlıyoruz, işi paylaşmak için yer değiştiriyoruz. Her seferinde iki kişi, paletin her iki yanında daha geniş uzanan bambu çubuğu kullanabiliyor.

Bunun düşündüğümüzden daha kötü olacağını anlamamız yaklaşık beş dakika sürüyor.

Çalılıkların arasından geçmek, giderek büyüyen zehirli sarmaşıkların etrafında manevra yapmak ve paleti büyük kayaların üzerinden kaldırmak için durmak zorunda kalıyoruz. Bazen engelleri aşmak için paleti tamamen boşaltmamız, sonra da diğer tarafta yeniden yüklememiz gerekiyor. Bir kilometre çok uzun sürecek.

Ve her saniye, içinde bulunduğumuz mağara daha da kararıyor.

Ama ilerlemeye devam ediyoruz, Dionysos'un bize işaret ettiği karanlık tünele ya da mağaraya doğru ilerliyoruz, biz yaklaştıkça giriş daha da büyüyor. Ta ki bir kayalığın tepesine çıkıp mağaranın içini görene kadar.

"Yeraltı Dünyası'nda ne var?" Biz bakarken Trinica takılıyor.

İkinci doline giden tünel, durduğumuz yerden çok derin olmaması gereken küçük bir yeraltı deresine açılan bir kaya düşmesi. Diğer tarafın neye benzediğini göremiyorum ama derin karanlıkta uzakta loş bir ışık çemberi var. Bu diğer dolin olmalı.

Ama baktığımız şey bu değil. Zehirli sarmaşık her yerde.

51
Bir Ekip Oluşturmak

Meike, "En azından zehirli sarmaşık sadece tavanda ve duvarlarda," diyor.

Trinica ona yan gözle bakıyor. "*Her zaman* böyle neşeli misin?"

Meike omuz silkiyor. "Bir süre önce hayatta iki yoldan birine gidebileceğime karar verdim. Öfkeli ve acılı olmak ya da her güne bir macera olarak bakmayı bilinçli olarak seçmek. Ben ikincisini seçtim." Trinica'ya göz kırpıyor. "Ve bu kesinlikle bir macera."

Biz buna böyle mi derdik?

Işık etrafımızda kayıyor, sanki ölmekte olan güneş bize acele etmemizi hatırlatıyormuş gibi daha da kararıyor.

"Hadi şu işi bitirelim," diyorum. Karanlık çökmeden kayalığın dibine ulaşabilirsek şanslıyız.

Zai hemen arka uca uzun bir bambu çubuk ekliyor, böylece dördümüz kayalıklarda ilerlerken paleti birlikte kaldırabiliyoruz. Homurdanarak, küfrederek ve pazarlık ederek kayalıklardan aşağı inmeye çalışıyoruz. Meike'nin çok ufak tefek olması ve Amir'in her tarafının yara bere içinde olması hiç yardımcı olmuyor. Zai'nin hırıltısı var ama en azından sandaletleri var.

düşmesini engelledi.

Daha dik bir kayadan aşağı inerken, ben Trinica'yla birlikte alt uçtayım, ağırlığı alıyorum, Meike ve Zai yukarıda. "Dayan," diyor Trinica, sesi gergin. Çubuğu omzuna alarak altını kontrol etmek için eğiliyor. "Göremiyorum."

Yanımdaki bir ışık aniden yanıyor ve Amir'in el feneriyle cep telefonunu tuttuğunu görmek için etrafıma bakıyorum. "Teşekkürler," diyor Trinica. "Bir kaya parçasına takılmış."

Birlikte biraz daha yukarı kaldırıyoruz, kaslarım şimdiden titriyor. Sonra karışık adımlarla ilerliyoruz. Kaldırma turları arasında çok daha fazla dinlenerek ve ağırlığı kimin alacağını değiştirerek, sonunda mağaranın zeminine ulaşıyoruz. Küçük dere yanımızda mutlu bir şekilde şırıldıyor.

Bir nefes aldıktan sonra, hepimiz sessizce ilerlemeye devam etmemiz gerektiği konusunda hemfikirmişiz gibi, paleti iki kişi tarafından sürüklenmek üzere geri koyuyoruz. Burada, mağara zemininin toprak yerine kaya olduğu yerde, palet korkunç bir gıcırtı çıkarıyor, bu da hepimizin önümüzde ve arkamızda karanlığa bakıp diğerlerinin bizi bulmasından endişelendiğimiz anlamına geliyor.

Doğrudan yolumuzda ileri geri kıvrılan sığ dereyi üçüncü kez geçiyoruz. Artık ayaklarım soğuk sudan donuyor ve ayakkabılarımın içinde vıcık vıcık oluyor. Tam kuru zemine ulaştığımda, Trinica'nın ayakları altından kayıyor ve palet yana yatıyor.

"Dikkat et!" Meike haykırıyor.

Kutulardan biri kayıyor ve kadın onu yakalamaya çalışıyor. Ancak garip bir açıdan tutuyor ve kutunun bir tarafı açılıyor. Bir şişe kayıyor ve kayaya çarparak cam parçalarını etrafa saçıyor.

Hepimiz duraklıyoruz ve ben hala köşemi tutuyorum. "İyi misin?" Zai'nin sorduğunu duyuyorum. Meike'ye mi yoksa Trinica'ya mı soruyor emin değilim.

"Bunu görmelisin," diyor Meike ve Amir'in ışığı ona doğru dönüyor.

Etrafından dolaşmak için köşemi bırakıyorum. "Vay anasını!" Onu gördüğümde kelimeler ağzımdan çıkıverdi. Meike pantolonunu tutuyor ve oradaki kabarcıkların nasıl iyileştiğini bize gösteriyor. "Votka üzerime sıçradı" diyor.

Hayır. Lanet olsun. Olamaz.

Birbirimize bakıyoruz, sonra Zai dolaptan bir şişe daha çıkarıyor.

kutuyu açar, kapağını kapatır ve ellerine biraz sıçratır. Hemen iç geçirir. "İşe yarıyor."

Kurnaz tanrı, Dionysos.

Bitiş çizgisine taşıdığımız ödül aynı zamanda zehrin de ilacı. Kazanmak yerine acıyı seçmek zorunda kalacağız.

"Bu şişeyi ayırıyoruz," diyor Zai.

Hepimiz başımızı sallayıp şişeyi elden ele dolaştırarak çeşitli kabarcıklarımızı tedavi ediyoruz. İlk acıdan sonra kabarcıklar kutsanmış bir şekilde serinliyor ve kırmızıdan daha az kızgın bir renge dönüşüyor. Artık asit yok.

Hepimiz için bu kadarını yapmak bile şişenin çoğunu alıyor.

Ne yaparsak yapalım, o lanet sarmaşıklardan uzak durmalıyız. Burada bu zor değil. Umarım ikinci dolinde de ilk dolinde olduğu gibi her yerde olmazlar.

Amir'in önderliğinde yolumuzu aydınlatarak tekrar harekete geçiyoruz. Ayağı kaydığı için hiç de kötü durumda olmayan Trinica paleti sürüklemeye devam ediyor.

Amir'in "Sen gerçekten hırsız mısın Lyra?" diye sorması için birkaç dakika geçiyor.

Tereddüt ediyorum. Çünkü şu ana kadar gezegendeki en uzun kilometrede yol alırken çoğunlukla nefesimizi saklıyorduk. Omuz silkip soruyu geçiştiriyorum, grubun faydalı bulup beni yanında tutacağı bir yeteneğim olmayabileceğini kabul etmek istemiyorum. "Şey..." Çaba sarf ederek nefes alıyorum. "Ailem, aile borcumuzu kapatmak için üç yaşındayken beni Tarikat'la takas etti."

Amir durup omzunun üzerinden bana bakıyor. "I-" Öksürüyor. "Bir dizi dadı ve ardından gelen yatılı okulların kötü olduğunu sanıyordum."

"Amir," diye fısıldıyor Trinica ve Amir gözlerini kocaman açarak ona bakıyor. "Ne?" diye soruyor.

Kıkırdıyorum. "Sorun değil. Bununla uzun zaman önce barıştım."

Çoğunlukla. Gerçi son zamanlarda, kazandıktan sonra lanetim kalkmış olarak ortaya çıkarsam ailemin ne yapacağını merak etmeye başladım. Sonunda beni sevecekler miydi? Beni kabul ederler miydi? Ya da en azından yeni bir hayat kurarken bana kalacak bir yer verirler miydi?

"Bu yüzden mi mırıldanıyorsun?" Amir sonra sordu. "Bu eğitiminin bir parçası mı?"

Başımı sallıyorum. "Aslında beni bunu yapmamam için eğitmeye çalıştılar.

Bize sessizlik içinde çalışmayı öğrettiler. Gürültü, hatta hafif bir gürültü bile yerimi ele verebilir."

Sanki bir fare beni duymuş gibi, sağ tarafımızdan bir hışırtı daha geliyor. Hepimiz büyüyen karanlığa bakıyoruz. Bu kadar aşağıda olduğumuz için artık görmek zor. Canavarlar ve diğer takımdan kimse görünmeyince, sorularına geri dönerek devam ediyor. "Peki bunu korktuğunuzda falan mı yapıyorsunuz?"

"Hayır." Hades muhtemelen, her neredeyse, bunu izliyor ve şu anda onlara bir şeyler anlatmayı kesmem için bana bağırıyordur. "Odaklandığım zaman yapıyorum."

Ama bunu kontrol etmek için gerçekten daha çok çabalamalıyım. Bu bir söylem ve bu İşlerde başımı derde sokabilir.

Bir gölge titreşimiyle hepimiz başımızı kaldırıyoruz, tam o sırada Zai paleti çekmek için iniyor. "Anladığım kadarıyla yakınımızda kimse yok," diyor. "Yine de tetikte olun."

Son söylediği hepimizin biraz doğrulmasına neden oluyor.

Zai'yi gizlice inceliyorum, ona annelik yapıyormuşum gibi görünmek istemiyorum. Biraz hırıltılı nefes alıyor. Onu daha yakına çağırıyorum. "Nasılsın?"

Diğerlerine bir bakış atıyor ve yakasını kaldırıyor, bu da bana onların bilmesini istemediğini gösteriyor.

"İnhalerim yanımda," diye fısıldıyor. "Ve işler gerçekten kötüye giderse diye bir EpiPen getirdim. Pantolonumun sol fermuarlı cebinde."

Başımı sallıyorum ve o da sol el arabası direğini tutuyor, Meike'nin yerini alırken zayıf kasları geriliyor.

Biz ilerlerken bir süre sessizlik oluyor ama sonunda Meike sessizliği bozuyor. "Yani... Dex'in bu şeyi kazanmak istediği açık. Eminim sebepleri vardır. Aranızda kazanmayı uman var mı? Belki de kutsamaya ihtiyacı olan bir aileniz vardır?"

Hepimiz durup ona bakıyoruz. Arkadaş olacağımızı mı sanıyor?

O da bize göz kırpıyor. "Yardımı olacaksa ilk ben gidebilirim. Yıllardır birlikte yaşadığım bir oda arkadaşım var. En iyi arkadaşım. Ama sahip olduklarımızla mutluyuz." Omuz silkiyor. "Yani kazanmakla ilgilenmiyorum."

"Başka ailen yok mu?" Soruyorum.

Gözleri uzaklara dalıyor ve beni görmediğini biliyorum.

Artık anılardan başka bir şey yok. "Ailem öldü ve ben tek çocuktum." Gülümsemesi kalbimi biraz olsun sızlatıyor.

"Üzgünüm," diyor Zai.

"Ben de," diyorum.

Trinica Meike'nin elini sıkmak için yaklaşıyor. "Ben de ailemi kaybettim ve uzun süredir boşanmış durumdayım. Eski eşimle dostane bir ilişkimiz var. İyi birer ortak ebeveyndik ama oğlumuz artık büyüdü, o yüzden eski eşimi artık pek görmüyorum. Ama oğlum Derek evleniyor." Karanlık, zehirli sarmaşıklarla kaplı tavana bakarken kendi kendine gülümsüyor. "Kazanmayı çok isterim." Trinica'nın gülümsemesi genişleyerek sırıtmaya dönüşüyor. "Nimetimi torunlarım için kullanmak isterdim."

"Peki ya sen Amir?" Trinica soruyor.

Çalılıkları kesmeye geri dönüyor ve hepimiz bu işareti alarak ilerlemeye devam ediyoruz. "Annem de babam da hayatta ama hiç yakın olmadık." Amir bunu o kadar gerçekçi bir şekilde söylüyor ki, ona doğru bakmıyor olsaydım omuzlarındaki çöküklüğü fark edemeyebilirdim. Dadılar ve yatılı okullar. O olmalı-

"Kulağa yalnızlık gibi geliyor," diyor Zai, kelimeyi kafamdan çalarak.

Aile içinde yalnızlığı anlayacak biri varsa o da odur.

Amir, Zai'ye hitap etmeden, "Yeni bir başlangıç anlamına geliyorsa kazanmayı umursamam," diyor. "Ailemin öyle ya da böyle umursadığını sanmıyorum."

Tanrıların ve tanrıçaların seçtiği bu şampiyonların sadece aynı ringdeki dövüşçüler olmadığı birden daha da derine işledi. Onlar gerçek.

Umutları, hayalleri ve sevdikleri olan gerçek insanlar... hayatları ellerinden alınmış. Hepimiz eve canlı dönmeye çalışıyoruz.

Belki Dex değil.

Hepimiz aynı düşünceye ulaşmış olmalıyız çünkü paleti sürükleyen insanların oflayıp puflamaları ve votka şişelerinin cama vuruşları dışında sessizleşiyoruz. Önümüzde belli belirsiz daha az karanlık bir daire -diğer doline- yaklaşıyor. Birden buradan çıkabileceğimiz konusunda umutlanıyorum.

"Benim sıram," diyor Amir bir dakika sonra.

Neredeyse bir kehanet gibi, nefes almak ve yer değiştirmek için paleti yere bıraktığımız anda karanlık mağarayı kaplıyor.

Gece çökmüştü.

Sağ tarafımda bir şey hışırdıyor. "O

da neydi?" Amir fısıldıyor.

"Sadece küçük bir mağara kurbağası ya da fare gibi bir şey" diyorum. Ve umarım haklıyımdır. Uzakta, önümüzde hareket eden küçük bir parıltı görüyorum. Diego mu?

Etrafa ışık saçıyor ama görebildiğim tek şey, yakındaki bir kayanın üzerine yayılmış tek bir zehirli sarmaşık sarmaşığı.

Bize bu kadar yakın bir yerde olduğunu fark etmemiştim.

Amir, Trinica'ya telefonunu veriyor ve görevi benden devralıyor. Onların önüne geçmek için tek bir adım atıyordum ki ayağıma bir şey takıldı ve yana doğru sendeledim. Kendimi durdurmaya çalışıyorum ama buradaki zemin tamamen gevşek kayalardan oluşuyor ve diğerlerinden uzağa doğru uç uca yuvarlanıyorum.

Örümcek ağları gibi üzerime yapışmış gibi hissettiren bir sarmaşık parçasına doğru.

Anında vücudumun her yerinde şiddetli bir acı patlıyor.

Ve önümüzde bir yerde biri çığlık atmaya başlıyor.

52

Bizi Öldürecek Olan Yakalamak

Vahşi bir şey gibi özgür olmak için savaşıyorum ama sarmaşıklardan kurtulamıyorum. Sanki ben çırpındıkça onlar daha çok yapışıyor. Acı her yerimde, hatta kıyafetlerimin altında bile çiçek açıyor.

Belli belirsiz, önümüzde çığlık atan kişinin sesinin kesildiğini fark ediyorum.

Artık mağarayı sadece çırpınırken attığım çığlıklar dolduruyor.

Sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyor. Dakikalar sonra biri beni ayak bileklerimden yakalıyor ve dikkatten çok aceleyle sürüklüyor, taşlar sırtıma sürtünüyor. İlerlerken bile sarmaşıklar beni yakalamaya devam ediyor ve sanırım Zai'nin küfrettiğini duyuyorum. Ama sonunda duruyoruz. Artık sarmaşık yok. Neredeyse umurumda bile değil çünkü cenin haline gelmekle çok meşgulüm. Boğazım düğümleniyor, nefesim acı dolu hırıltılarla geliyor.

Yeterince hava yok.

Boğazıma yeterince hava girmiyor. Sanki aniden on beden küçük gelmiş gibi.

Panik başlıyor ve çılgınca ekibimin etrafına bakıyorum, bakışlarım Zai'ye ve holdinge takılıyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor Trinica. "Bu onu öldürüyor."

Her nefes alma girişiminde havlıyormuşum gibi ses çıkarıyorum, başım dönmeye başlıyor.

Meike bir anda yanımda beliriyor, üzerime votka döküyor ve acı hafifliyor... ama yeterince değil. Sanırım sarmaşıklarda çok uzun süre kaldım.

Başımı sallıyorum, çılgına dönüyorum.

Zai öne atılıyor ve elinde bir silindirin parıltısını görüyorum. Bir ucundaki tırnağı ustalıkla çekip çıkarıyor ve aklım başıma gelirken gözlerim büyüyor. EpiPen'i. Konik, turuncu ucu bacağıma dayıyor, sonra sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen bir süre boyunca yerinde tutuyor.

Ama sonra... Sanki boğazımdaki kaslar gevşemeye başlıyor, ciğerlerime daha fazla hava giriyor.

Etkisi geçtikçe biraz başım dönüyor, ama ne kadar uzun sürerse o kadar çok nefes alabiliyorum. Acı da azalıyor. Zai bir elini başımın arkasına koyarak beni oturtuyor, yüzü bana dönük, sıcak kahverengi gözleri endişeli.

"Şuna bak," diyor Amir.

Bakışlarımı Zai'den çekip aşağı bakıyorum ve nefesim kesiliyor. Kabarcıklar küçülüyor. Yavaşça, ama acı da onlarla birlikte gidiyor.

İşe yaradı.

Ama sonra aklıma geliyor ve bakışlarımı tekrar onunkilere çeviriyorum. "Bu senin tek EpiPen'in miydi?"

Omuz silkmeden önce duraksamasının uzunluğu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Hay sikeyim.

Bunu benim için yaptı.

Kimse benim için böyle şeyler yapmaz. O ilaç olmadan burada ölebilirdi.

"Zai," diye fısıldıyorum başımı sallayarak. Sonra irkiliyorum, çünkü hâlâ acıyor.

Dudakları eğiliyor. "Bir yolunu bulacağız." "Ah!" Meike haykırıyor.

Amir ışığını tam zamanında çevirdiğinde sarmaşıkların bacaklarını sardığını görüyor. Sanki canlıymışlar gibi.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor. Ve sarmaşık onu ayaklarından çekip sürüklemeden önce korku dolu gözlerle bize bakacak kadar zamanı var.

Zai, Meike'nin ardından havalanır, Talaria'sı çılgınca bir ses çıkarır.

sinek kuşu kanatları. Ama karanlık onları çabucak yutuyor.

Kadının çığlıklarını duyabiliyoruz, adamın seslenişini duyabiliyoruz, ama orada öylece karanlık bir hiçliğe bakıyoruz, her hışırtıda seğiriyor ve bize doğru gelen daha fazla sarmaşık var mı diye yeri kontrol ediyoruz.

Geceleri böyle olur.

Sarmaşıklar.

Bir anlık hareket ve aniden Zai yerden bir karış yukarıda, kollarında Meike ile bize doğru uçuyor. Amir'in ışığı bir saniyeliğine Zai'nin üzerinde kayıyor ve midem sertçe sıkışıyor. Sarmaşıklar tavandan ona doğru uzanıyor, çırpınıyor ve alçalıyor. Beklediğimiz yere varmayı başarıyor.

Yanımıza iniyor ve onu yere yatırıyor. Zai'nin ellerinde ve yüzünde daha fazla kabarcık var ama Meike...

"Sarmaşıklara dikkat et," diyor.

Baltamı kapıp Amir'in küçük ışığının zar zor aydınlattığı karanlığa doğru dönüyorum ve omzumun üzerinden kontrol etmeye devam ediyorum. Meike baygın, elbiselerinin altına kadar inen kabarcıklarla kaplı ama hâlâ nefes alıyor.

O sarmaşıklar deriye gidiyor. Hells.

"Ne yapacağız?" Amir soruyor.

"Daha fazla votka feda edeceğiz," diyor Trinica acımasızca.

Ve hiçbirimiz tartışmıyoruz. Trinica ve Zai iki şişe kapıp Meike üzerinde çalışmaya başlarken Amir ve ben hiç vakit kaybetmeden izlemeye koyuluyoruz.

Birden çığlıklar yükseliyor ve mağarada yankılanıyor. Sadece bir kişi değil, birkaç kişi ve arkamızdan geliyor.

"Bunlar Dex'in ekibi," diyor Zai.

Başımı sallıyorum. "Sarmaşıklar onları ele geçirmiş olmalı."

Çığlıklar devam ediyor ve devam ediyor. Votka tedavisini öğrenmemişler mi?

Zai'ye kasvetli bir bakış atıyorum.

O da benim düşündüğümü mü düşünüyor? Bu Emek'in Kalp'le ilgili olduğunu artık biliyoruz. Şampiyon arkadaşlarımızı anafilaktik şoka terk edebiliriz ya da geri dönüp onlara çözümü anlatabiliriz.

"Onlara uçabilirim," diyor Zai.

Trinica "Hayır," diye yanıtlıyor. "Meike'nin onu buradan çıkarmak için sana ihtiyacı olabilir." Amir çizmeli ayağı ve kırık kaburgalarıyla hızlı hareket edemiyor ve

baltamla bir yol açmaya devam etmem gerekiyor. Trinica zaten fiziksel olarak benden daha fazla mücadele ediyordu. Ama artık sistemimde epinefrin var ve kendi kendime bunun beni koruyacağını söylüyorum.

"Ben giderim," diyorum.

Zai başını salladı.

"Al." Amir telefonunu bana doğru itiyor. Onu alıyorum ve karanlığa doğru tek başıma koşuyorum.

Dex'in grubuna ulaşmam uzun sürmüyor. Beni defalarca kırbaçlayan sarmaşıklardan kaçmak için birkaç kez eğilip zıplamam gerekiyor. Neyse ki grup o kadar da geride değildi ve çığlıklar beni doğruca onlara götürdü.

Şampiyonları zehirli sarmaşıklarla dolu bir çukurun kenarında buldum. Dex çukurun kenarında yüzüstü yatmış, sarmaşıklar onu aşağı çekmeye çalışırken dişlerini sıkan Dae'yi çekip çıkarıyor. Bu sırada Rima, Neve ve Samuel, onun gücüne rağmen yerde kıvranıyor.

Önce onlara koşuyorum ve Dae'nin dışarı çıkmasına yardım ediyorum.

Sonra da votkalarının kutusunu açıyorum.

"Cidden bizden çalıyor musun?" Samuel inleyerek soruyor, fenerin ışığında suçlayan geniş gözleriyle.

"Orospu," diye mırıldanıyor Neve ve belki de bana doğru gelmek için dizlerinin üzerine çökmeye çalışıyor.

Karanlığın içinden bir sarmaşık sürünerek ona doğru uzanıyor.

Onu görmezden geliyorum ve şişenin kapağını çevirip Dex'in kafasına döküyorum.

"Bu da ne-" İyileştirici etki vurduğu anda kelimeleri ısırır. Sonra, "Kahretsin."

Ardından temkinli Samuel'in önünde diz çökerken ona acımasız bir gülümseme fırlatıyorum. "Bu doğru. Bugün kurtarıcınız benim."

Onları çalışabilecekleri bir noktaya getirmek neredeyse şişelerinin yarısını alıyor, özellikle de sarmaşıklar üzerimize gelmeye devam ettiği ve tedavi edilecek daha fazla kabarcık bıraktığı için. Ama en azından hiçbiri Meike gibi bayılmıyor.

"Koşabilir misiniz?" Rima ekibine soruyor.

Samuel sandığı Süpermen edasıyla başının üzerine kaldırıyor.

"Hadi." Mağaraya doğru yola çıkıyoruz.

Bir paleti sürüklemek zorunda kalmamak yardımcı oluyor, ama sarmaşıklar daha da

agresif. Onları mağarada duyabiliyorum, hışırdıyorlar ve hareket ediyorlar... bize ulaşmak için. Duvarlardan ve tavandan üzerimize gelen bir yılan yuvası gibi.

Müttefiklerimin üzerine tökezleyene kadar durmamayı başarıyoruz ve Meike'nin hala yerde baygın yattığını görünce ayaklarım takılıyor. Bazı yaralar iyileşmiş ama bazıları hâlâ sert görünüyor. Boş votka şişeleri yere saçılmış.

Trinica acı dolu gözlerle bana bakıyor. "İyileşmiyor," diyor. "*Hepsini* kullandık."

53

Seçenek Kalmadı

Rima, Meike'nin yanında dizlerinin üzerine çöküyor ve keskin, profesyonel hareketlerle onu hızla kontrol ediyor. Doğru. Beyin cerrahı.

Kendi kendine "Merhametli tanrıça" diye fısıldadığında kötü olduğunu anlıyorum.

Karanlığın içinden ona doğru bir sarmaşık geliyor ve Samuel sarmaşığı geri itiyor, temas ettiğinde acı dolu bir tıslama çıkarıyor.

Rima ondan bana bakıyor. "Meike şimdi yardım almazsa başaramayacak."

"Allah kahretsin." Sanırım arkamda bunu söyleyen Dex.

Neve başka bir sarmaşığa basıyor. "Eğer burada kalırsak, hepimiz ölürüz."

Meike'nin nefes alış verişi gözle görülür şekilde kötüleşiyor. Vücudu zehre tepki veriyor ve seçeneklerimiz tükeniyor.

Samuel onu taşıyabilir ama hızlı hareket etmeliyiz ve en çok votkayı o taşıyabilir. Ki şu an hepimizin buna ihtiyacı var. Kazanmak için değil, hayatta kalmak için. Jackie çoktan uçup gitti, yoksa ondan yardım isterdim. Ama Zai Meike'yi buradan uçursa bile, bu onun durumunu düzeltmez. Geri kalanımız bitiş çizgisini geçip Emek'e son verene kadar olmaz.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Burada ölmesine izin veremem.

Sikerler beni.

Sanırım ona yardım edebilecek tek kişi benim. Eğer bir inci kullanırsam. "Lanet olsun," diye fısıldıyorum.

Olimpos'a döndüğümde Hades'le bir raunt daha yapacağımı tahmin ediyorum. Charon bunu yapmamam için beni uyarmıştı ama tereddüt etmedim. "Meike'yi buradan çıkarabilirim."

Üzgünüm, Hades.

"Nasıl?" Trinica soruyor.

"Göreceksiniz. Ama..." Duraksadım. "Yanımda bir tane bile götürebileceğimden emin değilim. Ben-"

Amir omzuma vurdu. "Meike'yi al. Geçeceğiz." Doğrudan Dex'e bakıyorum. "Votkanı kullanmaları gerekecek eğer-"

"Git," diye tersledi. Belli ki bundan memnun değil ama bu, onları onunla bırakabileceğim anlamına geliyor.

Arkama baktığımda Zai'nin bana baktığını görüyorum, ciddi ve aceleci. "Zai-"

"Git," diyor. "Odamdaki üst çekmecede fazladan var."

EpiPens demek istiyor. Başımı sallıyorum ve yeleğimin fermuarlı cebinden bir inci çıkarıyorum.

Daemonların kükremeleri mağaranın içinde patlıyor ve yemin ederim sadece ses bile yeri sarsıyor. Benim için geliyorlar. Geldiklerini biliyorum.

İnciyi ağzıma attım ve Meike'yi yakaladım. İnciyi yutarken gördüğüm son şey, karanlığın içinden bana doğru uçan Daemonların öfkeli yüzleri oluyor.

Sanki biri belime bir kement atmış ve beni zamanın ve mekânın içinde, gözlerimi açıp göremeyeceğim kadar sert ve duyamayacağım kadar gürültülü esen bir rüzgâr tünelinde sürüklüyor. Meike'yi morartıcı bir tutuşla kavrıyorum, rüzgâr onu ellerimden çekip alacak diye ödüm kopuyor.

Rüzgâr aniden etrafımızda savrulmayı bıraktığında Meike neredeyse elimden kaymak üzereydi. Gözlerimi açtığımda Hades'in Olympus evindeki Zai'nin odasının ortasında diz çökmüş olduğumu görüyorum.

Meike'nin başı yana yatmış, nefesi kesik kesik gidip geliyor, dudakları morarıyor.

"Kahretsin."

Çekmeceye koşuyorum ve ilacı en üstte buluyorum. Zai'nin bana yaptığını izledikten sonra Meike'ye dönüp ucunu bacağına dayıyorum, sonra tutuyorum... ve bekliyorum.

İşe yaradığına dair herhangi bir işaret için göğsünü, yüzünü izliyorum. Sonunda, paniğim en üst seviyeye çıktığında, uzun bir nefes alıyor.

Ben de öyle.

"Lyra," diye hırlıyor üstümden bir ses.

Bakışlarımı yukarı kaldırdığımda Hades'in tepemde yükseldiğini görüyorum, yüzü öfke dolu.

"I-"

Yanımda tek dizinin üzerine çöktüğünde ikinci kez şok geçiriyorum. "Zamanımız yok. Senin için geliyorlar."

Beni göğsüne doğru çekiyor, iki kolunu da bana doluyor ve gözden kayboluyoruz.

Tekrar ortaya çıktığımızda, kendimi Styx Nehri'nin kıyısında, hâlâ Hades'in kollarına sarılmış halde buluyorum. Bunu ya da Charon'un da burada olduğu gerçeğini sindiremeden, Hades beni bırakıyor ve elleriyle yüzümü çerçeveleyip, göz göze gelebilmemiz için eğiliyor.

"Daemonların bizi takip etmesi uzun sürmez." Konuşma şekli benim tanıdığım Hades'e hiç benzemiyor. O... endişeli. Yani benim için korkmuş gibi endişeli. Bunu gözlerinin etrafındaki gerginlikte görebiliyorum ve ellerinin dokunuşunda hissedebiliyorum. Konuşması bile kesik kesik ve aceleci. Ve keşke birinin benim için korkmasının nasıl bir şey olduğunu hissetmek için zamanım olsaydı.

Sertçe yutkunuyorum. Charon beni uyarmıştı. "Benim için mi geliyorlar?"

Çünkü inciyi kullandım.

Hades başını sallıyor.

Eğer böyle görünüyorsa... "Kötü mü olacak?" diye sordum.

Hades neredeyse çılgınca gözlerimi arıyor, sonra eğilip dudaklarını dudaklarıma yerleştiriyor ve aynı anda hem cennet hem de özür gibi hissettiren en yumuşak, en tatlı öpücüğü konduruyor. Belki daha önceki öpüşmelerimizden bile daha güçlü çünkü bu sefer ciddi olduğunu hissettiriyor.

Bana yaslanıp duruyor, başı yukarı kalkıyor. Başımın üzerinden Charon'a bakıyor. Arkadaşlarının arasında ne geçtiğini göremiyorum ama bir sorunun sessizce sorulduğunu ve yanıtlandığını biliyorum çünkü Hades başını sallıyor.

Sonra bakışları tekrar benimkilere dönüyor, gözleri oniks kadar siyah ve

Onlar zaten gürleyen kalbimi bambaşka bir hıza ulaştırıyor. "Hades-"

Başparmağını yanağımda gezdirirken söyleyeceğim her şey boğazımda düğümleniyor, sonra da yüzünü buruşturuyor. "Seni buraya getirmemeliydim, yıldızım."

Her şeyim kıpırdamadan duruyor, az önce aşırı hızda çalışan ve şimdi durmuş olan kalbim bile. Ne demek istiyor? Beni Yeraltı Dünyası'na mı yoksa... Cadı Kazanı'na mı getirdi?

Şu an çok şaşkınım. Veda ediyormuş gibi hissediyorum. Daemonların cezası *o kadar* kötü mü olacak? Kendimi bu soruyu tekrar sormaya zorlayamıyorum bile.

"Başka bir yol bulmalıydım," diyor. "Onu dinlememeliydim..." Sertçe yutkunur. Sonra kararlılık yüz hatlarını kaplıyor. "Seni almalarına izin vermeyeceğim."

Beni Charon'a doğru itiyor, o da tam dört Daemon'un korkunç sesleri mağarayı yırtıp duvarları ve tavanı aşarken beni yakalıyor.

Daemonlar önümüzde havada beliriyor, devasa siyah kanatları Styx'in sularını altlarında dalgalandırırken, dört çift öfke dolu göz üzerime iniyor.

"Lyra Keres," diyorlar hep bir ağızdan. "Gel-"

Hades ellerini önünde birleştirir, bileklerini bir arada tutar. "Kendimi Lyra'nın yerine koyuyorum."

"Ne? Hayır-" Hades'e doğru koşmaya çalıştığımda Charon beni geri çekiyor. Hades bana bakmadan, "Kuralları çiğnedim," diyor. "Al beni."

Ölüleri uyandıracak savaş çığlıklarıyla ona doğru uçuyorlar. Çok hızlı. Çok şiddetli.

"Yapma bunu," diye bağırıyorum. "Bu benim hatam-" Sanki ona ulaşabilirmişim, onları bir şekilde durdurabilirmişim gibi elimi uzatıyorum.

Onu kollarından tuttular. Onu ayaklarından çekip benden uzaklaştırdıklarında, Hades sonunda tekrar bana bakıyor.

"Lütfen," diyorum. Yalvarıyorum.

"Yapma-" "Çoktan yapıldı."

Ve sonra gittiler.

54

Arıza

Charon ve Cerberus beni kahvaltıda, Dionysos'un İşgücü'nden bu yana son iki sabah olduğu gibi karşılıyorlar. Zai terastaki masanın diğer ucunda, onlardan uzakta oturuyor. Cerberus onu Hades'ten daha çok korkutuyor olabilir. Bu alerjiden de kaynaklanıyor olabilir.

Diğerleriyle birlikte dışarı çıkmayı başardı. Zar zor. Bunu yapmak için votkanın geri kalanını kullanmak zorunda kaldılar. Diego da kendi votkasının hepsini kullandı. Bu da Jackie'yi iki şişesiyle kazanan yaptı.

Ancak Hades, Daemonlar onu götürdüğünden beri eve gelmedi.

Bugün de bir istisna değil.

Oturması gereken sandalyeye bakıyorum. Midemde dönen çukur yeni ve sürekli bir yoldaş. Bu, onsuz Pota'dan sağ çıkamayacağım endişesinden daha fazlası. Çok daha fazlası.

Yine de daha fazlasını hissetmek *istemiyorum.*

"Henüz bir haber yok mu?" Amir'in geri getirdiği baltamı masanın üzerine koyarken soruyorum.

Charon beni yakından izliyor, sanki her an patlayabilecek bir el bombasıymışım gibi. "Biraz."

Büfeden yiyecek alma zahmetine girmeden, ağır ağır yanındaki koltuğa çöküyorum. "Ne?"

Charon söylemedi ama Hades'in günlerdir Yeraltı Dünyası'nda olmamasının her türlü kaosa neden olduğundan eminim. Yine de götürülmeyi seçti. Onu kendisi yapan şeyden uzağa.

"Peki... ne duydun?" Tekrar soruyorum.

Charon cevap vermek yerine, "Daemonların bundan önce onun için bir kez geldiklerini bilmelisin," diyor. Cerberus üçünün de başını sallıyor.

"Ne?" Ayağa kalkıyorum. "Ne zaman?"

"Ejderha dişlerini ve baltayı kullandığında," diyor Kerberos.

Tam olarak Hades'in beni uyarmış olduğu gibi. Sadece onun *için* geleceklerini söylememişti. Bu kulağa daha ciddi geliyor.

"Onları senin zaten sahip olduğun ve yanında getirdiğin kalıntılar olduğuna ikna etti."

"Onlar benim," diyorum. "Neden bundan daha önce bahsetmedin?"

Charon sandalyesinde arkasına yaslandı. "Sana söylememizi söyledi."

Tabii ki söyledi. "O zaman neden şimdi söylüyorsunuz?" "Çünkü inatçı bir pislik gibi davranıyor."

Bunun önemli kısmına takıldım. "'Olmak' mı? Yani onu gördün mü? Onunla konuştun mu? O-"

"O iyi olacak," diye beni temin ediyor Charon.

Midem dibe vuruyor. "Yani şimdi iyi değil mi? Ona ne yapmışlar?"

Charon Cerberus'la bir kez daha bakışıyor.

Cer, *"İşler resmen başlamadan önce taçla birlikte incileri sana verdiğini ve ne yaptıklarını sana söylemediğini açıklamaktan başka çaresi yoktu,"* diyor. Sanırım nazik olmaya çalışıyor ama o paslı seste bunu anlamak zor. *"Kuralları çiğnediği için seni öldürmekle tehdit ettiler."*

Tehdit ettiler...

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyorum.

Charon sanki sözcüklerini dikkatle seçiyormuş gibi yavaş konuşuyor. "O

Onları hiçbir kuralın çiğnenmediğine ve senin yerine ona daha hafif bir ceza vermeye ikna ettim."

"Vay anasını," diye mırıldanıyor Zai, sonra yüzünü buruşturuyor. "Tanrılar, değil mi?"

Dikkatimi Charon'a veriyorum ve sert dudaklarımın arasından fısıldıyorum. "Ne cezası?"

Başka tarafa bakıyor. "Orion Hançeri'yle avuçlarını kestiler. Ölümlüler için bu asla iyileşmeyen bir yara açar. Tanrılar içinse... İyileşecek ama bir iki gün daha sürecek."

Sertçe yutkunuyorum. "Neden beni uyarmadı?" Onlardan çok kendime soruyorum.

"Seni uyarmıştım," diyor Charon, şimdiye kadar bana olduğundan daha sert bir şekilde dönerek.

"Yeterli değil," diye çıkışıyorum. "Cezalandırılacağımı söylemiştin. Kısıtlı yemek ya da hücre hapsi gibi bir şey düşünüyordum. Bunu değil." Kendi avuçlarıma bakıyorum, dilimleri hayal ediyorum ve midem ekşiyor.

"Bilseydin inciyi kullanmaz mıydın?" diye karşılık veriyor.

Bakışlarını tutamıyorum çünkü bilmiyorum. Eğer kullanmasaydım Meike muhtemelen ölecekti. "Hades bana söylemeliydi. Her şeyi. Hem bunu neden yapıyor ki? Gerçek sebebi."

"Ona sorman gerekecek," diyor Charon, bakışlarımı tutarak.

Ben başımı sallıyorum. "Neden bu kadar büyük, yüce bir sır?"

Feribotçu yüzünü buruşturuyor. "Çünkü bir sırrı ne kadar çok kişi bilirse, saklamak o kadar zor olur. Ama kısmen de seni tepkilerden korumak için..."

Demek ki bir nedeni *var*. "Ve kısmen başka bir şey?"

Charon bir elini saçlarında gezdirir. "İtiraf etmezdi ama Persephone'den sonra Hades duygularını, nedenlerini ve eylemlerini daha da yakın tuttu."

Kalbimin sıkışması hoşuma gitmiyor; hem Hades'in kaybı için, hem de...

Hayır. Hissettiklerime bir isim vermeyeceğim. İsimlendirmek ona güç verir. "Bu kadar harap olduğuna göre onu çok seviyor olmalı."

"Seviyordu." Charon başını eğdi. "Ama senin inandığın gibi değil."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

"Sevgili değillerdi. Onun karısı değildi."

"Ama... o oldu onun Kraliçe." Bu TARİHLER ve acolytes . Tapınaklar bunu yanlış anlamadı, değil mi?

"Evlilik yoluyla değil. Onunla bir anlaşma imzaladı ve ona krallığının bir kısmı üzerinde güç verdi."

Bu doğru mu? "Hangi kısmı?"

"Elysium."

Ve şimdi Hades orayı yine onsuz yönetmek zorunda.

Charon gülümser. "Persephone en yumuşak ve en tatlı kalbe sahipti."

Benim tam tersim o zaman.

"Ve Hades'in Yeraltı Dünyası'nda çiçeklerin açmasını sağlamasının nedeni de oydu, böylece oradayken baharı asla kaçırmak zorunda kalmadı."

"Bu bana sevdiği biri gibi geldi."

Charon ve Cerberus başlarını sallıyorlar. "Onu bir arkadaş, hatta küçük bir kız kardeş olarak görüyordu."

Kalbim bu bilgiyle önce daralıyor, sonra genişliyor ve sert bir *çarpıntı* yapıyor. Olmamalı. Umurumda olmamalı. Benim için hiçbir şey fark etmiyor. Umursamak beni binlerce kez aptal yapar.

"Benim tavsiyem ona güvenmeniz..." Ağzının bir tarafı titriyor. "Ve çok fazla sabır. Soru sormayı bırak. Bundan sonrasını kader halleder."

Güvenimi çoktan teslim ettim. Peki ya sabır? Yıllarca borçla çalışmak insana bunu çok çabuk öğretiyor. Ama soru sormayı bırakmak?

Bakışlarımı ayaklarıma indirip masanın tabanını tekmeliyorum.

Hades'in devam eden yokluğu beni korkutmaya başladı çünkü sanırım ona fark ettiğimden daha fazla güvenmeye başladım. Elbette zorlayıcı yanları var - kibirli, tartışmacı, beni bu boktan yarışmaya sürükledi.

Ama Crucible'ın ilk gününden beri ondan hiç korkmadım. Ve onun kesinlikle olduğu bir şey var.

Sabit. İstikrara güvenebilirim. Beni temkinli yapan tutarsızlıktır.

"A f f e d e r s i n i z . Lyra?" Satirlerden biri yanımda belirdi. O

Elinde iki harfli gümüş bir tepsi vardı. Birinde benim adım yazıyor.

Kaşlarımı çatarak altın yaldızlı zarfı tepsiden aldım ve açtım.

"Nedir bu?" Charon soruyor.

"Bu bir sonraki İşçi Bayramı için bir davetiye." Parıltılı sözcükleri tekrar okudum, sonra kendininkini okuyan Zai'ye baktım. Görünüşe göre bir sonraki İşçi Bayramı için belirlenen saatte Apollo'nun evinde olmamız isteniyor.

Başka bir Labor'da yarışacağız. Yarın.

Ve Hades hala cezalandırılıyor. Benim yerimde.

"Kahretsin." Panik yapmamaya çalışarak Charon'a bakıyorum. "Orada bulunmasına izin var mı ki?"

55

İkizler

Apollo'nun Olympus'taki evi mükemmel sayılır.

Dışarıdan bakıldığında altın sarısı ve güneşli, müzik ve felsefe referanslı bir yer bekliyordum. Ancak içerisi bir İtalyan villasına girmek gibi ya da internetteki resimler ve Kaliforniya'nın bu tarza en yakın versiyonu. Yine de bunu kabullenmekte zorlanıyorum. Aklımda olması gereken tek şey -muhtemelen ölmek- bir başka emeğe daha girmek üzere olduğum için değil, Hades yine kahvaltıda olmadığı için Bu sabah.

Göğsümün hâlâ gergin olması da hoşuma gitmiyor.

Ara sıra pastoral sahnelerin özenle boyanmış duvar resimlerinin yer aldığı parlak beyaz duvarlar, karmaşık geometrik desenlere sahip karo zeminlerle tamamlanıyor. Bana eşlik eden satiri takip ederek, derin kanepeler, kırlentler, battaniyeler, kitaplar ve bütün bir şehri ısıtabilecek devasa bir şöminenin bulunduğu, her şeyiyle zarif bir konfora sahip ortak bir oda görüyorum.

Ama satir beni oraya götürmüyor.

Davetiyemdeki saate kadar salonda bekledikten sonra, beni eski ortak hamamları veya buhar odalarını tasvir eden tarihi TV programlarını hatırlatan bir odaya götürüyor. Duvarlar boyunca beyaz mermer banklar tanrılar, tanrıçalar ve onların şampiyonları ile sıralanıyor. Sanırım benim randevu saatim en sondu. Figürler.

Zeles sessiz bir gardiyan gibi bir kenarda duruyor.

Tekrar düşünmeme fırsat vermeden ona doğru yürüyorum ve kollarımı kavuşturarak onun duruşunu taklit ediyorum. "Hades'i görmek istiyorum."

"Hayır." En ufak bir duygu kırıntısı bile
yok. "Hiçbir kuralın çiğnenmediğini
biliyorsun."

"Farkındayım," diyor dişlerini sıkarak. "Ama yine
de onu cezalandırdın?"

Sonunda doğrudan bana baktı. "Örnek olmak için."

Alay ediyorum ve arkamda bir yerde Zai ismimi tıslıyor - dikkate almaya zahmet etmediğim bir uyarı. "Tanrıların boşluklar bulmasını istemiyorsan daha sıkı kurallar koymalısın," diyorum. "Bu onun hatası değil. Senin suçun."

Zeles'in cevap vermesine fırsat vermeden, en yakın banktaki tek boş yere, Zai ve Hermes'in yanına kıçımı dayıyorum. Trinica ve Amir'e başımı sallamıyorum. Onlar resmi müttefik değiller. Son İşçi Partisi sayıca fazla olmanın güvenliğiyle ilgiliydi ve Dex ve grubuyla işleri onlar için daha da kötüleştirmeyeceğim. Umarım bunu biliyorlardır.

"Bazen," diye mırıldanıyor Hermes, "cesaret aslında cesaret değildir. Bu sadece güzel bir pakete sarılmış aptallık."

"Bazen," diyorum, "tanrılar sadece göt-"

Zai bir eliyle ağzımı kapatarak söyleyeceklerimi bastırıyor.

Bir kapı açıldı ve Apollo göründü. Zai rahatlayarak iç çekti ve elini bıraktı.

Tanrı odayı evi gibi hissettirir, sıcaklık ve ışık yayar. Apollo ikiz kardeşinden daha esmer, simsiyah bir teni var. Neredeyse elle tutulur bir ışıltısı var ve bu ışıltının içinde biraz güneşlenmek istiyorum ama beni en çok büyüleyen gözleri - saf altın rengi, sanki güneş arabasını gökyüzünde sürerken güneş ışınlarının bir kısmını içine hapsetmiş ve ışık kaçmaya çalışıyormuş gibi. Kendimi ona o kadar kaptırmışım ki, Artemis'in güneş arabasının içinden

arkasındaki kapı.

Apollo gülümsüyor ve tanrının cazibesine kapılmamak mümkün değil. "Şampiyonlar, dördüncü emeğinize hoş geldiniz!" Apollon'un gülümsemesi Artemis'e bakarken genişler. O, kardeşinin aksine, gülümseyen biri değildir.

"*Ve* beşinci doğumun," diye duyurdu.

"Ne?" İtiraz eden Neve oldu. Oldukça yüksek sesle. "Kimse aynı anda iki tane hakkında bir şey söylemedi."

Ares onun yanında metanetle oturuyor ama yüz hatlarının gerginleşmesine bakılırsa, sanırım Neve'nin patlamasından pek memnun değil.

Artemis onu tek bir etkilenmemiş bakışla mızraklıyor ve Neve susuyor, yine de dik dik bakmayı bırakmıyor.

Tanrıça, geri kalanımıza tartışmanın anlamsız olduğunu söyleyen bir sesle, "Kimse aynı anda iki tane olamayacağına dair bir şey de söylemedi," diyor... ve not ediyor. "Biz ikiziz. Ana rahminden beri her şeyi birlikte yaptık."

Bankta Rima'nın yanında oturan Dae, müttefikine kendini beğenmiş küçük bir gülümseme atıyor. Gördüğümü kimse fark etmesin diye hızla başımı çeviriyorum ama bu müttefik grubu arasında bir çatlak olup olmadığını merak etmeden de edemiyorum.

Apollo geldikleri kapıya el sallıyor. "Artemis'in emeğine ulaşmak için önce benimkini tamamlamalısınız."

Tek seferde iki tane mi? Elbette. Neden olmasın?

Korkuyu ya da umut ışığını çoktan geçtim ve Pota'nın her şeyi sikip atma aşamasına geldim sanırım.

"Emeklerim için," diye devam ediyor Apollo, "arkamdaki odada her birinizin ayrı ayrı ikişer dakikası olacak. Amacınız bir kapıyı açacak tetiği bulmak - fiziksel olabilir de olmayabilir de. Eğer size ayrılan iki dakika içinde cevabı bulamazsanız-"

"Dur tahmin edeyim," diye homurdanıyor Neve. "Ölüyoruz, ha?"

"Şu anda ölmek mi istiyorsun?" Ares alçak sesle soruyor ve benim omurgamda da sert bir gerilim yaratıyor, üstelik benimle konuşmuyor bile.

Neve ağzını kapatıp başını sallıyor, kırmızı bukleleri sallanıyor.

Apollo gülümsüyor. "Hayır. Bu odaya geri döneceksiniz. Her biriniz sıranızı benim belirlediğim sıraya göre alacaksınız ve çözene kadar istediğiniz kadar deneyebilirsiniz."

Bu da demek oluyor ki daha hızlı cevap verenler

Artemis'in emeği.

"Odada bulduklarınızı istediğiniz şampiyonla tartışabilirsiniz ama tanrı ya da tanrıçanızla değil," diyor Apollon. "Bu iş başladığında onlar başka bir yere götürülecek."

"Ya bunu asla çözemezsek?" Zai sorar.

"*O zaman* ölürsün." Cevap, Apollon'un görkemli bir yemeğin servis edildiğini duyurmak için kullanabileceği tonda verilir. Sanki bu hoş bir sonmuş gibi.

Hades'i tanıdıktan sonra ona hak vermeye başlıyorum.

Burnumdan sinirli bir nefes üflüyorum ve tüm vücut parçalarımı sabit tutabilmek için tüm konsantrasyonumu toplamam gerekiyor. Lanet olası oyun alanını eşitlememeye yönelik bir başka Emek daha. Hades'in boşluklar bulmasına şaşmamalı.

"Bu İşgücü'nü nasıl kazanacağız?" Rima, narin cerrah ellerini kucağında kavuşturmuş, soruyor.

Apollon şampiyonuna, en azından bir kişinin kazanmak için oynamasını takdir ediyormuş gibi başını sallıyor. "Cevabı bulursanız ya da bulduğunuzda -hayır, bu bir bilmece değil- size bir şey verilecek ve Artemis'in Emeği'ne başlamanız için bir kapı açılacak. Bunu ilk yapan kişi benim İşgücümün galibi olacak. Ödülünüzü her ikisinin de sonunda alacaksınız."

Kız kardeşinin kendisininkini anlatabilmesi için geri çekilir.

Bu kadar mı? Onunki bu kadar mı? Cevabı bulmak ve bir kapı açmak mı?

"Beşinci Emek için," diyor Artemis, "kardeşimin açıkladığı gibi, kapı açıldığında size bir şey verilecek. Bu *şey* vücuduna takacağın dört bayrak olacak; biri Güç, biri Akıl, biri Kalp ve biri de Cesaret için."

Gözlerini benden ayırmıyor. Farklı bir şeye sahip tek şampiyon olmaktan gerçekten yorulmaya başladım.

Artemis bakışlarını benimkilerden ayırıyor. "Bu bayraklar senin düşündüğün yerlere takılacak; Güç için koluna, Kalp için kalbinin üzerine, Zihin için kafa bandına ve Cesaret için omurgana. Göreviniz engelli bir parkurda koşarken bayraklarınızı kaybetmemek olacak."

Engelli koşu. Patlamış bir balon gibi sönüyorum. Berbatım.

"Birbirimizin bayraklarını almaya çalışacak mıyız?" Dex, tabii ki bunu soruyor.

Artemis başını sallıyor. "Engellerin her birinde bekleyen yaratıklar olacak. Bayraklarınızı almaya çalışacaklar. Eğer birini almayı başarırlarsa, bunu anlayacaksın. Zihninizi alırlarsa, kafa karışıklığı yaşayacaksınız. Gücünüzü alırlarsa, acı. Kalbinizi alırlarsa, yorgunluk. Ve Cesaret, korku."

Her zaman çarpıtmalarla.

Tanrılara yaratıcılıkları ve kana susamışlık yetenekleri için puan vermelisiniz.

"Dört bayrağı da kaybederseniz, kalan engellerden herhangi birini aşmanız mümkün değildir" diyor. "Çok bunalmış olacaksınız. Eğer başarırsanız, bitiş çizgisinde sizi orada bekleyen koruyucu tanrı ya da tanrıçanızı bulup ona dokunmalı ve eğer varsa kalan bayraklarınızı ona vermelisiniz. En çok bayrakla bitiren şampiyon kazanır. Tüm şampiyonlar ilk şampiyondan sonraki bir saat içinde bitiş çizgisini geçmelidir. O zamana kadar geçemeyenler... Sonundaki canavarın sizi almasına izin vereceğiz."

Yani, bugün ölmek için ekstra yollar. Harika. "Son Emek'in beni zorlamadığını düşünüyordum," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Ve belki, sadece belki, Hephaistos bir kahkahayı gizlemek zorunda kalırken, Dionysos bana incinmiş bir surat asıyor.

Apollon ve Artemis birbirlerinin ellerini tutuyorlar. "The Labors start-"

"Bekle," diyorum.

Artemis'in yüzü kızgınlıkla karışıyor ama Apollon sadece kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

"Hades hâlâ yok." Zeles'e acı bir bakış fırlatıyorum. "Sonunda kimi bulacağım?"

Artemis, "Patronunuz boşluklardan yararlanmadan önce bunu düşünmeliydi," diyor.

Sonra ikizler hep bir ağızdan, "İşler şimdi başlıyor." derler.

Ve bir sonraki anda tanrılar ve tanrıçalar ortadan kaybolur. Kapı açılıyor ve altın ve gümüş bir satir elinde bir parşömenle orada duruyor. Onun ötesinde pek bir şey göremiyorum - sadece daha fazla beyaz mermer ve çok fazla ışık içeren bir oda, ama bunun dışında boş görünüyor.

"İlk olarak," diyor satir. "Zai Aridam."

56

Apollo'nun Emeği

Zai hemen hareket etmez. Onun yerine Rima'ya bakar. Hepimiz bakıyoruz.

O Apollo'nun şampiyonu. Güneş tanrısı neden onu ilk olarak gönderip diğerlerimizden önce başlamasını sağlamıyor? Rima baykuş gibi bize bakıyor ve şaşırıp şaşırmadığını anlayamıyorum. Her iki durumda da üzgün görünmüyor.

Zai derin bir nefes alıyor, sonra Meike ve bana bakıyor, odaya girmeden önce ikimize de başıyla selam veriyor ve kapı arkasından kapanıyor. İki dakika sonra tekrar dışarı çıktı. Bu iyiye işaret değil.

"Neve Bouchard," diye sesleniyor satir.

Bu arada Zai, Meike ve benimle bir köşede toplanıyor. "Orada bir arp var," diyor. "Hiçbir şey yapmıyor, sadece oturuyor. Aslında biraz grotesk."

"Grotesk mi?" Meike soruyor.

Zai başını sallar. "Çok yaklaşmak istemedim."

Tamam.

"Ama başka bir şey yok. Batı ve güney duvarlarının ulaşabildiğim her yerine dokunarak gizli bir kol ya da düğme bulmaya çalıştım,

hatta bir kapı, ama zamanım kalmadı."

Kapı açılır ve Neve öfkeyle dışarı çıkıp doğruca Dex, Dae ve Rima'ya yönelir. Samuel'e değil.

Gözlerimi Neve'i dikkatle dinleyen Dex'e dikiyorum. "Meike Besser," diye sesleniyor satir.

Zai ve ben bekliyoruz. İki dakika sonra Meike de döndü.

Sırada Trinica var.

Meike aceleyle yanımıza geliyor. "Diğer iki duvarı da hissettim. Hiçbir şey yok."

"Sanırım zemini kontrol edeceğim." İkisi de başını sallıyor. "Zai, kitabında bir şey var mı?"

Başını sallar. "Çoktan denedim."

Meike daha yakına eğilir ve sesini alçaltır. "Bende Ariadne'nin Aynası var, Dionysos'tan aldığım diğer hediye. Gidilecek yolu göstermesi gerekiyordu. Belki bana çıkış yolunu gösterebilir." Duraklıyor, alnı kırışıyor. "Onu ilk denememde kullanmalıydım. Özür dilerim. Sadece Zai'nin yapmadığı şeyi yapmayı düşünüyordum."

Sırf bunu bizimle paylaştığı için elini okşamak istiyorum. Buna gerek yoktu. "Arpın orada olmasının bir sebebi olmalı." Etrafıma bakıyorum. "Müzikle ilgili bir şey olabilir mi?"

"Bir sonraki turda arp çalmayı deneyeceğim," diyor Zai.

Ve sonra bekliyoruz. İkişer dakikanın bu kadar uzun geleceğini düşünmezsiniz ama öyle.

Dex, yüzü sinirlenmiş bir halde atışından çıktığında kendimi tutamıyorum. "Görünüşe göre o ön uyarı hediyesi sandığın kadar işe yaramıyor."

Dex irkilir.

Arkasında Neve'in dudakları kıstı. "Müttefiklerinize söylemediniz ama *ona* mı söylediniz?" Bana doğru suçlayıcı bir parmak sallıyor.

Dex'in yüzünde derin bir gülümseme beliriyor. "Sen bunu nereden biliyorsun?" diye soruyor bana.

Sırıtışımı gizleme zahmetine girmiyorum. "Bilmiyordum. Emin değildim. Ama şimdi biliyorum."

Ellerini yumruk yaparak bana doğru yürümeye başladı.

"Ona dokun ve benimle hesaplaş," diyor Samuel. Hareket etmiyor, sesini yükseltmiyor ama Dex olduğu yerde duruyor. Haklıydım. Son İşçi Partisi'nde bir müttefik olarak onu kaybettiler. Onu neyin değiştirdiğini bilmiyorum.

ama onu düşman olarak görmediğim için mutluyum.

Samuel'e bir baş selamı veriyorum. Son mücadelenin başında Dex ve diğerleriyle birlikte olmuş olabilir ama artık ödeştik.

Dex bir süre öfkesiyle gözle görülür bir şekilde boğuştuktan sonra müttefiklerinin yanına gidiyor. Şampiyonların Emek'teki rotasyonuna devam ediyoruz. Elbette ben sonuncuyum. Apollo en azından beni ortaya koyup ortalığı biraz karıştırabilirdi.

Odaya girdiğimde yaptığım ilk şey kolumu sıvamak ve Hades'in dövmelerini uyandırmak. Tilkiyi odanın etrafını koklamaya, tarantulayı da duvarlara tırmanıp olası bir çıkış yolu aramaya gönderirken, ben de yerleri yokluyorum.

İki dakikam hızla doldu ve dövmelerim tekrar yerine oturdu, hiçbir şey elde edemedim. Sırada arpıyla Zai var. Daha on saniye geçmemişti ki yüksek sesli bir inilti duyuldu ve hepimiz bakışlarımızı kapıya çevirdik.

Geri döndüğünde içimi bir hayal kırıklığı kaplıyor. Diğerleri ise kendi kendilerine sessizce gülümsüyorlar.

Tekrar toparlanıyoruz. "O lanet arp beni ısırdı," diye fısıldıyor. Diğerleri görmesin diye eğilerek bize avuç içinde ve sırtında diş izleri olan elini gösteriyor. İnsan dişi izleri.

"Seni neyle ısırdı?" Ben soruyorum.

"O şey..." Yüzünü buruşturuyor. "İnsan parçalarından oluşuyor - bir göğüs kemiği ve sanırım teller de saç. Birini kopardığımda taç diş çıkardı ve bana doğru hamle yaptı. Sanırım boğazıma saldıracaktı."

Daha önce haklıydı. Grotesk.

Sıra yine Meike'ye gelir ama aynası ona hiçbir şey göstermez. Diğerleri de başarılı olamayınca ve hepimiz üçüncü tura çıkınca, bekleme odası giderek daha sessiz ve çaresiz bir hal alıyor.

Hiçbirimiz cevabı bulamazsak hepimizi öldürmezler. Değil mi?

Zai bile cevaplar kitabını denemek için başka bir fikir bulamıyor. En azından hayal kırıklığına uğrayan bir tek biz değiliz. Sanırım Dex'in her an bir damarı patlayabilir.

"Lyra Keres," diye sesleniyor satir.

Benim için dördüncü raunt. Odaya giriyorum ve bu sefer bakmak yerine gözlerimi kapatıp kalbimin durmasını sağlamaya çalışıyorum

Konsantre olabilmek için etrafta zıplıyorum.

İlk başta bunu yaptığımı fark etmiyorum bile, ama mırıldandığımı fark ettiğim anda küçük *bir* ses geliyor ve ardından başımı, göğsümü ve kolumu saran bantlar hissediyorum.

Gözlerimi açtığımda kalın mermer bir kapının ardına kadar açıldığını ve mağaraya benzeyen bir girişin ortaya çıktığını görüyorum. *Başka bir* mağara. Dolinlerdekinden çok daha küçük. Şimdi dört bayrağımı vücuduma sabitleyen bantlar takıyorum.

Çenem düştü.

Müzik. Arp *çalınmak* istemiyor.

Müzik.

"Başardım." Kelimeler dudaklarımdan bir fısıltı halinde dökülüyor. Sanki gelmiş geçmiş en iyi skoru çalmışım gibi sevinçle doluyorum ve bir sevinç çığlığını yutmak zorunda kalıyorum.

Kazanmıştım!

Yani, bilerek falan değil. Bu sadece mutlu bir kazaydı. Ama ben genelde mutlu kazalar yaşamam.

Aman Tanrım, kazandım.

Lanet olası bir İşçi Partisi kazandım.

Hades lanet olası ayın üzerinde olacak ya da en azından onun versiyonu. Dört İşgücü geride kaldı ama ben ölmedim *ve* Diego, Zai ve Jackie ile zafer için berabere kaldım. Hades beni şampiyonu ilan ettiğinden beri ilk kez, bundan sağ çıkabileceğime dair bir güven duygusu hissediyorum. Belki lanetimi bile kaybedebilirim.

Ve sevilebileceğime.

Mutluluk damarlarımda dolaşıyor ve içimi ısıtan enerjisiyle beni ayak parmaklarımın üzerinde zıplatıyor. Hades'in burada *olmaması* muhtemelen iyi bir şey, çünkü kendimi onun kollarına atacağımdan oldukça eminim.

Tanrıların dünyasının şu anda ne hissettiğimi görmesini istemediğim için kapıdan bakıyorum.

Derin bir nefes aldıktan sonra karanlık ve ürkütücü mağaraya adım atıyorum.

57
Üzgünüm, Üzgün Değilim

Mağaraya sadece bir adım attıktan sonra bocalıyorum.

Zai ve Meike hala dışarıdalar. Diğerleri de öyle.

Bir karar vermek zorundayım. Mesele şu ki, eğer herhangi biri bunu çözemezse, ölecekler. Eğer bu söz konusu olmasaydı, Zai ve Meike'ye söyler ve diğerlerini kendi başlarına çözmeleri için bırakırdım.

Gözlerimi kapatıp sinirli bir inilti çıkarırken kollarım iki yanıma düşüyor. Ama *yapamam*. Gözlerimi açıp yukarı bakıyorum, nasıl yaparlarsa yapsınlar tüm Olimpos'un beni izlediğini biliyorum.

"Özür dilerim Hades," diyorum, yüksek sesle ve net bir şekilde.

Tanrı'nın hapishanesinden ya da onu her nerede tutuyorlarsa oradan çıktığında, eğer benimle konuşursa, ödeyeceği çok cehennem olacak.

Aslında onunla *herhangi bir* konuda tartışmak için sabırsızlanıyorum Tekrar.

Odaklan, Lyra.

Mağaraya açılan mermer kapıdan geri çekilip kapıyı kapatıyorum ve belki otuz saniye sonra satir mağaranın kapısını açıyor.

bekleme odasında. Diğerleri bayrağımı taktığımı fark ettikleri anda hepsi birden ayağa fırlıyor ve birkaç küfürden daha fazlasını savuruyorlar.

Onları sustumak için elimi kaldırıyorum. "Her biriniz hayatınız üzerine yemin etmelisiniz ki, eğer size cevabı verirsem, bugünkü Görevlerden herhangi birini tamamlarken başka bir şampiyona zarar vermeyecek veya engel olmayacaksınız." Güvenlik için bilgi takası son Görev'de işe yaramıştı, değil mi? O zaman tereddüt ediyorum. Sonuçlar artık benim için farklı bir anlam taşıyor.

Zeles'e bakıyorum. "Bu kurallara aykırı mı?"

"Hayır."

"Güzel." Şampiyonlarla yüzleşiyorum.

Bir dizi ifade bana bakıyor: Şok, şüphe, öfke. Ama cevabı bildiğimin kanıtı dört bayrak şeklinde vücudumda. "Bana söz verin, yoksa sadece müttefiklerime söylerim ve geri kalanınız Yeraltı Dünyası'na gitme riskini alırsınız."

"Ne yapıyorsun?" Zai ağzını açıyor.

"Özür dilerim," diye cevap veriyorum ona ve Meike'ye. Meike en azından bana bir başparmak işareti yaptı. Gördün mü? Anlıyor.

Neve bana ayakkabısının altında ezmek isteyeceği bir böcekmişim gibi bakıyor. "Neden bize cevabı söyledin ki, hödük?" diyor, Kanada aksanı her zamankinden daha da kalın. "Sadece müttefiklerinize söyleyebilir ve geri kalanımızın başarısız olmasına izin verebilirdiniz." Ki hepimiz onun da böyle yapacağından şüphe duymuyoruz.

"Bir ceza olarak ölümün hayranı değilim diyelim." Umarım tanrılar ve tanrıçalar dinliyordur. *Not alın*, onlara sessizce söylüyorum. *Bunu her seferinde yaparak eğlencenizi mahvedeceğim.*

Sonra bir kişiye bakıyorum, sadece bir kişiye.

Dex'e.

Koyu kahverengi gözlerini kısmış bana bakıyor, birkaç saniye boyunca çenesini oynatıyor, sonra dudakları gergin, sarsılarak başını sallıyor. "Yemin ederim."

Şaşkın bir duraksamadan sonra diğerleri de onu takip ediyor -her biri.

İşte. En azından bana ve ekibime yardımcı olacak bir şey buldum. Dex ve müttefikleri bugün peşimizden gelmeyecekler.

"Müzik," dedim onlara. "Müzik yapın, mırıldanın ya da şarkı söyleyin. Arp çalmaya çalışmayın ama. Isırır. Kapı açılana kadar bunu yapın." Zai ve Meike'ye bakıyorum. "Sizi bir sonraki işçiliğin başında bekleyeceğim." Çok beklemem gerekmeyecek. Gittiğimiz sıralamada Zai benden hemen sonra geliyor, Meike de ondan hemen sonra.

Geri dönmek için dönüyorum ama satir önüme çıkıyor. "Üzgünüm Lyra Keres, ama kurallar açık. Eğer geri gelirsen, sıranı beklemek zorundasın."

"Ha!" diye bağırdı Neve. "Hak ettiğini buldun."

"Kapa çeneni, Neve," diye tersliyor Dae. "Az önce senin hayatını kurtardı."

Yüzünün kenarları kızarıyor ve Neve ağzını birkaç kez açıp kapatıyor.

"O gerçekten böyle biri değil." Dae geri kalanımıza bakıyor. "En azından ben öyle düşünmüyorum. Ares'in yeteneği rekabetçi bir ruha sahip olmasıydı ve bu onu..." Ona bir el sallıyor. "Bu."

Dex kafasının arkasına vurur. "Onlara bir bok anlatma." Dae'nin çenesi inatçı bir açıyla dikleşir. "Bunun onlara bir faydası olmayacak,
Ama en azından bu yüzden ondan nefret
etmeyecekler." "Zai Aridam," diye
seslenir satir.

Zai içeri girmeden önce önümde durdu. "Meike ve ben seni bekleyeceğiz."

Başımı salladım. "Ben sonuncuyum. Tüm şampiyonlar aramızda. Kanatlı sandaletlerinle engelleri aşma şansın var. Kazanmaya çalışmalısın."

Birisi -Dex, belki- alaycı bir homurtu çıkardı.

Onu görmezden geliyorum. "Beni beklemeyin. Birbirinize yardım edin, ben yetişebilirsem yetişirim."

Zai arkasından Meike'ye bakıyor, o da yüz ifademi kontrol ettikten sonra gönülsüzce başını sallıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan kollarını bana dolayarak sarılıyor. "Bunu sağ salim atlatacaksın, tamam mı? Kendimi suçlu hissetmek için başka bir ölüme ihtiyacım yok."

Kalbim o kadar sıkışıyor ki acıyor. Beni terk ettiği için suçlu hissediyor ve kendimi daha iyi hissetmem için bana sarılıyor. Bu nasıl mümkün olabilir ki? Benim lanetim onu en azından kayıtsız bırakmalıydı. Sonunda suya çarpan kuru bir sünger gibi emiyorum.

"Yapacağım. Sen de güvende ol," diye fısıldıyorum ve ona sarılıyorum. Biri bana, diğeri Meike'ye sırıtarak içeri giriyor. İki dakika sonra kapı boş bir odaya açılır.

58

Artemis'in Emeği

Bir sonraki Emek için mağaraya en son ben giriyorum.

Kapı aralığından nemli bir kaya yüzeyine geçiyorum ve Diego gölgelerin arasından çıkınca duruyorum. Benden hemen önce gitmişti, yani uzun süredir beklemiyordu ama...

"Neden hâlâ buradasın?" Ona dikkatle bakarak sordum. O da diğerleri gibi yemin etti. Zarar vermek ya da engel olmak yok.

Ancak bakışları da gülümsemesi kadar sıcak ve nazik, bu da gerginliğimi biraz olsun yatıştırıyor. "Çok konuşma fırsatımız olmadı ama sana baba olduğumu söyleyen oldu mu?"

Ona bakıyorum, sonra başımı sallıyorum. Gerçi kırklı yaşlarının ortalarında, o yüzden şaşırmadım.

Başını sallıyor. "İki tane. Marisol ve Gabriel. On ve on iki yaşındalar ve onlar benim hayatım."

Ve rakibim olan bu adamdan hoşlanmaya başlamama engel olamıyorum.

"Bana ne olduğunu asla öğrenemeyecek olsalar bile..." Omuzları geriye düşer. "Her iki çocuğumun da kendileriyle gurur duymasını istiyorum.

baba, ne olursa olsun. Bu görevleri dürüstlükle yerine getireceğim."

Yüreğim burkuldu. Çünkü bir babayı çocuklarından koparmak, hem de onlara değer verdiği aşikâr olan bir babayı... Demeter kendi çocuğunu daha yeni kaybetmişken bunu nasıl yapabilirdi?

"Bu işe benden önce başlama hakkını sen kazandın," diyor. "Bu yüzden bekledim."

Oh. Dürüstlükle rekabet etme konusunda gerçekten çok ciddi. "Gurur *duyduklarını* biliyorum," diyorum ona. "Sen iyi bir adamsın."

"Muchas gracias." Sonra sırıttı. "Ama sen böyle düşünüyorsun çünkü Demeter'in benim için kutsadığı şey cazibe."

Onu sevilebilir yaptı. İyi biri olmalı.

Başımı sallıyorum. "İnsanların ne zaman iyi ne zaman sevilebilir olduğunu bilirim."

Biraz durgunlaşıyor ve bana içten bir gülümseme sunuyor. Sonra derin bir nefes alıyor ve geri adım atarak beni önüne katıyor.

İşte o zaman Artemis'in engelli parkurunun başlangıcına nihayet iyice bakabiliyorum. Gördüğüm şey, sarkıtlardan sarkan fenerlerin aydınlattığı, bir dizi katmanlı denge kirişini aydınlatan bir mağara. Aşağıya baktığımda sadece yirmi metrelik bir düşüş olduğunu görüyorum, ama dişe benzeyen binlerce dikitin üzerinde.

Burada hiç Daemon yok -en azından benim görebildiğim kadarıyla- ama bu pek bir şey ifade etmiyor.

"Bu düşüşün beni bitireceğinden eminim," diye mırıldanıyorum kendi kendime ama Diego gülüyor.

"Çok uzun sürmesin," diyor. "Yarasalar. Burada bayraklarınız için gelenler bunlar. Küçük olanları ve isterlerse seni yere düşürebilecek, kötü görünümlü daha büyük olanları."

Yani Drakula yapımcılarıyla dans mı edeceğim? Ürperdim.

"Harika." Tekrar aşağı baktım.

"Başka kimse-" Soruyu kestim. Bilmek istemiyorum. Sadece aşağıya bakmayacağım, böylece biri düştüyse cesedini görmek zorunda kalmayacağım.

"Bu kısımda değil," diyor Diego. "Ama duydum-"

Bu mağaranın diğer ucundan acı dolu bir uluma yükseliyor ve bunun Samuel olduğuna eminim. Nasıl olur da *böyle* bir ses çıkarabilir?

"Çığlıklar," diye bitiriyor Diego. "Bir sonraki bölümden."

Bu gittikçe daha da iyi oluyor. Uzun bir nefes alıyorum ve ilk adımı atıyorum. Kiriş hareket etmiyor ve sağlam. Ayrıca sadece on beş santim genişliğinde.

Bunu düşünme.

Duraksarsam kendimi düşmekle kandırırım, bu yüzden kirişler arasında hızlı olmaya çalışıyorum, sağa ve sola keskin dönüşleri ve yükseklik değişimlerini idare etmek için elimden geleni yapıyorum. Sadece birkaç yalpalama ve bir yel değirmeni kol manevrası, ama hâlâ buradayım. Hemen arkamdaki ayak sesleri Diego'nun bana kolayca ayak uydurduğunu söylüyor.

Mağaranın yarısına gelmiştik ki, belirgin bir gıcırtının ardından bir tane daha, bir tane daha ve kanat çırpma sesleri geldi ve sonra Diego bağırdı, "Hızlan!"

Sağıma bakarken kalbim göğsümde çarpıyor ve fenerlerden birinin ışığını engelleyen bir yarasa sürüsü seçiyorum. Sonra başka bir fener, daha yakın. Ve bir tane daha. Ve ekolokasyonlarının gıcırtıları odayı dolduruyor.

Ben gidiyorum. Olabildiğince hızlı gidiyorum, ışınlar arasındaki geçişler sırasında düşmemek için sadece bir ya da iki kez duraklamak zorunda kalıyorum. Neredeyse sonuna geldik, son ışın küçük, yuvarlak bir tünele açılan bir çıkıntıda duruyor.

Neredeyse geldik.

Bir kanat çırpışıyla yarasalar üzerimize üşüştü. Ayağım sert zemine çarptığında tökezliyorum ve dizimi kayaya çarparak yere düşüyorum. Homurdanıyorum ama bunun için endişelenecek zamanım yok çünkü iki güçlü, görünmez el beni ayağa kaldırıyor.

Yarasalar bir kasırga gibi dönüyor ve dalıyor, bayraklarımıza ulaşmaya çalışıyorlar. Diego beni neredeyse oluklu metalden yapılmış bir tahliye borusuna benzeyen tünele itiyor. O kadar küçük ki içine dalmak için ellerimizin ve dizlerimizin üzerine düşmemiz gerekiyor.

İkimiz de zifiri karanlığın içine girdiğimiz anda yarasalar duruyor. Yani gerçekten duruyorlar, pes edip tüneklerine geri uçmuyorlar. Sanki buraya girdiğimiz anda varlıkları sona ermiş gibi.

"Bu bir." Diego'nun sesi sinir bozucu derecede neşeli geliyor. Onu göremiyorum.

Yüzüğünü taktığı belli.

Biri gitti. Bilinmeyen bir sayı kaldı. "Hiç bayrak kaybettin mi?"

"Hayır."

Hiçbir şeyle konuşmamak çok garip.

Sessiz bir rahatlama nefesi üfledim. Bunun sebebi ben olsaydım bundan nefret ederdim. "Güzel. Ben de öyle." Sonra önümdeki hiçlikle yüzleşmek için dönüyorum. Bu tür bir karanlık... boğucu. Sanki bir daha asla ışığı göremeyecekmişsin gibi. Ama ben hayatımın çoğunu yeraltında geçirdim. Karanlık, başa çıkamadığım tek korkum.

Gerçek katil atalettir. Bu kadarını zor yoldan öğrendim. Dizlerimden başlayarak borunun yuvarlak kenarlarını hızla yokluyorum. Ama dibe sadece on beş santim kala içime bir elektrik çarpıyor ve irkilerek elimi çekiyorum. Elektrik yükü, kesinlikle bir tahliye borusu olan şeyi aydınlatıyor. Elimi sallıyorum, avucumun yan tarafında yanmaya başlayan acıyla nefes alıyorum Vurduğu yere. Diego'ya "Dipten başka hiçbir yere dokunma," diyorum.

Görünmez olmasına rağmen hâlâ dokunabildiğini varsayıyorum. "Anladım."

Hareket ediyoruz.

Kirişlerden sert iniş yüzünden zaten morarmış olan dizim bundan hiç hoşlanmıyor ama dişlerimi sıkıp fark etmemek için elimden geleni yapıyorum. Başka seçeneğim yok gibi.

Belki on adım sonra, bir şey beni yandan yakalıyor ve ondan uzaklaşırken çığlık atıyorum, borunun yan tarafına doğru. Omzumdan bir kıvılcım daha fırlıyor. Kıvılcım tüneli aydınlatıyor ve korku ciğerlerimdeki havayı emiyor. Borunun üst ve yan taraflarında delikler var ve bayraklarımızı yakalamak ya da bizi daha fazla acıya itmek için dışarı çıkan eller var.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum. "Bunu gördün mü?" "Seni neyin yakaladığını gördüm."

Gerisini anlatıyorum ve Diego inliyor. "Buna ne dersin?" dedi.

Birden tüm tünel aydınlanıyor, parlaklık arkamdan geliyor. Diego'nun sırıtışı sesinden anlaşılıyor. "Bazen parıltı işe yarıyor."

Halesi sağ olsun.

Ben de gülüyorum. "Eminim bazen işe yaramıyordur."

Ama görünmez olmak için yüzüğü var, yani korunuyor. Bu hale gerçekten işe yarıyor.

"Hızlı gidelim," diyor.

Buradaki tema *hızlı* olmak gibi görünüyor. "Evet."

Ve gidiyoruz. Bana uzanan elleri görebilsem bile, kaç kez duvara itildiğimi ve şoka girdiğimi sayamıyorum. Sürekli tutmaya çalıştıkları ama tutamadıkları kısa saçlarım için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. Söylemesi zor ama Diego çok daha iyi durumda gibi görünüyor.

Önümde ışık belirmeden önce ne kadar süründüğümüzü söyleyemem. "Neredeyse geldik!" Bağırıyorum ve daha da hızlı gidiyorum çünkü
buradan cehenneme.

Neredeyse geldik. Neredeyse geldik.

Sona yaklaştıkça ışık genişliyor. Bir el beni itiyor ve yanağım diğer taraftaki metale çarpıyor. Şok, elmacık kemiğimi derimin altında eritiyormuş gibi hissettiriyor ve içimden gelen bağırışa engel olamıyorum ama devam ediyorum.

Ta ki Cesaret bayrağının sert bir çekişle omurgamdan koptuğunu hissettiğim ana kadar ve korku içime öyle sert ve hızlı bir şekilde çöker ki kaslarım kilitlenir ve yüzüstü düşerim.

59

Korku Benim Arkadaşım

Her çığlıkta bağırsaklarımı ağzımdan söküp atmak isteyen dehşet beni felç ediyor ama nefes almayı başarıyorum. Ve sonra bir tane daha.

"Bayrağını mı kaybettin?" Diego soruyor.

Bir ceset olabilecek kadar kaskatı kesilmiş çenemle kelimeleri zorlayabilmem için en az iki nefes daha almam gerekiyor. "Bana... bir saniye ver."

Nefes almaya odaklanıyorum. Tünelin sonunu görebiliyorum, orada küçük bir ışık var. Neredeyse çıktık. Ve deneyimlerim -korkumu yönetmeye ya da diğer hırsızların düşündüğünün aksine zayıf biri gibi görünmeye zorlandığım bir yerde geçirdiğim yıllar- her nefeste daha da sertleşiyor. Tanrılara şükürler olsun. Çünkü korku zayıflatıcı değildir. İçine eğildiğinizde değil. Onu olduğu gibi dinlediğinizde değil. Bu bir uyarıdır, vücudunuzun size yaşamanızı söyleme yoludur - savaşmak ya da kaçmak, hatta bazen hayatta kalmak için donup kalmak.

Korku bir araçtır.

Hayatım boyunca kullanmayı öğrendiğim bir araç.

Kabul ediyorum, bu korku alışık olduğumdan daha fazla ve

Bu yüzden nefes almak için fazladan zaman ayırıyorum. Adrenalinin kaslarıma dolmasına ve beni felç etmek yerine harekete geçirmesine izin vermek için.

"Lyra?" Diego soruyor.

"Ben iyiyim. Hareket etmeye devam edeceğim." "Tamam."

Vücudumu ellerimin ve dizlerimin üzerine yükselip hızlı hareket edebilecek şekilde konumlandırıyorum. Ve bunu yaptığımda, adrenalin damarlarıma pompalanıyor, kaslarımı çalıştırıyor ve tüm darbelerimin, çürüklerimin ve elektrik yanıklarımın acısını köreltiyor.

Sürünmeye devam ediyorum ve ışığa çıkana kadar durmuyorum. Yine de durmuyorum, Diego'ya ben titreyerek yere yığılmadan önce dışarı çıkmasına yetecek kadar yer açıyorum. Yanıma düştüğünde onu görebiliyorum - yüzüğünü çıkarmış olmalı.

Mağaradan güvenli bir şekilde çıkıp küçük bir açıklıkta dinlenirken bile korku dinmedi. Ama onu kontrol edebiliyorum. Hâlâ kontrolüm var. Sayılır. Yani ellerim yumruk olmuş durumda ve göğsümde bir kaya parçası varmış gibi hissediyorum ama çığlık atmıyorum ya da cenin pozisyonunda değilim, bu yüzden bunu bir kazanç olarak görüyorum.

Sanırım bir bayrak kaybetmem gerekiyorsa, bu benim için en iyisiydi. Başımı ona doğru çeviriyorum. "İyi misin? Hiç bayrak kaybettin mi?"

Diego başını sallıyor, sonra kocaman sırıtıyor. "Bu iki!" İki parmağını havaya kaldırıyor.

Aynı anda hem gülüyor hem de inliyorum, sonra beşlik çakmak için yuvarlanıyorum, ancak yanık izlerimden birini tokatladığında homurdanıyorum.

Kaşlarını çattı. "Özür dilerim."

Düşündüm de, o tünel her aydınlandığında, çarpıldığım için yanıyordum. "Hiç şoka girdin mi?"

Başını mahcup bir şekilde salladı.

Ayağa kalkıp bir sonraki engele bakıyoruz ve ben doğal olmayan korkuyu tekrar kontrol altına almak için ellerimi dizlerimin üzerine koyarak öne doğru eğilmek zorunda kalıyorum.

Bir sonraki engel, tam ortasında bariz bir yol olan dev bir hurdalık gibi görünüyor. Her türden hurda yığınları ve yığınları. Metal hurdalar, ezilmiş arabalar, lastikler. Dağlar gibi. Mücadelenin bu kısmının girişini gösteren paslı bir metal kemer var.

İçeri adım attığımız anda kötü bir şey olacak. Bunu biliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu İşgücü'nü bitirememenin sonucu ölüm olmasaydı, burada çömelir ve her şey bitene kadar beklerdim. Cezbedici. Gerçekten cezbedici. Ama bugün değil.

"Devam edelim," diyorum.

Diego başını salladı.

Derin bir nefes alıyorum, hurda dağındaki milyarlarca saklanma yerinden bana sıçrayacak her türlü dehşete hazır oluyorum ve paslanmış bir kamyon kasasının arkasından koyu mor bir renk gözüme çarpıyor. İçeri girmemeye dikkat ederek, kamyonun arkasında çömelmiş ağzına bir şeyler tıkıştıran Amir'i daha iyi görebilmek için kemerin sol ayağına doğru yürüyorum. Beyaz bir şey. Korkunç bir acı çekiyormuş gibi sallanıyor.

Ama ben ona seslenemeden ayağa fırladı ve patikadan aşağıya doğru koşmaya başladı. Sanırım acı konusunda yanılmışım. Çizmeleri ayağındayken bile gayet iyi hareket ediyor.

"Hadi gidelim." Diego beni çekiştiriyor ve engele birlikte giriyoruz.

Bunu biliyordum. Kemerden geçtiğimiz anda metalin metale çarpması gibi korkunç bir gıcırtı duyduk. Tek bir çığlık değil... Etraftan yüzlerce çığlık geliyor.

Kuşlar. Hurdalığın her tarafındaki metallerden sürünerek çıkıyorlar, dövmelerimin kolumu terk ettiği gibi, sadece hurdalardan soyuluyorlar ve açık delikler bırakıyorlar. Ve herhangi bir kuş değil.

Stymphalian kuşları.

Kayıtlı tarihin söylediği kadar büyük değiller, belki karga büyüklüğündeler. Şaklayan gagalarının metali, kuyrukları ve istedikleri zaman bronza dönüştürebildikleri uzun kanat tüyleri gibi güneşi yüzlerce ışık parıltısıyla yakalar.

Serbest kaldıklarında havalanırlar, sonra da hep birlikte doğruca üzerimize dalarlar.

Fazladan bir adrenalin atışı kanımı ateşledi. Şükürler olsun. "Koş," diye bağırıyorum.

Kalbim küt küt atıyor, hurda dağlarının arasındaki patikada bacaklarım yanana ve ciğerlerim ağrıyana kadar koşuyorum. Kuşların ne kadar yakın olduğunu görmek için omzumun üzerinden arkama baktığımda neredeyse ayağımı kaybediyordum ama

kendimi yakaladım ve durdum.

Ortadan kaybolmuşlardı.

Soluk soluğa Diego'ya "Çok yakındı," diyorum. Yüzüğü sayesinde onu göremiyorum. Ama şimdi sessizlikte onun ayak seslerini ya da nefes alışını eskisi gibi duyamadığımı fark ediyorum.

"Diego!" Yavaşça sesleniyorum ve cevap vermeyince tekrar sesleniyorum. Belki de beni geçti. "Harika," diye mırıldanıyorum.

Artık tek başımayım.

Dur bir dakika. Ne zaman bir şeyleri atlatmak için başkalarına ihtiyaç duymaya başladım?

Etrafımdaki metal, daha fazla Stymphalian kuşu hurdadan ayrılmak için mücadele ederken çığlık atıyor.

Benim bayraklarım olmaz. Bugün olmaz. Bacaklarımı pompalayarak yığınların arasında koşuyorum. Ama yanlarından hızla geçerken yeşil üniformalı ve kızıl saçlı bir adam dikkatimi çekiyor ve geri dönüp henüz bana yetişmemiş olan kuşları tarıyorum.

Neve'i ezilmiş bir araba yığınının yanında buluyorum.

Yere uzanmış, dizlerini göğsüne çekmiş sallanıyor, acı içinde inliyor ve sürekli aynı şeyi mırıldanıyor. "Kazanamazsam Nora ölür. O ölür. Ölür."

Kuşlar peşime düşmeden önce muhtemelen sadece birkaç saniyem var. Onu omuzlarından tutmaya çalışıyorum ama Neve çığlık atıyor ve sarsılarak uzaklaşıyor. Güç bayrağı gitmiş, bu da benim korku içinde olduğum gibi onun da acı içinde boğulduğu anlamına geliyor. Sadece o kendi acısını kontrol edemiyor. Belki de Zihin bayrağı da kayıp olduğu için... kafa karışıklığı *ve* acı.

Tam yanımızdaki metalden kopan bir kuşun sesiyle çığlık atıyor. "Kuşlar. Kuşlar." Sonra hurdalıktaki bir tünelden sürünerek uzaklaşmaya başlıyor. "Saklanmalıyım," diye mırıldanıyor.

Sürünerek gözden kaybolurken kaşlarımı çatıyorum. Kalmalı mıyım? Yoksa zaten zaman kaybetmişken onu bırakıp kaçayım mı?

"Lanet olsun." Onu takip etmek için dizlerimin üzerine çöküyorum.

İşte tam o sırada kuşlardan biri kolumdan güç bayrağımı koparıyor. Acı -sanki biri vücudumdaki her sinire bir kaynak makinesi tutmuş gibi- içimi kavuruyor ve haykırıyorum. Ama hâlâ aklım başımda ve her hareketim dayanılmaz bir işkenceye dönüşürken kendimi sürünmeye zorluyorum.

Neve.

Korku bana pes etmemi söylüyor. Burada öylece yatıp

Acı beni parçalıyor.

Derin bir nefes alarak ellerimi ve bacaklarımı hareket etmeye zorluyorum ve onu bulana kadar durmuyorum. Yan dönmüş metal bir çöp konteynırının içine büzülmüş, Nora her kimse onun hakkında sallanmaya ve gevezelik etmeye devam ediyor, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor.

Sürünerek içeri giriyorum ve hiç kıpırdamadan duruyorum. Hareket etmezsem, acı o kadar da kötü olmuyor. Ama kuşlar dışarıda çığlık atmaya devam ettikçe korku artıyor, içimde sorular çoğalmaya başlıyor. Ya ikimiz de burada acı, korku ve kafa karışıklığı içinde sıkışıp kalırsak? Ya kuşlar gitmemize asla izin vermezse? Ya bırakın ikimizi, kendimi bile dışarı çıkaramazsam?

Bir saniye içinde kendi kendime sallanmaya ve mırıldanmaya başlayabilirim. Gözlerimi kapatıyorum ve tek bir görüntüye odaklanarak mırıldanıyorum.

Hades.

Başladığı gibi aniden dışarıdaki metalik çığlıklar kesiliyor ve bir gözümü kırpıyorum. Kıyamet kâbusu kuşları gitti mi?

Tüm sinirlerim durmam için çığlık atarken, ters dönmeyi başarıyorum ve her hareketimde homurdanarak sürünmeye başlıyorum ama Neve bileğimi yakalıyor. Hemen çığlık atıyorum ve kusmamak için kendimi zor tutuyorum. Elini sallayarak bir tıslamayla geri çekildi. Evet. Dokunmak ikimizin de canını fena halde yakıyor.

"Henüz değil," diye fısıldıyor.

O kafa karışıklığını atlatmaya mı çalışıyor?

Bekliyorum. Ama o sessiz kalıyor.

"Hazır mısın?" Fısıldıyorum.

Sanki burada olduğumu unutmuş ve neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi bana göz kırpıyor.

"Beni takip edebilir misin?" diye soruyorum.

Bir kez daha göz kırpıyor ve belki de Ares'in ona verdiği rekabetçi şey devreye giriyor çünkü mavi gözleri bir anlığına açılıyor ve başını sallıyor.

Ve sürünmeye başladık.

Patikaya geri döndüğümüzde, kendimi ayakta durmaya zorluyorum, ancak tüm vücudum bu çabayla titriyor. "Görünme," diyor sarsak kelimelerle.

Derin bir nefesle, yumruk yaptığı ellerini yanlarından dışarı fırlatır ve yıldızlarla beneklenmiş parlak bronz zırh onu kaplar.

göğüs ve omuzlarından kalçalarına kadar, güçlendirilmiş gümüş ayak bileği ve ön kol korumasıyla birlikte. Muhtemelen tenine değdiği için çığlık atıyor ama yine de hareket etmeye başlıyor.

Ben de onu takip ettim.

Koşmak yerine, ki zaten bunu yapabileceğimden emin değilim, dikkatlice yürüyoruz, yığınlara ve yığınlara yakın duruyoruz, gölgeleri ve yarıkları siper olarak kullanıyoruz. Hem mırıldanmamak hem de sessiz kalmak için bir elimle ağzımı kapatıyorum çünkü ikinci kez acı dolu bir inilti duyduğumda Neve dönüp bana ters ters bakıyor. Onun Güç şampiyonlarından biri olmasının bir nedeni var, bu kesin.

Sonunda, onu görebiliyorum. Yolun sonu.

Başımın çok üzerinde duracak uzun, kahverengi otların olduğu bir tarlaya açılıyor.

Sırada ne var?

Kuşların o korkunç metal gak *gak* sesi arkamızdan geliyor ve kalbim patlamaya çalışıyor. Artık başka seçeneğim yok. "Kaçın!"

İçinden gelen bir bağırışla, saf bir kararlılıkla, Neve kendini ileri atıyor. Kahretsin, bu kadın acı çekerken bile uzun bacaklarıyla çok hızlı. Ona yetişemiyorum. Çimenlerin arasına daldı ve gözden kayboldu.

Beni terk etti.

Beni burada ölüme terk etti. Herkesin yaptığı gibi. Herkes beni terk ediyor.

Korku ayaklarıma tutunup beni yavaşlatmaya, durdurmaya çalışıyor. Ama arkamdan gelen metalik gürültü, aynı korkunun beni ileriye doğru itmesine yetiyor ve otlara çarpıyorum. Acıtıyorlar. Derime sürtünüyorlar ve sanki defalarca jiletle kazınıyormuşum gibi hissediyorum.

Durup acıyla nefes almak zorunda kalıyorum ve ağır çekim dehşet hissi içinde tarladan uzanan bir elin, ben kendimi savunmak için baltama uzanmayı bile düşünemeden, Zihin bayrağını kafamdan koparıp almasını izliyorum.

Korku ve acıya hemen bir de kafa karışıklığı ekleniyor; yoğun bir sis.

Bir an için kayboldum. Sanki bir şey beni bir kâbusun ortasına bırakmış ve nedenini bilmiyormuşum gibi... Her şey bir araya gelip ezici bir ses tonuna dönüşüyor.

Ellerimi kulaklarımın üzerine kapatıyorum, bu da çömelirken acımı daha da artırıyor ve ölüleri uyandıracak bir çığlık atıyorum. Çok uzak olmayan bir yerden anında cevap veren bir kükreme yükseliyor ve ağzımı kapatıyorum. İkinci bir kükreme, dumanlı bir rüzgarın gücüyle otların bükülmesine neden oluyor.

Ve panik beni sarıyor.

Otlar o kadar yüksek ki görüşümü engellemeleri gerekiyor, ama yine de benden çok uzakta yükselip alçalan morumsu siyah kanatları görüyorum. Korku, ister inanın ister inanmayın, kafa karışıklığımda bir delik açıyor, güneşin sisi yakıp yok etmesi gibi onu temizliyor.

Bir ejderha.

Bir *ejderhadan* kaçmak zorundayım.

60
Arkasında ve Önünde Ölüm

Ejderhalar ateş demektir ve uzun, ölü otlarla dolu bir tarlada ateş bir ölüm tuzağıdır.

Yakınlarda bir yerde, Neve tekrar çığlık atıyor, sonra bir renk cümbüşü içinde tarlada bir yol açarak ilerliyor ve onun ardından onları görüyorum. Zihin bayrağımı alan o ellerin kaynaklarını.

Leimakids. Çayırların perileri.

Zarar vermeye çalışmıyorlar, sadece o bayrakları alıyorlar. Dans edip uçuşuyorlar ve uzun otların arasında kayboluyorlar.

Baltamı çıkardığımda, kafa karışıklığı geri geliyor ve başım dönüyor.

Sonra tepemde ateş patladı.

Sıcak patlaması o kadar dayanılmaz ki, karnıma düşüp kollarımı başımın üzerine sarıyorum. Sanki kıyafetlerim sırtımdan yanarak çıkmış gibi hissediyorum. Acı beni parçalıyor ve o kadar çok titriyorum ki sıcağa rağmen dişlerim takırdıyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, sesini kafamın içinde duyabiliyorum. Bu son olmalı.

Arkamda belirgin bir alev çıtırtısı var. Yangın

alanlar. Korku yine kafa karışıklığını gideriyor ve düşünme zahmetine girmeden koşmaya başlıyorum. Otların arasından başka bir el uzanıyor ve baltamın düz tarafıyla ona vuruyorum. Bir çığlıkla kayboluyor.

Bunu daha önce düşünmeliydim.

Neyi düşündün? Tökezliyorum ama düşmüyorum. *Neredeyim ben?*

Yakındaki bir patlama zihnimi hatırlamama ve devam etmeme yetecek kadar temizliyor. Hiçbir uyarı olmadan, geniş açık bir alana daldım. Kalın bir puslu duman tabakası yoğun bir sis gibi yerin üzerinde duruyor. Burada otlar kısa, saklanacak bir şey yok. Yine de kahverengi. Çıra bekliyor...

Ne? Tinder'a ne gerek var? Neredeyim ben?

Arkamdan bir *gümbürtü* geliyor, sonra bir tane daha ve üzerime bir gölge düşüyor.

Bu doğru. Lanet bir ejderha.

Bakmıyorum bile. Bakmak istemiyorum. Bakarsam, korkunun beni felç edeceğini ve her şeyin biteceğini biliyorum.

Koş!

Havalanıyorum. Ejderhanın kükremesi o kadar yüksek ve yakın ki kemiklerimi titretiyor. Duman o kadar yoğun ki göremiyorum ve nefes alamıyorum. Her nefes alışımda öksürene kadar boğazımı ve burnumun içini tıkıyor ve yakıyor. Koşmaya devam ediyorum.

Ateş sağımdaki geniş otları kavuruyor. Gözlerim musluk gibi sulanıyor ve gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum. Ama en azından acım ve korkum kafa karışıklığımı kontrol altında tutuyor.

İleride Charon'un yüzü bir anlığına görünüyor ve kalbim ayaklarıma çarpıyor. Charon burada, Hades değil. Bu İşgücü'nü sona erdirecek mi?

Sol tarafıma devasa bir pençe iniyor ve yer titriyor. Ejderhanın nefesini ensemde hissettiğime yemin edebilirim. İçimde seken dehşet beni yere doğru sürüklemeye çalışıyor.

Dişlerimi sıkıyorum ve hızlanıyorum.

O lanet olası ateş kertenkelesi her an beni canlı canlı kızartacak ya da ateş soluyan ağzında olduğundan emin olduğum dev dişleriyle beni ortadan ikiye ayıracak.

Hades.

Yüzünü görüyorum. Duman girdabında bir anlık bir görüntü. Tam önümde.

Yoksa hayal mi görüyorum?

Bir ateş patlaması kolumu sıyırırken acı içinde çığlık atıyorum. Lütfen, tanrılar, bu Hades olsun.

Bu tek düşünce beni ayakta tutmaya yetiyor ve acıya rağmen koşuyorum.

Onu hâlâ göremiyorum ve korku, onun burada olduğuna dair umudumda delikler açıyor.

"Hades." Adı dudaklarımdan bir nefesle dökülüyor. Neredeyse bir homurtu. Bir yalvarış.

"Ben buradayım." Sesi dumanın içinde beni çevreliyor, sanki her yerdeymiş gibi. Sanki bana dokunuyor. Ama dokunmuyor.

Bedenimin şiddetli protestolarına rağmen korku beni ileri itiyor. Dudaklarımdan iniltiler dökülüyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. Ve alevlerin ardından yükselen dumanların arasından Hades'i görüyorum.

Her şeyiyle.

Bana doğru koşamaz mı?

Belli ki koşamıyor. Zayıf vücudu kaskatı kesilmiş, olduğu yerde sabit duruyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor.

Sesini duyamıyorum ama ağzından "Hadi yıldızım" sözleri dökülüyor.

Sonra bakışları yukarıya, tam üstüme kayıyor, gözleri benimkilere dönmeden önce hafifçe açılıyor ve başını sola doğru hafifçe sallıyor.

Hiç tereddüt etmeden o tarafa doğru kaçıyorum, tam o sırada ejderhanın ağzı bir saniye önce bulunduğum boş havayı yutuyor. Canavar sinirli bir kükremeyle geri çekiliyor.

Ve tekrar geleceğini biliyorum.

Bunu başaramayacağım.

Hades'in bakışları bir kez daha üstümde beliriyor ve bunun son şansım olduğunu biliyorum.

Fazladan bir hız patlaması yapıyorum.

Ve Hades'in kolları etrafımı sarıyor.

Bir anda ejderha, duman ve ezici dozdaki korku, kafa karışıklığı ve acı yok oluyor. Sersemlemiş bir halde, yemyeşil çimenlerle kaplı bir tarlada durduğumuzu ve gökyüzünün masmavi olduğunu hayal meyal fark ediyorum. Kollarım Hades'e sarılıyor.

Boynuma sarılıyor, ayaklarım yerden kesiliyor, yüzü saçlarıma gömülüyor.

Zor nefes alıyor, sanki o yarışı benimle birlikte koşmuş gibi. "Kahretsin, Lyra.

Ödümü kopardın."

İçimden bir kahkaha yuvarlanıyor, her şeyden çok şoktan. Kesiliyor ve titrediğimi fark ediyorum. "Burada olmayacağını sanmıştım." Kelimeler sert bir fısıltı gibi çıkıyor. "Çok korkmuştum."

Saçlarımda yatıştırıcı bir el gezdiriyor. "Beni uzak tutamadılar."

Gözlerim hâlâ kapalı, onu içime çekiyorum. Bitter çikolata. Bundan sonra hayatımın geri kalanında bu kokuyu güvenlikle bağdaştırabilirim. "Sana verecek sadece Kalbim kaldı," diyorum ona. Bayraktan bahsediyorum.

Gülme ya da inleme olabilecek bir ses çıkarıyor. "Biliyorum," diyor. "İhtiyacım olan tek şey bu."

BÖLÜM 5

GÜVEN KAZANILMALIDIR

Eğleniyor muyuz?
Arkadaş istemedim. Benim için soruyorsun.

61

Tanrıların Gözü Üzerimde

Hades'in omzunun üzerinden spekülatif mavi gözlere bakıyorum.

Zeus bizi izliyor.

Onun yanında, yerde, Samuel çok ama çok hareketsiz oturuyor, yüzü kül rengi, sanki bir hayalet görmüş de görmemiş gibi davranmaya çalışıyormuş gibi toprağa bakıyor.

Athena da burada, Zeus'un baktığı gibi bana bakıyor, sağındaki Hera da öyle.

"Beni yere bırak," diye fısıldıyorum Hades'e. "İzliyorlar."

Hades bana karşı hareketsiz duruyor. "Umurumda değil."

"Benim umurumda." Binlerce nedenden dolayı.

Ayaklarımı yere koyuyor, kollarını etrafımdan çekiyor ve geri çekiliyor. İfadesi benim esrarengiz, kibirli, alaycı tanrımın kılığına bürünmüştü ama bunun onlar için olduğunu da şüphesiz biliyordum. Benim için değil.

"Sonuncu oldun, yıldızım." Bunu kızgın bir sesle söylüyor ama sırtı onlara dönükken gözleri gülüyor.

Gülüyor mu?

"Diğer şampiyonlara dördüncü işçiliğin cevabını verdim. Kızgın değil misin-?"

Tek bir kaşını kaldırıyor. "Ne düşünüyorsun?" Ağzı kıvrılıyor ve bir gamzesi bana göz kırpıyor. Hatta benimle flört ediyor.

Şu anda neler oluyor?

Bir kahkaha atıyorum. Ama adrenalin sistemimi hızla terk ediyor olmalı, çünkü birkaç gerçek aynı anda yüzüme çarpıyor.

Birincisi, beşinci işçilikten sağ çıktım. Sadece yedi tane kaldı. Neredeyse yolu yarıladım.

İkincisi, bu sefer sonuncu oldum ama... "Diğerleri?"

"Hepsi başardı." Yüzünü buruşturuyor ve şampiyonlara doğru başını sallıyor. "Bazıları diğerlerinden daha kötü durumda ama hayatta. Samuel tüm bayraklarını kaybetti ama yine de bitiş çizgisine ulaşmayı başardı. Rima anka kuşu tüylerinden bir pelerin kullandı ve yavru bir ejderha gibi davrandı, bu akıllıcaydı ama Dex ejderhanın dikkatini dağıtırken önce geçmeyi başardı."

"Oh hayır-"

Hades başını sallar. "O kazanmadı. Dae Stymphalian kuşlarıyla zor anlar yaşadı ve karşıya geçen dördüncü kişi oldu ama dört bayrağın dördünü de alarak karşıya geçen ilk kişi o oldu, yani bu seferkini o kazandı. Zai ve Meike zarar görmedi."

Rahatlamam ve harcadığım tüm enerjiyle -fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak- aniden yorgunluktan boğuluyorum. Yorgunluk ve... acı. Ama emek bitti. Kaşlarımı çatıyorum. Neden acı hissediyorum?

"Lyra?"

Hades'in sesi çok uzaklardan geliyor. Acı içime işlerken onu zar zor duyuyorum. Sanki rahatlamam sinir uçlarıma yeniden canlanmaları için izin vermiş gibi. Kolum o kadar sert zonkluyor ki her yerimde hissedebiliyorum.

Yere düşüyorum, bacaklarım tutmuyor, vücudum titriyor. "Asklepios!" Hades havlıyor.

Şifacı hemen yanıma geliyor. "Bir Emek kazandı," diye tersliyor Hades. "İyileştir onu."

"Biliyorum," diyor Asklepios yatıştırıcı, babacan bir sesle ve Hades'in artık gerçek olan kaşlarını daha da çatmasına neden oluyor.

"Madem biliyorsun, o zaman iyileştir onu."

Bu, diğer tanrı ve tanrıçaların spekülatif bakışlarına hiç yardımcı olmayacak. "Ben iyiyim," diyorum dişlerimi sıkarak. Ama lanet olsun, ben bile bana inanmıyorum.

"Bu yanık çok derin," diyor Asklepios, sonra başını sallıyor. "Ejderha ateşi."

Bu gerçek miydi?

"Bu ne anlama geliyor?" Hades soruyor.

"Onu tedaviye götürmem gerekecek."

"Ama önce!" Apollon, çimenlerin üzerinde oturduğu yerde bitkin görünen Rima'yı bırakarak tarlaya doğru ilerler. "Ödülün."

"Sonra," diye hırlar Hades.

Apollo'nun kaşları havaya kalkıyor ve aramızda bakışıyor, gözleri tıpkı diğerleri gibi keskinleşiyor.

Çığlıklarımı tutmaya çalışmıyor olsaydım, yüzümü buruştururdum. Tanrıların ve şampiyonların benden hoşlanmaması için daha fazla nedene ihtiyacım yok.

Hades'i görmezden gelen Apollo önümde diz çöküyor. Altın gözleri yakından daha da çarpıcı. "Zavallı arpımı yatıştırmak için size Eos'un Gözyaşları'nı sunuyorum." Bir hareketle, içinde kristal berraklığındaki suların üzerinde gökkuşağı gibi parıldayan yanardöner bir sıvı bulunan küçük, şeffaf bir cam şişeyi uzatıyor - sadece birkaç damla.

Hades homurdanarak şişeyi alır ve kot pantolonunun cebine sokar.

Apollon'un dişleri hınzırca alaycı bir gülümsemeyle yüzünde parlıyor. "Bu gözyaşları kızımdan, şafak tanrıçasından geliyor ve gözlerine damlatıldığında karanlıkta görmeni ve büyülerin, sihirlerin ve sihrin ötesini görmeni sağlayacak. Tüm şampiyonlar arasında senin bunu kullanışlı bulabileceğini hissediyorum."

Oh, anladım. Hades. Karanlık. Hâlâ içimi parçalayan acıya rağmen gözlerimi devirmeyi başarıyorum. Apollo bana göz kırpıyor.

"Ama dikkatli ol," diye uyarıyor. "Sadece kısa bir süre dayanırlar ve çalışmayı bıraktıklarında, gözlerin tekrar uyum sağlayana kadar karanlık bunaltıcı olacaktır. Bazı ölümlülerin bu etki karşısında çıldırdığı biliniyor."

"Elbette kullandığım için cezası olan bir hediye alıyorum," diye söyleniyorum. "Onları akıllıca kullan," diye öğüt veriyor Apollon.

Kelimeler ağzından daha yeni çıkmıştı ki Hades bana dokundu.

ve Asklepios'la birlikte göz açıp kapayıncaya kadar kayboluruz.

62
İyileşme

Tüm ölümlülerin kutlamalarını gösteren, oyunlar ve tanrılar ile ölümlüler arasında neler olabileceği hakkında durmaksızın spekülasyon yapan televizyonun sesi, olması amaçlandığını düşündüğüm gibi dikkat dağıtıcı değil.

Bembeyaz çarşafları ve örtüleriyle bembeyaz bir yatakta uzanıyorum.

Hades'in evindeki yatağım.

Ayrıca Cerberus ya da Charon ısrar etmedikçe odadan çıkmıyor. O zaman bile uzun sürmez. Şu anda Asclepius kolumu incelerken o pencerenin önünde duruyor, elleri ceplerinde, omuzları kaskatı.

Asklepios'un gerekli olmadığını söylemesine rağmen beni izlemek için tıbbi aletler getirildi. Ama yine de şifacının kolumu onarması üç gün ve yaptığı o parıltılı şeyin dört turunu aldı. Görünüşe göre, ölümlü bir beden hızlandırılmış bile olsa bir seferde ancak bu kadar iyileşebiliyor. İlk iki gün... Bir daha asla böyle bir acı yaşamak istemiyorum diyelim. O yanıklar *derindi*.

Ejderha ateşi, söndürülene kadar yanmaya devam ediyormuş. Temel olarak, aynı anda güneş ateşi, magma ve asit tarafından patlatılmak gibi.

Şu anda dördüncü turdayız ve çoğunlukla kaşındırıyor.

Kolumdaki bir sancı homurdanmama neden oluyor ve Hades'in sırtı tekrar sertleşiyor. "Dikkat et," diye homurdanıyor omzunun üzerinden. Zavallı Asklepios Hades'e endişeli bakışlar atıp duruyor.

Bu Hades'in kızgınlığı, canının sıkkınlığı ya da işbirlikçiliği değil. Bu Hades... başka bir şey. Daha fazlasını istememe neden olan bir şey.

Ama daha fazlası tehlikeli olur.

Öyle değil mi?

"Bundan sonra müttefik olarak kime ulaşmamız gerektiğini düşünüyordum," diyorum onun dikkatini dağıtmak için. İkimizin de dikkatini dağıtmak için, gerçekten.

Hmmm dedi, yani beni duyduğunu biliyorum.

"Dex daha fazla şampiyonun birer galibiyet almasıyla daha da rekabetçi olacak ve şu ana kadar hiç galibiyeti yok," diyorum.

Hades'ten bir *hmmm* daha.

"Charon sana Meike'nin artık müttefikimiz olduğunu söyledi mi?" Bu onun yavaşça dönmesini sağlıyor. "Hayır."

Tek kelime ama yine de çok uğursuz. Gülümsüyorum. "Ariadne'nin Aynası onda. Bu işe yarayacaktır. Değil mi?"

"Bir bücür daha." Hades son kısmı nefesinin altında mırıldandı.

"Kaba. Boyutun yetenekle hiçbir ilgisi yok," diye belirtiyorum. "Sakin ol ve bırak da kendi kararlarımı kendim vereyim."

Yanımdaki Asklepios boğulur gibi bir ses çıkarıyor.

Hades'e göz kırpıyorum. "Stratejiyi konuşmak için zaten bir araya geldik."

Geri dönmesini bekleyemedik. O yokken Zai, Meike ve ben birkaç kez buluştuk.

"Tabii ki görüştünüz."

"Sen yoktun," diyorum ve ağzının kenarındaki bir kas kıpırdayınca hemen pişman oluyorum. "Bunu alay etmek için söylemedim," diyorum daha sessiz bir şekilde.

Hades'in elindeki siyah eldivene bir bakış atıyorum. Bana cezasını söylemeyi reddetti ama hâlâ iyileşiyor. Bunu benim için yaptı.

Hades bakışlarımı karşılıyor ve bakışları hafifçe yumuşuyor. "Biliyorum."

Dirseğimde bir sinir ucu ateşlenmeye karar veriyor ve duraksıyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Söndüğünde gözlerimi tekrar açtığımda Hades'in yatağımın yanına geldiğini görüyorum.

Asklepios'a ters ters bakıyor. "Bu neden hâlâ canını yakıyor?"

"Neredeyse bitti," diye cevaplıyor şifacı.

"Yeterince hızlı değil-" Hades, bana bakmasını sağlamak için kolunu çekiştirdiğimde sözünü kesiyor.

"Bana zarar vermeye çalışmıyor," diyorum. "Ben iyiyim."

Çenesi bir saniyeliğine çalışıyor, sonra bir sandalye çekip yanıma oturuyor, fırtına bulutu gözleri yüz hatlarımda geziniyor. "İyi olmadığın halde iyi olduğunu söylemeyi bırak. Bunu hep yapıyorsun."

Gözlerimi deviriyorum ve Asklepios'a bir gülümseme veriyorum.

"Hades özür diliyor." "Yine beni idare etmeye mi çalışıyorsun?"

Hades homurdanıyor.

"Senin biraz yönetilmeye ihtiyacın

var." "Bunun ben değil, sen

olduğuna eminim."

"Hepsi tamam," diyor Asklepios. Sesindeki rahatlama o kadar hissediliyor ki, kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum. "Bir gece daha yatakta kal, sonra gidebilirsin."

Hades ayağa kalkıp üzerime eğiliyor, kısık gözlerle yaramı inceliyor ve şifacının nefesini tuttuğuna yemin edebilirim.

"Yara izleri mi?" Hades soruyor. Kolum omzumdan bileğime kadar gümüşi mor ve parlak bir deriyle kaplı.

Asklepios yüzünü buruşturuyor. "Elimden

gelenin en iyisini yaptım." Sağlam kolumla

Hades'e dirsek atıyorum.

"Ne?" diye soruyor.

Asklepios'a doğru başımı sallayarak, "Harika iş çıkardın. İyi hissettiriyor. İyiden de iyi." Özellikle de bu sabaha kıyasla. "Teşekkür ederim."

Hades'e tekrar dirsek atıyorum.

"Evet," diyor. "Teşekkür ederim."

Şifacının kaşlarının neredeyse saç çizgisine tırmanışına bakılırsa, tanrıların bu kelimeleri pek sık kullanmadığını tahmin ediyorum. Yanakları biraz pembeleşiyor ve sonra başını sallayıp odadan aceleyle çıkıyor.

"Zavallı adam," diye mırıldandım. "Sanırım onu

korkuttun." Hades kapıya doğru bakıyor. "O iyi."

"Evet, bir dahaki sefere daha nazik ol. Yardım ediyor."

Hades tekrar yerine oturur ve eldivenli elini yüzünde gezdirir. "Bir dahaki sefere olmasa iyi olur."

Beni eldivene bakarken yakalayınca eldiveni kucağına sıkıştırıyor.

"Görmek istiyorum," diyorum.

Sandalyesinde kayıyor. "Bir anlamı yok. Neredeyse iyileşti."

"İyileşirken beni üzmek istememeni anlıyorum ama şimdi daha iyiyim." Avucumu uzatıyorum. "Lütfen. Daha kötü şeyler hayal edeceğim."

Tek kaşını kaldırıyor ama elini benimkine koyuyor. Eldivenini dikkatlice sıyırıyorum, sonra avucundaki çok sayıda yarayı sertçe içime çekiyorum. Açık yara değil. En azından artık değil. Aslında benim koluma çok benziyorlar. Ama hâlâ kızgın ve kırmızılar ve hâlâ iyileşiyorlar. *Günler* geçti.

Boğazım düğümleniyor ve onu temizliyorum. "Merhametli Olympus," diye fısıldıyorum. Elimden kurtulmaya çalışıyor. "Önemli değil Lyra."

"Benim için çok önemli." Benim yerime ceza aldı. Hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Gözlerimi hızla kırpıştırarak parmağımı yumuşak yara izlerinin üzerinde gezdiriyorum.

Hades alçak bir hırıltı çıkarıyor ve ben de başımı kaldırıp ağır fırtına bulutlarından dönen gümüşe dönüşen gözlere bakıyorum.

"Neden?" diye soruyor.

Başka tarafa bakamıyorum. "Ne demek neden?"

"Seni Crucible'a ben sürükledim. Neden benim için ağlamaya zahmet ediyorsun?"

Bu soruya verecek bir cevabım yok. Eminim psikologlar buna bir tür etiket koyarlar. Bir çeşit sendrom. Böyle etiketlerden nefret ederim - beni düzgün ve derli toplu kutulara koymalarından. Hayat, duygular, insanlık, bunların hiçbiri düzgün ve derli toplu değil. Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz ve aksini söyleyenlerin canı cehenneme.

Şimdiye kadar buna tanrıların da dahil olabileceğini hiç fark etmemiştim.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim. Neden umursuyorsun ki? Aslında..." Başımı sallıyorum. "Nasıl umursayabiliyorsun? Çünkü benim için hiçbir şey hissetmemelisin."

Çenesi o kadar sertleşiyor ki dişlerinin kırılmamasına şaşırıyorum.

Televizyon aramızdaki sessizliği bozuyor. "Lyra Keres'in ebeveynleri Brad ve Jessica Keres ile birlikteyim." Bakışlarımı çevirip ekrana bakıyorum, kalbim kulaklarımda o kadar yüksek sesle çarpıyor ki söyledikleri tek bir kelimeyi bile duyabileceğimden emin değilim.

Genç bir muhabir, hayatımda daha önce hiç görmediğim iki insanın yüzüne mikrofon tutuyor.

En azından ben öyle düşünmüyorum.

"Kızınızın Hades tarafından bu Pota'ya seçilmesi hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sorar.

63

Ailenizi Seçemezsiniz

Gözlerimi kısıyorum, televizyondaki yüzleri bir anıyla ilişkilendirmeye çalışıyorum. Herhangi bir anıya.

"Küçük Lyra'mız için çok endişeleniyoruz," diyor adam.

Yatakta dik oturuyorum ve Hades'i daha sıkı kavrıyorum.

Adamın bir kolu kadının beline sarılmış. Kadının gülümsemesi tahta gibi görünüyor.

"Bu da ne-?"

Adam babam olmak için doğru yaşta. Uzun boylu, geniş omuzlu ve bir o kadar geniş göbekli, benimle aynı siyah saçlara sahip... sanırım. Kahverengi gözleri var ama. Ve yüzünün şekli benimkinden farklı. Doğrudan kameraya bakıyor. Babamın yüzünü hatırlamıyorum ama gülümsediğini de hatırlamıyorum.

Kadın da Meike gibi minyon tipli. Kahverengi saçlarının dipleri ağarmış ama yeşil gözleri var. Benimkiler gibi mi? Ortasında altın var mı? Bunu söylemek için kameradan çok uzakta.

Onu tanıyabildim mi? Bunca zaman sonra ailemin yüzleri kafamda bulanıklaştı. Beni bıraktıklarında sadece üç yaşındaydım.

Felix'in kucağında. Onlarla ilgili anılarım arasında çok fazla fıstık ezmeli sandviç yemek ve annemin bana şarkı söylediği puslu bir hatıra var, ama bunun dışında sadece bir zamanlar ebeveynlerim olduğuna dair belirsiz bir bilgiye sahibim.

"Bana hiç Lyra demediler," diyorum. Hades'ten çok kendime.

Tarikat'a katılmadan önce adım Lyra değildi. Adımın ne olduğunu hatırlamıyorum ama bu değildi.

"Anladığımız kadarıyla Lyra, Hırsızlar Tarikatı'nın bir parçası olarak ailenizin borcunu kapatmaya çalışıyor," diyor haber spikeri. "Tarikatın tehditler aldığı da söyleniyor. Görünüşe göre pek çok kişi Hades'in Tanrıların Kralı olmasını istemiyor. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

Hades'e kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Bu doğru mu?" "Şaşırdın mı?"

Hayır. Pek değil.

Annemle babamın cevabını kaçırdım ama televizyona döndüğümde bir sonraki soruyu yakaladım. "Lyra borçlarınızı ödemeye gönüllü oldu mu? Geçmişi hakkında öğrenebildiğimiz kadarıyla, bunu yapacak bir tipe benzemiyor."

Kaşlarımı çatıyorum. Dünya beni tanıdığını sanıyor, ha?

Babam olması gereken adam yüz ifadesinin üzüntüden pişmanlığa doğru kaymasına izin veriyor ve ben ellerimi yumruk yapıyorum, bir zerresini bile yutmuyorum. "Gitmesine izin vermemizi istedi," diyor.

Ben üç yaşındayken mi?

"Bu konuda her zaman cesur ve özverili olmuştur. Elbette onunla temas kurmamıza izin yok. Bunlar Tarikat'ın kuralları." Gözlerini siliyor. "Üyelerinin çalışırken dışarıdan gelen etkilerle dikkatlerinin dağılmasını istemiyorlar."

"Saçmalık," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Bu adam o kadar çok yalan söylüyor ki sayamıyorum bile.

"Ama Tarikat yıllar boyunca iletişim halinde kaldı," diye devam ediyor, "ve borcumuzun neredeyse ödendiğini ve yakında Lyra'mızın bize geri dönebileceğini biliyoruz."

"Bana bir kez daha Lyra de, pislik." Ekranın diğer tarafında olması iyi bir şey, yoksa ne yapardım bilmiyorum.

Arka planda bir çınlama var - bana bağlı tıbbi aletlerden biri. Ama buna hiç dikkat etmiyorum.

Bir sonraki soru "Tarikata gittiğinde kaç yaşındaydı?".

"Lyra, sakinleşmen gerek." Hades'in boştaki eli yüzümü kavrıyor ama sesi çok uzaktaki bir tünelden geliyor. Tek görebildiğim ve duyabildiğim sözde ailem.

Annem ağzını açıyor ama babam belini sıkıyor ve tekrar kapatıyor.

"Açıklamamıza izin vermeyen bir şey imzaladık," diyor, "ama kendi kararını verecek kadar büyük."

"Yalancı!" Baltam bir şekilde elime geçti ve onu televizyona fırlattım. Tam ortasına isabet etti. Ekran bıçaktan ayrılıyor ve görüntü kayboluyor.

Hades yanımdaki yatakta oturuyor ve tek görebildiğim yüzü. Gri gözleri daha koyu... Neyle?

Öfke mi?

Bana mı? Hıncını o iki insandan çıkarmalı-

Başparmağını kullanarak aptal ve ihanet dolu gözlerimden sızdığını bile fark etmediğim yaşları siliyor. O insanlar için ağlamaya değmez. Nokta. Cümlenin sonu.

Az önce gördüklerimden sonra, zaten bir borçları olduğundan bile emin değilim. Giydikleri kıyafetler, genel olarak iyi beslenmiş görünümleri, babamın elindeki son nesil iPhone, acı çekiyorlarmış gibi görünmüyor.

Hades adımı söylüyor.

Makinenin bip sesi artık içime işliyor ve hızlı kalp atışlarımla eş zamanlı olarak ilerliyor. Hades'e bakıyorum ama onu gerçekten görmüyor ya da duymuyorum. Sadece televizyondaki o birkaç soruyu ve cevabı zihnimde tekrar tekrar oynatıyorum. Başımı hafifçe sallıyorum, sanki tüm bunları reddetmek hareket halindeymiş gibi. Eğer bir şekilde dışarı çıkmasına izin vermezsem, sadece birikecek ve iltihaplanacak. Belki de bunu biliyorum.

Bir elimi gözlerime götürüyorum.

"Senin için onları vurmamı ister misin?" Hades soruyor.

Bu dikkatimi çekti. Bakışlarım onunkilerle buluşuyor ve birkaç kez gözlerimi kırpıştırıyorum. "Yapabilir misin?"

Bana attığı bakış bir öğüt değil ama

sabır ve sıcaklık. Dudaklarımı büküyorum ve aynı anda başımı sallıyorum.

"Hayır. Onlara vurma."

Sonunda cevabımın bu olacağını bildiğinden oldukça eminim. Elimi tekrar gözlerime götürüyorum. Neden çiselemesi durmayan zavallı, acınası gri bir bulut gibi sulanmayı bırakmıyorum? "*Üç* yaşındayken beni Tarikat'a gönderdiler." Kelimeler yumuşak bir şekilde dökülüyor.

Gözlerimi Hades'ten kaçırıyorum. Bakışları fazlasıyla anlayış dolu. Empati kurmak daha çok ağlamak istememe neden oluyor. "O insanlar benim gözyaşlarıma değmez. Tabii ki değmezler."

O cevap verene kadar düşüncelerimi yüksek sesle söylediğimi yine fark etmiyorum.

"Hayır, değmezler."

Bacaklarımı örten ince battaniyeyi çekiştiriyorum. "Tarikat onlara borçlarını ödemeye yakın olduğumu söylemezdi, çünkü yıllar önce ödedim. Gidecek başka yerim yoktu. Bunu kimse bilmiyor." Ona bakıyorum. "Sen hariç. O adamın ağzından çıkan her kelime yalandı. Ben nasıl..." Başımı tekrar sallayarak duruyorum.

"Neyi nasıl yapabildin?" Hades soruyor. "*Böyle* yalancılardan mı geliyorsun?"

"Daha kötüsü de olabilirdi," diye mırıldanıyor. "Titan baban tarafından bebekken canlı canlı yutulmuş olabilirdin."

Ama ben hâlâ kendi kafamın içindeyim, gittikçe daha fazla enkaz yutan bir kasırga gibi dönüyorum. "Ve annem orada öylece durup hiçbir şey söylemedi. Ona inanmamıştı. Bunu yüzünden anlayabilirdiniz. Ama hiçbir şey söylemedi. Üç yaşındayken beni borçlarını kapatmak için çalıştırmak istediğinde de böyle mi yapmıştı? Sadece... izin mi verdi?" Kendimi bir silkeliyorum. "Kesin olarak bildiğim bir şey var. Onlara geri dön*meyeceğim*."

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor, parmakları nazik ve yatıştırıcı. "Dönmek zorunda değilsin. Ölümlüler dünyasında yasal olarak yetişkin olmayı çoktan geçtin. Senin üzerinde hiçbir hak iddia edemezler."

Kalbim hâlâ sertçe atıyor, makinenin *ping* sesi de ritmine uyuyor. Keşke Asclepius onu kapatmış olsaydı. Keşke kalbim atmayı kesseydi.

Buna değmezler.

Düşünmesi kolay, gerçekten özümsemesi zor. Belki de tekrarlamaya devam edersem... "Benim ailem yok." Bunu kendime daha çok fısıldıyorum.

Hades. "Benim kimsem yok."

Hades beni kendine doğru çekiyor, başımı omzuna yaslıyor. "Siz ölümlülerin kullanmayı sevdiği bir söz vardır." Sesi kulağımın dibinde derin, cızırtılı bir gümbürtüye dönüşüyor. "Kan sudan daha kalındır."

Omzuna doğru kaşlarımı çatıyorum. "Bana onları affetmemi ve yeniden bir araya gelmemi mi söylüyorsun?"

Bu en azından gözyaşlarımı durdurdu.

"Hayır." Hades eğilip bakışlarımı esir alıyor. "Diyorum ki, eğer aileni tanımlamak için bu ifadeyi kullanırsan, o zaman bazen seni dibe çekmeye çalışırlarsa şaşırmamalısın." Sonraki kısmı yavaşça söylüyor, sanki her kelimeyi düşünüyormuş gibi. Sanki hassas bir noktayı dürtmemeye çalışıyormuş gibi. "Ama bir aile bulabilir ve onları kendinin yapabilirsin. Seni ayağa kaldıracak, yüzmene yardım edecek bir aile. Kandan yapılmamış bir aile."

Yutkunuyorum ve ona bakıyorum. Eğer kazanırsam bu mümkün. Eğer o laneti ortadan kaldırırsa. "Charon ve Cerberus senin ailen mi?"

"Kardeşlerimden daha fazla." Omuz silkiyor.

"Ya Persephone?" Neden sorduğumu bilmiyorum. Onun adı geçtiğinde her zaman yaptığı şeyi yapmasını bekliyordum... Susmasını.

Onun yerine başka bir yere bakıyor - belki de yavaşlamış olan kalp monitörüne doğru bakıyor, fark ediyorum. Kalp atışlarım artık sabit.

"Evet. Ve Persephone," diyor. Yine yavaşça. Yine de isteksizce değil. Bana ne söyleyeceğini düşünüyor sanırım. "Ama ölümlülerin inandığı şekilde değil. Tanrıların çoğunun inandığı şekilde bile değil."

Charon'un dediği gibi. "Onun hakkında konuşmak acı veriyor mu?"

Gözlerini düz, tunç grisi bir renge bürüyen hüzün çok açık. Kalbimin bir köşesine saplanan kıskançlık da öyle. Belki de sormamalıydım. Ya cevabı beğenmezsem?

64

Hepimizin Taktığı Maskelerin Ötesini Görün

"Evet," diyor Hades. "Persephone hakkında konuşmak acı veriyor." Haklıydım. Bu cevaptan hoşlanmadım.

"Eğlenceli ve tatlıydı." Hâlâ konuşuyor. "Bahar tanrıçası. Nasıl başka bir şey olabilir ki?"

Bu bana aşk gibi geldi.

"Yine de ona aşık olmadım."

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve o kıkırdıyor. "Düşüncelerini yüksek sesle söylüyormuşsun gibi yüzünü okuyabiliyorum yıldızım."

Bu büyük bir sorun. Sonrası için bir tane. Uzanıp kalp monitörünün fişini çekiyorum.

"Persephone'u sevdim," diyor, kabloyu benden alıp makinenin üstünden geçirerek, "ama bir kız kardeş gibi. Hatta bir kız çocuğu gibi. Yeraltı Dünyası'nın Kralı olarak geçirdiğim yıllar boyunca karşılaştığım en yumuşak, en şefkatli kalp onunkiydi. Onu kaybetmek hepimizi yıktı."

O konuştukça ben daha iyi anlıyorum. Ondan gelen üzüntüdeki fark. Onun için kendi başına çok değerliydi.

Doğru. Bir eş, bir kraliçe ya da bir sevgili olarak değil, kendisi olarak. Birini bu şekilde sevmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

"Gittiği için üzgünüm," diye fısıldıyorum. "Bu sefer Pota'ya katılma nedenin o mu?"

Hades başka tarafa bakmıyor ama yüzünde bir şeyler değişiyor. "Tanrıların Kralı olmam gerekiyor. Bu bana belli bir ek güç sağlayacak."

"Ne yapmak için? İntikam almak için mi? Cehennemleri serbest bırakmak için mi?" Bunu yapacağını sanmıyorum ama bu kadarını bilmem gerekiyor.

"Bazı şeyleri yoluna koymak için, ama hayır. Serbest bırakmak yok." "Sana inanıyorum."

"Sen de bana inanıyorsun." Sesindeki hoşnutsuzlukla sözlerimi yankılıyor. Hades bana doğru eğiliyor, göz göze geliyoruz, günahkâr kokusu içimde ve etrafımda dolanıyor. "Çok kolay güveniyorsun Lyra."

"Belki," diye katılıyorum. "Ama kesinlikle duygularından çok fazla kaçıyorsun."

Onun hakkında bunu öğrenmeye başlıyorum. Dünyaya sunduğu o soğuk görünüm tam olarak bu. Bir paravan. Önemsemediğinden değil, sadece bu önemsemenin kendisine karşı kullanılmasını istemiyor.

Çok iyi anladığım bir şey.

Şimdi yine ters ters bakıyor ama ben korkmuyorum. Ondan değil. Belki kendimden. Hissettiklerimden, elbette, ama ondan? Biraz bile değil.

"O senin arkadaşındı," diyorum. "Kızın gibi. Seni böyle incitmek ister miydi?"

Hades'in öfkesi azalıyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor. "Canımı yakmamı istemiyor musun?" Kelimeler gırtlaktan gelen bir fısıltı gibi çıkıyor. Sesi zımpara kağıdı gibi ve bas, duygularımı çiğ hissedene kadar okşuyor.

"Hayır." Belki de bu kadar dürüst olmamalıyım. "Canının yanmasını istemiyorum." "Neden?"

"Çünkü..." Yavaşça söylüyorum. Sonra iç çekiyorum. "İşte ben böyle arkadaş olurum." "Bir...arkadaş." Kelimeleri yavaşça söylüyor, sanki tadına bakıyormuş gibi.

"Evet." Charon, Hades'in bir taneye ihtiyacı olduğunu söyledi. "Ve bir dost, tüm o yoğun, tanrısal palavraların ve her zaman kontrolde olma ihtiyacının altında ve beni bir pislik gibi Pota'da yarıştırmana rağmen, senin kim olduğunu hâlâ gördüğümü ve..." Omuz silkiyorum. "Senden hoşlanıyorum."

Gözleri erimiş, gümüşün yüzlerce tonuyla dönüyor ve

gri ve hatta siyah. "Kimi gördüğünü sanıyorsun, yıldızım?"

Zımpara kağıdını unut. Sesi yine ham ipek gibi ve karnım bu sesle yumuşacık oluyor.

Gülümsüyorum. "Senin Persephone'da gördüğün kişiyi görüyorum. Çok fazla önemseyen yumuşak bir kalp. Dünyanın gördüğünden daha fazla, çünkü sen bundan emin oluyorsun. Çünkü dünya asla bilmemeli, yoksa senden faydalanırlar."

Boştaki elini yukarı doğru kıvırıyor, boğazımı hafifçe okşuyor, sonra parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek başımın arkasını kavrıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Peki ya sen Lyra?" diye sorar. "Benden faydalanmak ister miydin?"

O kadar yakın ki, dudakları bir fısıltı uzaklığında, gözleri içime, etrafıma ve içime ulaşan bir sıcaklıkla dönüyor. Birdenbire bir yatakta olduğumun ve üzerimde dayanıksız giysiler olduğunun farkına varıyorum. Tanrılara şükür o monitörü açtım, çünkü şu anda çılgınca ötüyor olacaktı.

"Elimden gelse yapmazdım," diye fısıldıyorum.

"Lanet olsun. Keşke bunu söylemeseydin." Bir iniltiyle başını eğip dudaklarıma yapışıyor, ben de onu öpmek için can atıyorum. Özgürce teklif etti.

Bu tek dokunuş beni bir hisler girdabına sürüklüyor: dudaklarının yumuşaklığı benimkini tatlı tatlı yudumluyor, saçlarımdaki elinin sıcaklığı kafa derimi sıkıyor ve bu da sadece sıcaklığı besleyen bir acıya neden oluyor. Sanki Yeraltı Dünyası'nda engelsiz dolaşmamı işaret eden o önceki öpücük hâlâ orada, tenimde. Dudaklarım karıncalanıyor ve inliyorum.

Yavaşça geri çekiliyor ve alnını alnıma koyuyor, gözleri kapalı, kalbi avucumun altında çarpıyor. "Bana aşık olmak tehlikelidir," diye fısıldıyor.

Kaskatı kesiliyorum. Bana lanetimi mi hatırlatıyor yoksa bir tanrı olduğunu mu? Gururum yerine oturuyor. "Sana aşık olmaktan kim bahsetti?"

Bu o *değil.* Ne olduğunu bilmiyorum. Cazibe, tabii ki. Merak, kesinlikle. Birinden sırf zevk almak için zevk almak nasıl bir şey olurdu? Arkadaşlığın bile gerçek olamayacağını bildiğimden, daha fazlasını istemek beni aptal yapar.

Boone'a yıllarca aşık olduktan sonra zaten soytarı şapkasına sahibim. Gözlerini açıyor, şüpheyle benimkilere bakıyor.

Sırıtıyorum ve içimde çırpınan az miktardaki paniği sakladığımı umuyorum. "Sadece öpüşme şeklini seviyorum."

Gülmek yerine gözlerini kısıyor. "Bilmiyorsun-"

"Vay, vay, vay," diye araya giriyor belirgin bir kadın sesi kapı aralığından. "Bu... tatlı bir yaramazlık değil mi?"

Donup kalıyorum, sonra eğilip yanan ve muhtemelen parlak kırmızıya çalan yüzümü boynuna gömüyorum. Üzerime doğru eğilerek görüşümü engelliyor. "Defol git, Afrodit," diye homurdanıyor arkasını dönmeden.

"İsterdim, sevgilim. Biliyorsun, bu her neyse neşeyle geri dönmene izin vermeyi çok isterim. İzin vereceğini bilsem ben de katılırdım ama ne yazık ki yapamam."

"Ne istiyorsun?"

Afrodit'in sesine kızgınlık karışır. "Zeus hiçbir zaman adil oynamayı sevmedi ve hepimiz Lyra'nın iyileşmesinin yavaş ilerlediğini duyduk. Ona hazır olması için yeterli zamanı vermek istedim."

"Ne için?" Hades tersledi.

Ona doğru bastırdığımda, hayal kırıklığının vücudunda titreştiğini hissedebiliyorum. Belli belirsiz ama orada. Bunu ona ben hissettirdim. Boynuna doğru gülümsüyorum. Bana karşı hâlâ çok sert ve eğer o da benim gibiyse, şu anda vücudu başladığımız şeyi bitirmek için çığlık atıyor. Ona doğru kayıyorum, birazcık bastırıyorum ve homurdanıyor. Daha geniş gülümsüyorum.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Afrodit ve ben onun kendini yelpazelediğini hayal edebiliyorum. "İkinizden yayılan enerji yüzünden orgazm olabilirim. Yine de diğerlerinin sizi yakalamasına izin vermeseniz iyi olur." Bu ondan bir uyarı. Çok ciddi.

"Lyra'ya hazır olması için neden zaman vermek istedin Addie?" Hades sıkılmış dişlerinin arasından sorar.

"Zeus tarafından bir saat içinde işime başlamam gerektiği konusunda bilgilendirildim."

Aman Tanrım. Midem zonkluyor. En çok sevdiğim kişiyi içeren emek.

65

Afrodit'in Emeği

"Bu kesinlikle şimdiye kadarki en sıra dışı emek başlangıcı." Bunu Afrodit'e söylüyorum, o da bana esrarengiz bir gülümsemeyle gülüyor ve gülünç uzunluktaki kirpiklerini kırpıştırıyor.

Açık pembe, vücudu saran straplez tulumu, sıcak bej teni ve arkasına doğru lüks dalgalar halinde sarkmasına izin verdiği uzun siyah saçlarıyla elbette harika görünüyor. "Daha da sıra dışı olacak, söz veriyorum," diyor o boğuk sesiyle ve sadece bir saat önce Hades'le yaptığım şeyi aklımdan çıkarmamı zorlaştırıyor.

Bir saat önce Hades'le *hissettiklerimi*.

Hades'le.

Ölüm tanrısıyla.

Klişe olup kendime ne düşündüğümü sormayacağım. Tam olarak ne düşündüğümü biliyorum... harika hissettirdiğini.

Ve bunların hepsi iyi ve güzel, ama asıl soru şu... bu bittikten sonra, hayatta kaldığımı varsayarsak, birbirimiz için ne olabiliriz?

Diğerleri mi?

Bir ölümlü ve bir tanrı için gelecek yoktur.

Ayrıca, şu anda odaklanmam *gereken* şey bir başka İşgücü ve ölmemek ki herhangi bir plan yapmaya başlayabileyim. Gerçi bu mücadelenin gidişatına bakılırsa, bunun nasıl olacağını kim bilebilir ki?

Çünkü dar bir yatağa bağlıyım.

Elbette, pembe ipek çarşaflı rahat bir tek kişilik yatak - ne de olsa burası Afrodit - ve beni bağlayan şey, yine pembe olan tüylü el ve ayak bileği kelepçeleri. Kelepçeler kıvrımlı demir bir yatak başlığına ve ayaklığa bağlanıyor. Diğer şampiyonlar burada olmasaydı, hepsi benzer yataklara bağlanmış, üniformalarımızdan yapılmış garip bir gökkuşağı gibi, erdeme göre sıralanmış olsaydık, bunun Afrodit'in benimle kötü yolunu bulma yolu olduğunu düşünürdüm. En sonda siyah tabii ki.

"Altıncı emeğinize hoş geldiniz," diye mırıldandı Afrodit. "Bu sefer odak noktanız hayatta kalmak değil. Odak noktası aşk. Bugünkü göreviniz özel birini bulmak olacak."

En çok sevdiğim kişiyi.

Bu gerçek göğsümde, yokmuş gibi davranmak için çok uğraştığım bir sızı yaratıyor.

Beni bekleyen kimse olmadığında ne olacak? Ya da -ve bu daha kötü olabilir- biri bekliyor ve bu aşağılayıcı.

Hades'in bir görüntüsü benimle alay ediyor.

"Bugün iki tanrı bana yardım edecek," diyor Afrodit. "Hypnos her birinizi derin bir uykuya sokacak. Sonra Morpheus sizi rüyalara gönderecek. Rüyanızda, dünyada en çok sevdiğiniz ölümlüyü bulmalısınız."

Ölümlü. Neredeyse rahatladığıma gülecektim. Geleceğimde koruyucu tanrımla garip bir konuşma olmayacak.

Afrodit'e odaklanıyorum. Bu, muhtemelen en azından birini tanıyan diğerleri için çok kolay görünüyor - bu yüzden açıkça, bükülme geliyor. Yapabilseydim, kollarımı kavuşturur ve beklemeye koyulurdum.

"Kendi rüyalarında, kendilerine özel bir yerde kapana kısılmış olacaklar. Onları bulmak için kim olduğunu bulmalı ve sadece onları düşünmelisin. Rüyanız sizi onlara götürecektir. Düşündüğünüz kişi olmayabilir."

Bu düşündüğümden de kötüymüş. Onları düşünmek zorunda mıyım?

"Onları bulduğunda, onları sevdiğini söylemen ikinizi de rüyadan kurtaracak. Emek'i sona erdirmek için onları Olimpos'a geri getir. Eğer bu gece gün batımından önce onlarla dönmezsen, ölecekler."

Gördün mü? Her zaman bir ters köşe vardır. Her zaman ölüm söz konusudur.

Afrodit'in gülümsemesi sinsileşir. "Eğer onları başarılı bir şekilde uyandırırsan, bu kişi bir sonraki Emek'te seninle birlikte oynayacak... ortak olarak."

İkinci bir twist mi? Oh güzel, ve şanslıyız. Sanırım Afrodit, yapabildiğini kanıtlamak için diğer tanrılardan daha üstün olmalı.

Elini uzatır ve pembe kıvılcım yağmuruyla birlikte avucunun üzerinde iki nesne havada süzülür; bir yay ve bir ok sadağı. "Sevdiğini serbest bırakan ilk kişi Eros'un yayı ve okları ödülünü kazanır. Bu oklar sadece geçici bir hayranlık uyandırır, en fazla birkaç saat sürer. Ama o birkaç saat içinde, o yaratık-adam, canavar ya da..." Az önce bana mı baktı? "...Tanrı... sana karşı koyamayacak ya da hiçbir isteğine hayır diyemeyecek."

Kazananın ok ve yayı düzgün bir şekilde nişan alıp hedefi vurabileceğini varsayarsak, bunu izlemek eğlenceli olacak.

Afrodit sırayla her birimize bakıyor, doğrudan göz teması kuruyor ve sadece bu kadarı bile beni biraz rahatlatmaya yetiyor. Sanki tek bir bakışıyla ruhuma ulaşıp bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilecek güce sahipmiş gibi.

"Şimdi..." Teatral bir el sallıyor. "Hayal kur ve git aşkı bul."

Hypnos tam da düşündüğünüz gibi görünüyor; soluk bir ten, siyaha yakın koyu mor renkte uzun, düz saçlar ve bembeyaz olan ürkütücü gözleri dışında tüm tanrılar gibi güzel. Yataktan yatağa sessizce ilerliyor, her birinin alnına parlayan bir avuç bastırıyor ve bunu yaptığında şampiyonun gözleri kapanıyor ve vücudu gevşiyor. Her zamanki gibi en son ben olduğum için bunu defalarca izleyebiliyorum ama bana gelene kadar avucunda dönen bir sembol olduğunu ve parlak beyaz parlayan şeyin bu olduğunu görüyorum.

Morpheus varsa bile ben onu göremiyorum.

O zaman sıra bende. Hypnos'un elinin parıltısı, kışın yüzünüzü ona doğru çevirdiğinizde, sadece gözlerinizi kapalı tutmanın ve yukarıdaki sıcaklığa yaslanmanın iyi hissettirdiği güneş ışınları gibi geliyor.

Ancak gözlerimi açtığımda hâlâ yatakta uzanıyordum.

İşe yaradı mı?

İşe yaradığını sanmıyorum.

Aphrodite burada değil. Hypnos burada değil. Başımı çevirdiğimde diğer tüm şampiyonların hâlâ yataklarında yattıklarını, gözleri kapalı ve uyuduklarını görüyorum.

İçimde bir duygu girdabı oluşuyor; hayal kırıklığı, utanç ve adını koymak istemediğim birkaç duygu daha.

Gördün mü? Haklıymışım. Kimse beni beklemiyor.

Bunu bekliyordum. Bunun olacağını biliyordum. Ama yine de biri göğsüme mızrak saplamış gibi hissediyorum.

Kırıldım.

Diğerleri dönene kadar burada yatıp aşağılanma içinde debeleneceğim.

"Benimle gel, ölümlü." Bronzlaşmış bir adam, yani tamamen bronz - teni, saçları, gözleri - üzerinde parıldayan bronz bir duman... sanırım?.. yatağımın yanında duruyordu.

Kum adam efsanesinin Morpheus'a dayandığını duymuştum.
Şimdi nedenini anlıyorum.

Bana bir avuç uzatıyor ve hâlâ bağlı olmama rağmen elimi kaldırıp onunkini tutuyorum. Benimki yarı saydam. Yataktan kalkmama yardım ediyor ve aşağıya baktığımda ölümlü bedenimin hala orada bağlı olduğunu görüyorum. Ruhum, Afrodit ve yardımcıları nereye gitmemi istiyorsa oraya gitmek üzere onu geride bırakıyor.

"Şampiyonların her biri sevdiklerine farklı bir şekilde ulaşacak," diyor bana. "Senin için hanımım eğlenceli bir şey seçti."

Morpheus beni küçük bir kapıdan geçirip siyah-beyaz kareli mermer zeminler ve üst kısmı sade siyah bir pervazla süslenmiş bembeyaz duvarlardan oluşan bir koridora götürüyor. Koridorun sonunda çift kapı bir balkona açılıyor ve orada bir pegasus bekliyor. Hayran olduğum pembe olan. Atlara özgü bir selamlama olduğunu düşündüğüm bir şekilde başını birkaç kez bana doğru sallıyor.

Bir pegasusa binme düşüncesi beni öylesine büyülüyor ki, mücadeleye odaklanmam gerektiğini neredeyse unutuyorum.

En çok sevdiğim kişiyi düşünün, rüya beni ona götürecektir.

Kolay kısımla başla. Ata bin, Lyra.

Daha önce hiç ata binmedim, bu yüzden şu anda binmek için çabalamamı izleyen birçok ölümsüz için büyük bir eğlence kaynağı olduğumu söyleyelim. Sonra pegasus havalanıyor ve ben de kollarımı yumuşak boynuna sararken kalçalarımı beline sıkıştırıyorum. Ve ciyaklıyorum.

Pegasus'a binmek, bir taraftan diğer tarafa kaymamaya çalışırken hayatım pahasına tutunmayı gerektiriyor. Bu normal bir ata binmekten daha zor olmalı, değil mi? Çünkü koşar gibi ileri atılıyor, bu da beni ileri ve geri itiyor, ama tüm vücudu kanatlarından güç alıyor, bu da beni yukarı ve aşağı zıplatıyor.

Neyse ki, irtifa kazandığında -çok yüksek değil- düzleşiyor ve ellerim şimdi yelesine sarılmış, kalçalarım hala sıkıca kavrarken oturmak ve tutunmak daha kolay.

Pegasus başını sallayıp bana bakıyor. En çok kimi sevdiğimi düşün.

Kim olmadığını biliyorum. Ailem değil. Felix değil. Değil... Bu kısa bir listeydi. Ama kendime aşkın farklı türleri olduğunu hatırlatıyorum. Ve kafamda hemen üç yüz beliriyor.

Gözlerimi kapatıp odaklanıyorum.

Bir olasılık şu anda meşgul, diğeri ise ölümlü değil, geriye sadece şu kalıyor...

Pegasusum altımda dalgalanıyor ve tutunmak için gözlerimi tekrar açmak zorunda kalıyorum. Bizi bir dağın üzerinden uçuruyor ve sonra Olimpos'un tabanını çevreleyen bulutların içine doğru spiral çizerek iniyor. Bana San Francisco'da körfeze doğru yuvarlanan sisi hatırlatıyorlar, nemli, soğuk ve görmesi zor, ve ben buna alışkınım. Bulutların arasından çıktığımızda, işte tam olarak oradayız. San Francisco. Golden Gate Köprüsü'nün yükselen sütunlarını görmemek imkânsız.

Ancak pegasusum şehre dönmek yerine beni uzaklara, köprünün karşısına, Minos Headlands'in üzerinden, Sausalito şehrinin yanından ve Muir Woods'un devasa kızılağaçlarına doğru uçuruyor.

Buraya hiç gelmemiştim. Belki de yanılmışımdır?

Şimdi her kanat çırpışımda bunun kim olabileceğini düşünüyorum... ya da hiç kimse olmadığını ve tüm bunların korkunç bir şaka olduğunu.

Pegasus, koyu yeşil yapraklarıyla yüksek, kırmızı kabuklu ağaçların arasından aşağı iniyor. İnerken ağaçların geniş gövdelerinden ve uzak dallarından kaçınarak bir o yana bir bu yana eğiliyor.

Yere yaklaştığımızda, pegasus geriye doğru kükrüyor, havayı yakalamak ve kendini yavaşlatmak için pembe kanatlarını genişçe açıyor. Koşarak yere çarpıyor ve ben öne doğru savrulup boynuna yeniden sarılıyorum.

Bir tırısa kadar yavaşladıktan sonra nazikçe durdu - benim için, eminim -Vücudunu sallıyor, kanatlarını kabartıyor ve ben bunu inmem gerektiğine dair bir işaret olarak alıyorum. Yine atlarla aram iyi değil, bu yüzden inişim daha çok düşmek gibi oldu, ama en azından ayaklarımın üzerine indim. Sonra burnunu daha fazla ağaca doğru sallıyor. Ormanın gölgeli bir kısmına doğru.

Ne? O yöne mi gitmem gerekiyor?

Gül rengi yelesini sallayarak daha kuvvetli bir şekilde tekrar başını sallıyor, ben de omuz silkip yürümeye başlıyorum. Ama küçük bir tepeyi aştıktan ve kanatlı at gözden kaybolduktan sonra sorunun farkına varıyorum. Ona geri dönüş yolunu nasıl bulacağım? Her şey aynı görünüyor. Aynı, aynı, aynı. Burada kaybolmak garanti. Ben yer işaretlerine göre yönünü bulan bir şehir kızıyım.

Kolumu geriye iterek dövmelerimi uyandırıyorum ve canlandıklarında rahat bir nefes alıyorum. "Belki etrafta dolaşmama yardım edebilirsin," diyorum tilkiye. Bir dokunuşla kolumdan sıçrıyor.

Keskin dişlerini göstererek gülümsüyor, sonra bir an oturuyor, siyah kulaklarını dikiyor ve koyu renkli küçük burnuyla kokluyor. Sonra kabarık, siyah uçlu kuyruğunu sallıyor ve pegasusun gösterdiği yöne doğru tırıs tırıs -gerçekten zıplayarak- koşmaya başlıyor. Ben de onu takip ediyorum.

Tilkiye sorduğuma memnunum, çünkü benim yapacağımdan farklı bir yoldan, karanlık ağaçların kalbine doğru ilerliyor. Başka bir tepenin üzerinde onu görüyorum; eski ve daha iyi günler görmüş gibi görünen küçük bir kulübe. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük iki ağacın arasındaki bir açıklıkta duruyor, gövdelerinin tabanları neredeyse kulübenin kendisi kadar geniş.

Ve iki büyük örümcek tarafından korunuyor.

66

En Sevdiğim Çocuk

Gökyüzüne doğru bağırıyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Kabuslar hakkında hiçbir şey söylemedin."

Bu da açıkça öyle. Gerçi benimki olmayabilir, çünkü örümceklerle ilgili bir şeyim yok. Ya da en azından normal boyutta olanlarla. Bunlar başka bir şey. Dişleri bir çırpıda kafamı koparabilir.

Elime değen ıslak bir burun dikkatimi çekiyor. Tilki mızmızlanıyor, sonra ön kolumdaki tarantulanın dış hatlarına burnunu sokuyor. Büyük, tüylü kırmızı örümcek kıpırdıyor ve sonra iki ön bacağını kaldırıp sallıyor.

"Bu konuda bir şey yapabilir misin?"

Tilki tiz bir yip sesi çıkarırken tarantula bacaklarını tekrar sallıyor, her ikisini de evet olarak kabul ediyorum. Böylece tarantulaya dokunuyorum ve derimden sürünerek çıkıyor ve kolumdan aşağıya, yeşilliklerle kaplı zemine doğru gıdıklanarak ilerlerken kıpırdamadan duruyorum. Ben geride durup izlerken, tarantulam onu hiç düşünmeden ezebilecek örümceklere doğru koşturuyor.

Bir sürü ürkütücü tıkırtı ve gereğinden fazla gözbebeği ile

Yolumu çevirdiğimde, yaratıklar sohbet ediyor gibi görünüyor. Sonra, nihayet, kâbus örümcekleri ağaçların arasına geri dönüyor. Çok uzakta değiller. Gözlerinden yansıyan güneşi hâlâ yakalayabiliyorum.

Tarantulam bana küçük bir el sallıyor. İşimi şansa bırakmadan yolun geri kalanını koşuyorum ve kilitli olmayan kapıyı deneyip bir odaya dalıyorum.

Tek kişilik bir oda.

Duvara dayalı bir yatakta yatıyor, gözleri kapalı ve kıpırdamadan...

Kalbim uçuyor, sonra düşüyor, çünkü bir an için Hades olduğunu sandım.

Ama öyle değil. Bu...

"Boone." Adını fısıldıyorum.

Mantıklı ama aynı zamanda değil. Yani, ona aşık olduğumu biliyordum. Ona hayran olduğumu, ilgisini arzuladığımı biliyordum. Ama aşk? Bu gerçekten aşk mı? Yoksa başka kimsem olmadığı için mi?

Yatağının yanına gittiğimde, çömeldim. Elini tutmadım, çünkü bu bir şekilde yanlış hissettiriyordu. Daha önce hiç böyle dokunmamıştık.

Onun yerine ön kolunu kavrayıp sıkıyorum ama gözlerini açmıyor. Morpheus'un burada olduğunu yastığının üstündeki ve alnındaki parıltılı bronz toz izinden anlayabiliyorum.

"Boone?" Kaşlarımı çatıyorum ve onu daha sert sallıyorum. Hâlâ bir şey yok.

İşte o zaman ne yapmam gerektiğini hatırlıyorum. En azından o uyurken daha kolay olacak.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

"Aman Tanrım, sen öldün," diye bağırıyor alçak, korku dolu bir ses arkamdan.

Bir çığlık atarak ayağa fırlıyorum ve Boone'un sesinin geldiği yere doğru dönüyorum. Onun yarı saydam bir versiyonu, bir saniye önce boş olan karşı köşede duruyor. Ona aynı mı görünüyorum? Bir hayalet gibi mi?

Sonra bakışları yataktaki bedenine düşüyor ve eğer bir rüya hayaletinin solması mümkünse, soluyor. "Bekle..." Sesi biraz boş ve yankılı geliyor. "Öldüm mü *ben*?"

"Hayır!" İki elim de havaya kalktı. "Ölmedim. Ben sadece... İkimiz de hayattayız," diye onu çabucak temin ediyorum. "Sadece... um... Şu anda rüya görüyoruz."

Benden yataktaki bedenine ve tekrar bana bakarken kaşları birbirine yaklaşıyor. "Bundan emin misin?"

"Evet."

Bir saniye sonra başını salladı. Bunu şaşırtıcı derecede iyi karşılıyor. "Anlamıyorum. Eğer rüya görüyorsak, neden benim kamaramdayız?"

Bunun üzerine arkama yaslanıp etrafa baktım. "Senin mi?"

Omuz silkiyor. "Bir süre önce satın aldım."

Gözlerim kocaman oldu.

Ama önemli değil. Emek için değil. "Sanırım rüyan bizi senin için özel olan bir yere götürdü. Seni bulmak zorundaydım."

Şimdi işin zor kısmı. Zordan kastım, ikimiz için de kıvranmaya değer bir gariplik.

Aman Tanrım. Bunu yüzüne söylemeliyim. Yani, söylentiyi çoktan duydu ama bu onu doğru yapmaz. Söyleyeceğim şeyi yüksek sesle söyleyene kadar olmaz. "Birkaç gündür benimle birlikte Crucible'a çekildin," diye başlıyorum. Evet, oyalıyorum. "Sana bir şey söylemeliyim... önemli... ve sonra seni benimle Olympus'a geri götürmeliyim. Tamam mı?"

Kollarını kavuşturuyor, ayaklarını iki yana açıyor ve ağzının kenarından meraklı bir sırıtış yükseliyor. "Ölmediğim sürece, evet. Tamam. Bu önemli şey nedir?"

Doğru ya. Söyleme zamanı. Ağzımı açıyorum ama tekrar kapatıyorum.

Sadece söyle Lyra. Sadece kelimeler.

Aç. Kapat. Hiçbir şey çıkmıyor. Çünkü bu sadece kelimeler değil. Kırılganlık.

Başımı sallıyorum. Belki de yavaş yavaş başlamak daha iyi olur. "Hatırla ne zaman-"

Hayır. Sadede gelmeliyim. Yara bandı tarzı. "Yapmam gereken-"

"Hey," diyor Boone, dikkatimi ayaklarımın dibindeki zeminden ona d o ğ r u çekerek. "O kadar da kötü olamaz."

Benden hızlı bir kahkaha yükseldi. "Seni seviyorum."

Bu üç kısa kelime aceleyle bir araya geliyor ve sonunda keskin bir nefes alıyorum, bakışlarımı onun gözlerinden ayaklarına indirirken ellerim kalçalarıma gidiyor.

Ama bu doğru gelmiyor. Belki de hiç olmadı. Biz hariç

Şimdi burada.

Hiçbir şey söylemiyor. Çok uzun bir süre. Ağırlığımı değiştirmeye başlayacağım kadar uzun bir süre.

Ve hala bir şey söylemiyor.

Aman Tanrım. Bu düşündüğümden de kötüymüş.

Yüzüne baktığımda bana şaşkın bir ifadeyle baktığını görüyorum. Sanki sözlerim ve yüzüm birbirine ait değilmiş gibi. Görünüşe göre rüyalarımda kızarabiliyorum, çünkü sıcaklık tüm tenimi kaplıyor ve serinlemek için elimi kendi şeffaf yüzümde sallamak istiyorum.

"Anlamıyorum," diyor Boone yavaşça.

Kelimeleri çıkarmanın zor olduğunu sanıyordum ama sanırım daha da kötüleşebilir. "Sana açıklamamı mı istiyorsun?"

Kaşlarını daha da çatıyor. "Aşk kısmını değil, sadece neden bana bunu söylemek zorunda kaldığını."

Oh.

Gözlerimi kapatıyorum ve iç çekiyorum. Çok, çok daha kötü. Gözlerimi açmadan, "O kişiyi bulmak zorundaydım..." diyorum. Bunu itiraf edeceğime inanamıyorum. "Dünyada en çok kimi sevdiğimi bul ve onlara söyle. Seni uyandırmanın tek yolu bu."

Uyanık olmaması dışında. Yanlış kişiyi mi yakaladım? Ama hayır. O burada. Yani belli ki doğru kişi.

Daha fazla sessizlik.

Önce bir gözümü, sonra diğerini açıyorum ve kalbim ağaçtan düşen bir sonbahar yaprağı gibi yavaşça ayak tabanlarıma iniyor.

Çünkü Boone'un pejmürde suratında pişmanlık ve tam da korktuğum şey var... utanç. Bana bakmıyor.

"Özür dilerim," diyor. "I..." Başını sallıyor. "Ben aynı şeyi hissetmiyorum."

Yavaş yavaş çatlaması gereken kalbimin etrafında yutkunuyorum. Ama... "Biliyorum. Sorun değil."

"Yani... Gururum okşandı, Lyra-Loo-Hoo, ama-"

"Dur." Lanet olsun. Başımı ellerimin arasına alıyorum. "Cidden, yapmak zorunda değilsin. Sana söylemek zorundaydım. Bu iş böyle oynanıyor. Artık bunu unutabiliriz."

Lütfen tüm bunları unutalım. Sonsuza dek.

"İşçi mi?" diye soruyor.

Küçük bir tıkırtı ikimizin de pencereye dönmesine neden oluyor, orada bacaklarını sallayan tarantulamın dış hatlarını görebiliyorum.

Boone arkamdan, "Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandı.

Örümcekler. Onlardan nefret eder. Bunu pek kimse bilmez. Ben biliyorum çünkü bu onun dosyasında var ve ben onun katibiyim.

Tarantula tekrar vuruyor ve tilkinin dışarıda tiz bir şekilde havladığını duyuyorum. İşte o zaman farkına varıyorum ve ciğerlerim sıkışıyor. Akşam çöküyor, ağaçlardaki mor gölgeler her saniye daha da uzuyor.

Nasıl oldu?

Buna öğleden sonra başlamıştık. Gün batımına saatler vardı. Ve uçmamız o kadar uzun sürmedi.

Burnumun kenarını çimdikliyorum. Çünkü Boone'a ulaşmak bu kadar uzun sürdüyse, tek yönlü yolculuk hissettirdiğinden daha uzundur. Ya onu Olympus'a geri götürmek için yeterli zamanım yoksa?

Gecenin bir son tarih olmasından gerçekten yorulmaya başladım. Ya da tüm son teslim tarihlerinden.

Bu kelime benim için yepyeni bir anlam kazandı.

Yeleğimin içine sıkıştırılmış incilerden birine uzanıyorum ve burada her şey gerçekmiş gibi hissettirse de gerçek olmadıklarını fark ediyorum. Dövmeler benim bir parçam ama inciler, gerçek olanlar, Olympus'a geri döndüler.

Ve Boone hâlâ bir hayalet.

Neden? Çok utanç verici duygularımı itiraf ettim. Uyanması gerekirdi.

"Zamanımız yok," dedim aceleyle odanın karşısına geçerek.

Elini tutup kapıya doğru çekiyorum, kapıyı açıyorum ama iki dev örümcek ağaçların arasından fırlayıp kapı aralığına doluşuyor. Boone başımın üzerinden uzanıp kapıyı çarpıyor ve omzunu kapıya koymak zorunda kalıyor. Örümcekler içeri girmeye çalışırken kapı dalgalanıyor ve tıkırdıyor. Kapıyı kapattığında zor nefes alıyordu.

"Bu çok kötü," diyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Demek istediğim, sanırım rüyan bir kâbusa dönüşüyor ve sen hâlâ uyurken gitmene izin vermiyor."

Pencereye bakar ve irkilir. Muhtemelen bir grup

gözbebekleri şimdi ona doğru bastırılmış, bizi izliyor. "Öyleyse uyandır beni," diyor yavaşça geri çekilerek.

"Denedim. Sana söylemem gereken şeyi söyledim."

Ön kapı titriyor.

"Bir daha söyle o zaman," diye ısrar ediyor Boone. "Belki de gerçekten duyamayacak kadar şok olmuştum. Ya da *o* bana söyle." Yatağın üzerindeki bedenini işaret ediyor.

Tekrar mı? Tekrar söylemek zorunda mıyım? Hay sikeyim.

Odayı geçip yanına diz çöküyorum ve elini tutuyorum. Boğazımı iki kez temizlemem gerekiyor. Bunu doğru yapsam iyi olur. "Seviyorum-"

Kalbim sıkışıyor ve kelimelerin geri kalanını yutuyorum. Bu *hala* doğru gelmiyor. Söyleyeceğim şekilde değil.

Bu yüzden değiştirdim. Birazcık. Hâlâ gerçek. Belki de şimdiye kadar kendime bile itiraf etmek istediğimden daha fazla gerçek.

"On beş yaşımdan beri senden hoşlanıyorum," diyorum, kelimelerim birbirine karışıyor. "Bana en ufak bir nezaket gösteren tek kişi sensin. Acınası bir durum. Bunun farkındayım. Ve benim için bir şey hissetmek zorunda değilsin." Hissetmeyeceğini biliyorum. Bunun için suçluluk duygusuyla baş etmek zorunda kalmamalı. "Sadece şunu bil ki, inimde geçirdiğim zamanı bir nebze de olsa kolaylaştırdığın için seni her zaman biraz seveceğim."

Boone'un bedeni hareket etmiyor, göz kırpmıyor, hiçbir şey yapmıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum, ama... gitmiş.

Gitmişti. Gitmişti. Sadece onu görmediğimden değil. Burası tek kişilik bir oda. Gözden kaçırmak zor olurdu.

"Boone?"

Vücuduyla yüzleşmek için dönüyorum. Daha mı solgun görünüyor? Pencereye bakıyorum, dış dünya karanlık görünüyor ama biz bir ormandayız. Çok mu uzun sürdü?

"Aman Tanrım!" Ellerim ağzımı kapatmak için havalanırken fısıltı boğazımdan yırtılıyor. "Aman Tanrım, artık çok geç. Seni öldürdüm."

67

Hera'nın Lütfu

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, yaptığım şeyle yüzleşmek için kendimi zor tutuyorum. Hâlâ ağzımın üzerinde duran ellerim titremeye başlıyor ve bu titreme uzuvlarımdan aşağıya, vücudumun geri kalanına yayılıyor.

Boone'u öldürdüm. Onu ben öldürdüm. Çok uzun sürdü. Aman Tanrım, ben-

"Aç gözlerini, ölümlü."

Bu sesi tanıyorum. Gözlerimi açtığımda Morpheus'un yanımda durduğunu görüyorum. Ve yatakta, Boone'un cesedinin yanında yatan benimkiydi. Artık Olimpos'taki yatağa zincirli değilim.

Örümcekler hâlâ eve girmek için saldırıyor.

"Gel." Morpheus elimden tutuyor ve bedenime geri yatmama yardım ediyor. Beni dışarı çektiği zamanki gibi, hiçbir his yok. Bir şeyin içine ya da dışına çekilmek ya da bataklığa batmak gibi bir his olduğunu düşünebilirsiniz. Ama hiçbir şey hissetmiyorum. Uzanıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve tekrar açtığımda ölümlü olduğumu ve Morpheus'un gittiğini g ö r ü y o r u m . Örümcekler de öyle.

"Hey." Omzuma bir el konuyor ve yatakta sıçrayarak kalkarken irkiliyorum.

Sadece gülen sıcak kahverengi gözlere bakmak
için. Katı, artık yarı saydam değil.

Onu tepeden tırnağa süzerken benimkiler de irileşiyor; yanımda oturan, yaşayan, nefes alan, ölmemiş Boone'u.

"Ama sen-" Bakışlarım tekrar ona döndü. "Gitmiştin. Sen ölmüştün. Çok uzun sürdü-"

Boone sesimde yükselen histeriyi duymuş olmalı çünkü aniden beni bir ayı gibi kucaklıyor. "Ben buradayım. Buradayım ve beni sen öldürmedin."

Onu ben öldürmedim.

Bunun gerçekliği, olduğunu düşündüğüm şeyin iliklerime kadar işleyen dehşetine nüfuz etmeye başladı. "Sen iyi misin?" Fısıldıyorum.

Bana karşı gülüyormuş gibi titriyor ve duygularımı incitmemek için sessiz kalıyor. "Gerçekten iyiyim."

Beni bırakıyor ve ellerimden birini tutup avucumu sabit ve sakin atan kalbinin üzerine koyuyor. "Gördün mü? Yaşıyorsun. Rüya görmüyorum. Hayalet değil. Ölü değil."

Ne yaptığımızın farkına varıyorum ve elini çekiyorum. "Katil olmadığıma memnunum."

Ve kafamın içinde irkildim. Çünkü söylemem gereken şey, onun ölmediğine sevindiğim. Hissettiğim şey bu. Ama Boone'la ilgili kafam hâlâ karmakarışık, bu yüzden kelimeler onun yanında hep olduğu gibi çıkıyor. Çabuk ve alaycı.

Yine de karşılık vermek yerine bana sırıtıyor.

Dışarıda tilkinin sesi çılgınca geliyor. Acelesi var. Biz de öyle olmalıyız. Olympus'a geri dönmeliyiz.

"Gel hadi."

İkimizi de evden dışarı sürükledim. Örümceklerin hepsi gitmişti, benimki hariç ve şimdi pegasus bahçede duruyordu.

"Vay canına," diye fısıldıyor Boone.

"Hey," diyorum kanatlı ata. "Örümceklerden korktuğun için mi yaklaşamadın?"

Biraz kamburlaştı.

Doğru ya. Acele edin.

Mırıltılı bir teşekkürle tilkimi ve tarantulamı koluma geri çağırdıktan sonra, garip bir şekilde kendimi üstüme sürükleme girişimimi yapmak üzereyim.

İki güçlü el belime sarılıp beni sırtına kaldırdığında kanatlı at gibi bir şeydi. İtiraz edemeden ya da teşekkür edemeden -hâlâ hangisini yapacağımı tartışıyorum- Boone arkama geçti. Kollarını altımdan geçiriyor ve göğsünü sırtıma bastırıyor.

Ve gökyüzüne fırladığımızda tüm bunları görmezden gelmeye çalışıyorum. Boone hemen, "Bana neler olduğunu anlat," diyor.

"Ayrıntılar, Lyra."

Çünkü Crucible hakkında bir şeylerin içine sürüklenmekten başka bir şey bilmiyor. Onu sevdiğimi de. Ama Cadı Kazanı onun için hâlâ tam bir muamma. Onu hızlı ve kısa bir şekilde bilgilendiriyorum, söylediğim her kelimeyle daha da acımasızlaştığının farkındayım.

"Ölüm tanrısını öldürebilseydim, öldürürdüm," diye mırıldanıyor uğursuzca sözümü bitirdiğimde.

İşte tam o sırada bulutların arasından sıyrılıyoruz ve Olimpos görünüyor, güneş ışınları artık zirvelere zar zor ulaşıyor.

Boone'un daha dik oturduğunu hissediyorum, ama dağın tepesine varana kadar ilk kez iyice bakamıyor. "İnanılmaz." Alçak sesi sırtıma vuruyor, nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Ben hiç..."

"Biliyorum," diyorum. "Ve Yeraltı Dünyası daha da fazlası."

Kaskatı kesiliyor, pegasusun yelesini daha sıkı kavrıyor. "Yeraltı Dünyası'na mı gittin?" Sesinde öfkeden daha fazlası var. Endişe mi? Bilemiyorum. Anlaşılan duygusal antenlerim bozuk. Üç başı ve şelaleleri gösteriyorum. "Kara nehre düştüm, Yeraltı Dünyası'na giden bir yol. Ama sorun değil. Ben iyiyim-"

Pegasusumuz aniden eğiliyor ve spiral çizerek bizi Afrodit'in evinin balkonuna bırakıyor. Toynakları taşa çarptığı anda biraz daha rahat nefes alıyorum.

Başardık.

Ben daha bir şey söyleyemeden, acı dolu bir çığlık siyah-beyaz koridordan aşağı yuvarlanıyor ve açık kapılardan dışarı, bulunduğumuz balkona çıkıyor. Topuklarımın üzerinde Boone, yatakların olduğu odaya koşuyorum ve kapının hemen içinde kayarak duruyorum.

Afrodit Dae'nin yatağının yanında oturmuş, onun elini tutuyor, gözyaşları güzel yanaklarından aşağı süzülüyor. Tanrıçaları ya da

Tanrılar bile ağlayabilir.

Belki daha da kötüsü, dört Daemon odanın dört köşesinde durmuş, ellerini önlerinde kenetlemiş, başlarını eğmiş ve kanatlarını indirmiş, böylece tüyleri yere sürtünüyor.

Dae'nin ölümlü bedeni yatağın üzerinde, bağlı değil ama *hâlâ* uyuduğu ve bir kâbusun içinde olduğu belli. Diğer şampiyonlardan birkaçı kurtarılan sevdikleriyle birlikte odayı dolduruyor. Aslında hepsi, şimdi etrafıma bakıyorum.

Amir en uzakta, duvara yaslanmış, bana daha önce yatak odamdaki Hades'i hatırlatan bir şekilde pencereden dışarı bakıyor. Mavi sari giymiş, koyu kahverengi tenli, koyu gri saçları geriye taranmış ve gevşekçe örtülmüş küçük bir kadın, yıpranmış eliyle Amir'in omzunu sıvazlıyor ve usulca mırıldanıyor.

Dae yine çığlık atıyor, o kadar sert ki göğsü yataktan kalkıyor.

Neden uyanmıyor? Kalkmıyor mu? Onu tutan ne?

Zai, Boone ve benim durduğumuz yere gelmek için onun daha küçük, daha yumuşak bir versiyonu olan bir kadını bırakıyor. Boone'a hızlı bir bakış attıktan sonra Zai yanımda durup Dae'ye bakıyor. "Amir'in Hera'dan aldığı kutsama belli ki kendini göstermiş."

"Ve bu Dae'nin çığlık atmasına mı neden oluyor?"

Zai başını sallıyor. "Hera'nın kutsaması intikamdır. Amir'in son Emek'te Güç bayrağını kaybetmesinin sebebi Dae'dir ve onun kutsaması, Pota boyunca Amir'i engelleyen veya inciten herhangi bir şampiyonun bir sonraki mücadelede sonuçlarına katlanacağıdır."

Dae tekrar bağırıyor, o kadar uzun ki sesi tükeniyor ama ağzı açık kalıyor.

İrkildim.

Boone bana "Sakin ol," diye mırıldanıyor.

Ve Zai ona kaşlarını çatarak bakar.

Tanrıların bir laneti. Yüzümdeki kanın çekildiğini ve sersemlediğimi hissediyorum. "Acı çekiyor mu?" Fısıldıyorum.

Zai'nin yüz ifadesi isteksiz bir endişeyle doluyor. "Hayır. Lanet onu bedenine hapsetti. Bu Amir'in işi değil. Üzerinde hiçbir kontrolü yok. Sadece... öyle." Zai pencereden dışarı bakar. Akşam güneşin ışığını neredeyse yutmuş, gökyüzünü koyu maviye çevirmiştir.

en batıdaki ufukta, hala koyu mordan değişiyor. "Dae sevdiğini kurtarmaya gidemez."

"Kimmiş o?"

"Büyükannesi."

Bunun Dae'ye ne yaptığının bilgisine ve görüntüsüne karşı gözlerimi kapatıyorum. Dünyada en çok sevdiği kişi olan büyükannesi ölecek ve ona ulaşamıyor. Onu kurtaramıyor.

Dae'nin çığlıklarının harareti ve tınısı artıyor ve vücudunun bir tür cıvatalı çırpınışı sadece tırmanıyor, gittikçe kötüleşiyor, gözlerinin köşelerinden yaşlar sızıyor, ta ki aniden sessizleşene ve korkunç bir şekilde hareketsiz kalana kadar.

Hızlı bir bakış, güneşin kaybolduğunu ve günü de beraberinde götürdüğünü gösteriyor. Artık çok geçtir.

Dae'nin büyükannesi ölmüştür.

Gözlerini yavaşça kırpıştırarak açıyor ve uzun, sessiz bir an boyunca tavana bakıyor. Sonra ellerini yüzüne kapatır ve hıçkıra hıçkıra ağlar.

68

Ben... Ve Onlar

"Görüyorum ki hayatta kalmışsınız." Boone ve ben içeri girdiğimizde Hades evinin fuayesinin ortasında bekliyordu. Elleri gevşek bir şekilde siyah takım elbisesinin ceplerinde, gümüş düğmeli gömleğinin kolları kıvrılmış bir şekilde duruyor. Neden böyle giyinmiş?

Ses tonu ve bakışları hesapçı, ölümcül çelik gibi. Yatak odamda benimle küçük parçalarını paylaşan adamdan eser yok.

"İkiniz de."

Boone'un ölüm tanrısına bakarken olduğu kadar hareketsiz kaldığını hiç görmemiştim. "Demek Lyra'yı bu boktan oyunlarda oynatarak hayatını tehlikeye atan pislik sensin."

Hades en ufak bir tepki bile vermiyor. "Demek evime fark ettirmeden girip çıktığını sanan hırsız sensin."

Boone kaşlarını çatıyor, önce bana sonra Hades'e bakıyor, sonra da ifadesi aşina olduğum bir şekilde sinsileşiyor. Bir şeylerin peşinde.

"Bunu yakaladın, değil mi?" Boone bir elini belime doluyor,

beni sıkıyor. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Biliyorum." Hades beni saran koluma bakmıyor bile. "Bu yüzden yaşamana izin verdim."

Aman Tanrım.

Boone'un dokunuşundan omuz silkerek uzaklaşıyorum, ki bunu gerçekten kastetmiyor. Sadece Hades'le taşak geçiyor. "Neden ben üstümü değiştirirken siz ikiniz tanışmıyorsunuz?"

"Vakit yok." Hades parmaklarını şıklatıyor ve Boone ile ben yeni kıyafetlerimizi giyiyoruz.

Şimdi her iki adam da siyah takım elbise pantolonu ve şık düğmeli kazaklar giyiyor, ancak Boone'un gömleği beyaz. Bu onu gördüğüm en şık kıyafet. Bense bol paçalı, uzun kollu, muhafazakâr siyah bir pantolon giyiyorum ve kalbimin üzerinde ışıltılı ipliklerden yapılmış bir kelebek var.

Ondan Hades'e bakıyorum ama o hâlâ kapalı. Hiçbir şey belli etmiyor.

"Katılmamız gereken bir... parti... var," diyor. *Ne partisi*? "Şaka yapıyor olmalısın."

Hades sadece başını sallıyor ve biz de onu kapıdan çıkıp Zeus'un evine kadar takip ediyoruz -evet, şimşekler ve bulutlar her şeyi süslüyor ve bir sürü şatafatlı, gösterişli ve abartılı dekor var. Tanrı, Vegas kumarhanelerinde tasarımcı olarak iyi iş çıkarırdı.

Büyük bir balo salonunda -evet, Zeus'un tavanına sadece ona hizmet eden periler ve meleklerin resmedildiği acayip bir balo salonu var- karşılıklı duran, güzelce dekore edilmiş iki uzun ziyafet masasından birindeki sandalyelere yönlendiriliyoruz. Bizimkinin en sonunda, terasa açılan açık kapıların yanındayız. Ares, Neve ve kız kardeşi olduğu anlaşılan bir kız Hades'in solunda, ben ve Boone da Hades'in sağındayız. Tabiri caizse ortada kaldım. Dae tabii ki burada değil. Artemis tek başına bir masada oturuyor, ne bir şampiyonu var ne de sevdiği biri. Afrodit de Jackie ve yanındaki genç adamla birlikte oturmuyor. Sanırım kardeşi.

Bu bir kabus.

Belki de kimseyi kurtarmadım ve Hypnos ile Morpheus beni hâlâ uyuyan bedenime hapsetti.

Zeus, Samuel ve onun yaşlarında bir kadın olan sevgilisiyle birlikte odaya giriyor. Gök gürültüsü tanrısı göründüğünde Boone bile hafifçe geri çekiliyor.

"Afrodit adına yeni konuklarımıza hoş geldiniz diyorum," diye gürlüyor Zeus. Tanrı, gözle görülür bir şekilde kendisine hayranlık duyan insanlara ev sahipliği yapıyor. "Afrodit emeğinin sonucunu çok ağır aldı," diye açıklar.

"Burası Pota," diye mırıldanıyor Hera, kulağa uygun bir şekilde üzgün gelen bir ses tonuyla, ancak bu hiç de öyle olmayan bir ifadeyle eşleştiriliyor. "O Labor'u kurarken riskleri biliyordu. Sonunu bu kadar korkunç hale getirmek zorunda değildi."

Hera'nın yanında Amir'in yüzü pancar gibi kızarıyor. Koruyucu tanrıçasına bakmakta zorlanıyor, onun yerine diğer yanında oturan yaşlı kadına bakıyor. Dadılarından biri olabilir mi? Ailesi hakkında söylediklerine bakılırsa, annesi olduğunu sanmıyorum.

Bakışlarımı tekrar Hera'ya çeviriyorum.

Kulağa ne kadar zalimce gelse de, tanrıça haksız değil. Afrodit'in sonunda ölümü kuralların bir parçası haline getirmesine gerek yoktu. Tanrıların ve tanrıçaların saatlerinin tik taklarını sevdiklerini ve ölümün kesinlikle bir teşvik olduğunu anlıyorum, ancak başka yollar da var. Hera'nın Amir'i kutsamasına gelince... Artık hepimiz sonuçlarını bildiğimize göre, kimse ona dokunma riskini almayacak. *Bu* onun adına zekice bir hareket.

Yine de tanrıçanın bunu işaret ederkenki zamanlaması daha iyi olabilirdi.

Zeus Hera'ya azarlayıcı bir bakış fırlatır. "Afrodit'in yerine ben ev sahipliği yapacağım. Erteleyebilirdik ama ne de olsa 'misafirlerimiz' bir sonraki İşçi Bayramı'nın başlamasına sadece üç gün kala buradalar."

Yine sadece günler mi? Ugh.

Yani, sanırım atlatmaları gereken bir sürü şey var ve bunu yapmak için sadece bir ayları var, ama yine de.

"Öncelikle Neve'i bugünkü yarışmayı kazandığı için tebrik etmek istiyorum, çünkü kız kardeşiyle birlikte ilk dönen o oldu."

Ona gözlerine ulaşmayan bir gülümseme sunuyor.

"Bu Emek'i kazandığın için ödülün -Eros'un yayı ve okları- zaten odanda."

"Teşekkür ederim," diyor Neve kibarca. Gerçi tahmin ediyorum ki

iyi davranışların onu zor durumda bıraktığını ifade eder. "Şimdi," diye devam eder Zeus, "biz bu görkemli ziyafetin tadını çıkarırken, ben her şampiyonun sevdiklerini tanıtmasını rica ediyorum." Otururken el sallıyor.

Harika. Kişisel kabusum işkence seviyesine ulaşıyor. Topluluk önünde konuşmak *ve* Boone'un kim olduğunu açıklamaya çalışmak. Daha bu sabah öptüğüm tanrının önünde.

"Mecbur muyuz?" Hades sandalyesinde kayıtsızca arkasına yaslanmış, sıkılmış bir ifadeyle söyleniyor.

Zeus önce ona, sonra bana ters ters bakıyor. "Onunla ilgili bir şey yapamaz mısın Lyra?"

Ne diyorsun lan sen? Bu ikimizden birini ya da ikimizi birden ve muhtemelen Boone'u da kızdırmak için hesaplanmış bir sözdü.

Kasıtlı olarak Hades'in tembel duruşunu taklit ediyorum ve başımı eğip Zeus'a değil de sanki onu inceliyormuşum gibi Hades'e bakıyorum. "Bilmiyorum. Cronos'un içinden çıktığından beri geçen birkaç bin yılda *hiçbiriniz* onun hakkında bir şey yapamadınız," diyorum.

Hades'in değişken gözleri o kadar şiddetli bir memnuniyet parıltısıyla beni sandalyemin arkasına mıhlıyor ki, onu gördüğümü bilmemin tek nedeni hâlâ sersemlemiş olmam.

Boğazımı temizliyorum ve huysuzca kaşlarını çatan Zeus'a sabit bir bakış atmaya zorluyorum. "Neden benim gibi bir ölümlünün daha şanslı olacağını düşündüğünü anlamıyorum."

Zeus sertçe oturur. "Tanıştırmaya başlayalım," der omuz silkerek. "Bildiğiniz gibi, Dae'nin kişisi büyükannesiydi."

Duygusuz konuşması kelimeleri bir sessizlik fıçısının içine düşürüyor.

Bana yeterince yakın oturduğu için Rima'nın fısıltıyla söylediği "Bunun Dae'nin erkek arkadaşından daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğundan emin değilim." sözünü yakalıyorum.

Onu duymayan Zeus, ayağa kalkan Samuel'e el sallıyor.

Neyse ki bu konuda o kadar da hevesli olmayan tek kişi ben değilim. Şampiyonların her biri hızlı bir şekilde kendilerini tanıtırken salonda hafif bir ağırlık var. Çoğu çok şaşırtıcı değil. Samuel'in uzun süredir ortağı ve Jackie'nin ağabeyi burada. Meike'nin oda arkadaşı var. Trinica oğlunu kurtardı. Zai'nin yanındaki kadın tahmin ettiğim gibi annesi. Diego'nun karısı hiç şaşırtıcı değil ve Demeter

Annelik tarafı, iki çocuğuna Diego'nun ailesi tarafından bakıldığına dair bize güvence veriyor. Rima'nın kocası da burada.

Neve ayağa kalkıyor. "Bu benim küçük kız kardeşim, Nora."

Yavaşça öne doğru eğilip Hades'in tam yanında oturan kadına bakıyorum. Muhtemelen yirmili yaşlarının ortalarında, yani Neve'den sadece biraz daha genç. Nora mı? Neve'in nasıl öldürüleceği hakkında mırıldandığı kadın mı?

Boone bana alçak sesle ıslık çalıyor; diğerlerinin anlaması bir yana, farkına bile varmadıkları bir ıslık. Bana neyi ilginç bulduğumu sormak için bir rehinenin işaretlerini kullanıyor.

Ben de ıslıkla *hiçbir şey ya da önemli bir şey olmadığını* işaret ediyorum.

Doğru değil tabii ki. Nora kız kardeşine çok benziyor, sadece saçları daha koyu bir kızıl ve gözleri maviden çok yeşil. İkisinin arasında bir yerde. Ayrıca daha tatlı bir gülümsemesi var... ya da hiç gülümsemiyor.

Neve'in çenesi yukarı kalkıyor. "Ailemiz... toplumumuzdaki önemli iş sahiplerindendir. Ares bana aile dışından birinin Ares kral olursa Nora'nın hayatını tehdit ettiğini söyledi ama şimdi onu onlardan geri aldım..." Gözleri kısılıyor, yüz hatlarına kararlılık damgasını vuruyor. "Bu hatanın bedelini ödeyecekler."

Bekle. Neve'in iş sahibi ailesi Kanada tarzı bir tür suç ailesi mi?

Bu aksanın suç eylemleri sırasında kullanıldığını hayal etmek zor, ama bu *pek çok şeyi* açıklıyor.

Boone dikkatimi çekmek için parmağıyla elimin arkasına dokunuyor ve kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor. Başımı sallıyorum.

Dex ayağa kalkıp yanındaki çocuğa el sallarken o da arkasına yaslanıyor.

"Bu Rafael... Rafe," diyor Dex. "Benim yeğenim, kız kardeşimin oğlu ve daha on yaşında."

On mu? Çok genç. Çocuğu sarıp sarmalayıp bir yerlere saklamak ya da Hades'ten bir sonraki İşçi Bayramı bitene kadar onu saklamasını istemek istiyorum. Amir zaten on altı yaşında çok genç. On yaşındaki bir çocuk buna maruz kalmamalı.

"Babam ben doğmadan önce öldü ve annem de... hasta." Rafe ciddiyetle konuşur ve Dex'e kahramanı gibi bakar. "Tío Dex yardım eder

beni büyüt."

Şu an önümdeki görüntüyle uzlaşmakta zorlanıyorum. Yani, Dex tayt ve pelerin giyiyor olabilir. Bu Dex'in şu ana kadarki rakibine nasıl uyuyor?

Ama Rafe'in saçlarını karıştırırken gözlerindeki şefkat açık ve gerçek. Crucible'a kadar insanları iyi okuduğumu sanırdım. Şimdi Dex'i yanlış mı okuyorum?

Boone kulağıma fısıldamak için eğildi. "Benim hakkımda ne söyleyeceksin, merak ediyorum?"

Yıllardır ona karşı büyük bir aşk beslediğimden değil. "Başımın belası olduğunu mu?"

"Kes şunu. Yüzümü kızartacaksın."

Kıkırdıyorum.

Sonra durun. Bizde bir şeyler farklı hissediliyor. Daha kolay.

Bir bakışta sol tarafımda Hades'in benden uzağa eğilmiş, Nora'yla konuştuğunu görüyorum. Hatta ona gülümsüyor. Gamzesi yok, ama yine de Nora'nın gözle görülür bir şaşkınlıkla gülümsemesine neden olacak kadar çekici. Görünüşe göre bazı ölümlüleri rahatlatabiliyor.

Neve güzel, ama Nora'nın göz kamaştırıcı olduğunu söylemeliyim; kremsi teni, kumral saçlarının bolluğu ve Afrodit'inkiyle yarışabilecek gülümsemesiyle kusursuz. Dahası, Hades'ten korkmuyor gibi görünüyor.

Eminim Hades onun bu yönünü takdir edecektir.

Şarap kadehimin sapıyla oynamak için bakışlarımı kaçırıyorum.

"Lyra?"

Boone masanın altından ayağımı dürtüyor ve etrafıma baktığımda Zeus'un bana baktığını, Hades ve Nora hariç tüm gözlerin üzerimde olduğunu görüyorum.

Sanırım sıra bende. Tanrının adımı kaç kez söylemesi gerekiyordu?

Ben de diğerlerinin yaptığı gibi ayağa kalkıyorum ve sandalyem mermer zemine gürültüyle sürtünürken yüzümü buruşturuyorum. "Bu..." Garip bir şekilde sağıma doğru el sallıyorum. "Boone Runar. Benimle birlikte Hırsızlar Tarikatı'na üye."

Oturmaya gidiyorum ve Athena bana bir soru yönelttiğinde kıçım sandalyenin yarısına gelmişti. "Arkadaş mıyız?"

Tanrıçanın kahverengi, küt saçları mangaldaki ateşten altın rengini almış ve sanki ona güvenebilirmişim gibi sıcak bir şekilde gülümsüyor. Ancak yüksek kaşları ve yoğun, koyu kahverengi gözleri, tek bir ayrıntıyı bile gözden kaçırmayan bir zekâ izlenimi veriyor. Çenesindeki girinti inatçılık kokuyor ve bir savaşçının sinsi zarafetiyle hareket ettiğini daha önce de fark etmiştim. O hem bilgeliğin hem de savaşın tanrıçası. Hafife alınacak biri değil.

Bununla nereye varmak istiyor?

Duraksıyorum, sonra ayağa kalkıyorum. "I-"

"Evet, biz arkadaşız." Boone'un sırıtışı Boone'un her şeyidir ve grubun en az yarısının ona sırıtarak karşılık vermesi hiç de şaşırtıcı değildir. İnsanlar üzerinde her zaman böyle bir etkisi olmuştur. Kaba görünüşüne rağmen bu yönüyle Dionysos'a çok benziyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Söyleyemem.

"Dünyada en çok sevdiğin kişi... sadece bir arkadaş mı?" Athena'nın burada açıkça bir amacı var. Sanırım ne olduğunu anlamaya başlıyorum. "Peki ya ailen?" diye soruyor. "Televizyonda çok şefkatli görünüyorlardı."

Ne? Kaltak.

"Bu akşamı gerçekten böyle mi geçirmek istiyorsun, Thena?"

Dinlemediğini sanıyordum ama Hades şimdi doğrudan Athena'ya bakıyor.

Ne yazık ki bu sadece Athena'nın gözlerinin ilgiyle parlamasına neden oluyor. Beni inceliyor. "Aşıklar mı?"

"Pardon?" diye soruyorum.

Gülümsemesi sinsileşiyor. "Sen ve Boone, tabii ki. Ne demek istediğimi sandın?"

San Francisco'daki Zeus tapınağında ilk karşılaştığımızda Hades'le kavga etmeme neden olan aynı kızgınlık kıvılcımı yeniden ortaya çıkıyor. "Hades'i kastettiğini sanmıştım." Ben de ona tatlı tatlı gülümsüyorum. "Biz değiliz."

Gözlerindeki şaşkınlık parıltısı buna değer. Hades ise hiç tepki vermiyor çünkü rahatsız olmamış gibi Nora'ya dönmüş.

"Henüz," diye açıklıyorum, sadece ne yapacağını görmek için. Hiçbir şey yapmadığı ortaya çıktı.

Belli ki Nora'yla tartıştığı şeye dalmış durumda. O kadar ki Neve gözümü yakaladı ve kasıtlı olarak

Bana kendini beğenmiş bir gülümseme atmadan önce aralarında.

İki İşçi Bayramı önce onun kıçını kurtardığımı söylemek istiyorum. Ama yapmadım. "Boone en yetenekli üyemizdir," diyorum odadakilere, "ve biraz hilekârdır. Değerli eşyalarınızı kilitlemek isteyebilirsiniz."

"Hey!" diye itiraz ediyor Boone. Ama iddianın doğruluğuna değil, onları uyarmama itiraz ettiğini biliyorum.

Nora aniden gülüyor ama Hades dışındaki herkes hâlâ Boone ve bana odaklanmış durumda.

"Bu görmezden gelinemeyecek kadar ilginç," diyor Dionysos sohbete katılarak. En azından ilgisi samimi görünüyor. "Hiç hikayen var mı?"

Yüzlerce, ama sadece dikkat ettiğim için. Boone'a tek bir kaşımı kaldırıyorum. "Hangisini seçmeliyim? Çok fazla var."

Sinirlenmek ya da utanmak yerine bana gülüyor. "Lakshmi'yi o müzeye kadar takip ettiğim ve benim orada olduğumu bile bilmeden almaya geldiği parçayı aldığım zamana ne dersin?" Odaya dönüyor. "Onunla birlikte çalışma odasına geri döndüm ve Lyra başka bir üyemizden bir puan kaptığım için bana çok kızdı." Omuz silkiyor.

Sırıtmalar kahkahalara dönüşüyor ve bu da ne? Bu gecenin eğlencesi nasıl biz olduk?

Nora yine gülüyor. Hades'e.

Bu kadar olduğunu umarak koltuğuma çöküyorum. Ama Boone ben bunu yaparken sandalyemi kendine yaklaştırıyor ve bunu ya da kolunu arkaya sarkıttığı gerçeğini kaçırmıyorum. Yüzümü kurtarmama yardımcı olması dışında nedenini bilmiyorum. Ona sonra sorarım.

Boone sırıtıyor. "Lyra banka konusunda o kadar kızgındı ki

-" Boone'un ayağına basıyorum ve o da konuşmayı kesip bana ilgi dolu gözlerle bakıyor.

Ona sadece Hades'in benim sadece bir kâtip olduğumu bildiğini söylemeyi unuttum ve o skordan elde ettiğim kazancı onun değil Lakshmi'nin adına koyduğumu açıklamak üzereydi. İşimin bir parçası. Soruları beraberinde getireceği kesin.

"Neyden emin oldun?" Meike sordu. Cidden, o ve Dionysos ikiz olabilirler.

Boone boğazını temizler. "Polisi aradı ve benim zavallı kıçımın

Beni kurtarmak için başka bir rehine göndermeden önce birkaç gün hapiste serinleyin."

"Belki de onun yerine senden öğrenmeliydi," diyor Dex. Sesi mantıklı geliyor. Yanındaki Rafe de hevesli bir yüz ifadesiyle başını sallıyor.

Ama Boone'un ani kavrama gücüyle sandalyemin arkasının nasıl gıcırdadığını duyacak kadar yakınım ve sırıtışı, göz kırptığım kadar keskin bir öfke bakışının arkasında kayboluyor. Onu sadece bir kez böyle görmüştüm, o da çıraklardan biri ziyarete gelen usta hırsızın yaptığı bir hata yüzünden yanlışlıkla öldürüldüğünde.

"Lyra'nın bana kızmasının bir nedeni vardı," diyor. "O gösteriyle iki temel kuralı çiğnedim ve sonuçta Tarikat'ın diğer üyelerini tehlikeye attım. Bana öğrenmem gereken bir ders veriyordu." Öne doğru eğiliyor, gözleri eti kesebilecek kadar keskin. "Ve hazır başlamışken... Tanrıların Pota'ya müdahale etmesine izin verilmiyor olabilir ama ben aynı kısıtlamaya tabi değilim. Aldığın önbilgi yeteneğinin pek de işe yaramadığını duydum. Ben buradayken arkanı kollamak isteyebilirsin."

Dex'in yüzü o kadar geriliyor ki sinirli bir plastik bebeğe benziyor. "Hâlâ hayatta olduğum ve içinde olduğum için yeterince iyi çalışıyor. Hepimizin farklı oyun yöntemleri var. Evimin tanrıların lütfuna ihtiyacı var ve benim de bir ailem var" -kesip Rafe'e bakıyor, sonra devam ediyor- "geri dönmem gerekiyor."

"Diğer herkes gibi," diye tersledi Boone. "Bir pislik olduğun için kendine söylediğin bahaneler bunlar mı? Her şey bittiğinde eylemlerin ve kararlarınla yaşarken sana iyi şanslar." Rafe'e anlamlı anlamlı bakar. "Bir gün, pembe gözlüklü masumiyetle bakmayan gözlerle kendi gözleriyle görecek kadar büyüyecek." Sonra Boone başparmağıyla diğer masada oturan Zai'yi işaret eder. "Merak ediyorsan ona sor. O da senin gibi Crucible oynayan bir babayla büyüdü."

Belli ki o pegasus uçuşunda Boone'a çok fazla şey anlatmışım. Hafifçe ıslık çaldım. *Şimdi dur* sinyali.

Boone doğrulup bana göz kırpıyor ve gözlerindeki mücadeleyi görebiliyorum. Rafe orada olmasaydı gerçekten de Dex'in peşinden giderdi. Bundan hiç şüphem yok. Ve göğsüm tepkiyle geriliyor. Daha iyi bilmesem -bu laneti taşımıyor olsam- gerçekten umursadığını düşünürdüm.

Tekrar ıslık çalıyorum, *her şeyin yolunda gittiğinin* işareti. Dudakları düzleşiyor ama sonunda başını sallıyor.

Diğerleri hâlâ bize hayranlıkla bakıyor. Dex dik dik bakıyor.

"Neydi o?" Athena soruyor. Tanrıçayı ilk kez hesaplama modunda görmüyorum. Tüm vücudu merakla aydınlanmış görünüyor. Hepimizin ondan beklediği bilgiye susamışlık var.

"Hırsızlarım birbirlerine işaret vermek için düdük kullanırlar." Hermes cevap veriyor, hem de kendini beğenmiş bir şekilde. Yine de, haberci tanrı olarak, bu zarif çözümü nasıl sevdiğini anlayabiliyorum.

"Lyra'nın fikri," diyor Boone diğerlerine. "Kriptodlarımız vardı ama o an için bir şeye ihtiyacımız vardı. O zamanlar el işaretleri ve işaret dili kullanıyorduk ama bu da görüş hattına ihtiyaç duymak anlamına geliyordu. Altı yaşındayken düdükleri buldu."

Tarikat söz konusu olduğunda benim tek gerçek başarım.

Yanaklarımın ısınmasına engel olamıyorum. Hayatımda hiç kimse benimle övünmedi. Bir kere bile.

Bu hoş bir his.

Nora'nın ani kahkahası etrafımızdaki sessizliği bozuyor ve beni daha dik oturtuyor, bu da Boone'a daha da yaklaşmama neden oluyor. Beni geçip ona ve Hades'e, sonra tekrar bana bakarken gözlerine bilmiş bir ışık giriyor. Ama hiçbir şey söylemiyor.

Sonra Zeus, şüphesiz ilgi odağını yeniden ele geçirme ihtiyacıyla ellerini çırpar. "Tekrar hoş geldiniz, konuklar. Hepimiz ziyafetin tadını çıkaralım."

Mümkün değil.

69

Hediyelerle Gelin

Kapımın hafifçe çalınması beni tam olarak uyandırmadı. Partiden sonra Boone Olimpos'u keşfetmek istediğini söyledi ve Hades diğer tanrı ve tanrıçalarla birlikte ayrıldı, bu yüzden Zai ve ben annesiyle birlikte eve yürüdük. Bu arada o tatlı ama kesinlikle çekingen bir kadın.

Sadece pijamalarımı giyecek ve dişlerimi fırçalayacak zamanım oldu. Parti gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürmüştü ve yıldızlar hala penceremin dışındaki mürekkep gibi gökyüzünü iğne ucu kadar ışıklarla kaplıyordu; öyle ki buraları aydınlatmak için aya bile ihtiyacımız yoktu.

Kaşlarımı çatarak kapımı açtım.

Boone orada duruyor, çerçeveye yaslanmış, bir bileğini diğerinin üzerine çaprazlamış ve elinde bana bir hediye gibi sunulan Karanlığın Miğferi var.

"Vay anasını!" Onu kolundan tutup odama çekiyorum, koridorda iki tarafa da bakıyorum ve neredeyse öfkeli bir Dex'in Boone'un peşinden koşmasını bekliyorum. Ama gelmedi. Salon boştu ve ona doğru dönmeden önce kapıyı kapattım. "Sen ne halt ediyorsun?

düşünüyorsun?"

Boone'un kendinden memnun gülümsemesi kayboluyor ve doğrudan bana yöneltilmiş suçlama gibi bir şeye dönüşüyor. "Ben lanet olası bir hırsız olduğumu düşünüyorum Lyra. Peki ya sen?"

Kollarımı ince pijama üstümün üzerinde kavuşturarak dik duruyorum, şu anda sütyen giymediğimin tamamen farkında değilim. "Peki ya ben?"

Bir adım daha yaklaşıyor. "Yeteneklerin paslanmış olabilir ama o sik kafalı Dex sana saldıracağını söylediği anda bunu almalıydın." Dümeni kaldırıyor. "Ve sen bunu biliyorsun. Dünya böyle işliyor, burada bile."

Dümeni yatağımın üzerine fırlattı.

"Bu şekilde oynamayacağım." Çenemi kaldırıyorum.

"Dex dümen olmadan da hayatta kalabilir." Elleri yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Sana yaklaşmak için onu kullanabileceği düşünülürse, sen kurtulamayabilirsin. Farkına varmadan ölmüş olacaksın."

"Zaten diğerlerinden daha fazla aletim var," diyorum. "Hades bunun için bir kez cezalandırıldı. Sırf hoşuma gitmiyor diye başkasınınkini alamam."

"Beğenmiyor musun?" Boone resmen bağırıyor. "O *öldürmek* istiyor Sen, Lyra."

Ağzım bir karış açık kalıyor ve baktığımın farkındayım ama bağırma şekli...

Boone şaşkınlığımı fark etmiş olmalı, çünkü biraz sakinleşerek bana bakıyor. "Ne?"

"Umrundaymış gibi
konuşuyorsun."

"Umursuyorum."

Başımı sertçe sallıyorum. "Bu mümkün değil."

Omuzlarından gerginlik akıyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Öyle *umursamıyorum*-"

Lanet olsun. "Hayır," bir kelime daha söylemesini engellemek için acele ediyorum. "Yani benim için böyle endişelenecek kadar önemsiyorum. Zeus beni doğduğum gün lanetledi. Ben sevilemezim. Ne sevilebilirim ne de önemsenebilirim."

Boone durgunlaşıyor, bakışları beni daha önce hiç görmemiş gibi içine çekiyor. "Bu doğru mu?"

Omuz silkiyorum.

"Sevilmemek," diye mırıldanıyor, sanki anlamını kavramaya çalışıyormuş gibi. "Bu gerçekten... berbat."

Beni bir kahkaha ile şaşırtıyor. "Evet. Gerçekten öyle."

"Başka kim biliyor?"

"Felix. Hades. Ailem." Sözde. "Hepsi bu kadar."

Boone'un kaşları aşağı çekildi. "Bu doğru olamaz."

"Sizi temin ederim ki öyle."

Hâlâ başını sallıyor. "Sana her zaman hayranlık duymuşumdur." Öyle mi?

"Zekisin ve başkalarının göremediği şeyleri görüyorsun, mesela her ayrıntıyı.
Seni bu kadar iyi bir katip yapan da bu."

Boone iyi bir katip olduğumu düşünüyor. Göğsümde şaşkın bir mutluluk baloncuğu genişliyor, ama onu patlatıyorum. "Hayranlık önemsemek değildir."

"Elbette öyledir," diye ısrar ediyor. "Hatta birkaç işte seninle ortak olmak istedim."

Geri çekiliyorum. "Ne diyorsun sen?"

Sırıtıyor. "Ciddiyim. Ama sen her zaman etrafına dev bir *'uzak dur'* tabelasıyla çevrili bir duvar ördün. Tüm adayları uzakta tuttun, bu yüzden kimsenin seni tanıma şansı olmadı. Arkadaşın olmak için."

Bunu yaptım mı? Hiç sanmıyorum. "Lanet-"

Boone eğiliyor - gerçekten de çok uzun boylu - böylece göz göze geliyoruz ve onun samimiyetini görebiliyorum. "Sana aşık olmayabilirim Lyra, belki de bunu lanet yapmıştır. Ama arkadaşın olmak isterim."

Oh.

"Gerçekten mi?" Fısıldıyorum.

Gülümsemesi yavaş ve tatlı, içinde zerre kadar acıma yok. "Gerçekten."

Buna inandığımdan emin değilim. Belki de Olimpos'ta olduğumuz için böyle hissediyordur. Belki de burası lanetlerin etkisini azaltıyordur. Bilemiyorum. Zai'nin benimle nasıl müttefik olmak istediğine bak. Ya da Meike'nin bana karşı diğerlerinden farklı olmadığına. Ve burada kesinlikle görünmez değilim. Gerçi bu Hades yüzünden de olabilir. Tam olarak uyum sağlayamıyor.

Sebep her ne olursa olsun, bir arkadaşım olamayacağını anladığımdan beri bir arkadaşa hasret olan yanım, bu zamana kadar

susturulmuş, görmezden gelinmiş ve derinlere tıkılmış, bunu hissediyor. Hafif, sanki uçup gidebilirmişim gibi.

"Tamam," dedim. "Arkadaşlar."

Boone'un gülümsemesi genişliyor, ukalalaşıyor. "Güzel. Şimdi, Dex hakkında..." Gözlerimi devirip onu itiyorum. "Dümeni geri veriyoruz."

"Beni dinle." Boone elini kaldırdı. "Dex seni en güçlü rakibi olarak görüyor ve patronun da tehlikeli bir tanrı. Kız kardeşi kanserden ölüyor ve sanırım kazanırsa iyileştirilmesini isteyecek."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?" Bu doğru mu? "Bunu nereden biliyorsun?" Bana bir bakış attı.

Doğru.

Boone, "Onun zihninde, ailesini kurtarmakla onun arasındaki kişi sensin," diyor. "Elbette halkına yardım etmek istiyor ama daha da önemlisi, kazanmak kız kardeşine ve yeğenine *her şeyi* verebileceği anlamına geliyor." Yere işaret ediyor. "Lüks, uzun ömür, nimetler... aklınıza ne gelirse."

Sözleri beni kızdırmak yerine, bir balona iğne batırıp havanın yavaşça dışarı sızarken çıkardığı ıslığı dinlemek gibi havamı söndürüyor. Rafe'i ve amcasına bakışını hayal ediyorum. "Başka bir deyişle..." Çenemi geri çekerek sessizce söylüyorum. "Ulaşmak için her şeyi yapabileceği onurlu bir hedefi var."

Boone uzun bir süre bana baktıktan sonra topuğunun üzerinde dönerek odanın diğer ucuna doğru ilerliyor, sonra geri dönüyor ve ellerini zayıf kalçalarına götürüyor. "Peki. Dümeni iade edeceğim. Çenen o çıkıntılı şeyi yaptığında seninle tartışmamam gerektiğini biliyorum."

Neredeyse geri sokacaktım ama bu önemli. "Güzel."

Gözleri muziplikle parlıyor ve kafam karışıyor. Az önce ne oldu?

"En azından önce şu bebeği bir tur attıralım. Tanrılar önemli bir şeyi tartışmak için toplanıyorlar. Dinlemeliyiz."

Bu tipik Boone. İki ayağıyla birden atlıyor, plan yapmıyor, sadece her seferinde onun istediği gibi sonuçlanacağına dair mutlak bir güven duyuyor.

Başını eğip bakışlarını benimkilere diktiğinde içimdeki şüphenin farkına vardığını biliyorum. "Bunu istediğini biliyorsun, Lyra-Loo-Hoo."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu lakaptan nefret ediyorum."

"Biliyorum." Kıkırdıyor. "Senin de bir lakabın olsun diye başlattım." Tam düşündüğüm gibi.

"Ama sonra fark ettim ki bu seni sevimli bir şekilde sinirlendiriyor ve genellikle birkaç ipini çekmeme izin veriyor."

Homurdanıyorum. "Bundan şüpheliyim." Ama dümene geçip onu elime alıyorum. Pirinçten yapılmış ve gözler için iki yuvayı ayıran bir burun plakası ile şekillendirilmiş, şaşırtıcı derecede ağır. "Ama bu sefer sana vereceğim. Hadi gidip dinleyelim. Belki işe yarar bir şeyler öğreniriz."

Boone miğferi ellerimden aldı ve kafasına geçirdi. Hemen ortadan kayboldu. Elimi uzattığımda tişörtün örttüğü kaslı, sert bir karınla karşılaşıyorum ve ona dokunduğum anda ben de yok oluyorum.

Parmaklarımı geri çekiyorum ve yeniden maddeleşiyorum. "Vay canına. Bu çok kullanışlı."

"Bu işi daha da zorlaştırıyor." Sesi çok yakından geliyor. Gerçekten yakından.

"Ne?" "Ne?" diye soruyorum.

Dudakları dudaklarıma değmeden önce bir kalp atışı oluyor. Öpücük tatlı ve iffetli. Bir şok gıcırtısıyla geri çekiliyorum ve hala yakın olan alçak kıkırdaması duyuluyor.

"Tanrım, Boone," diye homurdanıyorum. "Bu ne içindi?"

"Ben sadece... bunu almanı istedim. Beni sevdiğin için bir teşekkür olarak." Sesi artık ciddileşmişti ve keşke yüzünü görebilseydim. "Sadece arkadaşlar arasında olsa bile."

Hades beni şampiyonu ilan etmeden önce, bu niteleme canımı yakardı. Onun yerine, tek hissettiğim... sevgi. Boone bana değerli bir şey vermiş gibi.

Yüzünün nerede olduğunu düşündüğümde gülümsüyorum. "Hoşlanmakta haklı olduğumu biliyordum. Sen sağlam bir adamsın, değil mi?"

"Şşşt... Korumam gereken bir itibarım var." "Evet, evet. Hadi ama."

Küçük bir sessizlik olur ve sonra aniden tekrar belirir, elinde dümen, kahverengi gözleri karanlıktır. "Gitmeden önce bir şey daha var. Olimpos'ta senin ve Hades hakkında ne dediklerini biliyor musun? *Sevgili* olduğunuzu."

Bu kelimenin bir sınırı var.

Bir iniltiyi yutuyorum. Eğer tanrılar Hades'in ne yaptığını görebilselerdi.

bu fikre karşı olmadığımdan emin olabilirlerdi. Boone'un kulübesine girdiğim ve oranın Hades olduğunu düşündüğüm an bütün gece aklımdan çıkmadı. Boone'a olan hislerim bir yana, gelecek olsun olmasın, ölüm tanrısını istiyorum. Sadece hızlı, karşılıklı tatmin edici bir boğuşma için bile olsa, o anıyı yanımda götüreceğim.

"Ne olmuş yani?"

"Tanrıların hepsi zaten Tanrıların Kralı olarak Hades'e karşılar. Ölümlüler de öyle. Senden nefret etmeleri için onlara daha da fazla sebep veriyorsun." Ben bir şey söylemeyince iç geçiriyor. "Bunda doğruluk payı var mı?"

Gözlerim kısılıyor. "Seni ilgilendirmez."

"Öyleyse var." Dümeni bir kolunun altına sıkıştırıyor. "Artık resmen arkadaş olduğumuza göre, boş boş oturup *ölüm* tanrısıyla birlikte olmanı izlemeyeceğimi bilmelisin. Onunla bir geleceğin yok Lyra."

"Bunu biliyorum."

Nazik bir parmakla çenemi yukarı kaldırıyor, böylece gözlerinin içine bakmaktan başka çarem kalmıyor. "Belki de dünyadaki herkesten daha fazla senin geçmişini, kim olduğunu ve nelerin üstesinden gelmek zorunda kaldığını anlıyorum. Crucible bittikten sonra neye geri döneceğini."

Bununla nereye varmak istiyor?

"Sadece diyorum ki, artık bir arkadaşın var, belki daha kolay o l u r . Üst Dünya'da dört gözle bekleyeceğin bir geleceğin var."

Dört gözle b e k l e n e c e k bir gelecek. Planlarım vardı. Ama belki artık yalnız değilim.

Bakışlarımı arıyor. "Sadece düşün, tamam mı?" Dümen tekrar açıldı ve gözden kayboldu. "Hadi gidelim."

Elimi tutuyor, iri ve sıcak eli koruyucu bir şekilde elime dolanıyor ve ben de gidiyorum.

70

Rehinler

Etrafta görünmez olarak dolaşmak garip bir şekilde özgürleştirici. Kendimi yenilmez hissettiriyor. Hiçbir şey ve hiç kimse bizi göremiyor ve bu da bize zarar veremeyecekleri anlamına geliyor.

Elimi tutan Boone bizi evlerin arasından kasabaya doğru değil, diğer uca, sıradaki en son eve doğru yönlendiriyor. Evin kendisi çok büyük - hatta diğerlerinin çoğundan daha büyük- ama kutu gibi mütevazı ve sade koyu gri taştan yapılmış. Avluya açılan kapının lentosunda çapraz iki demirci çekiçinin oyması yer alıyor.

Boone'un işareti yumuşak bir ıslık. *Bu taraftan.*

Beni evin yanından çekiştirerek arka tarafa götürüyor ve arka taraftan girene kadar bir dizi terasa çıkan merdivenleri tırmanıyoruz. Burada kilitle uğraşmamalarına şaşmamalı. Buralar tamamen açık.

Zaten kim bir tanrı ya da tanrıçadan hırsızlık yapmaya cesaret edebilir ki? Neredeyse kahkaha atacaktım. Boone, işte o.

Yolu böyle bildiğine göre buraya çoktan gelmiş olmalı.

Belli ki ben eve yürüyüp kara kara düşünürken o oldukça meşguldü. Bana dağ kulübelerini, daha doğrusu varlıklı insanların dağ kulübelerini hatırlatan odaları gezdirdi; ahşap kirişler, gri granit ve büyük boy ahşap mobilyalar.

Ne de olsa burası Hephaistos'un evi.

Demircilerin, metal işçiliğinin, marangozluğun, zanaatkârların, zanaatkârların ve ateşin tanrısı her zaman favorilerimden biri olmuştur. Muhtemelen onu mazlum tanrı olarak düşündüğüm için, diğerlerinin en son düşündüğü tanrı, belki de çok sessiz olduğu için. Ama Zeus'un şimşeğinin, Hermes'in miğferinin ve sandaletlerinin, Aşil'in zırhının ve Apollo'nun güneş arabasının olmasının nedeni odur. Eros'un yayı ve okları bile onun sayesindedir.

Hephaestus bir dahi.

Aynı zamanda cesurdur. Hephaistos'un ayaklarının geriye doğru dönük olmasının, tanrıya yürürken kendine özgü bir yürüyüş vermesinin nedeni hakkında birçok açıklama vardır. Ama benim inandığım, hatta şimdi onu şahsen gördüğüm için daha da inandığım, çocukken annesini -bazıları Hera diyor, diğerleri değil, ama kesinlikle tanrıçalardan biri- Zeus'un istenmeyen yaklaşımlarından koruduğudur. Zeus çocuğu Olimpos'tan atmıştır. Hephaistos tam bir gün boyunca düştükten sonra yere o kadar sert çarptı ki neredeyse ölüyordu. Ölümsüzlüğü onu kurtardı ama tanrısal iyileşme hızı yanlışlıkla çok hızlı oldu ve ayakları geriye doğru iyileşti.

Bir düdük sesi daha duyulur. *Herkesin sessiz* olması için bir işaret.

Boone'un elini sıkarak anladığımı belirtiyorum.

Boone bizi sahanlığa açılan bir kapıdan geçiriyor ve sonra adımlarımızı olabildiğince sessiz atarak evin tüm kenarı boyunca uzanan balkondan aşağı süzülüyoruz. Birkaç uzun pencereden gecenin içine ışık süzülüyor.

İlk pencereye ulaşana kadar ilerliyoruz. Odanın köşelerinde duran dört Daemon'u ve on üç tanrı ve tanrıçayı, hatta şiş gözlü bir Afrodit'i, konferans masası olarak kullanılan devasa, mükemmel yuvarlak bir taş levhanın etrafında otururken bulmak için çerçevenin etrafından bakıyoruz. Baş ya da ayak yok.

Zeus bundan nefret ediyor olmalı.

Poseidon Hephaistos'a, "Buraya senin emeğin için gelmedik," diyor.

Tanrının dağ adamı koltuğunda arkasına yaslanmış, kütük kadar kaslı kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Evinin havasına uyuyor - bronzlaşmış, sanki bütün gün dışarıda çalışıyormuş gibi, her gün. Koyu kahverengi saçları kısa ama dağınık, birkaç gündür tıraş edilmediği için uzamış ya da kasıtlı olarak bırakılmış olabilecek kirli sakalıyla uyumlu. Keskin yeşil gözleri Poseidon'dan ayrılmıyor.

"O zaman sen ve Zeus bizi neden topladınız?" Hephaistos sorar, vurdumduymaz tavrı hiçbir şey ele vermez.

İki kardeş karşılıklı bakışırlar ama konuşan Poseidon olur. Artık avda olmayan bir şampiyonu olan tek tanrı o, bu yüzden burada olacak kadar umursamasına şaşırdım.

"Hepimizin bildiği gibi," diyor Poseidon, "bu Pota biraz... kaotik oldu."

Öyle mi dersin? Görünmez gözlerimi deviriyorum.

"Nedenini hepimiz biliyoruz," diye tersliyor Demeter.

Her biri Hephaistos'un sağında oturan adama dönüyor. Hades sandalyesinde uzanmış, ayağını dizine dayamış, parti sırasında olduğundan daha da sıkılmış görünüyor. Onlara tek kaşını kaldırarak bakar. "Benim bu kaosla ne alakam var?"

Athena, "Bu yıl katıldın," diye dikkat çekiyor. "Pota'nın tarihinde hiçbir zaman on üç şampiyon olmamıştı ve bir tanesi zaten bir diyarı yöneten Yeraltı Dünyası Kralı tarafından himaye edilmemişti. Bu kendi başına bir kaos yaratır. Ama hepsi bu kadar değil. Bir de senin şampiyonun meselesi var."

Hades kılını bile kıpırdatmaz.

"Lyra bu saçma yarışmayı dürüstçe oynayan birkaç kişiden biri," diyor Hades, gerçekten kızdığında yaptığı o sessiz şekilde.

Athena öne doğru eğilip ona hitap edecek kadar cesur olan tek kişi. "Ama kabul etmelisin ki kaos onun ayak izlerini takip ediyor gibi görünüyor."

Bunun üzerine Hades rahatlar gibi olur. "Bu benim hatam değil."

Diğerleri de biraz gevşedi ama gevşememeliydiler. Bunu nereden biliyorum, emin değilim. Sadece benim için çok açık.

"Bu küçük ölümlü seni neden bu kadar ilgilendiriyor?" Zeus soruyor.

Hades'in ifadesi kararıyor ve sanırım diğerleri topluca nefeslerini tutuyor.

Hem Athena hem de Dionysos pencereden dışarı, Boone ve benim durduğumuz yerin ötesine, Olimpos'un güzel topraklarına endişeli bakışlar atıyorlar.

Hayatımda ilk kez, Anaxian Savaşları sırasında burayı tam olarak kimin yerle bir ettiğini merak ediyorum.

"Kendi şampiyonlarınızın onun yolundan çekilememesi çok kötü," diyor Hades. Zeus'un sorusuna cevap verme zahmetine bile girmiyor. Gizlice sırıtıyorum. "Ama bu Görevler acımasız olmak için tasarlandı, kan dökme sevincinizi tatmin etmek için. Şimdi şikâyet etme ve kesinlikle beni ya da Lyra'yı suçlama."

Hades yavaşça ayağa kalkıyor ve hepsinin, hatta Zeus'un bile üzerinde, onları küçük ve önemsiz gösterecek şekilde yükseliyor.

"Hephaistos emeğinin ne olacağını paylaşmayacak. Karışıma kendi meydan okumamı eklememe izin vermek istemiyorsanız, kurallar değişmeyecek." Tanrılara ve Daemonlara şöyle bir bakar. Kimse onu dikkate almıyor. "O zaman benim saçmalıklarım hakkında endişelenmeyi bırakıp kendi kurallarınızı koymanızı öneririm."

Sonra bakışlarını doğrudan benimkilere dikiyor. O bakışla beni mızraklıyor.

Tam kalbimden.

Burada olduğumu biliyor.

Hay sikeyim.

71

Hasar Tespitleri Yapıldı

Tanrılar Olimpos'un dört bir yanına dağılıp kim bilir nereye giderken, Boone Hades'in evine dönerken dümeni çıkarmıyor ve ikimiz de konuşmuyoruz. Yol boyunca izlendiğimizi hissediyorum, ki bu imkânsız. Ama eğer haklıysam ve Hades orada onları gözetlediğimi biliyorsa, hoşnutsuzluğunu paylaşması an meselesi.

Hephaestus'a yaptığımız gibi arka tarafa gideceğiz. Ön avluya açılan kapıların k e n d i l i ğ i n d e n açılıp kapandığını gören biri merak ederdi.

Evin içine açılan üst terasa ulaşır ulaşmaz, Boone miğferi çıkarmak için elimi bırakıyor. Hemen ikimiz de görünür oluyoruz ve elini saçlarında gezdiriyor. "Bu miğfer güzelliğim için çok kötü," diyor.

Tam Boone'a göre bir söz. Güldüğümü saklamak yerine, yüksek sesle kıkırdadım. Birinin sizi önemsediğini bilmenin ona bakış açınızı değiştirmesi ne tuhaf. "Geri vermelisin." Başımla o şeyi işaret ediyorum.

Boone ona bakıyor, sonra parıldayarak bana dönüyor. "Emin misin? Oldukça kullanışlı bir alet." Yüzünü buruşturdu. "Ejderha dişlerinden çok daha iyi."

"Onlar zaten beni bir kez kurtardı," diyorum düşünmeden.

"Gerçekten mi? Nasıl?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Sen döndükten sonra anlatırım."

Boone iç geçiriyor. "Hiç eğlenmene izin vermiyorsun. Emin misin?"

"Eminim. Kimse fark etmeden önce."

Boone'un gözleri kısılır. "*Hades* fark etmeden önce demek istiyorsun."

"Evet." Evin içindeki karanlıktan sert bir ses geliyor. Fenerler hemen parlıyor ve etrafını sarmalayan kara dumana rağmen soğukkanlılığını koruyan Hades'i aydınlatıyor. "Demek istediği tam olarak bu."

Boone belki de yapılabilecek en kötü şeyi yapıyor ve önüme geçip beni Hades'ten korumak için vücuduyla önümü kapatıyor, ondan yayılan gerilim etrafımdaki havayı ısıtıyor. Bir eliyle dümeni tutuyor ama diğer elini yumruk yapmış, yanında tutuyor. "Bu benim fikrimdi."

"Söylemiyorsun," diye çekiştiriyor Hades.

Ses tonundan irkildim. Gittikçe sessizleşiyor.

Boone'un omuzları geri çekiliyor. "Ona zarar vermene izin vermeyeceğim."

Şimdi sırf bu yüzden ona sarılmak için kötü bir zaman mı? Muhtemelen. Hades'i göremiyorum ama onun tarafındaki ölüm sessizliği iyi olamaz.

Her neyse buna bir son vermem gerekiyor, sağa doğru adım atıyorum ama Boone da benimle geliyor. Ben de elimi koluna koyup sıkıyorum. "O bana asla zarar vermez, Boone."

Hades'ten gözlerini ayırmadan yüzünü bana doğru çeviriyor. "Bunu bilmiyorsun."

"Biliyorum," diyorum. "Emin olduğum birkaç şeyden biri bu."

Bu Boone'un Hades yerine bana bakmasını sağlamaya yetti. "Daha önce hiç güvenen bir aptal olmamıştın Lyra."

Yolun karşısındaki tanrıdan hayvani bir hırıltı geliyor. Ensemdeki tüyleri diken diken eden uhrevi bir ses.

Boone'a "Artık öyle biri olmayacağım," diyorum. "Ben onunla konuşurken dümeni geri ver."

Yüzü inatçı bir ifadeye bürünüyor -çenesi sıkılı ve gözleri sert- tanıdığım kadarıyla. "Yeraltı Dünyası'nın hiçbir yerinde seni onunla bırakmam mümkün değil."

Belki de kötü bir kelime seçimiydi. "Git." Onu merdivenlere doğru hafifçe itiyorum ama yerinden kımıldamıyor. "Ben iyi olacağım."

"Hayır-"

Bir duman ipi Boone'un göğsüne dolanır ve aniden odanın bir ucundan diğerine sürüklenir -ya da daha çok savrulur, vücudu havada süzülerek bir duvara çarpar, sonra da yere düşer. Çarpmanın gümbürtüsü, dümenin mermere çarparken *çıkardığı* metalik sesle aynı anda duyuluyor.

Hades göz açıp kapayıncaya kadar odanın öbür ucunda, eli ensemde, gözleri alev alev yanıyor.

"Lyra!" Boone bağırıyor ve göz ucuyla onun ayağa fırladığını görüyorum.

Hades'ten uhrevi bir hırıltı daha çıkıyor, gözleri gök gürültüsü bulutları gibi kararıyor. "Ona zarar verme," diyorum aceleyle.

Boone bize doğru koşarken Hades bana göz kırpıyor. Onunla aramızda tavan kadar uzun bir ateş duvarı tutuşuyor. Yüzümün yan tarafına çarpan ısı patlaması, yakındaki alevlerin ani kükremesi ve çıtırtısı, bana bakan tanrının yanında hiçbir şey.

Ama Hades Boone'a zarar vermedi. Onu görmek imkânsız olsa da alevlerin arasından sesini duyabiliyorum.

"Aklından ne geçiyordu?" Hades soruyor ve sesinin hırıltısı o kadar alçak, o kadar vahşi ki ürperiyorum.

Cehennem ateşi, haklıymışım. Hephaistos'un evinde olduğumuzu biliyordu. Çenemi kaldırdım. "Bir hırsızın sahip olduğu yetenekleri kullanması gerektiğini düşünüyordum."

"Hediyeleri çalmak ve tanrıları gözetlemek için. K a h r e t s i n, Lyra. Onlar da
bu gece seni *öldürdü*."

"Bu müdahale etmek olurdu. Daemonlar buna izin vermez."

"Kuralları çiğnediğini düşünürlerse vermezler ve bir tanrının evine izinsiz girmek lanet olası kuralları çiğnemektir."

Benim öfkem de onunkiyle eşleşerek yükseliyor ve parmaklarımı bileğine doluyorum ama elini çekmiyorum. "Boone bu konuda çok iyi.

Ne yaparsa yapsın, bu gece bana yardım etmek için bilgi almak istedi. Ve başka bir şey daha - lütfumu kullanmamı ilk öneren *sen* değil miydin?" - kolumun ön kısmında saklı olan hayvanat bahçesini işaret ediyorum

-"Diğer şampiyonları ve onların patronları *olan tanrıları* gözetlemek için mi?"

Alaycı olmayan bir kahkaha attı ama gerçekte söylediğim hiçbir şeye cevap vermedi. Ahmak. "Senin lanetini biliyor mu?"

Ona düz bir bakış attım. "Evet."

Hades'in bakışları daralıyor, gümüşi yarıklar halinde bana bakıyor. "Pota'da hayatta kalmana yardımcı olabilecek önemli bilgileri s a n a her zaman söylerim Lyra."

Aksini düşündüğüm için neredeyse incinmiş gibiydi. "Biliyorum. Bu yüzden bunu yapmak zorundaydım. Benim için zaten bir kez cezalandırıldın."

Bu cevap onu şaşırtmış gibi biraz geri çekildi. Sonra parmakları hâlâ boynumu kavradığı yerden uzanıp saçlarımın arasından geçiyor ve bedenim artık tanıdık gelen bu dokunuşa anında tepki veriyor. Gözlerinin ardındaki bir şey değişiyor, sıcaklık öfkeden...oh wow'a dönüşüyor. "Beni korumak için risk mi aldın?" diye soruyor.

Bunu kabul etmeye hazır değilim. "Elimdeki fırsatı kullandım.
Hepsi bu."

Bana bakıyor, sanki bir bakışıyla zihnimin ve kalbimin derinliklerine inebilirmiş gibi beni hâlâ tek eliyle kendisine bağlıyor.

Sonra bakışları yavaşça dudaklarıma iniyor ve yemin ederim gözlerinde gümüş bir ateş parlıyor. "Seni öptü."

72

Beni En Çok Korkutan Şey

Aman Tanrım. Boone'un öpücüğünü *görebiliyor* mu? Hades'in hediyesiyle üzerimde bıraktığı izi? Bir şekilde hissedebilir mi?

Söylemek istediğim şey, bunun arkadaşlar arasında bir öpücük olduğu. Ama içimde hâlâ kelimeleri tutmaya yetecek kadar gurur var. Kimi öptüğüm Hades'i ilgilendirmez, tıpkı Boone'u ilgilendirmediği gibi. Evet, bu sabah sadece Hades'i öptüm ama ikimiz de biliyoruz ki hepsi bu kadar olabilir.

Onun için tek olduğum şey, Crucible'ı kazanmasını umduğu bir şampiyon.

Hepsi bu.

Peki neden onun pençesinden kurtulmuyorum? Aramıza biraz mesafe koymuyorum? Bana dokunmaması için ısrar etmiyorum? İstesem beni dinlerdi. Dinleyeceğini biliyorum.

Bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor, Hades yavaşça başını eğiyor ve benimle ilgili her şey, her bir parçam yalnızca ona odaklanıyor. Ona ve içimdeki arzu girdabına, *istemeye*.

Bunu istiyorum. Tekrar istiyorum.

Tanrım, istememeliyim. Ama istiyorum.

Dudaklarımı zar zor dudaklarına değdiriyor, sonra boğazının derinliklerinde inliyor. Beni daha sert öperken parmakları kafa derimde kıvrılıyor. Daha sert ve daha ateşli. Bu bir sahiplenme. Bir yağma.

Beni belimden yakalıyor ve sabahları kahvaltı ettiğimiz masanın üzerine kaldırıyor, bacaklarımı ayırıyor, böylece beni sert vücuduna doğru çekebiliyor, dudaklarını bir kez bile benimkilerden ayırmıyor ve sırtımdaki alevler birlikte yarattığımız ısıyla eşleşiyor.

"O saçma toplantı sırasında tek düşündüğüm buydu," diye inliyor Hades dudaklarıma karşı. Sonra beni tekrar öpüyor, sertçe. "Seni tekrar tatmak. Seni benim için aydınlatmak."

Dudakları çenemden geçerek kulağımın arkasındaki hassas noktaya doğru ilerliyor. "Çünkü sen gerçekten yanıyorsun Lyra. Yıldızlar ateşten yapılmıştır. Yanmak için yaratılmışlardır."

Elleri kalçalarımda, beni kavrıyor, boynumu emerken bile beni sıcaklığına doğru çekiyor ve ben inliyorum. Ona tutunuyorum ve daha fazla erişebilmesi için başımı eğiyorum.

"Buraya geri dönmek istedim. Bunu tekrar yapmak için. Seninle. Seninle birlikte. İstedim-" Başını kaldırdı. Şimdi bana bakıyor, yüz ifadesi hem öfke hem de ihtiyaçla savaşıyor, hepsi de yakıcı. "Ve sonra sen oradaydın, o pencerenin dışında. Üzerindeki izimi *hissedebiliyordum*. *Benim izimi*. Ve sen onunla birlikteydin. Benim olduğun zaman."

Bu suçlama beni içine kolayca daldığım ihtiyaç sersemliğinden biraz olsun uyandırıyor. Gözlerimi kırpıştırdım, sonra derin bir nefes aldım. "Geçici olarak."

Geri çekildi. "Ne?"

"Sadece Pota sürdüğü sürece. Öyle değil mi?"

İfadesi kapanıyor, kararıyor ve dışarıdaki gökyüzündeki yıldızlar buz parçaları gibi beni ürpertiyor. "Seni asla istemediğin bir şeye zorlamayacağım," diyor tenimi tırmalayan bir sesle. "Ama hata yapma Lyra. Benim olmanı istiyorum. Bir şampiyon değil. Bir hırsız değil. Bir ölümlü değil. *Benimsin*." Kelimeyi hırıldayarak söylüyor. "Ve başka kimsenin değil."

Bana sert, iddialı bir öpücük daha veriyor ve başını kaldırdığında Hades omzumun üzerinden, doğrudan Boone'u bizden uzak tutan alevlere bakıyor - çok yüksek ve çok derin olduğunu varsaydığım alevler

Boone'un görmesi için ve Hades gülümsüyor.

Karanlık ve muzaffer bir gülümseme.

Kendi kafa karışıklığım, şehvetim, ihtiyacım, ateşim ve içimde kaynayan duygu kazanına dökülen diğer her şey bir anlık öfke patlamasıyla yanıp kül oluyor. Hepsi gösteriş içindi. Hades'i kendimden uzaklaştırıyorum ve masadan atlıyorum.

"Senin olmamı mı istiyorsun?" Talep ediyorum. "Bunun gerçekte ne anlama geldiğini bildiğini sanmıyorum. Nasıl bilebilirsin ki? Bir tanrı," diye alay ediyorum. "Gücün istediğin şeyi, istediğin zaman, sonsuza dek elde etmen anlamına geliyor, ama bu seni şımarık bir eşek yaptı. Senin mi?" Sesim biraz tizleşiyor ama umurumda bile değil. "Eğer gerçekten bunu demek isteseydin, beni onun için öpmezdin. Ona göstermek için. Beni öperdin çünkü beni *öpmeden* duramazdın. Çünkü görebildiğin tek şey benim."

Bunun tam olarak nasıl bir his olduğunu hayal etmek için uzun, çok uzun bir zamanım oldu.

Benimkiyle eşleşen bir öfke dudağını kıvırıyor. Omuzları dikleşiyor, çenesi kalkıyor ve birdenbire benim yanımda giderek daha az gösterdiği kibirli, kaynayan, güçlü tanrıya dönüşüyor. "Hakkında hiçbir şey bilmediğin şeyler hakkında fikirlerin var."

Benden uzaklaşıyor. Alev duvarı ona ulaştığı anda sönüyor. Boone'un yanından sinsice geçerken, "Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, lanet ellerini şampiyonumdan uzak tut. Ve kimse gittiğini anlamadan o miğferi geri getir. Sen. O değil."

Bir an için Boone'un Hades'in suratına yumruk atacağını düşündüm ama onun yerine yanıma koştu. "İyi misin?"

Bir şey görmemiş olabileceğinin verdiği rahatlama, içimde kıvranan bir yılan yuvası gibi kıvrılan duyguları çözmüyor. Ama başımı sallıyorum.

Boone Hades'e ters ters bakıyor. "Burada yanlış bir şey yapan benmişim gibi davranıyorsun ama ben değilim, Lyra da değil."

Boone devam ederken Hades duruyor, bize dönüyor.

"Bu senin hatan. Onu hayatından koparman ve bu şekilde tehlikeye atman için hiçbir sebep yok."

O haklı. Bu Hades'in hatası.

Ve bir nedene gelince... Hades aklında belirli bir hedef olmadan hiçbir şey yapmaz. Beni temin ettiğinden beri ilk defa

Beni seçmesinin paylaşmak istemediği sebeplerini bilmem gerektiğini hissediyorum. Bunu bilmeyi *hak* ediyorum.

Hades başını zar zor yana çevirerek omzunun üzerinden konuşuyor. "Bir sonraki doğumda Lyra'nın arkasını kolla, Boone."

Neden? Onun için kazanayım diye mi? "Kendi lanet arkamı kollayabilirim."

Bizden bir adım uzaklaşırken Hades dönüp bana baktı. "Böyle düşündüğünü biliyorum ama seni tehlikeli yapan da bu."

Ben de ters ters bakıyorum. "Ben tehlikeli değilim-"

"Ödümü koparıyorsun Lyra." Şimdi ölümcül bir sessizliğe büründü ama öfkeyle değil. Bu sessizlik beni bin kat daha fazla korkutuyor. Bu ses yenilgi gibi geliyor. "Sen," diyor. "Ne diğer şampiyonlar, ne meydan okumalar, ne tanrılar n e de hakkımızdaki spekülasyonlar, hatta bu adam bile. Beni daha önce hiç yaşamadığım kadar korkutuyorsun. Ve bu çok şey ifade ediyor."

Sonra yüzü yeni bir öfkeyle buruşuyor -bunu itiraf ettiği için kendisine yönelik olduğunu düşündüğüm bir yanma. Hades başını sallayarak evin derinliklerinde kayboldu.

Ve gitmesine izin verdim.

73

Hephaistos'un Emeği

Üç gündür Olympus'tayız. Hades'siz üç gün. Sanırım kendini Yeraltı Dünyası'na götürmüş olmalı, çünkü satirlere sorduğumda sadece omuz silkip Tanrı'nın aramızda olmadığını söylüyorlar.

Daemonlar onu götürdükten sonra onu bir daha göremeyeceğimden korktuğumu bilmiyor mu? Şimdi ortadan kaybolması bana yine aynı şeyi hissettiriyor. Bana kızgın olmasını anlıyorum ama küsmek için zaman ayırmasını kaldıramıyorum.

Trinica ve Amir bize gelip ittifakımıza resmen katılmak istediklerini söylediklerinde kabul ettik. Hades'in ortaya çıkıp beni endişelenmem gereken iki kişiden daha kurtarmasını bekledim ama yapmadı.

Hâlâ da gelmedi.

Bu da demek oluyor ki bugün Boone ve ben, Hades burada olmadan birlikte geçireceğimiz bir sonraki Emek için hazırlandık.

Boone'un odasında benimkilerle eşleşen kıyafetler belirdi. Sadece göğsünün ortasındaki kelebek yerine, sahte boynuna bir krizalit işlenmiştir. Boone'un kendi yeleği ve aletleri de

Oda. Giyindik. Erken bir akşam yemeği yedik. Sonra diğer on bir şampiyon ve sevdikleriyle birlikte Hephaistos'un evinde toplandık.

İçeri girerken hissetmediğim bir huşu taklidi yapıyorum, sanki buraya daha önce hiç gelmemişim gibi bir gösteri yapıyorum. Dae'nin solgun yüzünü gördüğümde duruyorum. Bugün çok durgun, sessiz ve içine kapanık. Dex şampiyonun omzunu okşuyor, anlamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve Dae geri çekiliyor.

Dae kalp kırıklığını saklamıyor. Bence saklamamalı. Belki bunu görmek tanrılara Pota'yı yeniden düşündürür. Muhtemelen düşündürmez. Isabel'in ölümü yapmadı.

"Hepimiz burada mıyız?" Hephaestus soruyor.

Tanrılarımızdan hiçbiri bizimle bir araya gelmedi, bu da ilginç. Gerçi Hades de toplanmaya gelmedi.

Hephaistos memnun bir baş hareketiyle ellerini kaldırır ve yerden başlayarak ışıltılı, sulu bir çizgi yükseldikçe yükselir. Yükseldikçe, evi farklı bir dünyaya dönüşür. Bu tıpkı bir serap gibidir, yavaş yavaş çevremizi yutarak yenilerini ortaya çıkarır. Serap çizgisi başımızın üzerinden geçtiğinde, kızgın metale vuran bir çekiç gibi kıvılcım yağmuru içinde kayboluyor ve kendimizi o kadar karanlık ve boş bir ormanda büyük taşlardan oluşan bir çemberin içinde buluyoruz ki ağaçların arasından geçen rüzgar bile yalnızlık sesi çıkarıyor.

"Şey... Bu da bir şeydi," diye mırıldanıyor Boone. Ona kaşlarımı kaldırıyorum ve o da omuz silkiyor. "Bana şimdiye kadar tamamladığın diğer Görevlerden bahsettiğini biliyorum ve ben de zaten seninle birlikte bir görevdeydim, sayılır. Ama *gerçekten* içinde olduğunda farklı hissediyorsun."

"Şaka yapmıyorum."

Çam ağaçları etrafımızı sarıyor. Muir'deki kızılçamlar kadar uzun değiller, bunlar daha ince ve kısa ama güneşin ışığını gizleyecek kadar yoğunlar.

Çemberin tepesinde, kalın ahşap direkler yatay bir taş levhayı destekleyerek bir geçit oluşturur. Lento taşının üzerinde iki çekiç ve bunların arasında da kelimeler oyulmuştur.

CESUR OL. CESUR OL.

Kaşlarımı çatıyorum. Bu kelimeler neden tanıdık geliyor?

Hephaistos, kirli sakalı ve tüm o kaslarıyla masallardaki bir ormancının şablonuna benziyor. Resmi tamamlamak için sadece kırmızı-siyah flanel bir gömlek, kalın oduncu çizmeleri ve bir baltaya ihtiyacı var.

Kendi baltamı kontrol etmek için yeleğimin arkasını yokluyorum.

Tanrı kollarını kavuşturuyor ve arkaya doğru uzattığı ayaklarını bizden uzağa doğru eğiyor. "Yedinci Emek'inize hoş geldiniz şampiyonlar ve hoş geldiniz misafirler."

Bunu, grubun ona doğru eğilip tüm kelimeleri yakalamaya çalışmasına neden olan sessiz bir şekilde söylüyor.

"Öncelikle sizi tebrik etmek istiyorum. Sadece bir şampiyon kaybederek, Pota'nın yarısına kadar en az şampiyon kaybetme rekorunu kırdınız. Aferin size."

Boğazım düğümleniyor. Geceleri uyurken hâlâ Isabel'in korku ve acı dolu gözlerini görüyorum ve Dae'nin büyükannesinin kayıplar listesinden çıkarılmasını takdir ettiğinden emin değilim, dudaklarının incelmesine ve uzaklara bakmasına bakılırsa.

Hephaistos'un ne beklediğini bilmiyorum. Tezahürat ya da alkış belki. Hepimiz sessizce ona bakıyoruz. Yine de bu onu korkutmuşa benzemiyor. "Bugün siz ve eşiniz sadece ve sadece zamana karşı yarışacaksınız."

En azından bu yeni bir değişiklik.

"Bu kademeli bir başlangıç. Parkur, şampiyonların birbirlerine müdahale etmesine izin vermeyecek."

"Engelli parkur mu?" Boone bana fısıldıyor. "Kolay."

"Sonuncusunu görmedin." Artemis'inkinden sonra bir başkasıyla karşılaşmak için o kadar da hevesli olduğumu söyleyemem. Gerçi Boone'un yanıktan haberi yok. Kolumdaki gümüşi yara izini görmedi.

Bana ukala bir sırıtış fırlattı. "Bunu atlatmanı sağlayacağım." Gözlerimi deviriyorum.

"Bu bir engelli parkur değil." Hephaistos sert bir şekilde ikimize bakıyor.

Uygun bir şekilde azarlanmış görünmek için elimden geleni yapıyorum.

"Bu ormanın içinden geçerek bir kuleye ulaşacaksınız," diye devam ediyor tanrı. "İçeride, ilk seviyede, otomatlarımdan birini bulacaksınız. Bir sonraki seviyeye geçmek için onu yenmelisin.

başka bir otomat sizi bekliyor olacak. Her biri farklıdır. Bazılarıyla savaşacaksınız. Bazıları başka beceriler gerektirecek."

"Bir keresinde izlediğim bir filme benziyor," diye fısıldamak için Boone bana doğru eğiliyor.

Hephaistos bize uyarıcı bir bakış daha fırlatıyor.

"Şşşt," diye tıslıyorum. "Her zaman başımı belaya sokuyorsun."

"Benim değil," diyor. "O sensin. Bela mıknatısı." Elini sallayarak nerede olduğumuzu ve ne yaptığımızı gösteriyor.

"İkinizi ayırmam gerekiyor mu?" Hephaistos her şeyden bıkmış bir sesle soruyor.

Boğazımı temizliyorum. "Artık sessiz olacak."

"Her zaman beni suçluyor," diye fısıldıyor Boone. Sonra Hephaistos'un sert bakışları karşısında doğruldu.

Tanrı sonunda gözlerini kaçırıyor. "Bir seviyeyi yendiğinizde, bir sonraki seviyenin kapısı otomatik olarak açılacak. En iyi zamanı yapan kazanır."

Boone gözlerimle buluşuyor ve kendinden emin, ukala bir şekilde göz kırpıyor ama gülümsemesine karşılık vermiyorum. Bundan daha fazlası var. Her zaman bir terslik vardır.

"Bir takım yeterince ilerlediğinde, bir sonraki takımın başlamasına izin verilecek. Her takıma ayrılan dört saat içinde parkuru tamamlayamazsanız ölmezsiniz," diyor Hephaistos. "Sadece Emek'ten diskalifiye edilirsiniz."

En azından bu sefer ölüm ekstra bir teşvik değil. Bu tanrıyı sevdiğimi biliyordum.

"Seviyeler zaten yeterince ölümcül," diye ekliyor. Boş ver. Sözümü geri alıyorum.

"İki kafa her zaman bir kafadan iyidir elbette, ama bir seçeneğiniz var," diye ekliyor Hephaistos. "Şampiyon ve misafiri işbirliği yapabilir ve bir takım olarak yarışabilir ya da şampiyon tek başına devam edebilir."

Çemberdeki herkes ayağa kalkıyor, gözlerinde sorularla birbirlerine doğru dönmeye başlıyorlar. *Seviyeler zaten yeterince ölümcül.*

Hephaistos Dae'ye bakıyor, ifadesi yumuşuyor. "Korkarım başka seçeneğin yok, Kim Dae-hyeon. Tek başına yarışmalısın."

Dae sarsılarak başını sallıyor.

Aramızda mırıltılar yükseliyor ama Hephaistos elini kaldırıyor. "Sen

seçiminizi birazdan tartışabiliriz. Öncelikle, son bir hatırlatma. Tek yapmanız gereken en hızlı şekilde zirveye ulaşmak. Bunu nasıl yapacağınız, her seviyede karşılaştığınız zorluk ne olursa olsun, size kalmış. Ancak her bir seviyeyi yenmeden veya alt etmeden bir seviyeden diğerine ilerleyemezsiniz. Ve ek bir zorluk olarak, yetenekleriniz parkurun ötesinde çalışmayacak, bu yüzden etrafından da geçemezsiniz." Elini indiriyor. "Şimdi kararlarınızı verin. İlk çift beş dakika içinde başlayacak."

Boone'a dönüyorum, ağzım kafamda oluşturduğum noktalar ve argümanlarla zaten açık, ama o bir parmağını dudaklarıma koyuyor. "Yalnız gitmeyi aklından bile geçirme."

74

Bir Ormanda İki Yol Ayrıldı

Boone'un parmağını ısırmak için kaşlarımı çatıyorum. Bunun yerine geri çekiliyorum. "*İkimiz* de risk almak zorunda değiliz," diye belirtiyorum.

"Hayır."

Ters ters bakıyorum. "İnatçı olma."

Homurdanıyor. "Var olan en inatçı tencerenin en inatçı çaydanlığa söylediği gibi. Ayrıca, sana hep seninle çalışmak istediğimi söyledim."

Keskin bir nefes aldım. Bu sadece içimi ısıtmak ve kabul etmemi sağlamak için yapılmış alçakça bir hamleydi ve o da bunu biliyordu.

"Kendini kurtarabilirsin. Daha iyi hissederdim-"

"Eğer sana bir şey olursa, bu bana nasıl hissettirir?
Özellikle de böyle şeylerde iyiyken."

Şimdi de benim mantıklı, katip tarafıma hitap ediyor. Bu işin peşini kesinlikle bırakmayacak. "Tamam. Hayatını ortaya koy. Bakalım umurumda olacak mı?"

Boone'un yavaş sırıtışı midemi bulandırıyor. Sadece birazcık. Hades gibi değil ama yine de Boone çekici olmayı seçtiğinde ona karşı koymak zor.

Hephaistos bir elini kaldırarak sessiz olunmasını işaret ediyor. "İlk olarak Amir, konuğu Zeenat ile başlıyor."

Ama Amir ve hepimizin dadısı olduğunu öğrendiğimiz kadın tartışıyorlar. Kadın küçük ama güçlü ve Amir'den hâlâ çocukken yaptığı gibi kendisini dinlemesini beklediğini söyleyebilirim.

"Amir?" Hephaistos soruyor.

"Hayır, ayah," diye tersliyor Amir, tanrıya doğru hızlı bir bakış atarak. "Seni dinlemeyeceğim. Bu sefer olmaz. Seni son İşçi Bayramı'nda şimdi kaybetmek için kurtarmadım. I-" Sesi biraz boğuklaşıyor ve yutkunarak başka tarafa bakıyor. "Dayanamadım."

Zeenat bebekliğinden beri tanıdığı ve belli ki sevdiği çocuğun yüzüne bakıyor, sonra uzanıp elini okşuyor. "Pekâlâ. Bekleyeceğim."

Omuzları rahatlamış bir şekilde kamburlaşır ve Amir ona sarılmak için eğilir. "Teşekkür ederim. Senin için endişelenmezsem daha iyi olacağım."

"Her zaman çok iyi kalplisin, Amir'im."

Gülümsüyor. İlk başta her şeyi kendi istediği gibi yapmaya alışkın olduğunu düşündüğüm kibirli çocuk bambaşka birine dönüşmüştü. Zeenat'ın yanağına bir öpücük kondurup yanından ayrılıyor ve kapıdan geçip ormana doğru yürüyor.

Ondan sonrası bekleme oyunu. En azından benim için. Hephaistos özellikle söylemiyor ama isimler çağrıldığında Boone ve benim sonuncu olacağımızdan hiç şüphem yok. Her zamanki gibi.

Sevdiklerini kurtarmak için tek başına yarışmayı seçen tek kişi Amir değil. Zai de annesi için aynısını yapıyor. Meike de kendisinden en az on yaş büyük olduğunu düşündüğüm oda arkadaşı için.

Ve Rafe son saniyeye kadar Dex ile tartışıyor. "Ben güçlüyüm." Dex'in yüzünde bir pişmanlık ve kararlılık ifadesi var. "Öyle olduğunu biliyorum, sobrino, ama annen beni asla affetmez-"

"Evin erkeği olmamı isterdi. Tanrılar sana yardım etmem için beni seçti, Tío Dex."

Hephaistos Dex'in adını söyleyene kadar daireler çizmeye devam ederler.

Rafe kapıya doğru fırlar ama Dex onu sıska kolundan yakalar. Yeğenini tanrının yanına götürürken Dex'in otuz yılının her biri aniden çatık kaşlı yüzüne kazınır. "Onu benim için tutar mısın?"

Şaşırtıcı bir şekilde Hephaistos çocuğu tek kolunun altına aldı.

Dex teşekkür edercesine başını sallayıp ormana doğru koşarken, etkisiz yumrukların vuruşunu görmezden gelerek bir futbol topu.

"Dex!" Rafe'in amcasının ardından yaptığı çağrı en katı yürekleri bile burkabilirdi.

Ve sanırım bunlar aramızda en kolay karar verenler. Diğer herkes daha da uzun süre tartışır. Trinica oğlunun evlenmesi ve ona torun vermesi gerektiği konusunda kararlıdır ve eğer ölürse bunu yapamaz. Bu tartışmayı kazanamıyor. Neve de Nora ile tartışmasını kazanamıyor.

Diego, sonunda, karısı Elena ile girdiği hararetli tartışmayı, bir şeylerin ters gitmesi durumunda çocuklarının hayatlarında en az bir ebeveyne ihtiyaçları olduğu konusunda ısrar ederek kazanıyor. Karısı olmadan yola çıkmadan önce ikisinin öpüşmesi... Gözlerimi kaçırmak, onları yalnız bırakmak zorundayım. Ama onların aşkı çok değerli bir şey. Nadir bulunan bir şey. Uğruna savaşmaya değer bir şey.

Zeus'un benden çaldığı bir duygu.

Aslında bugün her vedalaşma kalbimi hem hüzünle sızlatıyor hem de ölümlü dünyadaki aşkın kanıtı olarak içimi ısıtıyor. Tanrılarımızın ve tanrıçalarımızın acımasızlığı her sözle, her bakışla, her kucaklaşmayla vurgulanıyor.

Keşke tüm dünya bunu izlese ve not alsa.

Parkurda koşmayan konuklar Daemonlar tarafından uzaklaştırılıyor, şüphesiz şampiyonlarının bitirip onları bulmasını beklemek için.

Lütfen hepsi hayatta kalsın.

Bencilce, Dae'nin sadece birkaç gün önce yaşadığı kaybı tekrar izleyebileceğimi sanmıyorum.

Her takım arandığında bekleyiş daha da kötüleşiyor. Kalbim kendi kendine çelme takmaktan vazgeçmiyor. Benim için değil ama Boone için. Ve diğerleri için. Kimse bitirdiğinde bir işaret yok, zirveye canlı çıkıp çıkmadıklarını bilmenin bir yolu yok.

"Lyra," diyor Hephaestus. "Sıra sende."

Bu çok hızlı oldu. Trinica sadece birkaç dakika önce çağrılmıştı. Önceki turlarda takımlar arasındaki süre çok daha uzundu. Ama sanırım bu mantıklı. Bize Hephaistos'tan aldığı kutsamanın icat, mekanizmaları görme ve anlama yeteneği olduğunu söyledi. Mesela

otomatlar. Patronu, şampiyonuna emeği için kesinlikle bir avantaj sağlamış. Ağzının etrafında küçük bir gülümseme oynuyor, bu yüzden haklı olduğumu biliyorum.

Boone dönüp bana bakıyor ve elini uzatıyor. "Hazır mısın, Lyra-Loo-Hoo?"

Yıllardır onun ekibinde olmak istiyordum. Yıllarca ben arkama yaslanıp evrak işleriyle uğraşırken başkalarının onunla çalışmasını izledim.

Ama bu şekilde olmasını istemedim.

En azından bir kez daha denemek zorundayım. "Beni bekleyebilirsin-"

"Hayır." Yürümeye başlıyor, kapıdan geçip geri dönemeyene kadar beni de peşinden sürüklüyor.

Etrafımızdaki tek şey, çam iğnelerinin arasından ara sıra esen rüzgârın fısıltısıyla bozulan ormanın dinginliği. Derin nefesler alıyorum ve kalbimi dizginlemeye çalışıyorum, tam olarak ulaşamadığım bir sakinlik bulmaya çalışıyorum. Kazanmak zorunda değiliz. Sadece hayatta kalmak zorundayız.

Patikadaki bir dönüş bizi ormanın daha derin bir bölümüne götürüyor. Kasvetli değil ama neredeyse büyüleyici, etrafımızda uçuşan ateş böcekleriyle dolu. Ve çok geçmeden başka bir kapıya geliyoruz. Bu kapı, tepesi mazgallı, kale benzeri tek bir kuleyi çevreleyen karanlık sulu bir hendeğin üzerinde asılı duran bir asma köprüye açılıyor.

İlk kapı gibi, lento taşında da oymalar var. Yine Hephaistos'un çekiçleri ve yeni kelimeler.

CESUR OL. CESUR OL.

AMA ÇOK CESUR DEĞİL.

"Şey..." Boone diyor ki. "Bu uğursuzluk getirir."

Bunlar cesaretlendirici sözler değil, bir uyarı. Ve taşa kazınan son uyarı pek iyi gitmedi.

Sözlere bakarken, onları nereden tanıdığımı hatırlıyorum. Üyelerimizden biri bir keresinde elden ele dolaştırdığımız bir Kelt masalları kitabını çalmıştı. Şatosunda kadınları öldüren bir adam hakkında bir hikaye vardı ve nişanlısı bu korkunç gerçeği keşfetti. Bunu öğrenmişti çünkü adamın bahsettiği ama ona hiç göstermediği kaleyi merak etmiş ve kendi başına aramaya çıkmıştı.

Sonunda merak onun hayatını kurtarmış.

En azından ben hep böyle yorumladım. Sanırım bu yüzden hatırlıyorum. Bu aynı zamanda hendeği geçtiğimizde kule kapısının üzerine kazınmış kelimelere şaşırmadığım anlamına da geliyor.

CESUR OL. CESUR OL.

AMA ÇOK CESUR OLMA.

KALBININ KANI SOĞUMASIN.

"Neşeli," diye mırıldandı Boone. Ama esprileri azalmış ve tam bir iş bitirici moduna girmişti.

Elimi eski moda kapı koluna koyarak duruyorum ve yukarı bakıp taş kuleyi inceliyorum. Bu tarafta kaç kat olduğunu gösteren pencere, yarık ya da herhangi bir şey göremiyorum. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum. "Yedi ya da sekiz katlı mı?"

"Bana doğru gibi geldi."

Hayatta kalmak için yedi ya da sekiz seviye. Ama zamanında zirveye ulaşamasak bile ölmeyeceğiz. En azından bu da bir şeydir.

Aşağı bastırdığımda kol protesto edercesine gıcırdıyor ve Boone ile birlikte içeri giriyoruz.

75

Kazan, Kaybet ya da Öl

Hephaistos'un ilk otomatının neye benzemesini bekliyordum bilmiyorum ama dairesel odanın ortasında duran, tamamen altından yapılmış küçük bir çocuk olmadığı kesin.

Kapı arkamızdan kapanıyor, fenerlerle aydınlatılmış bir alan ve karşı tarafta tek bir pencere kalıyor. Üç yaşlarında gibi görünen otomat çocuk, kötü görünümlü bir kasap bıçağını yavaşça kaldırıyor ve tatlı yay ağzı saf şeytani bir gülümsemeye dönüşüyor. Çınlayan, keyifli kahkahası odayı doldururken, bıçakla çılgınca keserek bana doğru koşuyor.

"Hassiktir!" diye bağırıyorum.

Baltama uzanıyorum ama katil çocuk yüzünden o kadar sarsılmışım ki baltamın cebini kaçırıyorum. Etrafta beceriksizce dolanarak kaçtım ve koştum. Boone aramıza giriyor ve metal çocuğu odanın öbür ucuna fırlatıyor. Otomat duvara çarpıyor ama ayağa kalkıp kıkırdıyor ve bize tekrar saldırıyor. Bu sırada baltamdan vazgeçmiştim. Bir çocuğu, otomat bile olsa, doğramakta midemin kaldıramayacağı bir şey var.

Katil, gülen iblis çocuktan kaçarak, Zai'nin Dionysos'un Emeği'nden sonra bana geri verdiği yeleğimdeki tel sicimi çekiyorum.

Boone ne yaptığımı görüyor ve tek kelime etmeden benimle birlikte çalışıyor.

Boone'dan bir hamle daha geliyor ve ikimiz birlikte çalışarak otomattan üç kez daha kaçıyoruz, sonunda Boone'u kovalayan şeyi arkadan yakalamayı başarıyorum. Metal kolları yanlarına sabitlenene kadar sicimi etrafına sardım. Kıvranmayı bırakıp bıçağı bir takırtıyla düşürdüğü anda sağımızdaki gizli bir kapı açılıyor.

Bu parkuru tek başıma koşmanın neden bir dezavantaj olduğunu şimdi anlıyorum. "Fena değil Keres," diyor Boone.

Nefes nefese bile değil. Ben yoruldum.

İçeride, yüzyılların ayak izleriyle aşınmış taştan dolambaçlı bir merdivenin yukarı doğru çıktığını görüyoruz. Bir üst kata ulaştığımızda kapı çoktan açılmıştı.

İçeride, bir satranç tahtasının önüne tünemiş pirinç bir baykuş buluyoruz. Gülüyorum.

Satranç, Tarikat'ın inlerinde bulundurduğu tek oyundur. Aslında, stratejik düşünmeyi öğrenmenin tüm hırsızlar için önemli bir araç olduğunu iddia ederek, tüm adayların nasıl oynayacaklarını ve iyi oynayacaklarını öğrenmeleri konusunda ısrar ediyorlar. En azından iyi hırsızlar için.

Aslında ben bu konuda iyiyim. Boone da öyle. Ha!

Boone ve ben oyun tahtasını inceliyoruz, ki zaten oyunun ortasındayız. Sonra verilen sandalyelere oturduk ve çalışmaya başladık. Dört hamle sonra eliyle nazikçe ağzımı kapattı. "Üzgünüm ama bu alışkanlığınla gerçekten başa çıkmalısın. Bir gün seni öldürebilir."

Ona burnumu kırıştırıyorum, sonra geri çekiliyorum. "Biliyorum."

Oyunu bitirmemiz istediğimden daha uzun sürdü -çoğunlukla Boone ve ben strateji tartışmak için durmak zorunda kaldığımızdan- ama sonunda baykuşu yedi hamlede şah mat etmeyi başardık. Bir kapı daha açıldı.

Boone sırıtıyor. "Vay be, çok iyisin. Yuvaya döndüğümüzde Felix'ten bize ortak olmasını isteyeceğim."

Bunu o kadar rahat, o kadar gerçekçi bir şekilde söylüyor ki, bunun hesaplanmış ya da acıma duygusuyla söylenmiş bir şey olmadığını biliyorum. Gerçekten benimle çalışmak istiyor. Sadece kontrol etti

farkında bile olmadan o hayali listemden sildi.

Sadece...

Neden birdenbire kendimi Overworld'de hayal etmek zorlaştı? Hades'ten uzakta.

"İyi oyundu," diyorum baykuşa.

Başını döndürürken içindeki dişliler vınlıyor, sonra da beni gülümseten küçük bir yuh sesi çıkarıyor. İki seviye geçti ve artık hayatta kalmanın en azından garanti gibi göründüğünden daha emin hissediyorum.

Kapıya yöneliyorum, ama tam bir sonraki sarmal merdivenin dibine geldiğimde, arkamdan tanıdık bir ıslık sesi geliyor.

Döndüğümde Boone'u ahşap pencere pervazında otururken buluyorum - evet, oturuyor, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi, bacakları dışarıya sarkıyor ve yüzünde bir sırıtma var.

"Ne yapıyorsun?" Yanına koşarken sordum.

Onun yanından aşağıya bakıyorum. Üçüncü kattayız, yani yere sadece otuz metre kadar var, ama hendek kule duvarlarına kadar gelmiyor. Duvarla su arasında bir toprak parçası var ve toprağın içine dikilmiş mızraklarla kaplı. Kızgın bir kirpinin tüyleri gibi havaya fırlayan yüzlerce korkutucu görünümlü sivri uç.

Boone umursamaz bir tavırla tek bacağını sallıyor. "Hephaistos zirveye nasıl ulaştığımızın önemli olmadığını söyledi. Sadece oraya ulaşmamız önemli." Duvara bakıyor. "Sanırım zor yoldan gidiyoruz."

Onunla birlikte yukarı bakmak için pencereden dışarı eğildim.

Lanet olsun, o haklı. Şimdi pencereleri sayabildiğime göre yedi kat olduğunu görüyorum ve kalenin duvarları kolayca ölçeklenebilir, her yerde çıkıntı yapan kaba kayadan yapılmış

-Zirveye ulaşmak için bolca çıkıntı ve tutamak var.

Kesinlikle daha hızlı, özellikle de harika bir tırmanıcı olan Boone için ve otomatlarla yüzleşmekten çok daha güvenli. Bunu başarabileceğimi varsayıyorum. Duvar işinde en kötüsü değilim ama en iyisi de değilim ve ipimiz de yok.

Boone aklımı okumuş olmalı, çünkü göz kırptı. "Zirveye çıkmanı sağlayacağım."

Ciddiydi.

"Kenara çekil." Ona sabırsızca el sallıyorum.

Bir kıkırdamayla, artık pencere kenarında oturmayacak, yan taraftaki duvara tırmanacak şekilde manevra yapıyor. Oturup bacaklarımı sallıyorum, sonra en iyi ayak ve el tutamaklarını arıyorum. Saniyeler içinde ben de kalenin kenarından sarkıyor, yukarı bakıyor, eğitimimi hatırlamaya ve ilk hamle setini haritalandırmaya çalışıyorum.

"Sola doğru mu?" diye soruyorum.

"Hayır." İşaret ediyor. "Sağa. Şu büyük çıkıntıyı görüyor musun?" "Gördüm."

Tırmanmaya başladık. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, kulaklarımda ve şakaklarımda kan pompalandığını hissedebiliyorum. En azından bir kez, tepeye yakın pencerelerden birinden bir parıltı görüyorum. Diego'nun halesi sanırım, ya da belki Dae'nin kolyesi. Ve çeşitli katlardan birkaç bağırış geliyor. Bir pencereyi geçerken dikkatli ve yavaş davranıyorum, ağırlığımın çoğunu kollarımda değil bacaklarımda tutmaya çalışıyorum. Tam bir sonraki pencere pervazına geliyorduk ki Boone "Uğultu" diye fısıldadı.

Sesi boğazımda kesiyorum. "Özür dilerim."

Sessizce ayrılıyoruz ve açıklığın iki tarafına doğru ilerliyoruz.

Eşik yaklaşık kalça hizama geldiğinde, başka bir tutamak aramak için duruyorum. Aramak için başımı çevirdiğimde kulenin içinden gümüş rengi bir şey parlıyor. Bir bulanıklık, çok hızlı. Tek bildiğim Boone'un içeriden bize doğru gelen şeyle benim aramda kalacak şekilde hamle yaptığı.

Darbeyi nasıl aldığını görüyorum, vücudu sarsılırken büyük elleri pencere pervazına dolanıyor. Homurdanıyor. Sertçe.

Sonra hiç duraksamadan bana doğru uzanıyor. Beni yoldan çekmeye ya da düşmediğimden emin olmaya çalışıyor - hangisi olduğundan emin değilim. Her şey bir anda oldu. Arkasını döndüğünde, aniden gömleğindeki yırtıktan sızan kırmızı lekeyi, göğsündeki geniş yarayı görebiliyorum.

Ama içeriden gelen gümüş şey, ben daha nefes almaya fırsat bulamadan tekrar üzerimize geliyor ve sonra Boone havaya uçuyor.

Kollarını çevirirken yüzü şokla buruşuyor ve ben ona nafile bir el uzatıyorum, o uzağa düşerken hiçbir şey kavrayamıyorum.

"Hayır!" Sanırım onun düşüşünü izlerken bağırıyorum.

Sanki zaman yavaşlamıştır ve düşüş bir ömür boyu sürer.

Kan damlaları yağmur gibi onu takip ediyor ve Boone dehşete düşüyor.

gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor, çivilere vurduğunda bile. Duyuyorum Çarpışmanın gürültüsü, çıtırtısı ve gürültüsü buradan bile duyulabiliyordu.

"Lyra." Onu duyamıyorum, sadece dudaklarının hareket ettiğini görüyorum. Sonra daha fazla kan öksürüyor.

Küçük bir ateşböceği ağaçların güvenliğinden sıyrılıp merakla önünde titreşiyor ve Boone onu görüyor... ve gülümsüyor. Sonra başını kaldırıp bana bakıyor, sanki olan bitenin gerçekliğini değil de o anı paylaşmamızı istiyormuş gibi. Bakışları benimkinde kalıyor, sonra, içinden hayat sızarken bile. Başı arkaya düşene ve tüm vücudu göğsünü, omzunu ve bacağını şişleyerek onu havada tutan çivilerin etrafında gevşeyene kadar bir kez olsun başka tarafa bakmıyor.

"Boone!" Zaman müthiş bir hızla akıp geçerken artık kesin bir çığlık atıyorum. Bir sonraki çığlığım sonsuzluk gibi geliyor ve sesim çiğ olana kadar durmuyorum.

Hızlı, hıçkırarak bir nefes alıyorum. Odanın içinden gümüş rengi bir bulanıklık bana çarpıp neredeyse beni de yere sererken, acı dolu bir sarsıntıyla aniden kesiliyor. Bu kez onu gözyaşları ve ıstırap bulanıklığı içinde görüyorum; metalden yapılmış, ölümcül görünümlü sivri uçlu, kırbaç gibi bir dokunaç. Boone'u kulenin duvarından aşağı düşüren şey buydu.

Dokunaç tekrar dışarı fırladığında baltamı bir anda elime aldım.

Baltamı onun üzerine indiriyorum ve bıçak içeri girerek o şeyi pencere pervazının tahtasına sabitliyor. Ve sonra tırmanıyorum.

Başka seçeneğim yok.

Aşağı bakmama izin vermiyorum. Boone'un parçalanmış bedenini bir daha görürsem, kendimi kaybedeceğimi biliyorum. Tepeye ulaşmalıyım. Tepemden bir gölge geçiyor -muhtemelen Daemonlardan biri, ama bakmıyorum. Pencerelerden kaçarak tırmanıyorum, tırmanıyorum, tırmanıyorum, ta ki tepedeki mazgallı duvara varana kadar. Taş bloklar arasındaki dar yarıkları kullanarak kendimi yukarı çekmeyi başarıyorum, kaslarım yanıyor, kalbim ağrıyor.

Ayaklarım çatıya çarpar çarpmaz, Boone'a bakmak için arkamı dönüyorum. Ama onu göremeden, kollar arkamdan beni sarıyor. Hades. Bundan eminim. Kaybolmadan önce Boone'a tekrar bakmama ya da tepki vermeme zaman bırakmıyor.

Ormanda son bulmamak için. Diğerlerinin gittiği yere gitmemek için.

bitirmiş ya da sevdiklerinin bitirmesini bekleyenler kaçırıldı. Zirveye çıkma hilesi göz önüne alındığında, yarı beklediğim gibi her şeye yeniden başlamak için üçüncü kata dönmek değil. Hades'in Olimpos'taki evine bile.

Yeniden ortaya çıktığımızda, Hades'in kollarının çemberinde duruyorum, sırtımı vücudunun sıcaklığına yaslamışım. Bir kütüphanedeyiz. Yivli ya da Yunan değil, turkuaz ve altın kakmalı sütunlar, iki yandan üç kat yukarı çıkan bölünmüş bir merdiveni, dışarıda gökyüzü olmayan kadifemsi bir gökyüzünü gösteren cam bir kubbeye taşıyor. Ve her yerde kitaplar.

Onunla birlikte Yeraltı Dünyası'nda duruyorum. Onun evinde.

Bundan eminim.

Alnını başımın arkasına koyuyor. "Lyra." Sesi sessiz bir mırıltı. Tereddütlü. Hiç Hades gibi değil.

Ve sonunda o lanet kuleye çıkmak için etrafıma sardığım uyuşmuş balonu delen şey de bu oldu. Boone'un düşerkenki yüzünün görüntüsü, o dikenlerin üzerindeki kırık bedeninin çarpık görüntüsü, son İşçi Bayramı'ndan farklı olarak, bu sefer onu uyandıramayacağım gerçeğiyle nihayet çarpıştığında. Sihir falan yok. O gerçekten öldü.

Yere yığılıyorum.

Ve Hades beni yakaladı.

BÖLÜM 6

ÖLÜ KAYIP

Olabilecek olan şey artık asla olmayacak.
En çok acıtan da bu.

76

Ben ne yaptım?

Hades beni kucağına alıp büyük bir deri koltuğa oturuyor, beni kucağına çekiyor, vücudunu sanki sığınak sunmak istercesine benimkinin etrafında kıvırıyor. Bir durgunluk beni ele geçirdi.

Uyuşukluk değil.

Acı tam burada, içimi kemiriyor. Ama hareket etmek ya da konuşmak istemiyorum ve kesinlikle ağlamama izin vermeyeceğim. Biliyorum, bir şekilde, ağlarsam daha da kötüleşecek.

"Lyra," diye mırıldanıyor Hades. Saçlarımı usulca okşuyor. Nefes alıyorum. İçimden nefes almaya çalışıyorum.

"İçinde tutma, aşkım."

Aksine, daha da sıkıyorum. Bunu hissetmek istemiyorum. İçime atmak istemiyorum. Ama durduramadığım tek şey anılar.

Boone'un on iki yıllık anıları. Farklı gözlerle gördüğüm anlar.

Her köşede benimle alay eden o ukala sırıtış. Yemek kuyruğunda yanıma sokulur, genellikle tepsimden bir şey kapmaya çalışırdı. "Bugün ne üzerinde çalışıyorsun?" derdi.

Özellikle krep yemeyi çok severdi. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar şuruba bulayan birini görmemiştim. Çok fazla kullandığı için başı derde girdiğinde de gülerdi -bizim odamız çeşni konusunda pek iyi değildi- ve gidip biraz daha çalardı.

Lakshmi'nin burnunun dibinden o lanet tabloyu çaldığı zaman da orada, geçen gün konuyu açtıktan sonra aklımda tazeliğini koruyor.

Yeni anılar da. *Arkadaşın olmak isterim*, dedi. Bu sabah bile,

birlikte kahvaltı ederken.

Bu sabah benimleydi. Boğazım

tıkanıyor.

Nefes al.

Geçen gece o tabloyu tanrılarla birlikte alma kısmını paylaşmamıştı ve o zaman benimle dalga geçtiğini düşünmüştüm ama şimdi bu anı hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayabilir. "Onu senin için aldım, Lyra-Loo-Hoo. Yatak odanın duvarında güzel durmayacak mı?" O zaman bile benimle arkadaş olmaya mı çalışıyordu? O sahnenin güzelliğine gizliden gizliye imrendiğimi nereden biliyordu? Bunu hiç kimseyle paylaşmamıştım. Sonra çektiği başka bir fotoğrafı işaret etti. "Bunu çitle çevirebiliriz." Ne ona inandığımdan ne de Felix'in bir şey saklamasına izin verdiğinden.

Aman Tanrım. Bunu *ben* yaptım. Benim yüzümden öldü. Uğultum odanın içindeki otomatı uyardı ve...

"Lyra." Hades'in sesi endişe dolu bir hal aldı.

"İçimi dökmek istemiyorum," diyorum ona, sesim de hissettiğim

kadar küçük. "Neden?"

"Burada oturup ağlarsam, buna teslim olursam, bir daha ayağa kalkabilir miyim bilmiyorum." Ve bu ben değilim. Ben bir şeyleri halleden, hareket etmeyi asla bırakmayan, önümdeki soruna bir çözüm bulan kişiyim, çünkü sorunlar hiç bitmiyor, sonra bir sonraki ve bir sonraki, ta ki bir gün tüm sorunlar çözülene kadar.

Sadece bunu çözemiyorum.

Hades'in kolları etrafımda sıkılaşıyor ve sessizce oturuyoruz. Ne kadar süreceğini bilmiyorum. Beni tekrar bırakmam için zorlamıyor ve anılar şimdi daha hızlı geliyor. Onları durduramıyorum.

Geçmişimin kumaşının, geri adım atana kadar göremediğim bir goblenin içine dikilmiş olduğunu keşfetmek gibi. Binlerce farklı

lanetim yüzünden görmezden geldiğim ya da yok saydığım anlar.

Kaçırılmış binlerce fırsat.

Aklım, ben on bir yaşındayken ve Boone on üç yaşındayken ortaya çıkan, dirsekleri ve dizleri olan ama ileride nasıl bir adam olacağının ipuçlarını veren cılız çocuğa kadar gidiyor. Bana şöyle bir baktı, sırıttı ve hırsız olmak için çok küçük olduğumu, belki de Tarikat'ın beni geri atması gerektiğini söyledi.

Tanrım, tam bir baş belası.

Öyleydi.

Keder kalbimi kavradı ve sertçe sıktı. Boone çok
alaycıydı.

Artık değil.

Etrafıma ördüğümü söylediği duvarları örmemiş olsaydım her şey nasıl farklı olurdu? Daha çok çabalasaydım?

Artık asla bilemeyeceğiz.

Boone öldü.

Kuleden düşerken yüzünü görebiliyorum.

Diğer tüm anıların arasında belirip duruyor ve her seferinde daha sert vuruyor. Hiç başka tarafa bakmadı. Sonuna kadar beni izledi.

Yeterince hızlı ölmedi. Hemen değil. O sivri uçları hissetti-

Neden tüm bunları yeniden yaşamayı bırakamıyorum? Durmam gerek. Kapatmam gerek.

Aman Tanrım.

"Boone." Adı dudaklarımdan fısıldıyor.

Hades'e doğru kıvrılıyorum, gömleğini kavrıyorum ve gözlerimi sıkıca
kapatıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor Hades. "Özür dilerim." Sakinleştirici elini saçlarımda gezdiriyor. "Özür dilerim."

Sözleri kalbimin etrafını saran bir sıcaklık şeridi gibi, acıyı yok etmiyor ama yatıştırıyor, yumuşatıyor. Yeniden yaşamak istemediğim anıları yavaşlatıyor.

Ona yaslanıp kalıyorum. "B'yi bulabilir misin-" İsmi
boğazımda düğümleniyor.

Nefes al.

Baştan

başla.

"Onun ruhuna Elysium'da iyi bir yer bulabilir misin? Senin yaptığın gibi

Isabel?" Fısıldıyorum, sesim kalın. "Onun bir hırsız olduğunu biliyorum ama-" "Bunun için endişelenmeyin. Onunla ilgilenilecek."

Boone buraya geldi mi? Styx'i Charon'un teknesiyle mi geçiyor? Asphodel Tarlaları'na yalnız mı yürüyor?

"Onu görebilir miyim?"

Hades bana karşı hafifçe sertleşiyor. "Hayır. Sevdiklerini bu kadar erken görmek ruhlar için iyi değildir. Bu onların kafasını karıştırır ya da acı çekmelerine neden olur, geri dönmek istemelerine yol açar. Ruhlar bu şekilde Üst Dünya'da kapana kısılır ve ruha dönüşür."

"Ah." Gömleğini çekiştiriyorum.

"Teşekkür ederim." "Bana... Bana teşekkür etme Lyra."

Onun bu sözleri anılarımın tamamen durmasını sağlayan ilk şey oldu. Minnettar olmalıyım. Ama göğsüne karşı kaşlarımı çatıyorum. "Neden?"

"O haklıydı. Bu benim hatam. Benim yüzümden buradasın. O da benim yüzümden buradaydı. Bunu ben yaptım." Sesinde suçluluk duygusu ağır basıyor. "Çok üzgünüm Lyra."

Başımı kaldırdım. Donuk gri gözler bana bakıyor ve kalbim sıkışıyor. Pota'ya girmenin benim için gerçekten ne anlama geldiğini anlamam için bir ejderha tarafından kızartılmam ve Boone'u Hades için kaybetmem gerekti. Ama mesele şu ki.

"Sana kızgın değilim," diyorum ona.

Bakışlarımı tutamıyor ve gözlerini kaçırıyor. "Olmalısın."

"Bana Persephone'dan bahsetmiştin." Nefes alıyorum. "Crucible'ın bu işe nasıl karıştığını bana anlatmak istemiyor olabilirsin ama bunu bana bir hevesle yapmadığını biliyorum."

Bakışları tekrar bana dönüyor, benimkileri inceliyor. Ne için? Sözlerimdeki gerçeği mi? Hissetmem gerektiğini düşündüğü öfkeyi mi?

"Belirli bir nedenin olmadan hiçbir şey yapmazsın, Hades. İyi bir neden. Yanılıyor muyum?"

Bana yanıldığımı ve senin de diğerleri kadar önemsiz olduğunu söyleme. Bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum.

Hades sertçe yutkunur. "Bir gün sana gerisini anlatacağım ve sanırım bunun iyi bir sebep olduğunu kabul edeceksin. Aslında, kabul edeceğini biliyorum. Ama şimdi ödemek zorunda olduğun bedel için yeterince iyi olduğundan emin değilim. Bilmiyordum."

Bunu biliyordum. Kalbimin derinliklerinde. Burada olmamın nedeni kaprisli bir tanrının benimle dalga geçmesi ya da taht hırsı değildi. Boone sebepsiz yere ölmeyecek.

Onu düşündükçe gözlerim doluyor ve gözlerimi kapatıp yüzümü buruşturarak gözyaşlarımı geri akıtıyorum. Hades'e, onun sağladığı dikkat dağınıklığına odaklanmaya çalışıyorum. "Neden bana şimdi söyleyemiyorsun? Belki bu beni daha iyi hissettirir."

Hades başını sallıyor. "Şu an çok tehlikeli. Ama eğer sen kazanırsan, ben..." Sözünü kesiyor.

Çenesinin altını incelemek için acıyan gözlerimi zorla açıyorum. "Ne yapacaksın? Anlatacak mısın?"

Bana karşı doğruldu, ifadesi aniden niyetlendi. "Eğer kazanırsan." Şimdi doğrudan bana bakıyor ve içinde titreşen duyguları hissedebiliyorum. "Eğer sen kazanırsan, Boone'u kurtarabilirim."

77

Bir Egemenin Gücü

Gözlerim kocaman oldu. "Ne?" Sözcükler ağzımdan döküldü. "Ne dedin sen?"

"Tanrıların Kralı ya da Kraliçesi ve sadece o tanrı ya da tanrıça, ölümlülerden yeni tanrılar yaratma yeteneğine sahiptir. Eğer Pota'yı kazanırsan, ben-"

"Kral ol," diye fısıldadım. "Bekle. Sen zaten kralsın. Yine de yapamaz mıydın?"

"Ben Yeraltı Dünyası'nın Kralıyım, Tanrıların Kralı değil. Onları kurtarmak için unvanımla birlikte tüm tanrısal güçlerimi de bir ölümlüye devretmem gerekir."

Yere yığıldım. *O zaman bu da bitti.*

Alnımdaki bir tutam saçı düzeltiyor. "Ama kazanırsan, onu ölümsüz yapabilirim. Onu bir tanrı yapabilirim. Samuel bugün Emek yarışmasını kazandı. Sen de dahil olmak üzere tüm kazananların sadece birer tane var. Sadece bir ya da iki taneye daha ihtiyacın olacak. Zaman var."

Umut tuhaf, korkunç, acı verici bir şeydir. Bir anda içime doluyor. Hades Boone'u kurtarabilirdi. Onu kurtarabilir. Tek yapmam gereken kazanmak.

Hades keskin bir nefes veriyor, yakalayamadığım ama kulağa dua gibi gelen kelimeler mırıldanıyor. Ki bu doğru olamaz. Hades kime dua eder ki?

"Tamam," diye fısıldıyorum.

Kıpırdamadan duruyor. "Tamam mı?"

"Ben kazanacağım." Denemek, kaybetmeyi bekleyen insanlar içindir. Benim başka seçeneğim yok. Şimdi kazanmak zorundayım. Boone için. Belki onun ukala özgüvenini biraz kullanabilirim. Bunu kesinlikle kullanabilirim.

Keşke şimdi burada olsaydı da bana nasıl yapılacağını gösterseydi.

Başını kaldırıp yüz ifademi incelerken Hades'in kolları etrafımda geriliyor. "Emin misin? Kazanmak tehlikeli bir yolculuktur."

"Biliyorum. Ama Boone için... ve senin de her ne sebebin varsa, bunu yapabilirim."

Bana tam olarak inanmamış gibi yüzümü tekrar inceliyor. "Sana nedenini söylemesem bile mi?"

"Evet." Bu kısım muhtemelen olması gerekenden daha kolay. "Sana güveniyorum.
Bana kim olduğunu gösterdin ve ben de sana güveniyorum."

Kaşları şiddetle birbirine yaklaştı. "Siktir, Lyra. I-" Başını sallıyor.

Hades'in konuşmaması görülmeye değer bir şey. Bir tutam solgun saçı parmağıma dolamak, alnından geriye doğru taramak istiyorum. Ama yapmadım. "Sadece... kazanırsam Boone'u kurtaracağına söz ver."

"Styx Nehri üzerine yemin ederim ki kazanırsan Boone'u geri getireceğim," diyor ciddiyetle.

Tanrılar için çok önemli olduğunu bildiğim bir yemin. Bozulmaz. "Güzel."

Bekle, Boone. Beni duyduğundan şüpheliyim ama yine de söyledim. *Geliyoruz.*

İşte o zaman aklıma geldi... Zai, Meike, Amir ve Trinica. Müttefiklerim. Onlar hakkında ne yapacağım? Birlikte sadece hayatta kalmaya çalışıyorduk. Mesele kazanmak değildi.

Her seferinde bir sorun. Yarın bunu anlamak için yeterince yakın. Açıklarsam belki anlarlar.

"Teşekkür ederim." Hades'e sarılmaya gidiyorum ama sağ kolumu kaldırdığım anda karnıma bir ağrı saplanıyor. Elimi o noktaya götürüp kamburlaşırken haykırıyorum.

"Lyra?" Hades'in sesi acildi. "Neyin var?"

"I-" Elimi karnımdan çektiğimde parlak kırmızı kanla lekelenmiş olduğunu görüyorum. Boş boş bakıyorum.

"Siktir." Hades kelimeyi tükürdü. "Nasıl yaralandın?"

"Yaralandım mı?" Ben de aynı anda sordum. Yaralandığımı hatırlamıyorum.

-belki de otomat beni neredeyse ittiği zamanki o sızı da

-Ama Boone düşmeye başladıktan sonra hiçbir şey gerçek gibi gelmedi.

Göz açıp kapayıncaya kadar Hades beni karşımızdaki kanepeye yatırdı. Bacaklarımı düzeltemiyorum çünkü bu, adrenalin, şok ve ardından kederin maskelediğini tahmin ettiğim yarayı çekiyor. Ama artık değil. Gömleğimi yavaşça yukarı çekiyor, sonra tekrar küfrediyor ve ben dehşet içinde karnımdaki açık yaraya bakıyorum. Hades sırtımı kontrol ediyor ve dokunacın beni tamamen delip geçtiğini anlamak için tek bir bakışına bakmam yetiyor.

"Asklepios'u getireceğim," dedi.

"Hayır!" Bileğini kavrıyorum, ama daha çok beni terk etmesini istemediğim için. "O beni iyileştiremez. Bu İşgücü'nü ben kazanmadım."

Ağzından çıkan küfürler dizisi bir iblisin yüzünü kızartırdı. "İyi," diyor. "Burada bir zamanlar doktor olan ruhlarım var. Charon!" diye bağırıyor, bir yandan da kanepenin arkasındaki battaniyeyi yırtıp ikiye bölüyor.

Kan kaybından biraz bulanıklaşmaya başlayan yanım zihinsel olarak Yeraltı Dünyası'nda battaniye olduğunu not ediyor. Ki bu garip görünüyor. Burası zaten sıcak değil mi?

Bir anda, feribotçu bizimle birlikte odada duruyor. Tek ve hızlı bir bakışla sahneyi inceliyor.

"Asklepios gelemez." Hades bezi yarama bastırıyor ve ben acıyla haykırıyorum. "Gerekirse bütün lanet olası doktorları buraya getirin," diye emrediyor.

Charon soru sormuyor. Sadece gidiyor.

Ve bu, unutuluş beni altına çekmeden önce gördüğüm son şey.

78

Hangi Yol Yukarı?

Geldiğini biliyorum. Biliyorum ve durduramıyorum.

Çünkü bayıldığımdan beri bir kâbusun içinde hapsolmuş durumdayım, aynı anı tekrar tekrar yaşıyorum ve bir parçam bunun sadece bir rüya olduğunu bilse de gerçekmiş gibi geliyor. Her seferinde.

Kulenin içinden fırlayan gümüş rengi bir şeyin parıltısını görmek için başımı hareket ettiriyorum. Bir bulanıklık, çok hızlı. Tek bildiğim Boone'un homurdandığı ve sonra havalandığı.

Kollarını çevirirken yüzü şokla buruşuyor ve ben ona nafile bir el uzatıyorum, o uzağa düşerken hiçbir şey kavrayamıyorum.

"Hayır!" Düşüşünü izlerken bağırdığımı

sanıyorum. Omuzlarımdaki eller beni sarsıyor.

"Lyra!"

Ama uyanmıyorum. Hâlâ kâbusun içindeyim. "Hayır!"

Düşüşünü izlerken çığlık atıyorum.

Sanki zaman yavaşlamış ve düşüş bir ömür sürmüş gibi geliyor.

Boone'un dehşete düşmüş gözleri, dikenlere çarptığında bile yüzümden hiç ayrılmıyor.

"Lyra!" Bir başka sert sarsıntı beni kâbustan çekip çıkarıyor ve şimdi ve buradayım. O anın dehşeti azaldıkça kendi sert nefes alışım, keskin pantolonlarla girip çıkıyor.

"Boone," diye inliyorum.

"Lyra?" Hades'in sesi çok uzaklardan geliyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Artık uyanık olduğumu biliyorum. Neredeyim ben? Odamda, uyuyor musun? Hayır, orada değilim.

Ama gözlerim açılmıyor, sanki kum torbaları onları tutuyor.

"İğneyi hissedeceksin," diyor sesi bana karanlık, kafa karışıklığı ve bulanık bir farkındalık içinde yolumu bulmaya çalışıyorum.

Kolumda küçük bir sızı, ardından bir acı dalgası, sanki o iğne vücudumdaki diğer tüm sinirlere de uyanmalarını hatırlatmış gibi. Yan tarafım hafif ama korkunç bir şekilde ağrıyor ve vücudumun geri kalanı... "Ah."

"Acı çekiyor musun?" Hades bana soruyor, sanırım. Sonra, "Neden acı çekiyor?" diye çok farklı bir sesle, umarım başka birine soruyor.

"Mmm...sıcak." Neden bu kadar sıcak? Çok terliyorum, vücudum yapış yapış ve saçlarım sırılsıklam.

Yüzüme serin bir bez bastırıyor. "Biliyorum," diyor Hades. "Enfeksiyon kapmışsın ve bu da ateşine neden oluyor."

Enfeksiyon mu? Neyin enfeksiyonu?

Bunu sormalıyım, çünkü Hades cevap veriyor. "Boone'u duvardan iten şey bunu yapmak için seni geçmiş olmalı."

O şey... Boone.

Bu gerçek. Kabus değildi. O öldü. Hâlâ kapalı olan gözlerimden, onları tutmaya çalışsam da yaşlar süzülüyor. "Hayır, hayır, hayır." Kelimeler bulanıklaşıyor ve bir topun içine kıvrılmaya çalışıyorum.

Ama o eller yine omuzlarımda ve bana izin vermiyor. "Kımıldama aşkım. Dikişlerini yırtacaksın ve her yerin tellerle sarılı."

Teller. Dikişler. Çünkü yaralandım.

Şimdi hatırlıyorum. Kanı. Acıyı. Hades panik içinde.

Gözlerimi açmaya zorluyorum ve ağır bir şekilde sakallı bir çenenin alt tarafını bulanık bir şekilde görüyorum. "Tıraş olman lazım."

"Ne dedi?" diye soruyor odadaki başka bir ses.

Kaşlarımı çatıyorum ve çenesini gıdıklamak için uzanıyorum. "Tanrılar... tıraş olur mu?"

Hades beni incelemek için başını eğiyor, kaşları neredeyse gözlerinin üzerinde birleşiyor ve ben de mutsuzluk içinde ona bakıyorum. "Sayıklıyor."

"Kim demiş?" Talep ediyorum. Ya da deniyorum.

Gri gözlerinin kenarları kırışıyor ve başını sallıyor. "Eğer tanrılar öldürülebilseydi, sen benim ölümüm olurdun, yıldızım."

"Bana böyle demen hoşuma gidiyor." Bunu yüksek sesle mi söyledim?

Kaşlar yine çatıldı. Sanırım söyledim. "Kesinlikle sayıklıyor," diyor.

Öyle miyim? Aslında daha iyi hissediyorum. Sadece onu görmek bile iyi geliyor. Yastığıma gömülüyorum ve bakışlarımı onun yüzüne dikiyorum. Sonra yorgunluğun ağırlığıyla birlikte anılar da peşi sıra geliyor. "Onu... kurtarabilir miyiz?" Mırıldanıyorum.

Bu gerçekti, değil mi? Eğer ben kazanırsam, Hades Boone'u kurtarabilir mi?

Omuzlarımı bırakıyor, elimi avucunun içine alıyor ve dudaklarını parmak eklemlerime bastırıyor. Ama bana tam olarak bakmıyor. "Elbette. Ama önce iyileşmen gerek."

Bu neden garip geliyor?

Uyku beni tekrar altına çekiyor, daha ağır, daha ağır ve daha ağır. "Boone'u kurtarmamız lazım."

Hades'in yüzü bulanıklaştı ve ben dibe battım.

"Hayır!" Düşüşünü izlerken çığlık atıyorum.

Düşüş sonsuza dek sürüyor.

Boone'un dehşete düşmüş gözleri dikenlere çarptığında bile yüzümden hiç ayrılmıyor.

"Boone!" Tekrar bağırıyorum.

"Lyra!" Hades bana sesleniyor, beni kendisine geri çekiyor.

Her kâbustan çıkıp başka bir kâbusa girdiğimde yanımda olan Hades. Hades, yanımdan hiç ayrılmayan Hades.

Uykumda çırpınmayı bırakıyorum, hala zor nefes alıyorum, ama en kötüsü sona erdi. Şimdi kaç kez yeniden yaşadığımı bilmiyorum. Sanki bir

Bin. Tanrım, kendimi bok gibi hissediyorum.

"Boone öldü," diye fısıldamayı başarıyorum Mojave Çölü kadar kuru bir boğazın ardından.

"Buradayım, Lyra-Loo-Hoo," diyor Boone yakınlardan bir yerden.

Bu ismi söyleyen ses karşısında inliyorum. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Rüya görüyorum. Halüsinasyon görüyorum. Ya da Morpheus zalim bir oyun oynuyor, benimle alay ediyor.

"Ben gerçeğim," diyor Boone. "Korkak olma. Gözlerini aç ve öğren."

Sanki göz kapaklarım kaynakla kapatılmış gibi büyük bir çaba harcıyorum ama onları açmayı başarıyorum. Loş bir odadayım. Ölümcül makineler bana bağlanmış ve bipliyor. Vücudum hala yanıyor - iyi türden değil - ve hala cehennem gibi acıyor ve genel olarak kendimi yürüyen ölü gibi hissediyorum. Ya da duruma göre sırtüstü yatan bir ölü gibi.

Ama umurumda değil.

Hades yatağımın yanında oturmuş, elimi tutuyor.

Boone da yatağımın ayak ucunda duruyor... o kocaman, ukala sırıtışıyla bana bakıyor. "Hey," diyor.

79

Her Şeyi Deneyin

İçimden bir kahkaha patlıyor, rahatlama, şok ve neşe arasında bir yerde. Ama karnıma keskin bir acı saplanıyor ve irkiliyorum. "Beni güldürme."

Homurdanıyor. "Tek söylediğim *selamdı*."

"Ve sırıttım." Yüzüm buruşuyor, gözyaşlarımı tutamıyorum. "Bunu bir daha görebileceğimi sanmıyordum." Hades'e bakıyorum. "Zeus'un onu tanrı yapmasını sağladın mı? Artık kazanmak zorunda değil miyim?"

Karşılığında aldığım bakış binlerce pişmanlık katmanı. "Ben istedim. Yapmadı. Daemonlar bunun Pota'ya müdahale olduğunu söylediler," diyor Hades.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ama-" Boone'a daha yakından bakıyorum ve... Aman Tanrım... İçi görünüyor. Rüya Boone gibi değil. Bu farklı. O bir hayalet. Bir ruh.

O hâlâ ölü.

"Beni şimdi görmesinin iyi olmayacağını söylemiştin." Fısıltı sert çıkıyor, doğrudan Hades'i hedef alan bir suçlama, ama bakışlarımı Boone'dan ayırmıyorum.

"Bana ihtiyacın vardı." Boone başını eğiyor. "Uykunda beni çağırıp duruyordun. Ben de geldim."

"Ama ya kafan karışırsa? Ya geri dönüp tuzağa düşmek istersen?" Ayağa kalkıp onu odadan dışarı itmem gerekiyor.

"Ben iyiyim," diyor Boone.

Hades yan tarafa doğru bir hareket yapıyor -sanırım benden saklıyor- ve Boone ona doğru bakıyor. "Burada daha fazla kalamam. Dinlemene ihtiyacım var."

Bir anlık duygu karmaşama karşı koyduktan sonra başımı sallamayı başarıyorum.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum Lyra."

Başımı sallıyorum, bu hareket başımı döndürüyor. "Biliyorum. Kazan."

"Hayır." Başını sallıyor. "Savaşmana ihtiyacım var, *senin* için. Seni burada benimle görmek istemiyorum. Henüz değil. Beni duyuyor musun? Benim için endişelenmeyi bırak. Ben iyiyim." Gülümsemesi hem gerçek hem de zoraki. "İyiden de öte. Ama gitmeme izin vermez ve yaşamayı denemezsen öleceksin."

"Hayır-"

"Bırak beni gideyim. Yüzünü seksen yıl sonra, uzun bir hayat yaşadıktan sonra tekrar göreceğim." Kayboluyor.

"Boone-"

"Bana yaşayacağına söz ver, Lyra." Sesi çok uzaklardan geliyor. "Söz ver."

"Söz veriyorum." Yutkunuyorum. "Ve seni seksen yıldan daha erken göreceğim.
Crucible'ı kazanacağım. Çantada keklik."

Tekrar başını sallıyor. Düşünüyorum. Artık onu zar zor görebiliyorum. "İkimiz için de yaşıyorsun. Bu yeterli olacaktır."

Artık onu göremiyorum.

"Seksen yıl, Lyra-Loo-Hoo." Sesi etrafımda fısıldıyor. "Günleri geri sayıyor olacağım."

Ve sonra gitti. Gittiğinde bunu hissediyorum.

Boşta kalan elimi ağzıma kapatıyor, serbest kalmak isteyen hıçkırıklarımı tutuyorum.

Hades birine başını sallıyor ve ilk kez burada hiç tanımadığım başka bir adam olduğunu fark ediyorum. Serum hattıma bir iğne soktu ve pistona bastı. Hemen, sıcaklık vücuduma vuruyor.

Kan, kolumdan göğsüme, oradan da diğer yerlerime doğru ilerliyor.

Göz kapaklarım ağırlaşırken bile başımı çevirip Hades'e bakıyorum.

"Neden?" Fısıldıyorum.

Yüzü buruşuyor. "Belki şimdi uyumana ve iyileşmene izin verirsin... ve savaşırsın."

Benim için. Boone'u buraya benim için getirdi.

"Teşekkürler..." Tekrar dışarı çıkmadan önce "sana" ulaşabileceğimden emin değilim.

Kabuslar artık gelmiyor. Daha çok kendi bedenime hapsolmuş, sıcaklık ve acı içinde boğuluyor gibiyim. Arada bir nefes almak için yukarıya doğru yüzmeyi başarıyorum. Her ne deniyorlarsa, işe yaramıyor. İyileşmiyorum.

Ama en azından şimdi tutunuyorum. Hades'in sesi benim çapam.

Onun dokunuşu. Derinlerde olsam bile onu burada hissedebiliyorum. Yüzeye yaklaştığımda, asla uzakta olmuyor.

Yüzüp gözlerimi açmayı başardığım anlardan birinde, biriyle tartışıyordu. Sanırım Charon'du, gerçi diğer kişi bir kapı aralığında arkadan aydınlatılmış bir şekilde duruyordu. Başka bir sefer, bir sandalyede oturmuş, başını arkaya yaslamış uyuyor. Berbat görünüyor. Bitkin, gözlerinin altında mor torbalar var. Tanrıların kendilerini tüketebildiklerini bilmiyordum. Ona doğru uzanıyorum ama yine batıyorum.

80

Duyduğum Tek Ses

Karanlıkta içime bir his doluyor ve bilincimi çekiştiriyor.

"Ne..." Kendimi çok uzaklardan duyuyorum.

Sıcak bir yaz gününden sonra körfezden gelen serin bir esinti gibi, his tekrar içimde hareket ediyor. Ateşin sıcaklığını kırıyor. Onu yok etmiyor. Ama bu, kendi bedenime hapsolduğumdan beri hissettiğim ilk rahatlama belirtisi.

Endişe bir solucan gibi rahatlamanın içinde kıvranıyor. Ve sanırım kaşlarımı çatıyorum, çünkü neden endişeleneyim ki? Bu... rahatlama.

"İşe yarıyor mu?" Hades'in sesi çok uzaklardan geliyor.

Ne işe yarıyor mu? Başka bir ilaç mı deniyorlar? Başka bir tedavi mi? "Yine mi buz banyosu?" Kelimeleri söylemeye çalışıyorum ama dudaklarım hareket etmiyor.

Bu acı vericiydi. Aynı anda hem ateş hem de donma.

Bir soğukluk daha, sanki rahatlama içimdeymiş gibi. Damarlarımda.

Sonra bir tane daha, ama bu daha çok içimde hareket eden bir dalga gibi ve rahatladığımı hissediyorum. Sesli bir şekilde. Biliyorum çünkü kafamın içinde yüksek sesle.

Yine de içimde karanlık bir duygu kıvrılıyor. Şüphe mi? Dehşet mi? Umut mu? Bunları hissedenin ben olduğumu sanmıyorum.

"Sanırım işe yarıyor," diyor biri. Şimdi daha yakınlar.

Ya da ben bilince daha yakınım. Azalan ısı ve acı beni zirveye çıkarıyor. Lütfen bunun durmasına izin verme.

"Lyra?" Hades'in sesinde acelecilik var.

Ona cevap vermek, iyi olduğumu söylemek istiyorum. İyiden de öte, ama hâlâ ağzımı ve gözlerimi çalıştırmakta zorlanıyorum.

"Sorun ne? Bu onu öldürüyor mu?" Sesindeki panik, kalbimin etrafını sarmış ve beni sıkıyor gibi görünmese çok sevimli olurdu. Sanki onun paniği beni besliyor.

Ona, eline uzanmaya çalışıyorum ama henüz hareket edemiyorum. Hastalıklı yorgunluk hâlâ beni boğmaya çalışıyor.

O kutsanmış serinlikten bir dalga daha.

Ağzımı çalıştırmayı başarıyorum. "Hades."

"Ben buradayım." Sesi işkence gibi geliyor. "Buradayım, Lyra."

Eli e l i m e dolanıyor, beni gerçekliğe bağlıyor ve o tek, basit dokunuş cennet gibi.

"Her şey daha iyiye gidiyor," demeye çalışıyorum. Kelimelerin anlamsız çıktığının belli belirsiz farkındayım.

Bir endişe şimşeği daha çakıyor.

"Ona yardım edin!" diye emrediyor birine, Yeraltı Dünyası'nın Kralı gibi bir sesle. Çok fazla otorite. Çok fazla güç.

"İşe yaramasına izin vermeliyiz," diyor biri titreyen bir sesle. "Özür dilerim, Lord Hades."

Onlardan çok korkuyorlar. Onun yüzünden. Beni korumaya çalıştığı için.

"Hades," diye fısıldıyorum.

Elimi bırakıyor, ben de itiraz edercesine inliyorum. Sonra avuçları yüzümü kavrıyor. "Ben buradayım," diyor.

Bu dokunuş, onun yakınlığı, bu ses... İhtiyacım olan tek şey bu.

O rahatlama hissinin son bir hamlesi içime, içimden akıyor ve sanki bedenim yatıştırılıyor, temizleniyor ve içeriden yeniden inşa ediliyor gibi hissediyorum. Kemiklerimden başlayıp dışa doğru ilerliyor.

Ardından... korku.

Benim korkum değil. Ben korkmuyorum. Rahatladım. Ne oluyor? "Elysium kurtar beni," diye fısıldadığını duyuyorum. Nefesini hissediyorum

Dudaklar. "O-"

"Kendimi... daha iyi hissediyorum," diye mırıldanıyorum, yorgunluk bana ulaşmaya başlamıştı bile. Ama farklı bir tür. Sizi işkence gören bedeninize hapsetmek yerine iyileştiren türden bir uyku. "Çok daha iyi."

O tuhaf his geri çekildi, bu yüzden içimden geçen duygu o değil. Ve kesinlikle bana ait değil. Artık bundan eminim.

Şok ve rahatlamanın ardından endişeyle renklenmiş, son derece erkeksi bir memnuniyet geliyor.

Göğsümde bir şimşek gibi hareket ediyor - e l e k t r i k l i bir netlikle orada, sonra kayboluyor, beni uğultu içinde bırakıyor.

Benim duygularım değil...

Bu Hades'ti. Onun hissettiklerini hissettim.

Nasıl?

81

Sana Söz Veriyorum

Kaşlarımı çatıyorum, Hades'in elleri hâlâ yüzümde. Bu doğru olamaz. Hades'in duygularını böyle hissetmek. Halüsinasyon mu görüyorum? Başka rüyalar mı?

Odadan biri öksürüyor. "Bunun oldukça işe yaradığını söyleyebilirim, Phi," diyorlar. Alçak bir erkek sesi. Charon, sanırım. Hades'e Phi dediğini duyduğum tek kişi o.

Sessizlik var.

"Lyra?" Hades diyor, hâlâ bana yakın. "Gözlerini açabilir misin?"

Gerçekten açmak istemiyorum. Bedenim uzaklaşıyor, yorgunluk yerini daha çok rahatlığa bırakıyor.

"Lütfen." Hades asla yalvarmaz, ama şimdi bana yalvarıyor.

Buradaki tek fenerin ışığına karşı gözlerimi kısarak zorla açıyorum ve yüzü belli belirsiz netleşiyor.

Muhtemelen sadece benim duyduğum küçük bir nefes veriyor. "Kadere şükürler olsun. Sen uyanana kadar bunu yapmak istemiyordum."

"Yapmak"- boğazımı temizlemem gerekiyor, çünkü bu bir mezarın içinden konuşmak gibi- "ne?"

Bronz bir kadehi görebileceğim bir yere kaldırıyor. Basit bir şey.

üzerine kazınmış asa sembolü. "Tehlikeli bir şey deniyorum."

Bu kulağa hiç hoş gelmiyor. Yüzü benimkinin önünde sallanırken kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

"İyileşmiyorsun Lyra. Bu yüzden sana biraz kanımdan verdim."

Dudaklarım gülümseme çabasıyla kasılıyor. Ichor, tanrıların altın kanı, insanlığın söylediğine göre hemen hemen her şeyi yapabilmesiyle ünlü. "Ben... bir tanrıçayım." Sonra ne dediğini anlıyorum ve gözlerimi zar zor açık tutarken gözlerim olabildiğince açılıyor. "Oh. Bu... neden... şimdi daha iyiyim?"

Başını sallıyor. "Hayır. Bu bir sonraki bölümde hayatta kalabilmen içindi. Umarım."

Sonraki bölüm mü? Neyden bahsediyor

bu? Bardağı tekrar kaldırıyor.

Oh. Değil mi? Ne hakkında?

"Styx'ten gelen su."

Zihnim bu konuda bildiklerime odaklanmaya çalışırken gözlerimi kırpıştırıyorum. "Zehir," diye fısıldıyorum.

"Bu yüzden sana kanımı verdim."

Şimdi belli belirsiz bir araya geliyor. Sadece birkaç ölümlü Styx'e dokunarak hayatta kalabildi. Achilles onlardan biriydi. Bu onu, annesinin onu suya daldırırken tuttuğu topuğu dışında her yerde yenilmez yapmıştı ve o kısım ıslanmamıştı. Tamamen ölümlü olan bu nokta onun tek zayıflığı oldu.

Aşil, içinde bir tanrının kanı olduğu için mi hayatta kalmıştı? Annesi bir deniz perisi olan Thetis'ti. Bu onu hayatta kalmak için yeterli bir yarı tanrı mı yapıyordu?

Hades çaresiz olmalı.

"Ben... o kadar... kötü

müyüm?" diye sordum.

Tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor.

Yüzüne bakıyorum. "Berbat görünüyorsun."

Hades'in dudakları kıvrılıyor. "Bir de kendini görmelisin, yıldızım."

"Vay canına." İçimi titreten zor bir nefes alıyorum. Burada onunla kalmak giderek zorlaşıyor. "Sanırım... yapsan iyi olur... o zaman..."

Yine de yapmıyor. Gözle görülür bir şekilde tereddüt ediyor. Oldukça tehlikeli olmalı. "Eğer ölürsen, seninle ben ilgilenirim," diyor bana. Ondan bir duygu şimşeği daha alıyorum. Artık ondan geldiğine eminim. Bu sefer çaresizlik. "Söz veriyorum."

Suçluluk duygusuyla kendini parçalıyor. Buna izin veremem.

"Görünüşe göre..." Çatlamış dudaklarımı yalıyorum. "Bu... günlerde... birçok... ruhla... ilgileniyorsun."

İfadesi değişiyor ve yüzündeki kızgınlık ve şefkatin tuhaf birleşimi karşısında kalbim küt küt atıyor. "Umarım bana bulaşmıyorsundur," diyor. "Sürekli başkalarını kurtarmaya çalışıyorsun."

"Tanrı korusun." Kıkırdamaya çalışıyorum ama her yerimi acıya boğan bir öksürüğe dönüşüyor. "Ama... benimki için endişelenme..."

"Ne?"

"Ruhum. Ben... burayı seviyorum."

"Siktir," diye mırıldandı Hades karanlık

bir şekilde.

"Eğer bunu yapacaksan, Phi." Charon'un sesi gölgelerin arasından ulaşır. "Şimdi yap, kanının etkisi geçmeden."

Serin eller gömleğimi kaldırıyor. Hava tenime garip bir şekilde soğuk geliyor ve yere bakıp gördüğüm manzara karşısında homurdanıyorum; yaram kapanmamakla kalmamış, sanki asit beni yiyip bitirmiş gibi simsiyah bir et çukuruna dönüşmüş. Isabel gibi. Sadece farklı. Siyah örümcek damarları yaranın etrafındaki grileşen ete doğru her yönde ilerliyor.

Doktor değilim ama ben bile bunun kötü bir şey olduğunu biliyorum.

"Bu acıtacak-" Hades beni uyarmayı bitirmeye zahmet etmeden fincanın içindekileri yaranın üzerine döküyor.

Acı ve ateş. Ejderha yanığından bin kat daha kötü. Hayatım boyunca hiç bu kadar yüksek sesle çığlık atmamıştım, ses boğazımdan yırtılıyor, bedenim sanki kendinden kaçmaya çalışıyormuş gibi yataktan eğiliyor. O durmuyor. Daha da fazla döküyor. Sonra sırtımdaki çıkış yarasına daha fazla dökmek için beni yuvarlıyor.

Sesim kısılana kadar çığlık atıyorum ve sonra karanlık uzanıp beni öyle hızlı aşağı çekiyor ki, Olimpos'taki Hades'in şelalesinden nehrin aşağısına doğru o vahşi akıntıya benziyor.

"Hayır! Lyra!" Hades'in bana bağırdığını duyuyorum.

Ama çok derindeyim ve karanlıkta ilk kez tam, gerçek bir unutuş buluyorum.

82

Onun Yıldızı

Gözlerimi açtığımda başım artık bulanık değil ve bu kadar uzun süre burada yattığım için sert ve ağrılı olsam da başka bir acı hissetmiyorum. Ayrıca, içimde sıkışmış olan tüplerin çoğunu çıkardılar, bu da daha iyi. Charon, Hades'in yerine başucumda oturmuş, bir aşk romanı okuyor. Gülümsedim. Onun böyle bir tip olduğunu düşünmemiştim.

"İyi kitap mı?" Mırıldanıyorum.

Kitabı indirip bana sırıtıyor ve ben de göz kırpıyorum. Tanrılar gerçekten de olağanüstü güzeller.

"Sana Uyuyan Güzel mi yoksa Pamuk Prenses mi dememiz gerektiğini tartışıyordum."

Sanırım Styx Nehri işini yaptı ve Hades'in kanı beni hayatta tuttu. Zar zor, öyle hissettim.

Birkaç gün daha sürdü, ya da... ne kadar sürerse. Zamanı tam olarak takip edemiyorum. Sadece bölük pörçük hatırlıyorum ama en azından çoğunda ağrı, ateş ya da sayıklama bile yoktu. Vücudum iyileşirken sadece yorgunluk vardı.

"O masalların ikisi de uykuda ölüm değil miydi?"

"Bu yüzden tartışıyoruz." Kitabını sandalyesinin yanındaki masanın üzerine koydu. "Solgunluğuna ve kuzguni siyah saçlarına bakılırsa ben Pamuk Prenses'ten yanayım."

"Hephaistos avcı olabilir."

Charon buna güler. "Peki ya Afrodit kötü kraliçe?"

Başımı salladım. "İşlerin bu kadar kötüye gitmesini istememişti." Dae'nin büyükannesi için nasıl hüngür hüngür ağladığını gördüm. O duygular gerçekti.

"Hmmm... Peki ya beyaz atlı prens?" Bakışları keskinleşti, meraklandı - boş bir şekilde değil. "Görünüşe göre birkaç seçeneğin var."

İnkâr etmenin faydası yok. "Biri beni bir arkadaştan daha fazla sevmeyen bir hayalet. Biri de bir tanrı. Her iki ihtimalin de pek geleceği yok gibi görünüyor."

"Müttefikten bahsetmiyorum bile," diyor Charon.

"O da sadece bir arkadaş." En azından bu oyunlar oynanırken.

Ona söylemediğim şey, Hades'in tüm bunlar boyunca tutunduğum kaya olduğuydu. Boone'un ziyareti suçluluk duygumu hafifletti, bana uğruna çalışabileceğim bir hedef ve yaşayabileceğim bir şey verdi. Ama Hades?

O benim huzur kaynağımdı. O benim gücümdü. O benim sığınağımdı.

Bunun olacağını kesinlikle tahmin etmemiştim. Gerçi muhtemelen görmeliydim.

Charon, "Hades'i daha önce hiç... perişan görmemiştim," diye itiraf ediyor. Bu şekilde değil."

Bir an için düşüncelerimi yüksek sesle söylediğimden ya da onun bunları okuyabileceğinden endişelendim. Ama sonra gerçek sözleri kafama dank ediyor ve yüzüm kızarıyor. Rahat olmaya çalışıyorum ama beceremiyorum. "Öyle miydi?"

Yüz ifademi inceliyor. "Beni korkutacak kadar."

Ona daha yakından bakmak için battaniyenin üzerinde desen çizmeyi bırakıyorum. "Korktun mu?"

Charon omuz silkiyor. "Buranın kralı o, ama seni bırakmasını sağlayamadım. *Günlerce*. Seni buraya getirdiğinden beri ilk kez bu odadan dışarı çıkıyor ve ben yine de onu zorlamak zorunda kaldım. Eğer kaybederse..." Bir omuz silkme daha.

Ama ben anladım.

Kalp monitörü biraz daha hızlı atıyor, sesi çınlıyor ve belli oluyor. Bu makinelerden gerçekten nefret ediyorum. Bir hareketle aleti parmağımdan çıkarıyorum.

Düzleşiyor ve Charon çok da gizli olmayan bir gülümsemeyle kapatıyor. "Onunla bir geleceğin olduğunu düşünmüyor musun? Neden? O bir tanrı ve sen ölümlü olduğun için mi?"

Bu konuşmayı gerçekten yapmak istemiyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

Yine de peşini bırakmıyor. "Ayrıntıların yoluna çıkmasına izin verecek bir tipe benzemiyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Persephone hakkında sana ne söyledi?"

Yastığıma geri bastırıyorum. Bu da nereden çıktı şimdi? "Bana onun için bir kız kardeş gibi olduğunu söyledi. Onu kaybetmenin onu nasıl harap ettiğini."

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "En azından

bu var." "Bu ne anlama geliyor?"

Başını sallıyor. "Sana karşı açık sözlü olduğu anlamına geliyor." Sivri bir bakışla beni iğneliyor. "Hades sadece iki nedenden ötürü bilgi paylaşır; ya onun çok küçük çevresindesindir ya da senden bir şey almak için bunu kullanıyordur."

"Hangisiyim ben?"

Bir elini ensesinde gezdiriyor. "İlkini umuyorum."

"'Ummak' kulağa pek umut verici gelmiyor."

Charon alaycı bir kahkaha atıyor ama yine de Hades'e bir şans vermemi istiyor gibi görünüyor.

Benimkine.

Hades'in iddiası, sözü, içimde zıplıyor.

Ama benimle ilgilenme şekli, şampiyonunu sahiplenmekten daha fazlasını hissettiriyor.

Yatakta doğrulmaya çalışıyorum ve Charon bir yastık kapıp nazikçe arkama koyuyor. Yerleşmek bile içimdeki tüm mücadeleyi alıyor ve bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. Tekrar suyun altına girmek istemiyorum. Bunu yeterince yaşadım.

Gözlerimi tekrar açtığımda o hâlâ buradaydı. Charon soruyor, "Sana söyledi mi-"

Kapının tıklamasıyla doğrudan cıva grisi gözlere bakıyorum.

Hades beni oturur vaziyette gördüğü anda, sanki tüm gerginliği boşalıyor. Ve bir anı canlanıyor. Sanırım gerçek bir anı. Hatırladıkça ona bakıyorum.

Gecenin bir yarısı, Styx düzeltmesinden sonra bilincimin zirvesine yüzdüğüm ve Hades'in yüzünün bulanıklaştığı bir an.

"Beni bırakabilirsin, biliyorsun," diye gevelediğimi hatırlıyorum. "Artık ölmeyeceğim."

"Bu tartışılır." Sonra kaşlarını çattı. "Yoksa onun yerine yine Boone'u mu istiyorsun?"

Sözlerinde hem kızgınlık hem de gerçek bir teklif vardı.

Başımı sallamaya çalıştım ama bedenim işbirliği yapmıyordu. "Hayır. Seni."

"Beni mi istiyorsun?" Yüzü son derece tatmin olmuş bir ifadeye büründü. Sinir bozucu olmadığında, kibri biraz sevimli geliyor. "Güzel. İyileş ve eminim bir şeyler ayarlayabiliriz. Planlarım var."

Ondan sonra ne olduğunu hatırlamıyorum. Muhtemelen tekrar dalıp gitmişimdir.

Ama şimdi aklıma takılan şey, planları olduğunu söyleme şekli.

Benim planlarım. Benim yıldızım. Planlar.

Benim için mi? Bizim için mi? Crucible ile bir ilgisi var mı?

Yoksa sadece alay mı ediyordu?

Odanın içine ve fenerin ışığına doğru bir adım daha atıyor ve ben soluk soluğa kalıyorum.

"Siktir." Charon ayağa kalktı. "O kadar kötü mü?"

Ve onu suçlamıyorum. Hades berbat görünüyor, gözle görülür bir şekilde kasvetli, sanırım bu Hades'in sarsılmış versiyonu olabilir. Dudakları büzülmüş, gözleri yüzünün solgunluğuna gömülmüş. Isıtılmış ölüme benziyor.

Hades tek kaşını kaldırıp Charon'a bakar. "Ne düşünüyorsun?" diye sorar tüm duygulardan yoksun bir sesle.

Feribotçu yüzünü buruşturur.

"Bir şeyi mi böldüm?" Hades soruyor, düz tonu ipeksi bir hal alıyor.

Charon bana bakmıyor. "Pek sayılmaz. Ben de tam ona kaçırdığı şeyleri anlatmak üzereydim."

Ne kaçırdım? Zihnim bir tembelin hızıyla hareket ediyor, bu yüzden bu konuşmayı tam olarak takip edemiyorum.

"Ben yaparım," diyor Hades.

Koridordan belirgin bir köpek iniltisi geliyor ve Hades'in arkasında Cerberus'un kafalarından biri eğilip odaya bakıyor

tek gözle.

"Hey, dostum."

"İyi misin?" Bu Rus ve beni gülümsetiyor.

"Çok daha iyiyim. Bana bir ya da iki gün daha verin, sonra tekrar Labors'a döneceğim."

"Bundan hoşlanmıyoruz." Diğer kafaları göremiyorum ama konuşan Cer.

Ben de öyle. Ama artık kazanmam için benden daha fazlası gerekiyor. Çok daha fazla. Bakışlarım Hades'e kayıyor ve birden tek görebildiğim, en çok sevdiği birkaç kişi için her şeyi yapabilecek bir adam oluyor.

Hades yüz ifadesini bir an bile değiştirmiyor, ama içimde karanlık bir şüphe parıltısı yanıyor - benim olmayan bir açıklık ve bilme parıltısı. Başka bir yerden geliyor.

Vay canına.

Nefes nefese kalmamak, yüzümdeki şoku belli etmemek için elimden geleni yapıyorum.

Bu gerçek miydi? Daha önce ondan aldığım duygular. Onlar halüsinasyon ya da hüsnükuruntu değildi. Hepsi *gerçekti*.

Kanı yüzünden mi? Öyle olmalı. Belki etkisi geçer. O biliyor mu?

Neden şüpheleniyor ki? Pota'dan mı? Ya da belki Charon'un bana anlattıklarından? Bana pek bir şey anlatma şansı olmadı.

Bakışlarımı gözlerimin içine bakmayan Charon'a çeviriyorum. "Tekneye dönsem iyi olacak," diye mırıldanıyor. Yorganın üzerinden bacağımı sıkıyor. "Sonunda seni aklı başında görmek güzel Lyra."

Ayrılırken Hades'le aralarında esrarengiz bir bakış alışverişi olur. "Hadi, Cerberus. Onları biraz yalnız bırakalım."

Cerberus onlar uzaklaşırken homurdanıyor.

Ama ben Hades'i incelemekle o kadar meşgulüm ki umursamıyorum. "Neredeydin sen?" Soruyorum.

83

Çok Geç

"Stygian Bataklığı."

Yeraltı Dünyası'nın kavşağı. Ruhların yargılandığı ve Üst Dünya'daki hayatlarını nasıl yaşadıklarına bağlı olarak farklı yerlere gönderildikleri yer. Hades'in en iyi ve en kötü vakaları yargılaması ve kutsama ya da cezalandırma yapması gerektiği söylenir. Görünüşüne bakılırsa, hangisine karar verdiğini tahmin etmek için dahi olmaya gerek yok.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordum.

Yüz hatlarında ani bir inkâr ifadesi beliriyor ama sonra duraksıyor ve kapı aralığına doğru eğiliyor. "İşin zor kısmı yargılamak değildi. Bu ruh bir sosyopattı ve merhamet ya da pişmanlık duymadan birçok insana işkence etti ve öldürdü." Omuz silkiyor, ama eylemde nasıl olmaları gerektiğinin ağırlığını görebiliyorum.

Zor kısmı sessizce bekliyorum.

"Ama annesi Asphodel'de bir ruh ve..." Başını kapı pervazına yasladı. "Cezasının hafifletilmesi için yalvardı, bana tacizci babasından bahsetti. Hepsini gördüm elbette."

"Kötü müydü?"

Hades kapıdan indi ve Charon'un az önce oturduğu koltuğa çökerek onu kendine yaklaştırdı. Sonra elimi iki elinin arasına alıp avuç içimin çizgilerini takip ediyor. "Hiçbir ruh kötü doğmaz. Eğilimler, eğilimler vardır ama karbonun sıkıştırılıp elmasa dönüştürülmesi gibi, baskı ve acı da bir ruhu korkunç bir şeye dönüştürebilir."

Hades'in dünyadan gizlediği empati ortaya çıkıyor. Bu kişiyi ve onu bir canavara dönüştüren şeyi hissediyordu. Annesi için de.

"Bazen bana geldiklerinde alternatif gelecekler görebiliyorum - her şey farklı olsaydı ne olabilirdi."

"Peki bu farklı olabilir miydi?" Başını sallıyor. "Pek çok hayat mahvoldu."

Yeraltı Dünyası Kralı'nın katlanmak zorunda olduğu şey bu. "Keşke yardım edebilseydim."

Gözlerimi arıyor, ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme oynuyor. "Öyle mi?"

Yüzümde sıcaklık çiçekleri açıyor ama elimi olduğu yerde bırakıyorum. "Evet."

Gamzeleri kısa bir an için bana bakıyor. "Evet." Uzun, yavaş bir nefes alıyor, sonra aceleyle bırakıyor. "Konuyu değiştirelim."

Duygusal boşluğa ihtiyacım olduğunu anlıyorum, bu yüzden sesindeki mesafeden incinmemeye çalışıyorum. Ama elimi geri çekip kolumdaki bir kaşıntıyı kaşıyorum. "Diğer tanrılar beni beklemek zorunda kaldıkları için kızdılar mı?"

Hades inliyor. "Başka bir şeye ne dersin?" Bu iyiye işaret değil. "Ne oldu?"

"Asklepios ve Daemonları aşağı gönderdiler," diyor. "Senin içinde bulunduğun durumu gördükten sonra anladılar."

Sesi doğru değil.

"Bana kötü haberi ver. Devam et. Yara bandı gibi sök."

Sandalyesinde arkasına yaslanır. "Bu ifadeyi hiç anlamadım." Rahat duruşu beni hiç yanıltmıyor. "O zaman hiç saça yapışan ya da kabuğun bir parçası olan bir yara bandı takmadın." Onu bir sert bir bakış. "Oyalıyorsun, Phi."

"Uh-uh." Başını sallıyor. "Bana böyle hitap edemezsin."

Kaşlarımı çatıyorum. "Charon diyebilir."

"Evet."

"O zaman ben neden yapamıyorum?"

O Haçlar onun Silahlar. "Benim yıldız...var herhangi biri hiç aradı Yüzüne karşı inatçı mısın?"

"Hâlâ oyalıyorsun."

Sıkılmış görünüyor, bana tanıştığımız geceyi hatırlatıyor.

"Tamam. Sana Phi demeyeceğim. Ama yara bandına geri dönersek... Çok daha kötü şeyler hayal edebilirim. Bana şimdi söyleyip bu işi bitirmek daha iyi."

Sağ tarafına, perdeleri çekilmiş bir pencereye bakıyor. "Beklemediler."

Kalbim karnıma doğru fırlıyor. "Bir sonraki işçi alımına bensiz mi gittiler?" Kahretsin. "Kim kazandı?"

"Diego."

Çifte bok. Şimdi iki tane kazandı ve Boone bana güveniyor.

"Baştan başla ve bana her şeyi anlat," diyorum.

Hades bir elini saçlarında gezdiriyor, solgun tutamlar alnına düşüyor ve onu dağınık gösteriyor. "Lanet olsun."

"Poker suratına ne oldu?" Silik bir gülümsemeyle alay ediyorum. "Şimdi bana gerçekten söylemen gerekiyor."

Başka tarafa bakıyor ve bunu tartıştığını anlayabiliyorum, ama sonunda ifadesi sert bir şekilde teslim olmuş gibi düzleşiyor. "Peki."

Derin bir nefes veriyorum. Gerçekten de hayır diyebilirdi.

"Samuel, Trinica'yı sadece iki saniye farkla geçerek Hephaistos'un İşgücü'nü kazandı. Ödülü, Hephaistos'un yaptığı ve her zaman doğru yolu gösterecek bir pusula oldu."

"Arka arkaya üç Güç Erdemi zaferi," diyorum. "İşlerin hileli olduğu hissine kapılıyor musun?"

Hades tek kaşını kaldırıyor. "Kardeşlerim ne zaman adil oynadı ki?"

İyi bir noktaya değindin.

"Demeter'inki sekizinci Emek'ti," diye devam ediyor. "Onları Unutuş Tarlaları'nda koşturdu. Eğer yenik düşüp kaybolurlarsa, fırtınalar onları kovalardı." Bir duraksamadan sonra, "Neve başaramadı," derken sesi daha yumuşak.

Midem alt üst oluyor, sonra tekrar. Birimiz daha mı gitti?

Kederden kalınlaşan boğazımla yutkunuyorum ama başımla onaylıyorum.

Devam edin.

"Diego kazandı ve ödülü de Algea'nın Koruyucu İşareti oldu- acı hissetmiyor. Fiziksel ya da zihinsel. Dokuzuncu-"

Bir elimi kaldırdım. "Bekle." *Hayır. Bana yapmadıklarını söyle.* "Ben yokken birden fazla işçilik mi yapmışlar?" Yavaşça soruyorum.

Başını sallıyor.

Boku yedik. "Ne kadar zamandır

dışarıdaydım?" "Neredeyse iki hafta."

"İki-" Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. Günler geçtiğini sanıyordum. Birden Hades yanımda dikiliyor ve dudaklarıma bir bardak su uzatıyor. Birazını yutuyorum, bu da yardımcı oluyor. Yaralanmamdan önce, Crucible en fazla birkaç gün arayla yürütülüyordu. Neredeyse iki hafta mı?

Hades bardağı yere bırakıyor ve elimi tutuyor; bu, istikrarlı bir gücün can simidi.

"Kaç kişiye ulaştılar?" diye sordum.

"Üzgünsün ve dinlenmen gerekiyor. Bunu daha sonra konuşabiliriz-"

"Hayır. Şimdi." Ona ters ters bakıyorum.

Bu kez vurduğunda hissettiğim duygu zaplaması pişmanlık ve isteksizlik karışımı. "Üç Görev, sekizinci, dokuzuncu ve onuncu."

"Üç," diye fısıldıyorum.

Üç Görev. Sadece iki tane kaldı. "Bana gerisini anlat." Gerçekten bilmek istediğimden emin değilim.

"Dokuzuncusu Hera'nındı. Yıldızların tanrıçası olarak, gökyüzüne yeni bir takımyıldızı koydu. Şampiyonlar hangisinin olduğunu bulmak zorundaydı. Onlar bulana kadar dünya karanlıkta kaldı ve Hera bunu zorlaştırmak için Deimos ve Phobos'u şampiyonların üzerine saldı."

Zifiri karanlıkta korku ve panik tanrıları mı? "Bahse girerim bu bir ikramdı," diye mırıldanıyorum.

"Rima ve Zai bunu birlikte çözdüler."

Buna gülümsemek için kendime küçük bir an tanıyorum. "Bağlı mı?"

Başını sallıyor. "Hera onlara ayrı ödüller verdi. Zai'nin yendiğinde zehri yok eden bir taşı var. Rima'ya i s e tek bir şişe ejderha ateşi verildi."

Ürperdim. Sadece büyülü bir ejderhayla uğraşmıştım ve o da

benim için yeterli.

Ama iyi haber şu ki Zai ve Diego ikişer galibiyet aldı. Onları hâlâ yenebilirim. Sadece son ikisini kazanmam gerekiyor.

"Peki ya onuncusu?"

diye soruyorum.

"Ares," diyor.

İrkildim. Tüm Görevler arasında en çok korktuğum Ares'inkiydi. Kaçırdığım için o kadar da üzgün olduğumu söyleyemem. "Bir savaş mı?"

"Savaş tanrısı olduğu için öyle düşünebilirsiniz," diyor Hades. "Ama şampiyonlara, antik dünyada neredeyse her savaş tanrısının kendi topluluklarını, halklarını korumakla ilgili olduğunu hatırlattı. Onun emeğinin merkezinde de bu vardı. Her birine bir bebek kimera verildi. Bebek tarafından parçalanmadan ve anne, bebeklerinin götürüldüğü Larissa, Yunanistan'ı yok etmeden onu yuvasına geri götürmek zorundaydılar."

İlginç.

"Samuel ağır yaralanmıştı."

Nefesim kesiliyor. "O değil-"

"Hayır," diyor. "Henüz değil. Senin üzerinde çalışan doktorları Zeus'a ödünç verdim."

Bu da demek oluyor ki Güç erdemlerinden hiçbiri o İşgücü'nü kazanamadı, yoksa Asklepios onu iyileştirirdi. "Bunun için teşekkür ederim."

Durup onu inceliyorum. Hades'in bunu tek başına yapabileceğinden emin değilim. Ama benim için...

Hayır. Aptalca bir fikir Lyra.

Zihnimi İşler'e geri dönmeye zorluyorum. Neredeyse bir sonraki kısmı sormak istemiyorum.

"Kim kazandı?"

Tereddüt edişine bakılırsa, söylemesine gerek yok. Ben zaten biliyorum.

"Diego."

Aman Tanrım.

"Ödülü, teleskopla cep boyutuna inebilen bir mızrak." Hades'in sesi bir tünelden geliyor gibi.

Paniği uzak tutmak için gözlerimi kapatıyorum, çaresizliği ve korkunç gerçeği bana zarar veremeyecekleri bir yere itiyorum. Düşünebileceğim bir yere. Zai bir tane kazandı. Bu ona iki kazandırdı. Ve Diego...üç, şimdi. En fazla, sadece iki oyun kaldı, liderlik için berabere kalabilirim ve

bunu yapmak için Zai'yi yenmek zorunda.

"Eşitlik olursa ne yaparlar?" Cevap için gözlerimi zorla açıyorum.

"Bu bağlıdır." Hades diyor ki yavaşça. "Ama onlar Yapma. izin ver iki kazanan. Tanrıların sadece bir hükümdarı olabilir."

Lanet olsun.

O kelimeyi haykırmak istiyorum. Adaletsizliğe çığlık atmak. Sadece... çığlık atmak.

Hayır. Boştaki elimi kucağımda yumruk haline getiriyorum. Bu işe çok fazla şey bağlı ve kendimi kaybetmek için zamanım yok. Düşünmek zorundayım. "Yine de denemek zorundayım. Beraberlik de bir şanstır."

Hades'in çatık kaşları betonu inşaat demirinden ayırabilir. "Zar zor oturabiliyorsun." Ben de kaşlarımı çatıyorum. "O zaman kıçını kaldırıp Olympus ve bana birkaç gün daha kazandır. Bunu yapacağım."

Sandalyesinden kalkıp benden uzaklaşırken bir elini saçlarının arasından geçiriyor. Sert omuzları bile bunu yapmamam için her yolu düşünüyor gibi görünüyor. Daha önce ondan hiç duymadığım bir sesle, "Sana daha fazlasını çektirmeyeyim," diyor.

Anlamıyor mu? Eğer yapmazsam, kendimden nefret edeceğim.

"Hades." Adını sessizce söylüyorum ve sırtı daha da sertleşiyor, sanki kırılmaya hazırmış gibi. "Lütfen. Yapmak *zorundayım*."

"Siktir," diye mırıldanıyor. Başı öne düşerken elleri kalçalarına gidiyor ve omuzları yükselip alçalıyor. "Peki. Gidip onlarla konuşacağım."

84

Güven İşe Yaramıyorsa, Rüşveti Deneyin

Kaybedecek her şeyiniz olduğunda, sizi vurduracak şeyler bulmaya başlarsınız.

Biz de bu gece bunu yapıyoruz. Aslında her an olabilir.

Kader, lütfen bizim tarafımızda ol ve bu işin yürümesine izin ver.

Hades'in "karışmak yok" kuralından kaçınmak için bunu nasıl yaptığımıza çok dikkat etmeliyiz. Benim isteğim üzerine, Hades evine misafir getiriyor. Hades bunu söylediğinde Charon neredeyse kıçının üstüne düşecekti. Hades'in bana verdiğine benzer bir işaret olmadan Yeraltı Dünyası'na nasıl gelip gidebildiklerini bilmiyorum ve sormuyorum. Ama başkaları söz konusu olduğunda, bu tüm şampiyonlar için bir "yaşasın daha iyiyim, hadi kaçırdıklarımı telafi edelim" partisi.

Hades'in buradaki evinin büyüklüğüne bakılırsa, eğlencenin yaygın olduğunu düşünebilirsiniz. "Malikane" bunu tam olarak karşılamıyor. "Kale" daha yakın. Komitede bana eşlik eden hayalet doktorlar tarafından çok fazla yürümeye teşvik edildim ve bu yüzden keşfettim.

Bu noktada, arazinin yalnızca yüzde ellisini kapsadığımdan ve en az on üç yatak odası süitini kataloglad ığımdan oldukça eminim,

Biri resmi, diğeri çatı penceresi altında gayri resmi iki yemek odası. Bir sauna, bir masaj odası, Boone'un ölümünden sonra beni ilk kez getirdiği, masallardaki Beast'i utandıran kütüphane, üç ayrı kapalı yaşam alanı ve en az üç açık hava alanı daha var.

-Biri çatıda, şu anda bulunduğum yerde, biri havuzun yanında ve biri de nefesimi kesen bir bahçede. İçeride iki mutfak -biri Hades'in kişisel kullanımı için, diğeri de burada hizmet veren personel için devasa bir mutfak- ve dışarıda bir mutfak. Kapalı havuz ve spor salonu, açık havuz, ama aynı zamanda daha çok yemyeşil peyzaja dahil edilmiş bir dizi havuza benzeyen bir açık havuz, benzersiz özelliklerden girdaplar ve girdaplar, köprüler, inler ve hatta suyla çevrili adalarda kabanalar bulunan bir özellik.

Al sana Olympus.

Hades'in Yeraltı Dünyası'ndaki evi böyle bağırıyor.

Diğer şampiyonlar buraya geldiklerinde bir sürprizle karşılaşacaklar. Tepkilerini hayal ederken neredeyse gülümseyeceğim. Zenginlik ve lüks hem gözünüzün önünde hem de abartısız. Tıpkı çatı katı gibi, eklektik. Dünyanın dört bir yanından gelen unsurların bir karışımı.

Ama farklı olan yaşanmışlık hissi. Odalar ve dekor dokunulmaz, rahatsız edici ya da gösterişli değil. Buradaki her alan... rahat. Kendimi her bir köşeye sıkıştırmak ve sadece eğlenmek istiyorum - okumak, kestirmek, televizyon izlemek, bir soygun planlamak.

Hades bu fantezilerin her birinde benimle birlikte. Bunu bir türlü durduramıyorum.

Çatı katındaki yaşam alanında bekliyorum. Buradan, evin içine inşa edildiği dağın üç yüz altmış derecelik bir görüntüsüne ve ötesindeki toprakların ruhani tepelerine, tarlalarına ve nehirlerine o kadar yüksek bir mağara tavanıyla kaplı ki, gökyüzü de olabilir. Burada Üst Dünyayı taklit eden bir tür gündüz ve gece var, ancak renkler daha canlı. Özellikle de geceleri.

Manzarayı belki de son kez seyrederken iç çekiyorum.

Yarın, On Birinci Emek için Olimpos'a geri dönüyoruz. Hades bize zaman kazandırdı. Daemonlar yardım etti, beni teftiş etmek için geri geldiler ve son mücadelelerin hâlâ hayatta olan tüm şampiyonların katılımını beklemesi gerektiği konusunda hemfikir oldular.

Hades bana kaçırdığım üç Görev hakkında başka bir şey söylemedi,

Onu durmadan rahatsız etmeme rağmen, bu duyduklarımdan hoşlanmayacağıma dair kötü bir işaret, ama önemli değil. Ne olursa olsun bu gece öğreneceğim.

Bir esinti saçlarımı karıştırıyor ve tenimi okşuyor.

Yeraltı Dünyası'nda bir esinti var. Yanan tarlalara eşlik edecek kavurucu bir rüzgâr hayal etmiştim ama burada, Gölgeler Diyarı Erebos'ta değil. Burada esinti serin ve mükemmel.

Neşeli sarı bir güneş elbisesi giyiyorum. Hades'in hep bir tane istediğimi nereden bildiği hakkında hiçbir fikrim yok. Adaylar faydacı giysiler ya da işimizin olduğu ortama uyum sağlayacak giysiler giyerler ama bunları saklayamayız. Zaten o seviyeye hiç gelemedim.

Manzaraya bakıp tekrar iç geçiriyorum çünkü burada sonsuza kadar kalabileceğimi ve başka hiçbir yeri özlemeyeceğimi düşünüyorum. Ama belki de bunun burayı evi olarak gören tanrıyla bir ilgisi vardır.

Hades'in yanıma geldiğini duymadan ya da görmeden önce onu hissediyorum. Duygularından değil. Dinlenmem ve iyileşmem için uğraştığı fazladan günler boyunca onları bir daha hissetmedim.

Ama şimdi bir gerginlik var.

Sanki onunla benim aramda ince bir tel gerilmiş ve eğer çok yaklaşırsak... kıvılcımlar o telden geçiyor ve ikimiz de yanma riskiyle karşı karşıya kalıyoruz. Bu yüzden birbirimizin etrafında dikkatlice dolaşıyoruz.

Dokunmuyoruz.

Bakışmıyoruz ya da bakmıyoruz.

Bir odayı birkaç dakikadan daha uzun süre yalnız paylaşmayız.

Etrafımızdaki cam baloncuklar gibi kişisel alanın görünmez duvarlarını ihlal etmiyoruz.

İma etmeyiz. Ya da sataşmayız. Ya da ayartmayız.

Ve tüm bu söylenmemiş "y a p m a y a c a k s ı n " kuralları sayesinde... Gerçekleşmemiş bir ihtiyaçla için için yanıyorum.

"Hâlâ bunu yapmaya kararlı mısın?" diye soruyor.

Sürekli uyumayı bıraktığımdan beri tüm tartışmalarımız strateji üzerine odaklandı. Crucible nasıl kazanılır.

"Evet." Boone için. Benim için. Hades için de.

"Lyra!" Meike'nin çığlığı üzerine döndüğümüzde onu, Zai'yi, Trinica'yı ve Amir'i çatıya çıkan merdivenlerden çıkarken buluyoruz.

Bakmama gerek yok, çünkü Hades'in

kayboldu. Burada şampiyonlarla birlikte olmaması gerekiyordu. Hiçbiriyle. Aklımdaki şey için değil.

Meike aceleci adımlarla bana doğru koşuyor ve beni kucaklıyor. "Tanrılara şükürler olsun," diyor. "Düşündük ki..." Geri çekilirken yüzünü buruşturuyor.

"Hades'e şükürler olsun, çünkü hâlâ hayatta olmamın sebebi o." Sanki onu burada bulacakmış gibi etrafına bakınıyor.

Bu arada Zai de bize katıldı ve bana sarıldı. "Sana ne olduğunu bilmiyorduk."

"Sizi bilgilendireceğim."

Trinica geride duruyor, temkinli bir şekilde izliyor, Amir de onun yanında. Bizimle resmi olarak müttefik oldukları İşlerin çoğunda hazır bulunmuş değilim. "Ben yokken dördünüzün birbirinize sahip olmasına sevindim," diyorum.

"Seni özledik," diyor Amir ve bana çocuksu bir gülümseme sunuyor. Trinica başını sallamakla yetiniyor ama çekingenliğini kaybetmiş.

Onları bir ateş çukuruna nal çakan geniş açık hava koltuklarından birine götürüyorum. "Konuşmak için fazla vaktimiz yok," diyorum onlara. "Diğerleri yaklaşık on beş dakika içinde burada olacak."

Zai biraz geriye yaslandı. "Diğerleri mi?"

"Tüm şampiyonları buraya davet ettim." Dördü karşılıklı bakışıyor.

Meike kaşlarını çatıyor. "Bu iyi bir fikir gibi görünmüyor." Genelde iyimser olan o olurdu.

Yarı gülüyorum ama yüzümü buruşturmadan da edemiyorum. "Evet, hepsi. Dex bile. Bir nedeni var." Oyalanmamak için ellerimi kucağımda kavuşturuyorum. "Fazla zamanımız yok, o yüzden sana açıkça anlatacağım. Tamam mı?"

Başlarını sallıyorlar.

Arkalarından merdivenlere doğru bakıyorum, sonra hızlı hızlı konuşmaya başlıyorum. Onlara Boone'u anlattım. Hades'in onu nasıl tanrı yapabileceğini, ama sadece ben kazanırsam ve o kral olursa.

"Bize neden söylüyorsun?" Zai yavaşça soruyor, stratejik aklı iş başında. Gözlerinden nereye gittiğimi takip ettiğini görebiliyorum.

Artık aramızda biraz mesafe var. Hepimizin arasında. Hissedilir ya da kötü değil, sadece... orada. Bensiz üç İşgücü daha atlattıkları için mi yoksa başka bir şey için mi emin değilim.

"Çünkü tüm şampiyonlar grubuna bir şey teklif edeceğim ama siz benim en yakın müttefiklerimsiniz. O yüzden önce size söylemek istedim."

Merdivenlerde bir hareketlenme olunca tekrar onlara baktım. Önce Jackie, sonra da diğerleri bulunduğumuz yere doğru ilerlerken beşimiz de ayağa kalkıyoruz.

Hades yok. Charon yok. Başka tanrılar ya da tanrıçalar
yok. Sadece biz.

85

Bir Gambit

Geldiklerinde, şampiyonların çoğu ağzı açık bir şaşkınlıkla etraflarına bakıyor ve ben de onlara bu çevreyi tanımaları için bir şans verirken gülümsüyorum. Tamam, evet, tepkileri hayal ettiğimden bile daha iyi. Sanki burası *benim* evim ve bunu göstermekten gurur duyuyorum.

Patlama ve kükürt, Lyra. Kendine gel ve başla.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diyorum.

"Bu da ne demek oluyor, Keres?" Dex soruyor.

Sanırım önceden bilme kutsaması sadece İşçiler için geçerli. Gerçi Boone'a kazanamayabileceğini ama hâlâ burada olduğunu söylerken haklıydı.

"Lütfen oturun. Size her şeyi anlatacağıma söz veriyorum. Ondan sonra, ne olursa olsun Olimpos'a dönebilirsin."

"Neye rağmen?" Jackie yavaşça soruyor, yüzüme şüpheyle değil endişeyle bakıyor.

Hepimiz oturuyoruz, bazıları diğerlerinden daha isteksiz. Zai'yi dürtüyorum. "Tebrikler bu arada."

Bana biraz eksik bir gülümseme atıyor. "Hera'nın yaptığı takımyıldızı neydi?" diye soruyorum.

Hepsi, sanki buradaki yıldızları görebiliyormuş gibi başını arkaya eğen Dae'ye bakıyor. Göremiyor -ya da aynı yıldızları değil, gerçi tavanda parlayan parlak noktalardaki şekilleri seçiyorum- bu yüzden bakışlarını yavaşça indiriyor. "Buna halmeoni deniyor," diyor. Bu İngilizce değil ve Yunanca olduğunu da sanmıyorum. Kaşlarımı soru sorarcasına kaldırıyorum.

"Büyükanne," diyor sessizce. "Korece."

Onun için mi? Boğazım bir ağrının etrafında kapanıyor. Belki de Hera bu konuda göründüğü kadar katı yürekli değildi.

Dae bakışlarımı karşılıyor ve gözlerinde bir anlayış görebiliyorum. Karşılıklı bir yara. İkimiz de en sevdiğimiz insanları kaybettik. "Belki Boone için de sana bir tane verir," diyor. Hatta biraz gülümsüyor, gözlerinde şefkat var. "Ona hırsız diyebilir."

Ben de gülümsüyorum, bakışlarımı şimdi kucağımda birbirine dolanmış olan ellerime indiriyorum. "Bence buna bayılırdı."

Diğerlerine göz gezdiriyorum. "Nerede..." Neredeyse sormak istemiyordum. "Samuel?"

Meike elimi tutuyor. "Sana ne söylediler?"

Yüzden yüze bakıyorum. "Bana her oyundan ve kimin kazandığından bahsettiler. Ve Neve hakkında. Unutuş Tarlaları'nda mı öldü?"

"Öyle de denebilir," diye mırıldanıyor Dex karanlık bir sesle.

Kaşlarımı çattım ve Jackie, "Zırhını koruma olarak giyiyordu - tarlalarla ilgili son İşgücü'nden sonra, dedi - ve kaybolduğunda ve fırtınalar geldiğinde, şimşekleri çekiyordu. Bu-" Durmak ve yutkunmak zorunda kalıyor.

"Korkunçtu," diyor Trinica, taş suratlı. "Korkunçtu."

Diğerlerine göz gezdiriyorum. Şimdi daha yakından bakabildiğime göre, her şey daha açık. Hepsi şoka girmiş durumda. Bunu tarif etmenin tek yolu bu. Sanki başlarına en kötü şey gelmiş ve diğer taraftan farklı çıkmışlar gibi.

"Aman Tanrım. Çok üzgünüm."

"Rekabetçi bir kaltaktı," diyor Dae şiddetle ve sonra dudakları acı bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Ama o *bizim kaltağımızdı*."

Dex başka tarafa bakıyor. Rima da öyle.

Dae beni inceliyor. "Neve'in ölümüyle Nora yıkılmıştı.

Overworld'de duyuruldu."

Boone'un benden uzaklaştığı görüntüyü tekrar canlandırmamaya çalışarak tekrar kucağıma bakıyorum.

"Artemis onunla konuşabilmem için beni ona götürdü," diyor ve başımı kaldırıyorum. "Ona nasıl olduğunun ayrıntılarını anlat."

Bunu yaptığı için Dae'yi daha çok seviyorum. Artemis'i de öyle. "Peki ya Samuel?" Tekrar soruyorum. "O değil-"

"Hâlâ hayatta." İlk konuşan Dex oldu. "Zar zor. Geri kalanımız bebekleri geri getirirken o da anneyi uzak tutmaya çalışıyordu. Bileğine taktığı metal bandın Aegis, yani kalkan olduğu ortaya çıktı. Kendini korumak için kullanmış ve anne kimeranın yılan kuyruklu ağzına sıkışmış. Çıkaramadı. Aslan kafası-" Dex yüzünü buruşturuyor. "Elini kopardı."

Midem bulanıyor. Aslanların avlarına ne yaptıklarını gösteren videolar izlemiştim.

İşte o zaman fark ediyorum ki, diğerleri gözle görülür bir şekilde üzgünken, Diego oturuyor ve gülümsüyor.

Zai düşüncelerimi anlamış olmalı, çünkü Diego'yu dürtüyor ve Diego önce şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor, sonra da hayal kırıklığına uğruyor. Bu gece neredeyse hiç konuşmadı. Belki de sadece hayatta kalmakla kalmayıp şu anda lider olduğu içindir.

"Üzgünüm Lyra," diyor. "Demeter'in Emeği'ni kazandığım için aldığım ödül bana hem fiziksel hem de zihinsel acı hissettirmiyor. Buna keder de dahil."

Oh. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Her neyse," diyor Dae, "Samuel hâlâ iyileşiyor."

"Buna sevindim. O iyi bir adam." Diego'ya bakıyorum. O ize rağmen onun da iyi biri olduğunu biliyorum.

"Bizi buraya sürüklemenin nedeni hafıza şeridi mi?" Dex sert bir şekilde soruyor. "Sen ara verdiğin süre boyunca yaşadığımız onca şeyi telafi etmek için mi?"

İç çamaşırımı gösterme kaygısı olmadan elbisemi kaldırıyorum ve o da bu manzara karşısında bembeyaz kesiliyor, suçlamasının geri kalanı uçup gidiyor.

Styx üzerimde iz bıraktı. Etimi iyileştirdi ama simsiyah örümcek ağı görünümlü desen herkesin görebileceği şekilde içime işledi. Önden ve arkadan.

"Hayatta kalmak için savaşan sadece siz değildiniz." Gözlerini kaçırana kadar bakışlarını tutuyorum.

"Tanrılar, Lyra." Zai koltuğunda kayıyor.

Rima ellerini kucağında kavuşturuyor. "Peki bizi neden buraya çağırdın?"

Elbisemi indirip dizlerimin üzerinde düzeltiyorum. Şimdi sıra zor kısımda. "Anlatacak bir hikâyem ve sonra da hepinize bir teklifim var."

Dex ayağa fırladı. "Eğer müttefik olacağımızı düşünüyorsanız-"

Bir elimi kaldırarak sözünü kestim. "Teklif bu değil."

86

Bana Kim Olduğunu Göster

Söylemem gerekeni söyledikten sonra diğer şampiyonlar Olimpos'a dönerken çatıda kalıyorum. Onlar gittikten sonra rahat koltuklardan birine oturup dizlerimi göğsüme çekiyorum, kollarımı onlara sarıp Erebos'a bakıyorum.

Omurgamı bir ürperti kaplıyor.

Saçlarımı karıştıran esinti yüzünden değil. Burası mükemmel. Ama düşmanlarımın eline bana karşı bir silah verip vermediğimi bilmediğim için... ya da vermediğim için.

Teklifimi düşünmeleri için onlara yarına kadar süre verdim. "Nasıl karşıladılar?"

Hades'in sesiyle biraz sıçradım ama başımı çevirmedim. "Söylemesi zor."

Gelip karşımdaki minderli sedirin üzerine oturuyor ve dirseklerini dizlerine dayıyor. "Onlara Styx Nehri üzerine yemin ederek üzerime düşeni yapacağımı mı söyledin?"

Başımı salladım.

Kendi payına düşeni. Bunların hepsi benim fikrimdi, yoksa Daemonlar burada onu yerden yere vuruyor olurdu.

Eğer kazanırsam ve kendisi Tanrıların Kralı olursa, Pota'da ölen herkese bir seçenek sunacağına dair bana söz verdi. Onlara ya Elysium'da bir ev verilecek ya da isterlerse Boone ile birlikte Yeraltı Dünyası'ndan geri getirilecekler. Bu durum Neve ve Isabel'in yanı sıra Dae'nin büyükannesi ve tüm bunlar sona ermeden ölebilecek diğer herkes için de geçerli.

Eğer sonraki iki görevi kazanırsam. Eğer onu Üst Dünya'nın da kralı yaparsam.

İkisinin de kralı olmak ona ruhları dünyalar arasında geçirme gücü verecek.

"Dae'nin diğer yeteneğini artık biliyorum," diyorum ona. "Onu kullandı. Boynundaki zincirde asılı olan kolye Diogenes'in Feneri."

Hades bir an sessiz kaldı, düşünüyordu. "Yani hepsi senin doğruyu söylediğini biliyor."

"Evet."

"O zaman teklifinizi kabul etmemeleri aptallık olur." Ellerini birbirine kenetler. "Bu şekilde hepsi kazanır."

Omuz silkiyorum. "Ölümlüler."

Bu da dudaklarının seğirmesine neden oluyor. Son zamanlarda bunu daha çok yapıyor.

Gülümsüyor. Bu manzara karşısında kalbim biraz yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Ne kadar aptallar," diye mırıldanıyor. Shakespeare, sanırım. En iyi dersim değil.

Çenemi dizlerime dayıyorum. "Tanrılar da pek iyi değil."

"Benden hiçbir itiraz alamayacaksın."

Bakışlarını indiriyor, yere bakıyor, saçlarının arasından geçen çizgi alnına düşüyor. Saçlarını geriye taramak istiyorum ama bu aramızdaki "bunu yapmayız" kurallarından birini çiğnemek olur.

"Sana bir şey göstermek istiyorum." Başını kaldırıp yüzümü inceliyor.

"Tamam."

Mırıldanıyor -eğlenmiyor, daha çok şaşırıyor- ve başını hafifçe sallıyor.

"Ne?"

"Sadece çok... güveniyorsun."

"Sana güvendiğimi zaten söyledim. Neden şaşırdın?"

"Sanırım pek çok insandan duymaya alışık değilim." Yavaşça doğruldu ve yüzünde bir şey temkinli hale geldi. Sonra kendini toparlayıp ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. "Gel bakalım."

Eline bakıyorum, sıcaklık vücudumda dalgalanarak göğsüme yerleşiyor.

Dokunmak. Bu söylenmemiş kuralları çiğniyor.

Sabırsızca homurdanıyor ve ben de kendimi zorlayarak ayağa kalkıp elimi onun elinin içine koyuyorum. Bu tek, basit temas noktasının ne kadar iyi hissettirdiğini ele verecek bir ses çıkarmamaya çalışıyorum.

Bir bağlantı.

Görme ve duyma yetilerim her zamankinden daha hızlı bir şekilde geri geliyor ve kendimi Erebos'tan bile daha güzel bir yerde buluyorum.

"Elysium," diye nefes alıyorum. Bana söylemesine gerek yok. Bu kadar açık. Yeraltı Dünyası'nın bu kısmına Kutsanmışlar Adası da deniyor-

en çok hak eden ruhlar için ayrılmış yer - kahramanlar, saflar, iyiler. Şampiyonlar, şimdi, umarım, ne zaman ölürlerse ölsünler. Gerçi onlardan birkaçı ilginç eklemeler olabilir.

Burası zamanın ötesinde, ölçünün ötesinde ve benim gibi birinin üretmeyi umabileceği kelimelerin ötesinde. Şairler bile zorlanırdı.

"Daha fazlasını görmek ister

misin?" diye soruyor. "Sorun olur

mu?"

Gözleri bana parıldıyor. "Evet. Bence bunu ilginç bulacaksın.

Elysium her ruh için mükemmel bir yerdir." "Nasıl?"

"Çünkü ben buna izin veriyorum." Yine kibirli bir gizeme büründü. "İşte. Sana göstereyim."

Birdenbire beyaz kumsallarda duruyoruz, kristal mavisi sulara bakıyoruz ve okyanusa doğru uzanan camdan yapılmış bir ev var. Sonra bir şehirdeyiz. Paris, sanırım. Akşam güneşinde pembe bir renkte parlıyor.

"Bazıları evlerini Üst Dünya'dan görür. Bazıları hayal güçlerinin yaratabileceği şeylerin en saf kısımlarını görür."

Paris'ten ayrılıyoruz ve gözlerimi karşılayan şey beni güldürüyor

merak içinde yüksek sesle. "Vay canına," diye fısıldıyorum.

Sırıtıyor, gamzeleri tam olarak görünüyor. Ve şimdi doğru nefes almak için mücadele ediyorum, çünkü o şu anda tamamen kendisi. Olması gereken kişi, yani himayesi altındaki ruhları gerçekten hisseden Yeraltı Dünyası Kralı. Onu bu şekilde görmeme izin veriyor.

"Candy Land oyununun bir yeniden yaratımı" diyor. "Burada yaşayan küçük kız bu oyunu çok seviyor."

Hâlâ biraz sersemlemiş ve yüzünün açıklığından başka bir yere bakmaya isteksiz bir halde kendimi manzaraya bakmaya zorluyorum. Çocukken masa oyunları oynayamadım -biz çaylaklar için satranç ya da hiçbir şey- ama görmüştüm. Bir gün arkadaşlarımla yapmayı hayal ettiğim şeylerden biriydi, hala böyle şeyleri hayal etme zahmetine katlandığım zamanlarda. Bu canlı versiyonda, Nane Ormanı'nı ve uzakta Meyan Kökü Kalesi olduğunu tahmin ettiğim yeri görüyorum. "Bahse girerim Gumdrop Geçidi de bir şeydir."

Başını sallıyor.

"Benim için nasıl olacağını görebilir miyim?"

Hades iç geçiriyor. "Bir ölümlünün ideal yer vizyonu yaşamı boyunca değişir. Bu ancak ruhları Elysium'a ulaştığında kesinleşir."

"Oh." Bunu bilmek güzel olurdu. "Şimdi ölürsem ne olabileceğini görebiliyor musun?"

"Yapma-" Boğazı bir yutkunmanın etrafında çalışıyor. "Henüz ölmeyi düşünme, hmmm?"

Yatıştırıcı bir gülümseme sunuyorum. "Öyle bir

planım yok." "Güzel."

"Peki ya sen?" Sonra ben soruyorum. "Mükemmel bir yerin var mı? Yani, zaten bir tanrı olduğun için."

Topraklara bakıyor ve omuz silkiyor. "Pek çok şey görüyorum."

Bunun bir cevap olduğundan tam olarak emin değilim.

Son bir kez uzun uzun bakıyorum, sonra ona dönüyorum. "Bunu bana neden gösteriyorsun?"

"Çünkü şampiyonlar teklifi kabul etse de etmese de, Crucible'da ya da yaşlılıkta ölseler de, burası onların evi olacak. Ve bunu geriye dönük ve ileriye dönük olarak her şampiyon için geçerli kılacağım. Sana bu konuda söz veriyorum Lyra.

Ve..." Başını çevirip Elysium'a bakıyor, çenesi hafifçe sıkılıyor. "Eğer önümüzdeki iki maçı da kazanamazsan... Boone'un iyi olacağını görmeni istedim."

İyi. İyi olacak. İyiden de öte. Cennetin kendi versiyonunda. Diğerleri de öyle.

"Peki ya sevdikleri?" Ben soruyorum. "Burada yalnız kalmamalılar."

"Bunu da ayarlayabilirim." Sesinden eğlence süzülüyor. "Buradaki ruhlar birbirleriyle etkileşime girebilir mi?"

Hades biraz duraksıyor. "Evet."

"Nasıl, eğer kendi cennet versiyonlarındaysalar?"

"Eğer bir başkası da benzer ya da aynı cennete sahipse. Burada bütün aileler bir arada. Sevgililer, arkadaşlar."

Ama sadece aynı cennetse? Yani Boone'un yüzünü bir daha göremeyebilirim ve o da bunu biliyor. Beni hayalet olarak ziyaret ettiğinde de biliyordu.

"Sen ve Persephone burayı şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz yer haline getirdiniz," diyorum, hâlâ dışarı bakarak. "Ve bir o kadar da yalnız." Bu bana ikisi hakkında da çok şey anlatıyor.

Hades yanımda hareketsiz duruyor. Duygularını mı incittim? Onu gücendirdim mi? "Ne görüyorsun?" Tekrar soruyorum.

Omuzları hafifçe gevşedi. "Belki bir gün sana gösteririm." Ama bugün değil. Bunu söylemesine gerek yok.

"Geri dönebilir miyiz?" diye sordum.

"Elbette." Hemen gözlerimizi kırpıştırıyoruz ve evine vardığımızda bahçede, mağaralardan birinin yanında duruyoruz. Mağarayı gizleyen küçük şelale geceyi yumuşak bir çağıltıyla dolduruyor. Akan suyun sesini her zaman sevmişimdir.

Evin ışıklarına doğru bakıyorum. Neden bizi oraya değil de buraya getirdi?

"Elysium'u görmenin seni daha iyi hissettireceğini düşündüm." Yüzüme ya da görebildiği tarafına bakıyor.

"Öyle." Onu bir daha göremeyebilirim ama Boone her halükarda iyi olacak. Bu her şeyi kolaylaştırıyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Ya Boone oradan ayrılmak istemezse?"

Ne de olsa burası bir cennet. Ve güvende olmaktan daha fazlası. O iyi

önemsedi. Neden bizim dünyamıza dönmek istesin ki-

"Ona ben sordum."

"Sen... ona sordun." Yavaşça dönerek Hades'e bakıyorum. Onun sözlerini papağan gibi tekrarladığımı biliyorum ama pek de mantıklı gelmiyor.

Hades parmaklarımı bırakıp ellerini ceplerine sokuyor ve bunun sıradan bir hareket olması gerektiğini söyleyebiliyorum. Ama hiç de öyle değil. "Sen hastayken onu sana getirdiğimde, Elysium'da mı kalmak istediğini yoksa eğer bu seçenek mümkün olursa bir tanrı olarak ölümsüzlüğü mü kazanmak istediğini sordum."

Ona sordu. Hades, pek sevmediği Boone'a ne istediğini sordu. Eğer isterse, eğer yapabilirse onu ölümsüz bir tanrı yapmayı teklif etti.

"Neden sordun?"

Omuz silkti. "Hiçbir ruh istemediği ya da hak etmediği bir şeye zorlanmamalı. Özellikle de kalıcı sonuçları olacaksa." "Bunca zaman sonra bunu zor yoldan öğrendim." diye mırıldanarak bakışlarını kaçırıyor.

Benden mi bahsediyor?

Hâlâ Boone'a sorduğu gerçeğine takılmış durumdayım.

Beni istedi. Ve belki de bunu varsaymak son derece kibirli bir düşünce ve eminim ki ruhu zorlamama meselesinin de bir nedeni vardır, ama bunu benim için yaptı. Samuel'in iyileşmesine yardım etmesinin aksine, bu kez bu düşüncenin aptalca olmadığını biliyorum. Bundan eminim. Bunu yaptı çünkü ben acı çekiyordum. Yine de, benim bencil acımın Boone'un kendisi için seçeceği şeyin önüne geçmediğinden emin olmak istedi.

Hades hâlâ sıradanmış gibi davranmaya çalışıyor ama ellerinin ceplerini nasıl yumrukladığını görebiliyorum.

Bu tanrıya karşı duyduğum şefkat depremi temellerimi sarsıyor.

Söylenmemiş "yapma "ları unutun. Her birini kırmak üzereyim.

87

Sana bir seçenek sunuyorum.

Hades'in içine giriyorum, ikimizin de ihlal etmemek için çok dikkatli olduğumuz kişisel alanına giriyorum, avuçlarımı göğsüne yaslıyorum. O kadar sertleşiyor ki, kendisinin soğuk, oyulmuş mermer bir versiyonu olabilir. Parmak uçlarında yükselip ağzının tam köşesine bir öpücük kondururken bunu görmezden geliyorum.

Küçük, yumuşak bir homurtu çıkıyor.

Aşağıya inerken bakışlarımı onunkilerden ayırmıyorum, her şeyime dikkatle bakan ama aynı zamanda beni en ince ayrıntısına kadar inceleyen bakışlarını üzerimde tutuyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Tüm bunlar için."

Kafamı hiç çevirmeden arkamdaki havuza doğru dönüyorum. Aynı anda sarı sundress elbisemi yavaşça başımın üzerine kaldırıp bahçenin taş yoluna bırakıyorum. Sütyen giymiyorum ve mükemmel gece havası tenimi okşuyor.

Bakışları önce yan tarafımdaki siyah örümcek izine gidiyor ve yemin ederim kızıyor - çok küçük ama görüyorum. Ama sonra, sanki kendine engel olamıyormuş gibi, cıvadan kesilmiş çeliğe dönüşen yırtıcı bir açlığa dönüşen gözleriyle bakışları geri kalan her yerimde geziniyor.

"Ne yapıyorsun?" Sesi alçak ve temkinli.

O gümüşi gözler farklı bir hikâye anlatıyor. Bakışlarıyla beni yutuyor. Kendini şiddetle sabit tutarken bile bakışlarının sıcaklığı tenimi yalıyor.

Gülümsüyorum. "Oyunumuzun kurallarını değiştiriyorum."

Öne doğru sarsak bir adım atıyor, ellerini ceplerinden çıkarıp yumruk yapıyor, yüz hatlarında hayal kırıklığı dalgalanıyor. "Bu aramızdaki bir oyun değil Lyra."

Artık havuzun kenarındayım ve sandaletlerimi tekmeliyorum. "Biliyorum. Bu yüzden kuralları değiştiriyorum."

Başını sallıyor. "Ben gidiyorum."

Ama hareket etmiyor. Bir santim bile. Bakışlarını başka yöne çevirmiyor bile.

Sırtımı ona dönüp suya bakıyorum ve külotumu çıkarıp kenara atıyorum. Kalbim kaburgalarımın kafesine o kadar sert çarpıyor ki, muhtemelen oradan duyabilir. Ukala ve lanetli bir hırsız olabilirim. Tanrılara karşı gelebilir ve her an doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapabilirim, sonuçları benim için o kadar da iyi olmasa bile. Hayatımda birden fazla kişi tarafından aptal olarak adlandırıldım.

Ama bu farklı. Bu *gerçek* bir kırılganlık.

Sadece fiziksel olarak açığa çıktığım için değil, *kendimi* ortaya koyduğum için. Ona, beni istiyorsa, onun olduğumu kesin bir dille söylüyorum. Geleceğin imkânsızlığını unut. Şu anda ve burada alabileceğimi alacağım.

The Crucible bana bunu öğretti.

Bu artık Hades'in seçimi. Hâlâ gidebilir, geri dönebilir, teklifimi reddedebilir.

Bunu yaparsa canı çok yanacak.

Ama bazı riskler acı verici sonuçlara değer. Bu da onlardan biri.

Omzumun üzerinden baktığımda onu hâlâ ayakta buldum. İzliyordu. Çenesi sıkılıydı ve güçlü bir itiş onu paramparça edebilirmiş gibi görünüyordu. Onunla çirkin bir şekilde flört etmeye çalışmayı unut. Bu ben değilim, ben böyle biri değilim. Bunun yerine ona içten bir gülümseme sunuyorum. İndeki hayatımın her gününün aksine, ne hissettiğimi saklamıyorum.

İhtiyacımı görmesine izin veriyorum. Ama aynı zamanda şefkati, hassasiyeti ve umudu da. Ve o irkildi. Tam isabet.

Ağzının kenarında bir kas kıpırdadı. Ölüm tanrım kendini çok zor tutuyor. Bu bilgi beni daha da gülümsetiyor. En azından inanmamı istediğini düşündüğüm gibi soğukkanlı bir şekilde etkilenmemiş.

"Kendimi sana sunuyorum," diyorum ona. Tamamen açık olmak için. "Anlaşma yok. Karşılık yok. Beklenti yok."

Duraksıyorum, aklıma geldikçe onunla ilgili her şeyi inceliyorum.

"Bana katıl... ya da katılma. Seçim senin." Arkamı dönüyorum, *katılmamayı* çok kolay seçebileceği korkunç bilgisine karşı gözlerimi kapatıyorum. Özellikle de buna karşı koyma şekliyle. "Ama bana katılırsan gerçekten çok sevinirim."

Bununla birlikte suya daldım.

Burayla ilgili diğer her şey gibi su da mükemmel, serin ama soğuk değil, ben yüzerken tenime ipek gibi dokunuyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, fazladan nefes almak için istediğimden daha erken kalkmak zorunda kalıyorum. Giderken soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. Hades hâlâ orada beni izliyor mu bilmiyorum. Arkasını dönmüş olabilir.

Kendimi bakmamaya, mağaranın girişine doğru tembelce yüzmeye zorluyorum. Burası da çok güzel, doğal taş fener ışıltısıyla çalkalanıyor ve Styx'in üzerindeki mağara tavanlarında mavi yıldızlar gibi parlayan şey her neyse burada da var.

Ama yüzerek açıldığımda, daha çok Yeraltı Dünyası'nın üzerinde özel, fantastik bir yüzer sığınakta asılı kalmışım gibi hissediyorum. Ve yine de görkemli bir şekilde, sınırsızca açığa çıkıyorum.

Ve Hades burada değil. Beni takip etmedi.

Sonunda bakmak için dönüyorum ve yalnızlık karşısında hemen sönüyorum. Arkamda kimse yok, suda benim yaptığımın ötesinde bir rahatsızlık yok, mağaranın içinde bir ses sıçraması yok.

Cevabı hayır.

Beni istemiyor. Yeterli değil.

Göğsümün sıkılığını zorlayan derin bir nefes alıyorum ve suyun mağaranın kenarına döküldüğü yere doğru yüzüyorum.

aşağıda başka bir havuz, uyuşmuş. Dağın yamacından ve ondan uzaklaşabildiğim kadar uzaklaşarak kollarımı kaya çıkıntısının tepesine uzattım ve iç çekerek çenemi onlara dayadım.

En azından incinmişliğimi ve aşağılanmışlığımı saklamak için güzel, özel bir yer seçmiştim. İster inanın ister inanmayın, ikinci duyguya odaklanmak için elimden geleni yapıyorum ve göğsümün etrafında ezici bir ağırlık oluşturan hayal kırıklığını kabul etmemek için çok uğraşıyorum.

Hayatımın çoğunda yalnızdım. Yalnızken iyiyimdir. Ama bu farklı.

Bunun bir anlamı vardı. Sadece şehvetten daha fazlası. Beni bu kadar etkilemesine izin verdiğim için aptal mıyım? Muhtemelen. Bu çekime teslim olmaya karşı olan tüm argümanlar hala orada. Bana derinlerde kim olduğunun küçük bir parçasını gösterdi diye, beni nasıl tanıdığını, desteklediğini, koruduğunu ve benim için ceza aldığını gösterdi diye rüzgârdaki toz gibi yok olmadılar.

Ve ben lapa haline gelmeye başladım. "Kahretsin," diye fısıldadım.

Hiçbir uyarı olmadan, güçlü kollar etrafımı sarıyor ve çıplak bir göğüs sırtıma bastırıyor. Hades alnını başımın arkasına koyuyor ve beni içine çektiğini duyuyorum. Kucaklayışındaki esneklikte, kendini tutuşundaki bükülmezlikte hâlâ bir direnç var.

"Bunun ne olamayacağının ve ne olabileceğinin farkında olduğunu bilmem gerek" diye homurdanıyor.

Sert bir uyarı. Karanlık bir vaat.

88

Teslimiyet

Hades bana doğru bastırırken, arzusuyla savaşırken bile, ne demek istediğini bildiğimden emin olmalıyım.

"Söyle bana, açıklığa kavuşsun" diye mırıldanıyorum ve gülümsememe engel olamıyorum.

Ona doğru eğilmeyi o kadar çok istiyorum ki, sevinç içimi keskin patlamalarla dolduruyor, ama kendimi beklemeye zorluyorum.

"Sana bir gelecek veremem Lyra," diyor. "Sana ölümlülerin ihtiyaç duyduğu şekilde bakamam. Bu benim içimde yok. Ama seni istiyorum."

Sert. Doğrudan. Gerçek. Lanetime rağmen onun için her şeyin bundan ibaret olduğuna inanmak istemiyorum ama kendimi zorluyorum. "Bu yeterince açık."

İkimiz de hareket etmiyoruz.

"Bana bir seçenek sundun," diyor nefesi ensemde gezinirken. "Şimdi ben de sana bir tane veriyorum."

Gözlerimi kapatıyorum ve kendi talebimi yapıyorum. "Şu anda burada olmanın tek sebebinin beni istemen olduğunu bilmem gerek. *Beni* istemen. Yapmamamız için o kadar çok neden varken bile buna ihtiyaç duymanı sağlayacak kadar sana değer verdiğimi. Lanetim daha fazlasına izin vermese bile. Bu tek sefer olsa bile.

ikimiz de bunun ötesinde bir şey verebiliriz."

"Seni istiyorum," diyor. "Bununla ikimizi de lanetliyor olsam da."

Hâlâ bununla savaşıyor mu? Onu zaten zorladığımdan daha fazla zorlamayacağım.

Seçimimi yaptım ve bunu açıkça belirttim.

Gergin bir sessizlik anından sonra başını kaldırmıyor ama kolları yavaşça geriliyor ve beni etrafımızdaki suyu ısıtacak kadar sıcak olan etine doğru çekiyor. Bedenimi kendi bedeniyle aynı hizaya çekiyor, sonra karnımdan aşağıya, uyluklarımın birleştiği yumuşak buklelere doğru tek, alaycı, arayış dolu bir dokunuş izliyor.

En hafif, en sinir bozucu fırçalarla, o tek parmağını vücudumun uğuldamasına neden olan noktaya gönderiyor.

Bir solukta başımı omzuna yaslıyorum ve onun duygularının bir şimşeği içimde çakıyor.

Neredeyse ezici bir tatmin ve ihtiyaç. Ve başka bir şey. Kararlı bir kontrol.

Ben ona tutunamadan kayboluyor, ama bu sadece eliyle yaptığı şeyi, kıçıma bastırdığı şaftın kalınlığını çok daha fazla... daha fazla yapıyor.

Tekrar ve tekrar, ve Tanrım, tekrar, o alay ediyor. Parmaklarını kovalamak için kalçalarımı hareket ettirene kadar. Nefesim boğazımda düğümlenene kadar. Ta ki kollarımı yukarı kaldırıp arkamdan boynuna dolayarak bizi birbirimize sabitleyene kadar.

Bunun hızlı ve sert olmasını bekleyebilirdim. Ama yumuşak ve alaycı... Tanrım, şimdiden çözülüyorum.

Serbest eli kaburgalarımdan yukarı çıkıp göğsümün alt tarafını okşuyor, sonra da meme ucumun üzerinden zar zor geçiyor. Arzu, bu dokunuştan diğer parmağının hala alay ettiği zonklama noktasına kadar cızırdıyor.

Sonra o arayış içindeki parmak aşağıya iniyor, beni ayırıyor, içime giriyor, beni test ediyor ve istesem de iniltimi tutamıyorum. İstediğimden değil.

Orada durdu, parmağını içime gömdü. Bana eziyet ediyor.

"Şimdi durma," diye talep ediyorum. Miyavla hatta. Bana yaptığı şey bu.

Gülümsediğini hissediyorum ve sonra enseme tatlı, iddialı bir öpücük konduruyor ve ben bunu bir marka gibi hissediyorum. Beni işaretliyor

Onun. Dudaklarımdaki kutsama öpücüğünden farklı. Bu korunmayla ilgili değil.

"Yapmamamız için binlerce neden var... Yapmamalıyım..." diye fısıldıyor, o sert sesi duyularıma sürtünüyor. "Ama ben seni istiyorum Lyra. Seni uzun zamandır istiyorum..."

Bana karşı ürpertici bir nefes alıyor, tamamen tasmalı güç ve arzu. Tamamen kararlı bir kontrol.

Parmakları üzerimde geziniyor, biri alay ediyor, biri dışarı kayıyor, etimden bir titreme çekiyor. "Seni yıldızların yaktığı gibi istiyorum." O işkenceci parmaklar bir kez daha içeri giriyor ama beni daha da yukarı çeken onun sözleri oluyor. "Seni bir fırtınanın dağların üzerinde toplandığı gibi istiyorum, sadece şiddetli bir serbest bırakmaya teslim olmak için."

Parmakları hâlâ içimde, başparmağını beni titreten o noktanın üzerinde gezdiriyor. Ama kalbimin etrafında kıvrılan ve daha hızlı atmasını sağlayan onun sözleri. Beni bu şekilde istediğini bilmek -ben, hayatım boyunca görünmez ve istenmeyen biri olan ben- onun için titrememe neden oluyor. Onun için sızlanıyorum.

Onun için özlem duyuyorum.

Dudakları kulağımın hemen arkasındaki noktaya doğru hareket ediyor. "Seni, vahşi doğadaki ilk ölümlülerin birbirlerinde benzerlerini buldukları ve... *aç* oldukları şekilde istiyorum."

Son kelimesi beni öylesine ele geçiren söz dolu bir mırıltı ki, kısa, ölümlü hayatımın geri kalanında bu sesi duymak istiyorum.

"Güzel," diye iç geçiriyorum onun eziyet veren dokunuşuna, sonra bir elimi arkama, aramıza atıyorum, etrafına sarıyorum ve sıkıyorum, tenime karşı inleyişinin tadını çıkarıyorum. "O zaman biz de birbirimizi aynı şekilde istiyoruz."

Daha önce hiç kimseye bu şekilde dokunmamıştım ama yine de bu çok... doğal.

Elimdeki hissi ipek kaplı demir gibi ve nabzının atışı, bunu ona hissettirdim.

Merak ediyorum... Elimi bir kez pompalıyorum. İki kez.

İnlemeden önce tüm vücudunun kaskatı kesilmesi beni kendi memnuniyetimle gülümsetiyor. "Şimdi istediğim şey... kendini tutmayı bırakman."

Kıpırdamıyor. Nefesinin sert giriş çıkışlarını duyabiliyorum, göğsü

Zamanla bana doğru bastırıyor. Hâlâ kontrol için savaşıyor. Sonra, "Seni incitmek istemiyorum. Eğer kontrolü kaybedersem-"

Onu daha sıkı kavrıyorum ve iniltisinden zevk alıyorum. "Seni istiyorum lanet olası

kır beni."

"Kahretsin, Lyra-"

Tutuşumdan kurtuluyor ve ellerini aniden çekiyor ve bunu durdurduğunu düşünerek kalbimin düşmesi için zar zor zamanım oluyor, sonra kalçalarımı kavrıyor, beni yüzüne çevirirken parmakları o kadar aceleci ki, gözlerini gördüğümde içim içimi yiyor. Erimiş, sıvı gümüş.

Bu görüntü kalbimin teklemesine neden oluyor, sıcaklık ve daha fazlası o güzel gözleri -hatta onun tüm varlığını- her yerimi ısıtan bir ışıkla dolduruyor.

Dudakların dudaklara değdiği ilk kıvılcımda orman yangınına dönüşen bir öpücükle ağzımı yakalamadan önce tüm bu izlenimleri özümsemek için tek bir kalp atışım var.

Elleri her yerimdeyken, her yerimi okşarken, beni nefessiz bıraktığında oyalanırken bir huzursuzluk beni tüketiyor -ikimizi de tüketiyor sanırım-. Beni inlettiğinde acımasızca alay ediyor.

Ve her yeni keşifle, ellerinin üzerimde ve onun benimkinin altında olduğunu hissetmekle, ikimiz de daha çılgın hale geliyoruz. Eğer sadece onun verebileceği kadarına sahipsek, ikimizin de verebileceği kadarına, o zaman alabildiğim her şeyi alıyorum ve karşılığında ona her şeyi sunuyorum.

Ama çok geçmeden huzursuz enerjim sadece eller ve ağızla yatışmıyor.

Daha fazlasını istiyorum.

"Hades," diye inliyorum, kollarımı boynuna doluyor, bacaklarımı beline dolamak için neredeyse vücuduna tırmanıyorum.

Beni aniden sudan çıkarıp yaklaşık bir ayak kalınlığındaki kaya çıkıntısının tepesine bıraktığında nefesim kesiliyor. İçgüdüsel olarak omzumun üzerinden bakıyorum. Arkamdaki düşüş sonsuza kadar devam edecek gibi görünüyor, dik ve ölümcül. Karnım sıkıştıkça kollarına yapışıyorum ve tekrar ona döndüğümde zor nefes alıyorum, gözlerim kocaman, sadece yüzündeki memnuniyetin yoğunluğuyla kalbim daha da hızlı çarpıyor.

Ve onun duygularından bir şimşek daha çakıyor içime.

Hayranlık.

"Biliyordum." Kelimeleri soluyor. "Tehlike seni savaşmaya iter, seni canlı kılar, duyularını ateşe verir."

Çünkü beni görüyorsun.

Sanırım o her zaman gerçek beni gördü. Çünkü o bir tanrı, belki de ölüm tanrısı, belki de Hades böyle biri. O beni görüyor.

Benim onu gördüğüm gibi.

Uzanıp başımın arkasını kavrıyor ve dudaklarımı kendi dudaklarına götürüyor, sanki benim verdiğim karşılık onun arzusunu bir kademe daha artırmış gibi. Bu öpücük sert ve talepkâr. Alt dudağımı ısırıyor ve diliyle yatıştırıyor, sonra geri çekiliyor. Ağzının içinde inliyor ve tekrar ona doğru tırmanmaya çalışıyorum.

O haklı. Şu anda bile vücudum çok *ilkel* hissediyor. Birbirine karışmış nefeslerimiz gibiyim, hava gibiyim, süzülüyorum, uçuyorum ve onun isteğiyle canlanıyorum.

Sertçe geri çekiliyor, elmacık kemiklerinin üzerinde kırmızı çizgiler var. "Geriye yaslan."

Bir emir.

Hemen itaat ettiğimde, içindeki tüm cevap ateşi, vahşi bir sıcaklık, hınzır bir alay ve şefkatli bir hayranlıktan oluşan bir bakışta birleşiyor.

Kalbim bu hayranlık karşısında tekliyor.

"Bana tutun, yıldızım," diye uyarıyor. "Ve sakın bırakma."

89

Yap Beni

Ne yapacağını tahmin edemeden bacaklarımı ayırıyor ve başını eğiyor. Ben kollarına yapışmışken, onun elleri beni belimden tutarken ve ağzı...

Ağzı.

O günahkâr diliyle k a l b i m i n derinliklerine iniyor. Birlikte inşa ettiğimiz tüm hisleri alıyor ve yoğunlaştırıyor, vücudum nabız gibi atana kadar hızlandırıyor. Bir parmağını içime sokuyor, sonra diğerini, beni geriyor, ağzıyla, diliyle yaptıklarına uygun olarak hareket ettiriyor.

Ve oh...tanrılar...

Duygu patlaması beni kör etti. Hiçbir uyarı yok. Bir patlama gibi *patlıyorum* ve etrafımdaki her şey dışarıya doğru fırlamadan önce sertçe içeri çekilirken çığlık atıyorum. Beni aniden çıkıntıdan kaldırıp sertçe içine çektiğinde tekrar haykırıyorum.

"Bacaklarını etrafıma sar. Şimdi."

Bunu yapıyorum ve gözlerimin içine bakarak beni alçaltıyor, ta ki sikinin kabarmış, çıkıntılı ucu benim kayganlaştığım yere bastırana kadar.

Bana zaten verdiği zevk. Hâlâ nabzım atıyor. Bana hınzır bir sırıtış sunarken gamzeleri tüm gücüyle ortaya çıkıyor.

Sonra içime bastırıyor, beni geriyor, dolduruyor.

Duraklıyor. Bir kez. Uyum sağlamama, vücudumun yerleşmesine izin veriyor. Sonra, sanki hazır olduğumu anlamış gibi, içime girene kadar devam ediyor ve dünyam yeni bir gerçekliğe doğru daralıyor. Birleştiğimiz bir yer.

Yüzünü boynuma gömüyor, derin, hırıltılı bir nefes alıyor. Sonra başını kaldırıyor ve tekrar dudaklarıma yapışıyor.

Nefes alamayana kadar öpüyor beni, nefes almak zaten ikincil bir ihtiyaç gibi görünene kadar. Ama sonra etrafımda farklı bir şey hissediyorum. Gözlerimi açtığımda artık suyun içinde olmadığımızı, yataklardan birinde yattığımızı görüyorum. O içimde daha derine yerleşirken, beyaz perdeler etrafımızda sürükleniyor, üzerimdeki ağırlığı sadece sahiplenilme hissini artırıyor.

Artık beni tutmak zorunda olmadığı için hareket etmekte özgür olan elleri, sanki beni boyuyormuş, dokunarak ezberliyormuş gibi çılgınca fırçalarla uyluklarımın dış kısımlarını okşuyor.

"Ne istediğine dikkat et, yıldızım," diye uyarıyor.

Vücudum bu sözlerle kasılıyor, içimde bir heves kabarıyor.

Memnuniyet, hareket etmeden bir kalp atışı önce yüz hatlarında kırbaçlanıyor.

Yavaş değil. Alaycı değil. Tasmalı değil.

Eğer çoktan bıraktığını düşündüysem, bu tamamen başka bir şey. Hareketleri acımasız. Sürükleyici. Ve çaresiz. Altında kıvranıyorum, tutunmak için bacaklarımı etrafına sarıyorum. Ama o kontrolünü kaybettikçe, ben de aynısını yapıyorum.

Kendimi onun içinde kaybediyorum. Onun hissinde. Gücünde. Her hareketine, her dokunuşuna verdiğim tepkiyi görmek için yüzümü izleyişinde.

Tırnaklarımı sırtına geçirdiğimde, bir zevk hırıltısıyla başını yukarı kaldırıyor. Ağzından uyarı niteliğinde bir gülümseme geçiyor ve sonra ellerimi acımasızca kavrayıp kollarımı başımın üzerine uzatıyor.

Gözlerim kocaman açılıyor ve gülüşü neredeyse vahşi.

Sonra, hâlâ içime gömülü halde, başını eğiyor ve bir meme ucunu ağzına alıp emiyor. Sertçe. Sonra ısırdı.

Yataktan düşmek üzereydim.

Dilinin o hassas uca sert darbeleri

Bir sonraki adımda ise elimde olmadan daha fazla içine giriyor, hissin peşinden koşuyorum. Ben uçurumun kenarına gelene kadar durmuyor. İşte o zaman başını kaldırıyor.

"Ne?" İnliyorum. "Bekle. Durma."

Yine vahşi bir sırıtış, saçları alnına dağılmış -parmaklarımın saçlarında gezinmesinden anlıyorum. "Seni bekleteceğim ve isteyeceğim, bunca zamandır yaptığım gibi."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Dizlerinin üzerine çöküyor, elleri kalçalarımda beni kaldırıyor, açıyı değiştiriyor ve itiyor.

Haykırıyorum, o geri çekilip tekrar iterken tüm sinir uçlarım canlanıyor. Daha sert.

"Siktir."

Ve bu onu yatak başlığına tutunmak için öne doğru savuruyor. Zorlanıyor. Bakışlarını benimkilerden hiç ayırmadan kalçalarını pistonluyor. Hızlı. Sertçe.

Birden etrafımızdan dumanlar yükseliyor, kokusu acı bitter çikolataya karışıyor... sadece ona ait. Gözlerinin yoğunlaşmasından, bunun onun gücü olduğunu ama kontrolünün dışında olduğunu anlıyorum. Duman dallara dönüşüyor.

Ve dallar bana doğru uzanıyor.

Bana dokunuyorlar.

Her parçama. Yumuşak ve hassas. İpek gibi kayıyor. Daha sert, daha agresif. Her yerime dokunuyorlar. Sanki sadece bedenini kullanmak yetmiyormuş gibi. Sanki her yerimi keşfetmek, bana mümkün olan her zevki tattırmak için o kadar sabırsız ki, tek yol buymuş gibi.

Uyluklarımın birleştiği yerdeki nabız noktasıyla oynayan o mu yoksa duman mı bilmiyorum ama sanki ağzının sıcaklığını yeniden üzerimde hissediyorum. Duygu arttıkça içimden iniltiler yükseliyor ve beni mutluluğa yaklaştırıyor.

Ama ondan saklamaya zahmet etmediğim tepkilerimi yutan gözleri beni gerçekten daha yükseğe fırlatıyor.

İçimde yarattığı hisleri tüm benliğimle ona geri akıtıyorum. İhtiyacımı ona geri veriyorum. Kalbimi ona geri veriyorum.

Bu bizim tek seferimiz olabilir, onunla böyle tek anım. O da aynı şeyi mi düşünüyor? Bunun tadını çıkarmaya, yarını ve her türlü sonucu lanetlemeye kararlı mı? Çaresizliğin sınırı, her şey olmasını istememe neden oluyor. İkimiz için de.

Her zaman aşkı arzulayan kadın için.

Ama aynı zamanda çok yalnız duran, bakımı altındaki ruhların sonsuzluğunu diğer tanrıların biz ölümlülere gösterdiğinden daha fazla yürekle yöneten tanrı için.

Dokunuşu, bana karşı, içimde ve her yerde, hem tüketmek hem de yenilemekle tehdit eden ateş gibi, onun isteğiyle yanıyor.

Hades'in kendisi gibi.

"Lütfen," diye fısıldıyorum ağzına karşı. Bu noktada o kadar bitmiş durumdayım ki, ne istediğimden bile emin değilim.

Ama o biliyor gibi görünüyor.

İkimiz de öpüşmek için uzanıyoruz, her birimiz diğerinin zevk seslerini ağzımızla yakalıyoruz.

Küçük bir an için bunun çok fazla olduğunu düşünüyorum. Çok yoğun. Fazla

gerekli, sanki bundan sonra onsuz nefes alamayacakmışım gibi.

Hades geri çekiliyor ve gözleri şok olduğunu düşündüğüm bir parıltıyla irileşiyor ve sonra erimiş gri derinlikleri parlamaya başlıyor. "Lyra-"

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Bunu ben yaptım. Kontrolünü her şeyden üstün tutan bir tanrının kontrolünü tamamen kaybetmesini sağladım. Boynumu ısırmak için eğilmeden önce göğsünden homurdanıyor, kalçaları *ikimiz* de kırılana kadar ritmi hiç bozmuyor.

O anda gelen hücum beni yok etmekle tehdit ediyor, içimden geçip üzerime çarpıyor ve beni tekrar tekrar deviriyor. Hades bir haykırışla beni sele doğru takip ederken daha da yakınıma geliyor. Ve yemin ederim ki etrafımızdaki dumandan obsidyen uçlu alevler yükseliyor.

Zevk bizi hırpalıyor ama sonra yavaşça gevşiyor, fırtınanın ertesi sabahı kıyıya vurmuş kazazedeler gibi dalgalar bize hafifçe vurana kadar bizi geri çekiyor.

Ve duman dağıldıkça, dünya ile ilgili diğer her şey benim için artık var olmayana kadar uzaklaşıyor - acı, korku, geçmiş, gelecek, tanrılar ve şampiyonlar, Üst Dünya ve Yeraltı Dünyası, Olimpos.

Hepsi şu anda önemsiz. Bedenlerin, zihinlerin, kalplerin ve ruhların bu akkor k a r ı ş ı m ı n d a .

Hades beni kendine çekiyor, birlikte nefes alırken yüzünü saçlarıma gömüyor. Bu sefer, duyguları geldiğinde tatlı bir şekilde içime akıyor - bitmek bilmeyen, akkor halinde bir zevk, sarsıcı bir merak ve ruhun derinliklerinde bir sahiplenme.

Ben onunum. Birbirimize sarıldığımızda kalbim onu geri istiyor. Bu geceden öteye gidemese bile.

BÖLÜM 7

TEK UMUDUM

Zafer ya da mezar. Ölüm
her şekilde kazanır.

90

Cevap Hayır

Bir dağın yamacında sevgilinizin kollarına sarılıp mutlu bir uykuya dalmanın... ancak kendi soğuk yatağınızda tek başınıza uyanmanın kafa karıştırıcı olduğunu söylemek yetersiz kalır.

Kucaklaşmalar ve ölümsüz aşk ilanları beklemiyordum. Belli oluyor. Şey...çoğunlukla. Gizli kalbimin istediği şey -dün gecenin bir *anlamı* olması için- şimşek gibi çakmayan bir vahiy. Yumuşak, kelebek kanatları gibi.

Bu Boone'a olan aşkımdan farklı. O yalnız bir kızın masum duygularıydı, sadece bir bağ kurmak isteyen biriydi ve onunki kalabalıktaki tek dost yüzdü. Ama Hades'le... bu başka bir şey.

Hades'le hâlâ bir bağ var ama aynı zamanda koruma, şefkat ve hayatta kalma da var. Tehlike, hayal kırıklığı ve tüm lanet sırlarına rağmen ona güvenmektir. Bu adalet, saygı ve anlayıştır.

Görmek ve karşılığında gerçekten görülmek. Ve belki... belki daha fazlası olabilir.

İşte bu yüzden bu sabah en hafif tabiriyle sarsıcıydı. Evet, ikimiz de dün gecenin ne olduğu konusunda nettik, ama bu ya kaçmak ya da terk etmek gibi hissettiriyor. Yani... bir not bile mi yok?

Tamam. Şüpheden yararlanmak, kendime söyledim. Belki Hades beni biraz yalnız bırakmak istemiştir. Ya da personele kahvaltı için en sevdiğim yiyecekleri soruyordur. Ya da sabahları erken duş almayı seviyordur. Tanrılar yemek yiyor, uyuyor ve sevişiyorsa, duş almaları gerektiğine karar verdim. Gerçi bu anında giyinme ve stil sahibi olma olayı aksini gösteriyor olabilir.

Ya da bugünün bir sonraki İşçi Bayramı olduğunu ve odaklanmam gerektiğini biliyor.

Kafamın tamamen Hades'le dolu olması dışında. Duş alırken ve giyinirken bunu durduramıyorum, ki bunu özen göstermekten çok aceleyle yapıyorum, en azından yeleğimi kontrol edene kadar. Onu da dikkatlice gözden geçirmek için zaman ayırıyorum. Neyse ki Hades baltamı Hephaistos'tan benim için geri aldı. O otomatın dokunaçlarını pencereye sıkıştırırken bırakmıştım.

Ama Hades de kahvaltıda değil. Charon ve Cerberus kahvaltıda.

Kendime tost ve çay almadan önce Ber'in kafasını kaşıyorum. Midemin pek çok iyi nedenden dolayı daha fazlasını takdir etmeyeceğinden eminim.

Oturduğumda Charon tabağıma bakıyor. "Sonuçta bunu yapmamaya karar verirsen Hades anlayışla karşılar," diyor neredeyse kayıtsızca, ağzına bir dilim elma atıp çiğniyor.

"Biliyorum."

"Boone da anlayışla karşılardı."

"Bunu ben de biliyorum."

Charon sesli bir şekilde nefes alıp veriyor, kumlu saçları gözlerine düşüyor. Önümüzdeki iki Görevi kazanmam için yaptığımız bu plandan ona bahsettiğimiz andan beri nefret ediyordu. Hırıltılı bir "sen ne sikimsin" ifadesi bunun en açık göstergesiydi ve Hades'in ona soğuk soğuk bakmasına neden oldu. Sadece benim fikrim olduğunu açıkladığımda yumuşadı ama Charon buna karşı çıkmaya devam etti.

Sırıttım. "Sen biraz anaç bir tavuksun, biliyor musun?"

Rus, odayı güçlü bir duman kokusuyla dolduran hırıltılı bir kahkaha atıyor. Charon homurdanarak tabağındaki yumurtaları iterken Cer ve hatta Ber de katılıyor.

Sonra Ber, diğer ikisini dürtmeden önce yanımdan geçip gitti.

Kafalar. Bakmama gerek yok. Hades'in orada olduğunu köpekten önce biliyordum, sanki bedenim artık ona o kadar uyum sağlamış ki bir Hades konum uygulaması olabilirim.

Charon da benim yanımdan bakıyor. "Lyra'ya bunu yapmamasını söyle."

Ben de yavaşça dönüyorum... mutlak bir kayıtsızlık duvarıyla karşılaşmak için.

Bana bakıyor. Buradaki ölü ruhlardan biri de olabilirim, şu anda o kadar görünmezim ki. Görünmezliğin nasıl bir his olduğunu bilen biri varsa o da benim.

Ama bu çok daha kötü.

Derimin üzerinde jiletler gibi, binlerce küçük kesik bırakıyor.

"Lyra ne yaptığını ve ne istediğini biliyor," diyor Hades Charon'a.

"*Sen* biliyor musun, Phi?" Charon talep ediyor. Sonra ayağa kalkıyor, sandalyesi protest bir çığlıkla taş zemine sürtünüyor. "Bunu mahvetme çünkü-"

Hades'in yüz ifadesi tamamen donuklaştığında ve konuşurken sesi sıkıldığında sözünü kesiyor. "O beni ilgilendirir, seni değil. Siktirip gitmekte özgürsün."

Bunun üzerine arkama yaslandım. Etraflarında çok fazla zaman geçirmemiş olabilirim ama bu ikisi birbirleriyle böyle konuşmuyor.

Charon ölümcül bir kaş çatmayla tabağını masanın diğer tarafına itiyor ve sonra ortadan kayboluyor. Cerberus, beni onunla yalnız bırakarak peşinden gitmeden önce Hades'e homurdanıyor.

Çenesi granitten yontulmuş gibi. Bir saniye sonra, sanki kendini zorlamak zorundaymış gibi bana bakıyor. "Hazır mısın?"

Bu kadar mı? Bu *kadar* mı?

Boş ver onu. Neden bu kadar garip davranıyor? Ona göre, olağanüstü, rızaya dayalı, karşılıksız seks yaptık, hepsi bu. Şimdi bana hıyarlık yapmasına gerek yok. Görevi zaten anlamıştım.

"Kesinlikle." Kahvaltımı masaya bırakıp terasa geçiyorum... ve tam önüne gelene kadar durmuyorum, derin bir nefes alsam göğüslerimi göğsüne değdirecek kadar yaklaşıyorum. Sonra bir elimi havaya kaldırıyorum, sanki aramıza diktiği görünmez, camdan mesafe duvarına bastırıyormuşum gibi, daha yükseğe ve

Eskisinden daha kalın.

Bekliyorum.

Gözlerimin içine bakmasını bekliyorum ve baktığında gülümsüyorum. *Bana daha önce davrandığın gibi davran*, diyorum o gülümsemeyle.

Kısa bir süreliğine kendi ifadesi yumuşuyor ve içimde şefkatli bir ihtiyaç şimşeği çakıyor.

Ama bir sonraki anda hepsi yok oluyor, hiçbir anlam ifade etmeyen elmas sertliğinde bir kararlılığın altında kavrulup gidiyor. Avucunu benimkine bastırıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar yok oluyoruz. Tekrar göz kırptığımızda, Olympus'taki evinin ön avlusunda duruyoruz. Ama geri adım atmıyor. Ve elini indirmiyor.

Orada, birbirimize yakın, avuç avuca duruyoruz ve bana içindeki savaşı bir anlığına gösteren gözlere bakıyorum. Bir tanrının ve bir ölümlünün dahil olduğu aptallığın çok ötesinde bir savaş.

Ona neler oluyor böyle?

Sormak için ağzımı açıyorum ama bakışları başımın üzerinden kalkıyor ve kapalı, düşünceli ölüm tanrısının tanıdık maskesi yerine oturuyor.

"Lyra ile konuşmak için mi buradasın?" diye soruyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum, ellerimizin bağlantısını koparıyorum ve sanki Atropos o anda kaderlerimizin çizgisini kesmiş gibi hissediyorum.

Ama bunların hiçbirinin görünmesine izin veremem çünkü Rima kapının hemen içinde duruyor ve beni izliyor.

Rima. Diğerlerinin hiçbiri. Müttefiklerim bile.

"Evet," diyor, Hades'le benim arama bakarak.

"Bir sonraki Emek'te iyi şanslar," diyor bana, bakışlarını alnıma dikip uzaklaşmadan önce.

Yere bakıyorum, her şey onun gittikçe uzaklaşan ayak sesine odaklanmış durumda. Küçük bir tıkırtı duyuyorum; evin kapısı açılıyor. Sonra bir duraklama.

"Ölme Lyra," diyor sessizce.

Neredeyse bir yalvarış gibi gelen bu sözden sonra, kapının arkasından kapanma sesi tuhaf bir şekilde nihai gibi geliyor ve irkilmemi engelleyemiyorum.

Rima yaklaşıyor ve kendimi ona bakmaya zorluyorum. Ona odaklan. Sanki çok yaklaşırsa Hades'in yeniden ortaya çıkıp onu rahatsız ettiği için cezalandıracağından endişeleniyormuş gibi benimle kapı arasına bakıyor.

Bize. Gözlerindeki korku çok açık ve görmezden gelinmesi imkânsız.

"Sana zarar vermeyecek," diye onu temin ediyorum.

Gözbebeklerinin siyahı tarafından neredeyse tüketilen koyu kahverengi gözleriyle bakışları üzerime yerleşiyor. Başını sallıyor ve söylediklerimi reddediyor mu yoksa başka bir şey mi söylüyor bilmiyorum.

"Buraya hepimizin teklifinizi tartıştığımızı söylemek için geldim."

Anladım. Yüz ifadesinden cevabın benim istediğim gibi olmadığını da anlayabiliyorum.

Bu sabah yalnız uyandığım andan beri yavaş yavaş artan ağırlığa yeni bir ağırlık katılıyor.

Bu ağırlık farklıydı; suçluluk, hayal kırıklığı ve çaresizlikten oluşuyordu.

"Cevabın hayır mı?" Soruyorum ve sesim çatlamakla tehdit ediyor ama kontrol ediyorum.

"Bu doğru."

"Hepiniz mi?" Müttefiklerim gelip bana kendileri söylemek istemedi mi? Bunu sormuyorum. Bu zayıflık gösterirdi.

"Bu da doğru."

Ciğerlerim tüm havasını boşaltıyor ve kalbim büzüşürken omuzlarım çöküyor. "Nedenini sormamın sakıncası var mı?"

Sırtı dimdik oldu. "Zai bu haberi kendisi vermek istedi. Ama ben sana benim söylemem için ısrar ettim. Hayır diyoruz... benim yüzümden."

Kaşlarımı çattım. "Sen mi? Neden? Bu herkes için iyi bir anlaşma-"

"Apollo'dan bana bir hediye..." Son kelimeyi sesinde şüpheli bir çapakla söylüyor. "Kehanet."

Vay be.

Ve...tamam mı? "Nasıl olduğunu anlamıyorum-"

"Sorun şu ki, hediyeyi kontrol edemiyorum. Bana ne göstereceğini o seçiyor." Yüzünü buruşturuyor. "Bu, İşler boyunca yardımcı olmadı çünkü yeteneğim bana aynı şeyi gösteriyor... sadece bir vizyon... tekrar tekrar."

Dehşet bir bataklıktaki durgun su gibi içime sızıyor. "Sana ne gösteriyor?"

"Tanrıların Kralı olarak Hades."

"Bunu istemediğini biliyorum," diyorum yavaşça, "ama korkacak bir şey yok.

O iyi-"

"İmgelemimde, o büyük bir öfke içinde... ve dünyayı yakıp yıkıyor." Bunu sert bir şekilde söylüyor, sesindeki titreme ellerinde görünür hale geliyor, yüzü solgunlaşıyor ve yeşile dönüyor. Korkusu o kadar artmış ki, kendini tutamıyor. "Ve hiç kimse -ne ölümlüler, ne Yunan tanrıları, ne de diğer tanrılar- onu durduramaz."

91

Athena'nın Emeği

"On birinci mücadelenize hoş geldiniz şampiyonlar."

Athena, 1980'lerin modacılarının kıskanacağı vatkalı beyaz bir pantolon takımının içinde güzel ve yine de savaşçı bir şekilde karşımızda duruyor. Gülümsemesi güven verici olmaktan çok korkutucu. Dürüst olmak gerekirse, Athena'yı çok korkutucu buluyorum. Crucible'a onun turunda katılmanın benim seçeceğim bir şey olduğunu söyleyemem. Hera'nın yıldızlar ve takımyıldızlarla olan turu kesinlikle daha iyi olurdu.

Samuel de dahil olmak üzere diğer şampiyonlar geldiğimde beni dikkatle izlediler. Biraz sallanıyordu ve yüzü küllüydü ama ayaktaydı. Tek sağlam bileğinin etrafında gördüğüm kadarıyla altın bir bant yoktu.

Teklifimi neden kabul edemeyeceklerini anladığımı görmelerini umarak hepsine başımı salladım. Müttefiklerim ise... Özür dilediler ve ben de ekibimi anladığım konusunda rahatlatırken Boone′a sessizce zihinsel özürler göndermek zorunda kaldım.

Ki istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama şimdi onları bu işte yenmek zorundayım, çünkü hala kazanmaya çalışacağım. Umarım bunu anlarlar.

En azından şimdi yanımda duruyorlar, bu da bir şeydir.

"Herkes Ares'in kana susamış bir tanrı olduğuna inanıyor," diyor Athena.

Sonra bir yumruk yapıp havaya savuruyor ve elinde bir mızrak beliriyor, metalik bir çınlamayla taş zemine çarpıyor. Beyaz giysisi hemen zırha dönüşüyor, şampiyonların hediyelerimizi hak etmek zorunda olduğu gün giydiği zırhın aynısı.

Sanki asırlar önceydi. O zaman ve şimdi arasında bir ömür geçti.

Gümüş göğüs zırhının üzerinde, gövdesine bir yılanın dolandığı bir zeytin ağacı büyüyor. Miğferi bir baykuş kafası, boynuzlu hatları alnının üzerinde yarıklar oluşturuyor ve baykuş tüyleri bir savaşçı başlığıyla tepeden ve arkadan çıkıyor.

Yüzü parıldayan beyaz rünler ve gliflerle boyanmıştır. Bir elinde basit bir mızrak tutuyor ve boynunda bir kolye sallanıyor. Korunmak için Gorgoneion'un bir resmi olduğunu tahmin ediyorum. Bunu taktığı biliniyor.

Hem bilginin hem de savaşın tanrıçası önümüzde duruyor.

Platformun her bir köşesine yerleştirilmiş dört Daemon hemen dizlerinin üzerine çöküyor, başları öne eğik, yumrukları göğüslerinde.

"Kalkın" diyor.

Onların İşçiler için tarafsız olmaları gerekmiyor muydu? Yargıçlar mı? Bu küçük oyunu sevdiğimi söyleyemem. Diğer şampiyonların ayağa kalkma şekillerine bakılırsa, onların da aynı şeyi düşündüklerinden eminim.

Athena parmaklarını şıklatıyor ve tüm tanrılarımız yanımızda beliriyor. Hades elini omzuma koyuyor ve göz kırpıyoruz. Tekrar göz kırptığımızda, artık Olimpos'ta değiliz. Ben nefes alamadan, Hades tekrar gitti.

İşte o zaman kalabalığın uğultusu, başımın üzerinde tepelenen ve beni altına çekmeye zorlayan dondurucu soğuk bir dalga gibi çarpıyor yüzüme.

Nerede olduğumuzu anlayınca tökezlememeye çalışıyorum.

Roma Kolezyumu, ama daha önce gördüğüm hiçbir harabe resmine benzemiyor.

Sanırım eski Sezarların aileleri ve dalkavuklarıyla oturduğu tribünlere inşa edilmiş bir podyumun üzerinde duruyoruz ve etrafımızda orijinal binanın kalıntıları yükseliyor. Kayaların aşındığı ve parçalandığı alanlar şimdi yeniden biçimlendiriliyor ya da opak camla dolduruluyor.

Tüm yapı bu şekilde yeniden inşa edildi ve stadyum oluşturuldu.

Oturma yerleri, kemerli kapıları ve pencereleriyle duvarları tamamlayan yuvarlak bir çatı -hepsi buzlu camdan- sanırım güneş ışığının içeri süzülmesine izin verirken ölümlü gözleri engellemek için.

Burası tıklım tıklım.

Standlar dolup taşıyor ama ölümlülerle değil. Bunun yerine, antik Yunan dünyasının tüm ölümsüzleri -tanrılar, yarı tanrılar, periler, satirler ve daha fazlası- bizzat izlemek için buradalar gibi görünüyor. Bana bir engerek çukuru gibi görünüyorlar, kıvrılmaya, boğmaya ve saldırmaya hazırlar. Tıpkı bir futbol maçındaymışız gibi, ölümsüzler bağırıyor ve isimlerimizi haykırıyor. Bazıları favori şampiyonları için tezahürat yapan pankartlar taşıyor.

Üzerinde benim adım ya da Hades'in kelebeği olan tek bir tane bile göremiyorum.

Athena'nın sembolü olan baykuşlu turkuaz bayraklar tepemizde dalgalanıyor, ama burada Athena Roma'daki adı olan Minerva ile anılıyor. Onun bayraklarının arasına diğer büyük Olimpos tanrılarının bayrakları ve onların Roma isimleri serpiştirilmiş: Jüpiter, Neptün, Juno, Venüs, Merkür, Apollo, Diana, Mars, Vulcan, Bacchus, Ceres. Tanrım Pluto için tek bir siyah bayrak bile var.

Athena'nın bunu burada tutmasına izin verilmesine çok şaşırdım. Ölümlüler bir şeyler döndüğünü anlayacaktır. Ya da belki de dışarıdan normalden farklı görünmemesi ve ses çıkarmaması için büyülenmiştir?

Şu anda daha büyük endişelerin var Lyra.

Kolezyum'un yine camdan ama tamamen şeffaf olan zemini, gladyatörlerin ve mahkûmların yukarıdaki duruşma ve dövüşlerinden önce tutuldukları tünelleri görmemizi sağlıyor. Kaya sütunlar da camla doldurulmuş, burada stadyum seviyesinde düz bir yüzey oluşturuyor, ancak birlikte çukurlara inen birkaç kat gibi görünen şeyi görmeme izin veriyor...

Bir labirent.

Birden fazla seviyesi var.

Bu lanet şey bende var! Bir labirentte yaşayarak büyüdüm, şehrimin altındaki tünellerde. Çocukluğumu onun tüm bölümlerini keşfederek geçirdim.

Bunu

yapabilirim.

Bunu

kazanabilirim!

"Hayır!" Çığlık Trinica'dan geliyor. Arkamdaki bir şeyden o kadar hızlı kaçıyor ki, Zai'ye çarpıyor ve ikisi de tökezliyor. Ama bu, geri kalanımızın bakmasını sağladı ve ben

Tostumu ve çayımı kusmamak için elimle ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum.

Orada, çivilerin üzerinde, kaybettiğimiz şampiyonların kafaları var, ciltleri solgun, gözleri ölümle bulanık ve ağızları çığlık atar gibi açık.

Neve. Isabel. Ama aynı zamanda Dae'nin büyükannesi...

ve Boone. Soğuk, ölü gözleri bana bakıyor.

Jackie "Bu bir yanılsama" diyor.

Biliyor çünkü geçmişteki illüzyonları ve sihirleri görebiliyor. Bunu öğrendim çünkü görünüşe göre Hera'nın İşçiliği sırasında bunu daha açık bir şekilde kullanmış, Deimos ve Phobos'un onun üzerinde hiçbir etkisi olmamış.

Kafalara tiksintiyle bakıyorum. Katlandığımız pek çok dehşet gibi bir yanılsama ama etkisi daha az gerçek değil. Ejderhanın ateşi gibi. Athena'nın bu hamleyle zihinsel bir oyun oynadığını biliyorum. Biliyorum ama buna izin veremem. Özellikle de Rima sessizce Dae'nin titreyen eline uzandığında.

Hades'i gururlandıracak bir hırıltıyla Athena'nın üzerine dönüyorum. "Sen bir canavarsın."

Tüm stadyumun nefesi kesiliyor ve yemin ederim hep birlikte geriye kayıyorlar. Çünkü biliyorlar. Bu, sadece tanrıların ve tanrıçaların yetenekli olduğu bir şekilde lanetlenmeme neden olacak bir ifade.

"Öldürün onu!" diye bağırıyor iğrenç bir adalet duygusuna sahip bir ölümsüz, artık sessiz olan kalabalıktan.

"Dex'in nesi var?" Jackie'nin sağımda mırıldandığını duyuyorum.

Onun yanında, Dex ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor ve Rima ona dirsek atana kadar şarkı gibi bir sesle "öldür onu, öldür onu" diye mırıldanıyor.

Başka kimse çağrıyı kabul etmez.

Athena sadece gülümser. "Savaş ve bilgi, siz ölümlülerin hazmedemediği, zor kazanılmış, çetin gerçeklerdir. Ama yine de varlar. Kaçınılmaz, kaçınılamaz ve nefes almak kadar gerekli."

"Bu şekilde olmak zorunda değil," diye itiraz ediyorum. Zaten kendimi mahvettim, biraz daha ne olabilir ki? "Sadece canavarlar, şeytanlar, kasten cahil olanlar ve iblisler dünyayı bu hale getirir."

Çenesini hafifçe aşağı eğiyor, gözleri erimiş altın renginde. "Bana bir kez daha canavar de, küçük ölümlü."

Onu en çok kızdıran şeyin "cahil" kısmı olduğuna eminim.

Ağzımı kapalı tutmayı başarıyorum ama ellerim iki yanımda kıvrılıp açılırken ona bakmaktan da vazgeçmiyorum.

Gülümsemesi kendini beğenmişliğe dönüşüyor. Bir alay.

Zihinsel olarak geri adım atmama neden olan bir şey. Ona meydan okumamı mı *istiyor*? Lanet olsun, sanırım istiyor. Beni cezalandırmak için Daemon'ların müdahale olduğunu söyleyemeyeceği bir sebep vermemi istiyor. Onun istemediği şey benim yarışmam. Boone bu yüzden orada.

Dex ona teklif ettiğim anlaşmayı ve nedenini anlatmış olmalı.

Lanet olası sızıntıyı onun yapacağını biliyordum. Onunla bir tür anlaşma mı yaptı? Ne de olsa onun şampiyonu.

Başka bir şey söylemediğimde ve yapmadığımda, hayal kırıklığına uğramış bir surat ifadesi takınarak beni ve diğerlerini geçip dikenlerin ilkine gidiyor ve örümceklerle dolu büyük, şeffaf, kapalı bir kâse alıyor. Kapağı çıkarıp Boone'un başının altına tutuyor ve sanki birkaç dakika önce öldürülmüş gibi damlayan kanı yakalıyor.

Örümcekler hemen büyümeye başlayınca tiksinti yüzüne bir tokat gibi iniyor. Athena onları altımızdaki cam labirentin içine atıyor, orada da gittikçe büyüyerek kaçışmaya devam ediyorlar.

"Çok güzel," diyor Dex, hâlâ o tuhaf sesiyle.

Yüzüne bakıyorum, koyu renk gözleri hararetle parlıyor. Ona neler oluyor böyle?

Athena örümceklerin ardından Neve'in kanıyla büyütülmüş bir kase akrep, ardından Isabel'in kanıyla büyütülmüş bir kase kurşun karınca ve son olarak da Dae'nin büyükannesinin kanıyla büyütülmüş bir eşek arısı yuvası getiriyor.

Tüm bu yaratıklar cam labirente giriyor.

Athena uzun açıklamalarla vakit kaybetmez.

"Çıkabilirseniz çıkın. Labirentte koşmayı atlamak, sadece hayatta kalmak için herhangi bir kalıntı kullanamazsınız. Eğer bir saat içinde çıkış yolunu bulamazsan..." Altmış dakikaya ayarlanmış devasa bir dijital saati işaret ediyor. "Sonra boğulmanız ya da böceklerin yemesi için aşağıda bırakılacaksınız. Dışarı çıkan ilk şampiyon kazanır."

92

Tüyler ürpertici

Athena'nın parmaklarını şıklatmasıyla artık platformun üzerinde durmuyorum. Cam ve kayalardan oluşan bir çukurun içindeyim - muhtemelen en dibinde, çünkü buranın zemini kumlu, ayakkabılarımın altında çıtırdıyor. Hava bayat ve hareketsiz. En azından burada hava varmış gibi hissediyorum, gerçi Athena "boğulmak" demişti, bu yüzden bunun sadece bir süre devam edeceğini tahmin ediyorum.

Kalabalığın tezahüratı daha çok arka planda belli belirsiz bir vızıltıya benziyor. Çoğunlukla kendi nefes alış verişimin sesini duyuyorum. Diğer şampiyonların hiçbiri yakınımda değil, bunu söyleyebilirim. Ve daha hızlı çıkmak için incilerimi kullanamıyorum. Athena'nın bu kuralı sadece benim için eklediğine eminim.

Koşan ayaklara benzer bir ses -hayır, daha çok kum ve kaya üzerinde koşan ayaklara benziyor- vızıldayarak geçiyor. Belki bir sonraki tünelde, çünkü burada benimle birlikte hiçbir şey yok. Henüz yok.

Tepemden gelen bir başka sesle başımı kaldırıp baktığımda en az on farklı böceğin yukarıdaki katlarda süründüğünü, birçok bacağının cam zeminlere çarptığını görüyorum. Labirentin alt tarafına bakıp kaşlarımı çatıyorum.

Tam başımın üstünde. O cam çentikli görünüyor. Daha kolay koşmamız için mi? Yoksa böcekler için mi?

Tepemden sıçrayan sarı bir yapışkan madde tam zamanında geri çekilmeme neden oluyor ve Zai'nin ayaklarının altını görüyorum, o da beyaz parmaklı ellerinde Perseus'un Harpe'siyle koşuyor.

Çekil Lyra. Şimdiden kazanmaya çalışıyor. Şimdiden bir seviye yükseldi.

Bu şekilde düşünmek zorunda olmaktan nefret ediyorum.

Sağ mı sol mu? Sağı seçiyorum ve sadece kısa bir yol sonra, ışık tamamen kapanana kadar stadyumun altında kıvrılıp dönerken yol gölgelere dönüşüyor. Zifiri karanlıkta yaklaşık on adım atmıştım, dokunarak ilerliyordum ki geldiler.

Örümcekler.

Karanlığın içinden.

İşte o zaman bir ağla karşılaşıyorum. Tünelin tüm genişliğini kaplayan bir tuzak kurmuşlar bile. Şaşkınlık çığlığımı yutmayı başarıyorum ama ağa dokunmam onları harekete geçiriyor. Bana tarantulamı hatırlatan bir tıkırtı ve garip bir gıcırtı ile yumruklarım büyüklüğünde örümceklerle kaplanıyorum.

Göremiyorum ama her yerimdeler.

Böceklerin beni rahatsız etmemesini sağlayan işkenceli eğitim için teşekkürler Hırsızlar Tarikatı. Athena'nın kullandığı örümcekleri gördüm. Ölümcül değiller. Bu boyutta ısırırlarsa muhtemelen acı verirler ama etim çürümez.

Gözlerim ve ağzım kapalı, nefesimi tutarak ellerimi düz, kapalı parmaklı bıçaklar haline getiriyorum ve kollarım boyunca kaydırarak onları benden uzaklaştırıyorum. Boynumdaki ani bir acı beni irkiltiyor ve tanrılara şükürler olsun ki bu Artemis'in beni ele geçiren korku, acı ve kafa karışıklığıyla verdiği emek değil, çünkü bu daha berbat olurdu.

Kendimi dikkatli hareket etmeye zorlayarak o örümceği de yere düşürüyorum. Ama sonra ikinci, daha az acı veren bir sızı pantolonumun paçasından ayak bileğime vuruyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Beni ısırmamaları gerekirdi. Düşmanca davranmıyorum. Kıpırdamıyor, çığlık atmıyor, hareket etmiyor ya da onları ezmiyorum. Bunlar saldırgan örümcekler değil.

Onları uzaklaştırmaya devam ederken geri çekiliyorum. Kalçamdan bir ısırık daha. Ve gelmeye devam ediyorlar. Gittikçe daha fazla. Bu bir

Saldırı.

Neredeyse planlanmış gibi.

Kalp atışlarım hızlanıyor, adrenalin kanıma karışıyor ve nefesimi kontrol etmek zorunda kalıyorum çünkü yüzümdeler. Daha hızlı geri çekiliyorum.

Hala onlara karşı agresif davranmamaya çalışıyorum ama bir ısırık daha alınca bunun işe yaramadığını anlıyorum. Bu yüzden elimi göğsümün üzerinde çaprazlıyorum ve şiddetli bir hamleyle olabildiğince çoğunu kollarımdan atıyorum. Aynı anda dönüp koşuyorum, yol boyunca irkiliyor, seğiriyor ve kendimi tokatlıyorum.

Gün ışığına geri dönüyorum, onu geçiyorum ve diğer taraftaki karanlığa giriyorum.

Yine de o kadar kötü değil. En azından nereye gittiğimi görebiliyorum.

Örümceklerin dişlerinin gıcırtısı ve takırtısı ve arkamdaki camda ayaklarının sıçraması en ürkütücü ses. İki tanesi daha bacaklarımı ısırırken bile koşmayı bırakmıyorum. Çıkardığım küçük ciyaklama sesleri camda yankılanıyor. Ellerim havada, nereye gittiğimi umursamadan koridorlarda koşarken daha fazla örümceği deviriyorum. Dönüş üstüne dönüş. Ve onlar hala beni takip ediyor.

İşe yaramıyor.

Kolumu geri çekerek tilki ve panteri uyandırıyorum, bedenimden sıçrayıp benimle birlikte koşmak için gerçek oluyorlar. "Yardım edin!"

Tam o sırada tarantula sanki etimin altında sürünüyormuş gibi bir şey yapıyor, ki bu da uğraştığım şey düşünüldüğünde neredeyse kendimi kaybetmeme neden oluyor. Ama onun yerine aşağı baktığımda bana çılgınca el salladığını görüyorum.

Serbest bırakılmak istiyor. Elbette - Afrodit'in meydan okumasını nasıl unutabilirim?

Ona dokunuyorum ve bedenimden fırlıyor. Ancak bu sefer türünün normal boyutlarının ötesinde büyüyor. Arkamdaki sıçrama sesi kesiliyor, sessizlik hissediliyor. Öyle ki tökezleyerek duruyorum ve şimdi tünelin çoğunu dolduracak kadar büyük olan tarantulamın, yumruğumdan büyük bir köpeğinkine kadar farklı boyutlarda en az otuz örümcekle yüzleşmesini izlemek için dönüyorum. Tünelin duvarlarında değiller, sadece zemindeler ama tüneli siyahlar ve kahverengilerden oluşan hareketli, kıpır kıpır bir denizle kaplıyorlar ve gözleri -tüm o gözler- tarantulama dikilmiş durumda.

Ağzının yanındaki küçük uzantıları hareket ettiriyor ve titreşiyor.

Diğer örümceklerden birkaçı da birbirlerine el sallıyormuş gibi hareket ediyor. Bazıları uzantılarını birbirine sürterek cızırtılı bir ses çıkarıyor. Diğerleri takırdıyor ya da gıcırdıyor ve havada *hissedebildiğim* bir titreşim var. Görünmez dalgalar halinde bedenimin üzerinde geziniyor.

İletişim kuruyorlar.

Tarantulamın onlara ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok, ama sonunda diğer yöne doğru kaçışıyorlar. Tünelde dönüp bana bakabilmek için biraz küçülüyor.

"Onlara bu labirentte hiçbir örümceği öldürmeyeceğinize dair söz verdim." Sesi tuhaf, aynı anda hem cızırdıyor hem de mırıldanıyor gibi ama onu anlayabiliyorum. *"Karşılığında örümcekler sana saldırmayacak."*

Hâlâ birkaç yerim sızlıyor ve kanıyor; ısırıkların büyüklüğüne bakılırsa muhtemelen kaşınmaya ve şişmeye başlayacağım. Başımı salladım. "Sana söz veriyorum."

"Buradaki diğer böcekler konusunda yardımcı olamam."

"Teşekkür ederim." Kolumu uzattım, o da karşılık verdi.

Şimdi sırada ne olduğunu bulmalıyım. Umarım amaçsızca koşmam beni kaybettirmemiş ya da tünellerin derinliklerine göndermemiştir.

"Lütfen çıkış yolunu bulmama yardım edin," diyorum tilki ve pantere. "Daha fazla böceğe dikkat edin."

Hiç tereddüt etmeden tünelden aşağıya doğru koşmaya başladılar.

Ben de koşarak takip ediyorum.

Labirentte oldukça hızlı bir şekilde

T'ye ulaştık. "Gidin." Zıt yönleri işaret

ediyorum.

Sonra orada beklerim. Hızla çarpan kalbimi ve düşüncelerimi yavaşlamaya ve odaklanmaya zorlamak için gözlerimi kapatıyorum. Duyularıma odaklanmak için. Örümcek ısırıklarımı görmezden gelmek için. Sağ taraftaki hava daha serin ve biraz daha tatlı. Zar zor.

Bana doğru gelen bir bacak takırtısı tüylerimi diken diken ediyor ve tam bir kurşun karıncanın hamlesiyle arkamı dönüyorum.

93

Kristal Labirent

Panter hırlayarak başımın üzerinden atlıyor, cam tavandan sıyrılıyor ve mermi karıncanın üzerine iniyor. Kedinin güçlü çenesi mide bulandırıcı bir çıtırtıyla zırhlı kafatasının arkasına batıyor.

Baltayı elime aldığımda, bir tür hayal kırıklığı yaşayarak kollarımı iki yanıma indiriyorum. Hayvanlarım beni yönlendirmenin yanı sıra benim için de savaşabiliyor mu? Hades bu konuda bir şey söylememişti ama tahmin etmeliydim. Çok kullanışlı.

Panterim ağzının etrafında yeşilimsi bir yapışkanla geliyor, tükürmeye devam ediyor ve kendi yüzünü mıncıklıyor.

Üstümde Samuel koşuyor, elindeki bir tür bakır diske dikkatle bakıyor. Hades, Hephaistos'un emeğini kazandığını söyledi. Ödül, her zaman gidilecek yolu gösteren bir pusulaymış. Meike'nin aynasına çok benziyor.

Panterim bir havlamayla tilkinin gittiği yöne doğru koşarak yanımdan geçti.

Elimde baltayla takip ediyorum.

Tilki bize doğru dönerken karşılaştık.

aynı yöne koşmak. Daha fazla koşma ve takip etme.

Başka bir T'ye gelene kadar koşuyoruz, bir yol yukarı çıkıyor, diğeri aynı seviyede. Emin olmak için aynı şeyi yapıyoruz, ama bu çok açık görünüyor. Tabii ki tilki önce dönüyor ve biz de panterin peşinden yukarı doğru çıkıyoruz.

İkinci kata çıkıyoruz. Burası tamamen cam, ayaklarımın altındaki taş labirent ile yukarıdaki en üst kat arasındaki seviye. Güneş ışığı buradaki gölgeleri dağıtıyor... ve her yerde bir o yana bir bu yana koşuşturan böcekleri görebiliyorum. Diğer şampiyonlardan birkaçını da görüyorum ve yukarı baktığımda ölümsüz kalabalığın kana susamış ve büyülenmiş yüzlerini görüyorum, tezahüratları burada bile duyulabiliyor.

Tüm bunları görmezden geliyor ve sadece önümde duran şeye odaklanıyorum. Bir sorunu çözüyorum, sonra diğerini. Ve her saniye, Hades'in tavsiye veren sesini duymayı bekliyorum. Ya da belki kelebeğinin bana yol göstermesini.

Ama duymuyorum.

Başka bir kavşakta dururken cama vurulan bir yumruk beni döndürüyor, kalbim daha hızlı çarpıyor, çömelmiş ve savunmaya hazırım. Ama Trinica'yı ayaklarımın altında dururken buluyorum.

Bana bakarken dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Ne tarafa?" Sesi zeminden biraz bozuk geliyor.

Açık tüneller nedeniyle, o bölümde daha önce bulunup bulunmadığımı söylemek imkansız. İşaret ediyorum. "Sanırım bu taraftan. Ama emin değilim."

Camlar yüzünden burada dönüp dolaşmak kolay.

Kaşlarını çatıyor, elleri kalçalarına gidiyor. "Emin değil misin? Yoksa kazanman gerektiği için mi bana yardım etmiyorsun?"

Ona bir bakış attım. "Sana yardım *etmeyecek* değilim."

Bir saniye sonra ayakkabılarına bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Tamam. Sana inanıyorum."

İnandığından emin değilim. "Bunu yapabilirsin. Gitmen gereken yol her zaman biraz daha serin hissettirir ve daha tatlı kokar. Bu incelikli," diyorum ona.

"İnce. Harika."

Avucumu cama dayadım. "Dışarıda görüşürüz."

Tam o sırada arkasındaki gölgelerden hınzır, iğne uçlu bir kuyruk havalandı. "Akrep!" diye bağırdım.

Hemen yukarı tırmanıyor, bileklerindeki ve ayak bileklerindeki eldivenleri kullanarak duvarlardan tavana doğru gözle görülür bir kolaylıkla tırmanıyor. Sanırım Hephaistos'tan bir hediye. Akrep altından geçip gidiyor, sonra peşinden tırmanmaya çalışıyor ama pürüzsüz duvarlarda kayıyor. Kuyruğuyla da ona ulaşamıyor.

Baş aşağı asılı duran Trinica bana sırıtıyor. "Tanrılara şükürler olsun ki bunlar ve örümcekler cama tırmanamıyor - ya da en azından örümcekler ağsız tırmanamıyor." Yüzünü buruşturuyor. "Ancak eşek arıları ve karıncalar..."

Pes eden akrep yoluna devam eder ve Trinica yere düşer. El sallayarak diğer yöne doğru kaçıyor.

İşte tam o sırada, panterim mermi karıncayı benden uzaklaştırmadan önce, bir silahla yakın mesafeden vurulmak gibi bir his, etimi parçalayan metal bir mermi gibi, beni uyluğumdan vuruyor.

Çoktan dizlerimin üzerine çökmüş, bacağımı tutuyor ve acıyla nefes almaya çalışırken ileri geri sallanıyorum. "Lanet olsun," diye mırıldanıyorum. "Bu şeylere isim verirken şaka yapmıyorlarmış."

Böcek saniyeler içinde öldü ama ben burada daha yavaş ölüyorum. İçimden kan sızmasını bekliyorum ama sızmıyor. Çünkü bu gerçek bir kurşun değildi, sadece başparmağım büyüklüğünde bir iğneydi.

Panter yanıma sokulup burnunu bana doğru uzattı, sanki daha erken gelemediği için üzgün olduğunu söylemek ister gibiydi, ama solumda hâlâ yanmakta olan ikinci bir ceset bana nedenini söyledi: iğnesi sarı-siyah karnından bıçak gibi çıkan bir eşekarısı. Geldiğini bile duymamıştım.

"Teşekkür ederim," diyorum dişlerimi sıkarak.

Acı azalmıyor. Hâlâ her kalp atışımda çarpıyor, zonkluyor. Yine de burada öylece oturamam.

"Lyra?"

Başımı kaldırıp gözyaşlarımın bulanıklığında tünelin diğer ucunda duran Dae'ye bakıyorum. Bizi ayıran hiçbir şey yok.

Aman Tanrım. İşte bu kadar.

Ben burada koşamayacak ya da savaşamayacak kadar acı içinde yatarken o beni öldürecek. Daha önce yere düşürdüğüm baltamı kapıyorum ve fırlatmaya hazır bir şekilde başımın üzerinde tutuyorum. Omzuna nişan alıp onu öldürmemeye çalışacağım.

Dae'nin temkinli bakışları panterimin üzerinde; panter ona yırtıcı dişlerini göstermek için dudaklarını geriye kıvırmış.

"Hayvanlarına beni bırakmalarını söylersen," diyor yavaşça, "Artemis'in Emeği sırasında Amir'den aldığım yaprağı sana veririm."

Taç yaprağı mı? Amir'in o hurdalıkta yediği şey bu muydu? Ne işe yarıyordu? İyileştiriyor mu? Bekle... Eğer o varsa, Amir neden Dionysos'un Emeği sırasında Meike'ye teklif etmedi? Ya da belki ben diğerlerine yardım ederken etmiştir.

Şu anda cevaplamam gereken bir soru değil. Dae'ye bakıyorum. Ciddi mi?

Bakışları önce bana, sonra pantere kayıyor. "Boone için," diyor. "Çünkü ona yardım edebilmek isterdim."

Ona uzun bir saniye daha bakıyorum ama bu kabul etmeye değer bir anlaşma. "Ona zarar vermeyin," diyorum hayvanlarıma. "Bırakın geçsin."

Dae yanımızdan geçerken hâlâ temkinli davranıyor ama geçerken kucağıma beyaz bir yaprak bırakıyor. "Hepsini ye," diyor.

Başımı sallayıp ağzıma atıyorum. "T'den sağa dön," diyorum ona. "Zaten kontrol ettik. Takip etmeden önce altmışa kadar sayacağım."

Onun keskin ve değerlendirici bakışlarıyla karşılaşıyorum ve o da başını sallıyor. Sanırım bu oyunların böyle oynanması gerektiğini kabul ediyor. En azından şampiyonlar tarafından.

Taç yaprağının etkileri hemen ortaya çıkıyor ama düşündüğüm gibi iyileştirici değil. Daha çok, yenilmezlik eklenmiş bir adrenalin iğnesi gibi. O kısma ihtiyacım olduğundan emin değilim. Tecrübelerime göre aşırı güven insanları öldürmeye meyillidir. Söz verdiğim süreyi bekledikten sonra labirentten bir kez daha aşağı iniyorum, bacaklarım yeni gibi - ya da en azından artık acıyı *hissetmiyorum*.

Teşekkürler, Dae.

Bu noktaya gelene kadar ne kadar zamandır burada olduğumuzu ya da kaç kat inip çıktığımı, kaç kıvrım ve dönemeçten geçtiğimi bilmiyorum ama hayvanlarıma güveniyorum. Giderek daha sık bir şekilde, canlı böcekler yerine böcek leşlerinin yanından geçiyorum.

En üst kata çıkana ve kalabalığın gürültüsü camları gök gürültüsü gibi sarsana kadar yaklaştığımı anlamıyorum. O kadar yakınım ki tadını bile alabiliyorum.

Sadece bir galibiyet kaldı. Lütfen kader.

Önce Athena'nın saatine bakmak için değerli zamanımı ayırıyorum - on beş dakika kaldı. Buraya kadar gelmem kırk beş mi sürdü? Etrafıma bakıyorum.

yönümü buldum. Burada çeşitli tünelleri görmek daha kolay ama camlar yine de hangi yöne gideceğimi bulmamı zorlaştırıyor.

"Kaldır kıçını Lyra," diyorum kendi kendime.

Ve tekrar koşuyoruz. İki Ts daha var ve bu katın tam ortasında olması gerektiğini düşündüğüm ikincisinde bekliyorum ki labirent kafesimin cam zeminine çarparak bana doğru gelen ayak seslerini duyuyorum. Dönüyorum, balta hazır, ama orada hiçbir şey bulamıyorum. Ama o adımların sesi hâlâ geliyor.

Korku, tıpkı bu Emek'teki böcekler gibi üzerimde geziniyor.

Bu sadece iki kişi olabilir. Diego, ilk Labor'da kazandığı Gyges'in Yüzüğü ile, ama kendini tanıtacağından ve Dae gibi sadece geçmeyi isteyeceğinden eminim. Geriye sadece bir kişi kalıyor.

Dex.

Hay

sikeyi

m.

94

Katiller ve Canavarlar

Onu göremeyeceğimi bildiğim halde Dex'i aramak yerine, bana labirentin derinliklerini gösteren cam zemine bakıyorum ve adımlarının sesine odaklanıyorum. Yaklaşıyor. Yaklaşıyor. Sert nefes alıyor.

Şimdi.

Eğilip yuvarlanıyorum ve zıplamak zorunda kaldığı için adımlarının temposu bozuluyor. Yukarı çıkıyorum, baltayı önümde tutuyorum, çünkü artık kabaca nerede olduğunu biliyorum. Panter ve tilki onu hissedebildikleri, kokusunu alabildikleri, duyabildikleri ama göremedikleri için hırlıyor ve havlıyorlar.

"Bana ikimizin de pişman olacağı bir şey yaptırma," diye uyarıyorum onu.

"Kaybedeceksin." Sesi hâlâ komik geliyor. Sonra bir çocuk gibi kıkırdıyor ve zaten gitmekte olduğu yoldan uzaklaşıyor, ayaklarının şakırtısı giderek sessizleşiyor.

Sertçe yutkunuyorum, tuttuğum korkunun içimden akıp gitmesine izin veriyorum, sonra geri çekiliyorum. Tanrım, çok yakındı. O beni öldürmeden onu öldürebileceğimden şüpheliyim ama blöf işe yaradı, yani kimin umurunda. Doğruldum ve kaçtığı yöne doğru baktım.

Hayvanlarım devam etmem için bana pati atıyor ve tekrar yola koyuluyoruz. Umarım Dex ileride pusuya yatmamıştır. Üç dönüş daha ve hava daha da tatlı hale geliyor.

Sona yaklaştım mı? Neredeyse geldim. Şimdilik Dex yok.

Başka bir T'ye geliyorum ve yine aynı şeyi yapıyoruz.

Hayvanlarımın dönmesini beklerken bir noktada durmuş, bu kafesten çıkmak için sabırsız bir dansla bir ayağımdan diğerine geçiyorum ki kalabalığın yeni bir kükremesi camı yumrukluyor. Bu kükremenin farklı bir tınısı var. Dönüyorum ve şarap rengi bir üniforma ile koyu kahverengi saçları ve ardından aynadaki güneş ışığının parıltısını yakalıyorum.

Meike.

Meike

mi?

Hayır.

Gerçek bana o kadar sert çarpıyor ki, elimi kalbimin üzerine koyarak onu bu etkiden korumaya çalışıyorum. İşe yaramıyor ve öne doğru eğilip ellerimi dizlerime koyarak gözlerimi gerçeğe karşı kapatıyorum.

Meike işçiliği kazandı.

O kazandı, ben kaybettim, hepsi bu. Diego'yu bağlamanın yolu yok. Boone'u kurtarmanın yolu yok. Hades kral olamayacak. Lanetimi koruyorum.

Oyun bitti.

Boone öldüğünden ve Hades onu ölümsüz yapabileceğini söylediğinden beri taşıdığım umudun ölümü karşısında nefes almaya çalışarak içimi çekiyorum.

"Lyra?" Solumdan Zai'nin sesi geliyor.

Olduğum yerde kalıyorum, Meike'nin kalabalığa el sallamasını izliyorum, onun adına mutlu olduğumu hatırlamaya çalışıyorum.

"Ne oldu?" Şimdi daha yakın.

Başımı yavaşça çeviriyorum. Trinica onunla birlikte. Zai'nin elindeki Perseus'un Harpe'si sarı-yeşil böcek bağırsaklarıyla kaplı ama ikisi de hayatta.

"Meike kazandı." Olumlu bir şeymiş gibi söylemeye çalışıyorum ama düz çıkıyor.

Tanrım, berbat bir arkadaşım.

Ani bir çığlık sadece cam duvarlarda değil, benim tünelimde de yankılanıyor ve Meike'nin hiçbir şey tarafından yerden kaldırıldığını net bir şekilde görebilmek için tam zamanında ayağa kalkıyorum. Elleri görünmez bir şeyin etrafında dönüyor ve ayakları havada tekmeleniyor.

Dövüşler. Dex tek eliyle miğferini çıkarıp kalabalığa kendini gösteriyor.

Trinica bir meydan okuma çığlığıyla yanımdan geçip gidiyor, koşarken bomba gibi küfürler savuruyor. Baltam elimde, peşinden labirentin son koridorlarına doğru koşuyorum, Zai de peşimde.

Hayvanlarımın bize yol göstermesine bile gerek yok. Son üç dönüşü yaparken koşmayı bırakmıyoruz.

Labirentten fırladığımızda, gürültü bize sert bir duvar gibi çarpıyor.

Belki de bu yüzden Dex ona doğru koştuğumuzu duymuyor ama bir ölüm perisinin kıskanacağı bir çığlıkla kendimi onun sırtına fırlatıyorum. Meike'yi bıraktı ve altımda çılgına döndü. Tutunmak ve baltamı düşürmemek için her şeyimi harcadım. Daha fazla ses yok. Çığlık yok. Benden gelen tek ses, onun çırpınan formuna tutunurken çıkardığım çaba homurtuları.

Trinica'yla etrafımızda dans ederken Zai'nin ona çelme takmaya çalıştığını hayal meyal fark ediyorum. Ama Dex onlara tekme atıyor ve beni pençeliyor, beni çıkarmaya çalışıyor ve onu durduramıyoruz. İşte o zaman yuvarlanıyor ve vücudunun gücüyle beni cam zemine çarpıyor.

Ben ayağa kalktığımda Dex de kalktı. Gözlerinde cinayetle ayağa kalkıyor, ancak Trinica'dan hayalarına bir tekme yiyerek dizlerinin üzerine çöküyor ve inleyerek iki büklüm oluyor. *Tanrılara şükürler olsun.* Belki bu onu yavaşlatır. Üçümüz de dövüşmeyi bırakıp nefes aldık.

Hâlâ yerde yatan Meike'ye hamle yapmasına yetecek kadar bir süre. Sonra tekrar ayağa kalktı ve bir eliyle onu boynundan tutarak havaya kaldırdı. Gözleri şişiyor, yüzü morarıyor.

Baltamı fırlattım, onu öldürmeye değil, sadece durdurmaya çalışıyordum. Balta bir uçtan diğer uca dönüyor ve tam hedeflediğim yere, omzuna *saplanıyor*. Ancak, inanamadığımız bir şekilde, bu onu durdurmadı. Onu yavaşlatmadı bile. Bir eliyle Meike'yi tutmaya devam ederken, diğer eliyle silahı çekip fırlatıyor ve silah camın üzerinde şangırdıyor.

Sonra onu aşağı ve içeri çekip iki eliyle boynunu sertçe büküyor. Kalabalığın bağırışları arasında bile çatırtıyı duyuyorum. Daha da kötüsü, bunu kendi kemiklerimde hissediyorum. Karmakarışık bir uzuv yığını halinde yere düşmeden önce vücudu anında gevşediğinde bunu kalbimde hissediyorum.

Öldü.

İki elini de havaya kaldırdığında dizlerimin üzerine çöküyorum.

bir zafer çığlığı atıyor. Artık bu İşçi Partisi'nin galibi o. Onun durduğu yerin ötesinde, platformda Athena'yı görüyorum ve gülümsüyor.

Ta ki ve cevap vermek gök gürültüsü . ve ölümsüzler içinde ve altımızdaki camı kırmakla tehdit ediyor.

Yuh.

Onu *yuhalıyorlar*.

Çünkü o Meike, fark ettim.

Benim için gelmeliydi, onun için değil. En tatlı ve nazik olanımız için değil.

Dex'in gitmesine izin verdim.

Bundan birkaç dakika önce labirentte. Onunla dövüşmedim. Onu öldürmeye çalışmadım. Gitmesine izin verdim ve şimdi.

İzleyen ölümsüzler birbirlerini çılgına çeviriyor. Sanırım sadece Daemonlar onları labirentin cam tepesinde, tüm stadyumun ortasında duran Dex'e bir şey yapmaktan alıkoyuyor, elleri iki yanında sallanıyor, kalabalık onu adalet ve kan çığlıklarıyla hırpalarken yüz hatlarında donmuş bir şok var.

Dex başını çevirip Meike'ye bakıyor ve şaşkınlıkla kaşlarını çatarken belki de onun adını söylediğini düşünüyorum. Sonra bakışlarını onun üzerinden kaldırıp bana dikiyor ve yüz hatlarını ele geçiren vahşi öfke içime dehşet saçıyor.

"Kahretsin," diyor sanırım Trinica.

Ve sonra o kadar hızlı üstüme çıkıyor ki ayağa kalkmaya bile fırsatım olmuyor. Tıpkı Meike'de olduğu gibi beni boynumdan tutup kaldırıyor, o kadar sıkı kavrıyor ki noktalar gözlerimin önünde dans ediyor. Onu pençeliyorum, ayaklarımı havaya kaldırıyorum. Ama o çok güçlü. Bir elimi bırakıp yeleğime uzanmaya çalışıyorum ama beni o kadar şiddetli sarsıyor ki fermuarların hiçbirini tutamıyorum.

Trinica kendini onun sırtına fırlatıyor. Bu onu yavaşlatmıyor bile.

Ve gözlerindeki şiddet sanki ele geçirilmiş gibi.

Zai'nin bir anlığına yaklaştığını ve kılıcını Dex'in bacağına sapladığını görüyorum. Ama bu onu durdurmuyor, sanki insan bile değil.

Sonra Dex beni yüzüne yaklaştırıyor. "Ölme zamanı, Keres."

Trinica aniden Dex'e yandan saldırdı. Öyle sert vuruyor ki Dex üçümüzle birlikte tökezliyor.

Zai'nin kılıcına doğru.

Vücuduna girerken kılıcın iğrenç kayışını duyuyorum, darbeyi aldığını hissediyorum. Beni havada tutan Dex bir an sallanıyor, sonra üçümüz de içi boş bir cam gümbürtüsüyle yere düşüyoruz. Ellerini boynumdan çekiyorum ve hâlâ öfkeleniyordur diye geri çekiliyorum.

Ama çoktan gitmişti.

Zai'nin kılıcı hayati bir şeye isabet etmiş olmalı çünkü Dex'in yüzündeki hayat çoktan çekilmiş, gözleri bulanıklaşmış.

Dört ayağımın üzerinde dönüyorum, tepki midemi bulandırıyor. Öğürüyorum ama kusmamayı başarıyorum.

"Lyra?" Zai'nin sesi bana ulaşıyor. Sesi... küçük geliyor.

Kendimi kontrol ederek omzumun üzerinden bakıyorum ve onu çok uzakta değil, elinde Perseus'un Harpe'si, Dex'e dehşet içinde bakarken buluyorum. Sonra başını sallamaya başladı. Sertçe. Sonra daha sert. Ve tüm vücudu titremeye başladı.

Onun parçalanışını izleyemiyorum.

Bir yanım Hades'in ortaya çıkıp Boone öldüğünde yaptığı gibi beni alıp götürmesini bekliyor ama yapmıyor. Başımı kaldırıp onu arıyorum ama ölülerimizin başlarının bulunduğu çivili platformda oturan diğer tanrı ve tanrıçaların arasında bile değil.

Olimpos tanrılarının hepsi ayakta. Bakışlarım Athena'nın üzerine düşüyor.

Hades'in kanı hâlâ içimde, hâlâ benim bir parçam. Belki de onu gördüğümde beni parçalayan kudurmuş öfke odur. Umurumda değil.

Ayağa fırladım ve Dex'i gösterdim. "Ne yaptın sen? Uyuşturucu mu verdin? Bugün daha agresif olması için onu lanetledin mi?" Ona bağırıyorum. "O artık öldü ve bu lanet bir karma, seni canavar." Dex *onun* şampiyonuydu. "Artık Tanrıların Kraliçesi olmayacaksın, değil mi?"

Tanrıların ve tanrıçaların seyrettiği platformun dört köşesinde hala yerlerinde duran dört Daemon birden kanatlarını keskin, militarist bir hassasiyetle açıyor.

İşte o zaman Charon önümde beliriyor ve beni alıp götürüyor,

tekmeleyerek ve çığlık atarak.

95

Cool It

Göz açıp kapayıncaya kadar Charon'la birlikte Hades'in Olimpos'taki evinde olduğumuzu belli belirsiz fark ediyorum ama bundan fazlası değil. Öfke hala beni canlı canlı yiyor. Dex'in Meike'yi öldürmesine duyduğum öfke. Birinin ona ulaşıp onu bir şekilde değiştirmesine öfke duyuyorum. Onu durduramadığımız için. Ellerimiz zorlandı. Athena'nın o kafaları dikenlere geçirmesine duyulan öfke. Tüm lanetli Pota'ya duyulan öfke.

Bu duygu beni yakıyor, asit ve zehir gibi içimi oyuyor, beni ekşitiyor. O kadar ki Charon'un kollarında çırpınıyorum. "O kaltağın cezasını çekmesi gerek! Hepsinin!"

Charon kollarını bana öyle bir doluyor ki hareket edemiyorum. "Sakin ol," diyor.

"Siktir git."

Meike.

Tanrılar, kalplerin en sıcağı. Her zaman gülümser. Her şey macera için.

"Sakin ol, Lyra." Bu tek kelimede o kadar çok emir var ki, içimde hâlâ sıcak ataklar halinde pompalanan öfkeye rağmen bunu yapıyorum.

Kıpırdamadan duruyorum.

Hücuma hazır bir boğa gibi burnumdan yüksek sesle nefes alıp verirken Charon gitmeme izin vermiyor.

"Bırakırsam tekrar başlayacak mısın?"

Dişlerimi sıkıyorum ama bir süre sonra başımı sallıyorum. Bir kez. "Şimdi sakinim."

Kollarını biraz gevşetmeden önce hâlâ bir an bekliyor. Tekrar çırpınmaya başlamayınca bırakıyor ve geri adım atıyor. Onunla yüzleşmek için dönmüyorum.

Tekrar öfkelenmeye de başlamıyorum.

Öfke beni çok daha kötü bir şey için terk etti. Keder. Meike için, tabii ki Meike için. Dex'in kahramanı olduğu amcasını özleyecek olan zavallı yeğeni Rafe için. Hastalığı sırasında ona yardım etmeye çalışan kardeşini kaybeden Dex'in kız kardeşi için. Isabel'in ölümüyle birlikte Dex'in ölümünü de hayatının sonuna kadar yanında taşıyacak olan Zai için. Onu bensiz teselli eden Trinica için.

Benim için.

"Hades beni kendisi almak yerine seni gönderdi." Charon'a yönelttiğim sözler bir soru değil.

"O anda gelemezdi."

Gelemedi mi? Ben hayatım için savaşıyordum ve o gelemiyordu... Bu kadar önemli olan ne yapıyordu? "Hiç izledi mi?"

"O... çağrıldı."

Çağrıldı mı? "Kim tarafından?"

"Söylemedi." Bu kelimelerin bir kenarı var. Hades beni uzaklaştırdığı gibi Charon'u da mı uzaklaştırıyor?

Hayır. Bu hiç mantıklı değil.

Bakışlarım onun yanından geçip arkasındaki pencereden dışarı kayıyor ve Olimpos'un güneşteki parlaklığına bakıyor. Yeraltı Dünyası'ndan sonra her şey bana çok şatafatlı geliyor.

"Önemli olmasaydı gitmezdi Lyra."

"Onun için bahane üretme. Dün gece benim yatağımdaydı..." Charon'un nasıl irkildiğinin belli belirsiz farkındayım ama yine de düşüncelerimin kaçak trenini takip etmeye devam ediyorum. "Ve bugün ben o lanet şeyi kazanmak için savaşırken izlemekten rahatsız olamıyor-"

Sözümü kesiyorum, çünkü Hades'e, hepsine duyduğum kızgınlık ve her zamankinden daha da yalnız olduğuma dair ezici his yüzünden öfkem artıyor. Sanki sürekli inşa ettiğim bir baraj varmış da selin ağırlığıyla tekrar yıkılıyormuş gibi. Tekrar ve tekrar.

Kendimi hareket etmeye zorluyorum, sanki omuz silkiyormuşum gibi, sanki bir dokunuşu reddediyormuşum gibi. "Bana verecek bir şeyi olmadığı konusunda uyardı..." Başımı sallıyorum. "Sadece fark etmedim-"

Uzaklaşıyorum. Hareket etmezsem öfkem beni boğacak.

Charon peşinden gidiyor ama ben onu görmezden gelerek Hades'in evinin arkasından, teraslardan aşağıya, ötesindeki topraklara doğru ilerliyorum. Yumuşak otların ve yaz çiçeklerinin olduğu tarlalardan geçerek en yakın dağa doğru yürümeye devam ediyorum. Bir patika gözüme çarpıyor ve onu takip ediyorum.

Sadece hareketsiz durmamam gerekiyor.

Basamaklar küçük, beni adımlarımı kısaltmaya zorluyor ve asla yukarı çıkmayı bırakmıyorlar. Ve yukarı. Ve yukarı. Dağın kıvrımları etrafında dolanarak. Ve her adımda, Zeus'un tapınağına taş atmaya çalıştığımdan beri yaşadığım her anı tekrar tekrar yaşıyorum.

Bu doğru gelmiyor, Hades'in reddi. Duygusuz muamele. Bu onun kim olduğu gibi hissettirmiyor. Bana gösterdiği kişiye. Beni bu şekilde terk etmesi, hem de sırf beni becerdi diye?

Sağ tarafımdaki düşüş o kadar dikleşiyor ki, yükseklik korkusu olan ölümlüler kendilerini taş duvara yapıştırabilir. Zar zor fark ediyorum. Son virajı dönüp duraklayana kadar yolun sonunu görmüyorum, dönen düşüncelerim ve duygularım arasında küçük bir an için şok oluyorum.

Hera'nın gözlemevi.

"Vay canına," diye

fısıldıyorum.

Beyaz Korint sütunları, bir dizi yüzer merdivene giden bir patikaya çıkıyor. Kelimenin tam anlamıyla yüzüyorlar, birbirlerine ya da yere bağlı değiller. Bunlar da bulutların üzerinde yüzen kubbeli bir binaya çıkıyor. Burası bir tür pembe taştan yapılmış bir gözlemevi - belki de pembe kuvars, çünkü içindeki fenerlerin parıltısı görülebiliyor. Gözlemevinin tepesinde, bir yelken gibi, ince, karmaşık bir şekilde oyulmuş gümüş bir ay şeridi var. Raylar üzerine oturtulmuş ve görüşü engellememesi için içerideki teleskopla birlikte hareket ettiğini hayal ediyorum.

Aşağıdan, durduğum yerden bile gökyüzü çok daha yakın görünüyor. Çok daha büyük. Geceleri uzanıp ayın kendisine dokunabileceğimi hayal ediyorum. Yıldızların sıcaklığını hissedebileceğimi.

Yıldızlar.

Hades bana yıldızım diyor.

"İyi misin Lyra?" Cerberus'un ciddi sesi zihnimde geziniyor ve arkama dönüp baktığımda cehennem köpeğinin arkamdaki patikada durduğunu görüyorum, üçünün de kafası eğik, her birinin tuhaf renkli gözleri endişeyi yansıtıyor. *"Sıkıntını hissettim."*

Ben iyi miyim?

"Pek sayılmaz. Hayır." İyi değilim.

Tüm o çarpan, huzursuz öfke, tıpkı Hades'in bugün yaptığı gibi beni terk etti, ardında kafa karışıklığı ve bir ton başka bok bıraktı ve ben de tam durduğum yerde çimlerin üzerine çöktüm.

Bir saniye sonra Cerberus yanıma geliyor ve koca gövdesini yanıma yatırıyor, etrafımda bir kalkan gibi kıvrılıyor, omzuna yaslanabileceğim şekilde konumlanıyor, üç kafası sağımda ve arka çeyrekleri solumda geziniyor. Kabarık kuyruğu, çok büyük, duman kokulu bir kürk battaniye gibi kucağımda sallanıyor.

"Hades hiçbir şey hissetmeseydi seninle yatmazdı," diyor Charon.

Sanırım o da beni takip etti. Şu anda dağdan inen merdivenlerin bu tarlayla buluştuğu yerde duruyor ve ben söylersem dönüp gitmeye hazır görünüyor.

İçimi çekiyorum ve başımı Cerberus'a yaslayıp bulutsuz gökyüzünün parlak maviliklerine bakıyorum. Yağmur benim günüm için daha uygun bir hava olurdu. Belki gök gürültülü fırtına. "Bana verebileceği hiçbir şey olmadığını söyledi. Bunun sadece fiziksel olduğunu biliyordum."

Ve kendimi biraz da gerçekten öyle demek istemediğine ikna ettim. Bana dokunma şekli, bana bakışı, söylediği şeyler, bana hissettirdikleri yüzünden...

Charon bir adım daha yaklaşıyor.

Ber'in kafası yukarı kalkıyor ve bir dişini gösteriyor. *"Eğer onu üzersen, bana hesap verirsin."* Charon'a ne dediğini duymama izin veriyor.

"Hepimiz," diye ekliyor diğer ikisi.

Kayıkçının kaşları havaya kalkıyor. "Hades'in sadakat değiştirmek konusunda ne demek istediğini şimdi anlıyorum," diye homurdandı. "Onu üzmemeye çalışacağım ama bunu duyması gerek."

Tam olarak neyi duyması? Hades'in fikrini değiştirecek hiçbir şey söyleyemez.

Charon yaklaşıyor ve oturduğum yerin önünde tek dizinin üzerine çöküyor, o çocuksu yakışıklı yüzünde ciddi bir ifade var. "Seninleyken farklı."

"Bu doğru," diye onaylıyor Cerberus üçlü stereo sesiyle.

Bir elimi kucağımdaki kuyruğun üzerinde gezdiriyorum. "Çünkü kazanmak için bana ihtiyacı var."

"Çünkü senin yanında gerçekten gülümsüyor," diye ısrar ediyor Charon. Kaşlarımı çatıyorum. "Başkalarının yanında da gülümsüyor-"

Charon başını sallar. "Cerb ve benimleyken daha gevşek. Biraz rahatlar. Ama seninleyken daha da fazla. Peki gülümsüyor mu? Hesaplanmış olanlardan değil, içten olanlardan... Hayır. Asla."

Bu doğru olamaz. Ben fark ederdim. Gerçi son zamanlarda gözlem gücümde bir aksaklık var gibi görünüyor.

"Yani, ben eğlenceli bir oyuncağım-"

"Sen daha iyi bilirsin." Charon dirseğini ciddi bir şekilde dizine dayıyor. "Sadece gerçekten ne hissettiğini anlayabilmek için zamana ihtiyacı var. Persephone'yi dışarı çıkarabilseydi, bu ona yardımcı olurdu-"

Dışarı mı? Neyden? "Sen neden bahsediyorsun?"

Charon kekeleyerek durup bana bakıyor, şaşkınlık kaşlarını gözlerinin üzerine indiriyor. "Hades'in sana Persephone'den bahsettiğini söylemiştin."

Korku omuzlarımdaki kasları geriyor ve elim Cerberus'un kuyruğunda duruyor. "Bana her şeyi anlatmamış gibi davran."

Charon tedirgin bir elini kumral saçlarının arasından geçiriyor, mavi gözleri kısılıyor. "Lanet olsun Phi," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Daha dik oturuyorum. "Şimdi bana gerçekten söylemen gerekiyor."

Homurdanıyor, Cerberus'a bakıyor, açıkça ne yapacağını tartışıyor.

Tazı huzursuzca bana doğru kayıyor. *"Söyle ona,"* diyor - üç kafası da.

Charon'u umutla izliyorum, yüz hatlarındaki kararsızlık savaşını izliyorum. Bana zaten Hades'in sırlarından birini söylemişti.

Persephone, ama sanırım bu daha büyük.

"Siktir," diye mırıldanıyor yine, sonra gözlerimin içine bakıyor. "O ölmedi. Tartarus'ta kapana kısıldı."

Silah sesi gibi bir kahkaha patladı içimden.

Normal bir tepki değil, biliyorum.

Charon ve Cerberus'un bakıştıklarını belli belirsiz fark ediyorum ama hâlâ kafam o kadar dolu ki onlarla ilgilenemiyorum.

Sonra Cerberus arkamdan hırlıyor, üçünün de kafası uyarı hırıltılarıyla yukarı kalkıyor, gözleri oturduğum yere giden yolun başında duran tek bir kişiye dikilmiş.

Hades.

96

Yapma.

Ölüm Tanrısı, Yeraltı Dünyası'nın Kralı. Nasıl oldu da onun geldiğini göremedim? Boone'un herkese yaptığımı söylediği gibi onu nasıl dışarıda tutmadım?

Gözlemevine çıkan merdivenlerin başında duruyor, donuk, tunç grisi bakışlarını yüzüme dikmiş.

"Athena'ya canavar mı dedin?" Sesi öfke ile o kadar sessiz ki, gerçekten ürperiyorum.

Bir anlığına.

Belki de kendimi koruma güdüsü devreye giriyor, çünkü o ürperti kayboluyor ve hissettiğim tek şey soğuk bir kabulleniş oluyor.

Persephone ölmedi. Tartarus'ta. Sanırım diğer tanrılar bir şekilde bunu bilmiyor. Ve eğer bu doğruysa, Pota'ya katılmasının sebebi de bu olmalı. Onu dışarı çıkarmak için sadece Tanrıların Kralı'nın erişebileceği bir şeye ihtiyacı olduğunu düşünüyor.

Şimdi her şey çok mantıklı geliyor.

Onun yerine kazanmam için beni seçti. Hepsi bu kadar. Geri kalan her şey yalandı,

İşbirliğimi sağlamak için bir gösteri.

Persephone'ye yıldızım mı dedi?

Aman Tanrım, kıskandım.

Sert, inanmayan bir kahkaha atıyorum. Bu yanık böyle bir şey. Ayrıca daha önce katalogladığım diğer her şey. Ama şu anda, tam şu anda... bu romantik bir kıskançlık.

Kollarımı kavuşturuyorum, başımı eğiyorum ve bu yabancı hissi incelerken gözlerim görmüyor. Daha önce de hissetmiştim. Normal ölümlü anlarda. Ama bu şekilde değil.

Yağlı bir his. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım üzerimden asla kazıyamayacağım kalın bir katran gibi. Dokunduğum her şeyi lekeleyecek pis kokulu bir madde.

Başa çıkmak zorunda kalmak için ne kadar yapışkan, yararsız, berbat bir duygu. Bundan hoşlanmıyorum. Bunu yapmayacağım.

Kalbimin en gizli yerinde onunla olduğumuzu ya da olabileceğimizi düşündüğüm her şey bitti. Ona karşı hissetmiş olabileceğim her türlü sevgi, donmuş bir gölün dibinde bir ceset.

Ayağa kalkıyorum, Charon ve Cerberus da beni takip ediyor ve Hades'le yüzleşirken biraz arkamda duruyorlar.

"Yanılıyor muydum?" Sakince soruyorum.

"Ne?" Hades'in sesi bir uyarı hırıltısı.

Bu tür soğukluklara alışabilirim. Sanki artık hiçbir şey kalbime nüfuz edemezmiş gibi. Ne aşk, ne öfke, ne acı... Kesinlikle o değil.

"Kafalarını çivilere geçirdi," diyorum. "*Boone'un* kafasını bir kazığa geçirdi. Şampiyonu kazandıktan sonra Meike'yi öldürürken gülümsedi. Dex'e de onu bu hale getirecek bir şey yaptı. O bir canavar."

"Kahretsin, Lyra!" diye hırlıyor. "Öyle ama sen ona iki kez öyle dedin. Hem de tüm ölümsüz dünya izlerken. İntikam almayacağını mı sanıyorsun?"

Umursamaz bir kahkaha atıyorum. "İsterse beni Medusa yapsın, umurumda değil. En azından o zaman senin gibi pislikleri tek bir bakışımla taşa çevirebilirim."

Hades geri çekiliyor, gözleri keskin bir şekilde kısılmadan önce şokla parlıyor. "Bizi yalnız bırakın," diye Charon ve Cerberus'a emrediyor.

İkisi de kıpırdamaz.

Aslında ikisi de bana bakıyor. Hâlâ Hades'i izliyorum, o yüzden bunun ne zaman farkına vardığını görebiliyorum. Bu dünyadaki tek iki arkadaşının beni kendisinden koruduğunu fark ettiği anı yakalıyorum.

Ve bunun ona ne yaptığını görüyorum. Omuzlarını yavaşça geriye çekmeden önce darbeyi neredeyse fiziksel olarak nasıl emdiğini, omurgasının nasıl dikleştiğini, yüzünün benim hissettiğim kadar boş olduğunu, dumanın bir koruma hendeği gibi etrafında döndüğünü.

"İyi olacağım," diyorum sessizce onlara.

İkisi de bundan memnun değil ama gidiyorlar, dağdan kayboluyorlar ve beni Hades'le yalnız bırakıyorlar.

Onun önderlik etmesini beklemiyorum. Artık bunu yapamıyor.

"Biliyorum," diyorum ona.

Kara kaşları aşağı indi. "Neyi biliyorsun?"

"Persephone'nin hâlâ hayatta olduğunu. Bu yüzden mi Tanrıların Kralı olman gerekiyor?"

Sanki bir bakışımla, bir sözümle onu taşlaştırmışım gibi yüz hatları yavaşça taşlaşıyor.

Haklıymışım. Bu doğru. Her şey

doğru. Hades bir adım atar.

"Lyra-"

"Yapma." Yavaşça geri çekiliyorum, hâlâ o kadar sakinim ki gerçekmiş gibi hissetmiyorum. Hiçbir şey gerçek hissettirmiyor. Acının çözüldükten sonra geleceğinden oldukça eminim. "Şu anda yanıma yaklaşmak istemezsin."

Durdu.

"Dün gece bununla mı ilgiliydi? Kendime güvenimi artırmak ya da kazanmamı sağlamak için bir şey mi? Bana karşı hiçbir şey hissetmiyorsun. Ben sadece bir aracım."

"I-"

"Bu bir soru değildi." Bunun doğru olduğunu duymak istemiyorum ve doğru olmadığını söylerse de ona inanmayacağım.

O hareket etmese de yavaş ve dikkatli bir adım daha atıyorum. "Seni görebileceğimi sandım. Gerçek seni. Ama hepsi bir hesaplamaymış."

Ona bakıyorum, hala çok duygusuz. O da bana bakıyor.

Artık ona, o sert ve güzel yüze bakmaya dayanamıyorum ve bakışlarımı ayaklarının dibindeki bir noktaya bırakıyorum. "Beni kendin için yaktın."

Sözcükler bir suçlama olarak değil, aşağılanma ve derin bir acının sert fısıltısı olarak çıkıyor.

"Lanet olsun. Lyra, beni dinle-"

Başımı sallıyorum. İşte geliyor. Acı. Şimdi damlıyor. Gerçekten vurduğunda ondan uzakta olmalıyım.

"Söyleyeceklerini duymak istemiyorum." Bakışlarımı çenesindeki bir noktaya kaldırıyorum. "Bugün kaybettim." Kimin kazandığından bile emin değilim. Sanırım Trinica, Meike ve Dex öldükten sonra labirentten çıktığına göre.

"Biliyorum," diyor.

"Crucible'ı kazanamam."

Yanıt yok.

"Seni kral yapamam, bu yüzden artık bana ihtiyacın yok." Ayaklarıma bakıyorum ve -rastgele- berbat durumda olduğumu fark ediyorum. Ayakkabılarım hem böcekleri öldürmekten hem de kalıntıları arasında koşmaktan böcek bağırsaklarıyla kaplanmış. Giysilerimde örümceklerin ve kurşun karıncanın delip geçtiği delikler var. Gömleğimde kan var.

Bu görüntü, içimde hissetmeye başladığım şeyin dışa vurumu gibi.

Sadece gurur beni dik tutuyor, hissizlik hissetmek istemediğim her şeye yol veriyor. Yapmak istediğim şey küçük bir topun içine kıvrılmak ve parçalanmak. Bunu daha sonra yapacağım. Kimse görmediğinde. Kimse beni bulamadığında.

Son Emek bittikten sonra, sonsuza dek ortadan kaybolacağım. Başka bir yerde yeni ve sessiz bir hayat kuracağım. Ondan uzakta.

Hades bir adım daha yaklaşıyor, gözleri erimiş gümüşe dönüyor. "Taç henüz ulaşılamaz değil."

Gözlerimi kırpıştırıp ona bakıyorum. Benim kazanmam için Diego'nun ölmesi gerekiyordu. Yüzünde, söylediklerinin onu rahatsız ettiğine dair bir ipucu arıyorum. "Ve sence bir pislik olmak kazanma isteğimi mi arttıracak?"

Yüz hatlarında bir duygu titreşimi var ama yakalayamayacağım kadar hızlı geçiyor. "Beni kral yap, ben de sana gücümün yettiği her şeyi vereyim."

İçimde yaktığı ateş... Şimdi hepsi kül oldu.

"Ailenin yanına dönmek istiyor musun? Tamamdır." "Ailenin yanına dönmek istiyor musun?

Parmaklar. "Zengin olmak istiyor musun? Tamamdır." Bir çıt daha. "Bir ülkeyi yönetmek mi? Senin olsun."

Bunları teklif edecek kadar beni tanımıyor.

Beni gerçekten tanımak için hiç zahmet etmedi ve ben de onu sandığım gibi tanımıyorum.

"Hiçbir şey istemiyorum," diyorum ona.

Yapma bunu. Bana Diego'yu öldürmememi söyle. Kendimi bu duruma sokmamamı söyle. Sadece hayatta kalmak için.

İnatçılık onu daha da yaklaştırıyor. "Herkes bir şey istiyor."

Geri çekiliyorum, korkudan değil. Yanımda olmasına dayanamıyorum. İçimdeki yıkımı görebileceği bir yere yaklaşmasını istemiyorum. "Senden değil," diyorum.

Adımlarında sadece ufak bir duraklama oluyor ve sonra gelmeye devam ediyor. "Bu gururun konuşması Lyra. Bunu aş ve kendin için bir şeyler al."

İki parmağımı bana verdiği incileri sakladığım küçük, fermuarlı cebe sokuyorum. "Yaklaşırsan giderim."

Bunun üzerine sertçe doğruldu, öfke ve bir tür şok olmuş inkâr o güzel yüz hatlarını kırbaçladı.

Ve ihanet.

Benim tarafımdan ihanete uğradığını mı düşünüyor? Lanet olası tanrılar.

Tepemden bir gölge geçiyor ve Hades'in bakışları yanımdan geçip gidiyor.

Ondan bana doğru bir başka duygu şimşeği çakıyor.

Çok farklı bir tür.

Korku-metalik, acil, keskin. O kadar sert vuruyor ki nefesim kesiliyor.

97

Uyanışta

"Hayır!" Hades bir elini kaldırıyor ve ondan duman dalları fışkırıyor, ancak dört Daemon'un kanatlarının gücüyle geri püskürtülüyor.

İkisi iki yanıma konuyor ve Zeles ile başka bir Daemon beni kollarımdan tutarken Hades'in korkusu benim korkum oluyor.

Hades elini uzatıyor ve aniden, oniks ve mızrak şeklindeki iki ucu cehennem ateşiyle yanan bidenti avucunda beliriyor.

Aynı anda üzerindeki kot pantolon ve gri tişörtün yerini zırh alıyor. Diğer tüm tanrı ve tanrıçalarınki gibi karmaşık değil ve geçmiş çağların kadim savaşçılarından esinlenilmemiş. Bu zırh tunç grisi ve... sıvı.

Tıpkı gözleri gibi.

Yaşayan, nefes alan bir dış iskelet gibi, onun etrafında mükemmel bir şekilde şekilleniyor, hatta başının üzerine kadar çıkıyor, böylece insan dışı görünüyor. Yüz hatları olmayan bir robotun fütüristik kâbusu gibi.

"Siktir," diye mırıldanıyor Zeles.

Zeles beni bıraktı ve Daemonlardan biri onun yerini aldı.

Zeles öne çıkarken kolumu tutuyor.

"Bırak onu," diye emrediyor Hades, gümlemeyen ama yine de içimi ürperten bir sesle.

"Hayır," diyor Zeles. Daemon ölmek mi istiyor? "Kabul ettin-"

Hades elini uzatıyor ve gümüş, sıvı zırhla kaplı avucundan bir ateş püskürüyor, ancak görünmez bir duvara çarpıyor, alevler kıvrılıp bizden uzaklaşıyor.

Zeles irkilmiyor bile. "Pota'ya katılarak, dördümüzü tüm tanrı ve tanrıçaların güçlerinden koruyan sözleşmeyi otomatik olarak kabul ettin."

Hades mızrağını o kadar hızlı, o kadar şiddetli fırlatıyor ki, ben ne yaptığını anlayamadan mızrak boşluğu boydan boya geçiyor. Çatal da görünmez alan tarafından durduruldu. Ama sekmek yerine, durdurulmadan önce biraz delip geçiyor.

Zeles'in geri sıçramasına ya da göğsüne bir darbe almasına yetecek kadar. "Lanet olsun, Hades, beni dinle."

"Bırak onu." Yeraltı Dünyası'nın Kralı bize doğru geliyor, duman patlamaya hazırlanan bir volkan gibi etrafında dalgalanıyor. "Onu serbest bırakın, yoksa hepinizi öldürürüm."

"Hayır!" diye haykırdım.

Hades sarsılarak durdu. Bana bakmıyor, sanmıyorum. Yüzündeki tuhaf sıvı zırhla bunu söylemek zor. Ama gelmeye de devam etmiyor.

"Benim yüzümden başka kimse ölmüyor," diye bilgilendiriyorum onu. "Onları incitirsen senden sonsuza dek nefret ederim."

Sıvı zırh... titriyor.

Onu tarif edebilmemin tek yolu bu. Durgun bir göle çakıl taşı atmışım gibi dalgalanıyor.

"Seni cezalandıracaklar-"

"Ona zarar verilmeyecek," diyor Zeles ona.

Hades duraksıyor ve sonra zırhı kafasından sıyrılıp omuzlarının altına süzülüyor, böylece Zeles'i incelerken yüzünü görebiliyoruz. "Söz veriyor musun?"

"Evet. Son Emek'e kadar hapishanemizde tutulacak ve ona iyi davranılacak."

"Kazanamıyor bile," diye tersliyor Hades. "Neden-"

"Athena ölüm istedi," diyor Zeles, "cezası Tartarus'ta yargılanmak olacak."

Vay anasını. Ölüm. Yüzüne karşı ona canavar dediğim için beni hemen orada cezalandır. Medusa ya da başka korkunç bir lanet yok. Sadece Yeraltı Dünyası'nın sadece Titanlar için değil, en kötü ve en şeytani ruhlar için ayrılmış bölümüne tek yönlü bir bilet. Oraya sonsuza dek cezalandırılmak için giderler.

Zeles, "Bu bir... uzlaşma," diyor. "Bir sonraki İşgücü başlamak üzere olana kadar ona erişiminiz olmayabilir. Ama Athena da ona erişemeyecek."

Hades dördüne de sırayla bakıyor, sanki sözlerinin doğruluğunu değerlendiriyormuş gibi, sonra bakışlarını benimkilere çeviriyor ve ben de gözlerini doğrudan, gözümü kırpmadan karşılıyorum. Dizginlenmiş bir şiddetle, mızrağını gömülü olduğu görünmez duvardan çekip çıkarıyor, sonra tek bir sarsıntı ile başını sallıyor.

Daemonlar gökyüzüne doğru havalanıyor, beni dağdan ve Hades'ten uzağa sürüklüyorlar.

98

Mahkum

Zeles elini sallayarak bir kapıdan geçmemi ve bir hapishane hücresinin Olympia versiyonu olduğu belli olan bir yere girmemi işaret ediyor.

Tanrı hapishanesi.

Şu anda kıkırdama ve gözyaşlarına aynı anda karşı koyuyor olmam ruhsal durumum hakkında çok şey söylüyor.

"Buraya lütfen" diyor.

İtiş kakış yok. Öfke ya da şüphe yok. *Lütfen* bile demedi.

Daemonlar bana zarar vermeyeceklerini, sadece bir sonraki mücadeleye kadar beni kilit altında tutacaklarını söylediler. Yine de buraya nasıl geldiğimizin detaylarını, binaya girip çıkabildiğim yolları, buraya açılan odaları ve şimdi de bu alanı kaydettim.

Çünkü geçen sefer kaçış tekniklerini öğrenirken çok iyi iş çıkardın, diye alaycı bir şekilde içimden geçiriyorum.

"Huh," diyorum içeri adım atarken kasıtlı olarak. "Görünüşe göre Olimpos'taki hapishaneler Üst Dünya'dakilerle hemen hemen aynı."

Zeles kaşlarını çatıyor. "Gerçekten mi?"

"Hayır." Gözlerimi deviriyorum. "Pek sayılmaz."

Bu hapishane, her şeyden önce, beyaz mermer duvarlarıyla tertemiz ve süslü. İyi aydınlatılmış. Bir masa, bir bilgisayar ve kabarık yastıklı bir yatağın yanı sıra opak cam duvarların içinde özel bir banyo da var. Hücrenin dış duvarları parmaklık yerine şeffaf cam. Uğraşacak daha fazla cam duvar. En azından bunlar böceklerden arındırılmış ve nefes alabilmem için üstlerinde delikler var. Çok düşünceliler.

Zeles'in Nike diye hitap ettiğini duyduğum bir Daemon arkamızdan, "Bunu iyi karşılıyorsun," diyor.

"Üç yaşımdan beri bu kadar korunaklı olmamıştım." Zeles'e gülümsemeyi başarıyorum.

Athena kanımın peşindeyse burası benim için en güvenli yer olabilir. Ve Hades'ten uzakta olmak gerçekten işime yarayabilir.

Zeles'in gözlerinde ya da dudaklarında en ufak bir kırışıklık bile yok.

Kabul ediyorum, son etkileşimimizin benimle çok ilgisi vardı.

Hades'in salıverilmesi. Muhtemelen buradan. Sebep olduğum sorunlara bakılırsa, İblis'in en sevdiği şampiyon olmadığıma bahse girerim.

Tüm lüksüne rağmen burası hâlâ bir hapishane. Hala dört duvar arasında, birkaç ziyaretçi dışında dış dünyayla bağlantı yok, çıkış yolu yok ve bir gardiyan var.

İçeri giriyorum, sonra Zeles kilidi çevirip çıkıyor.

Nike koridorlara ve ötesindeki özgürlüğe açılan kapının yanına yerleşip cep telefonunu ve kulaklıklarını çıkarıyor ve birkaç dakikada bir kıs kıs gülmesine neden olan bir şeyi izlerken beni tamamen görmezden geliyor.

Görünüşe göre hiç mahremiyetim olmayacak. Parçalandığımı görmelerine asla izin vermeyeceğim.

Kendimi irademe, duygusal koli bandına ve istemediğim takdirde gerçek duygularımı başkalarına göstermemeyi öğrendiğim yirmi yıla dayanarak bir arada tutuyorum. Hayatımın acı gerçeklerinin bir gün bu kadar işe yarayacağını kim bilebilirdi?

Yine de titremeye başladım.

Sadece birazcık.

Sarsıntıya bir kılık ve bir çıkış vererek hücremde dolaşıyor, her şeyi kontrol ediyorum. Yatağı iyice zıplattım. Güzel, kalın bir şilte olduğu ortaya çıktı ve çarşaflar yüksek iplik sayısına sahip süslü bir pamuklu - ince, cızırtılı çarşaflardan bir lig daha iyi

ölümlü hücrelerdeki bok. Banyodaki tuvalet kağıdı da iyi bir şeydir. Tanrıların kıçları için tek katlı kağıt mendil saçmalığı yok, hapistekiler için bile.

"Ben-"

Nike telefonunu kapatıyor, bakışları sert ve şüpheli bir şekilde üzerimde.

Haklısın. Tamam. Benim yanımda göründüğü kadar rahat değil. Henüz değil.

İki elimi de kaldırdım. "Kıyafetlerimi değiştirebilir miyim?" Böcek bağırsağı ve kan lekeli kıyafetlerime el sallıyorum.

Yüzünde kızgınlık ifadesi beliriyor ama kapıya gidip dışarıdan Craton adında birine soruyor. On dakika sonra bana beyaz bir tulum getiriyorlar.

Nike'a "En azından turuncu değil," diyorum. "Beni sarılıklı gösteriyor."

Kaşlarını çatıyor.

Papatyalar. Çok ciddi.

Omuz silkerek duşa giriyorum.

Burada yalnız kalabileceğim tek yer. Suyu açıyorum, soyunuyorum ve spreyin altına giriyorum, sonra hemen kollarımı ortama sarıyorum, kalp kırıklığımı kontrol altına almaya çalışırken onların üzerine çöküyorum.

Orada bu şekilde ne kadar kaldığımı bilmiyorum, suyun hem arada bir kaçan sesleri gizlemesine hem de kanıtları yıkamasına izin veriyorum.

"Bu kadar yeter!" Nike'ın sesi duvarlar tarafından boğuluyor ama yine de belirgin.

Lanet olsun.

Ona normal bir sesle cevap verebilmek için üç deneme yapmak gerekiyor. "Böcek bağırsakları yapışkandır. Birazdan çıkarım."

Cevap yok, bunu bir anlaşma olarak kabul ediyorum.

Yine de kendimi debelenmeyi bırakmaya ve gerçekten yıkanmaya zorluyorum. Sağlanan banyo malzemeleri basit ama işimi görüyor ve dakikalar sonra hücreme geri dönüyorum, ıslak saçlarım arkaya kaymış ve yumuşak, esnek bir malzemeden yapılmış tulumun içinde son derece rahatım.

Yine her şeyi içimde tutuyorum. O kadar sıkı ki kendimi aşırı şişirilmiş bir balon gibi hissediyorum. Halıya yanlış bir şekilde sürtünürsem patlayacağım.

Bu arada, hala gün ışığı var. Muhtemelen öğle yemeği vakti. Uzanıp uyuyamam ve kendimi karanlıkta saklayamam.

Peki şimdi ne olacak?

Bilgisayara gidiyorum. Tarikat Hırsızları'nın e-postası ya da herhangi bir çevrimiçi varlığı yoktur. Bilerek dijital hayaletleriz. Yani kontrol edecek bir şey yok. Onun yerine, bir tarayıcı açıyorum.

Ve gördüğüm ilk şey, "*Crucible Sona Yaklaşırken İki Ölü Daha"* yazan dev bir manşet.

Meike ve Dex'in ölümleri hemen kafamda o kadar ayrıntılı bir şekilde tekrarlanıyor ki Dex'in homurtusunu tekrar duyuyorum, vücudundan çıkan yaşamı görüyorum. Ellerimin yeniden titremesi sayesinde bu görüntüden hızla uzaklaşıyorum ama yeterince hızlı değil. Gözlerimi kapatıyorum ve göz kapaklarımın arkasındaki görüntüyü görmemeye çalışıyorum.

"Hasta mı olacaksın?" Nike, dünyanın dört bir yanındaki hapishane gardiyanlarını gururlandıracak bir kayıtsızlıkla soruyor. Belli ki bu karmaşayla uğraşmak istemiyor.

"Hayır."

Gözlerimi zorla açıp, şu anda bir yayın hizmetinin ana sayfasını gösteren ekrana bakıyorum - ilk gördüğüm şey tıklamak için nötr görünüyordu. En üstte gösterdikleri film dışında, önizleme zaten çalışıyor, cinayetler ve tasfiyeler içeren kanlı bir aksiyon filmi.

"Hayır," diye mırıldandım, sonra kaydırdım ve öyle görünmeyen ilk şeye tıkladım.

K-drama. Bir romantik komedi.

Doğru. Daha iyi.

Ses bir çeşit kalkan olacak. Bilgisayar da öyle. Zaman geçirmek için izliyormuşum gibi bakabilirim ve o bana aldırış etmez. Belki dikkatimi bile dağıtır. Gerçi ben öyle düşünmüyorum.

Burada oturup hiçbir şey düşünmeden geçireceğim birkaç güne bakıyorum...

Daha düşünemeden onun adını kafamdan atıyorum. Onu düşünmek istemiyorum.

O zaman başka bir şey düşün.

Son Emek'ten sağ çıkmak ve buradan siktir olup gitmek gibi. Onu bir daha asla görmemeyi.

Ya da belki şimdi kaçabilirim. Son yarışmayı atla. Nasıl olsa kazanamam.

Beş incim kaldı. Bunlarla tanrılardan ne kadar uzak kalabilirim?

99

Planlar ve Şemalar

İki satirin bu akşamki tatlım için yaptığı mangolu ve çilekli sorbe pastasından bir ısırık alıyorum ve inliyorum. "Aman Tanrım, Z, bunun tadına bakmalısın."

Zeles homurdanıyor, elindeki kartlara hiddetle bakıyor. "Bana Z deme."

Bundan nefret ediyor, ben de bu yüzden yapıyorum.

Daemonlar sırayla bana bakıcılık yapıyor. Onları tanıdıktan sonra o kadar da kötü değiller ve burada bilgisayar dışında bana arkadaşlık eden tek şey onlar olduğu için dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşılıyorum. Gerçi Zeles'i nasıl güldüreceğimi hâlâ çözebilmiş değilim. Ama o benimle kart oyunları oynuyor, cam duvardaki yiyecek yuvasını kullanarak kartları ileri geri uzatıyor.

Burada geçirdiğim üç günden sonra buradan hiç ayrılmamayı düşünüyorum. Huzur, sessizlik, eğlence, bir tür mahremiyet -en azından banyoda- ve tadına doyulmaz yemekler. Aşçılar meyveye karşı bir zaafım olduğunu anlamışlar ve her yemeğin içine koymayı başarmışlar. Şu anda ağzımdaki cennet ısırığı gibi.

Ve her saniye, her günün her anı, bir sonraki Emek'ten önce Hades'le nasıl yüzleşeceğimi ve bu bittikten sonra hayatıma nasıl devam edeceğimi zihinsel olarak çalışıyorum.

Bu ve bunun bana hissettirdiklerini zapt etmeye çalışıyorum.

Bir lokma daha yiyorum ve bir kart alıyorum, sonra sırıtıyorum. "Cin." Kartlarımı yere bırakırken kelime ağzımdaki yemeğin içinde karmakarışık çıkıyor.

Zeles homurdanıyor, sonra kaşlarını çatıyor ve ben gülüyorum.

"Sadece bir tane daha lazımdı," diye homurdanıyor ve elindeki kartları hışımla yere fırlatıyor. Sonra bana dikkatle bakıyor. "Hırsızlık yeteneklerini hile yapmak için kullanıyor olmalısın."

"Hayır. Kartçılıkta ya da el çabukluğunda hiç ustalaşamadım."

Bana şüpheli bir bakış attı.

Lokmamı yutuyorum. "Onları senin alman gerekecek, biliyorsun. Bu taraftan alamam."

Ben yerde bağdaş kurmuş oturuyorum ama kanatları sayesinde o oturamıyor, bu yüzden genellikle ayakta duruyor ve düşünürken etrafta dolanıyor.

Yine homurdanıyor.

Yaklaşık beş hücreden oluşan bu sıraya açılan kapı çalınıyor ve o da hızla gidip kapıyı açıyor.

"Lyra'nın bir ziyaretçisi var," diyor Bia adında bir Daemon ona. "Kontrol edildi."

"Onun" Hades olamayacağını bilsem de - buna izin yok - zor dersleri öğrenemeyen aptal kalbim aşırı hızda çalışıyor.

Her gün bir ziyaretçim oldu, hep akşamları yemekten sonra. Cerberus ve Charon birer kez geldiler. Kapıdan kimin geldiğini görmek için daha dik oturuyorum.

Zai içeri girdi.

Kalbim frene basıyor.

Yüzünde hem hapishanemin içini görmeye duyduğu hayranlık dolu ilgi hem de suçluluk duygusu var.

Ayağa kalkıp el sallıyorum. "Merhaba."

"Sana iyi davranıyorlar mı?" diye soruyor yaklaşırken.

Gözüm Zeles'in üzerinde.

Gülümsüyorum, Zai'ye iyi olduğumu göstermeye çalışıyorum. "Evet."

"Trinica ve Amir de benimle gelecekti ama her gün sadece tek bir ziyaretçiye izin veriyorlar."

Meike değil ama. Çünkü o öldü.

"Biliyorum. Bunu takdir ediyorum. Onlara teşekkür ettiğimi söyle."

Yüzünü buruşturuyor. "Burada olması gereken kişi benim. Ben öldürdüm..." Dex'in adını bile söyleyemiyor.

Taşıdığı şey o kadar ağır ki, cam hapishanemden hissedebiliyorum. Bunu *biliyordum*. Suçluluk duygusunu alıp ona tutunacağını biliyordum.

"Bu bir kazaydı," diyorum. "Beni öldürebilirdi, ve bu sadece... oldu."

Zai başka tarafa bakıyor. "Biliyorum."

"Bunun için burada değilim," diyorum ona, toz gibi kuru bir sesle. Kaşlarını çatıyor. "O zaman neden?"

Bebek diline geçiyorum. "Athena'ya kötü bir söz söyledim ve küçük, bebek tanrıçanın tüyleri diken diken oldu."

"Lanet olsun, Lyra. Tartarus'a gönderilmek için can atıyorsun," diye mırıldanıyor Zeles karanlık bir sesle ve sanki bir intikam bekliyormuş gibi etrafına bakınıyor.

Şimdiye kadarki en iyi oyunculuğum olan umursamaz bir omuz silkmeyle İblis'e sert bir bakış fırlatıyorum. "Sakıncası var mı?"

Son bir homurtuyla kapıyı arkasından kapatarak yanımızdan ayrılıyor. En azından ben istediğimde ziyaretçilerimle yalnız kalmama izin veriyorlar.

O gider gitmez Zai'ye odaklanıyorum. "Her neyse, *bu* yüzden buradayım. Ölü şampiyonlar umurlarında bile değil."

Baykuş gibi göz kırpıyor. "Oh."

"Ama yüzünü görmek güzel." Cama yaklaşıp ona bakıyorum. "Nasılsın?"

Omuz silkiyor. "Babam iyi bir av için beni tebrik etmeye geldi."

Hay Allah. Zai, Perseus'un Harpe'sini alıp o adamı da şişlemeli. "Bu Mathias için bile çok sert."

En azından bu Zai'nin bir kahkaha atmasını sağlıyor. "Bu kadar iyi kılıç sallayabildiğimi bilmediğini söyledi."

"Yakında tekrar ölümlü olacak. Bu ve bir tanrı olarak yaşadıktan sonra Üst Dünya'yla uğraşmak onun için kişisel bir cehennem olacak."

"Evet." Zai başını eğerek uygunsuz olduğunu düşündüğünden emin olduğum sırıtışını gizliyor. Ne de olsa babası hakkında konuşuyoruz.

Birden cama yaklaşıyor, yüzünü parçalamadan yaklaşabildiği kadar yaklaşıyor. "Kazanmaya çalışacağım," diyor ısrarla. "Ve eğer kazanırsam, Hermes Boone'u bir tanrı yapacağına söz verdi."

Ağzım açık kaldı. "Olimpos adına bunu nasıl başardın?"

"O hırsızların koruyucu tanrısıdır." Zai arkasına bakıp kapıyı kontrol ediyor, muhtemelen bunu duyan Daemonların içeri dalmadığından emin olmak istiyor.

Kurallarını çiğnediğimden değil ama bu bana kendi tepkimi kontrol altına almam için bir şans veriyor. Gözlerimi yakan yaşlar sertçe akıyor ve Zai'nin yüzünü bulanıklaştırıyor.

"Sen iyi, çok iyi bir adamsın, Zai Aridam," diye fısıldıyorum. Başını iki yana sallıyor. "Bana teşekkür etme."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden? Hermes'e karşılığında bir şey mi vaat ettin?" Şüpheyle onu daha yakından izliyorum.

"Hayır." Endişemi elinin tersiyle itiyor. "Aslında o bana geldi."

Lanet olsun ki geldi. Hermes bunu neden yapsın ki? Hangi olası sebep? "Geri getirilmesini istediğin kimse yok mu? Sana yakın biri?"

Başını sallar.

"Şey... Boone ve benim adıma teşekkür ederim." Avucumu bardağa dayıyorum, Zai de onunkini diğer tarafa koyuyor.

Başka ne diyebilirim ki?

"Benden müttefikin olmamı istediğin için teşekkür ederim," diyor. Bana sunduğu gülümseme, eski dostların paylaşacağını hayal ettiğim, anlayış, kabullenme ve birbirlerinin yanında olma ihtiyacıyla dolu bir gülümseme.

Onu bir arkadaş olarak görmeyi seviyorum. Boone lanetim yüzünden değil ama ördüğüm duvarlar yüzünden arkadaşım olmadığını söylemişti. Zai'yle öyle olmadı ve beni hiç kabul etmemesi gerekirken kabul etti. Lanet olsun ya da olmasın.

"Muhtemelen sana çözümden çok sorun getirdim," diyorum. Zai'nin gülümsemesi genişleyerek sırıtmaya dönüşüyor. "Sorun çözmeyi severim."

Yüz ifadesi o kadar sevimli ki, ona gerçeği söylemeye zahmet etmiyorum.

Zai son Emek'i kazansa bile Crucible'ı kazanamayacağını tahmin ediyorum. Kazandığı maçlardan biri Rima'yla berabere kaldığı için değil. Diego kazanır. Ne olursa olsun. Ama bunu belirtmeyeceğim. Bu jest bile tek başına yeterli.

Ayrıca bana bir fikir veriyor.

Hades bundan hoşlanmayacak. Charon'un da, bu konuda. Bu bir çeşit ihanet. Ama aynı zamanda yapılması gereken doğru şey.

"Zai... Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Ne iyiliği?" diye soruyor. Gerginlik yok. Şüphe yok. Sadece güven.

Bu kâbus için gerçekten de mümkün olan en iyi müttefiki seçtim.

"Bundan hoşlanmayacaksın."

100

Sadece bir tane olabilir

Bu akşam yemekle birlikte hücreme yepyeni bir üniforma teslim edilmiş olması, bir sonraki İşgücünün yakında olacağına dair iyi bir ipucuydu. Büyük ihtimalle bu gece.

Yemek yedim. Giyindim. Ve yatağımda oturmuş bekliyordum. Dinlenmem ya da başka bir şey yapmam gerekiyor ama sinirlerin ve... içeride dönüp duran diğer tüm duyguları anlayamayacak kadar çok sinirin endişeli enerjisi rahatlamama izin vermiyor.

Bu yüzden adımlıyorum. Ve oturuyorum. Ve adımlıyorum.

Gece boyunca ve ertesi güne kadar kapıyı izledim, bir yüz bekledim, başka bir yüz umdum. Zai'yi zor bir duruma soktum ama istediğimi yaptığına inancım tam. İkna etmem gerekti ama kabul etti.

Akşam, kapı aniden açıldı -diğer taraftaki ayak seslerini bile duymadım- ve Daemonlardan birinin ya da belki Hades'in içeri girip beni son dövüşüme götürmesini bekleyerek ayağa kalktım.

Onun yerine... bir tanrıça giriyor. Uçuşan pembe şifon bir elbise giymişti,

Gözlerine ve dudaklarına ışıltılı altın rengi makyaj yaparak, sanki normal bir Salı günüymüş gibi rahatça kapıdan içeri giriyor.

"Merhaba sevgilim," diye mırıldanıyor Afrodit.

Onu içeri alan Zeles'e bakmıyor bile. Onun yerine, burnunu kırıştırarak hücreme bakıyor.

"Ne kadar... sıkıcı," diye yorum yapıyor. "Çok sıkılmış olmalısın." "İdare ediyorum."

Muziplikle parlayan bakışlarıyla beni iğneliyor. "Kasvetli gününüzü aydınlatmak için size zihinsel bir orgazm yaşatmaktan mutluluk duyarım."

Zeles hâlâ kapının girişinde durduğu yerde kaskatı kesiliyor.

Sırtını ona döndüğü için dudaklarındaki hınzırlığı göremiyor. İblis'le kasten dalga geçiyor.

"İşgücüne girmek üzereyim," diye işaret ediyorum.

Afrodit derin, müstehzi bir şekilde mırıldanıyor. "Savaştan önce rahatlamanın şimdiye kadar bulduğum en iyi yolu bu."

Savaş mı? Bu bir ima mı?

Kaşlarını bana doğru kaldırıyor, gözleri geniş ve sorgulayıcı.

Boğazımda düğümlenen bir kıkırdamayı temizliyorum. "Hayır. Yine de teşekkür ederim."

Sıkıntıyla omuzlarını seğiriyor. "Gerçekleşmemiş cinsel gerilimin Hades'in Olimpos'un diğer tarafındaki evinden buraya kadar uzandığını hissedebiliyorum." Sonra bana ısrarcı ve sivri bir bakış atıyor. "Yardımımı istemediğine *emin* misin?"

Sonra Zeles'i göstererek yan yan bakıyor. Onun gitmesini istiyor.

"Ah... Şey... Sanırım bir zararı olmaz..."

"Mükemmel!" Sevinçle ellerini çırpıyor.

Duygusuz yüzünde dehşete ve aynı anda hayranlığa en yakın ifadeyi gördüğümü sandığım Zeles boğazını temizliyor. "Size biraz... mahremiyet vereceğim."

Bir silah sesi gibi kapıdan çıkıyor ve Afrodit gülüyor, yüzü belirli bir tepki ortaya çıkarmak için tasarlanmış bir şeye değil, gerçek bir mizaha dönüşüyor. Bence bu şekilde çok daha güzel. Gerçek.

Sersemlemiş bir halde bakışlarının üzerimde gezinmesine izin veriyor. "Neden geldin?" diye soruyorum.

"Demeter."

Gözlerim irileşti. Beklediğim son şey buydu, çünkü Zai ve ben o tanrıçaya onun aracılığıyla ulaşıp benimle konuşmasını istediğimi bilen tek iki kişiyiz. Ama anlayış yeterince çabuk geliyor ve yüzümü buruşturuyorum. "Gelmeyecek mi?"

Afrodit duraksıyor, sonra başını sallıyor. "Hades'in hiçbir evcil hayvanının onun zamanına değmeyeceğini söyledi."

İnatçı, gururlu, kibirli tanrılar. Yüzlerine inat olsun diye bu kadar sık burunlarını kestikten sonra herhangi birinin burnunun kalmasına şaşırıyorum.

"Neden onu görmek istedin?" Afrodit soruyor.

Biraz önce benim yüzümü incelediği gibi ben de onun yüzünü inceliyorum. Garip bir şekilde, tüm tanrılar ve tanrıçalar arasında sanırım en çok ona güveniyorum. Muhtemelen tüm sırları ve yalanlarıyla Hades'ten bile daha fazla. Belki de onun gerçek yüzünü görmeme izin verdiği içindir. Dürüst olmak gerekirse emin değilim.

Bu sırrı onunla paylaşmak.

Derin bir nefes alıyorum. Sonra bir tane daha. *Lütfen bu doğru karar olsun*. "Persephone ölmedi."

İşte. Söyledim işte. Artık geri almak için çok geç. Tek yol ileri gitmek.

Aşk ve tutku tanrıçasının gözleri kocaman oldu. "Bu mümkün değil," diye fısıldıyor gergin dudaklarının arasından.

Kalbim sadece onun tepkisiyle daha sert atıyor. Ona söyleyerek çuvalladım mı? "Otursan iyi olur."

İkimiz de camdan birbirimize bakan sandalyelere oturduğumuzda, ona bildiğim az şeyi anlatıyorum. "Tanrıların Kralı'nın Tartarus'tan mahkûmları serbest bırakması mümkün mü?" diye soruyorum.

Mükemmel kaşlarının arasında küçük bir çatıklık oluştu. "Hayır," diyor yavaşça. "Tartarus'u açmanın tek yolu, Titanları oraya hapseden yedi tanrı ve tanrıçanın hepsini gerektirir. Persephone için bile, yedisini de bunu denemeyi göze almaya ikna edebileceğimizi sanmıyorum." Kaşlar çatılır. "İçeri nasıl girdi?" diye soruyor, benden çok kendine. "Ve neden?"

Sonra bakışlarını benimkilere kaldırıyor, şaşkınlığın yerini spekülasyon alıyor. "Demeter'e söyleyecek miydin?"

Başımı salladım. "Diego onun şampiyonu. Pota onun olduğu sürece

bu Emek sayesinde yaşıyor. Belki de kızını geri almak için bu gücü nasıl kullanacağını bulabilir. Kendin söyledin, Hades'in her zaman bir planı vardır."

Hades bunu Persephone'nin annesine daha önce söylemeliydi ama kartlarını kapalı oynamak ve bu işi kendi başına çözmeye çalışmak tam ona göre.

"Bu bilgiyi Boone'u tanrı yapma sözü karşılığında takas edecektim," diyorum.

Baştan çıkarıcı bir mırıltı çıkarıyor. "Senden hoşlanmamın bir nedeni olduğunu biliyordum." Sonra ifadesi ciddileşiyor. "Neden şimdi? Meydan okumadan sonra ona kendin söylemek yerine neden bu kadar zahmete girdin?"

"Çünkü hayatta kalamayabilirim," diyorum. "Ve bilmeyi hak ediyor."

Başını sallıyor, dudakları ince. "Ama hâlâ Hades'in ne düşündüğünü bilmiyorum," diyor. "Tartarus'u açmak tehlikeli ve mümkün değil. Hepimiz olmadan olmaz."

Afrodit yüzünü benden çeviriyor, bakışları karşısındaki bembeyaz duvarı arıyor gibi. Sonra kendi derin nefesini alıyor, bu bana tanrıçanın ne kadar sarsıldığını gösteren küçük bir işaret. "Jackie kazanmaya daha yakın olsaydı, Boone'u senin için kurtarmayı teklif ederdim."

Hafifçe arkama yaslanıyorum. Diğer şampiyonlara yaptığım teklif gerçekten de ses getirmişti.

"Ama Persephone değil." Afrodit bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Bu sırrı Demeter'e söylemeyeceğim."

İçimdeki şok yankılanıyor, omurgam dikleşiyor ve kaşlarım şaşkın bir şekilde çatılıyor. "Ne? Neden olmasın?"

"Bu aramızda yeni bir savaş başlatabilir ve sonuncusundan sonra..." Gözleri acıyla kararıyor. "Bunu riske atamam."

Savaş mı?

İfadesinde hüzün var. "Hades ona Persephone'nin öldüğünü söylediği gün Demeter neredeyse Olimpos'u yakıp yıkıyordu. Ona bu yalanı söylemekle akıllılık etti. Nazikti de. Kızının hayatta olduğunu ve nerede olduğunu bilseydi-" Omuz silkiyor. Sonra kaşları yavaşça çatılıyor. "Sanırım Hades başka kimsenin bilmesini istemiyor?"

Hiçbir şey söylemiyorum.

Afrodit alçak bir ıslık çalar. "Ve yine de bu konuda bana güveniyor musun?" Yüzünde esrarengiz bir ifade, öylece bakıyor, sonra usulca, "Onur duydum. Gerçekten."

Ona çarpık bir gülümseme sunuyorum. "Bence sen iyilerden birisin."

Bu da onun kıkırdamasına neden oluyor. "Hepimiz eşit derecede iyiyiz... ve kötüyüz. Tıpkı ölümlüler gibi."

"Bazılarınız diğerlerinden daha kötü," diye mırıldanıyorum karanlık bir şekilde.

Afrodit gözlerini deviriyor. "Athena... neyse o. Zeus da öyle. Hepimiz, gerçekten. Ne olmak için doğduysak oyuz. Vahşi Titanlardan daha iyiyiz ama mükemmel olmaktan çok uzağız."

"Öyle ya da böyle, bu iş bittikten sonra sana sık sık dua edeceğim."

Afrodit'in gülümsemesi içtendir ve bir anlığına kalbinin derinliğini gösterir. "Son Emek'te kendine iyi bak Lyra. Dualarını duymak isterim." Kapıya gidiyor ve kapıyı çalmak için elini kaldırıyor, ancak tekrar duraklıyor ve omzunun üzerinden bana şeytani bir sırıtış fırlatıyor. "İnle."

"Ha?"

Bana sert bir bakış attı. "Zihinsel orgazm, sevgilim. Korumam gereken bir itibarım var."

Oh.

Yapmamı istediği şey aklıma geldi, yani bir gösteri yapmak.

Harika.

Elimden geleni yapıyorum, yatağa uzanıyorum ve uygun bir şekilde sarsılmış görünmek için çarşafları karıştırıyorum, ki o anda bu konuda hevesli olmak biraz zor. Sonra bir inilti çıkarıyorum, ardından sağlıklı bir "Aman Tanrım" geliyor.

"Tanrıça," diye fısıldıyor. "Kim olduğumu unutma."

"Oh tanrıça," diye daha yüksek sesle haykırıyorum. Sonra iyi bir önlem için tekrar. Gözlerini devirerek kapıyı çalıyor, kapı açılıyor ve gidiyor. Beni birbiriyle yarışan binlerce düşünceyle baş başa bırakarak.

Burada kilitli kaldığım kısa süre içinde Hades'le yaşadığım her anı gözden geçirdim. Söylediği ve yaptığı her şeyi. Çoğu zaman, kendi kalp ağrım beni onun benimle birlikte olma şeklinin - bakışlarının, dokunuşlarının, kendisinden bir parçayı benimle paylaşmasının - beni manipüle etmek için bir oyun olduğuna ikna etti. Ona karşı zayıflığımı gördü ve bunu beni kendi tarafında tutmak ve Labor'ları kazanmak için savaşmak için kullandı. Hatta bir an için kendimi Boone'a yardım etme teklifinin yalan olduğuna inandırdım.

Styx Nehri üzerine yemin etmesi dışında. Bu kutsal bir yemin.

Tanrılar.

Şimdi aklıma söylediği başka bir şey geliyor. *Bir gün size gerisini anlatacağım ve sanırım bunun iyi bir neden olduğunu kabul edeceksiniz... Ama şimdi ödemek zorunda olduğunuz bedel için yeterince iyi olduğundan emin değilim.*

Benim ödemek zorunda olduğum şey.

O zaman sadece Boone'dan ve yaşadığım ölüm ve korkudan bahsettiğini düşünmüştüm. Ama... ya daha fazlasından bahsediyorsa? Onun hakkında.

Düşüncelerim yeni bir yola girdi. Benden uzağa. Kendi duygularımın acısından uzaklaşıp, ona odaklanıyorum. Hades'e.

Ben eğitimli bir yalancıyım.

Bize öğretilen şeylerden biri, bir yalanı daha gerçek hissettirmek için mümkün olduğunca çok gerçeği kullanmaktır. Bana gösterdiklerinin hepsi yalan değildi. Öyle olamazdı.

Hera'nın dağında kendini o kadar sıkı bir şekilde bir arada tutuyordu ki.

Ama aynı zamanda benimle akıllıca bir oyun oynamıyordu. İstediğini elde etmek için, diğer şampiyonların hayatta kalmasına yardım etmek için gösterdiğim kararlılığı kullanarak benim sempatime yaslanmalıydı. Ve neden benimle yattıktan sonra, ona olan hislerimi bana karşı kullanmaya devam etmesin? Bunun yerine, ondan nefret etmemi sağlamaya çalışıyor gibiydi.

Kasıtlı olarak, acımasızca kötü mü davranıyordu?

Neden? Aklıma tek bir sebep geliyor.

Acı ve ıstırabın lekeli filtresi olmadan ve pembe gözlükler takmadan bakmak için çok çaba sarf etmeden, birlikte uyuduğumuzda benimle birlikte olma şekli, hemen ertesi gün bana nasıl davrandığının ardından hiçbir anlam ifade etmiyor. O gece bana yaptığı şeyleri anlatmasına gerek yoktu. Bana zaten sahipti.

Afrodit, Hades'in her zaman bir planı olduğu konusunda haklı mı? Charon haklı mı? Hades beni kandırmak için yola çıktı ama kendi ağına düşüp benden hoşlanmaya mı başladı? Ve kardeşinin laneti olmadan, daha da fazlasını hissedebilir mi?

Kapı kolu bir tık sesiyle açıldı ve Nike içeri girdi. "Vakit geldi," diyor.

101

Son Bir Darbe

Son Emek'imde yarışmanın zamanı geldi. Ya da en azından ölmemek için, ya sonra? Kaçacaktım ama şimdi.

"Bana nerede olduğunu söyleyebilir misin?" Nike hücremdeki kapının kilidini açarken ona soruyorum.

İblis başını sallıyor.

Endişeli görünmese de, "Sorun yok," diye onu temin ediyorum. "Anlamıştım."

"Beni takip et," diyor.

Ben de öyle yapıyorum, hücre bloğumdan çıkıp uzun, dar bir koridora giriyorum, bu koridor bir polis departmanının ön bürosunun süslü bir versiyonu olabilecek bir yerden geçiyor ve sonra dışarıya, gecenin içine çıkıyor.

"O binanın içine ışınlanamayız," diye açıklıyor. "Koğuşlar."

Ya uçmasını ya da beni ışınlamasını bekliyorum ama onun yerine kanatlarını açıp bensiz havalanıyor.

"Hey!" diye sesleniyorum arkasından. "Nerede-"

Hades bir anlık sessiz bir sarsıntıyla beliriyor, birkaç metre ötede duruyor. Sanki bana yakın olmayı kendine yediremiyor. Gözleri

Akşam ışığının parıltısında gümüş renginde parlıyor, tek bir bakışla her şeyimi içine alıyor. "Sana iyi davrandılar mı?"

Bu kadar mı? Hepsi bu mu? Sevdiğim tanrının suratına yumruk atmak bir hanımefendiye yakışır mı?

"Evet." Bakıyorum. Elimde değil. Onsuz geçen günlerden sonra onu içime çekiyorum, ama aynı zamanda bundan benim kadar nefret ettiğine dair bir işaret arıyorum. Pişman olduğunu. Beni korumak için yanlış yönlendirilmiş bir girişimle beni uzaklaştırıyor. Bir planı var ve Persephone ile Boone'u kurtarmaya çalışıyor... ve beni.

Bu omuzlanacak çok şey var.

Önceden olsa, kulağa onun gibi geldiğini söylerdim. Tüm bunlarla sessizce ve tek başına başa çıkmak.

Şimdi ise neye inanacağımı bilmiyorum.

"Tanrınız olarak, sizi son Emek'e götürmek zorundayım."

Gerekli mi? Sanki başka türlü burada olmazdı. Athena'nın Oyunu'nu izlemediği gibi mi? Kollarımı kavuşturuyorum. "Yanıma yaklaşmana izin vermelerine şaşırdım."

"Yolda sana saldırmaya karar verirse başka bir tanrının Athena'yı durduramayacağından korktular."

"Oh." Bunu hiç düşünmemiştim.

Hades yavaş adımlarla bana doğru ilerliyor, yaklaşıyor ama yeterince yaklaşmıyor. Sonra bana bir el uzattı. "Hadi gidelim."

Daha yakından bakıyorum, ama o hâlâ bir hiçlik duvarı. Tek bir duygu bile yok.

"Demeter'e anlatmaya çalıştım. Persephone hakkında,

yani..." Elini yavaşça yanına indiriyor. "Sen ne?"

İrkiliyorum çünkü bu çok gerçek bir öfke. Ama geri adım atmıyorum, çenemi yukarı kaldırıyorum. "Diego kazanırsa, kraliçe olacak. Kendi kızına kendisi yardım edebilir. Bunu bilmeyi hak ediyor."

Hades bir elini saçlarının arasından geçirip volta atıyor. "Ona izin vermeyecekler. Her şeyi yıkacak, bir savaş başlatacak-"

"Afrodit de öyle dedi."

Bana doğru dönüyor ve ellerini arkada birleştiriyor, sanki bana saldırmaktan kendini fiziksel olarak alıkoyuyormuş gibi. "Sen *ona*

-"

"Sırrı saklayacağını ve Demeter'e söylemeyeceğini söyledi. Çünkü

az önce söylediğin sebepten." "Kahretsin, yıldızım-"

"*Yapma.* Bana öyle deme." Sözcükler benden kaçıyor. Ama bu sevecenliği dinleyemem. Artık dinleyemem.

Ağzını kapattı.

"Özür dilemeyeceğim," diyorum ona. "Elimdeki sınırlı bilgiyle doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Bana her şeyi en başından anlatmış olsaydın, şimdi gerçekten çok daha iyi bir yerde olurduk."

Hades ters ters bakıyor. "Başka yolu yok-"

Bir adım öne çıkıyorum. "Saçmalık."

Çenesi çalışıyor. "Güvendiğim her insan bana ihanet etti."

Bunun üzerine yumuşamak istiyorum. İçimin biraz ezildiğini hissediyorum ama görmesine izin vermiyorum. "Bana güvenebilirdin."

Başını yavaşça geriye atıyor, kibir ve sabırsızlık yüzünü örten bir mantoya dönüşüyor. "Bunun kimseye faydası yok."

Sonra yaklaşıp beni kolumdan tutuyor ve gözlerimizi kırpıştırıyoruz. Tekrar göz kırptığımızda, diğer tüm şampiyonlar ve onların koruyucu tanrılarıyla birlikte Üst Dünya'da bir yerlerde bir çölün düz, çatlak toprağında duruyoruz. Gece -Olimpos'tan uzak bir yer o zaman.

"Ölme," diyor Hades bırakırken, çoktan benden uzaklaşmaya başlamıştı.

"Boone'u gerçekten bir tanrıya mı dönüştürecektin, yoksa bu benimle iyi geçinmek için bir yalan mıydı?"

Duraklıyor, sonra başını zar zor bana doğru çeviriyor. Tek gördüğüm yüzünün yan tarafı, çenesi sıkılmış. "Bu işi bitir ve evine git Lyra. Burada olan her şeyi unut."

Sonra da gitti.

Ve ben cevabımı aldım.

BÖLÜM 8

SPOILS

Kaderler, lanetler ve kehanetler lanetlensin.

102
Zeus'un Emeği

Bugünden sonra her şeyin biteceği gerçeğini özümserken, gözümü kırpmadan önüme bakıyorum.

Her şey bitti.

Kazan, kaybet ya da öl.

Bu son meydan okumayla yüzleşmek için hâlâ hayatta olan dokuzumuz omuz omuza dizilmiş durumdayız. Zeus önümüzde duruyor, şaşırtıcı derecede sakin. Üzerinde zırh, süslü kıyafetler ya da modern giysiler yok. Omuzlarından tutturulmuş ve belinden kemerli eski bir geleneksel Grek tuniği giymiş. Bunun üzerine, esintiyle arkasından havalanan orman yeşili bir pelerin ve ayaklarında deri sandaletler g i y i y o r . Belki de bize ne kadar eski olduğunu hatırlatmak istiyor.

Yüz ifadesi gergin, kana susamış ya da kibirli değil. Bunların hiçbiri yok.

Zeus sakin.

Mavi gözleri berrak, kaşları düz ve rahat bir gülümseme.

Bu onu daha önce gördüğümden farklı. Sanki bizim bilmediğimiz bir şey biliyor.

Buna güvenmiyorum.

Samuel bugün burada olsa *da*, biraz daha iyi görünüyor - o kadar küllü değil - bu noktada kazanamaz, hatta berabere bile kalamaz. Yaralanmamış bileğinin etrafında altın bir bant var. Aegis, kalkanı. Zeus onu geri almış olmalı. Güzel. Benim ve diğerlerinin çoğu gibi o da ölmemek için burada.

Ancak her halükarda Zeus, şampiyonunun bugün yapabileceği en iyi şeyin beraberlik olduğu düşünüldüğünde biraz fazla sakin görünüyor. Sanırım tacımı kaybetmek üzere olsaydım ve Zeus gibi büyük boy bir tanrı-bebek olsaydım, biraz daha panik olurdum.

Zeus ellerini iki yana açarak bize bir hoş geldin gülümsemesi sunuyor ve ben de hafifçe arkama yaslanıyorum, çünkü kendimi bir yılanın fareye gülümsemesi gibi hissediyorum. "Şampiyonlar, son emeğinize hoş geldiniz."

Hiçbirimiz kıpırdamıyoruz. Hiçbirimiz gülümsemiyoruz. Diğer kılıcın düşmesini bekliyoruz.

Her zamanki gibi tepkisizliğimizden rahatsız olmuyor. Ya da belki de umursamaz. "Çok uzaklardan geldiniz. Müttefiklerinizi ve dostlarınızı kaybettiniz. Acı çektiniz ama aynı zamanda iyi savaştınız. Bizler, tanrılarınız ve tanrıçalarınız, hamileriniz, sizi alkışlıyor ve bu Pota'da şampiyonlarımız olarak yolumuzda savaştığınız için teşekkür ediyoruz."

Bu yeni bir şey.

Diğerlerinden hiçbiri henüz bize teşekkür etmedi. Etmelerini de beklemiyordum zaten. Ölümlülerin acılarını kabul etmek onların doğasında yok. Onlara göre bu tamamen kendileriyle ilgili.

Gülümsemesi kayboluyor, ciddileşiyor ve hatta endişeyle renkleniyor. "Gelenek olduğu üzere, Görevlerin sonuncusu en zor olanıdır. Bu da bir istisna olmayacak ve bocalamanız durumunda Tanrılar ve Daemonlar devreye girmek için burada olmayacaklar."

Sıraya bir göz attım. Bunu anladılar mı?

Az önce bize kuralların uygulayıcılarının burada olmayacağını mı söyledi?

Zeus kollarını iki yana açarak etrafımızdaki çölü işaret ediyor. "Burası Amerika Birleşik Devletleri'nin batısındaki Mojave Çölü'nde yer alan Ölüm Vadisi."

Etrafıma daha iyi bakıyorum. Tam tepemizdeki gökyüzü daha koyu maviye dönüyor, şimdiden yıldızlarla dolup taşıyor -Olimpos kadar parlak değil ama yakın. Gün batımı etrafımızdaki her şeyi turuncumsu pembe bir parıltıyla yıkıyor ve güneş battıkça bu parıltı daha da koyulaşacak.

çoktan yükselmiş dolunayın ışığında daha da gümüşi bir renge bürünüyor.

Yer yer kayalar ve daha büyük kayalar ve arada bir de hayata umutsuzca tutunan inatçı bir kaktüs tarafından parçalanmış, katı çatlak topraktan oluşan büyük, düz bir alanda duruyoruz.

O dikenli emicilerin nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum.

Uzakta, sağda ve solda sıradağlar var. Çok uzaklardan bile, ezici sıcaklığın çağlar boyunca zirveleri inşa eden tüm farklı kaya ve toprak katmanlarını gösteren renk şeritlerini görebiliyorum. Zeus'un bu emek için akşamı seçmesine şaşmamalı. Bir keresinde Ölüm Vadisi'nin gezegendeki en sıcak yer olduğunu duymuştum. Durgun ve kuru havada giderek artan bir serinlik olmasına rağmen, etrafımızdaki kum ve kayalardan sıcaklık yayılıyor.

"Burada saklanamazsın," diye uyarıyor Zeus. "Ama kaçmak..."

Şimdi de naz yapıyor.

"Ve davul, lütfen, twist için..." Nefesimin altında mırıldanıyorum. Zai bir kahkaha atıyor.

Zeus bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor, ben de ona masum masum bakıyorum. Boğazını temizliyor. "Arkamda bir dizi kapı var."

Eğilip etrafına bakıyorum ve yaklaşık iki futbol sahası ötede bir tane görebiliyorum. Karanlıkta söylemek zor ama kapıları açık, kayan siyah demir parmaklıklara benziyor. Ama ne anlamı var ki? Ona bağlı bir duvar yok. Hiçbir şeyin ortasında öylece duruyor. Onun ötesinde, daha da uzakta bir tane daha var. İkiden fazla mı var? Bilemiyorum.

"Üç kapı," diyor Zeus. Bu her şeyi açıklıyor.

"Son kapıdan ilk geçen kişi bu Emek'i kazanır. Ve..." Zeus bir elini kaldırıyor, gülümsemesi sinsileşiyor. "Ek bir bonus olarak, bu meydan okuma toplam puanınıza eklenen üç galibiyet olarak sayılacak."

Şampiyonların geri kalanından bir mırıltı yükselirken yutkunuyorum. Sağıma ya da soluma bakmaya cesaret edemiyorum.

Zeus az önce bahisleri yükseltti.

Artık herkes kazanabilir ve bunu yapmak için Diego'yu öldürmek zorunda değil. Ya da en azından galibiyeti olmayanlar için onu bağlayabilir. Ama bir galibiyetim var. Kazanabilirim.

Onu yenebilirim.

Kazanabilirdim.

Aman Tanrım, kazanabilirdim.

Boone için. Persephone için. Hades için-

Hayır, lanet olsun, onun için değil.

Benim için.

Sadece yarışı koşmalıyım. Bu kadar. Önce şu üç kapıdan geçmeliyim.

"Kolay olmayacak şampiyonlar," diye uyarıyor Zeus. "Hediyelerinizi ve ödüllerinizi kendinizi savunmak için kullanabilirsiniz, ancak bunları bu mücadelenin herhangi bir bölümünden kaçmak veya atlamak için kullanamazsınız. Ve her bir kapıya ulaşmak için tarihteki tüm Görevlerin en korkunç canavarlarından bazılarını geçmeniz gerekiyor."

Müthiş.

"Şundan başlayarak..." Zeus döner, sanki bir şey kaldırıyormuş gibi ellerini gökyüzüne kaldırır.

Uzaktaki yere yıldırım düşüyor. Sonra tekrar, daha yakına. Ve daha da yakın. Ve son vuruş o kadar yakın ki, gök gürültüsü kulaklarımı çınlatıyor. Sonra yer ayaklarımızın altında gümbürdüyor; önce küçük bir titreşim, sonra daha büyük ve daha şiddetli, ta ki hepimiz dik durmaya çabalayana kadar.

Toprakta bir çatlak oluşuyor ve önümüzde uzun bir yarık açıyor.

Neredeyse buhar ya da lav püskürmesini ya da canavarlar olduğu için bir şeylerin fırlamasını bekliyorum. Ama hiçbir şey yok.

Son bir gülümsemeyle Zeus gözden

kayboluyor. Hâlâ bir şey yok.

Birbirimize bakıyoruz. Hiçbirimiz kafamızı kenardan uzatıp aşağı bakacak kadar aptal değiliz. Canavar filmi 101 hayatta kalma rehberinin ilk kuralı budur.

Duyduğum ilk şey bir homurtu, ardından kayaların düşmesi, aşağı inerken yarığın duvarlarına çarpması ve ardından belirgin, öfkeli bir böğürtü.

Vücudumdaki her kas daha da geriliyor, zaten içgüdüsel olarak savaş ya da kaç moduna geçiyorum.

Hayatımda hiç çiftlikte bulunmamıştım ama bu bir boğa sesine benziyordu.

Yırtık toprağın ağzında önce eller belirdi. İnsan elleri, ama değil, kalın, sarı pençelerle uçlanmış büyük parmaklar. Sonra boynuzlar. Kocaman, kemik beyazı boynuzlar ölümcül uçlarla bitiyor, uçtan uca o kadar genişler ki bağlı oldukları yaratık devasa olmalı.

Bir minotor.

103

Arkana Bakma

Zeus üzerimize lanet bir minotor saldı.

"Bu ejderha ya da kurbağa gibi bir büyü değil!" Jackie tıslıyor. "Bu gerçek."

Koluma sorarsanız ejderhanın ateşi yeterince gerçekti, bu yüzden aradaki farkı umursadığımdan emin değilim. Ve şu anda yapmamız gereken şey burada durup bakmak değil.

Bir böğürmeyle minotor kayboluyor ve yarıktan gökyüzüne bir toz ve enkaz bulutu fırlıyor. Dışarı tırmanmakta zorlanıyor.

"Pusulam tek bir yol olmadığını gösteriyor," diyor Samuel. Bakır aleti çoktan bir kenara koymuş. "Ama kapılardan geç. Etraflarından dolaşamazsın." Sonra elime bir şey tutuşturuyor. "Al bakalım. Bu benim odamda ortaya çıktı ama senin olduğunu biliyorum."

Elimde baltamın sapını bulmak için aşağı bakıyorum.

Ne-

Emanetimi sakladığım yeleğimin cebine uzanıyorum ama hâlâ orada. Bu benim değil. Bu... Hades'in. İkizi tamamlayan

Odin'in ona verdiği set.

Zeus onu *çaldı* ve Samuel'e verdi.

Benim balta ve ejderha dişlerinde yaptığım gibi Samuel'in zaten sahip olduğu bir kalıntı ya da alet değil.

Lanet olası hilebaz.

Bir böğürme daha. Minotor kızdı. Harika. Neden burada duruyoruz?

"Kaçın." Diego benden önce davrandı.

Gözden kaybolurken parıltısı hemen sönüyor. Başlangıç kapılarından çıkan atlar gibi, geri kalanların hepsi havalanıyor. Birlikte değil. Tek birimiz bile bir arada kalmıyoruz. Çünkü artık hepimiz kazanabiliriz.

Ben de kazanabilirim. Koşuyor olmalıydım. Bunun yerine tek dizimin üstüne çöküp elimi fermuarlı ceplerimden birine sokuyorum.

Birkaç ejderha dişim kaldı. Yaklaşık dört tane. Toprakta bir çukur kazmaya başlıyorum, o kadar sert ki kıpırdamak istemiyor ve çiziklerim zar zor bir çentik açıyor, bu yüzden bunun yerine beyaz kemik parçalarını çatlaklardan birine sokuyorum ve bunun yeterli olmasını umuyorum. Geçen seferki bir gösterge ise, birkaç dakika sürecek.

Boynuzlar geri geldi. Lanet olsun, kaçmalıydım. Yarığın tepesinde yine iki devasa el belirdi. İki baltamı da çıkarıp havaya kaldırıyorum. O büyüklükte bir şeye karşı pek bir şey yapamazlar ama hiç yoktan iyidirler. Sırtı bana dönük olarak dışarı çıkıyor. Bu bana biraz daha zaman kazandıracak.

Diğerlerinin peşinden havalanıyorum, onlar da yeterince ileride, uzakta küçük görünüyorlar. Bana en yakın olan Trinica. Ve Samuel, belki de yarasından dolayı hala zayıflamış olsa da, çok daha ileride değil. Jackie ve Zai hâlâ yerde, uçma yeteneklerini henüz kullanmadılar. Diğerleri bunu söylemek için çok uzakta.

Minotor yarı yolda, şimdi sağımda, kahverengi-beyaz benekli kürkle kaplı. Boğa kafası insanımsı bir bedenin üzerine oturuyor; geniş omuzlar, sığır derisiyle kaplı çıplak bir gövde. İnsan şekli kas üstüne kaslarla dalgalanıyor.

Daha hızlı koş Lyra.

Minotor bir bacağını yere doğru sallıyor. Bu şey, sadece baldırlarına kadar inen ve onu ortaya çıkaran bir tür pantolon giyiyor,

Satirler gibi, alt yarısı da başıyla aynı hayvandır; aynı kahverengi-beyaz kürke sahip bir boğadır. Her iki toynağı da nihayet sağlam bir zemine basan, göğsü öfke ve çabayla kabaran minotor tam boyuna yükseliyor, gökyüzüne d o ğ r u yükseliyor, sırtı hâlâ bana dönük.

Ama bir hareket minotorun dikkatini çekmiş olmalı, çünkü dönüp bize bakıyor.

Kürkle kaplı yüzü grotesk, buruşuk, parlayan burnunda pirinç bir halka var. Ama minotorun tüm parçaları arasında, boyutu da dahil olmak üzere, en korkutucu olanı gözleridir.

Soğuk, camsı, beyazı olmayan siyah gözler, sanki ruhu uzun zaman önce canavarın içinden çekilip alınmış gibi.

Kollarımı ve bacaklarımı pompalarken bile midem bulanıyor.

Sürünün en arkasındayım. Belli ki zayıf olan. Boku yedim.

Başı aşağı iniyor ve toynaklı ayağıyla suya hasret toprağı eşeleyerek toz kaldırıyor. Vücudu, sinir bozucu tırmanışının b i r i k t i r d i ğ i öfkeyle titriyor ve ben de h ı n c ı n ı alabileceği en kolay hedefim.

Bu kez böğürmesi yeryüzünü sarsıyor.

Minotor saldırıyor, doğruca bana geliyor. Açık alanda.

Tek başıma.

Adrenalin kanımı sert bir şekilde etkiliyor ve vücudumu kapıyla aramdaki uzun, düz mesafeyi geçmeye zorlarken kalbim hızla atıyor. Bana yaklaştıkça toynaklarının her vuruşuyla yer titriyor.

Rutubetli, pis bir nefes yüzüme çarptığında başaramayacağımı anlıyorum.

Bir bağırışla durup onunla yüzleşiyorum ama gerçek bir planım yok. Ama ben bir plan yapamadan, görünmez, sihirli bir güç baltalarımı mıknatıslanmış gibi yukarı çekiyor. Kabzalarında kesişiyorlar ve bunu yaptıkları anda bir güç onlara öyle sert vuruyor ki ben yere savruluyorum, ama minotor da öyle.

Az önce ne olduğunu anlamak için beklemedim. Tekrar ayağa kalktım ve hareket ettim.

Ama boğanın kalkıp beni tekrar kovalaması uzun sürmedi. Geçen sefer şanslıydım. Bu sefer başka seçeneğim yok. Sadece ondan kaçmak için kullanacağımı düşünerek yeleğimdeki inciye uzanıyordum ki

Turkuaz bir çizgi yanımdan geçip minotorun kafasına hücum ediyor. Canavar saldırının ortasında geri çekiliyor. Hemen arkasından beyaz kanatlı bir şarap çizgisi daha geliyor ve minotor iri elleriyle havaya vuruyor.

Jackie ve Zai.

Zai, Perseus'un Harpe'siyle minotorun alnına bir bıçak darbesi indirmeyi başarır. Boğa yeri sarsan bir öfke çığlığı daha atarak başını sallıyor ve Zai devasa boynuzlarından birini karnından yakalıyor -kadere şükürler olsun ki ucundan değil- ama bu onu havaya fırlatıyor, sandaletli ayaklarındaki kanatlar momentuma karşı etkisiz bir şekilde çırpınıyor.

"Zai!" Bağırıyorum, havada takla atmasını izlerken midem bulanıyor.

Yere çarpmadan önce toparlanıyor ve ben neredeyse rahatlayarak tökezliyorum.

"Git!" Zai bana bağırıyor, sonra minotora doğru uçuyor.

Ben de öyle yapıyorum.

Kalbim şimdi onlar için boğazımda, nefes almakta zorlanıyorum, kapıya doğru olabildiğince hızlı koşuyorum. Her an içlerinden birine çarpıp kemiklerinin çıtırdadığını duymayı bekliyorum ama durmuyorum. Bu sadece onları daha uzun süre tehlikede tutacaktı.

Ayaklarımın altındaki zemin titriyor.

Düşünüyorum. Koşmaya devam ediyorum.

İleride Samuel'in kapıdan geçtiğini ve Dae'nin onu beklediğini görüyorum.

Başka bir sarsıntı, bu sefer daha sert, kuru toprak parçalarını yerinden oynatıyor. Sonra daha büyük bir sarsıntı daha ve yavaşlamak zorunda kalıyorum çünkü ayaklarımın altındaki toprağı hareket ettiriyor.

İşte o zaman minotor büyüklüğünde dört kemik asker toprak ve kum patlamasıyla yerden fışkırıyor.

Kemik askerlerim geçen seferki gibi deniz halkından ziyade insan şeklinde. Kemik mızraklar ve kalkanlar kullanıyorlar, kemik miğferler başlarını örtüyor.

Minotor Jackie'ye vurmayı bırakıyor ve bu yeni tehditle yüzleşmek için dönüyor.

İşaret ediyorum ve emirlerimi bağırıyorum. "Bizi tüm canavarlardan koru."

Kemik askerler hemen çömeldi, kalkanlar havada, mızraklar

Hazır. Tek sıra halinde, minotora doğru bir adım atıyorlar. Sonra bir adım daha.

Bunu yaptıklarında kemikleri takırdıyor, ses uğursuz. Ölümün bir Azrail ziyaret ettiğinde çıkardığını hayal ettiğim ses.

Minotora yönelik tehdit açık ve boğa artık Zai ya da Jackie'ye aldırmadan sadece askerlere odaklanıyor. Canavar yine toprağı eşeliyor. Aynı zamanda bir savunma oyuncusu gibi yere çömeliyor ve öfkeyle kısılmış gözleriyle askerlere bakmak için başını eğiyor. Homurdanıp pençelerini savururken nefesi yerdeki tozu havaya kaldırıyor. Sonra tüm vücudu titrer, koşmaya başlamadan önce kasları gerilir.

King Kong'un geçmesine izin verecek kadar uzun olan açık demir kapılardan kayarak geçiyorum, sonra etrafımda dönüyorum. "Kaçın!" diye bağırdım. Trinica önümden geçmeyi başardı. Dae ve Samuel ile birlikte, hiçbiri henüz bir sonraki kapıya geçmemiş, kapıdan geçmeye çalışan, her biri birilerini teşvik etmek için bağıran ve çığlık atanlara odaklanmış durumda. Diğer şampiyonlar için bölgeyi tarıyorum ve Rima yakınlarda, Amir hemen arkasında. "Hadi gelin!" Onlara el sallıyorum.

Zai ve Jackie başlarının üstündeki kapıdan içeri dalıyorlar, ama o sırada minotor Rima ve Amir'i yakalıyor ve bir böğürmeyle onlara doğru koşuyor.

Bize daha yakın olan iki kemik asker, her biri bir tane kaparak onu şampiyonlara doğru yendi.

"Kapıları kapatın!" Jackie bağırıyor.

"Ne? Neden?" Kapı geniş, düz vadide tek başına duruyor, iki yanındaki dağlarla bağlantısı kesilmiş. Sadece sembolik, değil mi? Hiçbir şeyi durdurmayacak.

"Duvarlar! Duvarları görebiliyorum." Bir kapıyı kapatmak için itmeye başladı bile ama kapı bir iki santimden fazla hareket etmiyor.

Geri kalanımız da onunla birlikte itmeye başlıyor. Samuel'in gücüne rağmen kapılar bize direniyor. Onları kapatmak için hepimizin geçmesi mi gerekiyor? Ya da ölmek. Zeus'un bunun eğlenceli olduğunu düşündüğünü görebiliyorum.

Askerler neredeyse bize doğru geliyor, ama minotor daha hızlı, ölümün vücut bulmuş hali gibi onlara doğru geliyor.

Tam arkalarında.

"Burada! Samuel!" Diego'nun sesi hiçbir yerden geliyor, ve a

Pirinçten yapılmış teleskopik mızrak belirir ve havada yuvarlanır.

Samuel onu yakalar ve minotora doğru fırlatır, gelişmiş gücü onu bir roket gibi fırlatır. Yaratığın yanağına isabet eder ve minotor kükrer ama yavaşlamaz. Samuel kapıları itmeye devam ediyor.

Boğa, Amir'i tutan iskelete doğru hamle yapar ve iskelet tökezler ama ayaklarını korur. Askerler birbiri ardına kapıya doğru atılır ve karınlarının üzerinde kayarak içeri girerler.

Ama minotor tam orada ve kapılar kapanmıyor.

"Lütfen bu işe yarasın," diye mırıldanıyorum, sonra kapılar arasındaki açık alana atlıyorum.

"Hades aşkına, ne yapıyorsun Lyra?" Trinica arkamdan bağırıyor.

İki baltayı da elime alıp önümde çaprazlıyorum, sonra minotor üzerime gelirken ürkmemeye ya da hareket etmemeye çalışıyorum. Diğer şampiyonlar yoldan çekilmem için bana bağırırken, toynaklarının gürültüsü kalbimin çarpıntısıyla yarışıyor.

"Kapıları kapatın!" Ben de bağırıyorum. Bunu yapmak için hâlâ hepsinin itmesi gerekiyor.

Sonra destekliyorum.

Bu sefer, minotor vurduğunda onu görüyorum. Baltalarım önümde görünmez bir kalkan oluşturuyor -tahminimce kapıların iki yanındaki duvarlar gibi. Minotor bir dağa çarpmış gibi sekiyor. Geriye doğru savruluyorum. Samuel beni yakalıyor ve ivmem ikimizi de yuvarlanmaya itiyor, baltalarım yanlara savruluyor.

"Ah," diye inledim.

"Dikkat et!" Amir bağırıyor.

Başımı yerden kaldırdığımda, hâlâ kapının minotor tarafında duran iskeletlerden birinin, minotor ayağa kalkmaya çalışırken ona çarptığını görüyorum. Minotor onu kolaylıkla savuşturdu ama bu ikinci askere bize ulaşması için yeterli zamanı verdi. Sıkışarak bizim tarafa geçti. Sanırım kapıları kapatmak için hepimizi içeri sokma konusunda haklıydım, çünkü kapılar aniden hızla kapandı.

Kapılar, boğa tüm kapıyı ezip geçmeden bir kalp atışı önce kilitlendi.

yankılanan bir *çınlamayla*.

104

Canavarlar, Canavarlar Her Yerde

Hava emerek öne doğru yuvarlanıyorum. "Kahrolası... kana susamış... tanrılar," diye mırıldanıyorum çatlamış toprağa.

"Al," diyor biri -Dae, sanırım-, baltalarımı uzatarak.

"Teşekkürler."

Minotor geri çekiliyor ve kapının etrafından koşmaya çalışıyor, ancak oradaki görünmez bariyer her neyse ondan sekiyor. Bir böğürmeyle tekrar ayağa kalkıyor, kapının iki yanında ileri geri koşuyor, göremediği duvarı test ediyor.

Belki de bu yüzden yerdeki sarsıntının ne olduğunu anlayamıyorum.

Ta ki hastalıklı sarı bir dokunaç, minotorun sürünerek çıktığı aynı yarıktan dışarı kıvrılana kadar. Sadece geçidin bu tarafında.

Kötülere rahat yok sanırım.

Yarığı işaret ediyorum. "Git-"

Birlikte tekrar havalanıyoruz ve ben koşarken sağıma bakıyorum, izliyor ve bekliyorum.

Zeus Tartarus'ta bize şimdi ne gönderdi? Birkaç yaratık

Tarihin dokunaçları vardır, hiçbiri iyi değildir. Yine de suyun dışında iyi iş çıkarırlar mı?

Bir hareket yakalıyorum ve iyice baktıktan sonra Dae olduğunu fark ediyorum. Bizim gibi kapıya doğru koşmak yerine yarığa doğru koşarak ne halt ediyor?

Artemis'in okunu elinde tutuyor. Beşinci Emek'teki ödülü.

Şu aptal. Hepimize daha iyi bir şans vermeye çalışıyor. Hayatı ve uzuvları riske atarak doğruca dokunaçlara koşuyor ve okun ucunu kıvranan emilmiş uzantıya saplıyor. Yarıktan ıslık ile kükreme arasında bir acı feryadı yükseliyor ve derin çatlaktan yüzlerce dokunaç fırlayarak karanlık gökyüzüne doğru savrulup dalgalanıyor. Karaya geri inerken kıpırdanırlar, ama sonra tek bir vücut gibi hareket ederek itişirler ve Yeraltı Dünyası'nın bağırsaklarından fırlayan yaratık kâbusları andırır.

Minotora benzer şekilde, kısmen insana benzer bir formu vardır; iki insan bacağı, geniş omuzlardan çıkan iki kol ve bu omuzların üzerinde bir kafa ile dik durur.

Benzerlikler burada bitiyor.

Her boyuttaki dokunaçlar vücudundan çıkarak ekstra kollara dönüşür ve daha ince dokunaçlar uzun saçlarının tellerini oluşturur. Belinden daha da kalın dokunaçlar çıkar ve bunlar görünüşe göre yerde sürünürken bacak gibi hareket edebilir.

Yüzü de insandan çok uzaktır. Bir ahtapot gibi, ama kafasında gözlerin olması gereken yerde delikler açılmış ve ağzı olduğunu tahmin ettiğim ağzında jilet gibi keskin dişler var.

Bir kraken mi?

Koşmaya devam ederken nefes nefese bir kahkaha atıyorum. Tabii ki bir kraken.

Sanırım göğüslerine ve vücudunun biçimine bakılırsa dişi. Kraken kol benzeri dokunaçlardan birini sürüklüyor. Dae'nin okla vurduğu bu olmalı. Onu öldürmemiş. Sadece yavaşlatmış.

Ürkütücü kafasını bir tarafa eğip etrafı inceliyor ve sanırım o diş çukuru gülümsüyor.

Kahretsin. "Dağılın!" Bağırıyorum.

Ona tek bir hedef vermek kötü bir fikir.

Dehşet göğsümde buz gibi bir yumru oluşturuyor ve bir ürperti dişlerimi sallamakla tehdit ediyor.

İlk kapının diğer tarafından minotor kükrüyor ve kraken de kükreyerek karşılık veriyor. İletişim kuruyorlar.

Siktir, siktir, siktir.

Kemik askerler de benimle aynı fikirde olmalı, çünkü bir kemik çatırdaması duyuyorum ve geriye dönüp baktığımda, hâlâ bizimle olan iki kişi çömelmiş bir şekilde krakene bakıyor. Sonra kemik askerler ve kraken birbirlerine saldırıyor ve kaos patlak veriyor.

Kemik askerler kalkanlarını kilitliyor ve krakeni geri püskürtmeden önce darbeyi emiyor ama kraken bir ayağını bir kayaya dayayıp kalkanlardan birini tutmayı başarıyor ve o askeri yere fırlatıyor.

Ve biz şampiyonlar şimdi devlerle dolu bir savaş alanında yoldan uzak durmak için koşuyoruz.

Bir yöne doğru koşuyorum, ancak önümde bir iskelet yere düşüp yüzüme toprak sıçrattığında kayarak duruyorum. Çene kemiği ayrılıyor ve benden bir adım öteye düşüyor. Bir anda tekrar ayağa kalktı ve çenesini yerden kaptı. Tekrar yerine itiyor, sonra da ürkütücü bir intikam çığlığıyla çenesini ardına kadar açıyor. Sonra kendini havaya fırlatıyor, mızrağı havada. Yere indiğinde kraken hareket etmiş ve mızrağın ucu yere çarparak kararan gökyüzüne daha fazla toprak ve toz göndererek görmeyi daha da zorlaştırmıştır.

Öksürüp hırıldayarak ve gözlerimdeki kumları kırpıştırarak diğer yöne gidiyorum ve krakenin dokunaçlarından biri tepemden uçup geçerken göbeğimi yere çarpmak zorunda kalıyorum. Sola bakıyorum ve Trinica'nın ters yönde yuvarlandığını görüyorum.

Ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Tanrım, bu çok yakındı.

Kaldır kıçını Lyra.

Dövüşün etrafında dönmeye çalışırken, tozun içinden gözüm krakenin üzerinde. Trinica'yı krakenin ayaklarının altında görmüyorum, ta ki canavar onun hala dizlerinin üzerinde olduğu ve sersemlemiş bir halde gözlerini kırpıştırdığı yerin üstüne gelene kadar. Ama Samuel de aniden oradaydı. Kollarını kaldırmış, kraken onları ezerken tüm ağırlığını üzerine alıyor. Buradan, onları ezip ezmediğini göremiyorum.

Bana daha yakın olan Rima bir kayanın üzerine atlıyor. Bir çığlıkla küçük bir cam şişenin kapağını kırıyor ve içinden ejderha ateşi patlıyor. Ani, çatırtılı *patlama* o kadar yüksek ki ellerimi çınlayan kulaklarıma götürüyorum, parlama o kadar parlak ki gözlerimi sıkmak zorunda kalıyorum, hızla kırpıyorum ama sadece dans eden lekeler görüyorum. Sülfür kokusu havayı dolduruyor.

Bu krakeni öldürmüş olmalı, değil mi?

Görüşüm geri geliyor ve krakenin tökezleyerek etrafta dolaştığını, ellerini kulaklarının olması gereken deliklerin üzerine kapattığını, göğsünde büyük bir yanık izi olduğunu, ölü gözlerinin vahşi olduğunu görüyorum.

Samuel, Trinica'yı ikinci kapıya doğru sürüklüyor. Rima'yı göremiyorum. İşte o zaman krakenin bana doğru tökezlediğini ve aynı anda bir kemik askerin de saldırdığını fark ediyorum.

Tekrar havalanıyorum. Etrafım pislik ve savaştan oluşan bir kaosa dönmüş gibi görünüyor; öfkeli yaratıkların kükremeleri, kemik ve etlerin şangırtıları ve çarpışmaları havayı dolduruyor. Koşarken herhangi bir şey arıyorum; bir kaya, bir kaya parçası... Bu noktada sığ, kurumuş bir nehir yatağını bile kabul edebilirim - sadece biraz korunmak için. Bu yüzden havayı kaplayan tozun arasından bana doğru sallanan dokunacı çok geç olana kadar göremiyorum. Baltalarımı tekrar önümde çaprazlayıp çarpmaya hazırlanırken bir şey beni yandan yakalıyor. Sarsıntılı vuruşlarla havaya kaldırılırken güçlü kollar etrafımı sarıyor.

Jackie.

"Seni tanrıça!" diye haykırıyorum.

Sırıtıyor ve beni doğruca ikinci kapıdan uçuruyor; bu kapı bronz ve ilki kadar kaygan. Amir ağzına beyaz bir taç yaprağı tıkıştırırken Jackie beni Trinica'nın yanına yere bırakıyor.

"Hemen döneceğim." Jackie ortalığın tozunu attırıyor.

Samuel ve Dae kapıdan geçtiler ve biz hala bekliyoruz, kapıyı hızla kapatmak için pozisyon aldık, her kemik şıngırtısı ve krakenin patlamasıyla irkiliyoruz, minotorun bağırışları hala uzaklarda trompet çalıyor.

"İşte orada!" Rima işaret ediyor.

Yukarıda, Jackie toz yüklü gökyüzüne doğru fırlıyor, Zai arkasında, Perseus'un Harpe'sini çekmiş.

Geçtikleri anda kapılar kendiliğinden kapanır ve kilit tekrar tıklar.
İkisi gitti.
Biri kaldı.
"Yeraltı Dünyası adına ne oluyor?" Samuel mırıldanıyor. Hep birlikte dönüyoruz.
Trinica gözlerini kısıyor. "Bu iyi olamaz."

105

Tüm Nedenler

Buradaki karanlık o kadar yoğun ki, yıldızlar ve ay bile görünmüyor. Birkaç metre önümde, her şeyi gizleyen bir gölge duvarı yükselmiş gibi.

Bu da demek oluyor ki, sadece sıradaki yaratık her neyse onu görmeden halletmek zorunda değiliz, aynı zamanda geçidi de bulmak zorundayız.

Trinica cebinden tuhaf pembe bir taş çıkarıyor ve onu inceliyor. Athena'nın Emeği'nden kazandığı ödül - Imithacles Taşı, daha önce hiçbirimizin duymadığı ama günde bir gerçek cevap verecek bir kalıntı. "Bunu kullansak iyi olur," diyor ve parmaklarını taşın etrafında sıkıca kapatıyor. "Bu son kapıdan nasıl güvenle geçeceğiz?" diye soruyor.

Gözlerini kapatıyor ama ben hiçbir şey duymuyor ya da görmüyorum. Sanırım diğerleri de görmüyor, çünkü onu izliyor ve birbirimize bakıyoruz. Tüm bunlar olurken kraken ve kalan iskelet savaşçılarım geçidin diğer tarafında savaşıyor.

Sonra gözlerini açar. "*Dinleme* dedi." "Neyi dinlemeyecekmişim?" Rima sorar.

"Bu ne anlama geliyor?" Diego'nun bedensiz sesi soruyor.

Ben de o zaman duyuyorum. Sanırım hepimiz duyuyoruz, çünkü her birimiz yavaşça kaskatı kesiliyoruz.

Şarkı söylüyorlar.

Şarkıyla yükselen güzel sesler.

Dinlemeyin.

"Sirenler," diye fısıldıyor Zai yanımda.

"Sonunda buradasınız." Bir sevgilinin iç çekişi kadar baştan çıkarıcı bir ses karanlıktan çağırıyor. "Gelin bizimle oynayın."

Diğerleri hemen ilerliyor, bakışları hülyalı. Diego da yüzüğünü çıkarmış olmalı, çünkü bir anda ortaya çıkıyor, sonra da gölge duvarı tarafından yutuluyor.

Ben, Jackie ve Samuel hariç herkes.

Jackie Rima'nın kolunu tutuyor ama Rima onu sertçe silkeleyip yoluna devam ediyor. Samuel Dae'ye uzanıyor ama Dae çok hızlı, koşarak uzaklaşıyor.

"Dur!" Zai'yi geri çekmeye çalışıyorum ama o da diğerleri gibi karanlıkta kaybolmadan önce beni yere itiyor.

Kafa karışıklığı midemde bir düğüm oluşturuyor. Jackie'nin kutsaması büyülerin içini görebilmek, yani sanırım sirenlerden korunuyor. Ama Samuel...

Gözlerini kırpıştırarak bize bakıyor.

"Bu, bugünkü gözlerinin rengini açıklıyor," diye fısıldıyor Jackie. "Büyülenmişsin."

Başka bir deyişle, Zeus ona buna direnmesine yardımcı olacak bir şey yaptı. "Sen neden etkilenmedin?" diye soruyor bana.

"Hiçbir fikrim yok."

Önemli değil. Birimizin hâlâ o geçide ulaşması gerekiyor. Belki bunu yaparsak Emek durur ve onlar da iyi olur. Ama bundan şüpheliyim.

Hepimiz karanlığa bakıyoruz.

Jackie, "Diğerlerini sınırdan geçirmeliyiz," diyor. Kabul etmemizi beklemeden karanlığa doğru ilerliyor.

Samuel başını sallayarak kalkanını etkinleştiriyor ve o da yola koyulurken kalkanı önünde tutuyor.

Apollo'dan aldığım ödül olan küçük şişeyi yeleğimden çıkarıyorum ve Eos'un gözyaşlarından damlaları gözlerime sıkıyorum. Anında görüşüm değişiyor - sanki dünyaya yanardöner bir ışıkla bakıyormuşum gibi, sanki

Şafak etrafımdaki araziyi mavi, bronz, turuncu ve sarıya çevirmiş, detayları öne çıkarıyor.

"İşte gidiyoruz," diye fısıldıyorum kendi kendime. Sonra gölgelerin içine adım atıyorum.

Gelişmiş görüşümle bile karanlık boğucu. Diri diri gömülüyormuşum ya da boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Bu his rahatsız edici olmanın ötesinde. Boğazıma kadar tırmanmaya çalışan paniğe teslim olmamak için tüm dikkatimi toplamam gerekiyor.

Etrafımda, geniş, uzun, düz dünyaya dağılmış diğer şampiyonlar var. Daireler çizerek ya da bir tür sarhoş, kıvrımlı yollarda yürüyor gibiler. Yavaşça hareket ediyorum, bir adım diğerinin önünde, tehlikeli bir şeye karşı tetikteyim.

Ama sadece dokuz kişiyiz. Canavar yok. Siren sesi yok. Artık onları duymuyorum bile.

"Evet!" Trinica, ebeveynine uzanan bir çocuk gibi kollarını gökyüzüne kaldırıyor. "Beni al!"

Bir şey gökyüzünden yere öyle hızlı iniyor ki, ne olduğunu anlayamıyorum ve aynı hızla yukarı doğru zum yapıyor.

Ve Trinica gitti.

"Lanet olsun!" Tökezleyerek geri döndüm.

"O da neydi?" Jackie bana seslendi.

"Bilmiyorum." Sirenler bu kadar hızlı mı hareket ediyor? Ve Trinica'yı nereye götürdüler?

Sert bir rüzgârda kopan bir bayrağa benzeyen bir ses, aynı şeyin Diego'yu da götürdüğünü görmek için tam zamanında dönmemi sağladı.

Sonra Jackie bağırıyor ve onu kanatlarını açmış, onu gökyüzüne götürmeye çalışan başka bir kanatlı yaratıkla savaşırken bulmak için tekrar dönüyorum. O şey kanatlarını ve kollarını sıkıştırmayı başarıyor ve roketle uzaklaşıyor.

Bir şeyler yap Lyra.

Etrafta tökezlemekten başka yapabileceğim bir şey yok.

Çok hızlılar.

"Neredesin?" Arkamda bir siren sesi duyuyorum ve döndüğümde onu kalkanını kaldırmış olan Samuel'in önünde dururken buluyorum. Onu göremiyor mu? Kalkan onlara karşı korumalı falan mı?

"Seni duyuyorum," diye sesleniyor Zai ve siren dönüyor.

Zai'ye doğru gittiğinde, baltam hazır ve fırlatıyorum. Yaratığın koluna isabet ediyor ve siren çığlık atıyor. Ama sonra iki tane daha iniyor, giderken onu ve Zai'yi de yanlarında götürüyorlar.

Baltam onların ardından yere düşüyor. Onu almak için koşuyorum, ancak aynı ses çok yakınımdan geliyor. Etrafıma baktığımda Amir gitmişti.

Rima için gelen sirenle birlikte havada uçan bir altın parıltısı var. Samuel Aegis'ini Rima'nın peşindeki her neyse ona fırlatmış olmalı. Ama ıskalıyor ve neredeyse tek bir nefes sonra, bir siren onu da alıyor.

Sonra Rima. Sonra

Dae. Ve sonra...

Yalnızım.

Yani tamamen yalnız. Çölün ortasında terk edilmiş, çatlak, kuru toprak ayaklarımın altında. Etrafımda sessizlik hakim. Arkamdaki duvarların arkasına hapsolmuş kraken ve minotor bile sessizleşti. Ve karanlık sanki üzerime bastırıyor, gittikçe ağırlaşıyor.

Nefes alamıyorum.

Tüm şampiyonlar gitti.

Yutkunuyorum.

Sonra o hareket parıltısı tam tepeme indiğinde sıçrıyorum ve aniden önümde bir siren duruyor.

Eos'un Gözyaşları yüzünün ve formunun detaylarını eşsiz ışıklar ve çizgilerle boyarken bile yaratığın güzelliğini ve ölümcül tehlikesini görebiliyorum. Tüyleri yere kadar uzanan kanatları olan kolları dışında tamamen kadın. Bir çeşit etek giyiyor, kalçalarının üzerinden düşük kemerli ve uzun bacaklarını ortaya çıkaran yanları yırtmaçlı ve çiçekler göğüslerini örtüyor. Tüylerden yapılmış saçları bir savaşçının başlığı gibi yüzünden geriye doğru uzanıyor ve bana Athena'nın zırhını hatırlatıyor.

Derisinin insan eti olduğunu sanmıyorum. Beyaz, aynı anda hem tüy hem de gözyaşı gibi görünen karmaşık, girdaplı işaretleri var. Yüzü ve hatları simetrik, kıvrımlı mükemmellikte Afrodit'e rakip olabilir.

Siren çenesini kaldırıyor, başını yavaşça bir o yana bir bu yana çeviriyor, etrafını kolaçan ederken gözleri yanımdan kayıyor. "Hissediyorum

Sen, ölümlü. Neden seni göremiyorum?" Tanrılar, ne ses ama. Bal, müzik ve yumuşak akan suyun sesi gibi. "Bana gel ve seni sevmeme izin ver."

Kıpırdamadan duruyorum, nefesimi tutuyorum, göğsüm bile hareket etmiyor.

Başını yırtıcı bir kuşun yaptığı gibi eğiyor. "Seni hayatındaki herkesten daha çok seveceğim," diye baştan çıkarıyor.

Kısa bir an için Hades'in yüzü zihnimi dolduruyor. Sonra sirenin bakışları bana yöneliyor ve nefesimi bastırmak için elimi ağzıma götürüyorum.

Ama hâlâ beni göremiyor.

Sanki görünmezmişim gibi.

İşte o zaman emin oluyorum.

Homeros'un Odysseia'yı yazarken bilmediği, şimdi bize okulda öğrettikleri şey, sirenlerin insanları sadece şarkılarıyla cezbetmedikleri, insanların sevgisini neredeyse hastalık derecesinde arzuladıkları ve bu yüzden onları ölümlülerin yaşamlarını sürdürecek yiyecek ve suyun olmadığı adalarına kaçırdıklarıdır.

Midem binlerce düğüme ayrılıyor, göğsüm o kadar daralıyor ki kalbimde yankılanan acıdan nefes alamıyorum.

Hades beni seçmedi çünkü ilk tanıştığımızda özel bir şey görmüştü. Aslında tam tersi.

Titreyerek bir nefes alıyorum. Sonra bir tane daha. Hades beni olmadığım bir şey için seçti.

Sevimli.

106

Seçim Her Zaman Benimdi

Hades *biliyordu*. Zeus'un emeğini bir şekilde öğrenmiş olmalıydı ve benim kazanabileceğimi biliyordu. Lanetim yüzünden.

Çünkü ben sevilemem.

Bu da beni sirenler için görünmez yapıyor.

Hiçbir uyarı olmadan, önümde duran siren kanatlarını açıyor ve gökyüzüne yükseliyor. Çok hızlı. İnanılmaz derecede hızlı hareket ediyorlar. Nereye gittiğini bile takip edemiyorum.

Yakınlarda olduğuna dair bir iz bulmak için gökyüzünü araştırıyorum. Ya ben hareket edersem ve o da görüp saldırırsa? İleriye doğru tek bir adım atıyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Ve bir adım daha, ve bir adım daha. Hala bir şey olmuyor.

Sonra gözümü kırpıyorum ve kapı tam önümde. Yakın değil ama şansım yaver giderse siren beni bulmadan oraya varabilirim. Çarpık görüşüm yüzünden kapının ne tür bir metalden yapıldığını söyleyemiyorum ama parşömen işçiliğinde melek kanatları tasarlandığına yemin edebilirim, sanki farklı bir tanrının cennet kapıları gibi.

Onlar benim için kurtuluş. Bitiş çizgisi. Kazanabilirim.

Diğerlerinin de işine son verebilirim.

Bitirelim şu işi.

Yavaşça, dikkatli adımlarla, dönen kapılara doğru ilerliyorum, bitiş çizgisi beni çağırıyor. Tıpkı sirenler gibi baştan çıkarıcı. Ve oraya varıyorum. Sadece bir adım atmam gereken yere geldim. Tek bir adım.

Ama kendime bunu yaptıramıyorum. İçimdeki ses bunun yanlış olduğunu haykırıyor.

Ellerimi iki yana açıp gözlerimi kapatıyorum ve düşünmeye çalışıyorum.

Tanrılar, Pota'da kaybettikleri şampiyonlarını sirenlerle birlikte ölüme mi terk edecekler? İşgücü'nü sona erdirsem bile, tanrıların onları almaya gitmesine gerek yok. Pota bitmiş olacak. Bugünden sonra ölümlü şampiyonlarına gerek yok. Ve tanrılar küçüklükleriyle tanınırlar.

Neredeyse hepsi.

Ama Hades istese bile onları kurtarabilir mi? İçimden bir ses Zeus'un bu son İşgücü'nü kendisinden başka şampiyon kalmasın diye düzenlediğini söylüyor. Sadece beni beklemiyordu.

Ama şimdi durursam, her şeyi kaybedebilirim. Hades için. Boone için. Persephone için.

Parmaklarımı fermuarlı cebime sokup incilerimden birini çıkarırken ve inciyi incelerken ellerim titriyor. Mesele şu ki... Diğerlerinin öylece ölmesine izin veremem. Hades'in de bunu isteyeceğini sanmıyorum.

Bu son düşünce bir anda tüm noktaları birleştirince, farkındalık bir an için elimi kolumu bağlıyor.

Hades onları terk etmemi istemezdi. İçinde olacağım tehlikeden nefret etse bile. Kaybetmemden nefret etse bile. Onları terk edemeyeceğimi bilirdi. Bunu asla seçmeyeceğimi.

Birdenbire beni neden uzaklaştırdığını anladığımda gözlerim büyüdü. Bunun bana neye mal olacağını biliyordu ve bana bir seçenek sunuyordu.

Beni her zaman herkesten, hatta bazen kendimden bile daha iyi gördü. Hafızam ilk tanıştığımız ana, kendimi ön planda tutma yeteneğimin bana iyi hizmet edeceğini söylediği ana geri dönüyor.

Bana bencil dediğini düşünmüştüm ama belki de o zaman bile beni daha net görüyordu. Muhtemelen biraz da lanetim ve sevilme ihtiyacım nedeniyle herkesi kendimden önce tuttuğumu. Ama bazen kendime öncelik vermem gerekir. Şimdi olduğu gibi.

Şimdi *kendim* için en iyi seçimi yapmalıyım. Hades yüzünden değil. Ya da Persephone. Ya da Boone için. Neyle yaşayabileceğimi seçmeliyim ve bu da arkadaşlarımı kurtarmak demek.

Ve o biliyordu.

Isabel öldükten sonra Hades'in bana nasıl sarıldığını hatırlıyorum. Yaralandığım iki seferde de yanımdan hiç ayrılmayışını. Bir araya geldiğimiz zamanki halini. O anlar gerçekti. Satranç tahtasında taşları oynatması değil. Gerçekti.

Herkesi kurtarabileceğim acısıyla yaşamak anlamına gelecekse şimdi kazanmamı istemezdi. Ya da en azından denerdim.

Bunun da gerçek olduğunu biliyorum.

Çünkü bu mücadeleyi kazanabileceğimi zaten biliyorsa, o zaman onun için kazanacağımı da biliyordu. Ondan nefret etmeseydim, *onun* için kazanmayı diğer herkesi kurtarmaya tercih edebilirdim. Ve *benim kendim* için seçim yapmamı sağlamak için ondan nefret etmemi sağladı.

Kendi boktan yöntemiyle, bana tam olarak kalbinde ne olduğunu söyledi.

Çünkü bana bir seçim şansı vermek için onun için hissettiklerimi, hatta kendi ihtiyaçlarını bile feda etmeye hazırdı. Ve şimdi onun hediyesini kullanmakta tereddüt etmiyorum.

İnciyi yutuyorum, tam olarak nereye gitmek istediğimi hayal ediyorum.

İncilerimi kullanmak her seferinde sarsıcı oluyor. Aynı güç o görünmez kementi belime doluyor ve beni bir kayanın tepesinde durana kadar sürüklüyor. Bu kayaya doğru hücum eden masmavi dalgalar üzerime bir su buharı gönderiyor. Dalgalar çekildiğinde, okyanusun dibindeki her şeyin ayrıntılarını görebiliyorum.

Sadece Eos'un Gözyaşları sayesinde garip bir şekilde renklenmiş olarak.

Üzerinde durduğum şey, küçük bir adanın etrafında bir taç oluşturan, sudan sivri uçlar gibi çıkan bu türden birçok kayadan biri. Kapılar, pencereler ve tanınabilir bina şekilleri doğal kayadan oyulmuş. Ve her tarafta -yarıklarda, kayaların üzerinde, suyun içinde- renk renk çiçekler... ve kemikler var. Hava ve güneşin beyazlattığı insan kemikleri. Binlercesi.

Anthemusa. Sirenler Adası.

Ama neredeler? En azından birkaç tanesinin bu kayalıklarda denizcileri ölüme sürüklüyor olması gerekmez mi? Gökyüzünü kontrol ediyorum ama hiçbir yerde kuş benzeri yaratık göremiyorum.

Dikkatlice, kayalık çıkıntıdan adanın kendisine doğru ilerliyorum. Çok büyük değil ama oyma binaları kontrol etmek için çok yerim olacak. Ya da yakalanabilirim.

Her seferinde bir oda olmak üzere metodik bir şekilde yaklaşmaya karar veriyorum.

İlk kapıdan içeri adımımı atmadan önce bir ses duyuyorum. Şarkı söyleniyordu. Ama bir şarkı kargaşası, neredeyse öldürme çılgınlığındaki bir çakal sürüsünü dinlemek gibi.

Zeus'un canı cehenneme, bu hiç iyi değil.

Elimden geldiğince hızlı ve sessiz bir şekilde, her köşeyi ve geçtiğim her kapıyı kontrol ederek, sesi takip ediyorum, neredeyse onlara rastlayana kadar gittikçe yükselen sesi izliyorum.

Sirenler, y ü z l e r c e s i , adanın kayasına oyulmuş bir amfi tiyatroda toplanmışlar. T i y a t r o n u n kalbinde, taş, düz bir tabanın etrafında, oyulmuş sütunlar ve kapılardan oluşan birkaç kat gibi görünen bir sahneye bakan katmanlı koltuklardan oluşan bir yarım daire oluşturuyor.

Arka taraftaki bir kemerin gölgesinde, amfitiyatroya inen bir dizi dik merdivenin başında duruyorum. Tabiri caizse kuşbakışı bir görüntü. Tiyatronun önündeki, yine kayadan oyulmuş düz alanda, taht gibi görünen düz sırtlı sandalyeler var. Beş tane, içlerinde daha fazla siren oturuyor. Liderler olabilir mi?

Önlerinde diz çökmüş, yüzleri büyülü bir merakla gevşemiş Zai, Rima ve Diego.

Hiçbiri zapt edilmemiş ya da kavga etmiyor. Sirenler şarkı söyleyerek tartışırken orada oturmaktan son derece memnun görünüyorlar. Bana göre, bu kadar çok ses bir kakofoni. Ne konuştuklarını ya da tartıştıklarını anlayamıyorum.

Ama arkadaşlarım için olduğunu tahmin ediyorum. Diğerleri nerede?

Nerede olabileceklerine dair bir işaret bulmak için etrafı tarıyorum ve sahneye açılan bir kapıya sırtlarını dönmüş duran iki genç sireni görünce duraklıyorum.

Orada olmalılar. Değil mi?

Bir plan yap Lyra.

Bunu bulmak uzun sürmedi ama her şey mükemmel giderse en az iki inci daha gerekecek. Tam olarak elimde kalan inci sayısı kadar.

Ama bu yarışmalarda ne zaman her şey mükemmel gitti ki?

Tanrılara dua etmek istiyorum. *Lütfen geride kimseyi bırakmadan buradan çıkmamıza izin ver.*

107

Katip, Müttefik, Arkadaş

Amfi tiyatronun etrafından sahnenin arka tarafına doğru ilerlemem ne kadar sürdü bilmiyorum. Bir süre. Tüm bu süre boyunca sirenleri duyabiliyorum, adadaki arazi ve binalar sayesinde onları solumda tutuyorum. Arada bir, biri gökyüzüne doğru havalanıyor ve ben de gölgelere doğru eğilmek ya da kapı aralıklarına saklanmak zorunda kalıyorum.

Jackie'nin sarışın kafasının arkasına bakana kadar bunu başarabileceğime gerçekten inanmadım.

Diğer şampiyonlar, sirenlere açılan bir kapısı ve tırmanıp geçilecek kadar büyük olmayan bir penceresi olan küçük bir odada tutuluyor.

-Arka tarafta. Onları ürkütmek istemiyorum. Çok fazla gürültü yaparlarsa dikkatleri üzerimize çekeriz.

Küçük bir ıslık çalıyorum.

İki kafa bana doğru dönüyor, Samuel ve Jackie'ninki.

Jackie'nin okyanus mavisi gözleri kocaman oldu. "Lyra!" diye fısıldadı. Ve ben irkiliyorum, ikimiz de kıpırdamadan kapının diğer tarafını koruyan sirenleri dinlemeden önce ona sessiz olması için el sallıyorum. Gelmiyorlar. Omzumun üzerinden kontrol ediyorum, görünürde kimse yok. Ama

Omuzlarımdaki kaslarda zaten var olan gerginlik daha da artıyor.

Pencereye geliyorlar. "Bana bir planın olduğunu söyle," diye fısıldıyor Jackie çok daha yumuşak bir sesle.

Onlara incimi gösteriyorum. "Hepinizin ellerini sıkıca tutmanızı ve sizin de benimkini tutmanızı istiyorum."

Samuel başını sallıyor. "Anladım."

Hızlı çalışırlar, Samuel diğerlerini teker teker pencereye taşır ve Jackie ellerini tutarak onları sıraya dizer. Dae ve Trinica'yı yerlerine oturtmuşlardı ki tiyatronun içinde bir gürültü koptu, sirenlerin tartışması hız kazandı. Birkaç tanesi gökyüzüne fırlıyor, gölgeleri üzerimden geçiyor. Sonra iki siren köşeden, amfi tiyatronun yan kapısından koşarak geliyor ve Jackie ile ben donup kalıyoruz.

Sadece... beni fark etmiş gibi görünmüyorlar.

Kalbim boğazımda, beni boğmaya çalışıyor, ama sorun değil, çünkü zaten nefesimi tutuyorum... çömeldiğim yerden geçip gidiyorlar, elim pencereye sıkışmış. Bana doğru bakmıyorlar bile.

Bir yerlerde, ironi tanrıçası kıçıyla gülüyor olmalı.

Kulak misafiri olmadıklarında Jackie, "Hades adına az önce ne oldu?" diye mırıldanır.

"Daha çok Zeus adına." Umarım o pislik şu anda hayal kırıklığından boğuluyordur. "Acele edin."

Samuel, Amir'i sıranın sonuna yerleştiriyor ve Jackie tüm tutamakları son bir kez kontrol ettikten sonra pencereye geliyor, Dae'nin ve benim elimi tutup sıkıca kavrıyor.

Lütfen, Hades aşkına, hepsini yanıma alabilmeme izin ver.

Dilime bir inci koyuyorum ve elimde iki tane daha hazırlayıp yutuyorum.

Yanımdaki onca insanın ağırlığı, ejderhanın yaktığı kötü kolumu çekiyor ve sesin boşluğunda bile boğazımdan bir çığlık kopuyor, son kapının hemen dışına bir yığın halinde indiğimizde sarsıcı bir şekilde kesiliyor.

"Neredeyim ben?" Dae'nin inlediğini duyuyorum.

Keskin bir rahatlamayla birlikte adrenalin patlaması yaşıyorum. "Sirenler tekrar gelmeden önce bitiş çizgisini geçin," diyorum onlara.

Sonra bir inci daha yutuyorum.

Tam olarak hayal ettiğim yerde, amfi tiyatronun ortasında diz çökmüş arkadaşlarımın hemen arkasında cisimleniyorum.

Bu bir riskti ama gizlice girmekten daha hızlı olduğunu düşündüm.

Kıpırdamadan duruyorum ve sirenlerin çığlık atmasını, saldırmasını ya da herhangi bir tepki vermesini bekliyorum.

Hiçbir şey olmadı.

Hâlâ kendi aralarında tartışıyorlardı ve sanki ben burada değilmişim gibi.

Zai'ye doğru eğilip kulağına fısıldıyorum: "Diego ve Rima'nın ellerini tut."

Kaşlarını hafifçe çatarak benden uzaklaşıyor. "Lyra?" diye soruyor. Fısıldamıyor. Yüksek sesle söylüyor.

Ön taraftaki taht benzeri koltuklarda oturan sirenlerden biri ona odaklanıyor ve kaşlarını hafifçe çatıyor.

"Lyra'yı duydun mu?" diye sormak için eğiliyor

Rima'ya. "Kimi?" Daha da yüksek sesle.

Onu izleyen siren biraz daha dik oturuyor.

Kahretsin.

Düşün Lyra, düşün.

Sirenler ne kadar hızlı olduklarını çoktan gösterdiler, ama üçünü de tutamıyorum ve fazladan bir yolculuk için yeterli incim yok. Olay çıkarmadan arkadaşlarımın el ele tutuşmasını sağlamanın bir yolunu bulmalıyım.

Bekle. Zehir.

Zai, Hera'nın Emeği'nin ödülü olarak zehre karşı panzehir olan bir taş almamış mıydı? Lütfen, lütfen, lütfen siren şarkısı da buna dahil olsun. Yankesicilik becerilerim hayatım boyunca hiç bu kadar işe yaramamıştı. Ceplerinden birinde küçük, limon yeşili, bezelye şeklindeki taşı buluyorum.

"Zai," diye tekrar fısıldıyorum.

"Hey-" Ağzını açtığı anda panzehiri dilinin üzerine bırakıyorum ve biraz öksürüyor. Etkisi anında oldu. Sessizleşiyor, gözlerini kırpıştırıyor ve sonra gözleri kocaman açılıyor.

"Kımıldama," diye fısıldıyorum ona ısrarla.

Şansına, Zai hareketsiz kalmayı ve hiçbir şey söylememeyi başarıyor. Yine de siren onu dikkatle izliyor.

"Yapabiliyorsan şaşkın ve mutlu görün ve tek kelime etme," diyorum ona. "Beni göremezler ama seni görebilirler."

Tamam. Şimdi işin zor kısmı.

"Ben söylediğimde Diego ve Rima'nın ellerini tut ve sıkıca tutun." Kollarımı beline doladım.

Tahttaki siren aniden ayağa kalkıyor ve bize d o ğ r u sinsice yaklaşıyor.

"Şimdi!"

Sanki bu tek kelime onu harekete geçirmiş gibi, bize doğru gelen siren aniden çığlık atıyor ve kanatlarını ardına kadar açıyor. Daha fazla siren ayağa fırlayıp havalanırken tiyatro kaosa sürükleniyor. Ama en azından Rima ve Diego'nun ellerini tutuyor.

Ve ben bir inci daha yutuyorum.

Çöle vardığımızda biri -belki de Diego- bana çarpıyor ve ben de sert zeminde sırtüstü yatıyorum, etrafımda toz bulutları uçuşuyor. Öksürerek ayağa kalkmaya çalıştım.

"Acele et!" Zai'yi de yanıma çektim. "Onlar gelmeden çizgiyi geç."

Sirenler çok hızlı. Nereye gittiğimizi anlayacaklar ve hemen burada olacaklar.

Rima ve Diego ayaktalar, üçünün de kafası karışık ama artık sersemlemiş değiller. "Ne oldu?" Rima çatallaşan bir sesle soruyor.

"Cevaplar daha sonra." Zai'nin elini tutup hızla uzaklaşıyorum, gerekirse onu da yanımda sürüklemek niyetindeyim, ancak diğerlerinin -Samuel, Jackie, Trinica, Amir ve Dae- sıraya girdiğini görünce kısa kesiyorum.

Kapının *bu* tarafında.

Kalbim tuzağa düşmüş bir şey gibi, çıkmak için çırpınıyor. "Aklını mı kaçırdın sen? Geç şuraya!" Bir elimde baltalarım önümde, bir sonraki anda sırtımı gruba dönüyorum. Belli ki hâlâ siren şarkısının etkisindeler. Belki de hepsi güvende olana kadar sirenleri uzak tutabilirim. Eos'un gözyaşları hâlâ görmeme yardımcı oluyor ve burada kimse yok. Ama her an... "Geliyorlar."

Trinica, "Önce senin gitmeni istiyoruz," diyor.

"Ne?" Kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden baktığımda hepsinin hâlâ orada olduğunu gördüm. Sözleri hiçbir anlam ifade etmiyor. Baltalarımı hâlâ dışarıda tutarak Zai'yi yanımda sürüklemeye başladım. "Gidip seni tekrar getirecek kadar incim yok."

Zai elimden kurtuluyor. "O zaman acele edip kazansan iyi olur."

Rima ve Diego ile birlikte o da diğerlerine katılıyor. Beni bekliyorlar.

Ve kafesteki kalbim bu dayanışma gösterisi karşısında patlamak istiyor.

Benim için.

Benim kazanmamı mı istiyorlar? Rima'nın imgeleminde gördüklerinden sonra bile. Tehlikeli olduğuna karar verdikten sonra bile. O gelecekten korkmakta haksız değillerdi. Dudaklarım, boğazımı tıkayan duyguların, kollarımı hepsine sarma isteğinin etrafında bükülüyor. Ama buna zaman yok.

"Hep birlikte gidelim." Aceleyle yanlarına gidiyorum, yüzüm hâlâ kapıya dönük ve kalkanım önümüzde.

"Önce sen." Samuel omzumu nazikçe itiyor. Ama Zeus'un ona verdiği ek güçle, kapının kapılarına doğru geriye doğru yuvarlanıyorum.

Tökezleyerek duruyorum ve şampiyonlara bakıyorum.

Bir sonraki nefeste Labors'la ilgili her şey yok oluyor; kapılar, karanlık, canavarlar, hatta havayı dolduran toz bile. Geriye kalan tek şey biziz - hayatta kalan şampiyonlar - Ölüm Vadisi'nde, güneş doğu sırtlarının üzerinden yükseliyor ve karanlığı hafifçe pembeye çeviriyor.

Başardık.

Başardık.

Hepsi bana gülümsüyor ve kollarım iki yanımda gevşiyor, ağzım yapmak üzere olduğum protestoyu kapatıyor. Ve kalbimin uçacakmış gibi hissettiği bir atışın ardından ben de gülümsüyorum.

Ama sonra başka hiçbir şey olmuyor.

Zeus nerede? Emek sona erdi. Beni kazanan olarak ilan etme ve işi bitirme zamanı. Değil mi?

Uzaktan kemik askerlerimden ikisinin hazırolda olduğunu görüyorum. Artık dağılmaları gerekmiyor mu? Bizi canavarlardan korumak için verdikleri hizmet sona erdi.

İşte o zaman, hala önümde bir sıra halinde duran arkadaşlarımın hepsi

ölümcül Hala, gözler Geniş, İfadeler dönüyor için maskeler katıksız bir korku.

Ve üç hırıltı doğrudan arkamdan geliyordu. Sıcak nefeslerini boynumda hissedecek kadar yakın.

108

Son Darbe

Her parçam başka bir adrenalin, korku ve şok patlamasıyla o kadar sert vuruyor ki, derim elektrikleniyor.

Bu olamaz.

Yavaşça dönüyorum ve Cerberus'un karşımda olduğunu görüyorum, her zamankinden daha büyük, sanki diğer iki canavarla aynı boyutlara ulaşmış gibi.

"Ölümlüyü öldür," diye bağırıyor Cer zihnimin içinde. Üç kafasını da kaldırıyor ve havayı kokluyor. *"Öldür onu," diye* hırlıyor Rus. Ber sadece hırlıyor ve bana etimi kemiklerimden ayırmak için tasarlanmış dişlerini gösteriyor.

Ekşi safra boğazıma hücum ediyor ve yanmayı yutkunarak geri bastırıyorum.

Bu o değil. Bu o olamaz. Sesinden akan öfke... vahşi. Kuduz. İşte o zaman Ber'in gözlerini görüyorum. Siyah, ruhsuz gözler. Minotor gibi. Zeus onları hecelemeli. Hepsini.

Ama... Emek sona erdi.

Son bitiş çizgisini geçtik. Diğer iki kapı gibi hepimiz geçmek zorunda mıyız? Kapının çoktan gitmiş olması dışında. Düşünceler uçuyor

kafamın içinde binlerce yöne.

Kaçmak. Saklan. Cerberus'a yardım et.

Hades hangi cehennemde? Karışmayı unut. Zeus, Hades'in lanet olası hayvanını aldı ve Emek çoktan bittikten sonra onu benim üzerimde kaybediyor. O şerefsiz hile yapıyor. Tazı öldürülürse, Hades kendini asla affetmez. Onu öldüremeyiz. Diğerlerine izin vermeyeceğim. Ama onlara zarar vermesine de izin veremem.

Baltalarımı önümde tutarak -onunla onlar arasında bir bariyer- onunla yüzleşiyorum. "Yapma-"

Siyah bir pençe yandan bana çarpıyor. Cerberus'un hırıltısını duyuyorum, bir çığlık atarak kollarımı savuruyorum, havaya yükseliyorum ve geri iniyorum. Vurduğumda baltalarım zıt yönlere doğru kayıyor ve rüzgâr beni öyle güçlü bir şekilde savuruyor ki, bir sonraki nefesim ölüyormuşum gibi geliyor.

Ciğerlerimi tekrar çalıştırmaya çalışırken çıkan o korkunç ses, diğer şampiyonları geride bırakıp doğruca bana doğru koşan Cerberus'un ulumalarıyla hemen bastırılıyor.

Arkasını döner dönmez arkadaşlarımın dağıldığını, birbirlerine yardım ederek güvenli bir yere ulaşmaya çalıştıklarını görüyorum. Herhangi bir yere. Ciğerlerim hâlâ zorlanıyor ve hava alma ihtiyacı ile koşma ihtiyacı arasında gidip geliyorum. Baltalar ikisine de ulaşamayacak kadar uzakta. Daha düşünmeden son incimi elime aldım. Bu benim tek çıkış yolum. Burada saklanacak hiçbir yer yok.

"Cerberus," diye bağırıyorum. Çok yakınımda. Tam tepemde. "Yapma bunu.
Benim. Lyra."

Cer...gülümsüyor. *"Biliyorum."*

Sonrasında olanlar o kadar hızlı geliyor ki, bitene kadar ne gördüğümü fark etmiyorum. Cerberus bana doğru hamle yapıyor ve kemikten yapılmış devasa bir mızrak başının üzerinden gökyüzüne yükseliyor, değişen görüşümle beyazı ürkütüyor.

"Hayır!" Çığlık atıyorum. Çok geç kalmıştım.

İskelet asker mızrağı Cerberus'un sırtına saplıyor. Üç kafadan da gelen acınası, korkunç, yürek parçalayıcı bir feryatla, cehennem köpeği yere düşerken bile askerin etrafında dönüyor.

Ve o bunu yaptığında ezilmemek için geri çekilmek zorunda kalıyorum. "Hayır." Kelime boğazımdan yırtılıyor. Sonra tökezleyerek

Kemik askerin işini bitirmesini engellemek için Cerberus'un vücudunun etrafını sarın. "Ona zarar vermeyin," diye emrediyorum.

Cerberus beni yese bile umurumda değil. Ölmesine izin veremem.

Koruyucum hemen hazır ola geçip bir sonraki emrimi bekliyor.

"Lyra?" Cer'in sesi artık kafamın içinde titriyor. Artık öfke yok. Artık akılsızca bir öfke yok.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum.

Elimi uzatıyorum ama kanın yapışkan hissiyle irkiliyorum ve Cer dokunuşumdan irkilerek inliyor. Hızlı nefes alışları sığ ve hırıltılı. Ber ve Rus gözleri kapalı, bilinçsiz ve hareketsiz bir şekilde yerde yatıyorlar.

"Size zarar vermedim."

Başını okşuyorum. "Bana zarar vermedin."

"Ne yaptığımı görebiliyordum ama kendimi durduramadım." Sesi gittikçe zayıflıyor.

"Sorun yok. Her şey yolunda." O kadar çok titriyorum ki ellerim kasılıyor, mide bulantısı içimi sarıyor. "Bizi Hades'e götürebilir misin?"

Hades nerede bu arada?

"Çok... zayıf..."

"Seni ne düzeltecek?"

"Sadece..." Acınası küçük bir miyavlama ile durur. *"Styx."*

Sonra Cer hırlıyor, sesi kesik ama şiddetli, arkamdaki bir şeye bakıyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor, sanki bir elektrik prizine dokunmuşum gibi. Anlamak için bakmama gerek yok ama yine de bakıyorum.

Zeus.

Hay sikeyim. Cerberus'a gelmeden önce baltalarımı almalıydım.

Tanrının yüz ifadesi bir tür engellenmiş öfkeyle seğiriyor, ama beni geri adım attıran bu değil. Gözlerim hala Eos'un gözyaşlarıyla doluyken, şimdi bir şeyler görüyorum. Ve gördüğüm şey Zeus'un yüzünün üzerinde parıldayan bir ağ tülü. Bu garip görüntüde

Gözyaşları, bir prizmadan bakar gibi her türlü renkte ve yüz hatlarına boyanmış gibi oturtulmuş.

Bu da ne böyle?

Soğuk, ağır bir korku uzuvlarımı ele geçiriyor ve hareket edemiyorum, konuşamıyorum. Keşke donup kalmak travma tepkilerimden biri olmasaydı.

Zeus'un yüz hatlarında inanılmazlık dalgalanıyor. "Lanetleneceğim," diye mırıldanıyor, sonra suçlayıcı bir parmakla beni işaret ediyor. "Tapınağımda lanetlediğim bebek *sen* misin? Sevimsiz olan mı?"

Kahretsin. *Şimdi* hatırlıyor mu?

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum ve Tanrı'yla yüzleşmek için dönüyorum.

Gülüyor, sesi biraz kontrolden çıkmış gibi. Sonra mırıldanmaya ve volta atmaya başladı. "Eğer başından beri biliyorsa, kral olmayı planlamış demektir." gibi bir şeyler.

Onun dikkati dağılmışken, son incimi parmaklarımın arasında yuvarlayarak Cerberus'a yaklaşıyorum. Onu da yanımda götüreceğim. Styx'e tabii ki. Belki Charon ona yardım edebilir.

Parmaklarımı yavaşça Cer'in başına doğru uzatıyorum.

"Hayır-" Zeus bana doğru dönüyor ve kaşları öylesine karanlık, öylesine öfkeli bir şekilde çatılıyor ki, neredeyse çocuksu bir yakışıklılığa sahip olan yüzünü çarpık ve korkunç bir hale dönüştürüyor. "Kazanmasına izin veremem."

O kadar hızlı ki hareketi zar zor fark ediyorum, Zeus kollarını açıyor ve tepeden tırnağa zırhla kaplanıyor. Ölümlü zihnim ve bedenim tepki veremeyecek kadar yavaşken ellerinden şimşekler çakıyor ve tam karnıma isabet ediyor.

Devasa *patlama* ve kavurucu ışık parıltısı kaybolduğunda, ölmemiştim.

Henüz ölmedim.

Yerdeyim ve öksürerek kan kusuyorum. Ağzımdaki metalik tat gerçek gibi görünen tek şey. Henüz acıyı bile hissetmiyorum.

Belli belirsiz, patlamanın beni Cerberus'un içine düşürdüğünün farkındayım. Daralan boğazım her nefes alışımı bir ıstıraba dönüştürüyor. Kötü olduğunu anlamak için karnıma bakmama gerek yok. Ellerimi karnımın üzerine koyduğumda, geniş yarayı, kalbimin her pompalanışında içimden fışkıran kanı hissedebiliyorum - çok hızlı. Çok fazla kan kaybediyorum. Zayıflık

ve ağırlık uzuvlarımı istila ediyor ve zihnimi yavaşlatıyor.

Hades. Neredesin? "Lyra..."

Cerberus.

"Ben... hâlâ... buradayım," diye fısıldamayı başarıyorum. Sanırım yapabiliyorum. Sesimin işe yaradığından emin değilim.

Hâlâ inciyi tutuyorum. Gözlerimi kapatıp sıkıca yumuyorum. Ben ölüyüm. Bunu zaten biliyorum ama belki gitmeden önce ona yardım edebilirim. Styx bile beni bundan kurtaramaz. Yeterince hızlı değil. Hades'in kanından daha fazlası olmadan olmaz ve bunun için zamanımız yok.

Cer bana zayıfça burun kıvırıyor, sonra geri çekiliyor. İşte o zaman inciyi ağzına sokuyorum, elim kalın, yapışkan bir salyayla kaplanıyor. "Styx'i düşün."

"Hayır-"

Ama o çoktan gitti.

Yere yığıldım. Bu kalan her şeyimi aldı. Şimdi... Burada yatıp öleceğim. En azından son değerli saniyelerimde iyi bir şey yaptım. Aydınlanan gökyüzüne bakıyorum ve Yeraltı Dünyası'nı hayal ediyorum. Yakında orada olacağım.

Hades.

Öğrendiğinde bunun için kendini suçlayacak. Gözümün kenarından bir damla yaş süzülüyor.

Sonra Zeus'un ayakları tam önümde beliriyor. Muhtemelen işi bitirmek için.

Dürüst olmak gerekirse, burada oturup kan kaybetmektense hızlı gitmeyi tercih ederim. Gülümsüyorum. "Getir onu, pislik."

109
Ölüm Tanrısı

Belki de kabadayılığıma rağmen bir korkağım, çünkü son darbeyi beklerken gözlerimi kapatıyorum.

"Yapma. Lanet olsun. Hareket etme."

Zaten zorlanan kalbim tekliyor. O sesi tanıyorum. Karanlığın ve isin o günahkâr sesini.

Hades.

Ona aşığım.

Persephone ölmedi. Ölmek üzereyim. Ve Hades'e aşığım.

Bunu anlamak için ne kadar aptalca, korkunç, berbat bir zaman.

Gözlerimi zorla açıyorum ve hâlâ görüşümü çalmaya çalışan lekelerin arasından bile Hades'in Zeus'un arkasında durduğunu görebiliyorum. Sıvı zırhını giymiş, elinde mızrağı, gözlerindeki cinayet çelik gibi keskin.

Gözlerimi kısarak, bulanık görüşümü netleştirmeye çalışıyorum.

Bulanık zihnimi odaklanmaya zorlayacak zamanım yok. Zeus kardeşine saldırmadan bir kalp atışı önce yüzünü öfkeyle buruşturuyor.

Sanırım çığlık atıyorum.

Ama sonra olanlar o kadar hızlı gerçekleşiyor ki, zaten azalan ölümlü duyularım bunu takip edemiyor. Bir saniye, Zeus Hades'e saldırıyor. Bir saniye sonra, Hades kulaklarından kanlar akarak yerde yatıyor ve Hades onun üzerinde duruyor, çenesini kardeşinin boğazına dayamış.

Zeus'un tüm vücudu öfkeyle titreşiyor... ve aynı zamanda gözle görülür bir korkuyla. Bu onu daha da solgunlaştırır, kırmızı lekeler cildini benek benek yapar.

"Beni öldürecek misin kardeşim?" diye tükürür Hades'e.

Hades daha da yaklaşır, gözleri o kadar soğuktur ki gümüş kırağı gibi görünürler. "İkimiz de kolayca yapabileceğimi biliyoruz."

Zeus kıpırdamaya çalışır, sonra durur, muhtemelen kıpırdarsa çatalın kendisini keseceğini fark etmiştir. "Tahtı *almana* izin vermeyeceğim."

Ne kadar puslu olsam da Zeus'un bu ihtimalden korktuğu çok açık. Bu sadece kaybettiği için öfke nöbeti geçirmesi değil. Bu başka bir şey.

Hades'ten gerçekten bu kadar korkuyor mu?

"Afrodit bana söyledi. Persephone hakkında," der Zeus. "Onu kurtarmak için kutuyu kullanacaksın. Yedi koğuşun etrafından dolaşacaksın. Tahta bu yüzden ihtiyacın var."

Hangi kutudan bahsettiğini bilmiyorum ama geri kalanı zaten bildiklerimle birebir örtüşüyor.

"Yapamazsın," diye ısrar ediyor Zeus. "Titanları yeniden dünyanın üzerine salacaksın."

Hades'in gülümsemesi saf bir kararlılıktan ibaret. "Belki de onları senin üzerine salarım."

"Hile yaptın. Tahtı sana asla vermeyecekler."

Hades alaycı bir kahkaha atar. "Hile yapan, her zaman hile yapan sensin. Sadece bu Pota'da bile, o kadar çok şey yaptın ki

-Poseidon'un İşgücü için fazladan deniz ejderhaları ayarladı, Neve'i stratejik olarak hedeflenmiş bir yıldırımla öldürdü, Dex'i ölümcül bir öfkeye sürükledi, kendi İşgücünüze yeni kurallar ekledi ve Samuel'e sirenlere karşı bir büyü ve benim baltamı verdi."

"Yalanlar!" Zeus tükürür.

"Doğruyu söylüyor." Bu Zai mi?

Zeus'un hemen ötesinde dalgalanan bir form duruyor. Odaklanmaya çalışıyorum ve bir saniyeliğine net görüş alanına giriyor. Elinde bir fener tutuyor.

Dae'nin hediyesi olan Diogenes'in zinciri ve Dae onun hemen arkasında duruyor.

Fener parlıyor.

Zeus bunu yaptığı için dehşete düşmek istiyorum. İğrenmek. Ama çok uyuşmuş durumdayım. Neredeyse ölüyordum. Kendi kanımla dolu bir havuzda yatıyorum.

Sonra tanıdık, korkunç bir ses korosu geceyi yırtıyor, daha önce savaşan canavarların kargaşasından bile daha yüksek. Daemonlar o tüy ve öfke kasırgasının içinde beliriyor. Hades geri çekilir ve Zeus'u kollarından tutarak öfkeli tanrıyı gökyüzüne çıkmaya zorlarlar. Onu tekmeleyerek ve çığlık atarak sürüklerler.

"Hayır!" diye bağırır. "Hades de hile yaptı. Sirenleri biliyordu. Oynamasına hiç izin verilmemeliydi."

Onu görmezden geliyorlar, gittikçe daha yükseğe uçuyorlar. Duyduğum son şey Zeus'un çaresiz çığlığı. "O hepimizin ölümü olacak!"

Sonra, aniden, Hades benimle

birlikte. Benimle birlikte.

Yüzü benden birkaç santim uzakta, hatları bulanık ama net. "Lyra."

Ağır göz kapaklarımı kısmen açmayı başarıyorum. "Geç kaldın."

"Çok özür dilerim. Kardeşim beni ve Daemonları hapishaneye kilitledi."

Sanki bunu daha önce çok sık yapmışız gibi geliyor - o panik içinde beni iyileştirmeye çalışırken ben ölüyorum. Ölümlü olmak gerçekten berbat bir şey. Elimi karnımdan çekerken inliyorum, gözlerim dalgın dalgın kapanıyor. "Lanet olsun..."

Bu kötü oldu. Öleceğimden oldukça emindim, ama şimdi kesin olarak biliyorum.

Elleri yüzümü desteklemek için yukarı kalktı. "Benimle kal."

Bakışlarımı onunkilere dikiyorum, sadece ona odaklanmaya çalışıyorum, zayıflık, acı ve diğer her şey yok olup gidiyor.

Sadece ona.

"Sen beni... seni sevmemeye... bilerek-" Öksürüyorum. Çok fazla kelime var ve bedenim onları söylememe izin vermiyor.

"Evet," diye yanıtlıyor acı dolu bir sesle. "Nereden biliyorsun?"

Uzanıp yüzünü avuçlamak istiyorum ama yapamıyorum. "Sirenler," diyorum. Daha fazla açıklama yapmam gerekiyor ama bu çok fazla çaba gerektirir. Biz

fazla zamanım kalmadı.

"Ben ölsem bile... taht sende mi kalacak?" "Hayır."

Bu berbat. "Başka bir yol bulacaksın."

"Lyra-" Hades'in derin sesi ismimi bastırıyor.

Titreyen nefesini sesten çok, hâlâ yüzümde olan tek eliyle yakalıyorum. "Bu şekilde değil," diyor. "Değil-"

Yüzü bir yanıp bir sönüyor, başımı kaldıramadığım için açısı değişiyor. "Beni ziyaret et... Elysium'da."

"Siktir." O kadar çok titriyor ki, bunu hissedebiliyorum.

Rima'nın görüntüsü bana geri geliyor. "Yapma-" Artık kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. O kadar geveliyorlar ki, umarım beni anlayabilir. "Sakın... yakma... dünyayı..."

Mezar beni unutulmaya sürüklüyor.

Yeraltı Dünyası beni bekliyor.

110

Ve sonra...

Işık bilincimi delip geçiyor, beni hiçlikten uyandırıyor.

Kaşlarımı çattığımı hissediyorum. Hangi tanrıyı takip edersen et, sonda bunun yaygın olduğunu söylerler.

Işık önce uzakta bir iğne ucu kadar, sonra daha yakın. Yine de inmem gereken bir tünel gibi değil. Bu ışık bana doğru geliyor. Büyüyor ve büyüyor, ta ki ben içinde boğulana kadar, etrafımdaki her şey ışıl ışıl olana kadar. Sanki beni içinden çıkarıyormuş gibi karanlığı parçalıyor ve sonra... bana dokunuyor.

Sıcaklık.

Muhteşem, mükemmel, rahatlatıcı bir sıcaklık. İçimde her yerde, her yerimde ama yine de benden değil.

Sıcaklık, ısıya dönüşüyor. Yakıcı bir sıcaklığa değil. Dayanılmaz değil. Sadece her yerde.

Hala ışıktan başka bir şey göremiyorum.

Sonra... bir güç darbesi.

Bana öyle sert çarptı ki, elektrik çarpmış gibi oldum.

Zeus beni yine yıldırımla mı vurdu? Ne hıyar ama. Değil mi?

Zaten ölü olduğumu biliyor mu?

Bir sarsıntı daha. Ve uzaklarda bir yerde, bir ses çağırıyor.

Zayıf.

Ne diyorlar?

Bir sarsıntı daha. Bu sefer fazladan bir cızırtı içimi korkuyla dolduruyor. Bu duygu o kadar güçlü ki kaçıp saklanmak istiyorum.

Benim korkum mu? Ben neden

korkuyorum? Başka bir sarsıntı. Sonra

çaresizlik. "Hadi, Lyra!"

Hades. Bu Hades.

"Bana geri dön, yıldızım."

Bir sarsıntı daha ve umutsuzluk beni hırpalayan duygulara karışıyor.

İşte o zaman bir anda kendime geliyorum. Bedenime. Ve henüz değil. Çünkü acı hissetmiyorum, zayıflık hissetmiyorum, sadece hayati, inanılmaz, nabız gibi atan... hayat.

Yaşam!

Bir sarsıntı daha -bu sarsıntı ani, yakıcı bir umutla dolup taşıyor- ve hissettiğim şeyin o olduğunu fark ediyorum. Onun duyguları.

"İşte bu," diye fısıldıyor, sanki artık sesini çıkaramıyormuş gibi. "İşte bu kadar. Bunu yapabilirsin. Benimle kal."

Her zaman. Her zaman onunla kalmak

istiyorum. "Gözlerini aç, Lyra."

Ve açtım.

Çırpınmak yok. Mücadele yok. Sadece açtım.

Hâlâ çölde olduğumuzu fark ettim. Yerin üstünde havada asılı duruyorum, dik duruyorum ve Hades altımda duruyor, yukarı bakıyor. Şampiyonlar onun arkasında, huşu içinde bakıyorlar.

Ve ışık... ışık benden geliyor. Benden.

Hades gülümsüyor, gamzeleri tamamen görünüyor, yüzü gözyaşlarıyla kaplı ve benden sakladığı, benden esirgediği, daha önce bana vermeyi inatla reddettiği her duygu - hepsi gözlerinde, sadece benim için olan o gülümsemede.

"Bunun işe yaradığına inanamıyorum," diyor.

Akkor halindeki mutluluk göğsümün içinde bir patlama gibi. Işık içe doğru çekiliyor, sanki bedenim onu emiyor, tüketiyor, ona dönüşüyor. Ve kaybolduğunda, ayaklarım yere basana kadar yavaşça yere iniyorum.

toprağa dokunuyoruz.

Sonra ışık kayboldu ve ayakta durup birbirimize bakmaya başladık.

"Hades?"

Yüzüme bakarken gülümsemesi ciddileşiyor ve sonra aramızdaki boşluğu geçip kollarıyla beni öyle sıkı sarıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

Ama umurumda değil.

Umurumda değil çünkü titriyor, gerçek ve bana sarılıyor. "Seni kaybedemem," diyor kırılan bir sesle.

"Ne oldu?" Göğsüne doğru fısıldadım. "Ben öldüm. Öldüğümü biliyorum." Ama o bana cevap vermeden önce, korkunç bir kavrayışla gözlerimi kapatıp kollarımı ona sımsıkı sarıyorum. "Bana yapmadığını söyle
-"

"Eğer tacımı sana vermediğimi kastediyorsan, geri almak için artık çok geç."

Nefesim kesildi. "Aman Tanrım..." Bana dünyada onun için en önemli olan, onu kendisi yapan şeyi mi verdi? Ben öldüm. O da Tanrıların Kralı olarak taç giymeyecek. *Her şeyden* vazgeçti. Benim için. "Neden?"

"Seni kaybedemezdim." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Aslında işe yarayacağından emin değildim."

Hiç şüphe barındırmayan gözlere bakıyorum. "Ben... artık Yeraltı Dünyası'nın Kraliçesi miyim?"

"Evet."

Vay anasını. Vay anasını. Kutsal... "Sik beni," diye fısıldadım. "Ben bir tanrıça mıyım?" Gamzeleri tekrar parladı. "O da var."

"Neyin tanrıçası?"

Bir kahkaha attı. "Muhtemelen merak ve bela," diye mırıldandığını düşünüyorum. Sonra daha yüksek sesle, "Ortaya çıkması zaman alır," diyor.

Hayal meyal, Hades'in kollarında olduğumu fark ediyorum; diğer tanrılar, tanrıçalar ve onların şampiyonları tarafından çevrelenmiş durumdayım. Arkadaşlarıma bakıyorum, bana gülümserken yüzlerinde gözyaşları var.

Hades'e dönüp başımı sallıyorum. "Bunu yaptığına inanamıyorum-"

Avucuyla ensemi kavrıyor ve beni daha da yakın tutuyor.

Ellerimi gömleğinin içine sokup yüzümü göğsüne gömüyorum,

Acı çikolata soluyarak. "Neden? Neden benim için bundan vazgeçtin?"

"Elysium'da ne gördüğümü biliyor musun?" Başparmağını ritmik daireler çizerek elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor.

"Neyi?"

"Orada ikimizi. Ve kraliçem olarak sen. Bunu çok uzun zamandır görüyorum." Sertçe yutkundu. "Bunun sadece bir gün öbür dünyada elde edeceğim bir şey olduğunu sanıyordum. Ama şimdi yanımda sen varsın, o kadar beklemeyeceğim. Yanımda sen olmadan Yeraltı Dünyası'nın Kralı olmak benim için sonsuza dek sürecek bir cehennem demek."

Bana karşı titriyor, artık hiçbir şey saklamıyor.

Başını kaldırıyor, yüzüme bakabilmek için ellerini saçlarımın arasına sokuyor. "Orada kraliçe ol. Beni yanında tut."

Şu anda beni yaptığı şeyden geri dönemesem de, yine de bana bir seçenek sunuyor.

İşte böyle hissettiriyor. Sevilmek. İstenmek. Birine sahip
olmak.

Hep merak ettim. Hep bir gün nasıl olacağını hayal ettim... Ama buna hiç inanmadım. Kendimizi paylaştığımız gece bile.

İçimden fırlamak isteyen gülümsemeyi zapt edemiyorum. "Artık oyun yok mu?"

Hades'in değişken gözleri gümüş rengiyle parladığında ne sorduğumu anladığını biliyorum. "Sadece eğlenceli olanları."

111

Egemenlerin ve Tanrıların Oluşumu

Bu dünyada geçirdiğim yirmi üç yıl boyunca birçok isimle anıldım.
-Suçlu, dolandırıcı, kaltak, sevilmeyen, lanetlenmiş, şampiyon ama bunlar sadece başıma gelenler. Kim olduğum değil. Özellikle de şimdi.

Yeni isimlerim var.

Daha iyi isimler-arkadaş, tanrıça, hayatta kalan, sevgili.

Görünüşe göre tanrıça yapılmam laneti üzerimden kaldırdı, gerçi Hades sadece tılsımıyla laneti kaldırdığını iddia ediyor.

"Bu çok saçma," diye mırıldanıyorum ağzımın kenarından ona.

"Katılıyorum, yıldızım." Birbirine kenetlenmiş ellerimizi kaldırıp parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor ve gülümseyerek başını kaldırıyor.

Ve ben biraz eriyorum.

Pota'dan sonraki günlerde, biz Yeraltı Dünyası'nda saklanırken, birlikte inşa etmeye başladığımız yeni dünyanın tadını çıkarırken hep böyle tatlıydı. Charon ve Cerberus'un bile - Styx köpeğimizi gayet iyi iyileştirdi - bizi ziyaret etmelerine neredeyse hiç izin verilmedi ve sadece başka yerlerde neler olduğunu bize söylememeleri için. Yakında gerçeklerle yüzleşeceğiz. Arada... başka şeyler... Hades

bana Yeraltı Dünyası'nı nasıl yöneteceğimi öğretiyor. Kolay değil.

Ama buna değdiğini hissediyorum.

Olimpos'ta daha önce girmediğim bir binada uzun bir koridorda yürürken bana "Törene katlan," diyor. "Kaybettik diye sevinecekler. Ama ben kaybettiğimizi düşünmüyorum ve eve döndüğümüzde sana nedenini göstereceğim."

Duygularının cızırtısı -henüz geçmeyen bir şey- kanımda dolaşıyor. Arzu. Ama aynı zamanda başımı döndüren harika bir memnuniyet. Charon, Hades'in bu kadar mutlu olmasının iğrenç olduğunu söylüyor.

Persephone ve Boone'a yardım edecek bir çözüm bulamadığımız için endişelenmemize rağmen. Persephone hâlâ Tartarus'ta sıkışmış durumda. Ve Boone... Hades'in artık onu tanrı yapmak için vazgeçeceği bir tacı yok. Crucible'ı kimin kazandığından bile emin değiliz, çünkü ben geçtikten sonra bitiş çizgisi kayboldu. Muhtemelen Diego, ondan önce en çok kazanan o olduğu için.

Son Emek'i takip eden günlerde, Hades ve ben konuştuk. Artık konuşuyoruz. Her şey hakkında.

Ve bunu detaylıca konuştuk. Eğer kazanan Diego olursa, planımızın Demeter'le konuşmak olduğuna karar verdik - Persephone'yi Tartarus'tan çıkarmasına yardım edeceğiz. Gerçi Hades'in bana henüz tam olarak anlatmadığı ikinci şey de bu - Tanrıların Kralı olmanın bununla ne ilgisi olduğu. Zeus bir kutu hakkında bir şeyler söyledi.

Keşfettiğim şey, bunun Hades'in sirenlerin İşçilerin bir parçası olduğunu nasıl öğrendiğiyle bağlantılı olduğuydu. Sorduğumda, yüz ifadesi kahkaha ve... şüpheli bir tür bilgiyle dolu hınzır bir parıltıya büründü. "İçeriden bir kaynağım var," dedi. "Geleceği görebilen biri."

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım. "Bir kahin mi?" Yüzyıllardır bir kahin doğmadı.

Başını iki yana salladı. "Yakında bir gün sana anlatacağım. Sadece bu kişinin birden fazla geleceği görebildiğini bil. Sirenlerden onun sayesinde haberim oldu. Kalbini kırmamı söyleyen de oydu."

"Bu kaynaktan hoşlanmadığımdan oldukça eminim," diye mırıldandım karanlık bir şekilde. Bu da onu güldürdü.

"Seni şampiyonum yapmamı o söyledi. Ve bu yüzden

Çünkü bana Tanrıların Kralı olacağımı da söylemişti. Bu da senin kazanacağın anlamına geliyordu."

"Ve sen de ona *inandın*?" Kollarımı kavuşturdum ve ona ters ters baktım. "Ama sen kral değilsin. Bu kaynağın güvenilir olduğundan pek emin değilim."

Omuz silkti, şüphelenmesini ya da kızmasını beklerken endişelenmemiş gibi görünüyordu. "Sana söylemiştim. Birden fazla gelecek görüyor." Sonra beni kendine çekti, sıkıca sarıldı ve çenesini başımın üstüne koydu. "Sen yanımda olduğun sürece gerisini hallederiz."

Şimdi tek yapmamız gereken hangi tanrı ya da tanrıça kazandıysa onun taç giyme törenini atlatmak ve arkadaşlarımıza yardım etmek için bir plan yapmak. Yeni hükümdar Zeus olmasa iyi olur. Aslında, eğer oradaysa, Hades'in ne yapacağından tam olarak emin değilim. Ne zaman kardeşinden bahsetsem için için yanan bir sessizliğe bürünüyor.

Sinirli bir sesle, zaten şikâyet ettiğim elbiseme doğru seğiriyorum.

Hades yine siyah giyinmiş, sanırım ona nasıl güleceğimi görmek için. Elbiseme uyacak şekilde tasarlanmış modern bir takım elbise. Birbirine bakan iki kelebek, kanatları daha büyük bir kelebek oluşturuyor, kalbinin üzerine, siyah iplikli bir yıldızın tam ortasına işlenmiş.

İkimizin sembolü.

Bu arada, Yeraltı Dünyası'nın eşsiz, parlayan mavisinden, şeffaf bir elbiseye sarılmış durumdayım. Antik Yunan'ın modern bir yorumu gibi; dar kesim, tek omuzda bir askısı var ve eteği kalçalarıma kadar uzun yırtmaçlarla panellere ayrılıyor. Malzeme şeffaf ve tenime çok iyi uyum sağlayan slip sayesinde altımda çıplakmışım gibi görünüyorum. Her etek ucu boyunca çok renkli yanardöner ipliklerden kelebekler işlenmiş. Belimde altın bir bant, bileklerimde daha fazlası ve çenemi yukarıda tutmam ya da cildimi sıkıştırmam gerektiği anlamına gelen altın bir boyunluk, hepsi ek tahriş kaynakları.

Bu elbiseyi bana Afrodit yaptı. Buna katlanmamın tek nedeni bu.

"Sen buraya gir," dedi. "Nike sana eşlik edecek.

birkaç dakika."

"Ne?" Onun yanından ayrılmak istememem aptalca mı? Kalbim biraz burkuldu. Sanırım olanlardan sonra hâlâ travma yaşıyorum.

Parmağını yanağımda gezdiriyor ve ben de karşılık olarak titriyorum. "Yakınında olacağım, yıldızım. Söz veriyorum."

Başımı salladığımda dudaklarıma bir öpücük konduruyor, sonra beni çift kapıdan geçirip arkamdan kapatıyor. Diğer tüm şampiyonları penceresiz geniş bir odada bulduğumda içeride duraklıyorum.

Beni ilk gören Zai oluyor ve yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor.

"Lyra!" Trinica odanın öbür ucuna geçip beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. "Aman Tanrım," dedi. "Sana ne olduğunu bilmiyorduk."

O beni bıraktığında diğerleri de bulunduğumuz yere gelmişti ve ben kendimi bir kucaktan diğerine geçerken buldum.

Sonunda sarılmayı bıraktığımızda biraz ayıldım. Günlerdir bunu onlara söylemek istiyordum. "Diğerlerini gördüğümü bilmelisiniz - Isabel, Meike, Neve ve Dex - hepsi şu anda Elysium'da." Uzanıp Dae'nin kolunu sıkıyorum. "Büyükannen de. Sana kız kardeşlerine göz kulak olmanı ve..." Bana öğrettiği Korece kelimeleri tekrarlıyorum, umarım doğru anlamışımdır.

Gözleri biraz cam gibi oluyor. "Bu 'ailem benim gücüm ve zayıflığımdır' anlamına geliyor," diye fısıldıyor. "Kız kardeşlerime kızdığımda bana bunu söylerdi." Sonra bana küçük bir selam veriyor. "Teşekkür ederim."

"Sen cidden bir tanrıça mısın Lyra?" Amir soruyor.

Yüzüme odaklanmış sekiz çift göz buluyorum. "Evet."

"Neyin tanrıçası?" Zai soruyor.

Gülüyorum. "Henüz bilmiyoruz. Hâlâ anlamaya çalışıyoruz."

"Sana dua etmemi bekleme benden," diyor Zai sırıtarak. Ve ben yine gülüyorum.

Böyle bir şey yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Arkadaşlarla gülmek. Harika hissettiriyor. Hayal ettiğimden daha iyi.

Keşke daha fazla zamanımız olsaydı. Belki de buraya geri gelmeliydik.

Daha erken.

Sonraki birkaç dakikayı arayı kapatmak için kullanırız. Hepsi Olympus'ta kalıyormuş. Görünüşe göre, tanrılar günlerdir kazanan hakkında tartışıyor ve şampiyonlar hala kimin olacağından emin değiller. Gerçi, benim gibi, hepsi Diego olacağını düşünüyor. Jackie'ye, büyülerin arkasını görebilme yeteneği sayesinde Zeus'un yüzündeki o tuhaf ağ benzeri perdeyi görüp görmediğini sormak istiyorum. Ama şimdi bu gizemi çözmenin sırası değil.

"Şampiyonlar." Zeles ve Nike odaya girer. "Patronlarınıza katılma vakti geldi."

Her birimiz farklı bir geçide yönlendiriliyoruz. Ben her zamanki gibi en sondayım ve kendimi Hades'le birlikte küçük bir odada buluyorum. Büyük çift kapılı bir oda.

"Bunları açtıklarında," diyor Hades elimi koluna dolayarak, "bir sahneye çıkacağız. Bir kürsü olacak. Zeles bizi takdim edecek ve sonra oturacağız."

"Tamam."

Diğer taraftan tezahüratları ve Zeles'in boğuk sesini duyabiliyorum. Çok geçmeden Nike aniden beliriyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Gülümsemenin onun versiyonu. Ben de gülümsüyorum. Daemon'larla hapiste geçirdiğim günler bana birkaç arkadaş daha kazandırdı sanırım.

Dışarıdan bir trompet korosu geliyor. Nike
kapıları sonuna kadar açıyor.

Kalabalık bir gürültünün içine adım atıyoruz. Tüm Olimpiyat tanrıları, yarı tanrılar ve insan öldürmeyen yaratıklar, bulutlara çıkan bir merdiven gibi gökyüzüne uzanan bir amfi tiyatroda toplanmışlar. Bize söylendiği gibi pistin ortasına doğru ilerliyoruz. Ancak kürsüdeki yerimizi almak için dönmeden önce Zeles'in sesi duyuluyor. "Başlamadan önce, bu yüzyılın Pota'sının kazananını açıklamam istendi."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve arkamızdaki kürsüde oturanlar arasında arkadaşlarımın yüzlerini arıyorum.

Zeles kalabalıktan gelen uğultunun yatışmasını bekliyor. "Kazanan... Lyra Keres, Pota'daki tek Hayatta Kalma Erdemi, ölüm tanrısı Hades'in şampiyonu!"

Tökezliyorum ve sadece Hades'in taş gibi hareketsiz durup elimi kolunun kıvrımına sıkıştırması yüzüstü düşmemi engelliyor.

Bir dakika.

Crucible'ı mı

kazandım? Etrafıma

çılgınca bakıyorum.

Ben kazandım.

"Sik beni." Kelimeler bir anda ağzımdan çıkıverdi.

Zaten şok içinde mırıldanan koltuklardaki kalabalık kıkırdıyor ama ben onlara aldırmıyorum. Şaşkın gözlerimi Hades'e çeviriyorum.

Zeles gürültünün üzerine sesini yükseltiyor. "Daemonlar oybirliğiyle Lyra'nın bitiş çizgisini geçtiğinde hâlâ ölümlü olduğuna, Emek'le ilgisi olmayan bir şey tarafından öldürüldüğüne ve mücadelenin galibi olarak iyileştirilmesine, hatta ölümden döndürülmesine izin verildiğine karar verdiler. Daha önce kazandığı Apollo'nun Emeği'ne Zeus'un eklediği üç galibiyetle birlikte Lyra en fazla puana sahip oldu. Tebrikler!"

"Dediğin gibi, yıldızım," diye mırıldanır Hades. Sonra gözlerini aydınlatan ve gamzelerini parlatan bir şekilde gülümser. "Sik beni."

Sonra beni bile şok ediyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve herkesin önünde beni öpüyor.

Başını kaldırıyor ve gülüyor. "Ve senin erdemin Hayatta Kalmak değil, yıldızım. Sadakat."

Hades beni tekrar öpüyor ve kalabalığın soluklarının belli belirsiz sesi dudaklarının dudaklarıma değmesiyle kayboluyor.

Hızlı ve sert değil. Yumuşak ve hızlı değil. Acele etmiyor. Dokunuşunun altında iç çekene kadar, ona doğru eğilirken tüm dünyanın varlığını unutana kadar beni tekrar tekrar öpüyor. Ve hala durmuyor. İyice hazır olana kadar.

O zamana kadar kollarına sarılıyorum.

Öpüşmelerimizi yavaşlatıyor, isteksizce başını kaldırıp sersemlemiş gözlerime gülümseyene kadar dudaklarımı daha yumuşak ve daha yumuşak okşuyor. "Artık her şeyi düzeltebiliriz," diye fısıldıyor.

Diğer tanrıları ikna etmek yok. Pazarlık yok. Hile ya da anlaşma yok.

Gözlerimi kırpıştırıyorum. "Boone mu?" Sonra kaşlarını çat. "Bir taçtan vazgeçmek zorunda kalacaksın

onu tanrı yaparsan, artık iki tacı da elinde tutamazsın."

Gözleri bana parıldıyor. "Ama Crucible'ın galibi olarak bir nimet elde edeceksin. Ve onun bir tanrı olmasını isteyebilirsin."

Kalbim kabarıyor, sonra biraz azalıyor. "Persephone?"

Başını sallıyor. "Senin ödülün bile Tartarus'ta ona ulaşamaz. Ama artık kral olacağıma göre, bir yolum var."

Mutluluk damarlarımda kabarcıklar

oluşturuyor.

Her şey düzeldi. Boone. Persephone. Ve eğer istediğimi yaparsam, ki bana izin vereceğini biliyorum, lanet olası Pota'yı sonsuza dek ortadan kaldıracağız.

Olympus'un ihtiyacı olan şey yeni bir hükümdar.

Beni sağa yatırıyor ve sanki tüm ölümsüz dünya nefesini tutmuş izlerken bunların hiçbiri olmamış gibi beni kolumdan tutup Zeles'in beklediği boş tahtın önüne götürüyor.

O da sabırsızlıkla ayağını yere vuruyor olabilir.

Tahtın etrafında, yarım daire şeklinde kendi sandalyelerinde oturan, son derece şık giyinmiş, çoğunlukla asık suratlı Olimposlu tanrı ve tanrıçalara sert bir ifadeyle bakıyorum. Şampiyonları, yani dostlarım yanlarında.

Benim için tezahürat *yapıyorlar*.

Ama tanrılar değil, onlar hem öfkeli hem de saklasalar da olayların bu şekilde gelişmesinden çok korkuyorlar. Sanırım onları kendilerini kaybetmekten ve yeni bir savaşa girmekten alıkoyan tek şey *benim* Yeraltı Dünyası Kraliçesi olmam, yani en azından Hades iki unvanı da elinde tutmayacak.

Bundan sonra olanlar, atlatmak için kendimi zorladığım şatafat ve saçmalıklarla dolu.

Zeles tarafından başıma yerleştirilen kazanan şampiyonun altın defne yapraklı tacının içinden Hades'in elini tutuyorum. Zeus değil. Tanrılara şükür burada değil.

Sanırım bu da kendime teşekkür ettiğim anlamına

geliyor. Buna alışmak biraz zaman alacak.

Olimpos'u yönetme yetkisi ona verildiğinde Hades beni bırakmak zorunda. Tek gereken onun tahta oturması. Olimposlu tanrı ve tanrıçalar teker teker diz çöküp başlarını eğiyorlar. Ve bunu yaptıklarında, onlardan Hades'e doğru bir gökkuşağı yaylanır.

"Sen de genç tanrıça," diye mırıldanıyor Zeles yanımda. "Onu kalbinde kralın olarak kabul et. Gerisini büyün halledecektir."

Ve ben de eğildim.

Gökkuşağı gibi bir ışık benden döküldüğünde, en saf sıcaklığın etrafımı sardığını hissediyorum, aynı zamanda bir parçamın bedenimden çekilip renklerin üzerinden Hades'e doğru süzüldüğünü de hissediyorum.

Doğru hissettiriyor.

Sırada Daemonlar var. Ve sonra tüm ölümsüzler kalabalığı ayağa kalkıyor, diz çöküyor ve eğiliyor ve tüm gökyüzü gökkuşaklarıyla doluyor.

Işıklarımız Hades'in göğsüne çarpıyor ve doğaüstü bir parlaklıkla parlayana kadar içine akıyor.

Gökkuşakları dağılıp herkes ayağa kalktığında, Hades'in etrafındaki parıltı kaybolur ve başında bir taç belirir.

Altın defne yaprakları değil.

Hiç de altın değil.

Siyah altın, obsidyen parçaları ve dumandan yapılmış karanlık bir taç takıyor. Dudaklarımı bir kahkaha etrafında iliklediğimi fark ediyor ve göz kırpıyor. Sonra duman kendi başımın etrafında dönüyor ve ben uzanıp eşleşen bir tacın sivri uçlarına dokunuyorum.

Güç Hades'in bedeninde çatırdarken, karanlık ve girdaplı griye dönüşen gözlerinde emilirken tüm dünyanın nefesini tutabileceğini düşünüyorum.

"Kral olarak ilk işim," diyor tacı kadar karanlık bir sesle, "bir sözü tutmak ve kazananın ödülünü vermek olacak."

Bana bakıyor ve ben de açıkça, "Boone Runar'ın tanrı yapılmasını istiyorum," diyorum.

Hades parmaklarını şıklattı.

Boone kürsüde beliriyor. Onu son gördüğümden beri biraz daha solmuştu. Gözlerini kırpıştırıyor, sonra etrafına bakınıyor, bakışları benimkine gelene kadar kafası karışmış gibi görünüyor. Sonra ağzı o ukala sırıtışa dönüşmeden önce gözleri açılıyor.

"Tam zamanında," diyor yankılı bir sesle. "Bu da ne

demek oluyor, Hades?" Poseidon sorar.

Kimse kıpırdayamadan Hades ellerini kaldırıyor ve içinden güç fışkırıyor. Dünyanın beklediği gibi siyah değil, parlak, ışıltılı bir mavidir - Nehrin rengi

Styx.

Boone'un hayaletimsi formu ışığı emer, sonra yavaşça yarı saydamdan opaklığa ve ardından ışıltılı, inanılmaz bir sağlığa dönüşür. Aniden, aynı mavi ışıktan bir ışın Boone'dan diğer tanrılar gibi ayakta duran Hermes'e doğru fırlar.

"Hayır!" Hermes gelmekte olan şeyi engellemek için ellerini havaya kaldırır ama artık çok geçtir.

Boone ihtiyacı olanı çoktan almıştır ve etrafındaki parıltı dağılır, o ukala sırıtış genişler. "Görünüşe göre şehirde yeni bir hırsızlar tanrısı var," diyor.

Hermes'in ona bakışına bakılırsa, Boone arkasını kollasa iyi eder.

Boone başka bir bakış atmadan haberci tanrıyı kovar,
bana selam vermek için döndü. Ben, Hades değil.

Hades'e bakmadan önce ben de sırıtıyorum, gülümsemem minnettarlığa dönüşüyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdi ama Boone'un bir zamanlar benim için ne anlama geldiğini biliyordu ve lanetimin ortadan kalkmasıyla Boone'un beni tekrar sevmesinin mümkün olduğunu biliyordu. Arkadaşımı bir tanrı yapmak Hades'in yapabileceği en özverili şey olabilir.

"Ve şampiyonlara," diye duyurdu sonra. "Size de sözler verdim."

Hades Zai'ye döner, ifadesi yumuşar. "İlk olarak Zai'ye. Lyra'ya her zaman istediği şeyi, en iyi arkadaşını verdiğin için bir nimet seçebilirsin. Ve Styx Nehri üzerine yemin ederim ki sana bir daha asla zarar gelmeyecek, o yüzden seçimini *kendin* yap." Sonra Zai'nin babasına öyle bir bakış atıyor ki adam titriyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Zai daha uzun duruyor ve Hades'in bakışlarını tutuyor. "Düşünmek için biraz zaman alabilir miyim? Şimdilik Lyra'nın yanında kalmak istiyorum" -bana arsız bir sırıtış fırlatıyor- "ve Yeraltı Dünyası'yla ne yapacağını görmek istiyorum."

Hades'in gözleri kısılıyor ama başıyla kısa bir selam verdikten sonra diğer şampiyonlara dönüyor. "Her şampiyon Pota'nın galibi ile aynı kutsamaları alacak -hem aileleriniz hem de memleketleriniz için bolluk- ve her biri bir nimet alacak. Hem buradakiler hem de Yeraltı Dünyası'ndaki şampiyonlar."

Arkadaşlarımın her biri şaşkınlıkla Hades'e bakıyor. "Bunu yapamazsın!" Poseidon ayağa fırlayarak bağırıyor.

Hades onu tek bir bakışla susturuyor. Kardeşi gözle görülür bir şekilde sarsılmış halde yerine oturmadan önce konuşmasına bile gerek yoktur. Diğer tanrı ve tanrıçaların hepsi endişeli bakışlar atıyor.

Çünkü artık eminler. Hades her şeyi

değiştirmek üzere. Korkmalılar.

Bana bakıyor, sadece bana ve gülümsemesi bir ölüm tanrısında olması gereken her şeye sahip.

Ben de ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. Onunla birlikte olduğum sürece başıma gelecek her şeye hazırım.

"Olimpos'u ve Yeraltı Dünyası'nı yan yana yöneten karanlık bir kral ve kraliçe," diye mırıldanıyor Afrodit arkamızdan, sesinde garip bir endişe tonu var. "Bu ilginç olabilir."

Hades kız kardeşini görmezden gelerek Zeles'e döner ve "Olimpos'un hükümdarı ve Olimpos Tanrılarının Kralı olarak hakkım olan Pandora'nın Kutusu'nu talep ediyorum" der.

Süslü, ahşap bir kap aniden Hades'in ayaklarının dibinde belirince oda bir kaosa sürüklenir.

Bu kutunun ölümlüler dünyasındaki tüm kötülükleri serbest bırakma gücüne sahip olduğu söyleniyor. Hades'in hâlâ benden saklamayı başardığı tek sır karşısında yaşadığım paniği yutkunarak bastırıyorum.

Bana suçlulukla karışık bir bakış attı. "Üzgünüm, Lyra."

Sonsöz

Tanrılar Bile Hata Yapar

Hades'in çatı katının balkonunda durmuş, gece vakti şehrime bakıyorum. San Francisco'nun ışıkları şimdi onları farklı gözlerle gördüğüm için daha da güzel olabilir.

Her şey bakış açısında.

Uzaktaki Zeus'un tapınağının üzerinde şimşekler çakıyor ve ben o şeyi yıkıp yerine burayı koruyucu şehrimiz yapmayı düşünürken güçlü kollar etrafımı sarıyor. Hades alnını başımın arkasına koyuyor ve beni içine çektiğini duyuyorum.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye soruyor.

Taç giymesinin üzerinden sadece bir gün geçmişti. Dün gece ve bugün Hades'in yaptığı bir sürü açıklamadan sonra artık *her şeyi* biliyorum. Yapmamız gereken önemli bir şey var. Ve sadece tek bir şansımız var.

Her şey Persephone'yi kurtarmaya bağlı.

Ölmediğini, bir şekilde Tartarus'ta kapana kısıldığını zaten biliyordum. Onu Pandora'nın Kutusu'ndan çıkaracağız. *Bu* yüzden Hades'in başından beri Tanrıların Kralı olması gerekiyordu. Böylece

kutusunu hediye etti.

Pandora'nın Kutusu - aslında daha çok bir kavanozu andıran, ateşlendiğinde çok büyük olduğunu ama daha kolay taşınabilmesi için küçültüldüğünü söylediği bir kap - görünüşe göre Tartarus'a açılan bir arka kapı. Tek bir kişinin girip çıkabileceği büyülü bir geçit. Persephone bir şekilde belirlenen zamanda kapının diğer tarafında bekleyeceğini zaten bilmektedir.

Ama Pandora'nın Kutusu sadece bir kez kullanılabilir. Ve tehlikelidir.

Pandora'nın Kutusu'nun serbest bırakabileceği şey dünyanın kötülükleri değildir. Bu panteondaki pek çok efsane ve mit gibi, ölümlüler bunu da yanlış anlamışlar. Çok çok daha kötü bir şeyi serbest bırakma gücüne sahip. Titanlar.

Ama Hades başka bir yol olmadığını söylüyor ve ben de ona inanıyorum. O kaybolduğundan beri aklına gelen her şeyi denedi. Ayrıca, Pota'yı kazanabileceğim konusunda önceden bilgilendirilmişti. Düşündüm de, onu kimin bilgilendirdiği hâlâ belirsiz. Persephone'yi kurtardıktan sonra ona sormam gerekecek.

Tabii ki bunu yapacağız.

O lanet kutuyu almak için bana çektirdiği onca şeyden sonra, Hades *bana* son seçimi veriyor.

Kollarımı onunkilerin üzerine koyuyorum ve ona doğru eğilerek sıkıyorum. "Eminim.

Sorup durma."

Açıkladığından beri karakteristik olmayan bir şekilde kendinden emin değil.

Belki de suçlu hissediyor.

Bir nefes daha alır. "Vakit geldi o zaman."

Bir duman girdabında, Hades bizi Yeraltı Dünyası'na indiriyor. Koğuşlar ve derinlik yüzünden üç ışınlanma sürüyor.

Vardığımız anda Charon'un hırıltılı "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum Phi, bundan hoşlanmadım." sözleriyle karşılaşıyoruz.

Tartarus kapılarının dışında Demeter, Boone ve Cerberus'la birlikte bizi bekliyor.

Hades kaşlarını çatıyor. "Kayıtlar için fazlasıyla açık oldun."

Bir elimi Charon'un koluna koyuyorum. "Eğer orada kapana kısılmış olsaydın, denememizi isterdin," diye itiraz ediyorum.

Charon başını sallıyor. "Çok tehlikeliyse hayır."

"Bu aptalca bir kumar," diye yavaşça onaylıyor Demeter. "Ama... kızım orada onlarla birlikte olmayı hak etmiyor."

Titreyen dudağını ısırıyor, kırmızı çerçeveli gözleri daha fazla yaşla doluyor. Dün gece Hades'e kızına gerçekte ne olduğunu anlatması için ısrar ettim. Annesi olarak Demeter'in bilmeye, kararın bir parçası olmaya ve şimdi de yardım etmek için burada olmaya hakkı vardı.

Hades, "Bunu zaten konuşmuştuk," dedi. "Anlaşmıştık."

Charon başka tarafa bakar, sonra da sarsılarak başını sallar. Bundan nefret ediyor olabilir ama yine de en iyi arkadaşını destekliyor.

Hepimiz sevdiğimiz insanlar için aptalca şeyler yaparız. Bazen de kazanırız. Her iki durumda da denemek zorundayız.

The Crucible bana bunu öğretti.

Ağır bir sessizlik içinde, Tartarus'un etrafındaki hendek gibi sonsuz bir çukurun üzerinde uzanan dar köprüden geçiyoruz. Hades, aşağıdaki uçurumda yaşayan ve aynı hapishaneden salıverildiklerinden beri kapıları dışarıdan koruyan Tepegözleri ve Hekatonşirleri çoktan uyardı. Bu gece bize saldırmayacaklar.

Bana dikenli sarmaşıkları çağrıştıran parşömenlerle oyulmuş devasa metal kapıların önünde duran Hades derin bir nefes alıyor, sonra kabı Tartarus'un kapılarını yaratan yedi tanrı ve tanrıçanın görebileceği aynı şekil ve büyüklükteki gizli bir kilide sokuyor. Kilidi sonuna kadar itmeden hemen önce duraksıyor, sonra başını çevirip bakışlarımla buluşuyor.

Yüzümü inceliyor ve sanki ruhunu çıplak bırakıyormuş gibi, birden geleceğimizi -güvenli, güçlü, güven dolu, sevgi dolu- görebiliyorum. Gülümsediğimde, gözlerinin erimiş gümüşünde mutlak bir memnuniyet yanıyor.

Sonra kapıya yöneliyor ve Pandora'nın Kutusu'nu, büyülü koğuşların her biri değiştikçe bir dizi tıngırtı çıkaran bir *klik* sesiyle yerine bastırıyor.

Ne olmasını beklediğimi bilmiyorum.

Sanırım onun bizden önce ortaya çıktığını hayal etmiştim. Ya da Titanların serbest kalmasını ve ölümcül bir saldırı başlatmasını. Bu yüzden diğerleri de burada. İşler ters giderse destek için.

Beklemediğim şey kapının açılmasıydı ama açıldı.

Sadece bir çatlak.

Durduğu yerden ne gördüğünden emin değilim ama Boone aniden "Hayır!" diye bağırdı ve kolumu tuttu. O anda hepimiz hareketsiz kaldık. Korkmuş gibi değil. Yani donup kaldık, sanki zaman durmuş gibi.

Sonra Boone'la birlikte Hades'i geçip içeri çekiliyorum ve hapishanenin kapısı uğursuz bir *çınlamayla* arkamızdan kapanıyor, ardından bir dizi klik sesi geliyor - koğuşlar tekrar kilitleniyor. Son *klik* sesinin kesinliği beni şoktan çıkarıyor.

Ya da belki zaman yeniden başlıyor?

Çünkü Tartarus'un hapishane kapısının yanlış tarafında duruyorum ve Hades'in biraz daha yaşlı bir versiyonuna benzeyen bir adamın yüzüne bakıyorum, nefesim kesiliyor. Bunun olabileceği tek bir Titan var. Akla gelebilecek en kötü seçenek.

Cronos.

"Lyra!" Bağırış o kadar zayıf ki zar zor seçebiliyorum.

Dönüyorum, ellerim kapıların üzerinde. *Aman Tanrım. Hades.*

Kapıya vuruldukça göğsüm sıkışıyor, bana ulaşmaya çalıştıkça bağırışlar daha da çılgınlaşıyor. Ve ulaşacak. Yapacağını biliyorum.

Hades beni kurtarmak için her şeyi yapacaktır.

İki düşünce hızla peş peşe gelirken bir hıçkırık kopar. Birincisi... bunun için kendini suçlayacak. Bunu iliklerime, ruhuma kadar biliyorum.

Ve ikincisi... Pota sırasında Rima'nın kehanetine daha fazla dikkat etmeliydim - dürüstçe gerçekleşmesini engellediğimizi düşündüğüm bir kehanet.

Hades'in dünyayı yakıp yıktığı bir imgelem.

Boku yedik.

Aşk burada bitmiyor.

ÜCRETSİZ Kitapları sever misiniz?! En çok satan kitaplarımızdan birini BURADAN indirin! Ücretsiz kitaplar, çekilişler ve çok daha fazlası için Entangled Insiders'a katılın

daha fazla!

Teşekkür

Sevgili okuyucu,

Umarım Lyra ve Hades'in hikâyesinin ilk kitabını sevmişsinizdir! Ne yolculuktu ama. Bu ikisi sayfada birlikte göründükleri anda, kelimeler benden uçup gitti. Bu karakterleri ve bu dünyayı yazmayı çok seviyorum ve size daha fazlasını sunmak için sabırsızlanıyorum!

Yazarlık hayalimi yaşayabildiğim bir hayat için her gün Tanrı'ya şükrediyorum ve bu yolculuğun her adımını minnettarlık ve keyifle atmaya çalışıyorum. Bir kitap yazmak ve yayınlamak, bir dizi inanılmaz insanın desteği ve yardımı olmadan gerçekleşmez.

Harika okuyucularıma... Benimle bu yolculuklara çıktığınız, nezaketiniz, desteğiniz ve genel olarak harika olduğunuz için kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim. Bağlantı kurmayı seviyorum, bu yüzden umarım bir satır bırakır ve sosyal medyamın herhangi birinde "Howdy" dersiniz! Ayrıca, boş bir anınız varsa, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün.

Menajerim Evan Marshall'a... En başından beri bana olan inancınız için teşekkür ederim!

Editörüm ve yayıncım Liz Pelletier'e... Dehanızın sınırı yok. Arkadaşlığınız, saatler süren sohbetleriniz ve sizinle birlikte çalışma fırsatı bulduğum için çok minnettarım. Her şey için çok teşekkür ederim!

Editör ekibim Mary, Hannah ve Rae'nin yanı sıra tüm iç okuyuculara, redaktörlere, düzeltmenlere ve anneme... Bu kitabın olabilecek en iyi hale gelmesine yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Red Tower / Entangled'daki yayıncı aileme... birlikte çalışmak bir rüyaydı ve desteğiniz ve dostluğunuz (ve sabrınız) bir dünya fark yarattı ve çok eğlenceli bir yolculuk oldu.

Bu kitabı daha da fazla okuyucuyla buluşturan dünyanın dört bir yanındaki yayıncılarıma... teşekkür ederim. Verdiğiniz tepkileri görmek bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi.

Kapak ve iç sanat ekibime... Bree Archer, LJ Anderson ve Elizabeth Turner Stokes, hepiniz çizimlerinizle nefesimi kesiyorsunuz

Her seferinde.

Son kâğıt sanatçım Kateryna Vitkovska'ya... Olympus'a böylesine enfes bir hayat kattığı için teşekkür ederim.

Tracy Wolff'a, Alyssa Day'e ve Devney Perry'ye, kitabın ilk nüshasını bir çırpıda okuyup böyle güzel sözler söyledikleri için.

Heather Howland'a... bu yolculuk seninle başladı ve seninle çalışırken daha iyi bir yazar olmanın binlerce yolunu öğrendim.

Asistanlarım Izzy, Pam ve Amy'ye... Beni bir arada tuttuğunuz ve daha da fazlası bana arkadaşlık ettiğiniz için teşekkür ederim.

Tüm yazar arkadaşlarıma ve yazı topluluğuma... Sizler benim kurduğum ailemsiniz.

Michelle, Nicole, Kait, Avery, Chrissy, Cate, Tracy ve Steph'e... Bir süredir bu kitap hakkında durmadan konuşmamı dinlediğiniz, tavsiyeleriniz ve özellikle de dostluğunuz için teşekkür ederim.

Sprint partnerlerim, beta okuyucularım, eleştirmen partnerlerim, TXRW, Cathy'nin yazarlar grubu ve harika yazma inzivacılarından oluşan ekibime... tartışmalarınız, geri bildirimleriniz, desteğiniz ve dostluklarınız beni daha iyi bir yazar ve daha iyi bir insan yapıyor.

Hem yakın hem de uzak tüm arkadaşlarıma... Sizler benim hayatımda ışıksınız ve her zaman öyle kalacaksınız ve umarım ben de sizin hayatınızda olurum.

Tüm aileme... sevginiz için ve bana dünyaya sevgi, umut, neşe, inanç, cesaret, empati ve macera gözleriyle bakmayı öğrettiğiniz için teşekkür ederim!

Son olarak, kocama ve çocuklarıma... Sizi kalbimin ve ruhumun her parçasıyla seviyorum.

Xoxo, Abigail Owen
abigailowen.com

Not: Kediciğimiz ve yazarlık serüvenimin neredeyse tamamında yazı arkadaşım olan T-Bone'a... Koşulsuz sevgi sayesinde kalbimizin derinliklerine kadar işledin. Sensiz geçen her gün biraz daha zor olacak. Gökkuşağı köprüsünün diğer tarafında bizi bekle, küçük köpek.

Yazar Hakkında

Ödüllü paranormal romantizm yazarı Abigail Owen, kitap tüketerek ve yazıları aracılığıyla dünyayı keşfederek büyüdü. Esprili, alıngan kadın kahramanlar, onları hak eden seksi kahramanlar ve onları çevreleyen (ve belki de kendi hikayelerine sahip olan) sevimli karakterler yazmayı seviyor. Şu anda Austin, Teksas'ta kendi kişisel kahramanı, kocası ve çok hızlı büyüyen iki çocuğuyla birlikte yaşıyor.

Kızıl Kule Kitapları'ndan daha fazla romantizm favorisi keşfedin

BEŞ KIRIK BIÇAK

Mai Corland'dan bir Kırık Bıçaklar romanı

Ülkedeki en tehlikeli beş yalancı, Tanrı Kral Joon'u öldürmek için birlikte çalışmaya çağrıldı. Onun acımasız eli altında soylular gelişirken, yoksullar ve masumlar hapsediliyor, mahvediliyor... ya da satılıyor. Ve şimdi beş kılıçtan her biri onun için gelecek; kefaretini ödemek isteyen kiralık katil, özgürlüğüne kavuşmak isteyen güzel suikastçı ve hatta acımasız suçları yüzünden sürgün edilen prens. Ama hayatta kalmak için bu beş katil birbirlerine güvenmenin bir yolunu bulmak zorunda... ama sadece biri tacı alabilir. *En iyi yalancı kazansın.*

CENNET KIRAN

Sara Wolf tarafından yazılmış bir roman

Güçlü Hauteclare Hanesi'nin dükü ilk ölen kişi oldu. *Sırtında benim hançerimle*, onun emriyle annesiyle birlikte ölmesi gereken piç kızı. Şimdi elimde kalan tek şey buz beyazı bir öfke ve Hauteclare Hanesi'ne bunu ödetme ihtiyacı. Savaştan geriye kalan birkaç devasa makineden biri olan Heavenbreaker'a binmek ve soylulara karşı mızrak dövüşü yapmak anlamına gelse bile. Her galibiyet düşmanlarımdan birinin daha ölmesi demek. Sadece ben yalnız değilim. Çünkü makinenin içinde benimle birlikte bir şey var. Ve durdurulamayacak.

ÇOBANPÜSKÜLÜ KÜTÜPHANESINDEKI ÇALIKUŞU

K.A. Linde'den bir Meşe ve Çobanpüskülü Döngüsü romanı

On üç yıl önce canavarlar Kierse'nin dünyasını neredeyse tamamen yok edecek bir savaşa sürükledi. Çok iyi bildiği New York şehri neredeyse bir gecede çöktü ve Canavar Anlaşması yapıldı. Ama bu gece, korkusuz bir hırsız olan Kierse bu anlaşmayı bozacak. Holly Kütüphanesi'ne girecek... oranın bir canavarın evi olduğunu bilmeden. Ama yeteneği gördüğünde tanır; şimdi onunla tehlikeli bir pazarlığa kilitlenmiştir. Birlikte kendi geleceklerini riske atacaklar. Ama adam yüzyıllardır bir oyun oynamaktadır ve kadın da bu oyuna katıldığında kaçış yoktur...

YILDIZ GETIREN

Tracy Wolff ve Nina Croft tarafından yazılmış bir roman

Güneş ölüyor ve Dokuz Gezegen'in tek hayatta kalma umudu bir uzay istasyonuna ve onun taşıdığı uzaylı eserine bağlı. Şimdi ölümcül sırları olan yedi yabancı bir arada kapana kısılmış durumda: bir prenses, bir mahkûm, bir dolandırıcı, bir savaşçı, bir rahibe, bir paralı asker ve hepimizden sorumlu bir pislik. Galaksideki her grup bu geminin peşinde; tek yapmamız gereken içmeyi, kavga etmeyi ve sevişmeyi bırakıp hepsinden kaçmak ve kahrolası evreni kurtarmak... bir şekilde.

BİZİMLE ÇEVRİMİÇİ BAĞLANTI KURUN

 redtowerbooks @

 RedTowerBooks

 @redtowerbooks

The Other Shelf Kitap Kanalı

The Other Shelf Sohbet Kanalı

İremucka Favorites Kanalı